

THE PANDIT.

A MONTHLY JOURNAL

OF THE

BENARES COLLEGE,

DEVOTED TO

SANSKRIT LITERATURE.

VOLUME VI.

BENARES :

PRINTED AND PUBLISHED BY THE PROPRIETORS, E. J. LAZARUS & CO

INDEX TO VOLUME VI.

	PAGE.
BĀLAHARATA,	7, 37, 62, 85.
BHĀṬA CHINTĀMANI,	1, 31, 55, 79, 103.
CHINTĀMANI, ŚABDA KANDA,	127, 153, 181, 209, 235, 259, 287.
GOPĀLALĪLĀ, INTRODUCTION TO,	108
GOPĀLALĪLĀ,	109, 133, 160, 187, 216, 242, 265.
IS SANSKRIT A DEAD LANGUAGE? A DISCUSSION ON THE QUESTION,	124.
KHAṆḌA PRAŚASTI,	20, 48, 72.
RĀMĀYAṆA (ENGLISH),	258.
SIDDHĀNTA MUKTĀVALĪ (ENGLISH),	101.
TATVA MUKTĀVALĪ,	89
TRANSLATION, A DISCUSSION ON,	95
VAIŚEṢHIKA APHORISMS OF KANĀDA,	24, 51, 75, 97, 177, 202, 228.
VEDĀNTA-SŪTRA-ŚAIVA-BHĀSHYA, PREFACE OF THE,	287.
VEDĀNTA SŪTRA SAIVA-BHĀSHYA,	288.
VIDDHA-SĀLA-BHĀNIKĀ,	117, 146, 173, 199, 225, 274, 291.
VIDVAN MANORANJINĪ (ENGLISH),	232, 253, 276, 302.
YOGA PHILOSOPHY, APHORISMS OF THE,	22, 50, 74, 96, 125, 151, 175.

Supplement.

A Catalogue of MSS. in the Library of the Benares Sanskrit College.

काशीविद्यासुधानिधिः

श्रीगणेशाय नमः

श्रीमद्विजयिनीदेवीपाठशालोदयोदितः । प्राच्यप्रतीच्यवाक्पूर्वापरपक्षद्वयान्वितः ॥ १ ॥

अङ्कुरश्मिः स्फुटयतु काशीविद्यासुधानिधिः । प्राचीनार्यजनप्रज्ञाविलासकुमुदोत्करान् ॥ २ ॥

A Monthly Journal, of the Benares College, devoted to Sanskrit Literature.

No. 61.

Benares, June 1st, 1871.

Vol. VI.

॥ भाट्टचिन्तामणेस्तर्कपादः ॥

अथ प्रवर्तकज्ञानं विचार्यते ।

ननु किमत्र विचार्यते, इष्टसाधनत्वकृतिसाध्यत्वबलवद-
निष्ठाननुबन्धित्वज्ञानानां प्रवृत्तिहेतुत्वस्य क्लृप्तत्वादिति
चेत् । अत्र गुरवः । स्वविशेषणवत्ताप्रतिसंधानजन्यकार्यता-
ज्ञानस्यैव चिकीर्षाद्वारा प्रवृत्तिहेतुत्वं, नेष्टसाधनत्वबलवद-
निष्ठाननुबन्धित्वज्ञानयोरपि । अन्यथा हेतुहेतुमद्वावत्रयकल्प-
नागौरवात् । तथाहि । कार्यताज्ञानं द्विविधं, मयेदं कर्तुं श-
क्यतइत्येवंरूपमेकं, ममेदमवश्यं कार्यमित्येवंरूपं द्वितीयम् ।
तत्राद्यं पदार्थनिष्ठयोग्यतागम्यमिति न प्रवृत्तिं प्रति हेतुः ।
द्वितीयं तु स्वेष्टसाधनत्वबलवदनिष्ठाननुबन्धित्वज्ञानजन्य-
मिति चिकीर्षाद्वारा प्रवृत्तिं प्रति हेतुः । इदमेव स्वविशेषण-
वत्ताप्रतिसंधानजन्यत्वं स्वं नियोज्यः, तद्विशेषणं काम्ये फल-
कामना, नित्ये शुचितत्कालजीवित्वादीति नेष्टसाधनत्वबल-
वदनिष्ठाननुबन्धित्वज्ञानजन्यकार्यताज्ञानस्य चिकीर्षाद्वारा प्र-
वर्तकत्वं सिद्धं भवति । अत एवेष्टसाधनत्वेनाज्ञाने मध्यव-
भोजने ऽनिष्टसाधनत्वेन ज्ञाने विषभोजने बलवदनिष्ठाननुब-
न्धित्वेन ज्ञाने मधुविषसंपृक्तावभोजने न प्रवृत्त्यापत्तिः । न
च तत्र मध्यवभोजनजन्यं सुखं भवत्विति चक्षुः तदापत्तिः ।
विषासंपृक्तमध्यवभोजनसुखत्वेनैवेच्छागोचरीभावात् । नापि
जीवकर्तृकत्वलिङ्गकार्यताज्ञानेन विषभक्षणे प्रवृत्त्यापत्तिः ।
न वा काम्ये शौचादिलिङ्गकार्यताज्ञानात्प्रवृत्त्यापत्तिः । एतेन
भाविष्योवराज्ये तृप्तस्य भोजने च प्रवृत्त्यापत्तिर्निरस्ता ॥ के

चित्तु इदानींतनमत्कृतिसाध्यताज्ञानं हेतुस्तच्चेदानींतनमदि-
ष्टसाधनत्वज्ञानाधीनमिति तदभावाच्च प्रवृत्तिरित्याहुः ॥ त-
च्च । तदनुकूलकृत्यभावे ऽपि यदि मया क्रियते तदेदं भवि-
ष्यतीत्येतद्वृत्तिसाध्यत्वज्ञानस्य तदानीमपि सत्त्वात् ।
एवं चेष्टसाधनत्वबलवदनिष्ठाननुबन्धित्वशुचितत्कालजीवि-
त्वज्ञानजन्यानां कार्यताज्ञानानां कार्यताज्ञानत्वेनानुगतानां
प्रवृत्तौ हेतुत्वमिति लाघवम् । इष्टसाधनत्वज्ञानादीनां
प्रवृत्तिं प्रति हेतुत्वे तु हेतुहेतुमद्वावत्रयकल्पनागौरवम् । न
चेष्टसाधनत्वादित्ज्ञानानां कार्यताज्ञानहेतुत्वकल्पने तद्वृत्तेर-
वास्त्विति न्यायात् प्रवृत्तिं प्रति तेषामेव कारणत्वं युक्तम् ।
शाब्दबोधे तात्पर्यज्ञानस्यैव प्रवृत्तौ कार्यताज्ञानस्य लाघवेन
हेतुत्वात्, तद्वृत्तुप्रकरणादीनां शाब्दबोधहेतुत्वाभाववत् का-
र्यताज्ञानजनकेष्टसाधनत्वज्ञानादीनामपि तद्वृत्तुत्वकल्पनायो-
गात् । तस्मात्कार्यताज्ञानमेव प्रवर्तकं कार्यत्वमेव विध्यर्थः ॥

अथ कार्यत्वं विध्यर्थमङ्गीकृत्य तन्मते वाक्यार्थबोधप्रकारः ।
लोके तृप्तिकामः पचेदित्यादौ प्रत्ययार्थकार्यत्वस्य प्रकृत्यर्थ-
पाके ऽन्वयवत्स्वर्गकामो यजेत शुचिः संध्यामुपासीतेत्यादिवै-
दिकविधौ प्रत्ययार्थकार्यत्वस्य न प्रकृत्यर्थयागाद्यन्वयः संभ-
वति । प्रकृत्यर्थप्रणीतयोग्यताकत्वात् । तथाहि । यागादि-
क्रियायां कार्यत्वान्वये नियोज्यान्वये हेतुः । नियोज्यविशि-
ष्टायामेव पाकादिक्रियायां कार्यत्वान्वयदर्शनात् । अन्वयप्र-
योजकरूपवत्त्वस्य तन्मते योग्यत्वात् । नियोज्यस्य च प्रकृते
स्वर्गकामस्य नियोज्यत्वेन स्वफलकामनाप्रयुक्तकार्यताज्ञानवि-
षयत्वेन संबन्धेन यागादिक्रियायामन्वये स्वर्गसाधनत्वेन ज्ञा-

यमानत्वं वा योग्यता । तच्च न संभवति । साक्षात्स्वर्गसाधनत्वस्य बाधात्, परंपरया तत्साधनत्वस्य परंपराघटकापूर्वज्ञानं विना दुर्ज्ञेयत्वात् । तथा च यागे नियोज्यान्वयासंभवाच्च कार्यत्वान्वय इति । अथ शुचिः संध्यामुपासीतेत्यादौ नित्ये यथेष्टसाधनत्वज्ञानं विनापि शुचिनियोज्यकं संध्यावन्दनविषयकं कार्यमिति बोधस्तथा स्वर्गकामनियोज्यको यागः कार्य इति बोधः स्यादिति चेत् । प्रकृते कामनाविशिष्टस्य नियोज्यत्वेन नित्यविधितो विशेषात् । न च कामनोपलक्षणमस्त्वात्ममात्रमेवोपलक्ष्यं, काम्यसाधनतालङ्घनकार्यताञ्च नस्य प्रवर्तकत्वेन नातिप्रसङ्ग इति वाच्यम् । तर्हि स्वर्गकाम इत्यस्य वैकल्यापत्तेः । कामनाया उपलक्षणत्वे नित्येव वेदाधीनकार्यताज्ञानाच्छिक्कामस्यापि प्रवृत्त्यापत्तेः । इष्टसंबन्धे मानाभावादप्रवृत्त्यापत्तेश्च । नहि नित्यविधितः प्रकृते स्वर्गकामपदसमभिव्याहारादन्या विशेषः । विशेषणत्वे हि विशिष्टस्य स्वप्रयोज्यकार्यताज्ञानवत्त्वरूपनियोज्यत्वेनान्वये तत्कामनाविषयसाधनत्वस्य योग्यतात्वात् स्वर्गकामपदैकवाक्यतानिर्वाहकप्रतीत्यनुपपत्त्या वाच्यमपूर्वं कामनाविशिष्टान्वयि सिद्ध्यति । अत एव प्रधानविधावेवापूर्वाकाङ्क्षा न नित्यविधावग्रेयादिविधौ च । ममेदं कार्यमिति बोधवत्त्वरूपनियोज्यत्वे च कामनाया विशेषणतया प्रयोजकत्वं कामिनो जनकत्वमिति विशिष्टप्रयोज्यत्वम् । संबद्धत्वं च कर्तृत्वाधिकारित्वाभ्याम् । बोधे तूपलक्षणता ऽन यगत्या न क्षतिकरी । प्राथमिकनियोज्यान्वये विशेषणतयैवेष्टसिद्धेः । एतेन राजा स्वाराज्यकाम इत्यादौ राजत्वादिविद्विद्रमानत्वे सति व्यावर्तकत्वेन विशेषणत्वमप्यपास्तम् । कामनायामेव तत्कृतेरुदयात् । यदा कामना तदा तत्क्षतिरिति रीत्या व्यावर्तकत्वसंभवाच्च । अतो यागे कार्यत्वान्वये नियोज्यान्वयो योग्यता । तत्र चेष्टसाधनत्वेन ज्ञायमानत्वम् । स्वर्गसाधनत्वस्य योग्यतात्वाभावादिति गुह्यमतिगर्भः ॥

अत्र काम्यसाधनत्वपि तत्त्वेनाज्ञायमाने नियोज्यान्यथात् काम्यसाधनत्वेन ज्ञायमानत्वमुक्तम् ।

यत्तु काम्यसाधनेपि तत्साधनत्वभ्रमाच्चियोज्यान्वयादुपस्थितकाम्यसाधनत्वाद्गृहीतासंसर्गकत्वमेव योग्यता, उपस्थित्यर्थमेवापूर्ववाच्यतासिद्धिरिति । तच्च । त्वन्मते योग्यताविशिष्टज्ञानस्यैव शाब्दबोधे हेतुत्वादन्यथाख्यात्यापत्तेः । एतेन तादृशज्ञानवतोपि नियोज्यस्य चिकीर्षाशून्यस्य न यागक्षतिरिति न नियोज्यत्वं योग्यता, न वा चिकीर्षा, तद्वतो ऽप्युपादानप्रत्यक्षविपरिहृणो ऽसत्त्वादिति परास्तम् । अन्वयप्रयोजकत्वं नान्वितवृत्तित्वेन गृहीतत्वं, किं त्वनन्वितवृत्ति-

त्वेनागृहीतत्वम् । तत्त्वं च यदा यस्य तत्त्वं तदा तस्य न योग्यतात्वं, किं तु विशिष्टनिष्ठतयोक्तनियोज्यत्वमेव, प्रयोजकतया तस्य विशिष्टनिष्ठत्वात् । चिकीर्षावत्त्वमपि तथेति चेत् । सत्यम् । किं तु तत्प्रयोजकत्वं तस्योक्तनियोज्यत्वद्वारकत्वेन गुर्विति तत्प्रागः । अत एव कृतिप्रयोजकत्वरूपकर्तृत्वत्यागः । कृतिसमवायित्वरूपं कर्तृत्वं फलभावित्वरूपं चाधिकारित्वं न कामनायामिति न तयोर्विशिष्टनिष्ठत्वमिति प्रागेवाक्तम् । वस्तुतस्तन्मते ऽन्यथाख्यात्याभावाद्वागो मत्कृतिसाध्य इति ज्ञान कृतिशून्यस्य नास्त्येवेति न किं चिदेतत् । ननु योग्यतान्वये योग्यतान्तरापेक्षायामनवस्थापत्तेर्नियोज्यान्वयरूपयोग्यतान्वये न योग्यतान्तरापेक्षेति चेत् । सत्यम् । नियोज्यत्वस्य योग्यतारूपस्य स्वर्गकामे ऽन्वये योग्यतान्तरानपेक्षायामपि नियोज्यत्वेन रूपेण स्वर्गकामस्य पदार्थस्य धात्वर्थं यागे ऽन्वये योग्यतान्तरस्यावश्यकत्वात् । घटे द्विद्वेतरत्वस्यान्वये योग्यतान्तरानपेक्षायामद्विद्वेतरत्वेन घटस्यान्वये योग्याहरणत्वस्याहरणे योग्यजलत्वस्य जले योग्यतात्वात् । तथाहि, यथा घटादिमात्रेणाहरणाद्यसंभवाद् घटे द्विद्वेतरत्वमाहरणे योग्याहरणत्वं जले च योग्यजलत्वं योग्यता, तथा स्वर्गादिमात्रस्य ममेदं कार्यमिति ज्ञानशून्यस्य यागाद्यन्वयसंभवात्स्वर्गकामे नियोज्यत्व क्रियायां काम्यसाधनत्वेन ज्ञायमानत्वं योग्यता, नित्ये तु शौचादिमत्त्वमेव योग्यतेति बोध्यम् ।

अथापूर्वरूपकार्येपि न नियोज्यान्वयसंभवः । अपूर्वस्य प्रागनुपस्थित्या तत्र काम्यसाधनत्वरूपयोग्यताज्ञानासंभवादिति चेत् । विशिष्टापूर्वत्वेन ज्ञानासंभवेपि कार्यत्वेन तस्य काम्यसाधनत्वज्ञानसंभवेन नियोज्यान्वयसंभवात् । औदनत्वेन तृप्तिसाधनतया ज्ञाते औदने तृप्तिकामान्वयवत् समानप्रकारकत्वेनैव योग्यताधियो नियोज्यान्वये हेतुत्वात् । अपूर्वलाभस्तु योग्यताबलात् । यागजन्यं कार्यं स्थायि प्रकृतकाम्यसाधनमित्यपूर्वस्यैव विषयत्वाद्, यागजन्यस्य कार्यान्तरस्यात्थात्वात् ॥ एतेन साक्षात्साधनत्वान्वययोग्यतारूपं स्थायित्वं प्रागपूर्वानुपस्थित्या ऽसंभवीत्यपास्तम् । कार्यत्वावच्छिन्ने क्वचित् स्थायित्वज्ञानसंभवात् । साक्षात्साधनत्वस्य नियोज्यान्वययोग्यतारूपस्य योग्यतात्वेनैवोपस्थितेस्तत्र योग्यतान्तरानपेक्षणाच्च । स्वर्गकामो यजेतेत्यादिवाक्यश्रवणे स्वर्गसाधनं स्थायि कार्यं संभवति स्वर्गकामान्वययोग्यं, यागस्त्वस्थायीत्यनुपपत्तिज्ञानादपूर्वं वाच्यं सिध्यतीत्यनुपपत्तिज्ञानमेव योग्यताज्ञानमित्यन्ये ॥

लिङ्गेव फलकरणत्वान्वितं स्वार्थमाहेति न्यायप्रदीपः ॥

प्रवृत्तिजनकशब्दबोधक्रमस्तु नियोज्यस्वर्गकामीयं याग-
विषयकं स्वर्गसाधनं स्थायि कार्यं ममेति प्रथमो बोधः ॥ स्वर्ग-
कामे नियोज्यत्वं संसर्गतया प्रकारतया वा भासते । नियो-
ज्यस्वर्गकामीया यागः कार्य इति द्वितीयः । अन्यथा ऽतीन्द्रि-
यस्याफलस्य स्वतन्त्रकृत्यसाध्यतया यागकृतिसाध्यस्य यागे
कार्यत्वान्वयबोधं विना ऽनुपपत्तेः । नियोज्यस्वर्गकामः स्वनि-
योज्यकस्वर्गसाधनत्वेन ज्ञायमानकार्यो यागानुकूलकृतिमानि-
ति आपारवानिति वा तृतीयः । अन्यथा पूर्वप्रतीतकृतेराश्र-
यान्वयं विना ऽनुपपत्तेः । आख्यातवाच्यव्यापारसामान्यस्य
कर्तृसाक्षाद्गत्वात्प्रथमान्तपदोपस्थाप्ये ऽन्वयबोधनियमाच्च त-
दन्वयं विना ऽनुपपत्तेर्वा स्वर्गकामो यागजन्यफलभागिति
चतुर्थो बोधः । अन्यथा ऽनधिकारिणः कर्तृत्वानुपपत्तेः । म-
त्कृतिसाध्यो यागः, अहं च कर्ता ऽधिकारी चेति पञ्चम इति
के चित् ॥

विवरणकारस्तु अत्र बोधत्रयमेवावश्यकं तावतैव प्रवृत्ति-
सिद्धेरित्याह ॥

निबन्धकारस्तु आद्यबोधद्वयोत्तरमहं स्वर्गकामः कर्ता
भोक्ता चेति विरोधात्प्रवृत्तिमाह ॥

इदं गुरुमतं तु मट्टिहितसूत्रवृत्तौ मया

विचार्य कुसुमाञ्जलौ बहु च दूषितं भूषितम् ।

अपेक्षितमयाप्युपेक्षितमिदं कठोरत्वतः

शिशुप्रतिविबोधनार्थकृतभाट्टचिन्तामणौ ॥

नैयायिकास्तु इष्टसाधनत्वकृतिसाध्यत्वबलवदनिष्ठाननु-
बन्धित्वज्ञानानामन्यतराभावे चिकीर्षाऽजननात्सर्वेषां तज्जन-
कत्वमविवादम् । अन्यथा चन्द्रमण्डलादावपि चिकीर्षापत्तेः ।
एवं च प्रवृत्तिजनकलिङ्गादीनां विनिगमनाविरहेण ज्ञितयेपि
शक्तिः, पुष्पवन्तशब्दवच्च युगपदर्थत्रयबोधेनैका शक्तिः । श-
क्तित्रयेण वा युगपद्वेधः । अन्वयश्च तेषां धात्वर्थः । अतस्त्रि-
तयमित्याहुः ॥

अत्रेदमवधेयम् । कृतिसाध्यत्वं न विधिवाच्यम् । कृतौ
यागानुकूलत्वबोधेन समानसंबित्संबेदातया यागे कृतिसाध्य-
त्वस्यापि भानात् । एवमिष्टसाधनत्वमपि न वाच्यम् । त-
स्यापि यागस्वर्गयोः साध्यसाधनभावबोधेनैव भानात् । अन-
न्यलभ्यस्य च शब्दार्थत्वात् । न च तत्र तत्प्रकारकबोधार्थं
शक्तिकल्पनम् । इष्टत्वावच्छिन्नसाध्यतानिरूपितसाधनताज्ञा-
नस्यैव प्रवर्तकत्वादिति वाच्यम् । स्वर्गकामपदेन तत्रेच्छावि-
षयत्वबोधाद् यागे तत्साधनत्वबोधेनैवेष्टसाधनत्वस्यापि बो-
धात् । स्वर्गो ऽनिष्टं यागो वा ऽसाधनमिति बोधे स्वर्गका-
मादिपदार्थबोधाभावेनैव तद्वाक्यजन्यप्रवृत्त्यभावोपपत्तेः । एवं

बलवदनिष्ठाननुबन्धित्वमपि न वाच्यम् । अर्थवादेनैव तद्बो-
धात् । क्रमायासादिरूपानिष्टे इष्टोत्पत्तिनान्तरीयकदुःखाधि-
कत्वाभावबोधेनैव बलवदनिष्ठाननुबन्धित्वस्य लाभात् ।
किं चेष्टसाधनकृतिसाध्यबलवदनिष्ठाननुबन्धित्वोतिष्ठोमा-
भिन्नयागानुकूलकृतिमान् स्वर्गकाम इति बोधे आख्यातार्थ-
कृतेर्विशेष्यतया प्रकारतया च भाने वैरूप्यापत्तिरित्यादि
दिक् ॥

अत्राभिधीयते ॥ अभिधैव शब्दनिष्ठा प्रवर्तनारूपा वि-
ध्यते, तथाहि । प्रवृत्तिर्द्वधा स्वेच्छाधीना पराधीना च ।
तत्राद्यायामिष्टसाधनत्वादिधीः कारणम् । अन्त्यायां राजगुर्वा-
देराज्ञाप्रेरणादिधीः । अनिच्छन्तमपि राजा मां प्रवर्तयतीत्य-
नुभवात् । तेषां च प्रवृत्तौ प्रत्येकरूपेण न हेतुत्वं, व्यभिचा-
राद् गौरवाच्च । किं तु इच्छादिनिष्ठप्रवर्तनात्वप्रकारकज्ञानं
हेतुः । तच्च यं मां प्रवर्तयति विधिर्मां प्रवर्तयतीत्याकारकम् ।
प्रवर्तना च प्रवर्तयितुः परप्रवृत्त्यनुकूलव्यापारविशेषः । स च
चेतनस्य राजादेराज्ञादिः । वेदे वक्तुरभावादचेतनस्य वेदस्था-
भिधानामकः कश्चिच्छब्दसमवेतो ऽलौकिकः । तथा च राजा-
ज्ञादिज्ञानाद्वया प्रवृत्तिस्तथा विधेरभिधाज्ञानादिति सैव
लिङ्ग्यः । सा च शब्दाश्रितत्वात् शब्दशक्तिः शब्दव्यापार-
त्वाच्च शाब्दभावेनेत्युच्यते । भावनापदस्य व्यापारवाचक-
त्वात् । अत एवाख्यातार्थो भावनापि व्यापार एव । ननुक्त-
युक्त्या ऽभिधादिपदाभिधेयत्वादिना ज्ञानादप्रवृत्तेश्च प्रवर्त-
नात्वेनैवाभिधाज्ञानं प्रवृत्तिहेतुस्तेन तज्ज्ञानं च कथं स्यात्,
किं चाभिधाया अचेतनवेदरूपकर्तृशक्तित्वेन तस्यां व्युत्पत्त्य-
संभवश्चेति चेत् । प्रवर्तनात्वविशिष्टे लिङ्त्वावच्छिन्नशक्ति-
स्वीकारात्तत एव तज्ज्ञानात्तथैव व्युत्पत्तेः । तथाहि । स्तनपा-
नाथे सदन्तं स्वं पश्यन्त्या मातुः स्तन्यदानार्थं प्रवृत्तिमुपलभ्य
तज्जनकं ज्ञानं जिज्ञासुः स्वरोदनेन स्वाभिप्रायरूपप्रवर्तनानु-
मानमेव मातुः परिशेषात्तथेति प्रतिसंधत्ते, ततश्च प्रयोजकवृ-
द्भवचनश्रवणजन्यप्रयोज्यवृद्धस्य प्रवृत्तिं दृष्ट्वा तस्य तद्वाक्यकं
प्रवर्तनाज्ञानमनुमिनोति । ततस्तस्य किं हेतुरिति जिज्ञासा-
यां वाक्यमेव तथा ऽवधारयति । तदुक्तम् ।

अभिधाभावनामाहुरन्यामेव लिङ्गादयः ।

अर्थात्मभावना त्वन्या सर्वाख्यातस्य गोचरः ॥

इति । अर्थात्मत्वमर्थविषयकत्वमर्थाश्रितत्वं वा । तथा
चार्थनिष्ठत्वादर्थभावना फलोत्पत्त्यनुकूलकृतिनोदनादिव्या-
पाररूपा ऽऽख्यातत्वावच्छिन्नशक्त्या चेतनाचेतनकर्तृसाधारणी
कर्तृशक्तिः । द्विविधापि भावना नियमतः कर्मकरणोत्तिकर्त-
व्यतारुपांशत्रयसाक्षाद्वा तन्नितयसाक्षाद्गत्त्वमेवोभयानुगतं भा-

वनापदप्रवृत्तिनिमित्तम् । तत्र शब्दभावनाया अंशत्रयमाहुः । लिङोऽभिधा सैव शब्दभावना, भाव्या च तस्याः पुरुषप्रवृत्तिः, संबन्धबोधः करणं, तदीयप्ररोचना चाङ्गतयोपयुज्यते । अस्यार्थः । लिङोऽभिधानामकस्ववृत्तिः स्वशक्तिरवश्यं वाच्या । न च तत्र मानाभावः । व्यापारभित्तस्य परनिष्ठव्यापारजनकत्वं स्वनिष्ठव्यापारद्वारैवेति व्याप्तेः । चक्रभूमिजनकत्वस्य दण्डादौ स्वनिष्ठस्यन्दादिद्वारैव दृष्टत्वात् । तथा च लिङ्पदेनापि प्रवृत्त्यनुकूलेन स्वनिष्ठव्यापारोऽवश्यं जननीय इति स एवाभिधात्मकः । व्यापारस्य व्यापारापेक्षायामनवस्था स्यादिति व्यापारभित्तस्येति । व्यापारिणः स्वनिष्ठव्यापारार्जनेपि व्यापारापेक्षायामनवस्थापत्तेः परनिष्ठेति । शब्दे ज्ञानद्वारा प्रवृत्तिहेतुत्वात् सिद्धसाधनं स्यादिति शब्दनिष्ठाभिधासिद्धार्थं स्वनिष्ठेति । किमित्याकाङ्क्षायां भाव्यमाह, भाव्या चेति । अर्थभावनैव शब्दभावनाभाव्येत्यर्थः । केनेत्याकाङ्क्षायां करणमाह । संबन्धबोध इति । अग्रहीतलिङ्गशक्तिकस्यात्राप्रवृत्त्या संकेतग्रहस्य तत्सहकारित्वमित्याशयः । संकेतश्च तद्व्याक्यघटकपदानां तत्तदर्थं, लिङ्गश्च प्रवर्तनात्वादिविशिष्टे बोध्यः ॥ नन्विष्टसाधनताज्ञानं प्रवृत्तिमात्रे हेतुस्तथा च तद्विना प्रवर्तनामात्रज्ञानेपि कथं प्रवृत्तिरिति चेत् । सत्यम् । स्वर्गकामो यजेतेत्यादौ प्रथमतो लिङ्गपदार्थयोरर्थभावनाशब्दभावनयोरन्वयबोधः प्रवर्तनाविषयकृतिरित्याकारको जायते । एकपदोपात्ततया धात्वर्थोपेत्या प्रत्यासत्तिरित्येत्यात्, तदुक्तम् ।

विधिभावनयोः श्रुत्या सङ्गतिः पूर्वमिष्यते ।

इति । प्रवर्तनात्त्वविशिष्टस्य च विषयतया ऽर्थभावनायामन्वये इष्टभावनात्वमिष्टं भावयति उत्पादयतीति व्युत्पत्त्येष्टसाधनत्वरूपं, योग्यता तस्य विध्यर्थेपि, क्रियागतमिष्टसाधनत्वं न विध्यर्थे इत्येतन्मते विशेषः । अर्थभावनाया इष्टसाधनत्वं क्रियागतेष्टसाधनत्वं विना नेत्याक्षिप्तक्रियेष्टसाधनत्वधीरपीति प्रवृत्तिर्नानुपपन्नेति । तत्र आख्यातोपस्थितार्थभावना किं केन कथमित्यंशत्रयं क्रमेणापेक्षमाणा किमिष्टं कुर्यादित्याकाङ्क्षायां यागस्य कष्टत्वेन करणत्वेन चासाध्यतया यागेनान्यद्भावेदिति । किमिष्टं तदन्यदित्याकाङ्क्षायां स्वर्गकामपदसमर्पितमसिद्धतया साधनापेक्षं स्वर्गमेवाद्यभावनाभाव्यत्वेन स्वीकरोति । अतिवृत्त्या हि पदार्थभूतस्य स्वर्गकामस्य भाव्यत्वमुच्यमानं विशेषबोधे विशेषणैः स्वर्गं पर्यवस्यति । तथा च यागेन स्वयं भावयेदिति फलितं, यागकरणिका स्वर्गफलिका प्रवृत्तिः प्रवर्तनाविषय इति बोधः । यत्र च समभिव्याहृतानुपस्थितं फलं तत्र प्रकरणादिना, तेषामप्यभावे ऽर्थवादेन विशिष्टापेक्षेण, तस्याप्यभावे विश्वजिज्ञासेन फलविशेषः क-

ल्प्यते । यद्यपि पुरुषप्रवृत्तिरूपभावनानिष्पादो यागस्तत्र न कारणं तथापि फलावच्छिन्नभावनायां विशेषणैः करणत्वे करणत्वोपचार इति फलोद्देश्यकप्रवर्तककृतिविषयत्वमेवात्र करणत्वं, दण्डेन घटं करोतीत्यादौ लोकेपि हि तथैव करणत्वम् । केनेत्यस्यापि किंविषयिणी कृतिः स्वर्गसाधनमित्यर्थ इत्यन्ये ॥ अत्र यागकरणकत्वविशिष्टे लक्षण्येति प्राञ्चः ॥ वस्तुतः करणत्वं यागस्य संबन्धो वाक्यार्थ एव ज्योतिष्टोमादेस्तत्राभेदेनावयो निराबाधः । इत्थं च कथं विनष्टेन यागेन स्वर्गो भाव्य इति प्रतीत्यवसानेन्तरापूर्वकृत्येति संबध्यते, ततः कथमपूर्वं यागेन कर्तव्यमित्यपूर्वभावनायामित्यर्थभावेन संयुज्यमानमिति कर्तव्यताजातमपूर्वप्रयुक्तमुच्यते । ततः प्रकारापेक्षायां समिधो यजतीत्यादिवाक्यैरिष्टविशेषापेक्षैः स्वाधिकारवाक्यैकवाक्यतया दर्शपूर्णमासभावना प्रयाजादिभावनापेक्षा ऽपूर्वं साध्यतीत्यवगते प्रयाजादीनां तादर्थ्येन समन्वये पश्चादुपकारत्वं कल्प्यते । तदयं भट्टमते बोधक्रमः । स्वर्गकामनिष्ठा यागकरणिका स्वर्गफलिका प्रयाजादीतिकर्तव्यताका भावनेत्यर्थभावनाबोधः । विधिनिष्ठा शक्तियहकरणिका स्तुत्यर्थवादोपकृता प्रवर्तनेति शब्दभावनाबोधः शक्तिकल्पनेन लक्षणया वी-पपद्यते । ततो निरुक्तार्थभावना निरुक्तप्रवर्तनाविषय इत्येकवाक्यतया महावाक्यार्थबोधः । अत एव विध्युपरक्ता भावना लिङ्ग इति भट्टसिद्धान्तः । विधिः प्रवर्तना तदुपरक्ता तद्विशिष्टार्थभावना लिङ्गप्रतिपाद्येत्यर्थः । अर्थभावनाविशेषणत्वेनैव शब्दभावनाया अन्वयः । राजादिकृताज्ञादेस्तथैवान्वयात्, तदन्वयेन योग्यत्वेन प्रवर्तनायामपि बलवदनिष्ठाननुबन्धीष्टसाधनत्वं लभ्यते । न सुरां पिबेदित्यादौ प्रतिषेधवाक्यार्थोपीत्यमेवात्रेयः । एवमन्येऽप्यन्वयबोधाः स्वयमूह्या इति ॥

अथ विधेर्भेदः । तत्र विधिस्त्रिविधः । अपूर्वविधिर्नियमविधिः परिसंख्याविधिश्च ॥

विधिरत्यन्तमप्राप्तौ नियमः पात्तिके सति ।

तत्र चान्यत्र च प्राप्ते परिसंख्येति गीयते ॥

अत्यन्ताप्राप्तविषयप्राप्तौ विधिरपूर्वविधिः । यथा ब्रीहीन्प्रेक्षति । अत्र प्रोक्षणमत्यन्ताप्राप्तम् । यत्ने प्राप्तस्याप्राप्तांशपूर्णफलो विधिर्नियमविधिः । यथा ब्रीहीनवहन्तीति ब्रीहीणां पुरोडाशद्वारा यागसाधनत्वस्य तुषविमोक्तसाधनीभूतावघातनखविदलनान्यतराक्षेपकतया ऽवघातस्य पक्षप्राप्तत्वात् । एकस्मिन्प्राप्ताने नियतप्राप्तस्याङ्गद्वयस्यैकस्मिन्चङ्गे नियतप्राप्तस्य प्रधानद्वयसंबन्धस्यान्यतरनिवृत्तिफलको विधिः परिसंख्याविधिः । यथा गृहमेधीये आज्यभागौ यजतीति । इमा-

मण्यन्नशनामृतस्येत्यश्वाभिधानीमादत्तइति च । अत्राति-
देशेनाज्यभागतदितराङ्गयोर्द्वेधे मन्त्रे च मन्त्रलिङ्गेनाश्व-
गर्दभरशनादानसंबन्धयोनिर्यतप्राप्ततया तद्विधेरितरनिवृत्तिफ-
लकत्वात् । न च विधीनामाक्षेपातिदेशलिङ्गानपेक्षप्रवृत्तिक-
तया ऽप्राप्तावघातादिप्रापकत्वेनापूर्वविधित्वमिति वाच्यम् ।
विधानवेलायां विधिमात्रस्यापूर्वविधित्वे ऽपि फलतो निय-
मादिव्यपदेशात् । न चैवमपि नियमपरिसंख्याविधोरितरनि-
वृत्तिफलकत्वस्यैवकारेण विवरणस्य च तुल्यतया भेदे न स्या-
दिति वाच्यम् । अप्राप्तांशप्राप्तेर्विधेयावघातनिष्ठतया शीघ्रा-
पस्थितत्वेन लाघवेन च फलत्वसंभवे लिङ्गेपस्थितिकाया
निष्पादिन्याश्च निवृत्तेः फलत्वायोगात् । मन्त्रविधौ तु नि-
यमस्य फलत्वासंभवादितरनिवृत्तेरेव फलत्वमिति । नन्वेवम-
प्यपूर्वविधिलक्षणमग्निहोत्र जुहुयात्स्वर्गकामः, अथातोऽग्निम-
ग्निष्टोमेनानुयजतीतिविध्योरव्याप्तिः । एतद्विधिविषययोरग्नि-
होत्रचयनयोस्त्यतिविधिप्राप्तत्वात् । न चोद्देश्यसंबन्धित्वेनेत्य-
प्राप्तेर्विशेषणमिति वाच्यम् । तथापि तमुक्त्येनेत्यादिविधाव-
व्याप्तेः । उद्देश्योक्त्यादिसंबन्धेनातिदेशतश्चयनादिप्राप्तेः । न
चायं प्रकृतावुत्तरवेद्या सह विकल्पितस्य उक्त्ये ऽतिदिष्टस्य
नियमो ऽङ्गान्तरपरिसंख्या वा, गौरवाद् । उपपादितं चाप्राक-
रणिकस्यापि चयनस्य वाक्येन प्रकृतिभूतज्योतिष्टोमाङ्गत्व-
मिवोक्त्याद्वाङ्गत्वं, तस्य चयनाश्रितगुणकामप्राप्तिः फलमिति
दशमे । न चोद्देश्यसंबन्धित्वेन विधिविषयान्ययत्किंचित्प्रा-
प्तिफलको विधिरपूर्वविधिरिति लक्षणम् । द्वादशाहिकगावा-
मयनिकचनीकादिविध्यन्तर्गतयोर्द्वेन्द्रवायवायं प्रथममहर्ध्वति
अथ शुक्लायमिति विध्योरव्याप्तेः । रथन्तरबृहत्पृष्ठत्वेन्द्रवा-
यवायत्वादिप्राप्तेः सत्त्वादैनैमित्तिकत्वबोधनद्वारा तद्विकृतौ वा-
मदेव्यपृष्ठवति तत्प्राप्तिफलकत्वेनापूर्वविधित्वात् । न च
यत्किंचित्संबन्धित्वेन यस्य कस्य चिदप्राप्तस्य प्राप्तिफलको
विधिरपूर्वविधिरिति वाच्यम् । अवघातनियमस्यापि विकृता-
वाज्यधर्मप्राप्तिफलकत्वेनातिव्याप्तेः । तावन्नूतामग्नीषोमावा-
ज्यस्यैव नावुपांशुयाजं पौर्णमास्यामन्तरा यजतीत्युपांशुयाजे
कालविधावप्राप्तस्वर्गसंबन्धप्राप्तिफलके ऽव्याप्तेश्च । तत्रोद्दे-
श्यान्यसंबन्धित्वेन यत्किंचित्प्राप्तिफलकत्वाभावात् । अपरा-
ग्निकहोमविधिसंदंशपठिते द्वे आहवनीये जुहोतीति विधौ
गार्हपत्यान्वाहार्यपचनाधिकरणकचतुःसंख्याहोमामन्तरत्वत-
दङ्गत्वव्यावृत्तप्राप्तिहोत्रहोमाभ्यासत्वसिद्ध्या तेषामभ्यासा-
नामप्राप्तफलसंबन्धप्राप्तिफलकत्वात् । न च विधेयसंबन्धित्वेन
यत्किंचित्प्राप्तिफलकत्वं विवक्षणीयम् । वैश्वदेवीं सांयहणीं
निर्वपेद् ग्रामकाम इति विधौ संनिध्यान्वातानामामनहोमा-

नामार्थवादिकयःफलसंबन्धव्यावृत्त्याङ्गत्वसिद्धिफलके ऽव्या-
प्तेः । दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेतेति विधौ सर्वथा
ऽव्याप्तेश्चेति चेत् ॥

अत्र पितृचरणाः । उद्देश्यविधेयफलान्यतराणामनिर्धारि-
तस्वविरोधिप्राप्तिप्रयुक्तत्वाप्राप्तांशप्रापको विधिर्नियमः । अस्ति
चेदं ग्रीहीनवहन्तीत्युपायनियमे नियम्यावघातस्यानिश्चित-
स्वविरोधिनखविदलनप्रतिप्रयुक्तावघाताप्राप्तांशपूरकत्वात् । य,
ज्जुह्वां शुक्लां प्रयाजेभ्यस्तत्, यदुपभृति, प्रयाजानूयाजेभ्यस्तद्-
इत्युभयनियमे पुरोडाशं प्रथयतीति नियमे च । अत्र चोद्दे-
श्यविधिविषययोः पाल्तिक्त्वे सतीत्युक्तौ तमुक्त्येनेति विधौ
रथन्तरे प्रस्तूयमाने संमीलयेदित्यत्र चातिव्याप्तिः । तद्वारणा-
र्थमप्राप्त्यशूराणफलकेति । एवमपि सर्वभ्यो दर्शपूर्णमासाविति
विधेरप्राप्तस्वर्गान्यफलांशपूरणफलकत्वादतिव्याप्तिवारणाय
स्वविरोधिप्राप्तिप्रयुक्तत्वमप्राप्तिविशेषणं, स्वर्गान्यफलप्राप्तेः
प्रापकप्रमाणाभावप्रयुक्तत्वेन विरोधिप्राप्तिप्रयुक्तत्वाभावात् ।
एवमपि पृष्ठः षडहो बृहद्रथन्तरमामा कार्य इति विधौ
षडहंशतृतीयादिदिवसेषु बृहद्रथन्तरविरोधिवैरूपादिप्राप्ति-
प्रयुक्तत्वाप्राप्तिपूरणफलकत्वादतिव्याप्तिवारणाय निर्धारित-
त्वं स्वविरोधिप्राप्तेर्विशेषणम् । अत्र विरोधिप्राप्तेरनिर्धारित-
त्वाच्चातिव्याप्तिः । न च हिरण्यगर्भः समवर्त्तताथ इत्याद्यारमा-
धारयतीति नियमे ऽव्याप्तिः । अत्र पक्षप्राप्त्यभावादिति वा-
च्यम् । तस्यापूर्वविधित्वेनेष्टापत्तेः । न च नियमापूर्वस्य नि-
यम्यजन्यत्वात्तत्र दृष्टार्थत्वाच्चियमादृष्टकल्पनावश्यभावः निय-
मापूर्वस्य हिरण्यगर्भमन्त्रस्य जनकतानवच्छेदकत्वाच्चियमा-
पूर्वजनकत्वाभावात् । एवमसमर्थमन्त्रविनियोगेषु उत्करे वा-
जिनमासादयति परिधौ पशुं नियुज्जीतित्यादिष्वपूर्वविधित्वं
दृष्टव्यमिति दिक् ॥

परिसंख्यात्वं च वैदिकप्रमाणीन केन चित्संबन्धेन द्वयो-
रेकसंबन्धित्वे लिङ्गादिप्रमाणप्रकृतविध्यनुपपत्त्यन्तरेण समु-
च्चित्यनित्यप्राप्तयोरनुयोगितासंबन्धेन इतरनिवृत्तिफलकनञा-
द्यसमभिव्याहृतविधित्वम् । वर्त्तते चेदमश्वाभिधानीमादत्त इ-
ति शेषपरिसंख्यायाम् । शेषित्वसंबन्धेनाश्वाभिधानीगर्दभा-
भिधान्याद्योर्भन्त्रसंबन्धित्वेन प्राप्तेरितरनिवृत्तिफलकत्वात् ।
इडान्ता प्रायणीया संतिष्ठत इति, शेषपरिसंख्यायां च यदि
रथन्तरसामा सोमः स्यादैन्द्रवायवायान् यहागृह्णीयादिति
नियमान्तरपरिसंख्यायां च । अस्य प्रकृतिविकृतिभूतानां रथ-
न्तरसामामरथन्तरसाम्नां चैन्द्रवायवायतासंबन्धित्वेन प्रा-
प्तरथन्तरसामनिवृत्तिफलकत्वात् । वाग्वा एषा यदैन्द्रवायव
इत्याश्रयान्तरपरिसंख्यायां च । अत्र ह्येवावपति इत्यत एवोद्

पतीति यावमानगायत्रीबृहत्यानुष्टुब्भिचक्षुपरिसंख्यायां गायत्र्यादिषु तद्विचक्षुस रागमत्यै नद्विधितः प्रागसिद्धत्वेन प्राप्ताभावादव्याप्तिवारणाय प्रकृतविधनुपपत्तीति । अत्र चैवकारोक्तपरिसंख्याबोधानन्तरमर्थप्राप्तिबोधः प्राप्तिप्रामाण्येनावपस्य ऋग्विषयत्वपरित्यागः सामविषयत्वं कल्प्यत इति । एवमप्यप्राप्तपरिसंख्येति नाव्याप्तिः । चत्वारो भवन्ति षडह्वा भवन्तीत्यपूर्वविधिषु षट्त्रिंशद्वाचिकक्रमप्रयोगसंबन्धितया प्राप्ताषडह्च्छन्दोमधर्माणां मध्ये छन्दोमधर्मनिवृत्तिषडहेष्वव्याप्तिवारणाय समुच्चित्येति प्राप्तिविशेषणम् । नहि षडह्च्छन्दोमधर्माणामेकत्र समुच्चित्य प्राप्तिः । सप्तमादिषु छन्दोमधर्माणां प्राप्तेः । यदि चैककर्तृप्रयोगसंबन्धित्वेन प्राप्तिरस्तीति विभाव्यते तदास्त्येव परिसंख्याविधिरिति नातिव्याप्तिसंभावनापि । एतेन सर्वं ब्रह्मणे परिहरति सप्रियाय सगोत्राय ब्रह्मणे देयः । आग्नेया यद्वा भवन्तीति विधिष्वव्याप्तिसंभावना परास्ता । सर्वस्वत्वं स्वस्वभागसंबन्धितया प्राप्तिस्त्वनैकत्र समुच्चित्य प्राप्ताभावात् । सकलनियमविधिव्यावृत्त्यर्थं नित्येति । यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहोतीत्यकरणनिवृत्तिफलके विधावतिव्याप्तिवारणायानुयोगितासंबन्धेनेति निवृत्तिविशेषणम् । अकरणनिवृत्तेः करणत्वरूपाया अनुयोगितासंबन्धेन तदभावात् । अत एवाभावाभावस्य भावरूपत्वम् । ननु तथापि क्रत्वर्थनिषेधेषु दीक्षितो न ददाति न जुहोति न पचतीत्यादिष्वव्याप्तिः । दीक्षितस्य क्रत्वर्थपुरुषार्थहोमादीनां समुच्चित्य प्राप्तिस्त्वनैतस्य पुमर्थहोमनिवृत्तिफलकत्वाद् इति चेत् । निषेधेषु विधित्वाभावाद्विधिपदेनैव तद्व्यावृत्तिरिति केचित् । नजाद्वयसमभिव्याहृतेति वा विशेषणीयं, तेन न कुत्राप्यव्याप्त्यतिव्याप्त्यवकाश इति दिक् ॥

उभयभिन्नो विधिरपूर्वविधिः । प्राप्तिफलको विधिरिति लक्षणं तु नियमपरिसंख्ययोः फलत्वाभावे प्राप्तिरेव फलत्वेन पर्यवस्यतीत्यभिप्रायेणेत्याहुः ॥

केचित्तु अयोगान्ययोगव्यावृत्तिभिन्नफलको विधिरपूर्वविधिः, अयोगव्यावृत्तिमात्रफलको नियमो, अन्ययोगव्यावृत्तिमात्रफलको विधिः परिसंख्येति लक्षणान्याहुः ॥

परे तु तात्पर्यविषयतापर्याप्त्यवच्छेदकप्राप्तिमद्विधित्वमपूर्वविधित्वम् । एवं तात्पर्यविषयतापर्याप्त्यवच्छेदकनिवृत्तिमद्विधित्वं परिसंख्यात्वम् । तात्पर्यविषयतापर्याप्त्यवच्छेदकायोग्यवच्छेदकत्ववद्विधित्वं नियमत्वम् । विषयताया अपि पर्याप्त्यङ्गीकारात् । यत्र त्वेकस्यैव विधेरुभयत्र तात्पर्यं तत्र संकरोपीष्ट एवेत्याहुः ॥ वर्तते चैतन्मोक्षविधौ । मोक्षणा-

प्राप्तिफलकत्वात् । नन्वग्नये वा जुष्टं प्रोक्षामीति मन्त्रस्य देवतार्थद्वयप्रोक्षणलिङ्गबलाद्वाग्निप्रोक्षणद्वारा कर्मार्थत्वावगमात्तत एव प्रोक्षणप्राप्तिः । यथा प्रकृतौ दीक्षाहुतीर्जुहोतीति विहितासु दीक्षाहुतिष्वकृत्यै प्रयुजे ऽग्नये स्वाहेत्यादिषु षट्सु मन्त्रेषु लिङ्गक्रमप्राप्तेष्वग्निप्रयोगे पुनराकृतिमग्निमित्यादिषु षट्सु मन्त्रेषु पठितेषु षड्विद्विद्वितीति वचनेन विनियुक्तेषु स्वाहालिङ्गबलाद्वाग्निद्वारा दीक्षार्थत्वे प्राप्ते लिङ्गाद्वाग्निप्राप्तिः । न च वाच्यं तत्र द्वादश जुहोतीति वाक्यं होमविधायकमिति । प्रकृतितः प्राप्तत्वेन विधनुवादकृतवैक्यप्रसङ्गेनानुवादत्वाद् । न च वाच्यमेकादश प्रयाजान्यजतीतिवदभ्यासविधिरयमिति । षड्विद्विद्वितीति विधेरानर्थक्यापत्तेः । एतत्कृतदीक्षासंबन्धानुपपत्त्या होमद्वारकप्राप्त्या प्राकृतमन्त्रबाधपक्षश्च । अस्तु वा मन्त्रगतद्वादशत्वं विधिः । होमप्राप्तिस्तु मन्त्रलिङ्गादेव । एकस्य वाक्यस्य सर्वथानर्थक्यापेक्षया गुणविधित्वस्य न्याय्यत्वादिति चेत् । तार्किकप्राप्त्यनवधानदशायामेवापूर्वविधित्वात् । तार्किकप्राप्त्यालोचनेभ्युदयशिरस्कत्वप्रायश्चित्तप्राप्त्यध्वर्युकर्तृकत्वाद्वानेकप्रयोजनसिद्धेः । विधिना प्रोक्षणाप्राप्तौ मन्त्रस्य लिङ्गेनाग्निप्रोक्षणादावुत्कर्षापत्तेः । न च यद्व्यावृत्तवन्मन्त्रलिङ्गेन प्राप्तिरिति वाच्यम् । तयोरपि भक्तविधिनैव विध्यङ्गीकारात् । अतः पदार्थविध्यभावे मन्त्रस्यानङ्गतया तेन न पदार्थप्राप्तिप्रभावनापि । दीक्षाहुतीनामपि द्वादश जुहोतीत्यभ्यासविध्यङ्गीकाराल्लिङ्गाच्च होमप्राप्तिः । तेन युक्तमुदाहरणमिति दिक् ॥

तत्रापूर्वविधिरुत्पत्तिविधिविनियोगविध्यधिकारविधिप्रयोगविधिभेदेन चतुर्धा । कर्मस्वरूपबोधको विध्यरुत्पत्तिविधिः । यथाग्निहोत्रं जुहोतीति । अङ्गताबोधको विधिर्विनियोगविधिः यथा दध्ना जुहोतीति । फलसंबन्धबोधको विधिरधिकारविधिः यथा ऽग्निहोत्रं जुहुयात्स्वर्गकाम इति । स्वाङ्गानुष्ठानबोधको विधिः प्रयोगविधिः । स च नित्यकल्पो भिन्न उत्पत्तिविनियोगविध्युपजीवकश्च । न च किमर्थं तत्कल्पनमिति वाच्यम् । समानदेशकालकर्तृताया अन्येनालाभात् तज्ज्ञाभाय तस्यावश्यकत्वात् । अङ्गप्रधानविध्यैकवाक्यताबोध एव प्रयोगविधिरित्यन्ये । नियमपरिसंख्याविधी प्रायेण विनियोगविषयावेवेतिदिक् ॥

सोपि विधिर्विषयभेदादष्टविधः । शुद्धधात्वर्थविधिः । अन्योद्देशेन धात्वर्थविधिः विशिष्टधात्वर्थविधिः । अन्योद्देशेन विशिष्टधात्वर्थविधिः । धात्वर्थोद्देशेनान्यविधिः । धात्वर्थोद्देशेनविशिष्टान्यविधिः । धात्वर्थोद्देशेनान्ययोः संबन्धविधिः । मुक्त्वा धात्वर्थमन्ययोः संबन्धविधिः ॥ उदाहरणानि । अग्नि-

हेतुं जुहोति । अग्निहेतुं जुहुयात्स्वर्गकामः । सोमेन यजे-
त । दशार्पवज्रेण सहं संमार्ष्टि । दध्ना जुहोति । य इष्ट्या
पशुना सोमेन वा यजेत सोमावास्यां वा । अत्र यागोद्वेष्टेन
पौर्णमास्यावास्याविशिष्टविकल्पविधानात् । विकल्पितपौ-
र्णमास्यावास्याविधानाद्वा । प्राकाशावध्वर्यवे ददाति ।
अत्र प्रकृतदानोद्वेष्टेन प्राकाशाध्वर्यसंबन्धविधानात् । दध्ने-
न्द्रियकामस्य जुहुयात् । अत्र मुक्त्वा धात्वर्थमन्यसंबन्धवि-
धानादित्यष्टौ प्रकारा इति जीर्णोः ॥ धात्वर्थोद्वेष्टेनान्यसंबन्ध-
विधेरुद्वेष्टेन विशिष्टविधितो भेदाभावात्सप्रविधत्वं युक्तम् ।
अत्र च पूर्वापेक्षया उत्तरोत्तरदौर्बल्यप्रत्ययानां प्रकृत्यर्थान्वि-
तस्वार्थाभिधायकत्वव्युत्पत्तितद्वाभ्यां द्रष्टव्यम् ॥

इति मीमांसकश्रीगागाभट्टकृतभाट्टचिन्तामणौ तर्कचरणे
विधिभेदतत्प्रकारनिरूपणम् ॥

॥ अथ बालभारतस्य ॥

॥ स्त्रीपर्वारम्भः ॥

कलयदुद्धताहितो हरि-
स्तपसे मुक्तकलचपुचकः ।
अविशच्छुचि यन्मनस्तपो-
वनमृद्वे स पराशरात्मजः ॥ १ ॥
स इतश्च जगाम संजयः
कृतफूत्कारमहारवः पुरम् ।
ह ह हा प्रहता स्म इत्यति-
प्रलपन् भूपतिवेश्म चाविशत् ॥ २ ॥
अथ भानुमतीमुखस्त्रुषा-
विदुरादिस्वजनव्रजान्वितम् ।
दयितायुतमेत्य संजयो
नृपतिं गद्गदया गिरा जगौ ॥ ३ ॥
अहमन्वहमेत्य विप्रियं
प्रियवर्गव्ययमभ्यधां तव ।
अधुनात्यहितं वदाम्यदः
शृणु वज्रीकृतहृन्महीपते ॥ ४ ॥
द्रुपदात्मजपाण्डवात्मज-
व्रजयुक्तं गुरुजादिभिर्बलम् ।
हरिसात्यकिपाण्डवोष्मिक्तं
निशि हत्वाभिगतैर्निवेदितम् ॥ ५ ॥

अपमोहवशः स सौप्रिकं

प्रियमाकर्ण्य लसन्मनाः प्रगे

तनयस्तव हर्षितो ययौ

दिवमेकादशवाहिनीविभुः

॥ ६ ॥

युग्मम् ।

इति कोपनपद्मपन्नगी-

गरलोर्मिप्रवकल्पया गिरा

परिपेतुरूपेतमूर्च्छनाः

क्षितिपीठे क्षितिवल्लभादयः

॥ ७ ॥

मुमुहुर्मुहुस्त्यिता मुहु-

मुहुर्लालप्य मिथोऽतिदेन्यतः

क्व नु याम कथं भवाम किं

करवामेत्यरुदंस्तमाममी

॥ ८ ॥

प्रविकीर्णशिरोरुहां स्फुरत्-

परिकम्पां करुणप्रलापिनीम्

अवदन्मुदुशं सभामिमा-

मथ शोको रसवतयासृशत्

॥ ९ ॥

धृतराष्ट्रसभेयमाविला

धरणिस्फालितमौलिजासृजा

करुणस्य विलासकारणं

शुशुभे पल्लिविनी वनीव सा

॥ १० ॥

विधिपर्यनुयोगहोक्तिहू-

ततघातादिक विक्रियोष्मिता

अपि विस्मृतरोदकारणा

प्ररुदेव सभा सुनिर्भरम्

॥ ११ ॥

विनिमीलितचक्षुषो नम-

क्विरसः श्वासनतोन्नताङ्गकाः

प्रसृताङ्घ्रियुगा लसदुजा

रुसदुर्मन्दमचेतना जनाः

॥ १२ ॥

अथ विस्तृतवक्त्रकन्दर-

प्रविशदृग्जलसेचनादिव

अतिशोकाविमूर्च्छितं मनः

कथमप्याप नृपस्य चेतनाम्

॥ १३ ॥

१-चुरसः इति पा० ।

विदुर द्युगतात्मजन्मन-
 स्त्वमनाथस्य ममैकको गतिः ।
 परिपालय मामिति ब्रुवन्
 स धरापः पुनराप कश्मलम् ॥ १४ ॥
 पुनरार्तमना जनाधिपः
 प्रहितस्त्रेणसुहृज्जनोऽलपत् ।
 विदुरेण च संजयेन च
 प्रियया च प्रविभाजयन् शुचः ॥ १५ ॥
 अपि भूरिचमूभरोचितः
 किमपि स्वल्पकसैन्यशालिषु ।
 ह ह हा प्रहता मदङ्गजा
 व्रणलेशोऽपि न पाण्डवेष्वभूत् ॥ १६ ॥
 क्व स सैन्यभरः क्व तद्वलं
 सुहृदः सूतसुतादयः क्व ते ।
 क्व भवांश्च सुयोधनः क्षितौ
 क्षममन्यत् किमु भागधेयतः ॥ १७ ॥
 कठिनं विधिना विनिर्मितं
 हृदयं वज्रमयं मम ध्रुवम् ।
 तनयव्ययदुःखपर्वत-
 व्रजपातेऽपि न यद्बुद्धीर्यत ॥ १८ ॥
 अथ भूपमिति प्रलापिनं
 प्रसभोल्लासितगद्गदस्वरः ।
 परिधौतमुखो दृगम्बुभिः
 प्रतिबोधाय जगाद संजयः ॥ १९ ॥
 किमु शोचसि बुद्धिलोचन
 स्फुटवेदागमतत्त्वशास्त्रवित् ।
 तनयास्तव वीरवर्त्मना
 यदवापुः पदमैशमदुतम् ॥ २० ॥
 विदुरोऽपि जगाद सादरं
 नृप शोकं प्रतिलोकवत् कृथाः ।
 समुपेत्य कुतोऽपि कुचचित्
 पथिकामेषु गतेषु सूनुषु ॥ २१ ॥
 निगदन्ति च रूपमात्मन-
 स्तनयानित्यपि मा शुचं कृथाः ।

क्व हतोतरपद्वतिर्बहू-
 कृतरूपः शुचमेति मन्त्रवान् ॥ २२ ॥
 अधिकाधिकवैभवोद्भवे
 नृप तेषां मुदितोऽसि सर्वदा ।
 दिवमेषु गतेषु भूतला-
 दधुना किं कुरुषे शुचं कृतिन् ॥ २३ ॥
 तनया मम पाण्डवैः क्षता
 मतिरेषापि तवास्तु मा शुचे ।
 निहता निजकर्मणैव ते
 भववर्ती स्वकृतैकभुग् यतः ॥ २४ ॥
 तमथेत्य पराशरात्मभूः^१
 प्रतिबोधाब्धिसुधाकरोऽभ्यधात्^२ ।
 किमु मुह्यसि ते दिवं गताः
 सुखिनस्त्वां नृप न स्मरन्त्यपि ॥ २५ ॥
 मृतयो हि भवानुकारिका
 बत जन्तुं भवनित्यबालकम् ।
 गमयन्त्यमुमङ्गमङ्गतः
 कुरुते तन्ममतां मुधा जनः ॥ २६ ॥
 अजनि स्वजनो न कस्य को
 न भविष्यत्यथवा भवभ्रमे ।
 जगदेककुम्बिनो जनाः
 क्व विभिन्ने जनयन्तु तच्छुचम् ॥ २७ ॥
 इति मा कुरु शोकमुर्वरा-
 वर किंचाथमधीस्तवात्मजः ।
 अवनोववतीर्णवान् कले-
 रयमंशः कमलासनाज्ञया ॥ २८ ॥
 अहमिन्द्रसदस्यर्गा पुरा
 जगतीं तव गता जगो सुरान् ।
 विधिसंसदि कार्यमस्ति यत्
 प्रतिपन्नं तदुपास्यतामिति ॥ २९ ॥
 अथ तां जगतीं विधिर्जगौ
 ब्रज लोकं लघु धानि धारय ।

१ अपि सत्यवतीसुतोऽभ्यधात् इति पा० ।

२ गिरम् इति च पा० ।

धृतराष्ट्रसुतः सुयोधन-
 स्तव कार्याणि करिष्यति द्रुतम् ॥ ३० ॥
 दनुजावतरैर्नरैः कले-
 रवतारो बहुभिः सहायवान् ।
 भवितेष समन्तपञ्चके
 निखिलक्षत्रियमृत्युकारणम् ॥ ३१ ॥
 इति वेद्मि तवात्मजः कलिः
 कलिनिर्माणनिजापराधतः ।
 सहितः स्वसहायमण्डलैः
 प्रलयं प्राप धराप मा मुहः ॥ ३२ ॥
 इति गुह्यमवेत्य मुह्य मा
 भज धैर्यं नृप धर्मवित्तम ।
 त्वयि भक्तिपरोऽधिमोहित-
 स्तव जीविष्यति नापि धर्मभूः ॥ ३३ ॥
 सुकृतञ्च विधेर्विवर्ततो
 मम वाचापि निजानसून् धर ।
 पितृधीः कस्यां करिष्यति
 त्वयि धार्मिनृप पालयाद्य तम् ॥ ३४ ॥
 इतिवाङ्मतभाङ्गहोपति-
 र्गतवत्याशु पराशरात्मजे ।
 प्रचचाल समन्तपञ्चकं
 प्रति बन्धूनभिषोचितुं व्यसून् ॥ ३५ ॥
 स इतश्च कृती युधिष्ठिरः
 परिदध्यौ गुह्यनन्दनादिकाः ।
 पुरनिःसृतमेत्य धीदृशं
 पृथगासन्निति मां चरा जगुः ॥ ३६ ॥
 इयता समयेन तद्गतः
 कुरुवर्षान्तिकमेव नः पिता ।
 अनुयामि ततस्तमङ्गज-
 व्ययकोपी लघु मां शपत्यसौ ॥ ३७ ॥
 इति मङ्क्षु विचिन्त्य धर्मभू-
 र्हरिश्चैनेयनिजानुजान्वितः ।
 धृतराष्ट्रमुपेत्य तात ते
 सुतवेरी नमतीत्युपानमत् ॥ ३८ ॥

अथ कौरववीरकामिनी-
 रुदिताकर्णनगद्गदस्वरः ।
 नृपतिर्नतविष्णुसात्यका-
 नुजनामानि पितुर्न्यवेदयत् ॥ ३९ ॥
 तमथो परिरभ्य बुद्धिदृक्
 परिरब्धुं वक्रशचमाह्वयत् ।
 बलवांस्तनयान्तकारिणं
 प्रहरिष्यन् भुजलीलयैव तम् ॥ ४० ॥
 हरिणादित एव कारित-
 स्तदभिप्रायविदाऽऽयसोऽर्पितः ।
 परिपीड्य च वक्षसा पुमान्
 रभसाद्रीमधिया द्विखण्डितः ॥ ४१ ॥
 विनियुक्तसमग्रशक्तिना
 विधुरोऽसौ रुधिरं वमन् मुखात् ।
 न्यपतद्भुवि मूर्च्छया रया-
 दथ सूतेन धृतोऽश्वसत् क्रमात् ॥ ४२ ॥
 अथ तट्टलनास्तमत्सरः
 प्रकटीभूतविवेकसंभ्रमः ।
 ह ह हा किमद्यानि पाण्डवः
 स मयैवं मतिलोचनोऽरुदत् ॥ ४३ ॥
 प्रणतोऽथ हरिस्तमभ्यधा-
 न्न स भीमः समहारि मा मुहः ।
 छलितस्त्वमयः पुमर्पणा-
 दिह नागायुतशक्तिमान् मया ॥ ४४ ॥
 इतिवाक्श्रुतिर्हर्षितं हरिः
 कृतशौचं पुनराह धीदृशम् ।
 अकृतेष्टवचाः स्वयं सुता-
 नपिषः कुप्यसि किं वृकोदरे ॥ ४५ ॥
 अवधार्य निजापराधतः
 सुतवृन्दं हतमुर्वरावरः ।
 सुकृतञ्च कृतं सुदुष्करं
 तदिदं नोऽनुमनुष्व सर्वथा ॥ ४६ ॥
 इतिवाचि जनार्दने जगौ
 धृतराष्ट्रः स्मयमानमानसः ।

सुतशोकभरेण धर्मतः
 प्रपतन् साध्वहमुद्रुतस्त्वया ॥ ४७ ॥
 इतिगौरतिवत्सलोऽखिला-
 नयमालिङ्ग्य विमत्सरस्ततः ।
 विजयध्वमखण्डिताः परै-
 रिति कल्याणमयीमुवाच गाम् ॥ ४८ ॥
 धृतराष्ट्रमतास्ततो गता
 लघु नन्तुं सुबलात्मजाममी ।
 तपसस्तनयं तु सा शुचा
 परितप्रा परिशुभ्रैहृत ॥ ४९ ॥
 तदवेत्य पराशरात्मभू-
 र्द्युधुनीस्पर्शशुचिर्दुतागतः ।
 सुबलस्य सुतां जगौ न गौः
 सति शापाय नृपस्य तन्यताम् ॥ ५० ॥
 तनयेन जयाशिषेऽर्थिता
 भवती या सुकृते जयं जगौ ।
 कुटिलेऽद्य सुते हते नृपं
 किमु शृणुं सति धार्मिमीहसे ॥ ५१ ॥
 सुबलस्य सुता ततोऽवदन्-
 मम ते दुर्नयिनो हताः सुताः ।
 विदधे पुनरानिलः सुयो-
 धनदुःशासनयोरसद्वधम् ॥ ५२ ॥
 अथ पावनिराह निर्मितं
 यदकृत्यं जननि क्षमस्व ते ।
 अपराधपरानपि क्वचित्
 किमु माता तनुजान् जिघांसति ॥ ५३ ॥
 कृतया सदसि प्रतिज्ञया
 कुरुभूपस्य मयोऽहं हतः ।
 अधरस्तु न मे विलङ्घितो
 युधि दुःशासनरक्तधारया ॥ ५४ ॥
 अथ सक्रुधमाह सौबली
 क्व तपःसूनुरनूनमत्सरः ।
 समरे मम येन नन्दनोऽ-
 गमि नैकोऽपि कुलस्य तन्तुताम् ॥ ५५ ॥

अथ धर्मसुतः कृताञ्जलिः
 परिक्रम्यी पुरतः स्थितो जगौ ।
 अयमस्मि सुतान्तकारिणं
 शप मां मातसदातपातकम् ॥ ५६ ॥
 मम संहृतबन्धुपदुते-
 रसुभिः पापकलङ्कपङ्क्तिलैः ।
 सुकृतावतरेण सेव्यतां
 तव शापचिदशापगापयः ॥ ५७ ॥
 इतिवाचि नृपे न सौबली
 किमपि स्माह विनिश्वसन्मुखी ।
 स नमन् कुनखः पुनस्तया-
 जनि पट्टान्तरदृष्टिर्वीक्षितः ॥ ५८ ॥
 तमवेक्ष्य भिया जयी ययौ
 हरिपृष्ठाय परेऽपि तच्चसुः ।
 उदयद्वयया ततस्तया
 दधतो भीतिमतीव सान्त्विताः ॥ ५९ ॥
 तदनु प्रणिपत्य तां तया-
 नुमता नेमुरूपेत्य ते पृथाम् ।
 कुलनाशभुवां दृशोरपां
 वितरन्तीं प्रमदाश्रुणे पदम् ॥ ६० ॥
 मखजामथ सूनुशोचिनी-
 मधिरोप्याङ्कतटे प्रबोध्य च ।
 तनयैश्च तया च संयुता
 सुबलक्षमापसुतां पृथानमत् ॥ ६१ ॥
 मखजामथ सौबली जगौ
 किमु वत्से शुचमेषि पश्य माम् ।
 विधिदृष्टमिदं समागतं
 गतबन्ध्वात्मजयोरिहावयोः ॥ ६२ ॥
 नियता नियतेर्नियोगत-
 स्तनुभाजां मृतिरोति किं नु ते ।
 द्युधुनीतरणे तथा रणे
 मरणेनापि न यान्ति शोच्यताम् ॥ ६३ ॥
 इति बोधमयीमियं धियं
 दधती व्यासवितीर्णदिव्यदृक् ।

समलोकत संगराङ्गं
 पतितक्षत्रगणं यथास्थितम् ॥ ६४ ॥
 धृतराष्ट्रयुधिष्ठिरादय-
 स्तदनु व्यासगिरा रणाङ्गणम् ।
 चलदाकुलवीरकामिनी-
 कुलकल्लोलितशोकमासदन् ॥ ६५ ॥
 अथ वीक्ष्य पलादसंकुलं
 स्फुटचिह्नैर्वृतमङ्गिभिर्मृतैः ।
 रुददङ्गणमङ्गणं युधः
 सुबलक्ष्मापसुता हरिं जगौ ॥ ६६ ॥
 मृगयस्व मुकुन्द कुञ्जरै-
 र्धननीलैः कनकोज्ज्वलैर्भटैः ।
 व्यसुभिर्वसुधा विभात्यसौ
 तिमिरार्कांशुसमीकभूरिव ॥ ६७ ॥
 तरदास्यकराङ्गुयोऽरुच-
 त्रिह निम्नाः क्षितयोऽश्रूपूरिताः ।
 यमपानकृतेऽञ्जवासिता-
 रुणमैरेयनिखातभाण्डवत् ॥ ६८ ॥
 विमलातपवारणच्छला-
 दिह राकाचयचन्द्रमण्डलैः ।
 पतितेषु मुखेषु भूभुजां
 निजमिषेष्विव मूर्च्छितं शुचा ॥ ६९ ॥
 गलितैः शुशुभेऽच कुम्भिनां
 रदमुक्ताफलकेतनाञ्जलैः ।
 भटनिर्दलितासुहृदाश-
 स्तरुशाखाकुसुमच्छदैरिव ॥ ७० ॥
 इह रक्तमये पयोनिधौ
 शिखिपञ्चातपवारणैर्बभे ।
 जलदैरिव पातुमागतैः
 क्वचिदुत्पातनियोगवृष्टये ॥ ७१ ॥
 हतभूपतिवृन्दरण्डिता-
 श्च्युतकर्तर्यासचक्रैतवात् ।
 क्षतकङ्कणवेणिकुण्डला-
 वलिमौञ्मन्निह दिग्जयश्रियः ॥ ७२ ॥

चूटिताखिलसंधिनि स्थिताः
 कवचे लूनवपुष्टया बभुः ।
 क्रमुकद्रुमवल्करोपिता
 इव भोज्याय यमेन दोर्भृतः ॥ ७३ ॥
 पतितैः कलितासिभिर्भृशं
 कनकाभैर्भुजशालिनां भुजैः ।
 नकुलैर्धृतपन्नगैरिव
 प्रमदः कालसभासदां ददौ ॥ ७४ ॥
 यमकिंकरबालकव्रजे-
 र्नेवशिञ्जातरणाय सज्जिताः ।
 इह तुम्बफलोच्चया इव
 क्षतजाब्धौ भटमौलयो बभुः ॥ ७५ ॥
 इदमुल्ललितायमुच्चकैः
 स्थितमाभाति शताङ्गमण्डलम् ।
 रथिनस्त्रिदिवालयं गतान्
 स्वयमन्वेतुमिवादृतोद्यमम् ॥ ७६ ॥
 प्रविकीर्णपुटाजिनं बभा-
 विह निस्वानकदम्बमुन्मुखम् ।
 पलसंचयनाय कौण्ठपैः
 परितो भाण्डघटेव सज्जिता ॥ ७७ ॥
 अघलोकय कृष्ण जिष्णवो
 जगतामप्यवहन्त ये धुरम् ।
 भुवि ते पतिता विधेर्वशा
 धिगहो यान्ति पलादखाद्यताम् ॥ ७८ ॥
 प्रतिरोमपृष्ठत्कमण्डली-
 परिबिद्धः परिदूरिताननैः ।
 पिसितयसनाय जम्बुकै-
 रयमाघ्राय विमुच्यते मुहुः ॥ ७९ ॥
 भषणोऽस्य वपुष्यसावस्तु-
 क्क्षपिशभं पिशितस्य शङ्कया ।
 शरशल्यमदन् क्षताननः
 स्वपलेनैव विगाहते मुदम् ॥ ८० ॥
 पतितस्य करेण बिभ्रतः
 शरमेकेन परेण कार्मुकम् ।

लघु दूरममुष्य यान्त्यमी
 चकिताः फेरवगृध्रवायसाः ॥ ८१ ॥
 गमितः शतखण्डतामयं
 रिपुणा कोपपरेण मार्गणैः ।
 मुदितेन समेत्य फेरुणा
 सकुटुम्बेन विभज्य भुज्यते ॥ ८२ ॥
 अयमस्य दृशि विपन् मुखं
 श्रुतिपाशे पतितैककक्रमः ।
 करटो विरटन् धुतच्छदः
 करटैः कैर्न रटद्विरीक्ष्यते ॥ ८३ ॥
 पिशितयसनाततृप्रयः
 कतिचित् क्रव्यभुजः पिबन्त्यमी ।
 सुभटासिंहतिद्विखण्डित-
 द्विरदेन्द्रप्रकरोदरोदकम् ॥ ८४ ॥
 पिशितार्थमुपागतैर्निशा-
 चरचक्रेर्नरचक्रतो धुताः ।
 कुपिता इव यान्ति जम्बुका-
 दय एते व्यसुरक्षसां कुलम् ॥ ८५ ॥
 इह डिम्भविदंशदंशिनः
 पलभुग्दम्पतयः स्मरातुराः ।
 रसयन्ति रसात् करोटिभि-
 श्चणकाभै रुधिरासवं नवम् ॥ ८६ ॥
 नलकास्थिपुटघृतं घृतं
 नवमस्तिव्ययुतं निशाचरी ।
 अभिभोजयति प्रियं शिशू-
 नपि सेयं पिशितैकभुक् स्वयम् ॥ ८७ ॥
 प्रखरैः क्षुरकादिकायुधैः
 पतितानां भुजिनां ह हा निजेः ।
 इह जाङ्गलखण्डखण्डने
 सहकारित्वमधारि रक्षसाम् ॥ ८८ ॥
 पल्लैः कवलीकृतैस्तृषं
 कलयन्तो नितरां निशाचराः ।
 नखभिन्नशबौघदृष्ट्यां
 जलधारां परितः पिबन्त्यमी ॥ ८९ ॥

कृतरक्तविलेपनाः प्रिये-
 र्जनितान्त्रावलिहारवल्लयः ।
 पलभुक्सुदृशोऽच रासकैः
 कटु गायन्ति किरीटिपौरुषम् ॥ ९० ॥
 न निरीक्षितुमप्युपाचरै-
 रपि शक्याः सुकृतैकराशयः ।
 व्यसवोऽप्यतिशयिकान्तयः
 सुखसुप्ता इव भान्ति केऽप्यमी ॥ ९१ ॥
 द्युवधूः खलु दिव्यमूर्तिना
 परिरब्धाप्यमुनास्य विग्रहम् ।
 अतिदिव्यममुं विलेपना-
 भिपतद्गङ्गमिवाकटाक्षयत् ॥ ९२ ॥
 परितोऽञ्जधियालिपद्धति-
 र्नृपतेरस्य मुखे व्यसोरपि ।
 अमला मणिकुण्डलांशुभि-
 र्निपतन्ती चलचामरायते ॥ ९३ ॥
 विमलातपवारणोदरे
 पतितो मौक्तिकभूषणांशुमान् ।
 अधिदुग्धपयोधिकुण्डलत्-
 फणिसुप्राच्युतवद् विभात्ययम् ॥ ९४ ॥
 अपरोऽपि भुजाभृतां गणः
 पलभुग्भिर्दुतमेष मुच्यते ।
 त्वरिताभिपततदङ्गना-
 सुसतीत्वप्रभया भयाकुलैः ॥ ९५ ॥
 विविधैरुपलक्ष्यैः क्षणा-
 दुपलक्ष्य प्रमदाजनः प्रियान् ।
 किमु वक्ति कथं विचेष्टते
 परिमग्नः शुचि पश्य केशव ॥ ९६ ॥
 किमु नाथ विरक्तवान्
 भवान् मयि यन्मामपि वीक्ष्य नाकृषः ।
 करिकुम्भतटान्मृधश्रियः
 कुचदेशादिव पाणिपल्लवम् ॥ ९७ ॥
 अनुकूल ममाद्य धृष्टतां
 प्रिय किं दर्शयसेऽधुनापि यत् ।

असिमुक्कसि न स्वपाणितो
 वरवेणीमिव साहसश्रियः ॥ ९८ ॥
 अपि शशुशरत्तैर्धृतो
 नखचिह्नैरिव शौर्यसंपदः ।
 प्रिय मङ्गु परिष्वजस्व मां
 विधुराहं त्वयि नैव मानिनी ॥ ९९ ॥
 नवरागरसाद्विलोकसे
 द्युवधूं यद्यनिमेषया दृशा ।
 प्रथमां दयितां ततो न मां
 किमु दाक्षिण्यवशादपीक्षसे ॥ १०० ॥
 परिरम्भणचुम्बनादिकं
 विजितं केलिदुरोदरे मया ।
 वितराशुतरां तदद्य मे
 प्रिय निद्रास्यनृणः सुखीव किम् ॥ १०१ ॥
 समरश्रमभितये रजो-
 रुधिरोत्क्रिन्नशरीर एव मे
 परितः परिरम्भणोत्सवं
 न पुरेवाद्य करोषि किं प्रिय ॥ १०२ ॥
 अपराधपरस्य ते नति-
 र्न मयामानि ततोऽसि मानभाक् ।
 अधुना पदयोः पतामि ते
 द्रुतमतिष्ठ कृपां कुरु प्रभो ॥ १०३ ॥
 अणुसंचलनेऽपि जागृया-
 मितिवादिन् रुदतीं प्रियाद्य माम् ।
 नवजागरणारुणेक्षणः
 कथमाकृष्य कचेर्न चुम्बसि ॥ १०४ ॥
 मदुरस्तव मानिनोऽपि यः
 सतताभ्यासवशोऽस्पृशद्रसात् ।
 प्रियमामपि वीक्ष्य पार्श्वगा-
 मधुना सोऽप्यलसः कथं करः ॥ १०५ ॥
 उपधाय कुचौ मम स्थितौ
 दिनदानश्रमवान् निशासु यः ।
 हृदयेश करः स ते क्षितौ
 रणखिन्नः किमशेत संप्रति ॥ १०६ ॥

न्यपतन्मुहुरेत्य मन्मुखे
 कविगोष्ठीरसितोऽपि यत् तव ।
 किममीलि तदप्यदस्त्वया
 नयनं नाथ मदागमेऽधुना ॥ १०७ ॥
 मयि यन्नच दुःप्रलापवान्
 नच जागर्षि रवेरपीदृशैः ।
 कुतुकात् प्रिय तत् त्वया धृता
 छलनिद्रावगतोऽसि यच्छ माम् ॥ १०८ ॥
 इति शोकमयोक्तिविह्वलाः
 स्रवदश्राविलगण्डमण्डलाः ।
 गुरुमोहवशा वदन्त्यमू-
 र्देयितान् प्राणवियोगिनोऽङ्गनाः ॥ १०९ ॥
 उपलक्ष्यसे न मत्कुचौ
 किमिमौ कुम्भयुगेषु कुम्भिनाम् ।
 इति काचिदियं प्रलापिनी
 प्रियपाणिं तरसा हृदि व्यधात् ॥ ११० ॥
 किमु मत्परिरम्भलोभत-
 स्त्वमुपेतोऽसि पुरोऽतिदूरतः ।
 इति वागियमीशितुः पृथक्
 पतितं पाणिमुरस्यरोपयत् ॥ १११ ॥
 अधिकृतमरातयेऽर्पितं
 प्रभुणा वेणिधृतं निजं शिरः ।
 इयमुत्पलका चुचुम्ब च
 व्यसृतां प्राप च वीरवल्लभा ॥ ११२ ॥
 शतखण्डितमङ्गमीशितुः
 सकलं न्यस्य यथास्थितं क्रमात् ।
 परिरभ्य मुदाप मूर्च्छनं
 यदियं प्राप तदेव मृत्युताम् ॥ ११३ ॥
 इति युद्धधरावलोकिनी
 पतितं वीक्ष्य सुतं सुयोधनम् ।
 सुबलस्य सुता विमूर्च्छिता
 पुनरुद्धुध्य जगाद केशवम् ॥ ११४ ॥
 यदवादि भया रणोद्यमे
 न सुतः सैष जयेति भाषया ।

तदिमां ध्रुवमाययौ दशां
 सह बन्धुस्वजनैः सुयोधनः ॥ ११५ ॥
 विविधैरिति भाषणैर्मुहु-
 र्विहिताक्रन्दभरा हृदीशितुः ।
 बत भानुमती दृगम्बुभिः
 स्वयमन्तःस्त्रपनं करोत्यसौ ॥ ११६ ॥
 वपुषो हरते रजोऽञ्जलै-
 र्विकृषत्यङ्गुलिभिस्तृणं मुखात् ।
 गमयत्यष्टगश्रुभिः स्त्रुषा-
 निवहोऽयं दयितेषु मामकः ॥ ११७ ॥
 इयमच्युत मौलिमीशितुः
 स्वयमङ्गे विनिवेश्य बालिका ।
 स्वजने त्वयि दत्तदीनदृग्
 विलपन्ती वदतीदमुतरा ॥ ११८ ॥
 स्वसुरेष सुतः प्रियः सदृक्
 तव रूपे विनये नये जये ।
 किमु सर्वेण पश्यति त्वयि
 छलिभिर्भूरिभिरेकको हतः ॥ ११९ ॥
 अभिचुम्ब्य हृदीशितुर्मुखं
 पुनरालोक्य निजाश्रुभिः प्लुतम् ।
 स्मृतसात्त्विकवारिविभ्रमा
 विधुरेयं सदती वदत्यमुम् ॥ १२० ॥
 प्रिय विप्रियवानहं त्वया
 नहि पृष्ठापि युधि द्रुतं यत्ता ।
 किमु विप्रियकारिणीमिव
 प्रलपन्तीमपि मां न भाषसे ॥ १२१ ॥
 यदि दत्तमुरः सुरस्त्रिये
 प्रिय तन्मां वलितास्त्रेक्ष्यः ।
 कटु रे रटसीह किं वदे-
 त्यपि रोषादियतापि मे मुदः ॥ १२२ ॥
 प्रिय तादृशगौरपौरुषः
 स्फुटमेकोऽपि रणैककर्कशः ।
 मदभाग्यसहायतां विना
 क्व सहस्रैरपि हन्यसे द्विषाम् ॥ १२३ ॥

सततं मयि साम तन्वतः
 प्रिय मन्ये तव विस्मृता रुषः ।
 धृतकोपलवस्य तत्कृते
 पुरतः स्थातुमपीश्वराः परे ॥ १२४ ॥
 तनयस्य तदैव वैरतः
 कति तातेन न जघ्निरे परे ।
 नयनोत्सव तैर्धनैरपि
 प्रिय नैको बबले पुनर्भवान् ॥ १२५ ॥
 यदि वेद्वि तपांसि तान्यहं
 सुरबालाभिरलाभि यैर्भवान् ।
 द्विगुणानि विधाय तानि तत्
 प्रिय ताभ्योऽपि भवन्तमानये ॥ १२६ ॥
 भवदाननदर्शने सदा
 प्रिय यन्निर्मिषत्वमासदम् ।
 अनिमेषविलोचनासु म-
 द्रुमतः किं तदगामि पश्य माम् ॥ १२७ ॥
 अपि साप्रपदीनमुच्यते
 महतां सङ्गतमङ्गु शाश्वतम् ।
 तदहं सहसेयमुष्किता
 किमु षण्मासविलासवल्लभा ॥ १२८ ॥
 इति तारविलापिनीमिमा-
 मियमाकृष्य विराटमागता ।
 अनुरोदयतेऽपि रोदसी
 न सुदेष्णा करुणारवेण किम् ॥ १२९ ॥
 चिदिवेऽप्सरसो भुवि प्रियाः
 पुलकस्वेदभृता भजन्त्यमुम् ।
 दुपदं स्वरभेदवेषु-
 प्रलयस्तम्भविवर्णताश्रिताः ॥ १३० ॥
 अपकृष्य कृपीं विमूर्च्छितां
 स्फुटधूमच्छलधार्मिदुर्यशः ।
 गुरुसंस्करणं द्विजोत्तमा
 विरचय्य द्युधुनीं ब्रजन्त्यमी ॥ १३१ ॥
 रसना ननु मदभूपते-
 र्वृषतेजोवधपापलुप्रये ।

पलभुक्पतगन्धुधानले
 सरलेह स्वमहो जुहोत्यसौ ॥ १३२ ॥
 दयितस्य शिरोऽतिदूरतो
 द्रुतमानीय नियोज्य वर्ष्मणि ।
 प्रियभूमिरसाविहातपो
 गृहमेहीत्यभिवक्ति मत्सुता ॥ १३३ ॥
 अवलोकय पञ्च सुभ्रुवो
 विगतेर्ष्याः सममेव केशव ।
 शयनस्थितमाप्रपञ्चतं
 वत भूरिश्रवसं अग्रन्त्यमूः ॥ १३४ ॥
 अग्रमीशितुरध्वरोद्गुरो
 हठकण्ठयहकृन्मृगोदृशाम् ।
 द्विजराजिषु गोसहस्रदः
 प्रतिपन्नान्तकरः करः परः ॥ १३५ ॥
 इति भर्तृभुजं प्रपातितं
 स्वयशःशाखिशिखावदेन्द्रिणा ।
 समुदस्य भुजोऽङ्गुलीदले-
 ष्वभिचुम्ब्य प्रलपन्त्यमूर्मुहुः ॥ १३६ ॥
 स्वभुजौ नटयन्नकारय-
 न्मम पुचं भुवि दुष्कृतानि यः ।
 वृषसेनसुषेणयोरियं
 जननी शोचति तं हतं परैः ॥ १३७ ॥
 शकुनिः पतितोऽयमात्मजान्
 मम यन्मन्त्रनियन्त्रितान् शतम् ।
 अजुहोदनुजक्रुधानल-
 त्विषि धार्मिभूवि लब्धुमिन्द्रताम् ॥ १३८ ॥
 इति सूनुशुचा विमूर्च्छिता
 पुनरासादितचेतना स्म सा ।
 हरिमाह न मत्कुलं त्वया
 किमिवारक्षि लयोदयक्षम ॥ १३९ ॥
 अग्रमीदृगुपेक्षितस्त्वया-
 जनि कृत्स्नोऽपि कुलक्षयो मम ।
 इति षट्चिमितेऽस्तु वत्सरे
 भवतोऽप्यच्युत गोचविप्लवः ॥ १४० ॥

हरिराह पुरो हसन्नसौ
 मम देवाद्वितान्वयक्षयः ।
 शुचमेमि न तेन शोच मा
 त्वमपीमान् भवितव्यताहतान् ॥ १४१ ॥
 जगतामनिवारया तृषा
 विधुरासि द्रुतमेहि जाह्नवीम् ।
 शुचमुष्म पिबोज्ज्वलं जलं
 तनयेभ्यो ददती जलाञ्जलीन् ॥ १४२ ॥
 इति विश्वविदा मुरच्छिदा
 तृषितेयं प्रकटीकृतस्पृहा ।
 चपयावददाः करोमि किं
 सुतशोकादपि दुःसहास्तृषः ॥ १४३ ॥
 समरव्यसुवीरमण्डल-
 स्फुटसंख्यानगतिर्युधिष्ठिरः ।
 धृताराष्ट्रनृपेण तत्क्षयं
 परिपृष्टो निजगाद दिव्यदृक् ॥ १४४ ॥
 कोट्योऽष्टषष्टिर्वीराणां६८०१२०००००द्वादशायुतसंयुताः ।
 जघ्निरे समरेऽमुष्मिन् महःसंहतिदुःसहाः ॥ १४५ ॥
 दशपञ्च च षष्टिश्च शता७५००न्युत्कटतेजसाम् ।
 हतानि राजराजानां सुरराजजितामपि ॥ १४६ ॥
 चतुर्दशसहस्राणि लक्षाणि१४००००००००रणदक्षिणाः ।
 विकटाः सुभटाः पेतुरिह पातितशचवः ॥ १४७ ॥
 तुल्यं ज्वलन्मखशतानलप्रवणपावने ।
 रणोत्सङ्गे हुताङ्गास्तेऽभूवन् शतमखोपमाः ॥ १४८ ॥
 मर्तव्यमिति योद्धारोऽप्रीता गन्धर्वतां गताः ।
 पराङ्मुखा रणोऽस्त्रेण हता गुह्यकतामगुः ॥ १४९ ॥
 न स्वामिभक्त्ये नो कीर्त्यै न जयाय दिवे नवा ।
 आवेशादेव ये युध्वा मृतास्ते ब्रह्मतां गताः ॥ १५० ॥
 वीरेन्द्ररूपरौद्रत्वद्वेडाभिर्युग्यमर्दनैः ।
 मृता रक्ताब्धिपातैर्ये जग्मुस्तेऽप्युत्तरान् कुरुन् ॥ १५१ ॥
 लोमशस्य प्रसादेन तीर्थयात्राचरः पुरा ।
 यां दृष्टिमासदं दिव्यां सर्वं पश्याम्यदस्तथा ॥ १५२ ॥
 इत्युक्त्वाथ तपःसूनुरादिशन्मृतसंस्कृतौ ।
 तचेन्द्रसेनं विदुरयुयुत्सुसंजयान्वितम् ॥ १५३ ॥

श्रीखण्डकृष्णागुरोचितासु
 चितासु तैस्तत्त्वमाहितानि ।
 धूमोर्मिभिः कीर्तिपटा भटानां
 स्फुटं नभोऽन्तः सुरभीबभूवुः ॥ १५४ ॥
 अथो मिथः कण्ठकृतयहाणां
 स्त्रीणां तदाक्रन्दरवस्तथासीत् ।
 यथाभवत् तत्प्रियभोगभाजा-
 मप्यश्रुपातः सुरसुन्दरीणाम् ॥ १५५ ॥
 स्वर्गं गतानामथ बान्धवानां
 प्रवृत्तिमाप्रष्टुमिव प्रयातः ।
 स्वर्गस्रवन्तीसलिलैः क्रियोत्कः
 पार्थोऽम्बिकासूनुयुतः स्वर्गः ॥ १५६ ॥
 येऽच क्षेचे क्षयिष्याः कीर्तिशेषा-
 स्तेषामेतद्वृत्तमव्ययमस्तु ।
 इत्युक्त्वैरम्बिकासूनुमुख्याः
 क्लृप्तस्नानाः कल्पयामासुरम्भः ॥ १५७ ॥
 सद्यः प्रोद्यद्दुःखसंघट्टमूढो
 गूढं कुन्त्या श्रावितो भानुवृत्तम् ।
 अर्णोः कर्णायपि धार्मिस्तदानी-
 मश्रैर्मिश्रं दत्तवान् सोदराय ॥ १५८ ॥
 सत्त्वक्रीतसुरर्द्धिवीरविधुरक्रन्दत्कुरङ्गेक्षणा-
 श्रेणीसाङ्गनबाष्पजातयमुनासंभेदशोभाजुषः ।

जाह्नव्याः पुलिनावनीं विमलयन्नात्मोपवेशात् तत-
 स्तेने सत्यभुवः शुचामवगलद्रागः प्रयागश्रियम् ॥ १६६ ॥

भेजे श्रीजिनदत्तसूरिसुगुरोरर्हन्मतार्हस्थितेः
 पादाङ्गभ्रमरोपमानममरो नाम व्रतीन्द्रः कृती ।
 तद्वाण्यौजसि बालभारतमहाकाव्येऽधितैकादशं

बोधप्रक्रमसूक्तपद्धतिसखे स्त्रीपर्वे निर्व्यूढताम् ॥ १६० ॥

एकेनानेन सर्गेण स्त्रीपर्वणि विनिश्चितम् ।

शतद्वयमिह स्पष्टमष्टोत्तरमनुश्रुभाम् ॥ १६१ ॥

इति श्रीजिनदत्तसूरिशिष्यश्रीमदमरचन्द्रविरचिते बा-
 लभारतनाम्नि महाकाव्ये वीराङ्गे स्त्रीपर्वकीर्तने नाम
 एकोनचत्वारिंशः सर्गः ॥ ३६ ॥ पर्व ११ ॥ :: :: ॥

॥ अथ बालभारतस्य ॥

॥ शान्तिपर्वारम्भः ॥

ओंकारः स यदाद्येकवर्णोऽपीशचयीमयः ।
 व्याप विश्वानि तान् वेदान् न्यस्यन् व्यासमुनिर्मुदे ॥ १ ॥

अथ चैलोक्यकल्याणक्रन्दमन्दाकिनीतटे ।
 तचाजमुः शमारामनीरदा नारदादयः ॥ २ ॥

जलाङ्गलिविरामेऽपि नेचाङ्गलिलज्जलः ।
 शौचान्तेऽपि सुहृच्छोकादकिंचित्करुणस्थितिः ॥ ३ ॥

धर्मभूः किमपि ध्यायन् विन्ध्यस्मारीव वारणः ।
 ऊचे देवर्षिणा कर्णपेयपीयूषवर्षिणा ॥ ४ ॥

युष्मम् ।

दिष्ट्यासि कुशली राजन् किंचिच्छाय इवेत्यसे ।
 हताहितसमूहेऽपि दग्धेन्धन इवानलः ॥ ५ ॥

जित्वाप्यरीन् रणास्कन्दमन्दसंक्रन्दनोऽधमान् ।
 लब्धेऽतिकष्टादिष्टेऽपि राज्ये राजन् विषीद मा ॥ ६ ॥

अथ निःश्वस्य विश्वस्य विभुरुचे ह हा हताः ।
 यदर्थमर्थ्यते राज्यं राज्यार्थं तेऽपि बान्धवाः ॥ ७ ॥

यद्येत्पतिस्तदेव स्वं महसे दहतः कुलम् ।
 उद्भातं दुर्यशोभिर्मे धूमैरिव हविर्भुजः ॥ ८ ॥

विषस्य सोदरैव श्रीः क्रियया नु ततोऽधिका ।
 समयकुलनाशाय यद्भोगैकस्पृहापि हा ॥ ९ ॥

स्मरन् मातुर्गिरं योऽस्मान् वध्यकोटिगतान् मुहुः ।
 ररक्ष मित्रदानिष्यारब्धयुद्धोऽपि बान्धवान् ॥ १० ॥

जघ्ने कृतघ्नैरस्माभिः सोऽपि विश्वचयीजयी ।
 सहोदरो महीमज्जत्स्यन्दनयसनस्थितः ॥ ११ ॥

युष्मम् ।

तदीदृग्भोभचण्डालचण्डालिङ्गनदूषितः ।
 अस्पृश्योऽहमतो यामि जीवितुं विजने वने ॥ १२ ॥

ते सव्यसाक्षिसाचिव्यभाजः पान्तु धरां शराः ।
 वैरस्य हेतुर्द्वेधापि न योग्या मादृशामसौ ॥ १३ ॥

अकिंचिन्निन्नकः शान्तकण्डूतिर्मृगघट्टनैः ।
 वत्स्यामि मुनिरेकाक्षी जीर्णपर्णशने चने ॥ १४ ॥

इत्युक्तिभाजि भूजानौ गिरं भेजे धनंजयः ।
 सकोपविनष्टोपकुकोमलकौशलाम् ॥ १५ ॥
 अलब्धे रागिणो लोका अहो लब्धे विरागिणः ।
 हेमन्ते तापमीहन्ते हन्त ग्रीष्मे हिमं मुहुः ॥ १६ ॥
 मेच्छद्वान् वने राज्यमिच्छन् राज्येऽधुना वनम् ।
 उन्मत्त इव लोकेश लोकेनाप्युपहस्यसे ॥ १७ ॥
 विधिरिन्द्रे दरिद्रे च दिदेश कृपया पृथक् ।
 धर्ममध्वरदानैश्च तपोध्यानैश्च तारणम् ॥ १८ ॥
 तद् दुःस्थेन वनस्थेन नेश यद्यदृतं तपः ।
 तदिदानीं श्रितः स्वाम्यं मनः कुरु मखादिषु ॥ १९ ॥
 अथ सद्यः समुत्पद्युर्धदुर्धरया गिरा ।
 कोपेन कलुषीकृत्य विनयं पावनिर्जगौ ॥ २० ॥
 वेधसा पञ्चमीचक्रे धिगकिंचनकृद्वान् ।
 मध्यङ्गुलोवाङ्गुलीनां मध्येऽस्माकं मुग्धा गुरुः ॥ २१ ॥
 नास्माक कोऽप्युपायोऽस्ति विश्ववोरजितामपि ।
 त्वत्कनीयस्त्वनामैकं व्यसनं येन तीर्यते ॥ २२ ॥
 द्विष्टानामपि दुष्टानां रक्षणं यस्य लक्षणम् ।
 तद्वनं चेत् प्रियं तत् किं हता देवव्रतादयः ॥ २३ ॥
 मग्नाऽसि राज्यकष्टेऽपि यदि कातरहृतया ।
 तत् तपःकष्टदष्टः सन् विमनाः किं करिष्यसि ॥ २४ ॥
 अयाचितजलाहारा वल्कभाजो जटाजुषः ।
 किं नीडशिरसो वृक्षाः भवं घ्नन्ति विना मनः ॥ २५ ॥
 क्षताः क्षमारक्षिणः पूर्वं सर्वं श्रय तपोऽधुना ।
 वयं ज्येष्ठानुगा भूष भूहत्यापतनुत्वयि ॥ २६ ॥
 इति संहृतवाक्येऽस्मिन्नचतुश्चतुरौ गिराम् ।
 यमौ जलदुर्गजान्तोद्रेककेकिरवच्छविम् ॥ २७ ॥
 इष्टदीनसुपाचादिभुक्तशेषभुजां विभो ।
 गृहिणां स्पृहणीयैव गतिर्यतिवरैरपि ॥ २८ ॥
 तपोभिर्यतयः कष्टे राजन् वाञ्छन्ति विष्णताम् ।
 गृहं तु गृहिणामेत्य विष्णुर्वत्तं शमिच्छति ॥ २९ ॥
 नयी विश्वयत्तिस्तोमपुण्यवृष्टांशभाङ्गनृपः ।
 यतिः स्वपुण्यभागं विद्धि कः कृतिन् सुकृती तयोः ॥ ३० ॥
 तत् पालय महीपाल महीमेनां मनोयतिः ।
 तुल्यं जनक्रवदुद्धव फलं राज्ययत्तित्वयोः ॥ ३१ ॥

दशनद्युतिहारेण हारिणीमथ भारतीम् ।
 रसनाञ्जलदोलायां दोलयामास पार्वती ॥ ३२ ॥
 भिन्नारयो भवद्वक्तप्रसादोत्काः सहोदराः ।
 नानन्द्याश्चेत् प्रभो तत् ते कृतघ्नस्य व्रतेन किम् ॥ ३३ ॥
 चालनं वज्रलेपेऽपि स्नेहेऽपि स्यात् पवित्रता ।
 न घटेत कृतघ्ने तु क्वापि पापप्रतिक्रिया ॥ ३४ ॥
 सुकृतेन कृतज्ञानामथः कुर्याद्विवं धरा ।
 दुःकृतेन कृतघ्नानां नोल्लसन्ती ध्रियेत चेत् ॥ ३५ ॥
 त्वदालिङ्गनहृद्योक्तिराज्यभोगैः कृतज्ञं ते ।
 धन्याः सहेलं खेलन्तु सोदराः सकलश्रमाः ॥ ३६ ॥
 इत्यमीषां वचोवीचिप्रपञ्चैरपि भूपतेः ।
 स्वबन्धुवधदुःखान्नितां न शमितं मनः ॥ ३७ ॥
 अथ हृज्जानपीयूषपयोधिलहरीं गिरम् ।
 दन्तांशुफेनिलां व्यासस्तच्छोकाग्निच्छिदेऽकिरत् ॥ ३८ ॥
 दैवादस्य यथा मृत्युरस्ति स म्रियते तथा ।
 मशकोऽपि गजेनापि न शक्यो हन्तुमिच्छया ॥ ३९ ॥
 तदूनाथ मयामाथि कुलं स्वमिति मा मुहुः ।
 कस्तान् विश्वजितो वीरान् हन्ति स्वैः कर्मभिर्विना ॥ ४० ॥
 स्यात् पृथक् पथि पान्थानां यथा सङ्गः क्षणं क्वचित् ।
 तथैव भविनां तत् कः शोकं तद्विरहे वहेत् ॥ ४१ ॥
 क्वचित्तौ शोकहर्षौ वा यतो भावान् लवे लवे ।
 ऐन्द्रजालिकवत् कालो दर्शयत्यन्यथान्यथा ॥ ४२ ॥
 राजन् शोचसि किं बन्धून् कालेन कवलौकृतान् ।
 यस्यन्ते लीलया येन चिलोकीकारिणोऽपि ते ॥ ४३ ॥
 शुचं मुञ्च तवेदानीं कालः पालयितुं प्रजाम् ।
 न प्रजापालनादन्यो राज्ञां धर्मोऽस्ति यौघने ॥ ४४ ॥
 जीवतो राज्यभोगेन व्यसून् ब्राह्मणतर्पणैः ।
 बन्धून् प्रीणय भूपाल त्वद्दुःखादुःखिनो द्वये ॥ ४५ ॥
 अथास्मिन् विरते विष्णुर्वितेने जिष्णुसंज्ञया ।
 क्ष्मापसंतापनाशाय मुखाद्भूमधुभारतीम् ॥ ४६ ॥
 कः करोति कृती शोकं राजन् परिजनार्तिदम् ।
 न बलन्ते मृता येन न च जानन्ति यत् कृतम् ॥ ४७ ॥
 सहृदो दूरगस्यापि यद्येश्वर्यश्रुतिर्मुदे ।

दिवि भोगभुजः शोच्यास्तत् किं ते बन्धवस्तदा ॥४८॥
 करस्य लालयेन्मृत्युः करी कवलवज्जनम् ।
 यदा रुचिस्तदा भुङ्क्ते ततः शोच्येत को मृतः ॥४९॥
 मृत्योश्चरा इव मुहुर्निमेषा वेगिनोऽङ्गिनाम् ।
 आयान्ति दृक्पथे जीवग्रहावसरमीक्षितम् ॥५०॥
 अकस्मादेव कुचापि कदापि गमनेच्छया ।
 जनं विश्वासयन्तीव श्वासाः शश्वद्गतागतैः ॥५१॥
 जगज्जीवातवस्तेऽपि श्रीरामभरतादयः ।
 जाता न वेति संदेहदोलायां कालतो गताः ॥५२॥
 जीवितं हन्त जन्तूनां नयनोन्मेषचञ्चलम् ।
 सुखश्रीयौवनादीनां का तदंसृशां कथा ॥५३॥
 कृत्यं किञ्चित् करे कार्यं तिष्ठत्यायुषि गत्वरे ।
 तमिस्राविद्युदुद्योते च्युतं द्रव्यमिव द्रुतम् ॥५४॥
 एष जीवितकल्पदुश्चतुर्वर्गफलप्रदः ।
 शोकाद्यमलकीलाभिः क्रीडा विफलयन्ति तम् ॥५५॥
 तद्रूलोकपते शोकं मुञ्चामुं चातुरीमय ।
 गृहाण जीवितस्यास्य काले कालोचितं फलम् ॥५६॥
 राज्ये यक्षादिलीलाभिः सफलीकुरु यौवनम् ।
 वारुणके तु धराधीश युक्तं मुक्तिकृते तपः ॥५७॥
 इत्यादिवाभिभरन्त्यैश्च प्राग्भूपचरितैर्मुहुः ।
 बोधितो विष्णुना तैश्च शुचावोचद्युधिष्ठिरः ॥५८॥
 धिङ्मां बन्धुबधोदूतैः प्राग्भूतैर्मम पातकैः ।
 आकाशे कालिकोत्पन्नां करिष्यन्ति कवीश्वराः ॥५९॥
 अपि जन्मसहस्राणि वह्ना मे जुहुतो वपुः ।
 क्षयं यास्यति गाङ्गेयघातकस्य क्व पातकम् ॥६०॥
 इति शोकातुरस्वान्तं विलपन्तमिलापतिम् ।
 गिरा मधुरया व्यासमुनिराश्वासयन् जगौ ॥६१॥
 निघ्नतो यदि धूतास्त्रान् गुरुनपि न हन्ति यः ।
 राजन् स क्षत्रधर्मकलोकपायेन लिप्यते ॥६२॥
 युधि यः क्षत्रधर्मस्यो हन्ति वा हन्यतेऽथवा ।
 गीर्वाणैरपि पूज्येत तौ पुण्यौ पुण्यवृष्टिभिः ॥६३॥
 अपापस्तदसि क्षमाप प्रसन्नः पालयावनिम् ।
 यदि मिथ्याभिशङ्कास्ति बाहमेधं विधेहि तत् ॥६४॥
 अभिनन्द्य निजं राज्यमानन्द्य प्रकृतीः कृतिन् ।

पश्य पुण्याय गाङ्गेयं शरशय्याचरं गुरुम् ॥६५॥
 इति कृष्णामुनीन्द्रेण श्रीकृष्णेन च बोधितः ।
 पुरेऽविशत् पुरस्कृत्य धृतराष्ट्रं युधिष्ठिरः ॥६६॥
 महेन महता भूपः स विभूष्य सभाभुवम् ।
 द्विजान् धौम्यपुरस्कारानपूजयदुपस्थितान् ॥६७॥
 दुर्योधनसुहृत् तच्च चिदण्डिमुनिवेषभाक् ।
 मणिरूप इवाङ्गारश्चावोकः कौण्डिन्योऽविशत् ॥६८॥
 पापागार कुलाङ्गार धिक् त्वामित्यादि भूपतौ ।
 वचोऽभूत् तन्मुखाच्चित्रं चन्द्रादिव हलाहलम् ॥६९॥
 द्विजा विज्ञाय राक्षे च तं निवेद्य क्रुधादहन् ।
 हुङ्गारप्रोत्थितेनाग्निदैवतेनेव हृज्जुषा ॥७०॥
 शत्रो हन्तुं हरेणापि नैष द्विजरुषं विना ।
 इत्युक्त्वा तद्वधप्रीतो हरिरप्रीणयन्नृपम् ॥७१॥
 तादृग्युद्धोत्थबाह्यान्तस्तापमण्डलखण्डनम् ।
 अथाभिषेकं भूपस्य चक्रुस्तीर्थोदकैर्द्विजाः ॥७२॥
 स पूर्वभूमिभृद्द्रासनवर्ती श्रितः प्रिया ।
 राजा विराजयामास विश्वं विश्वंभरातलम् ॥७३॥
 शिवं शक्त्यान्वितमिव प्रत्यक्षं धाम्नि धर्मजः ।
 धृतराष्ट्रं प्रियायुक्तममन्यत सुहृन्मतः ॥७४॥
 यौवराज्ये मरुत्युचं विदुरं मन्त्रकर्मणि ।
 धनंजयं जयोद्योगे संजयं व्ययचिन्तने ॥७५॥
 नकुलं बलरत्नासु धौम्यं द्विजजनाचने ।
 सहदेवं सहस्यित्यां स्थितिज्ञोऽथादिशन्नृपः ॥७६॥
 युग्मम् ।
 संस्थाप्य मन्त्रिणो नुत्वा हरिं रत्नमये ददौ ।
 स भीमार्जुनयोर्दुर्योधनदुःशासनौकसी ॥७७॥
 कौरवावसथानित्यमन्येभ्योऽपि विभज्य सः ।
 गिरा हरेरुब्धात्मा लब्धप्रशमनं व्यधात् ॥७८॥
 आर्तं विधाय बन्धूनां भूपानथ यथाविधि ।
 धर्मात् तेभ्यः प्रपाकूपसचकल्पानकल्पयत् ॥७९॥
 विष्णुं जिष्णुनिकेतस्यमन्येद्युः क्षणादात्यये ।
 शश्वदन्तर्दृशा दृष्टं दृग्भ्यां द्रष्टुं नृपोऽगमत् ॥८०॥
 सिंहासने समासीनं ध्यानलीनं हरिं नृपः ।
 शैलेऽम्बुदमिवालोक्ष्य केकीव मुदितो जगौ ॥८१॥

त्वद्गमनेचकुमुदक्रीडानित्यमधुव्रती ।
 विभावरीविभा नेयं सुखभावेन ते विभो ॥ ८२ ॥
 अथावादिनि गोविन्दे पुनराह नराधिपः ।
 विश्वैकध्येय किं ध्यानं दीपमर्क इवास्तुजः ॥ ८३ ॥
 इतिवाचि नृपेऽवाचि दृशानुमील्य विष्णुना ।
 यो मां ध्यायति राजेन्द्र तं ध्यायामि स मामिव ॥ ८४ ॥
 उत्तराशां गतप्राये तपने तनुमुक्तिधीः ।
 दध्यौ मामधुना भीष्मस्तमहं मनसागमम् ॥ ८५ ॥
 अथ प्रीत्याभ्यधातूपो भगवन् भवदुत्सुकम् ।
 भीष्मं यामः स मे धर्मान् वक्तु त्वदृशनाव्ययः ॥ ८६ ॥
 श्रुत्वैतदचलद्रूपभीमबीभत्सुसात्यकैः ।
 मुकुन्दः स्यन्दनी स्कन्दसहोदरदिदृक्षया ॥ ८७ ॥
 व्यधादिहान्तरे शान्तमनाः शान्तनवः स्तवम् ।
 ऋषिब्रातवृतः शौरेर्भावपूजानवस्रजम् ॥ ८८ ॥
 नमः स्वयमविश्वाय विश्वज्ञानाय विष्णवे ।
 सर्वाङ्गलीनसर्वाङ्गसहस्रायाद्रुतात्मने ॥ ८९ ॥
 वाससा वासरेणोव निशयेव तनुत्विषा ।
 शश्वदासेवितं सेवे हरिं कालमिवाङ्गिनम् ॥ ९० ॥
 न्यक् पातिनो भवाम्भोथो जन्तवोऽम्बुदबिन्दुवत् ।
 भक्ता भवन्ति यदुक्तिमुक्तिलीनाः श्रयामि तम् ॥ ९१ ॥
 अस्याविभक्तिरूपैव भक्तिर्जीवत्सु मुक्तिदा ।
 श्रीविश्वरूपं साक्षान्मे सोऽस्तु नेचामृताञ्जनम् ॥ ९२ ॥
 इति स्तुत्वा हृदा नुत्वा ध्यायन् सद्योऽप्यलोकत ।
 भीष्मः प्रमोदरोमाञ्जदीनो भीष्मशरो हरिम् ॥ ९३ ॥
 अथ श्रीकेशवस्तेऽपि भूपभीमार्जुनादयः ।
 रथादुत्तीर्य गाङ्गेयमानम्य पुरतोऽविशन् ॥ ९४ ॥
 अथ व्यथातुरं भीष्मं दृशालिङ्ग्य हरिर्जगौ ।
 कच्चित् ते न शरैर्भिन्नं ब्रह्मज्ञानमय वपुः ॥ ९५ ॥
 श्रीविश्वरूप भगवन् भवज्ञयमयात्मनाम् ।
 का बाणवज्रपर्यङ्कहंसतूलिकयोर्भिदा ॥ ९६ ॥
 इति भाषिणि भीष्मेऽथ केशवः स्माह साहसिन् ।
 त्वां वहन्तो मही मन्ये द्यामिन्द्राद्युन्मदां हसेत् ॥ ९७ ॥
 त्वयि बाणादिते तप्तमनुद्रुतरतिं क्वचित् ।
 धार्मि बोधय सर्वज्ञ धर्मात्मा स्वयमप्यय ॥ ९८ ॥

क्षीरोदशायी भगवानित्युक्त्वा गरुडध्वजः ।
 परामृतकलावृष्ट्या तं दृष्ट्या निर्व्यथं व्यधात् ॥ ९९ ॥
 तादृक्संविदूतिधामप्रसन्तिश्लाघयोरथ ।
 पुष्पवृष्टिस्तयोर्देवदेवर्षिस्तुतयोरभूत् ॥ १०० ॥
 श्वो वक्तासि कृतिन् धर्मानित्युक्त्वा भीष्ममच्युतः ।
 सपाण्डवो ययौ स्थानमाययौ च निशात्यये ॥ १०१ ॥
 अथासि निर्व्यथात्मा चेत् तद्वर्मान् दिश धाम्ये ।
 इत्युक्तिशालिनि स्माह वनमालिनि सिन्धुभूः ॥ १०२ ॥
 त्वत्प्रसादात् पदुर्धमान् वक्ष्यामि त्वद्विरा विभो ।
 स्वयं तु पृच्छतु क्षमाप किं ह्रीः क्षत्रोचिते कृते ॥ १०३ ॥
 अथाच्युतगिरा पादलग्नो भीष्मेण भूमिपः ।
 आघ्राय मूर्ध्नि मां पृच्छेत्युक्तोऽपृच्छन्नृपक्रियाम् ॥ १०४ ॥
 कृत्वा कृष्णाय धर्माय द्विजेभ्योऽपि हृदा नमः ।
 ऊर्ध्वं भीष्मः स्मितरुचा धर्मेणैवोज्ज्वलां गिरम् ॥ १०५ ॥
 राजन् राजन्ति राजानः पूज्यपूजादयामयैः ।
 तारैः कङ्कणकेयूरहारैर्नटविटादयः ॥ १०६ ॥
 हासप्रियो नृपः सारं पिवद्विरनुजीविभिः ।
 पदापि स्पृश्यते रोललोलैः पुष्पमिवालिभिः ॥ १०७ ॥
 वृत्तिं कल्पयतः स्वाङ्गव्ययेनापि गवादिषु ।
 तृणादपि लघुर्नूनं सर्वधर्मोन्मिता नृपः ॥ १०८ ॥
 अकर्णस्य जगत्प्राणपायिनो वक्रचारिणः ।
 को विश्वसेद् द्विजिह्वस्य भुजगस्येव भूभुजः ॥ १०९ ॥
 सतेजःकीर्तिसूर्येन्दुः क्षमापः काल इवापरः ।
 क्वचिद्वीमः क्वचिच्छान्तः केन शत्र्योऽतिलङ्घितुम् ॥ ११० ॥
 मखेषु देवं सेवन्ते श्रीपतिं दहनं च ये ।
 गोपैः कोप्या न ते विप्राः श्रिये दाहाय च क्षमाः ॥ १११ ॥
 नोपेक्ष्यः स्थलिताचारः क्षमायामेकोऽपि भूभुजा ।
 तस्मिन् लब्धपदः पाप्मा कं कं व्याप्नोति न क्रमात् ॥ ११२ ॥
 नयकल्पतस्च्छन्ने क्षीणपङ्केऽस्तकण्टके ।
 राज्ञामुद्यानवट्टेषु धर्मः खेलति हेलया ॥ ११३ ॥
 यदाज्ञायन्तिता वर्णाश्वत्वारोऽप्यर्णवा इव ।
 स्फूर्जन्तोऽपि न मर्यादां मुञ्चन्ते स नरेश्वरः ॥ ११४ ॥
 यदि यज्ञामृतै राजा न वर्षति दिवं प्रति ।
 तत् क्षुधार्ताः सुधाकूपान् दिवि देवाः खनन्ति किम् ॥ ११५ ॥

धराभृति न चेदुर्मस्तदधर्मभरातुरा ।
 कूर्मादौः किं धियेतोर्षी दलयन्ती रसातलम् ॥ ११६ ॥
 तदेक एव देवः क्षमापतिर्धर्मगतिस्थितः ।
 भाति विजगदाधारः समाहारः सुरश्रियाम् ॥ ११७ ॥
 नोक्तं पृथगुणोऽप्युत्रैर्नृपः क्रूरपरिच्छदः ।
 सैवितुं शक्यते केन ससर्प इव चन्दनः ॥ ११८ ॥
 तीर्थोधिकारिभिरिव स्त्रीतलोभैर्नियोगिभिः ।
 पीड्यमानाः प्रजास्तीर्थमिव भूषं शपन्ति ह ॥ ११९ ॥
 नृपश्चाहृषरीवारोऽप्यचारुचरितः स्वयम् ।
 जनेन त्यज्यते दूरं मणिवान् फणवानिव ॥ १२० ॥
 स्वाचारपरिवारस्य सदाचारस्य भूपतेः ।
 राज्ययामकतां यात धर्मोऽस्त्रजगदर्चितः ॥ १२१ ॥
 क्रियासु विफलाः सैन्यक्रमविक्रमबुद्धयः ।
 न स्यादात्मैव भूपानां पुरोधा यदि धर्मवित् ॥ १२२ ॥
 प्रतापस्य प्रकाशेन दण्डस्यालम्बनेन च ।
 कलिध्वान्तेऽपि भूपानां वृद्धो धर्मान् सुखं चरेत् ॥ १२३ ॥
 अरक्तेभ्योऽतिरक्तेषु कुमुदेभ्योऽम्बुजेष्विव ।
 श्रियं संचारयन् भूपः प्रतापी भाति भानुवत् ॥ १२४ ॥
 प्राप्रप्रतापतपना विश्वं प्रणिधिभिर्नृपाः ।
 दूरप्रचारैर्गृह्णन्ति गूढैर्दृश इवांशुभिः ॥ १२५ ॥
 अलक्ष्यः क्षमाभुजां मन्त्रो विश्वोद्धारक्षयक्षमः ।
 सतापस्येश्वरस्यैव क्रिययैवानुमीयते ॥ १२६ ॥
 क्व लक्ष्मीरतिविश्वस्ते क्व सौख्यमतिशङ्किनि ।
 तद्भाति नातिविश्वासी नातिशङ्की च भूपतिः ॥ १२७ ॥
 उदृतदण्डनं दीनपालनं शीललालनम् ।
 द्विजार्चनं च राज्यश्रीचतुःशालं महीभुजाम् ॥ १२८ ॥
 कारणेऽपि विकोपानामलुब्धानां विपद्यापि ।
 प्रमोदेऽप्यविकाराणां राक्ष्सां श्रीर्विरहासहा ॥ १२९ ॥
 मित्राणि रणकालेऽङ्गरोमाणीव प्रमोदतः ।
 यस्योच्छ्वसन्ति भूमीन्द्रः स नेन्द्रेणऽपि जीयते ॥ १३० ॥
 धर्मी धत्ते स्थितौ यः क्षमां तदुण्यैर्गमिनामपि ।
 अतिब्रह्मलयानन्दैरमन्दैर्ह्रियते मनः ॥ १३१ ॥
 नयी नृपो नृणां सिद्धात् सुवर्णं पुरुषादिव ।
 यं धर्मादंशमादत्ते न स तेनापि ह्रीयते ॥ १३२ ॥

क्षमारक्षणात् परं राक्षः कृत्यं नास्ति लभेत यत् ।
 जनानामर्थधर्मशौ तेन लोकद्वयीहितौ ॥ १३३ ॥
 एवं देवव्रतो राजधर्मं धर्मस्य सूनवे ।
 भूरिप्राग्भूपचारिचचारुसौरभ्यमभ्यधात् ॥ १३४ ॥
 इति श्रीजिनदत्तसूरिशिष्यश्रीमदमरचन्द्रविरचिते बा-
 लभारतनाम्नि महाकाव्ये वीराङ्गे शान्तिपर्वणि राजधर्मः
 समाप्तः ॥ १ ॥ :: :: ॥

॥ अथ खण्डशप्रस्ता

रामावतारवर्णनम् ॥

(११४) गाम्भीर्येण महोदयेन शरणचाणेन मर्यादया
 सर्वाशापरिपूरणेन महतास्यैर्येण धैर्येण च ।
 नाथ त्वामनुकर्तुमिच्छति तारां वारांनिधिः किं त्वसौ
 पीतो वानरलङ्घितः प्रमथितो बद्धः श्रिया त्याजितः ॥
 हे नाथ श्रीराम वारांनिधिः समुद्रस्त्वामनुकर्तुं स्वस्यत्व-
 त्साय्यमापादयितुमिच्छति तारामतिशयेन बाञ्छति, तदेवा-
 ह, गाम्भीर्येण गम्भीरतया, शरणचाणेन शरणप्राप्तजनरक्षणेन,
 महोदयेन महाभायेन, मर्यादया शिष्टाचारानतिक्रमणेन,
 सर्वाशापरिपूरणेन सकलजनमनोरथपूरकेन, महता स्यैर्येण,
 चपनः महता धैर्येणेति, किं त्वसौ समुद्रः अगस्त्येन पीते-
 वानरैः स्वचरणैर्लङ्घितोऽमरैर्द्वैः प्रमथितस्तथा सेतुचनेन
 बद्धस्तथा देवैर्मन्यनानन्तरं श्रिया लक्ष्या त्याजितोतः स त्वया
 सह कथं समुद्रेणानुक्रियते त्वंतु सर्वदेवविनिर्मुक्त इति
 भावः ॥ ११४ ॥

(११५) देव श्रीनृप रामचन्द्र भवतो दिग्जैत्रयात्रोत्सवे
 धावद्वीरतुरङ्गचञ्चलखुरक्षणाक्षमामण्डलात् ।
 बातोद्धूतरजोमिलत्सुरनदीसंजातपङ्कस्थली-
 दूर्वाचुम्बनचुञ्चवो हरिहयास्तेनैव वृद्धं दिनैः ॥
 हे श्रीरामचन्द्र नृपते देव भवतस्तव दिग्जैत्रयात्रोत्सवे
 दिग्विजयकर्तृणां यात्रामहोत्सवे धावतांवीरतुरङ्गाणां शूरा-
 श्वानां चञ्चलखुरैः क्षुण्णं विदारितं क्षमा भूस्तस्या मण्ड-
 लं तस्माद्वातेनोद्धूतमुच्छलितं यद्वजस्तेव मिलन्ती संपृक्ता
 या सुरनदी गङ्गा तस्या संजाता या पङ्कस्थली कर्दमभूमिरत
 एव तत्र प्रवृत्ता या दूर्वास्तासां चुम्बनेन भक्षणेन क्लृप्ता हरि-
 हयाः सूर्याश्वा जाता अतो दिनैर्वृद्धा, दूर्वाक्षुर भक्षणेन
 अक्षणेन प्रेरिता अपि नतूकं प्रयान्ति किंतु शनैरेव अत एव
 श्रीभर्ता महान्तो दिवसा जायन्ते इति भावः ॥ ११५ ॥

(११६) कर्पूरप्रतिपन्थिनो हिमगिरिगवायसंघर्षिणः
क्षीराम्भोनिधिमध्यगर्भजयिनो गङ्गाधसर्वकषाः ।
खच्छन्दं हरिचन्दनद्युतितुदः कुन्देन्दुसंवादिन-
स्तस्यासन्नरविन्दकन्दरुचयोऽनेकेगुणाः केचन ॥

तस्य श्रीरामस्यानेके गुणा आसन्तश्च केचन गुणाः कर्पूर-
प्रतिपन्थिनः सिततया कर्पूरजेतार आसन्, केचन हिमगिरि-
स्थपाषाणायसार्धका, स्तथा क्षीरसमुद्रमध्यगर्भस्यातिश्वेत-
त्वात्तस्यापि जयिनः, सितं पावनमपि गङ्गाप्रवाहं सर्वं कष-
न्तीति तथा ब्रथा, अन्यं च खच्छन्दं हरिचन्दनस्य द्युतिं
प्रभां तुदन्तीति तथाविधाः श्वेताग्रप्यान्हादका आसन्, तथा
कुन्देन्दुसंवादिनः सितत्वशीतलत्वादिभिः कुन्देन्दुस्य सह
संवादशीलः, अपरे च गुण आरविन्दकन्दरुचयः कमलकन्द-
कान्तय आसन्, एतेन श्रीरामगुणानां पावनत्वं श्वेतत्वं नि-
र्गलत्वमाल्लहदकत्वं वातिशयितमासीदिति सूचितम् ॥ ११२ ॥

(११७) देव त्वामसमानदाननिहितैरर्थैः कृतार्थीकृत-
चैलोक्यं फलभारभङ्गुरशिराः कल्पद्रुमो निन्दति ।
टङ्कच्छेदनवेदनविरमणात्संज्ञातसौख्यस्थितिः
प्राचीनव्रणिताङ्गुरोहणतया श्रीरोहणः स्तोति वः ॥

हे देव अनुपमदानाय न्युस्तेः सुवर्णादिभिरर्थैः कृतार्थी-
कृतं त्रैलोक्यं येन तथाविधं त्वं फलभारेण भङ्गुरं शिरोयस्य
स कल्पद्रुमो निन्दति, यतस्त्वया दानेन सर्वेषां चक्रा सफली-
कृता अतः स्तम्फलानां गृह्यालवः केपि च नासन्निति भावः,
तथा च रत्नार्थिभी रत्नग्रहणार्थं टङ्कैः खनित्रैर्यच्छेदनं तेन
या वेदना तस्या विरमणादभावात्प्राचीनानि दानात्प्राक्संपन्ना-
नि यानि व्रणितान्यङ्गानि तेषां रोहणतया निर्ब्रणतया सं-
ज्ञाता समुत्पन्ना सौख्यस्थितिर्यस्य स श्रीरोहणः पर्वतो वः
स्तोति, यतस्तथैव सर्वेषां सरन्नतया रत्नार्थिनोभावाच्च कै-
श्चिदपि विदार्यते इति भावः ॥ ११७ ॥

(११८) साधर्म्येण कथं गृणन्तु यमुनावेणीं कृपाणीं च ते
श्रीमद्रामचमूवरेण्य भवतो वाग्ब्रह्मसिद्धान्तिनः ।

नाकृष्टां हलिना न कालियवशाक्रूरां न धाराजडां
न छायां जनितां न वक्रबहुलां न प्राप्रभङ्गां क्वचित् ॥

हे श्रीमद्राम हे चमूवरेण्य ते कृपाणीं खड्गं यमुनावेणीं
यमुनाप्रवाहं च वाग्ब्रह्मसिद्धान्तिनः पण्डिताः कथं गृणन्तु
कथयन्तु, यतो यमुनावेणी हलिना बलभद्रेणाकृष्टा भवतः
कृपाणी तु न केनाप्याकृष्टा, तथा सा कालियसर्पवशादुग्रा
कृपाणी तु न कस्यापि वशात्किंतु स्वत एवाग्रा, तथा सा

धारायां जल यस्याः अथवा धारायां जडास्थिरा कृपाणी
तु धारायां न जडा किंतु तीक्ष्णा, तथा छाया सूर्यभार्या त-
स्यां जनितोत्पन्ना यमुना कृपाणी तु छाया लोहमलः तेन न
जनिता किंतु लोहसारनिर्मिता, यमुना वक्राणि पानीयवा-
हास्तर्बहुला कृपाणी तु न वक्रबहुला किन्त्विकमुखी, तथा च
पर्वतादौ विषमस्थले प्राप्ता भङ्गे यया सा यमुना कृपाणी तु
न क्वचिदपि प्राप्रभङ्गा सर्वत्र जयिनीत्यर्थः ॥ ११८ ॥

(११९) राजन् राजसुतानपाठयतिमां देवोऽपि तूष्णीं स्थिताः
कुञ्जे भोजय मां कुमार कुशलं नाद्यापि किं भुज्यते ।
इत्थं केलिशुकस्तवारिसदने मुक्तोऽध्वगैः पञ्जरा-
न्निचस्थानथ वीक्ष्य शून्यवलभावेकैकमाभाषते ॥

हे राजन् राम तवारिसदने स्थितः केलिशुकोऽध्वगैः
पान्थैः पञ्जरान्मुक्तश्चित्रम्यान् राजसुतादीन् शून्यवलभैः शू-
न्यभूमौ वीक्ष्य अथ वास्तविकधिया तेषु एकैकं प्रत्येक मि-
थ्यमाभाषते, तत्किमित्याह, राजसुता मां कुतो न पाठयति
देवो महिषश्च तूष्णीं स्थिता मौनमाश्रिता न पाठयन्ति
तथा हे कुञ्जे मां भोजय, तथा हे कुमार कुशलं वर्तते, त-
थाद्यापि किं न भुज्यते इत्यादीति, अनेन रामस्य सर्वतो
विजयित्वं सूचितम् ॥ ११९ ॥

(१२०) प्रौढिं धत्तां कलासु प्रथयतु कुमुदं सत्पथे संचरेद्वा
नेचानन्दं विधत्तामवतु च विबुधानस्तु राजा तथापि ।
दोषान्वेषी कलङ्की सहजजडतनुः सद्यः पक्षपाती
नक्षत्रेशः कथं वा तुलयतु तुलनां रामचन्द्रेण चन्द्रः ॥

रामचन्द्रेण मर्धे चन्द्रस्तुलनां साम्यं कथं वा कलयतु
प्राप्तेः तु न कथमपीत्यर्थः यद्यपि चन्द्रः कलास्वशेषे प्रौढिं
प्रागल्भ्यं धत्तां बिभर्तु, कुमुदं प्रकाशं प्रथयतु विस्तारयतु,
अथवा सतां देवानां पत्न्याः सत्पथ आकाशस्तस्मिन् संचरेत्,
तथा नेत्राणां लोचनानामानन्दं विधत्तां कुहतां तथा विबुधान्
देवानश्चतुरस्रतु, अस्तु च राजा शोभितः, यथा रामचन्द्रः
कलासु विज्ञानेषु प्रौढिं धत्ते, यथा कौ पृथिव्यां मुदं हर्षं
जनयति, यथा सत्पथे सतां योग्ये मार्गे संचरति, यथा नेतृ-
णां रक्षकाणां मानन्दं जनयति, यथा, विबुधान्यण्डितानवति,
यथा च नाम्ना क्रियया गुणैश्च राजा, तथापि चन्द्रोदोषा
रात्रिस्तामवेष्टते तच्छीलः कलङ्कवान्, सहजतो जलमयी
तनुर्यस्य सः यद्वा चन्द्रस्य जलरूपत्वेन जडत्वादपि तथा,
विधः, तथा कृष्णपक्षे एकैककलाक्षयात्सन्नयः, अतएव पक्ष-
तीतिऽमायां पतनशीलः, तथा नक्षत्राणां तारकाणामीशः
स्वामी, रामस्तु न दोषमन्वेष्टते किंतु गुणान्, नापि कलङ्की

नापि निसर्गतो मूर्ध्निस्वभावः, नापि कदाचन तस्य क्षयः
किंतु सर्वदा वृद्धिरिव नच न क्षयः किंतु सर्वेषां तत्राणा-
मीशः अतश्चन्द्रो रामसमः कथं स्यात् कथमपि रामचन्द्रस्य
सर्वोत्तमत्वादिति भावः ॥ १२० ॥

(१२१) नृपति मुकुटरत्नत्वत्प्रयाणप्रशस्तिं

प्रवगपदनमदूनिर्भराक्रान्तभोगः ।

लिखति दशनटङ्कैस्त्रयमद्विर्नमद्वि-

जैरटकमठभर्तुः कर्परे सर्पराजः ॥

हे नृपतिमुकुटरत्न राजचूडामणे तव लङ्कापुरीं रावणहृन्ना-
नार्थं गमनस्य प्रशस्तिं इच्छं गतः इच्छं च तं जघानेत्यादि
रूपां जरटकच्छपस्वामिनः कर्परे वानरचरणैर्नमन्त्या भुवो
निर्भरेण भारेणातिशयितेनाक्रान्ता भोगः शरीरं यस्य स
सर्पराजः शेषराज उन्नमद्विरुद्धं गच्छद्विरुद्धस्तनैस्तथैव नम-
द्विरुपरितनैश्च दशनटङ्कैर्नमन्त्यनिर्लेखति, अत्रोन्नमद्विर्नम-
द्विरित्यनेन सर्वैरपि उन्नतया नतया च लेखन्या रामप्रशस्ति-
लेखनीयेति सूचितम् ॥ १२१ ॥

॥ इति श्रीगुणविनयविरचितायां खण्डप्रशस्ति विवृते
श्रीरामचन्द्रावतारवर्णनं समाप्तम् ॥

THE APHORISMS

OF THE

YOGA PHILOSOPHY

OF

PATANJALI.

(Continued from page 320)

¹ Having raised a doubt as to the possibility of the causal relation of these mental deposits or impressions [of mind], in order to show its possibility he states :

जातिदेशकालव्यवहितानामप्यानन्तर्यं स्मृतिसंस्कारयोरे-
करूपत्वात् ॥ ९ ॥

9. There is an immediacy among those [impressions] though intercepted by rank [in the scale of being], place and time, because the the recollection and the train of self-reproductive impression are identical [that is they are not different].

१ आत्मानं वासनानाङ्कार्यकारणभावानुपपत्तिमाशङ्क्य समर्थयितु-
माह । जातिदेशकालव्यवहितानामप्यानन्तर्यं स्मृतिसंस्कारयोरेकरूप-
त्वात् ॥ ९ ॥

¹ Of the transmigrating souls wandering in various births, when any one, having experienced some particular birth, after an interval of thousands of births, enters upon the same birth again, then the impressions [of mind, vāsana], which, depending on the particular body &c—the cause of manifestation, were manifested in that fore-experienced birth, and which disappeared [for some period] for want of that particular kind of cause of manifestation, do appear again on finding the same kind of the body &c.—the cause of [their] manifestation. Thus, even on an interval of rank [jāti], place and time, there exists an immediacy—non-interval among these in accomplishing identical effects viz. memory &c, because there is an identity [that is, there is no difference] between a memory and the train of self-reproductive thought. For example, from the work [merit and demerit] which is performed, the train of self-reproductive property in the shape of impression takes place in the intellectual principle. This is the germination of the fruit [of works] that is, of paradise and hell &c., or the existence of the works—sacrifice &c, in a state of power. The recollection of the agent takes place from the self-reproductive property of the power of experiencing this or that particular enjoyment; and from the recollection there is the experience of pleasure and pain, and from that experience spring up again the self-reproductive impression and recollection, &c.

For one whose doctrine memory and self-reproductive impression are different [things], the relation of cause and effect is very difficult for want of an immediacy. But in our view, when the experience itself becomes the self-reproductive impression and the self-reproductive impression changes into memory, then there is no difficulty of causal relation, because only one intellect or mind remains as a recollector.

१ इह नानायेनिषु भ्रमतां संसारिणाङ्कार्यज्वोनिमनुभूय यदा येन्य-
न्तरसहस्रव्यवधानेन पुनस्तामेव योनिस्मृतिपद्यते तदा तस्यामूर्वाभूता-
यां योनां तथाविधशरीरादिव्यञ्जकापेक्षया वासना याः प्रकटीभूता आ-
संस्तास्तथाविधव्यञ्जकाभावात्तिरोभूताः पुनस्तथाविधव्यञ्जकशरीरादि-
लाभे प्रकटीभवन्ति जातिदेशकाल व्यवधानेपि तासां स्वानुरूपस्मृत्यादि-
फलसाधने आनन्तर्यं नैरन्तर्यमेव कुतः स्मृतिसंस्कारयोरेकरूपत्वात् ।
तथाहि अनुष्ठेयमानात्कर्मणश्चित्तसत्त्वे वासनारूपः संस्कारः समुत्प-
द्यते स च स्वर्गनरकादीनाम्फलानाञ्चाङ्कुरीभावः कर्मणां यागादीनां श-
क्तिरूपतयावस्थानम् । कर्तुश्च तथाविधभोगभोक्तृत्वस्वरूपसामर्थ्यसंस्का-
रात् स्मृतिः स्मृतेश्च सुखदुःखोपभोगस्तदनुभवाच्च पुनरपि संस्कारस्म-
त्यादयः । एवञ्च यस्य स्मृतिसंस्कारादयो भिन्नास्तस्यानन्तर्याभावे दुर्लभः
कार्यकारणभावः । अस्माकं तु यदानुभव एव संस्कारीभवति संस्का-
रश्च स्मृतिरूपतया परिणमते तदैकस्यैव चित्तस्यानुसन्धावृत्तेन स्थित-
त्वात्कार्यकारणभावो न दुर्घटः ॥

¹ Let there exist an immediacy and the causal relation among the impressions [of mind] but when a perception takes place the first time is it then caused by an impression or does it proceed without a cause? To clear up this doubt he states as follows :—

तासामनादित्वमाशिषो नित्यत्वात् ॥ १० ॥

Aph. 10. They have eternity because the benediction is eternal.

² “They” impressions “have” eternity—state of a thing not having a beginning—, hence it means that they are without a beginning because the benediction is eternal; that is, the benediction in the shape of the intense desire—i. e. special resolution, “May the causes of my pleasure exist always and may there never be separation of us from them” which is the cause of impressions, is eternal—i. e. has no beginning.

³ The meaning is this,—that, when there is the proximity of the cause [i. e. impression] who can oppose the realization of the effects, that is of the perception and the self-continuant impressions.

What is meant is this,—the intellect, modified by [various] perception and self-reproductive impression &c., and having the attributes of contraction and expansion, on finding this or that cause of manifestation—i. e. the fructification [of works], is diversified by different effect.

⁴ Having raised the doubt, since they [impressions] are infinite how is it possible to get rid of them, he declares the means for their removal.

हेतुफलाश्रयालम्बनैः संयुहीतत्वादेशामभावे तदभावः ॥ ११ ॥

Aph. 11. As [they are] collected by cause, effect, substratum and support [therefore] on non-existence of these non-existence of the impressions takes place.

⁵ The cause of impressions is internal perception, and of this i. e. of perception desire &c. [i. e. desire, aversion &c.] and of these [i. e. of desire &c.] ignorance; this is the immediate and mediate cause; the “effect”

^१ भवत्वानन्तर्यकारणभावश्च वासनानां यदातु प्रथममेवानुभवः प्रवर्तते तदा किं वासनानिमित्तक उत निर्निमित्तक इति शङ्कां व्यपनेतुमाह ॥

^२ तासां वासनानामनादित्वं न विद्यते आदिर्यस्य तस्य भावत्वमासमादिर्नास्तीत्यर्थः कुत आशिषो नित्यत्वात् । येयमाशीर्महामोहरूपा सदैव सुखसाधनानि मे भूयासुर्मा कदाचित् तैर्वियोगो मम भूयादिति यः सङ्कल्पविशेषो वासनानाङ्कारणं तस्य नित्यत्वादनादित्वादित्यर्थः ॥

^३ एतदुक्तमवर्ति कारणस्य संनिहितत्वादनुभवसंस्कारादीनाङ्कार्याणाम्प्रवृत्तिः केन वार्यते । अनुभवसंस्काराद्यनुनिच्छं सङ्कोचविकाशधर्मि चित्तं तत्तदभिध्वज्जकविपाकलाभात् तत्तत्फलरूपतया परिणमत इत्यर्थः ॥

^४ आसामानन्तर्यान्नाङ्कार्यं सम्भवतोऽप्यशङ्क्य हनोपायमाह ॥

^५ वासनानामन्तरानुभवा हेतुस्तस्याप्यनुभवस्य रागादयस्तेषामविद्या इति साक्षात् पारम्पर्येण च हेतुः । फलं शरीरादि स्मृत्यादिश्च । आश्रयो बुद्धित्वमालम्बनं यदेवानुभवस्य तदेव वासनानाम् ॥

is body &c and memory &c.; “substratum” is the intellectual principle [or mind]; and the “support” of impressions is the same as that of perception [i. e. the object—the object perceived, that is whatever object being present any impression is excited, that object is the support of that impression.]

¹ Therefore, as all the impressions are collected by the cause, effect, substratum and support, on non-existence of this cause &c, that is, while these are rendered [useless like a bunt seed by knowledge and asceticism the impressions, for want of a root, do not sprung up—i. e. do not produce [then] effect; this is their non-existence.

² It may be asked Since it is observed that the intellect is in momentary transition, and a difference is proved, inasmuch as the impressions are called into being not simultaneously, according to the relation of cause and effect, how can there be unity in the intellect? In answer to this he states.

अतीतानागतं स्वरूपतोऽस्यध्वभेदादुन्मीयाम् ॥ १२ ॥

Aph. 12. That which is past and that which is to come does exist in its proper nature, for the course of properties is different.

³ Production of things not existing is not reasonable, because their relation with existence is impossible, no relation of a hare's horn &c [that is of anything chimerical and impossible] with existence has been anywhere observed

⁴ In the case of a non-entity, regarded as an effect, with what design do the causes proceed to act? No one exercises activity having observed a non-existing object; otherwise there would be a contradiction also among existences [inasmuch as if the non-existent became existent the existent might become non-existent]; There is no relation of a non-existence.

^१ अतस्तेहेतुफलाश्रयालम्बनैरनन्तानामपि वासनानां सङ्गृहीतत्वात् तेषां हेतुत्वादीनामभावे ज्ञानयोगाभ्यां दग्धबीजकल्पत्वे विहिते निर्मूलत्वाच्च वासनाः प्ररोहं यान्ति न कार्यमारम्भन्ते इति तासामभावः ॥

^२ ननु प्रतिक्षणं चित्तस्य नश्वरत्वोपलब्धेर्वासनानां तत्फलानाञ्च कार्यकारणभावेनायुगपदभावित्वात्तदभेदे कथमेकत्वमित्याशङ्क्य एकत्वसमर्थनायाह ॥

^३ इह ह्यसताम्भावानामुत्पत्तिर्न युक्तिमती तेषां सत्त्वसम्बन्धायोगाच्च हि शशविषाणादीनाङ्कुचिदपि सत्त्वसम्बन्धो दृष्टः । नीरूपाख्ये च कार्ये किमुद्विश्य कारणानि प्रवर्तन्ते न ह्यसन्तं विषयमालब्धौ कश्चित्प्रवर्तते सतामपि विरोधात् । नाभावसम्बन्धोऽस्ति । यत्स्वरूपेण लब्धसत्ताकं तत्कथं नीरूपाख्यतामभावरूपतां भजते न विरुद्धं रूपं स्वीकरोतीत्यर्थः ॥

^४ तस्मात्सतां नाशासम्भवादसताज्ज्योत्पत्त्यसम्भवात् तैस्तेर्धर्मैर्विपरिणाममानो धर्मो सदैवैकरूपतयेवावतिष्ठते ; धर्मास्तु त्रैविध्यकत्वेन त्रैकाल्यत्वेन व्यवस्थिताः स्वस्मिन् स्वस्मिन् ध्वनि व्यवस्थिता न स्वरूपं त्यजन्ति वर्तमाने ध्वनि व्यवस्थिताः केवलं योग्यतां भजन्ते । तस्माद्धर्माणामेवातीतानागताद्यध्वभेदस्तेनैव रूपेण च कार्यकारणभावोऽस्मिन्दर्शनं प्रतिपाद्यते ॥

Whatever has an existence of its own proper nature, how can that assume a state of non-entity—i. e. non-existence? that is it can never assume the contrary shape.

¹ Therefore, as destruction of existences is impossible and production of non-existences is not possible, the subject of the attributes, though modified by different properties arranged according to their three-fold nature, their three-fold time, standing in their respective courses [of past, present and future] do not abandon their forms, but while standing in the present course they acquire only their perceptibility

The difference of courses such as past and future &c. belongs exclusively to the properties. And the relation of cause and effect is stated in this series in the same manner only.

Therefore it cannot be denied that one sole intellect continues as the subject of attributes until final emancipation.

G. D

(To be continued.)

THE VAISĒSHIKA APHORISMS

OF

KANĀDA.

SEVENTH BOOK, SECOND DAILY LESSON.

(Continued from page 326.)

Priority and posteriority

एकद्विक्काभ्यामेककालाभ्यां सचिक्रष्टवि-
प्रकृष्टाभ्यां परमपरञ्च ॥ २१ ॥

Aph 21. The prior and posterior [are produced] by two [objects] occupying the same space and time and near and remote

¹ The term 'prior and posterior' is used in an abstract sense. The words 'are produced' are to be supplied; also the prior and posterior may be an elliptical expression for the convention of the prior and posterior, the particle *iti* having to be supplied. By two objects occupying the same space, that is of which there is the

¹ परमपरञ्चेति भावप्रधानो निर्देशः उत्पद्यत इति शेषः यद्वा परमा परञ्चेति व्यवहार इति शेषः इतिरध्याहार्यम् एका दिग् ययोस्तावेक-
द्विकौ ताभ्यामेकद्विक्काभ्यां पियडाभ्यामित्यर्थः तुल्यदेशावप्येकद्विकौ-
भवतः ननु ताभ्यां परत्वापरत्वे उत्पद्यते व्यवहियेत वेत्यत उक्तं सचि-
कृष्टविप्रकृष्टाभ्यामिति सचिकर्षः संयुक्तसंयोगाल्पत्वम् विप्रकर्षस्तदभूय-
स्त्वम् तद्वद्भ्यामित्यर्थः एतेन समवायिकारणमुक्तम् दिक्पियडसंयोगस्त्व-
समवायिकारणम् तथाहि प्राङ्मुखस्य पुनस्त्यप्राच्यवस्थितयोः पियडयोरे-
कस्मिन् संयुक्तसंयोगभूतस्त्वमपरास्मिन् संयुक्तसंयोगाल्पतरत्वञ्चापेक्ष्य पर-
त्वमपरत्वञ्चेत्पद्यते असमवायिकारणमुक्तम् सचिकृष्टविप्रकृष्टाभ्यामि-
ति विषयेण विषयिणं प्रत्ययमुपलक्षयति तथाचापेक्षाबुद्धेः निमित्तकारण-

same space, and occupying the same time, that is, synchronous,—by these priority and posteriority are not produced, or come into use. It is therefore stated that they are produced by two objects near and remote, that is possessed of contiguity or paucity of conjunctions

त्वमुक्तम् एकदिगं स्थितयोरेव परत्वापरत्वे उत्पद्यते इति न सर्वत्रोत्पत्तिः
एकस्येव द्रष्टृपेक्षाबुद्धिः समुत्पद्यते इति न सर्वत्रोत्पत्तिः अपेक्षाबुद्धि-
नियमाच्च सर्वत्रोत्पत्तिः कारणशक्तैक्यत्रयोः प्रत्यक्षसिद्धत्वाच्च परस्परान्य-
त्वम् अन्यथा हि नेत्यद्योगात् नवा प्रतीयेयात् परस्वरापेक्षायां हि द्वयो-
रनुत्पत्तिरप्रत-तिश्च स्यात् प्रतीयेते च परत्वापरत्वे प्रतीतिश्च तयोर्नो-
त्पत्तिमन्तरेणेति एककालाभ्यामिति कालिकपरत्वापरत्वे अभिप्रेत्य तत्रै-
ककालाभ्यामिति एकोवर्तमात्रः कालोपयोग्यैवस्थविरपियडयोः तावेककालौ
ताभ्यामेककालाभ्य मित्यर्थः सचिकर्षोऽन्यतरतपनपरिस्पन्दान्तरितजन्मत्वं
विप्रकर्षश्च बहुतरतपनपरिस्पन्दान्तरितजन्मत्वम् अत्रापि विषयेण विष-
यिणो बुद्धिमुपलक्षयति तेन युयस्थविरपियडौ समवायिकारणे कालपियड
संयोगश्चासमवायिकारणम् अन्यतरतपनपरिस्पन्दान्तरितजन्मत्वबुद्धिर-
परत्वे बहुतरतपनपरिस्पन्दान्तरितजन्मत्वबुद्धिः परत्वे निमित्तकारणम्
एतेव परत्वापरत्वे अनियतदिग्देशयोः पियडयोरेकस्येव तत्र दैशिकप-
रत्वापरत्वयोः सप्तधा विनाशः उत्पादस्तु युगपदेव द्वयोरन्यथाऽन्यथा-
शयः स्यात् अपेक्षाबुद्धेनाशात् संयोगस्य समवायिकारणस्यानाशात् द्रव्य-
स्य च समवायिकारणस्य नाशात् निमित्तसमवायिकारणयोर्नाशात् नि-
मित्तसमवायिकारणयोर्नाशात् निमित्तनाशासमवायिकारणनाशसमवायि-
कारणनाशे च । तत्रापेक्षाबुद्धिनाशात् तावत् परत्वोत्पत्तिः परत्वसामा-
न्यज्ञानं ततोऽपेक्षाबुद्धिविनाशस्तद्विनाशात् परत्वाविशिष्टद्रव्यज्ञानकाले
परत्वनाशः द्वित्वनाशवदेव सर्वत्रोदनीयम् । असमवायिकारणनाशादपि
तद्वयथा यदैवापेक्षाबुद्धिस्तदेव परत्वाधारे पियडे कर्म ततो यदैव परत्वो-
त्पत्तिस्तदेव दिक्पियडविभागस्ततो यदा परत्वसामान्यज्ञानं तदा दिक्-
पियडसंयोगनाशः ततः साधन्यज्ञानादपेक्षाबुद्धिनाशस्तदेव दिक्पियड-
संयोगनाशात् परत्वापरत्वयोर्नाशः तत्र चापेक्षाबुद्धिनाशस्य परत्वनाश
समकालत्वाच्च तत्राशक्त्यम् नन्वसमवायिकारणनाशादपि गुणनाशे आ-
त्ममनःसंयोगनाशादपि संस्कारद्रष्टादीनां विनाशे बहु व्याकुलं स्यादिति
चेन्न विप्रकृष्टत्वेन परत्वस्य व्यापनात् परत्वाधारस्यान्यत्र गमने विप्रकर्षा-
भावात् परत्वनिवृत्तिरावश्यको नच तदा नाशकान्तरमस्तीत्यन्यथाऽनुप-
पत्त्या संयोगनाश एव नाशकः कल्प्यते संस्कारद्रष्टादेः कार्यस्य स्मृतिसु-
खादेशश्चरेणापि दर्शनाच्च तत्राशक्त्यना उपलक्षणञ्चेत् अवधेर्द्रष्टुश्च
तद्वेशसंयोगनाशादपि परत्वापरत्वे विनश्यतः युक्तैस्तुल्यत्वात् समवा-
यिकारणनाशादपि क्वचित् परत्वनाशः तथाहि यदा पियडावयवे समु-
त्पत्तेन कर्मणाऽवयवान्तराद्विभागस्तदैवापेक्षाबुद्धिः विभागात् पियडारम्भ-
कसंयोगनाशः परत्वसामान्यज्ञानं द्रव्यनाशात् परत्वनाशोऽपेक्षाबुद्धिना-
शश्च सामान्यज्ञानात् तथाच यौगपद्याच्चापेक्षाबुद्धिनाशात् परत्वनाश-
इतिक्वचिद्रव्यनाशापेक्षाबुद्धिनाशाभ्यां परत्वनाशः तद्यथा पियडावयवे
कर्मापेक्षाबुद्धेरुत्पादस्ततोऽवयवान्तरविभागः प्रत्यूत्पत्तिः तत आरम्भक-
संयोगनाशसामान्यज्ञाने ततोऽवयवनाशापेक्षाबुद्धिनाशो तत्रश्च परत्वनाशः
क्वचिद्रव्यस्य संयोगस्य च नाशाभ्यां परत्वनाशः तदयथा यदा द्रव्याव-
यवविभागस्तदैव पियडकर्मापेक्षाबुद्धेरुत्पादस्तदनन्तरमवयवसंयोगनाश-
दिक्पियडविभागपरत्वोत्पत्तयः ततोऽवयवनाशदिक्पियडसंयोगनाशपरत्व-
सामान्यबुद्धयः ततो द्रव्यनाशदिक्पियडसंयोगनाशाभ्यां परत्वनाशः सा-
मान्यबुद्धेरपेक्षाबुद्धिनाश इति क्वचित् संयोगनाशापेक्षाबुद्धिनाशाभ्यां
परत्वनाशः तद्यथा परत्वोत्पत्तिपियडकर्षणौ सामान्यज्ञानविभागे अपे-
क्षाबुद्धिनाशदिक्पियडसंयोगनाशो ततः परत्वनाशः क्वचित् समवाय्यस-
मवायिनिमित्तनाशेभ्यः तद्यथा परत्वोत्पत्तिपियडावयवविभागपियडकर्मा-
णि युगपत् तदनन्तरं परत्वसामान्यज्ञानावयवसंयोगनाशदिक्पियडविभा-
गाः तदनन्तरमपेक्षाबुद्धिनाशद्रव्यनाशदिक्पियडसंयोगनाशेभ्यो युगपदुत्प-
न्नेभ्यः परत्वस्यापरत्वस्य वा दैशिकस्य नाशः कालकृतयोस्तु परत्वापरत्व-
योः समवायिकारणनाशाधीनोनाशोनास्ति दैशिकयोर्दिक्पियडसंयोगनाशे
सचिकर्षविप्रकर्षनाशो यथा न यथा कालिकयोरेति तयोः समवायिकार-
णनाशादपेक्षाबुद्धिनाशात् द्वाभ्याञ्चेति त्रयः पक्षाः पूर्ववद्बहनीयाः ॥

with the conjunct, and of remoteness, that is of plurality of conjunctions with the conjunct. Hereby the co-inherent cause is stated. The non-co-inherent cause is the state of conjunction of the object with space. For example there are produced in a man standing with his face to the east priority and posteriority in relation to the plurality of conjunct conjunctions in one of two bodies situated in the east, and to paucity of conjunct conjunctions in another. The non-co-inherent cause has thus been stated. In the words 'near and remote' there is by the object an indication of the subjective cognition. It is accordingly stated that the efficient cause is the cognition of relativity. Priority and posteriority are produced only between objects situated in the same space; they do not therefore arise everywhere. The relative conception belongs to only one observer; therefore they do not appear everywhere, for as determined by relative conception they are not everywhere produced. It being established by perception that they are produced in consequence of the power of their causes, they do not inhere in one another: otherwise they would not be produced or would not appear, for there could be no genesis or cognition of two objects mutually involving and involved, whereas priority and posteriority do appear, and this appearance without their production would be impossible. The words 'by two objects occupying the same time' have reference to priority and posteriority in time. This priority and posteriority is produced by two objects one young and the other old in which there is existent the same time. Their contiguity is the being born at an interval of fewer revolutions of the sun, their remoteness is the being born at an interval of more revolutions of the sun. There is in this case also indicated by the object a subjective idea. The two objects young and old are, therefore, the co-inherent cause. The conjunction between time and these objects is the non-co-inherent cause. The conception of the being born at an interval of fewer revolutions of the sun is the efficient cause of priority, and the conception of the being born at an interval of more revolutions of the sun is the efficient cause of posteriority. This priority and this posteriority arise also in objects of indeterminate position in space. Of these there is a seven-fold destruction of priority and posteriority in space, but the production of the two is simultaneous, else there would be a regress to infinity. Their destruction results from destruction of the relative conception from destruction of the non-co-inherent cause of the conjunction, from destruction of the substance which is the co-inherent cause, from destruction of the efficient, and non-co-inherent causes, from destruction of the efficient and co-inherent causes, and from

the destructions of the efficient, non-co-inherent, and co-inherent causes. From destruction of the relative conception, thus:—the destruction of the cognition of relativity is from the production of posteriority, that is from the general knowledge of posteriority; from the destruction of the relative conception there results destruction of the posteriority in cognising a substance qualified by posteriority, and the whole process may be inferred on the analogy of the destruction of duality. From destruction of the non-co-inherent cause as when there is first there is a cognition of relativity, then action in the object which is the substratum of posteriority, thence disjunction of the object and space when posteriority is produced, thence destruction of the conjunction between space and the object, thence in consequence of the universal cognition destruction of the cognition of relativity, then from the destruction of the conjunction of the object with space, destruction of the priority and posteriority. In this instance the conception of relativity, though synchronous with the destruction of posteriority is not destructive of it. If it be urged that there is much confusion involved in the supposition of the destruction of reproduction, necessity &c., consequent on destruction of the conjunction of the soul and the internal organ in the destruction of qualities resulting from the destruction of the non-co-inherent cause, we reply that it is not so, for inasmuch as posteriority is pervaded by remoteness, there must needs be a cessation of posteriority consequent on non-existence of remoteness on the removal of the substratum of posteriority. Nor is there at that time another agent of destruction, for it is the destruction of conjunction which is conceived as the agent of destruction, such destruction being otherwise impossible. Inasmuch as we observe long afterwards memory, pleasure &c the effect of reproduction, necessity &c, we cannot suppose these to be destroyed. This also implies the percipient as a limit, and posteriority and priority are destroyed by the destruction of the conjunction between the percipient and space, this being equally efficient. Destruction of posteriority sometimes also results from destruction of the co-inherent cause, as for instance when by action produced in a portion of a body there is produced disjunction from another portion, then a conception of relativity; from this disjunction results destruction of the conjunction originative of the body and production of posteriority; in the succeeding moment from destruction of the conjunction there results destruction of the substance, and the universal conception of posteriority; from the destruction of the substance there results destruction of posteriority, and destruction of the cognition of relativity results from the universal cognition. Destruction of

posteriority, therefore, does not result from destruction of the cognition of relativity, for they are simultaneous. Destruction of posteriority is sometimes by destruction of the substance and of the cognition of relativity, as for instance when there arises in the portion of a body a relative cognition of action, thence disjunction from other constituent parts and production of posteriority, thence destruction of the originative conjunction and [production of] a universal cognition, thence destruction of the substance and of the relative cognition, thence destruction of posteriority. Sometimes destruction of posteriority is by destruction of the substance and of conjunction, as when there arises disjunction of the constituent parts of a substance, then production of action in the body and of a relative cognition, next the production of destruction of the conjunction of the parts, of disjunction between the body and space, and of posteriority, thence destruction of the substance, destruction of the conjunction of the body, a universal cognition of posteriority, thence destruction of posteriority by destruction of the cognition of the body and space and destruction of the substance, according to the rule that a universal [or simple] cognition destroys a relative cognition. Destruction of posteriority is sometimes by destruction of conjunction and of the relative cognition, as when there successively ensue production of posteriority and action in the body, a universal cognition and disjunction, destruction of the relative cognition and of the conjunction of the body with space, and thence destruction of posteriority. Destruction of posteriority at other times results from destruction of the co-inherent, non-coinherent, and efficient causes, as when there simultaneously arise production of posteriority, disjunction of the parts of the body, and action in the body, next a universal cognition of posteriority, destruction of the conjunction of constituent parts, and disjunction of the body from space, next from simultaneously produced destruction of the relative cognition, of the substance, and of the conjunction of the body with space there results destruction of priority or posteriority in space. Of priority and posteriority in time there is no destruction dependant upon destruction of the non-coinherent cause, nor is there destruction of contiguity and remoteness in temporal priority and posteriority as there is destruction of contiguity and remoteness in priority and posteriority in space where there is destruction of the conjunction of the body with space. The three cases, therefore, of destruction of temporal priority and posteriority, from destruction of the co-inherent cause, from destruction of the relative cognition, and by both conjointly, are to be inferred according to the analogy of the preceding. U.

¹ The usage [notion and expression] of prior and posterior [is produced] by two portions of matter occupying the same space, that is, having the same space as their site, and contiguous or remote, that is objects of a cognition of inherence in a substratum of more or less conjunctions with the sun. The efficient cause, therefore, of posteriority in space is the cognition of the substratum of more numerous conjunctions with the sun, the non-coinherent cause is conjunction of space in the matter which is the substratum of [this quality of posteriority], and the co-inherent cause is the matter which is the object of such cognition. The efficient cause of priority in space is the cognition of a substratum of fewer conjunctions of the sun; its co-inherent cause is the matter [which is the object of such a cognition]; thenon-coinherent cause is conjunction of space in such matter. For there is such a usage [judgment and proposition] as that to one living at Pataliputra [Patna] Kāśī [Benares] is nearer than Prayāga [Allahabad], and Prayāga further than Kāśī. The object of this cogni-

¹ एका दिक् आधारतया ययोस्तावेकदिकौ मूर्तौ ताभ्यां मूर्ताभ्यां सन्निकृष्टविप्रकृष्टाभ्यां बहुतरसूर्यसंयोगाश्रयत्वात्परसूर्यसंयोगाश्रयत्वज्ञानविषयाभ्यां परमपरञ्जैति व्यवहारो जायते इत्यर्थः तथाच देशकपरत्वं प्रति बहुतरसूर्यसंयोगाश्रयत्वज्ञानं निमित्तकारणं तदाश्रये मूर्तौ दिक्संयोगोऽसमवायिकारणं तादृशज्ञानविषयोमूर्तः समवायिकारणम् देशिकापरत्वस्याल्पतरसूर्यसंयोगाश्रयत्वज्ञानं निमित्तकारणं तद्विषयोमूर्तः समवायिकारणं तादृशमूर्तं दिक्संयोगोऽसमवायिकारणमिति भवति हि पाटलिपुत्रस्थस्य काशीमपेक्ष्य प्रयागः परः प्रयागमपेक्ष्य काशीपरतिव्यवहारः तद्विषयः परत्वं प्रयागे उत्पद्यते तत्र बहुतरसूर्यसंयोगाश्रयत्वेन तस्य ज्ञातत्वात् काशीयाञ्चापरत्वं जायते अल्पतरसूर्यसंयोगाश्रयत्वेन तस्या ज्ञातत्वात् एककालाभ्यामिति एकः कालः संयोगितया ययोः पृथग्द्वयोस्ताभ्यामेककालाभ्यां पृथग्द्वयोः सन्निकृष्टविप्रकृष्टाभ्याम् अल्पतरतपनपरिस्पन्दबहुतरतपनपरिस्पन्दाश्रयतया ज्ञाताभ्यां परमपरञ्जैति व्यवहारो भवति भवति हि युवानमपेक्ष्य स्थविरः परः स्थविरमपेक्ष्य युवाऽपर इत्यादिको व्यवहारस्तद्विषयत्वं परत्वस्य समवायिकारणं स्थविरः तत्र महाकालस्य संयोगोऽसमवायिकारणम् बहुतरसूर्यक्रियाश्रयत्वज्ञानं निमित्तकारणम् अपरत्वस्य च युवा समवायिकारणम् युवशरीरमहाकालयोः संयोगोऽसमवायिकारणम् स्थविराश्रिततपनस्पन्दापेक्षयाऽल्पतरतपनस्पन्दाश्रयत्वेन यूनाज्ञानं निमित्तकारणम् यद्यपि शरीराणां बाल्ययौवनवार्द्धक्यभेदेन भिन्नत्वात् युवस्थविरगततपनपरिस्पन्दानां वैपरीत्यमपि सम्भवति तथापि बहुतरतपनपरिस्पन्दसमानाधिकरणवैजात्यवत्त्वज्ञानमेव स्थविरे कालिकपरत्वस्य कारणम् अल्पतरतपनस्पन्दसमानाधिकरणवैजात्यज्ञानञ्च युन्यपरत्वस्य कारणमिति नच घटादपेक्षया परमाणोरपि बहुतरसूर्यक्रियासमानाधिकरणपृथिवीत्वादिकातिमत्त्वज्ञानात् परत्वं कथं नाप्यद्यते इति वाच्यं बहुतरसूर्यक्रियासमानाधिकरणैककालीनद्वयावृत्तिजातिमत्त्वस्य विवक्षितत्वात् तादृशजातिञ्च चैत्रत्वादिः सूर्यक्रियापि तत्कालोत्तरकालीनान्यत्वेन विशेषणीया नातोऽश्रोतिवर्षजीविस्यविरचैत्रापेक्षया शतवर्षजीवियुधमैत्रे परत्वेत्यपिः अथवा सूर्यपरिस्पन्दपूर्वोत्पन्नत्वं विप्रकर्षः तदनन्तरोत्पन्नत्वं सन्निकर्षः युवचैत्राद्युत्पत्त्यधिकरणं यः सूर्यस्पन्दस्तत्पूर्वोत्पन्नत्वं स्थविरमैत्रादौ वर्तते इति स्थविरे परत्वम् स्थविरमैत्राद्युत्पत्त्यधिकरणसूर्यस्पन्दाऽनन्तरोत्पन्नत्वं युवचैत्रादावस्तोति तत्रापरत्वं जायते अचेतने कालिकपरत्वापरत्वव्यवहाराभावे तु प्राणित्वे सतीति विशेषणं देयम् तत्तच्छरीरमादायातिप्रङ्गसक्तु जातिविशेषनिवेशेन वारणीय इति संक्षेपः । द्विविधयोः परत्वापरत्वयोर्नाशकोऽपेक्षाबुद्धिनाश इति मुक्तावलीकारः उपस्कारे तु त्रिविधकारणनाशस्यैव परत्वापरत्वनाशकत्वमुक्तमिति ॥

tion, posteriority, arises in reference to Prayāga, because Prayāga is there cognised as the site of more numerous conjunctions with the sun, and the priority in reference to Kāśi arises from its being known that Kāśi is the site of less numerous conjunctions with the sun. The usage [notion and expression] of prior and posterior [is produced] by two bodies occupying the same time, that is, by two bodies which have one time to conjoin them, contiguous and remote, that is cognised as substrata of more or less numerous revolutions of the sun. For there arise such cognitions [and expressions] as that an old man is posterior in relation to a young man, and a young man prior in relation to an old man. The old man is the co-inherent cause of the posteriority which is the object of this cognition, the non-coincident cause is conjunction with a greater time; the efficient cause is the cognition of the substratum of more numerous revolutions of the sun. The young man is the co-inherent cause of priority; the non-coincident cause is the conjunction of the body of the young man with a great time; the efficient cause is the cognition of the young man as the substratum of less numerous revolutions of the sun than those inherent in the old man. Although bodies differ according to childhood, youth, and old age, and there is consequently possible therein the contrariety of the revolutions of the sun existent in the old man and the young, yet it is the cognition of heterogeneity in the common substratum of more numerous conjunctions with the sun that is the cause of temporal posteriority in the old man; and the cognition of heterogeneity in the substratum of less numerous conjunctions with the sun that is the cause of priority in the youth. It cannot therefore be asked in objection why posteriority is not produced in an atom, as compared with a water-pot &c., inasmuch as there is cognised in the atom the possession of the general attribution terrestriality &c. the common substratum of more numerous movements of the sun. For by this is meant possession of a general attribution non-existent in two contemporaneous common substrata of more numerous movements of the sun. Such a general attribution is the being Chaitra, &c. The solar motion is also to be characterised as other than that which is subsequent to that time. Hence it is that there is not produced posteriority in Maitra as a youth a hundred years old as compared with Chaitra an old man of eighty. Or remoteness may be defined as production prior to revolutions of the sun, and contiguity as production subsequent thereto. Production prior to the revolution of the sun which was the substratum of the production [i. e. year of the birth] of Chaitra the young man &c., exists in the old man Maitra &c., and therefore there is priority in the senior.

Production subsequent to the revolution of the sun which was the substratum of the production of Maitra the senior exists in Chaitra the junior &c., and posteriority is therefore produced in him. Inasmuch as there is in the unsentient non-existence of the cognition of priority and posteriority in time, we must add to the definition the condition of there being a sentience. Undue width [in the definition] when we consider such and such a particular body is to be prevented by the addition of a certain universality. It is to be observed that the author of the Muktāvalī states that the destruction of the cognition of relativity is destructive of priority and posteriority in both their forms [that is, of both local and temporal priority and posteriority], while in the Upaskāra it is laid down that it is the destruction of their three-fold causes that is destructive of priority and posteriority. V.

कारणपरत्वात् कारणापरत्वाच्च ॥ २२ ॥

Aph. 22. [Priority and posteriority result] from posteriority of the cause, and from priority of the cause.

' Time is the cause of priority and posteriority. There is here stated by indication conjunction with time as the non-coincident cause of posteriority, and conjunction with time as the non-coincident cause of priority, in relation to the priority and posteriority of the time. Otherwise [were not this implied] there would be no connection [between the words of the aphorism], for priority and posteriority could not be produced merely by priority and posteriority. The terms priority and posteriority have, therefore by implication the meaning of conjunction with time productive thereof. U.

परत्वापरत्वयोः परत्वापरत्वाभावो ऽणुत्वमहत्त्वाभ्यां व्याख्यातः ॥ २३ ॥

Aph. 23. The non-existence of priority and posteriority in priority and posteriority is explained by minuteness and greatness.

कर्मभिः कर्माणि ॥ २४ ॥

Aph. 24. Actions [are void] of actions.

गुणैर्गुणाः ॥ २५ ॥

Aph. 25. Qualities [are void] of qualities.

इहेदमिति यतः कार्यकारणयोः स समवायः ॥ २६ ॥

Aph. 26. That is co-inherence by virtue of which it may be said of cause and effect that the one is in the other.

' परत्वापरत्वयोः कारणं कालस्तस्य परत्वापरत्वं परत्वासमवायि-
कारणकालसंयोगोऽपरत्वासमवायिकारणकालसंयोगश्च लक्षणयोक्तः अन्य-
थाऽनन्वयापत्तेः नहि परत्वापरत्वाभ्यामेव परत्वापरत्वे उत्पद्येते तस्मात्
परत्वापरत्वपदयोस्तदुत्पादककालसंयोगावर्थो लक्षणया ॥

The investigation of co-inherence is stated, though to the neglect of thought which is the next subject in order, in favour of the desire of the student to know what co-inherence is, it having been stated that priority and posteriority co-inhere in matter only, and that knowledge, pleasure &c co-inhere in the soul. The words 'cause and effect' have an implicative force, and are to be considered to apply also to non-cause and non-effect ; as it has been stated in the section entitled the Locality of the Categories that the connection of non-conjunctly effected objects existent as underlying and underlain, the cause of the cognition of the 'here' is co-inherence. Non-conjunct effectuation is the non-existence of two

परत्वापत्त्वादीनां प्रतीतिमात्रसमवेतत्वमुक्तं ज्ञानसुखादीनाञ्चासत्त्वमेवेतत् तत्र समवाय एव कर्तव्यं शिष्यजिज्ञासामनुसृत्य बुद्धेरुद्देशकमप्राप्त्या अपि लङ्घनात् समवायपरीक्षामाह । कार्यकारणयोरित्युपलक्षणम् अकार्यकारणयोरित्यपि द्रष्टव्यं तदुक्तं पदार्थप्रदेशाख्ये प्रकरणे अयुतसिद्धानामाधारधारभूतानां यः सम्बन्ध इहेति प्रत्ययहेतुः स समवायः इति असम्बद्धयोरविद्यमानत्वमयतसिद्धिः इह कुण्डे दधि इह कुण्डे बदराखीतिवत् इह तन्तुषु पट इह वीरणेषु कट इह द्रव्ये द्रव्यगुणकर्मणि इह गवि गोत्वम् इहात्मनि ज्ञानम् इहाकाशे शब्द इतीह बुद्धिरुत्पद्यमाना न विना सम्बन्धमुत्पत्तुमर्हति तेनानुमीयतेऽस्ति कश्चित् सम्बन्धः त्वचासौ संयोग एव अन्यतरकर्मोदीनां तदुत्पादकानामभावात् विभागपर्यवसानाभावाच्च सम्बन्धिनामयुतसिद्धत्वाच्च नियताधिकरणतयैवेत्येवेत्यात् । प्रत्ययत्वादेकत्वाच्चित्यत्वाच्च । नन्वेकश्चेत्समवायस्तदा द्रव्यत्वादीनां सङ्करप्रसङ्गः कर्मत्वादिसमवायस्य द्रव्यसम्भवात् मैवम् आधाराधेयनियमादेवासङ्करो यद्यपि य एव द्रव्यत्वसमवायः स एव गुणत्वकर्मत्वादीनामपि तथापि तेषां द्रव्यमाधारस्तत्र तेषामप्रतीतिः द्रव्यत्वेव साद्र त्वं प्रतीयते गुणत्वेव गुणत्वं कर्मत्वे एव कर्मत्वं नत्वन्त्यत्रत्यव्यतिरेकमतदर्शनादेऽनियमः अन्यथा कुण्डदधीः संयोगविशेषेऽपि कुण्डमेवाधारे न दधीत्याशया विभावनियमस्तथा व्यङ्ग्यव्यञ्जकशक्तिभेदादेवात्रापिनियम उपपत्स्यते नहि द्रव्येण द्रव्यत्ववत् कर्मत्वाद्यप्यभिव्यज्यते तदुक्तम् संविदेव हि भगवतो वस्तुपरामर्शे शरणम् इति नञाधारत्वं प्रति विपरीता स चिदस्ति नहि भवति द्रव्यं कर्मति नवा भवति पटे तन्त्र इति तेन वाये रूपसमवायेऽपि वाये रूपमित्याधारता न वायेः प्रतीयते एतस्मिन् अलभावाशक्तिरेव सर्वत्र नियामिका स चायं नित्यकारणकत्वात् रमवात् इह समवायिकारणादुत्पत्तिनियमः तदनुसृष्टे च निमित्तासमवायिनां यावत् समवायस्य समवायिकारणं यत् स्यात् तत् समवायान्तरेण तेनैव समवायेन वा न तावदाव्यः अनवस्थापातात् न द्वितीयः नहि स एव स समवायः स्वेनैव समवायः सम्भवतोऽत्यात्माश्रयात् तन्तुषु पटसमवायः पटे रूपसमवायइति प्रतीतिः कथमिति चेत् स्वरूपसम्बन्धेन समवायान्तराङ्गीकारेनवस्थापातात् तर्हीह पटरूपमित्यपीह प्रत्ययः स्वरूपसम्बन्धेनैव स्यात् किं समवायेनेति चेत् तत्रातिरिक्तसम्बन्धे बाधकाभावात् तर्हीह भूतले घटाभाव इत्यत्रापि समवायः सम्बन्धान्तरं वा स्यादिति चेत् स्वरूपसम्बन्धेनैव तदुपपत्तेः अन्यथा घटात्यन्ताभावान्येन्याभावयोनित्येवारेनेकसमवेतयोः सामान्यत्वापत्तेः प्रथमस्य च समवेतकार्यत्वेन विनाशित्वापत्तेः प्रागभावस्य च समवेतानुत्पत्तत्वेनाविनाशित्वापत्तेश्च न च भावत्वं तत्र तन्मय भावत्वस्यापादात्वात् अभावेऽस्यैव वैशिष्ट्याख्यसम्बन्धान्तरमिति भाट्टाः तत्र यदि सर्वाभावव्यक्तीनामेकमेव वैशिष्ट्यं तदा घटवत्यपि घटाभावप्रत्ययप्राङ्गः घटाभाववैशिष्ट्यनैव घटाभाववैशिष्ट्यावत्वात् घट एव तत्र घटाभावधोप्रतिबन्धक इति चेत् वैशिष्ट्यसम्बन्धेन प्रतिबन्धकाभावात्स्यैव तत्र सत्त्वात् नचाश्रयस्वभाव एव तादृशो येन न तत्र घटाभावाभिध्यतिः घटापसारणानन्तरं तत्रैव घटाभावप्रतीतिः तवापि रूपनाशानन्तरं कथं न रूपवत्ताप्रत्ययः समवायस्य नित्यत्वादेकत्वाच्चेति च रूपनाशादेव तदप्रतीतिरुपपत्तेः समवायप्रतिबन्धः प्रत्यक्षमयूख्ये मेचित्त एवेत्याहान् ॥

non-connected objects Inasmuch as the thought of clarified butter here present in the bowl ; as that of jujubes here present in the bowl , of cloth here present in the threads ; of grass here in the blades ; of substance, quality, and action here in substance ; of the essence of a cow here in the cow ; of cognition here in the soul ; of sound here in the ether,—this thought of the 'here' which is thus produced cannot be produced without some connection. It is inferred, therefore, that there is some connection. This connection is not mere conjunction, for the actions &c of one only of the two objects cannot produce it, its existence does not terminate in disjunction, connected objects may be non-conjunctly effected, they must be conceived to have a determinate substratum, it is not perceptible, and it is one, and eternal. If it be objected that if co-inherence be one it follows that there is a confusion with regard to substantiality inasmuch as the essence of action &c may co-inhere [as well as the essence of substance] in substance ; we reply that it is not so. According to the determination of that which underlies and that which is underlain, there can be no confusion. For though that co-inherence which is the co-inherence of the essence of substance, be the co-inherence of the essences of quality, action &c, yet substance is not the substratum of these latter essences, inasmuch as they are not manifested in substance. The essence of substances, [or substantiality] appears only in substances, the essence of qualities, only in qualities, the essence of actions only in actions, and nowhere, else ; accordingly from the observation of this concomitance and its negation there results a limitation [or determination] of the relation between the substratum and that which it underlies. As there being an ordinary conjunction between a vessel and clarified butter, it is the vessel which is the substratum, [or receptacle], not the clarified butter, and therefore there is a limitation to the relation of containing and contained, so this limitation is here possible only as a consequence of the difference of the power of manifesting and of being manifested. For the essence of actions &c is not manifested by substance, as the essence of substance, is. Hence it has been said, All-powerful consciousness is our resource in the apprehension of things. For there is no contradictory intuition in relation to the nature of substrata, since there arises no intuition that substance becomes action, or that the threads are in the cloth ; nor in the case of air does there appear the nature of a substratum because in the co-inherence with colour, colour is in air. It is therefore natural power which in every instance determines [the relation between the substratum and that which inheres in it]. This same co-inherence is

eternal, since it has no cause ; for the co-inherent cause is the condition of the production of existences, and the non-coinherent and efficient causes are subsidiary thereto. If, moreover, there were a co-inherent cause of co-inherence, this must exist in virtue of another co-inherence or of same co-inherence. It is not the former, for there would thus result a regress to infinity. It is not the latter, for this same co-inherence could not co-inhere with itself, for thus there would be an inherence in itself. If we be asked how there arises the cognition of the co-inherence of the cloth in the threads, and of the colour in the cloth, we reply that it is by an essential connection, for on the hypothesis of a second co-inherence there would be a regress to infinity. If it be objected, In that case the cognition of the locally present also, as that there is here the colour of the cloth, must also be by essential connection—we reply that it is not so, there being a non-existence which renders a further connection impossible. If, then, it be objected : In the cognition that there is here on this spot non-existence of a water-pot, there is a co-inherence or other connection :—we reply that it is not so, for this may be produced by essential connection ; for on the contrary supposition there would follow a universality of the absolute and the reciprocal non-existences of the water-pot, eternal, and co-inherent in a plurality of objects, and emergent non-existence might be destructive as being a co-inherent effect, and antecedent non-existence might be destructive as being not produced by the co-inherent. The nature of existence is not in this case the condition, for possibility belongs to the nature of existence. The Bhāttas maintain that there is in non-existence another connection called possession of attributes or predicates. On this hypothesis did possession of attributes belong to all individual non-existences, it would follow that we should cognise non-existence of a water-pot even where a water-pot existed, and the possession of the characters of non-existence as a water-pot might exist merely in virtue of the possession of the characters of non-existence as a piece of cloth. If it be replied that the water-pot in this case prevents the thought of the non-existence of the water-pot, it may be replied, that there is in this case non-existence of the preventive by reason of the connection of possession of the attributes. Nor is the nature of the substratum such that there should not be there a manifestation of the non-existence of the water-pot, for after the water-pot has been removed there appears in this substratum [that is, in the place, where the water-pot had stood] the non-existence of the water-pot. If it be objected : How is it that after the destruction of colour, on your hypothesis, there is not a cognition of the coloured,

inasmuch as co-inherence is eternal and one?—we reply that the non-appearance of the coloured is possible in consequence of the destruction of colour only. U.

¹ The connection of cause and effect, of part and whole wherefrom there results the cognition that such a thing is in such a place, is co-inherence. For a cognition such as those of the cloth in the threads, the water-pot in its halves, the grass in its blades, has for its object the existence of the threads be in the cloth &c. This existence is determined by a special kind of connection, for else it would follow that there might be such cognitions as of the water-pot in the threads, the existence of the threads &c, residing by a temporal connection in the water-pot, &c. Connection, therefore, determining existence in such and such a mode, is co-inherence ; for between whole and part conjunction is impossible. The words cause and effect have an implicative power, and it is therefore to be held that, that also which determines the relation of action and agent, of essence and individual, of eternal substance and particular object, and of containing and contained [or underlying and underlain] is co-inherence. The proof of co-inherence is specific cognition [or judgment] the object of which is the relation of character and characterised [or predicate and subject] From specialised cognition such as of a man with a staff there results an inference. In this inference, conjunction &c, being impossible, there is given a proof of co-inherence. It cannot be maintained that by essential connection we are to understand a distinct entity, there being a complexity involved in the conception of a connection of endless essential forms ; and that according to this method there could not be proved a distinct connection of non-exis-

¹ कार्यकारणयोरवयवविनोदतः सम्बन्धात् इहेदमिति प्रत्ययः स समवायः तन्तुषु घटः कपालेषु घटः घोरणेषु कटहत्यादिप्रत्ययोहि घटादौ तन्वादिवृत्तित्वं विषयोकराति तच्च वृत्तित्वं सम्बन्धविशेषनियन्तमेवान्यथा तन्तुषु घट इत्यादिप्रतीतिपसङ्गात् कालिकेन तन्वादिवृत्तित्वस्य घटादौ सत्त्वात् इत्यञ्च तादृशवृत्तितानियामकः सम्बन्धः समवाय एव अवयववयवविनाः संयोगासम्भवात् कार्यकारणयोरित्युपलक्षणगुणगुणिनाः क्रिय क्रियावतोर्जातिव्यत्योर्नित्यद्वयविशेषपदार्थयोश्चाधाराधेयभावनिशामकोऽपि समवाय एवेति मन्तव्यम् । समवाये प्रमाणान्तु गुणक्रियादिविशिष्टबुद्धिविशेषणविशेष्यसम्बन्धविषया विशिष्टबुद्धित्वाद्यगदी पुरुष इति विशिष्टबुद्धिवदित्यनुमानं तत्र च संयोगादिबाधात् समवायसिद्धिः न च स्वरूपसम्बन्धनार्थान्तरमनन्तस्वरूपाणां सम्बन्धत्वाभ्यपगमे गौरवात् न चैवमभावस्याप्यनया रीत्या सम्बन्धान्तरं सिद्ध्यदिति वाच्यं यतोऽभावसम्बन्धस्य न नित्यत्वसम्भवस्तथा सतिभू तले घटानयनानन्तरमपि घटाभावबुद्धिप्रसङ्गात् घटाभावस्य तत्सम्बन्धस्य च नित्यत्वात् नाप्यभावस्य सम्बन्धान्तरमनित्यमङ्गीकर्तुं शक्यते एकस्मिन्नेव भूतले सहस्रधा घटानयनापसरणादौ समन्वयसहस्रकल्पनापत्तेस्तस्माद्घटापसरणकालेनभूतलादिस्वरूप एव घटाभावसम्बन्धः स्वीकरणीयः घटकालस्य सम्बन्धाघटकतयाघटकाले न घटात्यन्ताभावप्रतीतिः इत्यञ्च भूतलादौ घटाद्यभावस्य स्वरूपसम्बन्धस्वीकारस्यावश्यकत्वेनाभावान्तरस्थलेऽपि स्वरूपस्यैव सम्बन्धत्वमभावप्रत्ययानामेकविधसम्बन्धावगादित्वस्यानुभवसिद्धत्वादिति ॥

tenue. For it is impossible that the connection of non-existence should be eternal [as that of co-inherence is], for were this the case, it would follow that after a water-pot had been brought to a spot [where one had not previously stood], there would be the cognition of the non-existence of the water-pot, in consequence of the eternity of the non-existence of the water-pot and of its connection. Nor can it be admitted that there belongs another non-eternal connection to non-existence, for we should then have to imagine, in the case of a water-pot being brought and taken away a thousand times, to and from a spot, a thousand connections. We must therefore maintain that the connection of non-existence of the water-pot belongs to the essential form of the spot at the time the water-pot is removed. Inasmuch as the time when the water-pot is there does not effect this connection, at the time the water-pot is there, there is no cognition of the absolute non-existence of the water-pot. Thus it being necessary to allow an essential connection of non-existence of the water-pot &c, on the ground &c., there must in the case of other non-existences be a connection with the essential form; for it is demonstrated by experience that the cognitions of non-existences are conversant about one kind of connection V

द्रव्यत्वगुणात्प्रतिषेधो भावेन व्याख्यातः ॥ २७ ॥

Aph. 27 The negation of the essence of substance and quality is explained by existence.

¹ It may be urged: Let co-inhesion be included in substance, or in quality &c, why should it be assumed to be an additional category? In reply it is stated that the negation, that is, the non-existence of the essence of substance and quality is explained, that is, is declared by existence or being. As, therefore, existence is void of the essence of substance and of quality as being the object of a differently characterised cognition; so also co-inhesion, as being the object of a differently characterised cognition, does not possess the character of substance, &c. There is here an indication, the negation of the essence of action &c requiring to be understood. V.

तत्त्वं भावेन ॥ २८ ॥

Aph. 28. Its reality [is explained] by existence.

¹ ननु समवायो द्रव्ये गुणादिषु वास्तविकतु किन्तस्यातिरिक्तपदार्थत्वकल्पनेनेत्यत आह । भावेन सत्तया द्रव्यत्वगुणात्प्रतिषेधो द्रव्यत्वगुणात्वाभावो व्याख्यातः उक्तः तथाच सत्ता यथा द्रव्यत्वगुणात्त्वगुणा विलक्षणबुद्धिविषयत्वात् समवायोऽपि विलक्षणबुद्धिविषयत्वाच्च द्रव्यत्वादिसामान्यार्थः इदमुपलक्षणं कर्मत्वादिप्रतिषेधोऽपि ज्ञेयः ॥

¹ The words 'is explained' are to be supplied. Its reality, that is, its unity is explained by existence, that is, by being. For as it is one existence that in all cases actuates the cognition of the existent, so is there one co-inhesion that in all cases actuates the cognition of the co-inherent, inasmuch as there is no difference in its marks [or characters by which its existence is inferred], and there is non-existence of a particular mark. For we reckon no particular mark or differentiating character, by which we should apprehend variety [of co-inhesions] Hence it is eternal, inasmuch as non-eternity is inapplicable to that which is indivisible though there be a division according to space, time &c, as is the case with existence. It may be objected that if this co-inhesion be merely a conjunction, there may be disunion of threads and cloth or of the cloth and its colour. This is not the case, since in the absence of [previous] effect of a union disunion is impossible, for colour and the object coloured, or the parts and the whole do not exist out of mutual connection, that there should a disunion between them. If it be replied that effect of a juncture is possible, we deny this, for its possibility is absurd inasmuch as it has never been experienced. U

A. E. G

¹ व्याख्यातमिति शेषः तत्त्वमेकत्वं भावेन सत्तया व्याख्यातम् यथैका सत्ता सर्वत्र सद्वृत्तिप्रवर्तिका तथैक एव समवायः सर्वत्र समवेतबुद्धिप्रवर्तकः स्वलिङ्गाविशेषाद्विशेषलिङ्गाभावाच्च नहि समवायस्य विशेषलिङ्गं भेदकं लिङ्गमाकलयामो येन नानात्वमभ्युपगच्छामः अतएव नित्यः देशकालादिभेदेऽप्यभिन्नस्य सत्तावदेवानित्यवयोगात् ननु समवायोऽयं सम्बन्ध एव तदा तन्तुपटयोः पटरूपयोर्वा विशेषः स्यादिति चेन्न युतिसिद्ध्यभावादिश्लेषानुपपत्तेः नहि रूपरूपप्रतीत्यवयवविनोदासम्बन्धयोर्विद्यमानत्वमस्ति येन विशेषः स्यात् युतिसिद्धिरेवापाद्यत इति चेन्न कदाचिदपि तथाऽननुभवेनापाद्यबाधात् ॥

NOW READY.

Vols. I. and II.

THE RAMAYAN OF VALMIKI,

TRANSLATED INTO ENGLISH VERSE

BY

R T H GRIFFITH, M A.

Price per Vol. Rs. 6. Postage 6 anas.

BENARES : MESSRS. E. J. LAZARUS & Co.

CALCUTTA : MESSRS. BERNY & Co.

LONDON : MESSRS. TRUBNER & Co.

PRINTED AND PUBLISHED BY THE PROPRIETORS, E. J. LAZARUS AND CO., AT THE MEDICAL HALL PRESS, BENARES.

काशीविद्यासुधानिधिः

श्रीगणेशाय नमः

श्रीमद्विजयिनीदेवीपाठशालोदयोदितः । प्राच्यप्रतीच्यवाक्पूर्वापरपक्षद्वयान्वितः ॥ १ ॥

अङ्कुरश्मिः स्फुटयतु काशीविद्यासुधानिधिः । प्राचीनार्यजनप्रज्ञाविलासकुमुदोत्करान् ॥ २ ॥

THE PANDIT.

A Monthly Journal, of the Benares College, devoted to Sanskrit Literature.

No. 62.

Benares, July 1st, 1871.

Vol. VI.

॥ भाट्टचिन्तामणेस्तर्कपादः ॥

ननु धातोः किं वाच्यमिति चेत् ।

अत्र वैयाकरणाः । भूवादिधातूनामुत्पत्त्यादिरूपं फलं तदनुकूलो व्यापारश्च वाच्यः । उत्पत्तिः प्राक्तन्यम् । फले शक्तियाहकश्च भूसत्तायामित्यादिः सर्वापि धातुपाठः । व्यापारे शक्तियाहकं च भूवादयो धातव इति सूत्रं, तच्च वाप्रकारेषु भूवादिषु धातुसंज्ञां विधत्तइति वाधातुवाच्यार्थवाचितां सर्वधातूनां सूचयति । वाधातोश्च गतिरूपव्यापार एव वाच्य इति सर्वधातूनां व्यापारवाचित्वम् । न चैवं बीजमङ्कुरीकरोतीति प्रयोगापत्तिः । इष्टापत्तिः । अत्र फलानुकूले व्यापारे व्यापारजन्ये फले ऽनुकूलत्वजन्यत्वयोः संसर्गमर्यादया लभ्यतया फले व्यापारे च शक्तिः । प्रत्ययार्थस्तु व्यापाराश्रयः फलाश्रयश्चेत्याहुः ॥

कश्चित्तु भूवादय इति सूत्रं कृतैकशेषादिशब्दत्रयकं सत्तादिरूपफलवाचकभूप्रकारा गतिवाचकवाप्रकारा भ्वादिगणपठिताश्च धातव इत्येतदर्थकं सत् फलवाचितां सर्वधातूनामाहेत्याहुः ॥

अत्र मण्डनः । फलमेव धात्वर्थः । पक्षिगमित्यजिपत्त्यादीनां विक्रित्युत्तरदेशसंयोगपूर्वदेशविभागाधोदेशसंयोगादय एवार्थाः । अनुकूलव्यापारस्तु प्रत्ययार्थः, । लडादर्थवर्त्तमानत्वादिकं व्यापारे ऽन्वेति, समानपक्षोपात्तत्वात् । तेन व्यापारविरमे न पक्षतीति प्रयोगः, फलानुत्पाददशायां व्यापारमात्रकाले पक्षतीति प्रयोगश्च । व्यापारविरमे पाको विद्यते

पक्षयोः विद्यतइति प्रयोगस्तु विक्रितिवर्त्ततइतिविदित एव । अत एव पाके करोति पाके व्याप्रियतइति पाकात्पृथक्करणेन व्यापारविवरणम् । न च ग्रामो गमनवानिति प्रयोगापत्तिः, उत्तरदेशसंयोगरूपफलस्योभयनिष्ठत्वादिति वाच्यम् । तथात्वेपि निरूपकत्वादिसंबन्धविशेषेण वर्त्तमानस्यैव फलस्य वाच्यत्वाङ्गीकारात् । अन्यथाभिमुख्यसंबन्धेन संयोगानुकूलक्रियाया ग्रामेपि सत्त्वाद्यापारवाचित्वे ऽपि तुल्यो दोषः । एवं विधित्येकृतिसाध्यत्वेष्टसाधनत्वादीनामपि व्यापारण्वान्वयः । तेनौदनकामः पचेदित्यादावौदनसाधनत्वस्य कृतिसाध्यत्वस्य च व्यापारण्वान्वयः । एतेन फलस्योपायगोचरकृतिमाध्यतया उपायस्य स्वगोचरकृत्यसाध्यत्वेन विधिवाच्येष्टसाधनत्वकृतिसाध्यत्वयोः पाके ऽन्वयात्तत्र प्रवृत्त्यनुपपत्तिरिति मणिकृदुक्तदूषणमपास्तम् । तदनुकूलव्यापारे प्रवृत्तेरिष्टत्वात् । न चैवं यजेत दद्याज्जुहुयादित्यादिषु पर्यायत्वप्रसङ्गः । स्वत्वध्वंसरूपफलस्यैकत्वादिति वाच्यम् । यजतेः स्वत्वध्वंसरूपफलवाचित्वात् । ददातेः परस्वत्वमात्ररूपफलवाचित्वात् । जुहोतेः प्रक्षेपरूपफलवाचित्वात् । एतेन स्वत्वध्वंसरूपफलोपलक्षितदेवतोद्देश्यकद्रव्यत्यागो यजिवाच्यः, मंजल्पितस्वीकरणपूर्वकपरस्वत्वापत्तिस्वत्वध्वंसफलकद्रव्यत्यागो ददातिपदवाच्यः, देवतोद्देश्यकप्रक्षेपफलको द्रव्यत्यागो जुहोतिपदवाच्य इति भेदः । न च देवतायै दानस्थले यजतीति प्रयोगापत्तिरिति वाच्यम् । देवताया असंप्रदानत्वेन तत्र ददातेर्लक्षणिकत्वात् । एवं चास्ति भवति विद्यतइत्यादेः फलमात्रप्रतीतिरुपपद्यते । करोतिश्चात्यप्तिरूपफलवाचित्वं, तदनुकूलव्यापारः

रो यन्नरूपः प्रत्ययधाच्यः । एवं च न करोतियतत्याः समानार्थकत्वं, न वा यततेः सकर्मकत्वापत्तिरनुप्रयोगश्च । एवं जानातीत्यत्र विजातीयविषयता, इच्छतीत्यादावपि विजातीयविषयता, नश्यतीत्यत्र दर्शनाभावरूपफलमेव वाच्यम् । अतः सर्वधातूनां फलएव शक्तिरित्याहुः ॥

अन्ये तु व्यापार एव धात्वर्थः । न चोक्तदोषः । तत्तद्व्याप्तुसमभिव्याहृतद्वितीयाया एव संयोगादिरूपफलविशेषबोधकत्वाङ्गीकारादित्याहुः ॥

केचित्तु पचतीत्यादौ फलजनकतावच्छेदकतया व्यापारसमुदायनिष्ठोऽन्तिमव्यापारनिष्ठो वा वैजात्यमखण्डोपाधिर्यो सिद्धः पच्याद्यर्थः । एवं च धातूपात्तव्यापाराश्रयस्य कर्तृतया तादृशव्यापारविवक्षायां चैत्रः पचति काष्ठं पचतीत्यादिप्रयोगः । एवं करोतेर्व्यापारवाचित्वम् । न च यन्नजन्यत्वाजन्यत्वप्रतिसंधानात्पाटङ्कुरयोः कृताकृतव्यवहारेण रोगेण स्यन्दमानेपि चैत्रे स्यन्दं करोतीत्यप्रयोगेण च करोतेर्यन्नवाचित्वमिति वाच्यम् । करोतेर्यन्नार्थकत्वे तस्याकर्मकत्वेन करोतेरकर्मकत्वापत्तेः, फलसमानाधिकरणव्यापारवाचित्वात् । उत्पत्तिरूपफलव्यधिकरणव्यापारवाचित्वेन ज्ञानादाविवान्यकर्मकत्वे तु यततेरपि सकर्मकत्वापत्तिः । एधाचक्रइत्यादिवद्यततेरनुप्रयोगापत्तिश्च । अतः करोतेर्व्यापारसामान्यवाचित्वमिति वदन्ति ॥

अन्ये तु करोतेर्यन्नवाचित्वम् । न चोक्तदोषः । विवक्षाविवक्षाभ्यां सकर्मकाकर्मकधात्वोः पच्यास्योरपि पचति मासमास्यतइत्यादावतिप्रसङ्गेन नेक्तं सकर्मकत्वम् । किं त्वविवक्षाविरहविशिष्टकर्मकाङ्क्षधातुत्वम् । तेन सकर्मके विशेषणाभावेनाकर्मकत्वस्याकर्मकत्वविवक्षाऽसत्त्वेन सकर्मकत्वस्य चाक्षतिः । आकाङ्क्षायाः शब्दवैचित्र्यकृतत्वादेकस्य धातोरर्थभेदेन सकर्मकत्वाकर्मकत्वे । एव पर्यायाणामपि तदव्याहतम् । एवमविवक्षाविरहविशिष्टकर्मद्वयाकाङ्क्षधातुत्वं द्विकर्मकत्वम् । तस्यापि एककर्मविवक्षणेन निशां निनायेत्यादिप्रयोगे न क्षतिः । अतः प्रयत्न एव करोत्यर्थ इत्याहुः ॥

यत्तु जानातिनश्यतीत्यादौ व्यापार एव प्रत्ययार्थः, तस्य च धात्वर्थेऽभेदेनान्वयः, तेन ज्ञानाभिन्नो व्यापारो नाशाभिन्नो व्यापार इत्याह । तत्प्रकृतिप्रत्ययार्थयोरभेदान्वयस्याव्युत्पन्नत्वेन मूर्खदाभिन्कलिखितत्वेनोपेक्षणीयम् ॥

इति धात्वर्थवादः ॥

एवमाख्यातस्य व्यापाररूपभावनायां, शक्तिः ॥

ननु धातोरेव व्यापारवाचितया धात्वर्थोतिरिक्तभावनायां मानाभावः । न चास्तिभवत्यादिधातुतः फलस्यैव प्रतीतेर्व्या-

पारप्रतीतिश्च तत्सामान्येन पच्यादीनामपि फलएव शक्तिः, न व्यापारइति वाच्यम् । तत्रापि

अस्यादावपि कर्त्रंशे भाव्येऽस्त्येव हि भावना ।

इत्यादिवैयाकरणोक्तरीत्या कपालावस्थो घट आत्मानं भावयतीति वार्तिकोक्तरीत्या च तद्वाचित्वात् । नापि फलमात्रे तस्य शक्तिः संभवति, व्यापारोपरमे पाको विद्यतइति प्रतीतेर्यमो गमनवानिति प्रयोगस्य चापत्तेः । घञादिसमभिव्याहारस्य व्यापारप्रत्यायकत्वकल्पने फलप्रत्ययप्रतिबन्धकल्पने वा गौरवम् । पच्यर्थो विद्यतइति प्रयोगापत्तिश्च । घञादेर्व्यापारवाचित्वकल्पना तु सर्वभावप्रत्ययानां धात्वर्थोतिरिक्तवाच्याभावनियमेन निरस्ता । अतो न फलमात्रं धात्वर्थः । नापि व्यापारमात्रं, त्यजिगम्योः पर्यायतापत्तेः । अतः फलव्यापारो धात्वर्थः । पच्यादिधातोर्विहित्यादिफलेऽनुकूलव्यापारे च प्रत्येकं शक्तिर्न विशिष्टे । व्यापारस्यैकदेशत्वापत्त्या कारकानन्वयापत्तेः । व्यापारश्चात्मनिष्ठः प्रयत्नः फूत्कारादिशरीरगता चेष्टा च । अनुकूलत्वस्य संसर्गमर्यादाभावाच्च तत्र शक्तिः । यावत्सु च व्यापारेषु पचतीति प्रयोगस्तावत्सु प्रत्येकं शक्तिः, शक्यतावच्छेदकं च तावदन्यतमत्वम् । फलानुकूलत्वं तत्त्वतस्त्वं वा । एतेन प्रयत्नस्यान्यथासिद्धत्वेनाजनकत्वात् प्रयोजकव्यापारस्य तत्त्वे व्यवहितकृपादीनामपि संग्रहापत्तिरिति परास्तम् । न च धातूपात्तव्यापाराश्रयत्वस्य कर्तृतया सर्वेषां कारकाणां कर्तृत्वापत्त्या तृतीयाद्यापत्तिरिति वाच्यम् । विवक्षाया एव नियामकत्वात् । अत एव तत्तत्कारकव्यापारस्य पच्यर्थत्वविवक्षायां काष्ठं पचति स्थाली पचतीत्यादिप्रयोगापत्तिः । न चैवं प्रत्ययवैयर्थ्यं, प्रकृत्युपात्तफलव्यापारान्यतराश्रयस्याख्यातत्वेन तित्वादिना वा एकवचनत्वादिना चैकत्वादिसंख्याया लट्त्वादिना वर्तमानत्वादेस्तदर्थत्वात् । तत्रापि लाघवेनाश्रयत्वस्यैव शक्यतावच्छेदकत्वम् । यन्निरूपकत्वादीनां संसर्गत्वात् । अत एव फलव्यापाराश्रयस्य तिङर्थत्वादनभिहिताधिकारे कर्मणि द्वितीयेत्यादिशास्त्रबोधिततृतीयाद्वितीयान्तत्वं कर्तृकर्मणोर्युज्यते । अन्यथा तिङां कर्तृकर्मनभिधायकत्वेन सर्वदा द्वितीयातृतीयाद्युत्पत्तिप्रसङ्गेन देवदत्तः पचतीत्यादीनामबोधकत्वप्रसङ्गः । तत्रापि धात्वर्थव्यापारस्य मुख्यविशेष्यत्वं, सर्वकारकाणां फलस्य वर्तमानत्वादिकालस्य च व्यापारविशेषणत्वम् । एकत्वादिसंख्यायाश्च कर्तृकर्मणोः, कर्मणश्च फले । एवं च कर्त्राख्याते तण्डुलनिष्ठविक्रितिजनक एकाश्रयको व्यापार इति, कर्माख्याते चैकाश्रयकफलजनको व्यापार इति बोधः । प्रथमान्तपदोपस्थाप्यस्याख्यातोपस्थाप्यकर्तृकर्मभ्यामभेदेनान्वयः । स्थोयतइत्यादौ

भावाख्याते संख्यानन्वितैव धात्वर्थान्विता वा । अनुशासनाच्च द्विवचनादीनामसाधुत्वम् । न च प्रत्ययार्थश्रयस्य धात्वर्थव्यापारविशेषणत्वे प्रकृतिप्रत्ययौ सहायं ब्रूतस्तयोः प्रत्ययार्थस्य प्राधान्यमिति प्रत्ययार्थप्राधान्यबोधकस्मृतिविरोधः । तस्या भावप्रधानमाख्यातमिति विशेषस्मृत्या बाधात् । किं च नात्र प्रत्ययार्थाद्वेष्टेन प्राधान्यविधिः । लिङ्गसंख्ययोर्व्यभिचारेण विधेयस्योद्देश्याव्यापकत्वात् । नापि प्रधानोद्देशेन प्रत्ययार्थत्वविधिः । नामसु प्रातिपदिकार्थप्राधान्येन व्यभिचारात् । अत एव तस्याः प्रमाणान्तरसिद्धप्राधान्यानुवादकत्वमिति वैयाकरणाः ॥

अत्र गौतमीयाः । आख्यातस्य यत्नो वाच्यः । यत्नार्थककरोतिना विवरणात् । किं करोतीति यत्नप्रश्ने पचतीत्युत्तरस्य यत्नार्थकत्वं विनानुपपत्तेः । कृजश्च यत्नाभिधायकत्वम् । पटाङ्कुरयोः कृत्यकृतिव्यवहारात् । नृजन्तकर्तृपदस्य कृत्याश्रयवाचकत्वम् । अन्यथा क्रियाश्रयवाचित्वापत्त्या कारकमात्रं कर्तृपदार्थः स्यात् । अतः

कृताकृतविभागेन कृतरूपव्यवस्थया ।

यत्न एवाकृतिः पूर्वापरस्मिन् सैव भावना ॥

इति यत्न एवाख्यातार्थः । रथो गच्छतीत्यत्रानुकूलव्यापारे जानाति इच्छति यतते करोतीत्यादावाश्रयत्वे उपक्षीयते नश्यति भविष्यतीत्यादौ प्रतियोगित्वे सर्वत्रानुकूलव्यापारे वा निरुद्धा लक्षणा । अत्र शक्यतावच्छेदकं च जीवनयोनित्वृत्तिजनकयत्नभिन्नयत्नत्वम् । यतते करोतीत्यव्यवहारात् । शक्यतावच्छेदकं च लत्वं तित्वादिकं वा । तस्य प्रत्ययार्थत्वाद्वात्वर्थनिरूपितं विशेष्यत्वं, प्रत्ययार्थप्राधान्यबोधकस्मृतेः । आख्याताभिहितसंख्या च आख्यातार्थविशेष्ये आख्याततात्पर्यविषयविशेष्ये वा ऽन्वेति । स च प्रथमान्तपदोपस्थाप्यः । चैत्रः पचतीति कर्त्राख्याते तण्डुलः पच्यते इतिकर्माख्याते पच्यते औदनः स्वयमेवेति कर्तृकर्माख्याते प्रथमान्तविशेष्यकशब्दबोधानुभवात् । आख्यातार्थयत्नस्य समवायेन चैत्रे स्वजन्यव्यापारजन्यफलवत्त्वसंबन्धेन प्रथमान्तपदोपस्थाप्ये तण्डुलादौ वा प्रकारत्वात् । एतेनानभिहिताधिकारकत्वानुपपत्तिः कृततण्डुलंपच्यतइत्यादिप्रयोगापत्तिरपास्ता । कर्तृकर्मनिष्ठसंख्यानभिधानस्यैवानभिहिताधिकारार्थत्वात् । न च व्यापार एवाख्यातार्थ इति वाच्यम् । व्यापारत्वस्योपाधितया यत्नत्वजातेर्वाच्यतावच्छेदकत्वे लाघवात् । अत एव न कर्ता वाच्यः । आक्षेपलभ्यत्वाच्च । तदुक्तम् ।

आक्षेपलभ्ये संख्येये नाभिधानस्य कल्पना ।

संख्येयमात्रलाभेपि साक्षाद्देणे व्यवस्थितिः ॥

अतो यत्न एवाख्यातार्थः । अयं च शब्दबोधप्रकारः । प्रथमान्तपदोपस्थाप्यस्यैव मुख्यविशेष्यत्वम् । कर्त्राख्याते फलं व्यापारे विशेषणं, कर्माख्यातेपि व्यापारः फले, जन्यत्वादि च संसर्गः, यत्नश्च प्रत्ययार्थः । तेन तण्डुलनिष्ठविकृतिजनकयत्नवान् देवदत्त इति कर्त्राख्याते, देवदत्तनिष्ठकृतिजन्यव्यापारजन्यफलशाली तन्दुल इति कर्माख्याते बोधः । फलमात्मनेपदार्थः । निष्ठत्वं कृतिश्च द्वितीयातृतीयादर्थः, संसर्गा वा, तेन स्मृतिरप्युपपत्तेत्याहुः ॥

रत्नकोशकारस्तु व्यापारो धात्वर्थः । उत्पादनमाख्यातार्थः । तेन रथो गच्छति जानाति नश्यतीत्यादौ न लक्षणा । उत्पादयतीत्यत्र प्रत्ययार्थानुवादकः । अनुत्पादवाचिधातूत्तरप्रत्ययस्य चोत्पादवाचित्वमित्याह ॥

सिद्धान्तस्तु कृजो न यत्नार्थकत्वम् । बीजेनाङ्कुरः कृतः स्वर्गादिना सुखं कृतमिति यत्नं विनापि व्यवहारात् । कर्तृपदस्य कर्मादिपदवदूढत्वात् । रुढिश्च कृत्याश्रये व्यापाराश्रये वा । अन्यथा प्रकृतिप्रत्ययार्थयोः कृतिप्रत्ययश्रयोरनन्वयापत्तिः । अतः कृजा विवरणेनाख्यातस्य यत्नार्थत्व गभस्त्रावगलितम् । किं च यतते करोतीत्यत्र प्रकृतिप्रत्ययार्थयोरनन्वयापत्तिः पौनस्त्यं च । एषिष्यति द्वौ त्रय इत्यादाविव प्रत्ययस्यानुवादकत्वं वा । अयत्नार्थकधातूराख्यातप्रत्ययानां यत्नार्थत्वं वा । रथो गच्छतीत्यादावचेतने जानाति इच्छतीत्यादौ कृत्यजन्ये चाख्यातप्रयोगस्य गौणत्वम् । अनुकूलत्वमात्रे वा लाक्षणिकत्वं ब्राह्मणे श्रात्रियपदस्यैव कल्पयितुं युक्तम् । एवं मध्यमेतत्तमपुरुषयोर्युष्मदस्मदोश्चेतनार्थकतया ऽचेतनार्थे ऽनुपपत्तिः । अतः कृजो व्यापारो ऽर्थस्तेन विवरणाच्चाख्यातप्रत्ययानां तत्रैव शक्तिः । एवं सति फलानुकूलव्यापारस्य धात्वर्थत्वेपि न यत्नस्य तदर्थत्वम् । पाके यतते पाकं करोति पाकं भावयतीत्यादिषु पाकात्पृथक्करणेन यत्नभानानुपपत्तेः । अतो विवरणवेलायां भासमानस्य यत्नस्य धातुवाच्यत्वासम्भवात्फलजनकव्यापारस्योक्तरीत्या वा व्यापारस्यैव धातुवाच्यत्वम् । न चान्ते त्यजिगम्योः पर्यायता । तत्तद्वातुमभिव्याहृतद्वितीयाया एव संयोगादिरूपफलविशेषबोधकत्वाङ्गीकारात् । सर्वत्र फलानां द्वितीयादर्थत्वस्याश्रयत्वजन्यत्वादीनां च संसर्गलभ्यत्वस्याङ्गीकारात् ॥

केचित्तु विकृत्यादिफलजनकतावच्छेदकतया व्यापारसमुदायनिष्ठोऽन्तिमव्यापारनिष्ठो वा वैजात्यमखण्डोपाधिर्वा पच्यर्थः । कर्मत्वकर्तृत्वादिकमपि जातिरूपमखण्डोपाधिरूपं वा । अत एव तस्य व्यासज्यवृत्तित्वं संगच्छते । एवं देवतात्वमपि । अतः प्रयोज्यव्यापारवाचिषु भवतिविकृतिश्रुतीत्या-

दिषु प्रयोजकव्यापारजन्यत्वस्य प्रयोजकव्यापारवाचिषु पद्या-
दिषु विक्रित्यनुकूलत्वादेराक्षेपेण भानाद्यन्वभिन्नफलानुकूलव्या-
पाराणां तत्तद्वृत्तिजातिरखण्डोपाधेर्वा धातुवाच्यत्वम् ।
यन्नस्य तूक्तरीत्या धात्वर्थत्वासंभवात् पारिशेष्यात्प्रत्ययवाच्य-
त्वम् । तच्चापि न यन्नत्वेन वाच्यता, किं तु अनुकूलव्यापार-
वाचिकरोतिना विवरणाद्रथो गच्छतीत्यादिसाधारण्यायानुकू-
लव्यापारत्वेन वाच्यता । करोतिश्च भवत्यर्थकर्तृकर्मकत्वाणिज-
जन्तभवतिसमानार्थकत्वम् । तादृशकरोतिना विवरणेनान्यो-
त्यादानुकूलत्वेन यन्नैव शक्तिः सैव भावनेति ॥

के चित्तु लघुभूतशक्यतावच्छेदके संभवति तद्वैरवस्था-
न्याय्यत्वाद्यन्वार्थकृज्जा विवरणाच्च यन्नत्वमेव वाच्यताव-
च्छेदकम् । नन्वेवं करोतिर्यतिसमानार्थकत्वे फलसमानाधि-
करणव्यापारवाचितया ऽकर्मकत्वापत्तिः । उत्पत्तिरूपफलव्य-
धिकरणव्यापारवाचित्वेन ज्ञानादिवत्सकर्मकत्वे तु यतते-
रपि सकर्मकत्वापत्तिः । एधां चक्रे इत्यादिवदनुप्रयोगापत्तिश्च ।
न च कृज् चानुप्रयुज्यते लिटीति कृधातोरेवानुप्रयोगविधा-
नाच्च तदापत्तिरिति वाच्यम् । अनेन प्रत्याहारान्तःपातिव्या-
पारसामान्यवाचिधातून्नामनुप्रयोगविधानात् । अत एव प्रत्या-
हारान्तःप्रविष्टसंपदो नानुप्रयोग इति चेत् । विवक्षाविवक्षा-
भ्यां धात्वाः सकर्मकाकर्मकत्वे पद्यास्योरपि पचतिमासमा-
स्यतइत्यादावतिप्रसङ्गाच्चोक्तं सकर्मकत्वम् । किं त्वविवक्षा-
विरहविशिष्टकर्मकाङ्गधातुत्वं तेन सकर्मके विशेषणाभावेना-
कर्मकत्वस्य विवक्षासत्त्वेन सकर्मकत्वस्य चाक्षतिः । आकाङ्क्षायाः
शब्दवैचित्र्यजन्यतादेकस्य धातोरर्थभेदेन सकर्मकत्वाकर्मक-
त्ववर्त्ययाणामपि तदव्याहतम् । एवमविवक्षाविरहविशि-
ष्टकर्मद्वयाकाङ्गधातुत्वं द्विकर्मकत्वमिति द्विकर्मकस्याप्येकक-
र्मत्वे निनायेत्यादौ न क्षतिः । अनुप्रयोगस्तु शब्दसामर्थ्यजन्यः
व्यापारसामान्यवाचकव्यादिधातोर्विषयपदादनीय इत्यस्तु प्र-
सक्तानुप्रसक्तम् । एवं च यततिपर्यायत्वेपि कृजः सकर्मकत्वा-
पपत्त्या तदर्थयागादिविध्युपपत्तेः क्रियते घटः स्वयमेवेत्यादि-
प्रयोगोपपत्तिः । अतो यन्नत्वमेव वाच्यतावच्छेदकमित्याहुः ॥

ज्ञानाति इच्छति यतते भवति करोति नश्यतीत्यादावा-
श्रयत्वप्रतियोगित्वादौ निरुद्धलक्षणा । नचाश्रयत्वं संसर्ग इति
वाच्यम् । नामार्थधात्वर्थयोरभेदातिरिक्तसंबन्धेनान्वयस्याव्युत्प-
न्नत्वात् । अन्यथा तण्डुलः पचति चैत्रः पचते तण्डुल इत्या-
दावन्वयबोधापत्तेः । शक्ततावच्छेकं लत्वादिकं स्थानिवृत्तिः ।
तिबादिप्रत्ययादर्थप्रत्ययस्त्वादेशिस्मरणादिति के चित् ॥

अन्ये तु स्थानिभूतलादिकमजानतोप्यर्थप्रत्ययाच्छब्दादीनां
साधुत्वार्थं कल्पितत्वेन प्रतिव्याकरणं भिन्नत्वेन च तत्र शक्ति-

यहासंभवाद् आदेशवृत्तिरितिष्यादिकमेव शक्ततावच्छेकं, गच्छे-
त्यादौ शब्दादिविकरणवृत्तिरितिदित्याहुः ॥

तत्सिद्धं व्यापारत्वेन यन्नत्वेन वा प्रत्ययवाच्यो यन्नो भाव-
नेति । स च नित्यं सकर्मकः । नित्यसकर्मकेन कृज्जा णिज-
न्तभवतिना च विवरणात् । एवं च स्वास्थ्यकामः स्वपेदि-
त्याद्यकर्मकधातूनामपि स्वास्थ्यादिभाव्यकत्वोपपत्तिः । तस्य
भावनायां कर्मत्वेनान्वयात् । तस्याश्च मुख्यविशेष्यत्वेनैवा-
न्वयः । न च चैत्रः पचतीत्यादौ तस्याः प्रथमान्तपदोपस्थाप्य
चैत्रादौ प्रकारतयान्वयानुभवाद् न मुख्यविशेष्यत्वं संभवतीति
वाच्यम् । स्थान्यां पचति काष्ठेः पचति खादिरं वीर्यकामस्य
यूपं कुर्यादित्यादौ प्रथमान्तपदाभावेपि शाब्दबोधानुभवेन
भावनाप्रकारकशाब्दबोधे प्रथमान्तपदोपस्थितेर्हेतुत्वस्य वक्तु-
मशक्यत्वात् । न च तत्र प्रथमान्तकर्तृवाचिपदाध्याहारः ।
प्रत्ययवाच्यसंख्यायाः समानपदोपस्थाप्यकर्तृव्यसंभवेनाध्या-
हारापेक्षया लक्षणाया लघुत्वेन चाख्याते कर्तृलक्षणाया एव
युक्तत्वात् । एतेनाख्यातार्थविशेष्ये आख्याततात्पर्यविषयविशे-
ष्ये वा प्रथमान्तपदोपस्थाप्ये वा संख्यान्वयः । गगनेन स्थीय-
तइत्यत्र प्रथमान्तपदाभावात्संख्यानन्वितैवेत्यपास्तम् । काष्ठेः
पचतीत्यत्राप्यनन्वयापत्तेः । पचतीत्यत्र कृतिविशेष्यकबोधस्वी-
कारे ऽनुगमाच्च । आख्यातार्थविशेष्यत्वादिना हेतुत्वस्या-
ख्यातजन्योपस्थितेर्हेतुत्वापेक्षया गुह्यत्वाच्च । एवं च यत्र प्र-
थमान्तपदोपस्थाप्योस्ति तत्राप्याख्यातार्थकर्तृयभेदेन तस्या-
न्वयो, न तु भावनाविशेष्यत्वं, न च कारकाणां भावनायां
प्रकारत्वेनान्वयो भावनायाश्च प्रथमान्तपदोपस्थाप्यइत्यने-
कव्युत्पत्तिकल्पनापत्तिः । एतेन कारकाणां धात्वर्थं तस्य व-
र्त्तमानत्वादीनां च भावनायां तस्याश्च प्रथमान्तपदोपस्थाप्ये
प्रकारत्वेनान्वय इति परास्तम् । किं च पश्य मृगो धावती-
त्यत्र दर्शनभावनायां धावनभावनाया एव कर्मत्वेनान्वयः
मृगस्य प्रथमान्तत्वेन तदनुपपत्तेः, अध्याहारे वाक्यभेदात् ।
सा चान्यविशेषणीभूता न संभवतीत्यतोपि मुख्यविशेष्यत्वम् ।
न च मृगनिष्ठयन्नस्यानुमेयत्वेन साक्षाद्भावनाकर्मत्वं न संभ-
वतीति वाच्यम् । ज्ञानकर्मत्वसंभवात् । भावनाश्रयत्वस्य त-
त्संभवाच्च । अत एकवाक्यत्वस्यानुपपत्त्यापि विशेष्यत्वम् ।
न चैवं पाकभावना जायतइत्यस्मिन्नर्थे पचति भवतीति प्रयो-
गापत्तिरिष्टापत्तेः । किं च भावप्रधानमाख्यातमिति स्मृतेर्भा-
वनाप्राधान्यबोधिकायाः सार्थकत्वमन्यथानर्थक्यापत्तिः । न
च नेयं भावनाप्राधान्यबोधिका, किं तु धात्वर्थः केवलः
शुद्धो भावनेति वैयाकरणपरिभाषितधात्वर्थप्राधान्यबोधिकेति
वाच्यम् । लिङ्प्रत्ययवाच्याख्यातशब्दसामानाधिकरण्यानुपप-

तेः । न च सर्वमाख्यातज्ञं नामेति स्मृतेराख्यातपदेन धातुरेवो-
च्यतइति वाच्यम् । पाक इत्यादावाख्यातपदाप्रयोगात् । नाम-
निर्वचने तु आख्यातपदं तत्प्रकृतौ लाक्षणिकम् । तेना-
ख्यातशब्दस्य धातुवाचित्वाभावात्प्रत्ययवाच्याख्यातपदसामा-
नाधिकरणयानुपपत्तिः । अतो ऽत्र षष्टिस्त्रिष्टुभो माध्यन्दिनं
सवनमितिवदनेकाख्यातार्थोद्देशेन भावनाप्रधानविधिः । ते-
नाख्यातवाच्यलक्ष्यकालसंख्याभावनाकर्तृकर्मसु भावनाप्राधान्यं
विधत्ते । अन्यथा धात्वर्थनिरूपितप्राधान्यविधौ प्रकृतिप्रत्य-
यावितिस्मृतिप्राप्तत्वेनानुवादे आनर्थक्यापत्तिः । वैयाकरण-
परिभाषणं तु नपुंसके भावे क्त इत्यादौ धात्वर्थग्रहणमेव न
त्वतलादर्थग्रहणमित्येतदर्थं, न तु भावपदशक्त्याहकम् ।
एवं सत्त्वप्रधानानि नामानीत्यत्रापि पावको लावक इत्याद्य-
नेकार्थनामसु लिङ्गसंख्यान्वययोगिनः प्राधान्यबोधनम् । घटा-
दिपदेपि जातिव्यक्त्योसम्भयरपि प्राधान्यम् । अत एव चा-
कृत्यधिकरणे जातिव्यक्त्योर्बाधद्वयमित्याहुः ॥ अतो ऽनेकार्थ-
प्रतिपादकेष्वख्यातेषु भावनाप्राधान्यनियमो भावप्रधानमा-
ख्यातमित्यनया स्मृत्या क्रियते । सत्त्वप्रधानानि नामानीति-
स्मृत्या ऽनेकार्थप्रतिपादकसुबादिषु क्रियापदं विनान्वयबोधा-
जननात् क्रियान्वयं विना कारकत्वव्याघाताच्च प्रधानभूतक्रि-
यान्वयित्वेन कर्तृत्वादिकारकप्राधान्यनियमः । कारकाणामेव
प्राधान्यं संख्यादीनां प्रातिपदिकार्थस्यापि प्रत्ययार्थप्राधान्य-
बोधकस्मृत्या कारकान्वयः । संख्यादीनां तु समानाभिश्चुत्या
तत्परिच्छेदद्वारा कारके एवान्वय इति चतुर्थं स्फुटम् । अतः सर्व-
कारकाणां भावनान्वयात् सिद्धं भावनाया मुख्यविशेष्यत्वम् ॥

कारकाणां भावनान्वयश्च साक्षादसंभवाद्धात्वर्थपरिच्छेद-
द्वारकः, तत्राभिहितकर्तृकर्मवाचिनी प्रथमेति मते प्रथमा-
र्थकर्तृत्वादेर्भावनान्वयः । प्रातिपदिकार्थं प्रथमेति मते कर्तृ-
त्वादिसंसर्गेण चैत्रादेरेव तत्रान्वय इति केचित् । वस्तुतो
लक्षणैव युक्ता, निपातातिरिक्तामार्थाख्यातार्थयोर्भेदान्वयासं-
भवादिति । तत्र चाधिकारित्वमपि संसर्ग इति केचित् ।
एवं संबोधनविभक्तेरपि प्रथमासमानार्थकत्वात्तदर्थोपि भाव-
नान्वयी । एवं तत्वाणमुल्लङ्घ्यसुजनज्ञघञादर्थानां कालावृत्त्य-
भावादीनामपि भावनायामन्वयः । एवं निमित्तस्य कारकत्वा-
भावे ऽप्यनुष्ठापकत्वसत्त्वाद्भावनान्वयः । षष्ठास्तु कारकवि-
भक्तित्वाभावात्तदर्थस्योपपदार्थनान्वय इति संप्रदायः ॥

अन्ये तु साक्षात्परंपरासंबन्धेन भावनायामेव प्राधान्येना-
न्वयो युक्त इत्यप्याहुः ॥

एवं वर्तमानत्वादिकमपि । विधर्थोपि प्रवर्तना जनकता-
संबन्धेन भावनान्वयी, संख्यायास्तु भावनाक्षिप्ताखण्डोपा-

धिरूपकर्तृत्वकर्मत्वान्वयो, न तु तदाक्षिप्ततदाश्रयान्वयः ।
एवं च यजेतेत्यादावाश्रयभेदेपि एकवचनोपपत्तिः । वसाना-
वित्यादौ प्रमाणान्तरानुरोधाल्लक्षिताश्रये तदन्वयः । तत्र श-
ब्दिकरणस्यले कर्तृत्वान्वयो यगादिविकरणे कर्मत्वान्वय इति
व्यवस्येति संप्रदायः ॥

केचित्तु स्थीयते सुश्रुतामित्यादौ भावनायामेव संख्या-
न्वयः । प्रधानान्वयस्य युक्तत्वात् । न चैवं कृतौ संख्यान्वये
तस्याः सत्त्वतापत्तिः । इष्टत्वात् । तत्रापि स्मृतिबोधितप्रा-
धान्याक्षतेः । नहीयं स्मृतिरसत्त्वभूतस्य प्राधान्यबोधिका, सं-
ख्यायाः प्राधान्यप्रसङ्गात् । न च भावनाद्वये द्विवचनापत्तिः ।
एकवचनस्यैव साधुत्वात् । अतो युक्तः परंपरया भावनान्वयः ।
गगनेन स्थीयतइत्यादावाख्यातलक्ष्ये आश्रयत्वे संख्यान्वयो ऽ-
नन्वितैव वा सख्येत्यप्याहुः ॥

कर्तृत्वकर्मत्वयोरपि भावनायामन्वयः, तत्र कर्त्राख्याते
आख्यातलक्षितकर्तृत्वस्य सामानाधिकरण्येन कर्माख्याते तद्वा-
च्यप्रयत्नप्रयोज्यतया लक्षितफलस्य सामानाधिकरण्येनान्वयः ।
तदाक्षिप्ताश्रयाभेदेन प्रथमान्तोपस्थाप्यान्वयः । एवं च तन्दुला-
भिन्नाश्रितत्वकर्मत्वसमानाधिकरणफलप्रयोजको व्यापार इति
कर्माख्याते, कर्त्राख्याते देवदत्तनिष्ठकर्तृत्वसमानाधिकरणः
पाकानुकूलो यत्न इति बोधः । कर्तृत्वं च तृतीयार्थः । एव-
मोदनः पच्यते स्वयमेवेति कर्तृकर्मख्याते ओदननिष्ठयोः क-
र्तृत्वकर्मत्वयोर्विवक्षणादोदननिष्ठकर्मत्वसमानाधिकरणफल-
प्रयोजकौदननिष्ठकर्तृत्वसमानाधिकरणपाकानुकूलभावेनेति
बोधः । तत्र कृतेर्बाधाद्व्यापारे लक्षणा । न चैवमोदनः स्वं पच-
तीति प्रयोगापत्तिः । कर्मवत्कर्मणा तुल्यक्रिय इति यगादि-
विधानेन तादृशस्यासाधुत्वात् । अत एव तत्र चैत्रेन प्रथमा न
तृतीया, किं तु षष्ठीति संप्रदायः । तस्माद्वाच्यप्रधानमाख्या-
तमिति स्मृत्यैव सर्वकारककर्तृत्वादिनिरूपितं च प्राधान्यं भा-
वनाया इति सिद्धम् । किं चान्यैव स्मृत्या प्राधान्ये भावनाया
बोधिते प्रधानस्य गुणाक्षेपकत्वनियमेन भावनाया एव
कर्तृत्वकर्मत्वाक्षेपकत्वं युक्तं न वैपरीत्यम् । अनन्यलभ्यस्य श-
ब्दार्थत्वाच्च नाक्षेपलभ्ये कर्तृत्वादौ शक्तिः । किं त्वाक्षेपक-
तावेव । अत एव यत्र नाक्षेपकत्वं तत्र नानैव शक्तिर्यथा सं-
ख्यादौ । न चैवं पक्ता पचमानः पक्क इत्यादिकर्तृकर्मकृताम-
पि भावनावाचित्वं लाघवादिति वाच्यम् । नामार्थयोर्भेदान्व-
यानुपपत्तेः, अतस्तत्र कर्त्तरि कृदित्याद्यनुशासनिकी आश्रये
शक्तिः । न चाक्षेपेण तद्वाधो लक्षणाया वा, शक्त्या क्वचिदप्यप्र-
योगे शक्त्यज्ञानेन लक्षणाया असिद्धेः । अतस्तत्र नामत्वेन सत्त्व-
प्राधान्यबोधकस्मृत्या लिङ्गसंख्यान्वययोग्यस्य प्रधानभूतस्य

कृत्याक्षेपकत्वबोधनम् । न च कृतौ लक्षणा कर्तरि शक्तिः ।
लाघवस्यापि प्राधान्यविरोधित्वेनाप्रयोजकत्वात् । तत्सिद्धं
कर्तृकर्मकृतां कृतिबोधशक्तिरिति ॥

भावकृतां तु पाप्मां याग इत्यादौ जायते क्रियतइत्यादिकृ-
तिवाचिपदाध्याहारेण बोधोऽन्यथा धात्वर्थमात्रप्रतीतेस्तत्र
कारकात्वन्ययानुपपत्तेः । अतस्तत्र धात्वर्थमात्रे शक्तिः । कृते-
स्त्वाक्षेप एवेति सिद्धम् । अतो धात्वर्थान्तिरिक्ता कृतिरूपा
भावना ऽऽख्यातार्थः । आश्रयस्त्वाक्षेपलभ्यः । आक्षेपलभ्य-
त्वादेव वैयाकरणोक्तं कर्तृकर्मवाचित्वमपास्तम् । लः कर्मणि
च भावे चाकर्मकेभ्य इति स्मृतिरपि ल इति षष्ठ्यन्तमाश्रित्य
द्व्येकयोर्द्विवचनैकवचने बहुषु बहुवचनमित्यनुशासनैकवाक्यत-
या लादेशतिबादीनां कर्तृकर्मगतैकत्वादिविवक्षायामेकवचना-
द्विविधानपरा व्याख्येया । अनभिहिताधिकारस्मृतिरपि कर्मा-
दिगतसंख्यानभिधाने द्वितीयातृतीयादिविधानपरा । कर्तरि
कृदिति स्मृतिस्तु नामार्थयोर्भेदात्वन्ययानुपपत्तिभयेन न कृत्य-
भिधानपरा । किं तु कर्त्रभिधानपरैवेति दिक् ।

यागाद्यसत्त्वमचिरस्थितिकं च यस्याः

संबन्धतः फलभुवः फलद्राणि जातम् ।

दध्यादिसत्त्वमपि यत्करणत्वतो ऽतः

सा भावना रघुपतेः पदयोर्मम स्यात् ॥

इति गागाभट्टकृतभाट्टचिन्तामणौ आख्यातवादः समाप्तः ॥

लटो वर्त्तमानत्वे शक्तिः । वर्त्तमाने लङित्यनुशासनात् ।
तच्च वर्त्तमानत्वं लट्प्रयोगाधिकरणकालसंबन्धित्वं लट्शब्द-
प्रयोगाधिकरणकालोपाधिवृत्तित्वं वा अतीतभविष्यत्काला-
तिरिक्तकालसंबन्धित्वं वा । एवं च तत्क्रियाप्रयोगप्रयोज्य-
शाब्दाधिकरणतत्त्वकाल एव वर्त्तमानकालः । तत्त्वकालकृ-
तिषु वर्त्तमानत्वव्यवहारः । अननुगतस्यापि शब्देक्यमात्रेणै-
वानुगम इति । यथा तदादिमर्वनामार्थो ऽननुगत एव बुद्धि-
स्थत्वेनानुगमे बुद्धेरप्यननुगमस्तद्बुद्धेश्वाननुगम इति । एवं यत्र
न प्रयोगाधिकरणकालस्तत्रापि लिप्यादिजन्यप्रयोगज्ञानसत्त्वा-
त्तत्त्वकालज्ञानमव्याहतम् । परे तु वर्त्तमानत्वादिकं क्व चिदु-
त्पत्तौ क्व चिदेकदेशे क्व चित्कृतौ क्व चिदाश्रयत्वे क्व चिद-
भावे ऽन्वेति । तेनादिपर्वणि युधिष्ठिरोस्ति इह कुमाराः
क्रीडन्ति पचति जानाति क्वास्ति देवदत्त इत्यादिप्रयोगः ।
ईश्वरो जानातीत्यादौ वर्त्तमानत्वमनगमि, दैवतैः स्थीयत-
इति प्रत्ययार्थैकत्ववत्, आहार्यशाब्दबोधो वा । संग्रहश्च ।

अप्रवृत्तौ परश्चैव वृत्तौ विरत एव च ।

नित्यः प्रवृत्तः सामीप्ये वर्त्तमानश्चतुर्विधः ॥

इति । अस्यार्थः । लङर्थो वर्त्तमानत्वं प्रवृत्त्यभावे ऽन्वेति ।

यथा मांसं न भुङ्क्ते, मांसभोजने निवृत्त इति । इह कुमाराः क्री-
डन्तीत्यत्र क्रियाया धारावाहिकत्वे, तिष्ठन्ति पर्वता इत्यादौ
क्रियाया नित्यनिवृत्तत्वे । तच्च बहुकालव्यापित्वात् । सामी-
प्ये तु कदा त्वमागमिष्यसि गमिष्यसि वेति पृष्ठे एष आग-
च्छामि गच्छामीति वीतरे बोध्यम् । अत्र सर्वत्र शक्तिर्लक्षणा
वा । तथा मन्यतेरुत्तमपुरुषैकवचनस्य प्रहासे शक्तिः । अता-
दृशत्वेन जानतस्तादृशत्वकथनं प्रहासः । तथा पुरापदयोगे
भविष्यदर्थे लटः । प्रहसादिकं व्यञ्जनागम्यमित्यालंकारिकाः ॥
अनद्यतनभूतपरोक्षत्वं लिङर्थः । अनद्यतने भूते इत्यनुवृत्तौ प-
रोक्षे लिङितिपाणिनीयसूत्रात् । वर्त्तमानाहोरात्रवृत्तिप्रागभाव-
ध्वंसान्यतराप्रतियोग्युत्पत्तिकत्वमद्यतनत्वम् । तद्विचित्रमनद्य-
तनत्वम् । भूतत्वं वर्त्तमानध्वंसप्रतियोगित्वम् । साक्षात्करो-
मीत्येतादृशविषयताशालिज्ञानाविषयत्वं परोक्षत्वम् । तच्च
क्रियानिष्ठं क्रियाविशिष्टकारकनिष्ठं वा । क्रियायाश्च पिण्डी-
भूतायास्तादृशप्रतीतिविषयत्वासंभवेऽप्यवयवशस्तत्संभवात् ।
अत एव पश्य मृगो धावतीत्यत्र धावनस्य धावनाश्रयकारकस्य
वा तादृशज्ञानविषयत्वाच्च लिट्प्रयोगः । व्यातिने किरणाव-
लीमिति भूतत्वारोपेणोपपादनीयम् ॥ अनद्यतनभविष्यत्वं
लुङर्थः । भविष्यतीत्यनुवृत्तौ अनद्यतने लुङितिपाणिनीयसूत्रात् ।
यथा श्वो भवितेति ॥ भविष्यत्सामान्यं लुङर्थः । यथा ऽद्य श्वो
वा घटो भविष्यतीति । एवं च दर्शपूर्णमासावारप्यमानोन्वा-
रम्भणीयां निर्वपेत् सोमेन यत्प्रमाण आदधीतेत्यादौ लङा-
देशशान्दः साधारण्ये ऽपि लट् शेषे चेति सूत्रेण वाक्यसार्थ-
क्याय चाद्यतनभविष्यत्परत्वम् ॥ लिङर्थे लिङितिसूत्राद् वि-
ध्यादय आशीश्च लेङर्थः । यथा भावाति पतातीति । अयं
तु हन्तोमात्रगोचरः ॥ विध्यादय आशीश्च लोङर्थः । लोङ्
च आशिषि लिङ्लोटाविति पाणिनीयसूत्रात् । यथा मा भवतु
भवतादिति । तुह्येस्तातङ्काशिष्यन्यतरस्यामितिसूत्रेण आ-
शिषि तातङ्विधानात् ॥ अनद्यतनभूतत्वं लङो ऽर्थः । अन-
द्यतने लङिति पाणिनीयसूत्रात् । यथा घटो ऽभवत् ॥ वि-
ध्यादिकं लिङर्थः । विधिनमन्त्रणामन्त्रणाधीष्टसंप्रश्नप्रार्थ-
नेषु लिङितिसूत्रात् । भृत्यादेर्निष्कृतस्य प्रवर्त्तनं प्रेरणं विधिः ।
निमन्त्रणमावश्यके आहूतौ नियोगकरणम् । आमन्त्रणं का-
मचारानुज्ञा । अधीष्टः सत्कारपुरस्सरं प्रवर्त्तनम् । अत्र तत्-
त्वेन न शक्तिः । नानाशक्तिकल्पनापत्तेः । किं त्वेतच्चतुष्टय-
वृत्तिप्रवर्त्तनात्वेन, प्रवर्त्तनात्वं च परनिष्ठप्रवृत्तिजनकज्ञानवि-
षयप्रवर्त्तकधर्मत्वम् । एतेनेष्टसाधनत्वकृतिसाध्यत्वबलवदनि-
ष्टानुबन्धित्वानां प्रवर्त्तनात्वाभावेन विध्यर्थत्वं वदन्तः परा-
स्ताः । मण्डनस्तु यागादौ कृतिसाध्यताज्ञानस्य लोकात् एव

सिद्धेरन्यलभ्यत्वाच्च तत्र लिङः शक्तिः । बलवदनिष्टाननुबन्धिज्ञानं च द्वेषाभावजननेनान्यथासिद्धत्वाच्च प्रवृत्तौ हेतुः । अत एव कामुकस्य नरकसाधनताज्ञानदशायां प्रवृत्तिर्निराबाधा । अत इष्टसाधनत्वमेव प्रवर्त्तनेत्याह । कार्यं लिङर्थे इति गुरवः । इष्टसाधनत्वादीनामाक्षेपतो लाभात्पदार्थान्तरं प्रवर्त्तनाः तत्र लिङः शक्तिरिति भट्टाः । अर्थभावनाभिधानुकूला शक्तिरेव प्रवर्त्तनेति पितृचरणाः । कार्यकारणभावश्च लिङर्थः । हेतुहेतुमतोर्लिङ् इति सूत्रात् । यथा यो ब्राह्मणायावगुरेत् शतेन यातयादिति । भूतसामान्यं लुङर्थः । भूतइत्यधिकारे लुङितिसूत्रात् । यथा घटोभूदिति । अनिष्पन्नयोः क्रिययोर्हेतुहेतुमद्भावो लुङर्थः । लिङ्निमित्ते लङ् क्रियातिपत्ताविति सूत्रात् । लिङो निमित्तं हेतुहेतुमद्भावः । यथा सुवृष्टिश्चेदभविष्यत्सुभित्तमप्यभविष्यत् । यदि घटो ऽभविष्यत्तदाद्रव्यदिति ।

इति गागाभट्टकृते भाट्टचिन्तामणौ लकारवादः समाप्तः ॥

॥ अथ बालभारतकाव्यस्य शान्तिपर्वणि ॥

॥ आपद्धर्मारम्भः ॥

सर्वधर्मद्रुमाराममथामरधुनीजनिम् ।
शुचिणीश्रियां वृत्तिं राक्षां पप्रच्छ पार्थिवः ॥ १ ॥
हृद्वर्तिविष्णुकेशान्तघनगर्जघनैः स्वनेः ।
ध्वानयन् मरुदध्वानं तमित्यूचे पितामहः ॥ २ ॥
क्षीणः परं प्रविश्यापि दिवाकरमिवोदुपः ।
कलया कलया वृद्धः स्वां लभेत पुनः श्रियम् ॥ ३ ॥
अस्ते मित्रबले शत्रुमुद्यन्तं वीक्ष्य धीमता ।
संकुच्य कमलेनेव स्थेयं दिवसमिच्छता ॥ ४ ॥
आक्रामति द्विषि प्रौढे न तिष्ठन्ति न यान्ति च ।
नवोढा इव वोढारं धीरा विधुरयन्ति तम् ॥ ५ ॥
वीतमन्त्रस्तु कुर्वीत बलिनाप्यरिणा रणम् ।
भुवं भुनक्ति जित्वा वा मृत्वा वा स्पर्धते हरिम् ॥ ६ ॥
कोशो यथा तथाप्येवं देवविप्रधनैर्विना ।
कार्यो व्यसनवल्लीनां स हि दीप्तो दवानलः ॥ ७ ॥
संचितश्रीर्न मुच्येत व्यसनेऽप्यनुजीविभिः ।
अलिः सहाद्भैः सहते बन्धनं गन्धलोभतः ॥ ८ ॥
क्षीणतैलं त्विषो दीपमग्निं दग्धेन्धनं शिखाः ।
शोभा व्यसुं विमुञ्चन्ति निर्द्वयमनुजीविनः ॥ ९ ॥

आशापाशैर्मिथो बद्धं जगदेतच्चराचरम् ।
चुटन्ति यत्र यस्यामी स तं मुञ्चति हेलया ॥ १० ॥
विषमेऽपि न मर्यादां यो विमुञ्चति तस्य तत् ।
तत्परित्याजना शक्तिर्व्रीडयेव विलीयते ॥ ११ ॥
व्यसनेषु श्रियं धाम देशं दारानपि त्यजेत् ।
रक्षेन्नन्द इवात्मानं पुनः कालो हि सर्वदः ॥ १२ ॥
सुदोऽग्निभिर्बहुतरैः सुधीस्तदधिकं अयेत् ।
क्रूरैः कर्मभिराक्रान्तो योगं जीव इवात्मनः ॥ १३ ॥
न विश्वसेत् प्रियोक्तीनां सद्द्वेषाणां विशेषतः ।
मृगयूनां स्मरन् गीतिं मृगयूनीकुलान्तकम् ॥ १४ ॥
अन्तर्वसन्नलक्ष्मात्मा वर्तत बलिनि द्विषि ।
प्रहरेत स्फुटीभूय काले रोग इवाङ्गिनि ॥ १५ ॥
बकोटकपटः सर्पकुटिलः सिंहविक्रमः ।
काकातिशङ्कितो गृध्रदीर्घदर्शी सदा भवेत् ॥ १६ ॥
अनात्मज्ञतया स्वल्पबलो बलिनि संपतन् ।
न भवेद्वात्यया गच्छन्स्तृणपूल इवानले ॥ १७ ॥
अलुब्धैर्गुणिभिर्वीरैर्गुणशालिभिरुज्ज्वलैः ।
सुहृद्विर्यः परीतस्त विषदामपदं विदुः ॥ १८ ॥
दृष्टान्तोद्यकथास्यूतैः शुचिभिर्वचनैरिति ।
आपद्धर्मं दिशन् सिन्धुनन्दनोऽनन्दयन्नपम् ॥ १९ ॥
मुहुः पुलकयन्नङ्गं गङ्गासूनुवचःस्मृतैः ।
अगादगारमुर्वीन्दुस्ततः सहचरैः सह ॥ २० ॥
तदा विदुरषष्ठानां मिथस्तेषामत्रायत ।
चिवर्गाख्यानपीयूषनिपीतिः प्रीतिशालिनाम् ॥ २१ ॥

॥ इति—शान्तिपर्वण्यपद्धर्मोः ॥

अपृच्छदापगापुत्रं पुनरेत्य नरेश्वरः ।
धैर्यं विनष्टबन्धुश्रीः कथं मर्त्यः अयेदिति ॥ २२ ॥
पीतप्रशमपीयूषविशदोद्गारसोदराम् ।
भीष्मो वाचमथोवाच धिया वाचस्पतिद्युतिः ॥ २३ ॥
राजन् दुःखौघवात्याभिर्नृणां प्रचलदात्मनाम् ।
संसारासारसारत्वविचारः स्थैर्यकारणम् ॥ २४ ॥
क्षणिकैव स्मृतिः शोकस्तदायुस्तदनु स्वयम् ।
नष्टारं नाशयित्वाशु यशो गृह्णन्ति धीधनाः ॥ २५ ॥

ही शोचन्ति धनं नश्यन्मूढा नायुः सदा गलत् ।
 चैलोक्थैश्वर्यदानेऽपि यल्लोकोऽपि न लभ्यते ॥ २६ ॥
 कालैक्यशालिनं विश्वव्यापिनं स्वं विचारयन् ।
 गलन्मिथ्यामतिर्नष्टशोकं क्व कुरुतां कृती ॥ २७ ॥
 ममकारनकारं ये कुठारं दुःखभूरुहाम् ।
 कदाचिन्न विमुञ्चन्ति ते सदानन्दमन्दिरम् ॥ २८ ॥
 यद्यायुर्न्ययतो बन्धौ वर्धमाने मुदं वहेत् ।
 तत् किं शोचति लोकेऽस्मिन् क्रमान्निःशेषितायुषि ॥ २९ ॥
 अभावादागता गच्छन्त्यभावे सर्वजन्तवः ।
 यदि कोऽप्ययतो याति तन्मन्दैः शोच्यते स किम् ॥ ३० ॥
 कः केन शोच्यतां जन्तून् कालो बालानिवात्मनः ।
 अभावद्वयहस्ताभ्यामितश्चेतश्च लालयेत् ॥ ३१ ॥
 सोऽर्थः सन्नप्यसन् मुक्तो भुक्तो नार्जित एव यः ।
 दैवादसत्तां यातेऽस्मिन् हन्त शोचन्ति दुर्धियः ॥ ३२ ॥
 योगे क्षेमे प्रणाशे च ये सदा दुःखदायिनः ।
 तैरर्थैर्नित्यसुखदं धर्मं क्रीणन्ति कोविदाः ॥ ३३ ॥
 उपान्तदीपदावेषु विलासोपवनेष्विव ।
 अवश्योद्यद्वियोगेषु संयोगेषु रमेत कः ॥ ३४ ॥
 बन्धोर्दहे यदि स्नेहस्तन्मृत्यौ तं दहन्ति किम् ।
 चेत् तदात्मनि कः शोको नित्यादृश्यस्य तस्य तत् ॥ ३५ ॥
 अभावायैव भावाः स्युः शोकायैव तदीशिताः ।
 चतुर्वर्गव्यायायैव तद्गागस्तं रुधीस्त्यजेत् ॥ ३६ ॥
 करिष्यामीति कृत्यानि नो विलम्ब्यानि वेति कः ।
 उन्मेषं वा निमेषं वा कं मृत्युः स्थिरयिष्यति ॥ ३७ ॥
 दानाय वित्तं तपसे दौस्थ्यं दत्ते विधिर्मुहुः ।
 न स्वर्गमपवर्गं च जडा गृह्णन्ति तत्फले ॥ ३८ ॥
 धनवान् यः सुखी सुस्थो निराधित्वेन निर्धनः ।
 ही सोऽपि न लगेत् कृत्ये वराकोऽन्यः करोतु किम् ॥ ३९ ॥
 तापकृद्द्वर्धमानैव लब्धे लब्धे धनेन्धने ।
 तृष्णाग्निक्रीला संतोषपीयूषेणैव शाम्यति ॥ ४० ॥
 तृष्णातिरस्करिण्यैव पिहितोऽस्ति सुखोदयः ।
 यावत्युत्सार्यते सेयं तावानयमवेक्ष्यते ॥ ४१ ॥
 आशासु दत्तटक् सौख्यं पुरःस्थमपि नेक्षते ।
 यदा निवर्तते ताभ्यस्तदा पश्यति तज्जनः ॥ ४२ ॥

येषां न लब्धुमारम्भो न स्तम्भो लब्धवर्जने ।
 जीवन्तोऽपि विमुक्तास्ते सुखे दुःखेऽपि हर्षिणः ॥ ४३ ॥
 ते धन्याः कुलधर्मार्थानप्युल्लङ्घ्य स्थिता मतिः ।
 येषां मोहतमश्छन्नपरमार्थप्रदीपिका ॥ ४४ ॥
 आत्मा शुद्धोद्भूतबोधभग्नबन्धनसंशयः ।
 सामरस्य समायाति विष्णुना विश्वहेतुना ॥ ४५ ॥
 योगदीपदलन्मोहध्वान्तस्पृष्टेन पश्यति ।
 नयनेनान्तरेणान्तः परमं पुरुषं कृती ॥ ४६ ॥
 इति निखिलविशेषधर्मवेदी
 प्रचुरपराणविविचचित्ताभिः ।
 अदिशदवनिवल्लभाय वाग्भि-
 र्मुधभुवि वीरवरः स मोक्षधर्मम् ॥ ४७ ॥
 ॥ इति—शान्तिपर्वणि मोक्षधर्माः ॥
 भेजे श्रीजिनदत्तसूरिसुगुरोर्हन्मताहस्थितेः
 पादाब्जभ्रमरोपमानममरो नाम ब्रतीन्द्रः कृती ।
 माधुर्याध्वनि बालभारतमहाकाव्येऽव शान्तं गतं
 शान्तेः पर्वं तदास्यतोयजमधुस्यन्दास्पदे द्वादशम् ॥ ४८ ॥
 एतस्मिन्नेकसर्गेण शान्तिपर्वण्यनुष्ठुभाम् ।
 शतमेकं युता षड्विंशीतिरभवत् तथा ॥ ४९ ॥
 इति श्रीजिनदत्तसूरिशिष्यश्रीमदमरचन्द्रविरचिते बा-
 लभारतनाम्नि महाकाव्ये वीराङ्गे शान्तिपर्वप्रकीर्तने नाम
 चत्वारिंशः सर्गः ॥ ४० ॥ पर्व ॥ १२ ॥ :: ::

॥ अथ बालभारतकाव्यस्य ॥

॥ अनुशासनपर्वारम्भः ॥

पाराशरः पातु स मां तमाल-
 शितियुतिदैत्यभिदोऽवतारः ।
 ब्राह्मणाय विश्वैकहिताय देवी
 वागेव जिह्वाजनि यन्मुखाब्जे ॥ १ ॥
 अथेदमाकर्ण्य धुनीतनूजाद्
 भूजानिरुन्मुद्रितशोकमुद्रः ।
 दीनाननश्रीरकृत प्रलापान्
 पापानुशङ्की सुकृतस्य सूनुः ॥ २ ॥
 अहो जनैः साध्वपि यत् क्रियेत
 प्रियेतरं वक्ति तदप्यकर्म ।

राज्ञां तु राज्यं नरकान्तमेकं
धिङ्मां तदर्थेऽपि हतस्वसार्थम् ॥ ३ ॥
आकर्षि कूर्चं नमतः सहर्षं
बालेन ताम्बूलरसाय यस्य
मया ह हा सोऽपि भवान् निजघ्ने
पितामहः कामहताशयेन ॥ ४ ॥
येनात्मनैवाभरणैर्विभूष्य
सर्वाङ्गमुत्सङ्गमवापितोऽहम्
क्षिप्रः क्षितौ ही स मया शराङ्कः
पितामहः कामहताशयेन ॥ ५ ॥
द्विषद्विदादर्शनकौतुकाय
येनास्त्रविद्यामहमापितो याम्
धिग्धिङ्मयाघानि तया स एव
पितामहः कामहताशयेन ॥ ६ ॥
न मां विना यस्य रतिर्मयासौ
सुरासुरश्रेणिभिरप्यजेयः
हा मर्म पृष्ठा निशि घातितोऽह्नि
पितामहः कामहताशयेन ॥ ७ ॥

कुलकम् ।

इति प्रलापातुरमर्तिभागी
भागीरथीसूनुरधीशमुर्व्याः
भक्त्युज्ज्वलीभूतमनःस्थमातृ-
तरङ्गभङ्गीयितधागुवाच ॥ ८ ॥
मा वत्स दावच्छविना विनाशं
नयस्य शोकेन विवेकवल्लीम्
हन्ता हि न त्वं न मृतिर्न कालो
वयं हतास्ते निजकर्मणैव ॥ ९ ॥
मृदाद्रपिण्डैरिव कामक्लृप्त-
क्षणक्षणान्यान्यशरीरिरूपैः
कर्माणि बाल्यैकधराणि मुक्त-
श्रमं रमन्ते बत विश्वजीवैः ॥ १० ॥
सदा सदाचाररते निरस्त-
कर्मग्रहेऽनन्यसमे तु मर्त्ये
आयुः स्थिरं स्यादभियाति लक्ष्मीः
कुलं कलाश्चोज्ज्वलतां भजन्ते ॥ ११ ॥

मतः सदाचार इति प्रतिष्ठा-
मयेन मर्त्यश्चरितेन केन
इदं तदा पृच्छति मेदिनीन्दो
जगाद गोवीणधुनीतनूजः ॥ १२ ॥
अर्थिव्यथापारनिदानदानो
नकारकारागृहवितवृतिः
अदेयदेयस्वपरप्रभेद-
मुक्तो विमुक्तैरपि किं न मान्यः ॥ १३ ॥
अतीरुपेतस्य रिपोरपि स्व-
तपोवपुःश्रीव्ययतोऽपि निघ्नन्
अक्षुण्णदाक्षिण्यविधिर्विधत्ते
दिशा यशोभिर्विशदाः सदापि ॥ १४ ॥
अस्मत्पुरापातकघातकोऽयं
महोपकारीति कृतापकारम्
श्लिष्यन्ति दृष्ट्या सहसा हसन्तः
मन्तः क्षमासंततिचारुचिताः ॥ १५ ॥
सहस्रधावदुपरापराधं
विरोधिनं लब्धमपि क्रुधान्धः
वधोदये दैत्यमयं दयालु-
रभ्यर्च्य निर्मुञ्चति निर्मलात्मा ॥ १६ ॥
परः परामर्तिमियर्ति येन
जार्गति येनात्मनि नाम दैन्यम्
सत्यव्रतः सत्यमपीहते त-
न्न बध्यमानोऽपि सुधीः सुधीरः ॥ १७ ॥
निजानि जानन्नपि जानन्नति-
स्पृतिर्भवेऽन्यत्र निधीकृतानि
सुखोपलभ्यान्यपि नाददात्
द्रव्याणि निर्व्याजनयो मनोषी ॥ १८ ॥
स्त्रीभिः प्रकृष्टार्तिभिरौषधत्वं
नीतस्य लुप्येत न यस्य चेतः
न तत्कलां धर्मकलचचारी
न ब्रह्मचारी च शुभो लभेते ॥ १९ ॥
इयं महामोहकरीत्यरक्तः
परोपकारप्रयत्नेऽतिरक्तः

प्रयुक्तभोगप्रसरेऽत्युदासः
 सदापि दत्तः श्रियमीक्षते स्वाम् ॥ २० ॥
 श्लथीकृतोद्दामतपोनयोक्तिः
 सुखैरशेषैर्विषयोपयुक्तैः
 जानन् विभोः पञ्चमुखस्य मूर्ति-
 मात्मानमानन्दयते महात्मा ॥ २१ ॥
 स्वात्मप्रशंसापरदूषणार्थि-
 नकारयाज्ञावचनेषु मूकाः
 नराः परानन्दसुधापयोधि-
 तरङ्गरङ्गदशसे जयन्ति ॥ २२ ॥
 जित्वारिषद्वर्गमुदग्रतेजाः
 शमदुमच्छत्तले चक्रास्ति
 कश्चित् कृती जह्नुकलिन्दकन्या-
 वीचीचलच्चामरवीजिताङ्गः ॥ २३ ॥
 यथोक्तदानव्यसनी यथोक्त-
 श्राद्धी यथोक्ताखिलतीर्थसेवी
 यथोक्तसांसारिकतान्त्रिकश्री-
 र्जने मनोज्ञानि यशसि धत्ते ॥ २४ ॥
 धन्याः सुधाधामकलाकिरीट-
 माराधयन्ति स्मितभक्तयस्तम्
 यस्य प्रभावं य इवाद्भुतश्री-
 र्वक्तुं विविक्षो हरिरेव देवः ॥ २५ ॥
 इत्युक्तिभाजि द्युधुनीतनूजे
 भूजेतरि प्रश्नपरे मुरारिः
 वाचं समुच्चारयति स्म कुक्षि-
 प्रक्षिप्रसप्राम्बुधिशब्दमुद्राम् ॥ २६ ॥
 सर्वज्ञमानी सततोद्यदुद्य-
 ज्ञानप्रधानोऽपि स योगिवर्गः
 व्याम्नो यदङ्गाष्टमभागभाव-
 भाजो न पर्यन्तपदं ददर्श ॥ २७ ॥
 ईदृग्विधाः सन्ति न रोम्णि रोम्णि
 ब्रह्माण्डपिण्डाः कति यस्य भर्तुः
 संभूय ततद्गतविष्णुधातृ-
 श्रेण्यापि वर्यं क्व नु यन्महत्त्वम् ॥ २८ ॥

लेलं मनः श्लिष्यति यद्यदाशु
 चक्षुश्चलं चुम्बति यद्यदग्रे
 वाक् स्वैरिणी यद्यदुपैति तत्
 तन्मुक्तिप्रदं यन्मयविश्वबोधात् ॥ २९ ॥
 यन्मौलिजस्वेदजलप्रवाह-
 निस्स्यन्दसंदोहनदैकदेशे
 नाभीसरोजस्थितविश्वकर्ता
 हरिस्त्रिलोकीजठरोऽपि शेते ॥ ३० ॥
 स एव देवः परमस्तमांसि
 महांसि चातीत्य कृतप्रतिष्ठः
 इच्छाक्रियाज्ञानकृतप्रशास्ति-
 लुप्रचिलोको जयति चिनेचः ॥ ३१ ॥
 इदं वदन्नेव महेशमन्त-
 निर्धाय स ध्यानदृशावतस्ये
 रोमाञ्जवद्विः करसंपुटानि
 भाले न्यधीयन्त युधिष्ठिरादयः ॥ ३२ ॥
 अथो तथोद्यन्महनीयमोह-
 निशावसानक्षणागारुके
 जनेऽखिलेऽस्मिन् कृकवाकुवाक्य-
 ध्वनिर्धुनीसूनुरिलापमूचे ॥ ३३ ॥
 चेतश्चलं गच्छति यच्च यच्च
 तृणेऽपि तत् तत् कुशला रसेन
 ध्यायन्ति तत्कालभवदुजंग-
 गङ्गादिशृङ्गारिततत्स्वरूपम् ॥ ३४ ॥
 तदीदृगेकैकगुणाश्रितोऽपि
 कर्मावलीं कर्मकरीं करोति
 यस्त्वीदृशशेषगुणाभिरामः
 समानधाम्नः परमस्य धाम ॥ ३५ ॥
 धर्मज्ञ सत्कर्मनिधे कुकर्म-
 हतेषु वंश्येषु वृथाभिगङ्गी
 तन्मा मुहः पालय भूमिपाल
 महीमहीनाखिलधर्मकर्मा ॥ ३६ ॥
 वियद्गतं सिन्धुसुतं स्वशिष्यं
 द्रष्टुं तदा वाक्पतिरागतश्च

नत्वार्थितः कर्मगतीः शरीर-
 शरीरिणोराह च खं गतश्च ॥ ३७ ॥
 प्रणम्य भूपेन जगत्स्वरूपं
 पृष्ठस्तदा नाकनदीकुमारः ।
 समयमावेदयति स्म वेद-
 श्रुत्यादिविद्यार्णवपारदृश्या ॥ ३८ ॥
 सदः पदे निर्धनिके तदानीं
 व्यासाज्ञया शन्तनुनन्दनेन ।
 ते प्रेषिता जम्भुरथो रथोर्मि-
 पश्चात्पतद्वायुरयाः पुराय ॥ ३९ ॥
 द्विजैस्तदानीं परिषेव्यमाणः
 स्वःसिन्धुजन्मा विमलात्मवृत्तिः ।
 शिलीमुखश्रेण्यनुविद्धमूर्ति-
 र्बभौ मरालैरिव पद्मखण्डः ॥ ४० ॥
 निजानिजानामभिदानिदानं
 दानी तदा नीतिपरः पुरान्तः ।
 सद्गुणकर्म स्मयमानशर्मा
 भिन्नाद्यमर्मा नृविभुर्बभासे ॥ ४१ ॥
 भजत्यथाशां धनदस्य दीने
 कालक्रमवीणवसौ दिनेशे ।
 जनार्दनादौः सह भूमिकान्तः
 पितामहोपान्तमहीमियाय ॥ ४२ ॥
 उन्मीलितध्याननिमीलिताक्षं
 मन्दाकिनीनन्दनमिन्दुकीर्तिम् ।
 युधिष्ठिरस्त्वां नमतीत्युदीर्य
 नत्वा निषण्णो नृपतिः पुरस्तात् ॥ ४३ ॥
 भृशं विशब्दैरवलोक्यमान-
 मुखारविन्दः परमर्षिवृन्दैः ।
 दृशौ समुन्मील्य सभां निभाल्य
 गङ्गात्मभूर्भूमिविभुं बभाषे ॥ ४४ ॥
 दिष्ट्याद्य दृष्टेऽसि तपस्तनूज
 सुप्रोऽस्मि मासद्वयमाशुगेषु ।
 इहोतराभाजि रवौ भवन्त-
 मामन्त्य याम्येष शिवाय धाम्ने ॥ ४५ ॥

उक्तेति किंचित्परिवृतचक्षु-
 र्भीष्मोऽम्बिकासूनुमिदं जगाद ।
 न शोचनीयो भवताभितोष्यः
 संतोषभाजा सुत एष राजा ॥ ४६ ॥
 अथाच्युतं क्लृप्नुतिर्विनम्य
 गन्तुं तमामन्त्य तदाज्ञयाशु ।
 प्राणानिलस्तम्भनशक्तिनिर्य-
 च्छल्यौघमङ्गं मुमुचे महात्मा ॥ ४७ ॥
 अभूतपूर्वामहिमद्युतोऽपि
 छायां क्षणं नर्तयदङ्गसीम्नि ।
 भित्त्वा शिरः शन्तनुनन्दस्य
 ज्योतिर्विहायो विमलं विवेश ॥ ४८ ॥
 निर्माय दिव्यां शिविकां युयुत्सु-
 धृतातपचः क्षितिपेन भीष्मः ।
 नीतश्चितायां चितचन्दनायां
 भीमार्जुनान्दोलितचामरायः ॥ ४९ ॥
 प्रभोर्मिमैत्र्यादिव पावकेन
 क्रोडीकृतायामथ भीष्ममूर्तौ ।
 राजानुगैः साकमकारि नाक-
 तरङ्गिणीवारिणि वारिकृत्यम् ॥ ५० ॥
 हा हा वत्स शिखण्डिनापि मशकेनेव त्वमस्तः करी
 क्तेति स्वीकृतपूर्वमूर्तिरतुलाक्रन्दाथ मन्दाकिनी ।
 इन्द्रादौरपि दुर्जयस्तव वपुःसूनुर्मृतः स्वेच्छया
 मा रोदीरिति बोधिता मधुजिता निष्यन्दमीनाभवत् ॥ ५१ ॥
 आनम्य धूर्जटिजटावलयस्य विश्व-
 कल्याणपुण्यकलशस्य जलं चिमार्गम् ।
 आविर्भविष्यदधिकाधिकवीरसंपद्
 भूयः पुरीं सहचरैः सहितस्ततोऽगात् ॥ ५२ ॥
 भेजे श्रीजिनदत्तसूरिसुगुरोर्हन्मताहस्थितेः
 पादाङ्गभ्रमरोपमानममरो नाम व्रतीन्द्रः कृती ।
 तद्ग्राणाभुवि बालभारतमहाकाव्येऽनुशास्तिक्रमं
 श्रेयःश्रीसदनं त्रयोदशमिदं पर्व प्रपेदे शमम् ॥ ५३ ॥
 अमुनैकेन सर्गेण पर्वण्यचानुशासने ।
 अनुष्टुभां विनिर्दिष्टा सप्रतिः षड्विंशतरा ॥ ५४ ॥

इति श्रीजिनदत्तसूरिशिष्यश्रीमदमरचन्द्रविरचिते बालभारतनाम्नि महाकाव्ये वीराङ्केऽनुशासनपर्वणि भीष्म-स्वर्गगमने नामैकचत्वारिंशः सर्गः ॥ ४१ ॥ पर्व १३ ॥

॥ अथ बालभारतकाव्यस्य ॥

॥ अश्वमेधपर्वारम्भः ॥

भवाकूपारपारदुः पाराशर्यमुनिर्मुदे ।
नैति यद्वारतां गुच्छस्तुच्छभाग्यस्य भोग्यताम् ॥ १ ॥
स्रवन्तीसूनुशोकाब्धौ क्षमापतिः पतितस्ततः ।
कौरवोत्सर्गसंसारिव्यासैराकृष्यत द्रुतम् ॥ २ ॥
तदा तदुक्तिभिः पापशाखिणोषिशिखित्विषे ।
अधत हयमेधाय मेधामयमिलाधवः ॥ ३ ॥
विग्रहग्रस्तनिःशेषलक्ष्मीरेष मखोदये ।
दुःखं दधौ गुणाधाने धिया हीन इवाधिकम् ॥ ४ ॥
मखशेषे मरुतस्य राज्ञः कनकसंचयः ।
अङ्गे हिमालयस्यास्ति हेमाचलकुमारवत् ॥ ५ ॥
तमाग्रहि महीनाथ समाग्रहि महामखम् ।
विधेहि विश्वमनृणं पिधेहि दुरितच्छटाः ॥ ६ ॥
इत्युत्त्या नृपमामन्त्य वन्द्यमानो विमानिभिः ।
द्यां ययौ तडिदुल्लासः श्रीव्यासः शमिभिः शमम् ॥ ७ ॥
विशेषकम् ।
समोद्यानविहारेऽथ तां गीतां पुनरैन्द्रिया ।
शृष्टोऽनु गीतामाचष्ट कंसारिः सा पुनः क्व गीः ॥ ८ ॥
ततः कृतमखारम्भसमागमनसंविदा ।
गत्वा मुरारिणाकारि द्वारिका हर्षकारिका ॥ ९ ॥
हिमाद्रितो महादेवसेवावल्लिफलान्यथ ।
आनिनाय महीजानिस्तानि हेमानि यज्ञधीः ॥ १० ॥
वसत्येव हरिर्देवः सत्यसूनेः सदा हृदि ।
तदाशु तदभिप्रायं भवेवायं यदागतः ॥ ११ ॥
द्रौण्यस्त्रदग्धं कालेऽस्मिन्नसूत सुतमुन्तरा ।
प्रतानिनीव दुर्वातजलोत्कानिष्कलं फलम् ॥ १२ ॥
ततः कुन्तीसुभद्रादिऋन्तर्द्वहृदयो हरिः ।
तं दृष्ट्वाजीवयद् वृष्ट्वा सद्यो मेकमिवाम्बुदः ॥ १३ ॥
ग्रतो जातः परिचीणे कुरुक्षामयमन्वये ।

परिचिदितिनामानमेनमूचे तदच्युतः ॥ १४ ॥
अथ व्यासाज्ञया राज्ञा यज्ञाय बहुकौतुकम् ।
संभारः स्फाररत्नाढ्यः प्रावर्तत महाधनः ॥ १५ ॥
कृष्णसारमथोत्सृज्य हरिमर्जुनरक्षितम् ।
विधिना चैवशुक्लान्ते दीक्षितः क्षितिपोऽभवत् ॥ १६ ॥
कोऽपि हन्त न हन्तव्य इति राजाज्ञयार्जुनः ।
क्षत्राणि नमयन्नेव तृणानीव समीरणः ॥ १७ ॥
प्राग्ज्योतिषपतिं जित्वा वज्रदतं चिभिर्दिनैः ।
सिन्धुदेशं ययौ युद्धचतुरस्तुरगानुगः ॥ १८ ॥
युग्मम् ।
अथाङ्गे विभ्रती बालं मरालमिव बाष्पदृक् ।
अवश्यायलवाकीर्णसरोजेव सरोजिनी ॥ १९ ॥
मृधोगसैन्यवक्रोधधूमध्वजपयोधरम् ।
एत्यार्जुनं दयालीनं दीनाभ्यधित दुःशला ॥ २० ॥
युग्मम् ।
भ्रातर्भर्गभिधानेन भवाभोग इवाङ्गिनाम् ।
अभावमभजत् पुत्रस्त्वन्नाम्नैव श्रुतेन मे ॥ २१ ॥
पौत्रो जयद्रथस्यायं शिशुः स्वमेयजस्तव ।
गुरुर्भवान् भवत्वस्य राज्यश्रीपाणिपीडने ॥ २२ ॥
स्वमेयस्यैवमश्रेयः श्रुत्वा निन्दन् निजोद्यमम् ।
बालं भूपालयज्ञैर्निर्बान्धवीं तामबोधयत् ॥ २३ ॥
अथार्जुनो ययौ तेजःशुष्यद्वैरियशोजलः ।
मणिपूरपुरीमर्कः पाशपाणिपुरीमिव ॥ २४ ॥
बलेन बभ्रुवद्बभ्रुवाहनस्तत्पुरीपतिः ।
तत्पुत्रः पितृभक्त्यामुमाजगाम ननाम च ॥ २५ ॥
सुतस्य तस्य तेजांसि द्रष्टुमुत्कण्ठितस्ततः ।
वाचमूचे चमूत्रेश्वरभक्तारकरी नरः ॥ २६ ॥
न मे विमुक्तसङ्कापस्त्वत्प्रणामः प्रियंकरः ।
शूद्राणां वयसा ऽर्घ्येष्टं क्षत्राणामूष्मणा पुनः ॥ २७ ॥
पार्थप्रिया तदालूपी भूषीठभिदयोत्थिता ।
महाभुजं भुजङ्गीयमब्रवीद्बभ्रुवाहनम् ॥ २८ ॥
अयं वत्स भवत्सत्त्वविलोकनकुतूहली ।
त्वत्पिता तापितारातिरातिथ्यं मृधमीहते ॥ २९ ॥

निशम्येदं तदारुह्य मुह्यत्कृत्यपथो रथम् ।
 चापमारोपयत् साकं स्वभुवा बभ्रुवाहनः ॥ ३० ॥
 पितृपुत्रावथो विश्वे स्वं दर्शयितुमक्षमौ ।
 ह्रियेव चक्रतुः काण्डच्छन्नार्ककिरणं रणम् ॥ ३१ ॥
 गत्वा दिवं भुवं सृष्ट्वा पातालस्य तलेऽविशन् ।
 एतयोर्यशसां स्थानं दर्शयन्त इवेषवः ॥ ३२ ॥
 अथार्जुनिः पृथासूनुहतसारथितो रथात् ।
 उत्तार गिरेः शृङ्गादिव क्रुद्धो मृगाधिपः ॥ ३३ ॥
 अपतन्मणिपूरेन्द्रमार्गैरैन्द्रमार्गणाः ।
 छिन्नाः शिखित्विषो धाराधरधाराभरैरिव ॥ ३४ ॥
 स्वनन्दनमृधास्कन्दसानन्दहृदयस्तदा ।
 पृथाभूः प्रथयामास शिथिलं शिथिलं शरान् ॥ ३५ ॥
 बभ्रुवाहनबाणेन गाढं हृदि हतोऽर्जुनः ।
 आकुलः कुलिशाग्रेण कुलशैल इवापतत् ॥ ३६ ॥
 जगत्त्रयजयोन्मुद्रे रुद्रेणाप्यजिते युधि ।
 शब्देऽभूद्विहा हेति हेतिभिन्नेऽर्जुने तदा ॥ ३७ ॥
 पतितं पितरं भानुमिवालोऽय विमूर्च्छितः ।
 सूर्यकान्तशिलोत्थाग्निरिव चिचाङ्गदाङ्गजः ॥ ३८ ॥
 तच्च चिचाङ्गदागत्य दृष्ट्वा सुतहतं पतिम् ।
 विललापतमां तापतमांस्येकत्र बिभ्रती ॥ ३९ ॥
 हा चित्तेषु ह हा कान्त ह ह हा शान्तमानस ।
 किं धाम्नि मम जायायाः समायातस्य तेऽभवत् ॥ ४० ॥
 चिरागतोऽप्यनालप्य स्वामिन् दास्योचितं जनम् ।
 आतिथ्येन तनूजस्य सुखिनः स्वपिषीति किम् ॥ ४१ ॥
 इत्युच्चैः प्रलपन्ती सा रोदयन्ती खगानपि ।
 सपत्नीमुरगीं गाढमाश्लिष्य क्षमातलेऽलुठत् ॥ ४२ ॥
 अथ संज्ञां समासाद्य स्वं निन्दन् विलपन् मुहुः ।
 मृत्यो दधे धियं दुःखवाहनो बभ्रुवाहनः ॥ ४३ ॥
 सत्याहिसुतया ध्यातस्तदायातस्तलाद्गुहः ।
 भोगिलोकशिरोरत्नमिव संजीवने मणिः ॥ ४४ ॥
 यदैव स तथा दतो हृदये हृदयेऽशितुः ।
 तदैव दैवमाक्रम्य तस्य चात्मानमानयत् ॥ ४५ ॥
 हर्षाश्रुधौतशोकाश्रुतापदूषितचक्षुषम् ।
 सुप्रोत्थित इवापश्यदथ पार्थः परिच्छदम् ॥ ४६ ॥

अथोचे वाक्सुधाकूपी तमुलूपी कृताञ्जलिः ।
 नाथ धन्योऽसि धन्यानामेव पुत्रात् पराजयः ॥ ४७ ॥
 किंतु जघ्ने यदा भीष्मः श्रेष्ठोऽसि वसुभिस्तदा ।
 वध्योऽस्त्वसौ सुतस्येति कोऽन्यथा त्वज्जयी भवेत् ॥ ४८ ॥
 मत्पित्रा मत्कृपाद्रैण ते भक्त्याभ्यर्थितास्तदा ।
 त्वत्कालरजनिव्योममणिं प्राहुरमुं मणिम् ॥ ४९ ॥
 इत्युक्त्या प्रीतिमान् पार्थस्ते पत्न्यौ च सुतं च तम् ।
 आमन्त्र्यार्णवमर्यादां क्ष्मां जिगाय हयानुगः ॥ ५० ॥
 सर्वैर्यज्ञे समेतव्यमित्याज्ञाप्य महीपतीन् ।
 उत्सवी नर्तयन् कीर्तिं प्राप पौरंदरिः पुरीम् ॥ ५१ ॥
 राज्ञाथ स्वप्नसर्वाङ्गः कारितः क्रतुमण्डपः ।
 दानद्वेषिनिशापेषिनिनित्यवासरवानिव ॥ ५२ ॥
 भूदेवनरदेवानां प्रियमेलकतीर्थवत् ।
 हृष्यद्विश्वमनोभावः प्रावर्तत ततः क्रतुः ॥ ५३ ॥
 अथ सत्यसुतप्रीतिकृते सत्यवतीसुतः ।
 स्वयं क्रियाचयं चक्रे दिव्यदीक्षाकृतेक्षणः ॥ ५४ ॥
 विशुद्धध्यानदीधित्या महामखशिखित्विषा ।
 दानकाञ्चनकान्त्या च राज्ञो भिन्नं विधा तमः ॥ ५५ ॥
 क्रियान्तरेषु देवार्षिसिद्धगन्धर्वकिन्नराः ।
 मङ्गलाऽन जगुस्तच्चानृत्यन्नप्सरसो रसात् ॥ ५६ ॥
 धूमभ्रमच्छलोत्क्षिप्तप्रक्षमापपापं हविर्भुजम् ।
 धिन्वन्तो विधिना यज्ञकर्मपारं ययुर्द्विजाः ॥ ५७ ॥
 अथ कृष्णमुनीन्द्राय दक्षिणां क्षोणिपः क्षितिम् ।
 ददौ दानैकचतुरश्चतुरब्धिसरोजिनीम् ॥ ५८ ॥
 कोटिं हाटककोटीनां विप्रेभ्यः संप्रदाय सः ।
 द्वैगायनगिरा प्रापदुर्वीमुर्वीधवः पुनः ॥ ५९ ॥
 क्रीडन्तो मेरुकूटभैः स्वर्णकूटैर्नृपार्पितैः ।
 महामुदो महीदेवा देवा इव तदा बभुः ॥ ६० ॥
 अथौचित्यलसत्कृत्यं सत्कृत्य विषयाधिपान् ।
 नृपतिः प्राहियोत् तेऽपि तद्गुणग्राहियो ययुः ॥ ६१ ॥
 घृतदुग्धनदीमुग्धास्त्रग्धान्निखरित्रजः ।
 राज्ञा तेने तदा ब्रह्मसंघभोज्यमहोत्सवः ॥ ६२ ॥
 अचाम्बिकेयं गान्धारीं विदुरं संजयं तदा ।
 पार्थिवोऽपूजयत् पुण्यप्रत्यक्षा इव देवताः ॥ ६३ ॥

तदा च प्राचरत् तच्च स च धात्रीतले विलात् ।
 नकुलः स्वर्णवर्णैकपार्श्वः पार्श्वे द्विजन्मनाम् ॥ ६४ ॥
 रूपविस्मापितान् भूपमुख्यान् विस्मापयन् पुनः ।
 वाचमव्याकुलोऽवोचन्नकुलो नृकुलोचिताम् ॥ ६५ ॥
 प्रीतेन्द्रादिसुरः प्रीतश्रीव्यासादिविजो मखः ।
 व्यनक्तु सक्तुप्रस्थस्य क्व तुलां कलयाप्ययम् ॥ ६६ ॥
 वितवृष्टिमयो दृष्टिमदायैव महोत्सवः ।
 अल्पः फले यथानल्पः कायच्छायो वटदुमः ॥ ६७ ॥
 स व्याचष्ट द्विजैः पृष्ठः सक्तुप्रस्थकथामय ।
 पुण्याङ्कुरः कुरुक्षेत्रे द्विजराजः पुराजनि ॥ ६८ ॥
 शिलोज्झ्वृत्तेः काश्येन कृशस्तस्य भवोऽप्यभूत् ।
 किं चिच्च शचवोऽपि स्युः सतां कष्टेन कष्टिनः ॥ ६९ ॥
 दुर्मिच्छे महति क्षीणशिले क्षीणितलेऽखिले ।
 भ्रान्त्वा क्षीणितलं सक्तुप्रस्थं प्राप कदापि सः ॥ ७० ॥
 विधिमावश्यकं कृत्वा वैश्वदेवादिकं वशी ।
 भोक्तुं स्थितोऽर्थिनं प्रेक्ष्य प्रियामुत्पलकोऽवदत् ॥ ७१ ॥
 प्रिये पश्य प्रसन्नोऽद्य मम धर्मो व्रतोर्मिभिः ।
 अर्थेषु सत्सु कालेऽच दर्शयन् प्राप्नोमर्थिनम् ॥ ७२ ॥
 प्रशंसन्नपि सत्याचं दाने कालविलम्बकृत् ।
 तदतिक्षिणसतायाः पापं लुम्पति कैर्नतैः ॥ ७३ ॥
 अथ हर्षाश्रुपूर्णोक्षिपुटः पुलकमुद्रहन् ।
 क्षुधितः स स्वभागान्नं क्षुधितायार्थिने ददौ ॥ ७४ ॥
 दध्युस्तस्य द्विजेन्द्रस्य प्रिया पुचः स्नुषाप्यथ ।
 अस्मै ददुः स्वभागान्नमन्नेनानेन तृप्यतु ॥ ७५ ॥
 इत्थं मनोरथैस्तेषां न शान्तस्य क्षुधा तदा ।
 ते सर्वे स्वस्वभागान्नं तदा तस्मै ददुर्मुदा ॥ ७६ ॥
 तेषां सुकृतिनामन्नेस्तुप्रोऽयमतिथिर्जगौ ।
 धर्मसत्त्वमहत्वाद्भूः प्रीतोऽहं सिद्धिमाप्नुहि ॥ ७७ ॥
 इत्युक्त्वान्तर्हिते धर्मे दुःकर्मन्धनवह्नयः ।
 जग्मुस्तिग्मांशुमानैस्ते विमानैर्देहिनो दिवम् ॥ ७८ ॥
 जगाम तामहं सक्तुगन्धसंबन्धतो धराम् ।
 विप्रोच्छिष्टपयःस्पृष्टं पार्श्वं हैममभून्मम ॥ ७९ ॥
 द्वितीयपार्श्वहेमत्वचिन्तया कुच कुच न ।
 द्विजभोज्यभुवि भ्रान्तः संप्राप्तोऽचापि संप्रति ॥ ८० ॥

क्वपि प्रापि पुनस्तादृक्प्रीत्यै नायं प्रभाकरः ।
 सक्तुप्रस्थस्य साम्यं तत् किमयं क्रामतु क्रमम् ॥ ८१ ॥
 इत्युदीर्य गते तच्च चिचकान्तावदर्शनम् ।
 भूकान्ते संभ्रमभ्रान्ते वाचं व्यासः समासदत् ॥ ८२ ॥
 शुद्धो भावः क्वचिन्नन्मीः क्वचिन्नोभावपि क्वचित् ।
 सर्वेभ्यः सर्वशुद्धोऽयं क्रतुभ्योऽभ्यधिकः क्रतुः ॥ ८३ ॥
 सुरासुरमखेभ्योऽपि शुद्धे यौधिष्ठिरे क्रतौ ।
 नकुलोऽस्मिन्ननार्यत्वमनार्यः कार्यतो जगौ ॥ ८४ ॥
 बोद्धुं कोपः पुरा श्राद्धे यमदग्निमुनेः शमम् ।
 पिटरस्थं पयः पिच्यं श्वा भूत्वा जिह्वया लिहन् ॥ ८५ ॥
 धर्मः शुनामयं नाम दोषोऽयमिह रक्षितुः ।
 इत्यसौ न शशापैनं सारमेयममेयदृक् ॥ ८६ ॥
 अश्वप्रस्तेन कोपोऽयं कम्पमापोऽप्यपकृत् ।
 दुरन्तस्यापि पापस्य मुनिशापो हि शोधनः ॥ ८७ ॥
 श्वप्रस्तत्पितृभिः कोपः स्वोपयोगिपयो लिहन् ।
 अदभ्रविभ्रमो भूमौ भवान् बभ्रुर्भवेदिति ॥ ८८ ॥
 यदा यौधिष्ठिरे यज्ञे करिष्यसि विमाननाम् ।
 तदा विमुच्यसे सत्यं दत्तस्तैरित्यनुग्रहः ॥ ८९ ॥
 अयं स कोपनकुलः कुर्वन्निह विमाननाम् ।
 राज्ञो यज्ञोद्भवां मानमूर्च्छामुक्ता व्यमुच्यत ॥ ९० ॥
 बभ्रोरित्यदुतकथाश्रवणप्रवणाशयाः ।
 भूदेवनरदेवाद्याः सर्वे विस्मयमाश्रयन् ॥ ९१ ॥
 इतियतिशतहर्षस्फायमानप्रकर्षः ।
 प्रततहुतिविधानः प्रौढसत्याचदानः ।
 दलितदुरितभारः सोऽभवत् पुण्यसारः ।
 कृतकुगतिनिषेधस्तस्य राज्ञोऽश्वमेधः ॥ ९२ ॥
 भेजे श्रीजिनदत्तसूरिसुगुरोरहन्मताहस्थितेः ।
 पादाब्जभ्रमरोपमानममरो नाम व्रतीन्द्रः कृती ।
 तद्विद्याहृदि बालभारतमहाकाव्येऽश्वमेधोद्भवं ।
 पर्व प्रीतिपदं चतुर्दशमिदं संप्राप संपूर्णताम् ॥ ९३ ॥
 इति श्रीजिनदत्तसूरिशिष्यश्रीमदमरचन्द्रविरचिते बा-
 लभारतनाम्नि महाकाव्ये वीराङ्गे चतुर्दशमाश्वमेधिकं
 पर्व ॥ १४ ॥ :: :: ॥

॥ अथ बालभारतकाव्यस्य ॥

॥ आश्रमवासिकपरिवारम्भः ॥

अथास्मिन् वसुधां पाति धर्मेणाप्यचिकित्सितम् ।
 अभूदर्थिकराप्राप्तिरेव दुःखं जगज्जुषाम् ॥ १ ॥
 तदाद्यमर्षणे तस्य नामन्येव श्रुते स्मृते ।
 श्रुतिस्मृतिपरीवारा व्यवहाराय जज्ञिरे ॥ २ ॥
 नित्यं नत्वाम्बिकासूनं निदिदेशाधिकारिणः ।
 तस्य राजार्हभोगार्थं राजा निर्व्याजभक्तिधीः ॥ ३ ॥
 राज्ञा स पुनरज्ञातस्तपस्वीव प्रियासखः ।
 इलाशायी फलाहारी ब्रह्मचारी सदा स्थितः ॥ ४ ॥
 इति पाति क्षितिं राक्षि नाजानन् सुखतत्पराः ।
 कालेन कृत्यमानानि जीवितव्यान्यपि प्रजाः ॥ ५ ॥
 अन्धे पञ्चदशे भीमोऽद्युष्यत् कौरवदुर्नयान् ।
 तच्छ्रुत्वा धृतराष्ट्रोऽभूज्जित्वा कोपं वनस्पृहः ॥ ६ ॥
 सोऽभ्यधादूर्पातं वत्स याचे किंचिद्वृदासि चेत् ।
 इति प्रहे नृपेऽयाचद्वस्तुं वृद्धोचितं महीम् ॥ ७ ॥
 इति श्रुत्वाश्रुमिश्राक्षः पादलग्नो जगौ नृपः ।
 मा तात मुञ्च मामेकं वत्सो मृग इवार्भकम् ॥ ८ ॥
 इति दीनं वदत्युर्वीवासवे वासवीसुतः ।
 शत्याभ्यधाद्वाम्भोधिसारं पीयूषवद्वचः ॥ ९ ॥
 जानन् मुह्यसि किं राजन् कृत्येषु जयिनी त्वरा ।
 पश्य देहप्रदीपस्य तैलमायुः प्रलीयते ॥ १० ॥
 आसन्नमृत्युदावाग्नेधर्मं देहतरोः फलम् ।
 गृह्णतः कुरुवृद्धस्य विघ्नीभवसि मूढ किम् ॥ ११ ॥
 पूर्यते देहगेहस्य यावत्पुण्यमयक्रयः ।
 उत्तमैरुत्तमस्थानयोग्यं तावत् तदर्यते ॥ १२ ॥
 इति व्यासोक्तिभिः कृच्छ्रादोमित्युक्ते महीभुजा ।
 प्रणवश्रवणं श्रेय इति प्रीतः कुरुद्वहः ॥ १३ ॥
 भीष्मादीनामथ आर्द्धं कृत्वासौ नृपसंमतः ।
 दानं दानपयःशान्तविश्वदौःस्थ्यमलं ददौ ॥ १४ ॥
 आर्द्धे दुर्योधनादीनामुद्यद्वनधनव्यये ।
 अभूद्वीमप्रकोपाग्नेर्ध्वलतो जलदोऽर्जुनः ॥ १५ ॥
 अथामन्त्यं कुलं पौरानप्यरण्याय बुद्धिदृक् ।
 श्रीरामवत् कनिष्ठेन कान्तया च युतोऽचलत् ॥ १६ ॥

दीनदीनैर्निर्निषिद्धापि सुतैः कुन्ती तमन्वगात् ।
 संजयोऽपि ययौ जज्ञे वनी पञ्चेन्द्रियेव तैः ॥ १७ ॥
 मुनीभूतेन भूपेन शतयूपेन संगतः ।
 तच्च तेपे तपः प्रज्ञाचक्षुः सानुचरश्चिरम् ॥ १८ ॥
 आत्मेश ईश आत्मेति तेषां ध्यानलयस्पृशाम् ।
 अङ्गानि सभुजंगानि बभुः काश्यपिनिशानिभात् ॥ १९ ॥
 एत्य तीर्थोपमं तीर्थयाचोत्का नारदादयः ।
 प्राक्चरिचैश्चिरादेनमानन्द्य दिवमुद्ययुः ॥ २० ॥
 रथैरथैतन्नतिधीस्तां वनीमवनीधवः ।
 सार्धं कुरुपुरन्ध्रीभिः समगादनुगावृतः ॥ २१ ॥
 दूरवारितराजार्हलाञ्छनः शुभलाञ्छनः ।
 बहिर्बद्धबलस्कन्धः सबन्धुः सोऽविशद्वनम् ॥ २२ ॥
 नमन् गुरुन् कुरुतंसः प्रतेने पुण्यमुत्तमम् ।
 वर्षन् हर्षाश्रुवारीणि भवदोषमशोषयत् ॥ २३ ॥
 शुद्धिजुष्टं च पुष्टं च दधतोऽङ्गं यशोमयम् ।
 श्यामक्षामशरीरास्ते नृपाय ददुराशिषम् ॥ २४ ॥
 क्व क्षतेति क्षितीन्द्रेण पृष्टः प्रोचेऽम्बिकासुतः ।
 स स्वैरी वातभुक् पुत्र दृश्यादृश्यश्चरेद्वने ॥ २५ ॥
 इतश्च विदुरोऽप्यत्र समागच्छन् यदृच्छया ।
 वनं प्रेङ्खज्जनं प्रेत्य दूरान्मृग इवाचसत् ॥ २६ ॥
 तमन्वधावदेकाकी साश्रो भूपाकशासनः ।
 दूरं दूरं स यातोऽस्मान्निर्भागाद्विभवो यथा ॥ २७ ॥
 मूले शालस्य कस्यापि तं स्थितं पृथिवीपतिः ।
 नमन् युधिष्ठिरोऽस्मीति प्राह प्रत्युत्तरोत्सुकः ॥ २८ ॥
 स्फीतावस्तन्मुखप्रेक्षी नेत्रप्राणेन्द्रियैर्नृपम् ।
 स तु प्राविशदकोऽग्निमिव भाभिर्निशागमे ॥ २९ ॥
 तदास्मिन् सामरस्येन समाविष्टे महात्मनि ।
 बभूव भूभुजंगोऽयमदुतज्ञाननिर्भरः ॥ ३० ॥
 यं न्यषेधद्वियद्व्याणी तद्वेहदहनं तदा ।
 तपोऽग्निनैव तन्मन्ये तत्पुरोऽपि निर्वर्तिनाम् ॥ ३१ ॥
 अथेदं धृतराष्ट्राय विनिवेद्यात्मपञ्चमः ।
 तृष्णामिवेन्द्रियगणो भूपः कुन्तीमभिस्थितः ॥ ३२ ॥

१ दीनाननैः इति पा० ।

२-मुच्यतम् इति पा० ।

फलभक्तः क्षमाशायी क्षपयित्वा नृपः क्षपाम् ।
 ववर्ष वसुभिः प्रातर्भानुवदुवनप्रियैः ॥ ३३ ॥
 पितृव्यमथ राजर्षिराजराजितसंनिधिम् ।
 ननाम नामग्रहणादप्यस्तजनपातकम् ॥ ३४ ॥
 अथ विजगतीचित्तविलोचनमुधाञ्जनम् ।
 तेषां दृङ्गार्गमागच्छत् पुण्यैर्द्वैपायनो मुनिः ॥ ३५ ॥
 स सर्वैः प्रणतः क्षतुर्गतिं राज्ञः पुरः स्तुवन् ।
 पुत्रमाचष्ट कश्चित् ते चित्ते किञ्चिन्न बाधते ॥ ३६ ॥
 इति वागमृतं पीत्वा तदुद्गारत्वमागताम् ।
 गिरं दधार गान्धारधराधवसुतापतिः ॥ ३७ ॥
 तैस्तैर्ब्रतारणाभोगैः संभोगैरपि निर्भरैः ।
 अग्रीयन्त सुपावाणि गावाणि च मया चिरम् ॥ ३८ ॥
 चतुर्भिरिन्द्रियैर्दृष्ट्वा संविभज्य गृहीतया ।
 मम तत्त्वार्थपर्यन्तं स्पर्शाद्यैर्दर्शितं जगत् ॥ ३९ ॥
 दूत्या भवत्प्रसत्यैव विरक्तीकृत्य संपदि ।
 आनीतोऽहमिदं सिद्धिसंकेतस्थानकं वनम् ॥ ४० ॥
 तत् किं मे बाधतां किंतु कान्तिर्दृष्ट्यैव गृह्यते ।
 तददृष्टं कुलभुवां चाकचक्यं दुनोति माम् ॥ ४१ ॥
 इत्यस्मै वादिने दिव्यां दृशं द्वैपायनो ददौ ।
 आजन्म दौस्थ्यदूनाय चिन्तामणिमिवेश्वरः ॥ ४२ ॥
 अथैवं मुक्तदृग्युग्मावरणः सौबलीसखः ।
 श्रियं श्रेयः सुतादीनां पश्यन् प्राप परां मुदम् ॥ ४३ ॥
 सोऽथ व्यासाज्ञयाऽपश्यद् गङ्गाम्भसि भृशप्रभान् ।
 तान् दुर्योधनसौभद्रमुख्यान् पक्षद्वयीभटान् ॥ ४४ ॥
 न लिप्पो रागदोषेण तान् पश्यन्नप्यसौ सुधीः ।
 आत्मेश्वराणां यत् प्रीतिपदं मुक्तिपदं हि तत् ॥ ४५ ॥
 किं ध्यानविघ्नकारिण्या दृष्टदृष्टव्यया दृशा ।
 इत्यभ्यर्थ्य मुनिं धीमान् पुनर्धीनेचतां गतः ॥ ४६ ॥
 अथ व्यासाज्ञया वध्वो मुक्तमानवविग्रहाः ।
 तैस्तैर्विमानिभिः साकं नाकं जग्मुर्निजप्रियैः ॥ ४७ ॥
 अथ मासमिह स्थित्वा नृपतिः पितुराज्ञया ।
 गतोऽरण्यात् पुरं रामः पुरारण्यं पुरादिषु ॥ ४८ ॥

१-वृत्त-इति पा० ।

२-शीव-इति पा० ।

धर्माब्धौ तरणं दोर्भ्यां शिष्यमाणामुना मही ।
 डिण्डीरपाण्डुरैरस्य मण्डिता कीर्तिमण्डलैः ॥ ४९ ॥
 यशोऽधिदैवतमिव क्षमापतेरस्य संसदि ।
 कदाचिदाययौ स्वैरी नारदः पारदद्युतिः ॥ ५० ॥
 हृष्यत्वचं तमर्चित्वा पप्रच्छ पृथिवीपतिः ।
 श्रद्धालुः कुरुवृद्धानां प्रवृत्तिं वनवर्तिनाम् ॥ ५१ ॥
 किं वक्तव्यमिति व्यक्तं वीक्ष्यमाणाननो जनैः ।
 हर्षैर्मिषु श्लथो वाचमथोवाच मरुन्मुनिः ॥ ५२ ॥
 स प्रभञ्जनभुवर्षं वर्षं भोजनमुक्तिः ।
 राजन् रराज राजर्षिस्तुर्धिततपःस्थितिः ॥ ५३ ॥
 किमेभिस्तप एवास्तु कर्मप्रोषि ममेत्यसौ ।
 मुमुक्षुर्निष्क्रियो बहूनिपि तत्याज कानने ॥ ५४ ॥
 एष तेषु प्रदीपेषु जरतरुधने वने ।
 ध्यानामृताब्धौ गान्धारीपृथाभ्यां सहितोऽविशत् ॥ ५५ ॥
 समाधिना परं धाम गतैस्तैरुज्जितासुभिः ।
 अदहद्वाष्पवान् दीप्रशब्दोऽग्निश्चिरसेवितः ॥ ५६ ॥
 तेषां विरहसंतापं स बाढं वोढुमक्षमः ।
 संजयस्तु व्रतकृशो ययौ राजन् हिमालयम् ॥ ५७ ॥
 इत्युक्त्वास्मिन् मुनौ याते शोकोत्पाते पतन् नृपः ।
 चक्रे तेषां स्फुरन्मोहकलिलः सलिलक्रियाम् ॥ ५८ ॥
 अथ द्विजवितानेभ्यस्तानेवोद्दिश्य भूपतिः ।
 अमन्दपुण्यसंदानं दानं दान्तमना ददौ ॥ ५९ ॥
 इत्याश्रमे विमलयोगपततनूनां ।
 शोकं विवेकनिकषः परिहृत्य तेषाम् ।
 भूवल्लभो हरिहरदुहिणादिपाद-
 ध्यानप्रणञ्जितरुचिः सुचिरं ननन्द ॥ ६० ॥
 भेजे श्रीजिनदत्तसूरिसुगुरोरहन्मताहस्थितेः ।
 पादाब्जभ्रमरोपमानममरो नाम व्रतीन्द्रः कृती ।
 जाड्योत्खण्डिनि बालभारतमहाकाव्येऽत्र पर्वोऽश्रमा-
 वासं पञ्चदशं तदुक्तिसदने प्रत्यासदत् पूर्णताम् ॥ ६१ ॥
 इति श्रीजिनदत्तसूरिशिष्यश्रीमदमरचन्द्रविरचिते बा-
 लभारतनाम्नि महाकाव्ये वीराङ्के आश्रमवासिकं नाम प-
 ञ्चदशं पर्व ॥ १५ ॥ :: :: ॥

१-सोढु-इति पा० ।

॥ अथ बालभारतकाव्यस्य ॥

॥ मौशलप्रवोरम्भः ॥

प्रथ्याय तनुषितानां सत्यसूनुरनित्यताम् ।
 धर्माधाने च दाने च व्यदधादरमादरम् ॥ १ ॥
 ददौ धर्माय धर्मैकचतुरश्चतुरः क्रमान् ।
 चक्रे दानैश्च निःशेषामवनीमवनीयकाम् ॥ २ ॥
 वसुधां वसुधाराभिर्नित्यमित्यस्य सिञ्चतः ।
 श्रयतस्तत्फलं श्रेयः षट्चंशदगमन् समाः ॥ ३ ॥
 पुरीं द्वारवतीं जग्मुः कालेऽस्मिन् कालदूतवत् ।
 मुनीन्द्रा नमस्तुन्निद्रतपसः कौशिकादयः ॥ ४ ॥
 शाम्भं स्त्रीवपुषं कृत्वा वृष्णायो मदविह्वलाः ।
 तानपृच्छन् मुनीन् पुचः पुत्री वास्या भविष्यति ॥ ५ ॥
 मुशलं ब्रह्मदण्डाभिभाषि लौहं कुलान्तकृत् ।
 इत्युक्त्वामी तिरोऽभूवन् शाम्भस्याबिरभूव तत् ॥ ६ ॥
 आहुकेन भियाच्चेपि भस्मीकृत्य तदम्भसि ।
 मत्वा कुलान्तं चायान्तं तीर्थयात्रां ययौ हरिः ॥ ७ ॥
 अथो रथो रथाङ्गं च केतुश्च पतगाधिपः ।
 सर्वं तिरोऽभवत् तस्य लुब्धं मित्रमिवापदि ॥ ८ ॥
 अपूर्वाः सर्वतश्चन्द्राः सद्योज्वरकराः पुरि ।
 मुखं मृत्युप्रपातानामुत्पाताः शतशोऽभवन् ॥ ९ ॥
 अभासयत् प्रभासं च यात्रया विहरन् हरिः ।
 कालेऽच कालकृशाश्च तं देशं यदवो ययुः ॥ १० ॥
 इह ते विहितोत्साहा लीलोद्यानेषु खेलिनः ।
 विदधुर्मधुपानानि मधुपा इव पङ्कजे ॥ ११ ॥
 तेऽदुतानन्दसंदर्भास्तदा नात्मानमुन्मदाः ।
 कालदंष्ट्राङ्कुरघटाघट्टस्यमजानत ॥ १२ ॥
 तेषां तन्मुशलचोदकणबीजगणोद्भवैः ।
 तृणकृशैर्वृते स्थाने धीर्योदुमुदभून्मिथः ॥ १३ ॥
 त्वं रे सौमिकसुप्रघ्नस्त्वं रे प्रायस्यवीरहा ।
 इत्थं मिथः कथा जज्ञे ज्ञेनेयकृतवर्मणोः ॥ १४ ॥
 इत्युक्तिपारे प्रबलैर्बलैः पञ्चद्वयस्थितैः ।
 स्वेच्छासमरमारम्भे यदूनामन्वयस्तृणैः ॥ १५ ॥
 क्षिप्रं तृणमपि क्षिप्रमुद्वन्मुशलाकृति ।
 मांसास्थिरक्तपङ्कत्वमेव निन्ये बलद्वयोम् ॥ १६ ॥

प्रद्युम्नशाम्भशेनेयकृतवर्ममुखान् भटान् ।
 खेलतः क्षीयमाणांश्च हरिरैक्षत तुल्यदृक् ॥ १७ ॥
 अहो बभूव भूस्तेषां या पूर्वं रतिनृत्यभूः ।
 सैवामून्मृतभुग्गर्गनिरर्गलविलासभूः ॥ १८ ॥
 जज्ञे यदुकुलं दुह्यद्वीरं मुह्यद्वधूजनम् ।
 निशि नश्यदलिस्त्रायत्पद्मिनीकमिवोदकम् ॥ १९ ॥
 अथेदमैन्दये विष्णुराख्यातुं प्रेष्य दारुकम् ।
 चञ्चमादिश्य दस्युभ्यो योषितः परिरक्षितुम् ॥ २० ॥
 स्वयं हलधरालोकसमुत्सुकमना ययौ ।
 द्वारकां नायिकावृन्दक्रन्दमन्दार्णवध्वनिम् ॥ २१ ॥
 युग्मम् ।
 ततो जनकमामन्त्य कामपालं जगाम सः ।
 तदा तदास्यान्नियातः श्वेताहिः पश्यतो हरिः ॥ २२ ॥
 अहिः सहस्रशीर्षोऽयं बलवो जलधिं प्रति ।
 मैनाकदर्शनेनात्कण्ठी हिमाचल इवाचलत् ॥ २३ ॥
 स वासुकिमुखैः सपैः समं संमुखमागतैः ।
 विवेश बारिधौ धर्तुं धरां वीरोल्लिखतामिव ॥ २४ ॥
 इत्यनन्तपदं प्राप्ते बले वरुणपूजिते ।
 प्रविश्य विपिनं योगी सुष्याप सुखतो हरिः ॥ २५ ॥
 निजे ज्योतिषि संपृक्तो लुब्धकेन पदस्तले ।
 कृष्णसारधिया कृष्णो हतस्तीव्रेण प चणा ॥ २६ ॥
 सुरसिद्धिर्भिगन्धर्वैः श्रिया च प्रीतितत्परैः ।
 पूज्यमानोऽविशद्दाम नित्यं नारायणाभिधम् ॥ २७ ॥
 विष्वग्दिग्वृन्दमुद्द्योत्य भास्वतीव गते हरौ ।
 बभूव भुवनं क्षुभ्यत् तमोमयमिवाभितः ॥ २८ ॥
 इहान्तरे यदूच्छेदकथामाकर्ण्य दारुकात् ।
 शोकं दैन्यं भयं पार्था निर्नाथा इव भेजिरै ॥ २९ ॥
 अथ क्षमापगिरा गत्वा दारुकेण संहर्जुनः ।
 विवेश द्वारकां द्रष्टुं सशोकं जनकं हरेः ॥ ३० ॥
 नष्टवीरगणां नष्टेन्द्रिणां बन्धुतनूतिव ।
 पश्यन् पुरीं ययौ पार्थः परां शोकस्य भूमिकाम् ॥ ३१ ॥
 सुभद्रेश कथं दीनाः स्थास्याम इति सर्वतः ।
 फूत्कुर्वद्विर्वृतोऽभ्येत्य जिह्मवृष्णिबधूजनैः ॥ ३२ ॥
 पतितं भुवि हा पुच हा पुचेति प्रलापिनम् ।

वसुदेवं नरः पश्यन् पपात च सरोद च ॥ ३३ ॥
 युग्मम् ।
 मृगैः सिंहा इवास्माभिर्यत्प्रसादाज्जिता द्विषः ।
 स गतः कोऽधुनास्माकं शरणं शरसंकटे ॥ ३४ ॥
 स्तौमि तान् यादवान् जग्मुर्ये दिवि प्रथमं हरेः ।
 योग्यान् यस्यापि कस्यपि धिड्स्तेन विनाधुना ॥ ३५ ॥
 हा जनार्दन हा राम हा शैनेय हा हा स्मर ।
 भवन्तः क्व गताः प्राप्तामालपन्त्यपि मां न किम् ॥ ३६ ॥
 इति प्रलापैः पतितो नरो रोदितदिङ्मुखैः ।
 सर्वगान् रोदयामास योगीन्द्रानप्यगोचरान् ॥ ३७ ॥
 यचनैषीन्निशां पूर्वं लीलागीतेन फाल्गुनः ।
 तच्चैव तां निशां निन्द्ये स्त्रीणां क्रन्देन धिग्विधिम् ॥ ३८ ॥
 प्रातः पुत्रवियोगेन तनुमानक्रुतुन्दुभिः ।
 तत्याज देवकीमुख्यैरनुयातः प्रियाजनैः ॥ ३९ ॥
 संस्कृत्य सात्वतादीनां तनुं कृत्वा जलक्रियाम् ।
 पार्थो वज्रं हरेः पौचं स्त्रीश्चादाय ततोऽचलत् ॥ ४० ॥
 क्रन्दन्ती तच्छृण्वस्तोडुयमानखगस्वनैः ।
 तदा स्वामिशुचेवाब्धौ ममज्ज नगरी हरेः ॥ ४१ ॥
 इन्द्रप्रस्थं ब्रजन् प्राप्नो विक्रामटर्वा नरः ।
 सालंकारवधूवारलुब्धे रुद्धो वनेचरैः ॥ ४२ ॥
 तानुश्लगुडाटोपान् गोपान् कोपाद्विलोकयन् ।
 बलाधिक्रमिवाधिज्यं कृच्छ्राच्चक्रेऽर्जुनो धनुः ॥ ४३ ॥
 तस्य नृपास्तदा पृष्ठादधमर्णा इवेषवः ।
 आकृष्टापि नवेढेव न ज्या संमुखमाययौ ॥ ४४ ॥
 किं स्वप्नोऽयं किमन्योऽहमिति भूरिवितर्किणः ।
 पार्थस्य पश्यतः कामं कामिनीर्दस्यवोऽहरन् ॥ ४५ ॥
 न शेक्तिरे गृहीतुं तैर्दृश्यभासो वरस्त्रियः ।
 अदृष्टरक्षिता भाग्यहीनैरोषधयो यथा ॥ ४६ ॥
 प्रवेष्टुं वर्त्म देहीति पृथिवीं प्रणमन्निव ।
 न्यङ्मुखोऽजनि मन्वानो जीवितं फल्गु फाल्गुनः ॥ ४७ ॥
 गतेषु हृतदारेषु तेषु दुःखाज्जना जगुः ।
 अहो विश्वजयी जिग्ये गोपैर्धिग्विधिवलितम् ॥ ४८ ॥
 इत्युक्तीः कर्णयन्नेन्द्रिन्द्रिन्द्रप्रस्थपुरं गतः ।
 प्रधानवृष्णिवामाक्षीवज्रदासकसंगतः ॥ ४९ ॥

वज्रे राज्यमिह न्यस्य गते दुःखिनि फाल्गुने ।
 सत्यभामादयो देव्यः कृशानुं विविशुः शुचा ॥ ५० ॥
 श्रीविश्वययोगपालपराभवमहाशुचम् ।
 हस्तिनापुरवर्त्मस्यमेत्य व्यासोऽर्जुनं जगौ ॥ ५१ ॥
 मित्रगोचप्रभाभूतिप्रभावविभुता हृता ।
 विडम्बितो न कालेन कुच कः पुत्र मा मुहः ॥ ५२ ॥
 हराद्यैरप्यनिग्राह्यो लसदकेन्दुदीपकः ।
 सर्वं हरति सर्वस्य कालोऽयं पश्यतोहरः ॥ ५३ ॥
 सूर्येन्दुचक्रविक्लीडदन्त्यत्वरथोऽङ्गिनाम् ।
 अधर्मविजयी कालो हरत्यर्थानमूनपि ॥ ५४ ॥
 जगद्विडम्बनादोक्तं कौतूहली हसन् ।
 अनित्यतानटीकान्तं कालमालोकते कृती ॥ ५५ ॥
 पर्यन्तविरसा भावा न भवेयुर्भवे यदि ।
 तत् परोक्षसुखे साक्षात् दुःखे तपसि कः स्फुरेत् ॥ ५६ ॥
 यदुषु मुशलपातप्रेङ्खितैरात्मनि क्षमा-
 धरवनचरणोपक्रीडितैश्च प्रतप्तः ।
 इति मुनिपतिवाणीपुण्यपीयूषसिक्तो ।
 गजनगरमगच्छन्मध्यमः पाण्डुपुत्रः ॥ ५७ ॥
 भेजे श्रीजिनदत्तसूरिसुगुरोरहन्मताहस्थितेः ।
 पादाब्जभरोपमानममरो नाम व्रतीन्द्रः कृती ।
 तज्जिह्वाञ्जललोलतल्पतरलब्राह्मीस्मिते षोडशं
 पर्वतत् किल बालभारतमहाकव्येऽगमन्मौशलम् ॥ ५८ ॥
 इति श्रीजिनदत्तसूरिशिष्यश्रीमदमरचन्द्रविरचिते बा-
 लभारतनाम्नि महाकाव्ये वीराङ्के षोडशं मौशलपर्व
 ॥ ५९ ॥ :: :: ॥

॥ अथ खण्डप्रशस्तौ

कृष्णावतारवर्णनम् ॥

(१२२) कौन्तेयस्य सहायतां करुणया गत्वा विनीतात्मनो
 येनोल्लङ्घितसत्ययः कुरुपतिश्चक्रे कृतान्तातिथिः ।
 चैलाक्यस्थितिसूचधारतिलको देवः स वः संपदे
 साधूनामसुराधिनाथमथनः स्ताद्वेवकीनन्दनः ॥
 स देवः कृष्णो वो युष्माकं साधूनां सतां संपदे लक्ष्यै
 स्ताद्ववतु, येन कृष्णेन करुणया कृपया कौन्तेयस्य युधिष्ठिर-

स्य सहायतां गत्वा सहायीभूय कुरुपतिर्दुर्धनः कृतान्ताति-
थिर्यमातिथिश्चक्रे कृतो मारितः, किंभूतस्य युधिष्ठिरस्य, वि-
नीतात्मनो विनीतो विनययुक्त आत्मा यस्य तस्य, किंविशि-
ष्टः कुरुपतिः, उल्लङ्घितोऽतिक्रान्तः सत्यथः सन्मार्गो येन
सः, किंविशिष्टो देवः, त्रैलोक्यस्य जगत्त्रयस्य स्थितौ व्यवहारे
सूत्रधारस्येव तलकः श्रेष्ठो यः सः, यथा नाटकादौ सूत्रधार
एव सर्वं प्रदिशति यतस्तदधीनाः सर्वे अत एव तत्र स श्रेष्ठ-
स्तथा जगतः स्थितावयं जगत्कर्तृत्वादिति भावः, पुनः किं-
विशिष्टः, असुराधिनाथमथनः असुराधिनाथाश्चैत्याद्यास्ता-
न्मश्रातीति सः, पुनः किंविशिष्टः, देवक्या नन्दनः पुत्र
इति ॥ १२२ ॥

(१२३) भ्राम्यन्मन्दरकन्दरोदरदरीव्यावृत्तिभिर्वारिधेः
कल्लैर्ललमाकुलं कलयतो लक्ष्म्या मुखाम्भोरुहम् ।
औत्सुक्यात्तरलाः स्मराद्विकसिता भीत्या समाकुञ्चिताः
क्रोधेनाज्वलिता मदन्मुकुलिताः शौरेर्दृशः पान्तु वः ॥

लक्ष्म्या मुखकमलं कलयतः पश्यतः शौरेर्हरेर्वो दृशो नेत्राणि
पान्तु, किंविशिष्टं मुखकमलं, भ्राम्यन्मो मन्दरोमेरुस्तस्य दाने
कन्दरोदराणि गुहामध्यानि दयौ गिरिगता स्ततश्च व्यावृत्ति-
भिः परावर्तनशीलैर्वारिधेः समुद्रस्य कल्लैर्ललमाकुलमत्य-
र्थमाकुलं त्रस्तम्, किंविशिष्टा दृशः, औत्सुक्यात्तरलाश्च-
पलास्तथा स्मरात्कामा द्विकसिता विकस्वरास्तथा भीत्या-
ऽदत्तपरपुत्रिकाप्रार्थकत्वेन समाकुञ्चिता ईषन्मुकुलितास्तथा
क्रोधेनाऽऽज्वलिता ईषल्लोहितास्तथा मदन्मुकुलिता मुकुल
भावं प्राप्ता इति ॥ १२३ ॥

(१२३) आकृष्टिः सुखसंपदां सुमहतामुच्चाटनं चाहंसा
माचण्डालममूकलोकसुलभं वश्यं च मुक्तेः स्त्रियाः ।
नो दीक्षा न च दक्षिणा न च पुरश्चर्या मनाग् दृश्यते
मन्त्रोऽयं रसनास्पृगेव फलति श्रीकृष्णनामाभिधः

श्रीकृष्णंति नाम्ना संकेतेनाभिधीयते आख्यायते यः सः श्री-
कृष्णोति रूपो मन्त्रोरसनास्पृगेव जिह्वयोच्चारित एव फलति
फलदो भवति, अयं सुखसंपदामाकृष्टिराकर्षणं तथा सुमहता
महसां पापानामुच्चाटनं नाशनं चण्डालपर्यन्तं श्रुत्यनधिका-
रिणाममूकानामुच्चारणे समर्थानां लोकानां सुलभं सुप्रापं तथा
मुक्तिरूपस्त्रिया अपि वश्यं वशीकरणं यतो यच्चात्माऽचेतनेन
क्रोबेनाचेतनाया मुक्तेः स्त्रिया वशीकरणं कर्तुं शक्यतेऽतस्तद-
धिष्ठानेन कमनीयेन पुंसा गोपगोपिकादीनां वशीकरणे कि-
माश्चर्यमिति भावः ॥ १२३ ॥

(१२४) क्षीरक्षालितपाञ्चजन्यकिरणश्रीगर्वसर्वकषा
श्रीकृष्णार्जुनसारथे ऽसुररिपो त्वत्कीर्तिविस्फूर्तयः ।
कैलासन्ति हिमाचलन्ति विलसत्कुन्दन्ति कन्दन्ति च
क्षीरोदन्ति हलायुधन्ति विबुधाहारन्ति हीरन्ति च ॥

हे श्रीकृष्ण अर्जुनसारथे कृष्णमहायेनैवार्जुनेन सर्वं य-
शो लब्धमिति भावः, असुररिपो दैत्यशत्रो अस्मिन्नप्यवतारे
चैद्यादयो बहवो दैत्या हता इति भावः, तव कीर्तिविस्फू-
र्तयः कैलासन्ति कैलासइवाचरन्ति कैलासस्य श्वेतत्वात्त्व-
त्कीर्तिरूपमानं, एवमपि, हिमाचलन्ति हिमाचलइवाचर-
न्ति, विकसत्कुन्दन्ति विकसन्ति यानि कुन्दपुष्पाणि तानी-
वाचरन्ति, तथा कन्दइवाचरन्ति कन्दन्ति, क्षीरोद इवाचरन्ति
क्षीरोदन्ति, हलायुधो बलभद्रः सइवाचरन्ति हलायुधन्ति,
विबुधानां देवानामाहारः पीयूषं सइवाचरन्ति विबुधाहार-
न्ति, हीरक एव हीरः सइवाचरन्ति हीरन्ति, अत्र सर्वगं
श्वेतत्वादुपमानत्वं, सर्वप्रातिपदिकेभ्यश्चैत्याचारार्थं सर्वत्र
क्षिप् ज्ञेयः, किंविशिष्टा विस्फूर्तयः, क्षीरक्षालितपाञ्चजन्य-
किरणश्रीगर्वसर्वकषाः क्षीरेण प्रयसा क्षालितः पवित्रीकृतो
यः पाञ्चजन्यविष्णुशङ्खस्तस्य या किरणश्रीः कान्तिस्तस्या
गर्वं सर्वं कषन्तीति, अत्र सर्वोपपदकङ्कणेः खचि मुमागमः ॥ १२४ ॥

(१२५) देव क्षीरसमुद्रसान्द्रलहरीलावण्यलक्ष्मीमुष-
स्त्वत्कीर्तिस्तुलनां कलङ्कमलिनो धत्ते कथं चन्द्रमाः ॥
स्यादेवं त्वदरातिसौधवलभीप्रोदूतदूर्वाङ्कुर-
शासव्यग्रमतिः पतेद्यदि मृगस्तस्याङ्कुराया मृगः ॥

हे देव कृष्णचन्द्र कलङ्केन मलिनश्चन्द्रमास्तव कीर्तयेशसः
स्तुलनां निर्मलतया साम्यं कथं धत्ते विभर्ति, किंविशिष्टायाः
कीर्तेः, क्षीरसमुद्रस्य सान्द्राणां धनानां लहरीणां कल्लोलानां
लावण्यलक्ष्मीं सुभगश्रियं या मुष्णातीति तस्याः, अथ यदि
तस्या कलङ्कत्वं भवे च्चेत्तर्हि साम्यमपि संभावितं भवेदत
स्तस्याकलङ्कत्वसंभावनां ब्रूते, स्यादेवं यदि पुनस्तस्य चन्द्रम-
सोङ्कुराया मृगस्त्वदरातीनां सौधवलभीष प्रोदूतानां दूर्वाङ्कुर-
राणां शासस्य लोलुपतया भूमौ समागच्छेत्तदा तस्याकलङ्कता
स्यात्ततश्च चन्द्रः कथंचित्त्वत्कीर्तिसाम्यं समासादयेदिति,
एतेन कृष्णसर्वगुणसंपन्नो निर्मलः शूरश्चेति सूचितम्, ॥ १२५ ॥

॥ इति श्रीखण्डप्रशस्तिविवृतौ श्रीकृष्णावतारवर्णनम् ॥

THE APHORISMS
OF THE
YOGA PHILOSOPHY

OF
PATANJALI.

(Continued from page 24.)

¹ Of what kind are these subjects of attributes? To this he replies:—

ते व्यक्तसूत्रा गुणात्मानः ॥ १३ ॥

Aph 13. These individualised and subtle [objects] consist of qualities.

² These same subjects of attributes consist of—i. e. of the nature of the qualities—that is they are modified forms of the qualities, purity, passion and darkness, existing in the different forms of gross and subtle. For concomitance—attendance of all individuals or entities differing as internal and external has been seen with purity, passion and darkness, full of pleasure, pain and indifference; and what is seen as concomitant with any thing, that is seen to be the modified form of that, just as jars &c., which are concomitant with earth, are modified forms of earth.

³ If these three qualities are the material causes of everything, how is the expression “one subject of attributes” to be employed? having raised this doubt he states:—

परिणामैकत्वाद्वस्तुतत्त्वम् ॥ १४ ॥

Aph 14. Unity of thing results from unity of modification.

⁴ Although there are three qualities, still unity—i. e. sameness of thing is spoken of, for there is unity of their [the qualities'] modification, characterised by the relation of secondary and primary, viz, in some cases purity is secondary, in others passion and in others darkness. For instance in the example This is earth, this is air &c., [earth is a modification of the quality of darkness and the air is a modification of that of passion]

¹ त एते धर्मिणः किंरूपा इत्यत आह ।

² य एते धर्मिणः प्रोक्तास्त व्यक्तसूत्रमभेदेन ये ज्वल्यता गुणाः सत्त्वजस्तमोरास्तदात्मानस्तत्त्वभावास्तत्परिणामरूपा इत्यर्थः ॥ यतः सत्त्वजस्तमोभिः सुखदुःखमोहमयैः सर्वासां बाह्याभ्यन्तरभेदभिन्नानामावयक्तीनामन्वयानुगमो दृश्यते यच्च यदन्वयि तत्तत्परिणामरूपं दृष्टं यथा घटादयो मृदान्विता मृत्परिणामरूपाः ॥

³ यद्येते त्रयो गुणाः सर्वत्रमूलकारणङ्गत्वमेको धर्मीति व्यपदेश इत्याशङ्क्याह ॥

⁴ यद्यपि त्रयो गुणास्तथापि तेषामङ्गङ्गिभावलक्षणो यः परिणामः क्वचित्सत्त्वमङ्गद्वयचिदजः क्वचित्तमद्वयत्वे रूपस्तस्यैकत्वाद्वस्तुनस्तत्त्वमेकत्वमुच्यते । यथेयम्पृथिवी अयं वायुरित्यादि ॥

¹ It may be objected that the object may be called one or many if it differs from the cognition, but when the cognition itself, from the influence of impressions, existing in the relation of cause and effect, appears in different shapes, how then can it be so called? To this he replies:—

वस्तुसाम्ये चित्तभेदात्तयोर्विविक्तः पन्थाः ॥ १५ ॥

Aph. 15. The course of these two [that is, the thing and the object] is distinct, for there is a diversity of thoughts regarding one thing.

² “Of these two”—i. e. of the knowledge and thing “The course is distinct”—i. e. the path is different. Why? inasmuch as there is a diversity of thoughts regarding one thing—i. e. even in regard to the same thing that is being perceived such as a woman &c. difference of thoughts in the shape of pleasure, pain and indifference has been observed among various observers. For instance, on seeing a lovely and beautiful woman pleasure arises in an amorous person, aversion in her rival, and disgust in an ascetic; and thus, since various thoughts take place even in regard to one thing, how can a thing be an effect of the principle of thought? For were it the effect of one thought, the thing would appear uniformly.

³ Besides if a thing were an effect of mind, then if that mind were engrossed by another object, that thing would be nothing. If it be replied, Be it so, we deny this; for then how could this same thing be perceived by many others? and as it is perceived, therefore it is not an effect of the thinking principle. If it be replied that that thing is created by many simultaneously, then there should be a difference between a thing that is created by many, and a thing which is created by one. And if the difference is not admitted then there being difference of causes and non-existence of difference of effect, the universe would become causeless or uniform.

¹ ननु च ज्ञानव्यतिरिक्ते सत्यर्थे वस्तुत्वमनेकं वा वस्तुं युज्यते यदा विज्ञानमेव वासनावशात्कार्यकारणभावेनावस्थितं तथा तथा च प्रतिभाति तदा कथमेतच्छक्यते वस्तुमित्याह ।

² तयोर्ज्ञानार्थयोर्विविक्तः पन्था विविक्ती मार्ग इति यावत् कथं वस्तुसाम्ये चित्तभेदात् समानेपि वस्तुनि स्थादावुपलभ्यमाने नानाप्रमातृणां चित्तस्य भेदः सुखदुःखमोहरूपतया समुपलभ्यते तथाहि । एकस्यां रूपलावण्यवस्थां योषित्युपलभ्यमानायां सरागस्य सुखमुपलभ्यते सपत्न्यास्तु द्वेषः परित्राजकादेष्टव्येत्येकस्मिन्नपि वस्तुनि नानाविधचित्तोदयात्कथञ्चित्तकार्यत्वं वस्तुन एकचित्तकार्यत्वे वस्तुत्वरूपतयाभासेत ॥

³ किञ्च चित्तकार्यत्वे वस्तुना यस्य चित्तस्य तद्वस्तुकार्यं तस्मिन्नर्थान्तरव्यासक्ते चित्तं तद्वस्तु न किञ्चित्स्यात् । भवत्विति चेत् तदेव कथमन्यैर्बहुभिर्रूपलभ्येत । उपलभ्यते च तस्माच्चित्तकार्यम् । अथ युगपद्बहुभिः सोऽर्थः क्रियते तदा बहुनिर्मितस्य तस्यार्थस्यैकनिर्मिताद्वैलक्षण्यं स्यात् । यदि च वैलक्षण्यं नेष्यते तदा कारणभेदे सति कार्यभेदस्याभावे निहंतृकमेकरूपं वा जगत्स्यात् ॥

¹ What is to be stated is this, that even the cause being different, if the effect is not different, the universe created by many causes may be of one and the same form; or in consequence of its not following the difference of causes it would be independent and causeless. And if it is so [it may be asked] why does the same object which consists of three qualities not produce cognitions full of pleasure, pain and indifference in one peripient? we reply that this is no valid objection. For as the object consists of three qualities the mind likewise consists of three qualities, and the merits, demerits are its [the mind's] accessories in the production of an object [in different shapes] from the manifestation of these [merits demerits &c] manifestation of mind takes place in such and such a form. Thus when the woman is in the presence of an amorous person, his mind auxiliary whereto is merit, undergoing modification through the predominance of purity, becomes full of pleasure. The mental state of the rival alone likewise through the predominance of passion subsidiary whereto are wealth and merit, becomes full of pain. The mental state of the irate rival through the predominance of darkness, accessory whereto is violent demerit, becomes full of dullness. Therefore the sensible object is different from the sensation. Therefore there is thus no identity between the sensation and its object. There is no relation of cause and effect, inasmuch as there is a contradiction. For [were it not so] it would follow that even there being a difference of cause there would be non-existence of difference of effect. Thus it is established that the object is distinct from the cognition.

G. D.

THE
VAISESHKA APHORISMS
OF
KANADA.
EIGHTH BOOK, FIRST DAILY LESSON.

(Continued from page 30.)

द्रव्येषु ज्ञानं व्याख्यतम् ॥ १ ॥

Aph. 1. Cognition was explained among substances.

१ एतदुक्तं भवति सत्यपि भिन्ने कारणे यदि कार्यस्याभेदस्तदा समग्रं जगज्ज्ञानविधकारणजन्यमेककथं स्यात् कारणभेदानुगमनात् स्वातन्त्र्ये निर्हेतुकं वा स्यात् । यद्येवं कथं तेन त्रिगुणात्मनार्यैर्नैकस्यैव प्रमातुः सुखदुःखमोहमयानि ज्ञानानि न जन्यन्ते मैवं यथाऽर्थस्त्रिगुणस्तथा चित्तमपि त्रिगुणं तस्य चार्थप्रतिभासेत्यसौ धर्माधर्मादयः सहकारिणस्तदुपभवश्च तस्य तेन तेन रूपेणाभिव्यक्तिस्तथा च कामुकस्य सन्नहितायां योषिति धर्मसहकृतं चित्तं सत्त्वस्याङ्गितया परिणममानं सुखमयम्भवति तदेवार्थधर्मसहकारिरजसोङ्गितया दुःखरूपं सपत्नीमात्रस्य भवति तीव्राधर्मसहकारितया तमसोङ्गित्वेन कोपनायाः सपत्न्या मोहमयं भवति तस्माद्विज्ञानव्यतिरिक्तोऽस्ति यादोऽर्थः ॥ तदेवं विज्ञानार्थेयानं तादात्म्यं विरोधाच्च कार्यकारणभावः कारणभेदे सत्यपि कार्यस्याभेदप्रसङ्गादिति ज्ञानाद् व्यतिरिक्तत्वमर्थस्य व्यवस्थापितम् ॥

¹ The [foregoing] digression was intended to favour the curiosity of the learner. The order of enunciation is again embraced. According to this the examination of intelligence is the object of the eighth book. Intelligence has been previously described. The present aphorism is stated with the purpose of recalling this. By the words 'Among substances,' through the object, the third book which treats of that object [i. e. of substances] is implied. The meaning is that cognition has been explained by the two aphorisms, The universal notion of organs and their objects is a mark of an entity other than organs and objects, and, That which is brought into being from contiguity of soul, organ, and object is other than they. In the common declaration of intelligence that Intelligence, apprehension, cognition and affection are synonyms, the equivalent terms are enumerated in order to contravene the Sāṅkhya doctrine. For the Sāṅkhyas maintain a distinction of meaning in the terms intelligence, &c. Thus matter (*prakṛiti*) is a state of equipoise between purity, passion, and darkness. This [matter] is one, and one only, while spirits are divided to infinity. These [spirits] are uniform, constant, unchangeable, characterised by eternal consciousness. These moreover are lame, being incapable of modification, while matter is blind, be-

¹ शिष्यजिज्ञासानुरोधात् क्रमलङ्घनमिदानीमुद्देशक्रममाहम्वते तत्र बुद्धिपरोक्षा अष्टमाध्यायायः आत्मसाधनाय पूर्वं बुद्धिरुक्ता तां स्मारयन्नाह । द्रव्येष्विति विषयेण विषयिणं तृतीयाध्यायमुपलक्षयति । इन्द्रियार्थसिद्धिरिन्द्रियार्थभ्यामर्थान्तरस्य हेतुः आत्मैन्द्रियार्थसन्निकर्षाद्विनिर्गद्यते तदन्यत् इत्येताभ्यां सूत्राभ्यां ज्ञानं व्याख्यातमित्यर्थः । तत्र बुद्धिरुपलब्धिर्ज्ञानं प्रत्ययइति पर्यायाः इति समानतन्त्रे बुद्धिरुपलब्धौ साङ्ख्यमतनिरासार्थं पर्यायाभिधानम् । साङ्ख्याहि बुद्ध्यादिशब्दानामर्थभेदमाचक्षते तथाहि सत्त्वजस्तमसां साम्यावस्था प्रकृतिः सा चैकैव पुरुषास्तु, परं भिद्यन्ते ते च कूटस्था नित्या अपरिणामिना नित्यचैतन्यस्यभावाः ते च पञ्चोपरिणामित्वात् प्रकृतिस्त्वन्या जडत्वात् यदा विषयभोगेच्छा प्रकृतिपुरुषभेदविद्वद्वा च प्रकृतेर्भवति तदा सा पुरुषोपरगवशात् परिणमते तस्याश्चाद्यः परिणामोबुद्धिरन्तःकरणविशेषः बुद्धिरेव महत्तत्त्वं तदुक्तम् प्रकृतेर्महान् इति सा च बुद्धिर्दृश्यवन्निर्मला तस्याश्च बहिरिन्द्रियप्रणाडिकया विषयाकारो यः परिणतिभेदो घट इति पट इत्याद्याकारस्तज्ज्ञानं वृत्तिरिति चाख्यायते स्वच्छायां बुद्धौ वर्तमानेन ज्ञानेन चैतन्यस्य पुरुषस्य भेदाग्रहादहं जानामीति योऽभिमानविशेषः सैवोपलब्धिः सक्चन्दनादिविषयसन्निकर्षादिन्द्रियप्रणाडिकयैव सुखदुःखाद्याकारो बुद्धिरेव यः परिणामविशेषः स प्रत्ययः अतएव ज्ञानसुखदुःखेच्छाद्वेषप्रयत्नसंस्कारधर्माधर्माः सर्वे एव बुद्धेः परिणामविशेषाः सूक्ष्ममात्रया प्रकृतावेव वर्तमाना अवस्थाभेदादाधिर्भवन्ति तिरोभवन्ति च पुरुषस्तु पुष्करपलाशवर्जिलेपः प्रतिबिम्बते परं बुद्धाविति यन्मन्यन्ते तदनेन पर्यायाभिधानमूचितप्रमाणेन निराक्रियते तथाहि बुद्धिशब्दो यदि बुध्यतेऽनेनेति करणव्युत्पन्नस्तदा मन एव तत्पर्यवस्यति न च मनः प्रत्यक्षम् बुद्धिस्त्वहं बुध्ये इति प्रत्यक्षवेद्यैव नवान्तःकरणस्य ज्ञानादयोधर्माः कर्तृधर्मत्वेनैव तेषां सिद्धेः भवति हि अहं जाने अहं प्रत्येति अहमुपलभे इत्यहन्त्वसामानाधिकरण्याय प्रतिभासः अभिमानोऽसाविति चेत् तत्त्विकत्वे बाधकाभावात् पुरुषस्यागन्तुकधर्माधारात् कूटस्थत्वं तदेव बाधकमिति चैवान्तुकधर्माधारात्पि नित्यत्वसम्भवात् नहि धर्माधर्मशब्देत्येकं तत्त्वं येन धर्मात्पादविनाशवेव धर्मात्पादविनाशो स्यातां तथाच एव चेतयते स एव बुध्यते जानात्युपलभते प्रत्येति चेति नार्थान्तरकल्पना युक्तोतिद्विक् ॥

ing unsentient. When there arises in matter a desire of the fruition of sense-objects, or the wish to see the difference between matter and spirit, matter is modified in virtue of throwing as it were a tint of colour upon spirit. The first modification of matter is intelligence, a kind of internal sense. Intelligence it is that is the infinite principle, wherefore it has been said, From matter the infinite. This intelligence is like a clear mirror, and the particular modification in the form of an object such as a water-pot, a piece of cloth &c., by the channel of the external organs, of intelligence, is called the cognition, the function, of intelligence. Apprehension is [according to them] that particular conceit, whereby, in consequence of the non-discrimination of spirit or consciousness by reason of the cognition existing in pure intelligence, [it is affirmed] 'I know.' Affection [or sensation] is the particular modification of intelligence, in the form of pleasure, pain &c., by the channel of the sense-organs, in consequence of the presence of objects of sense such as garlands, sandal wood, and the like. Hence it is that all the particular modifications of intelligence, cognition, pleasure, pain, desire, aversion, volition, reminiscence, right, and wrong, existing only in matter [*prakṛiti*] in their minute proportions, according to diversity of conditions, appear and disappear, while spirit, like a lotus-leaf free from stain reflects them externally in intelligence. This doctrine which they hold, is rejected by the evidence indicated in the enumeration of the convertible terms. If, then, the word intelligence be derived from agency, inasmuch as it is the instrument of understanding, it may be concluded that it is identical with the internal sense, and the internal sense is not perceptible. But intelligence is known by the [internal] perception 'I understand.' Moreover the qualities cognition &c., do not belong to the internal organ, for they are proved to exist only as being qualities of an agent. For the phenomena of personal knowledge, personal sensation, personal apprehension, are manifested only as having personality [or egoity] as their common substratum. If they reply that this [phenomenon] is conceit, we rejoin that there is nothing to prove the impossibility of the reality. If they say that spirit is a non-substratum of adventitious modes, and unmodified, and that this shews the impossibility of their reality, we deny this, eternity being compatible with the nature of a substratum of adventitious modes. For substance and attribute are not one single principle, that production and destruction of the attribute should be production and destruction of the subject. He then who is conscious, understands, knows, apprehends, and conceits. The hypothesis, therefore, of a distinct entity is not allowable. U.

तत्रात्मा मनश्चाप्रत्यक्षे ॥ २ ॥

Aph. 2. Therein soul and the internal sense are imperceptible.

¹ This cognition moreover is twofold—science and nescience. Science is of four kinds, characterised by perception, inference, memory and testimony. Nescience likewise is of four kinds, characterised by doubt, uncertainty, sleep, and inattention. Of these [kinds of science] that which is inferential is not produced by the sense-organs. Why this is so is stated in the text. The soul is here is the soul of another or one's own. The imperceptibility of one's own soul has been [already] declared inasmuch as such occasional personal cognitions as of one's own paleness, attenuation, length of arm &c. have been rejected in relation [that is, proved irrelevant] to the soul. The particle 'and' implies the applicability of the predicate to ether, time, space, air, and atoms. Senseborn knowledge is of two degrees omniscient, and non-omniscient. Omniscient is the knowledge of such and such complements of objects by cognition characterised by the merit springing from devotion. Thus atoms fall within its sphere, as demonstrable, nameable, and existent. If it be objected :—Since there

¹ तच्च ज्ञानं द्विविधं विद्या चाविद्या च विद्या चतुर्विधा प्रत्यक्षलै-
ङ्गिकस्मृत्यार्षलक्षणा अविद्यापि चतुर्विधा संशयविपर्ययस्वप्नानध्यवसा-
यलक्षणा तत्र यल्लोङ्गकं तदनिन्दियजम् कुत एतदित्याह । आत्मानं
परात्मा स्वात्मा वा स्वात्मनि मानसस्य क्वाचित्काहम्प्रत्यस्याह गौरः
कशोमहाबाहुरित्यादिप्रत्ययतिरस्कृतत्वात् स्वात्मनोऽप्यप्रत्यक्षतोक्ता च
कारादाकाशकालदिशां वायोः परमाणूनाञ्च द्रव्याणां सुपग्रहः । इन्द्रिय-
जमपि द्विविधं सर्वज्ञीयमसर्वज्ञीयञ्च सर्वज्ञीयं योगजधर्मलक्षणाया प्रत्या-
सत्या तत्तत्पदार्थसार्थज्ञानं तथाहि परमाणवः प्रसक्ताः प्रमेयत्वादभिधेय-
त्वात् सत्त्वात् सामग्र्यविरहात् कथमेवं महत्त्वस्यापि प्रत्यक्षं प्रति कारण-
त्वात् नच परमाणवो महान्तः रूपवत्त्वस्यापि चाक्षुषप्रत्यक्षकारणत्वात्
नच दिगादयो रूपवन्त इति चेन्न योगजधर्मसहकारिणा मनसैव तत्सम्भ-
वात् तदुपग्रहाच्चक्षुरादिना वा अचिन्त्यप्रभावादि योगजो धर्मो न सहका-
र्यन्तरमपेक्षते । विवादाध्यासितः पुरुषो न सर्वज्ञः पुरुषत्वादहमिवेत्यादि
तु प्राभाकरो न मीमांसभिन्नः पुरुषत्वादहमिवेत्यादिवद्विपक्षबाधकतर्क-
शून्यत्वादप्रयोजकम् असर्वज्ञीयञ्च प्रत्यक्षं द्विविधं सचिकल्पकं निर्विकल्प-
कञ्च सचिकल्पकं ज्ञानं न प्रमाणमिति कीर्तितद्विगादादयः तथाहि
अभिलाषसंसर्गयोग्यप्रतिभासं हि तत् नह्यभिलाषेन नाम्ना सम्भवत्यर्थस्य
सम्बन्धो येन घट इति पट इति वा नामानुरञ्जितः प्रत्ययः स्यात् नच
जात्यादि परमार्थसत् येन तद्विशिष्टं विषयेषु ईन्द्रियेण गृह्येत नच सतः
स्वलक्षणास्यासता सम्बन्धः सम्भवति नचासत् इन्द्रियगोचरः तस्मादिन्द्रि-
येणालोचनं जन्यते आलोचनमहिमाच्च सचिकल्पकमुत्पद्यमानं तत्रार्थं प्र-
वर्तयत् प्रत्यक्षमिति प्रमाणमिति चेच्छ्यते इति तच्चैतदनुपपन्नमभिलाष-
संसर्गयोग्यप्रतिभासञ्च भवेत् प्रमाणञ्चेन्द्रियार्थसचिकर्षजन्यं स्यादिति
सन्दिग्ध्यतिरेकित्वं नामवैशिष्ट्यञ्च चाक्षुषज्ञाने सम्भवत्येव सुरभिचन्द्र-
नमितवदुपनीतमानसम्भवात् यद्वा संज्ञावैशिष्ट्यप्रत्यक्षज्ञाने न भासते
संज्ञायाः स्मरणमात्रम् स्यादेव सार्थव्यावर्तिका अभावज्ञाने प्रतियोगिस्म-
रणवत् जात्यादिकञ्च वस्तुभूतं साधितमेवातः सचिकल्पकमपीन्द्रियार्थ-
सचिकर्षजत्वात् प्रत्यक्षम् । ननु निर्विकल्पकं न व्यवहारप्रवर्तकं नवा व्य-
वहारविषय इति किन्तु प्रमाणमिति चेत् सचिकल्पकमेव तद्धि विशि-
ष्टज्ञानम् नच विशेषणज्ञानमन्तरेण तदुत्पद्यते विशिष्टज्ञाने हि विशेष-
णज्ञानविशेषेन्द्रियसचिकर्षतदुभयासंसर्गगृह्यस्य कारणत्वावधारणात् ॥

is no apparatus [of such unbounded sense-knowledge], how can this be the case? and whereas magnitude is the cause of perception, and atoms possess no magnitude; and whereas possession of colour is the cause of usual perception, and space &c. have no colour;—how can this be so? We reply that this objection is invalid, this [omniscience] being possible by means of the internal sense auxiliary to the merit produced by devotion, or by means of the eye &c. in consequence of the acquisition thereof; for the merit engendered by devotion being of inconceivable efficacy, requires no other auxiliary. A man engaged in controversy is not omniscient, being a man like myself:—this and similar propositions are not to the point, being destitute of argument which would render contrary instances impossible, as is the case with the proposition A follower of Prabhākara is not designated a Mīmāṃsaka, being a man like myself, &c. Non-omniscient perception is of two kinds discriminative and non-discriminative. Kīrti-dīnāga and others maintain that discriminative cognition conveys no evidence, for it is manifested as apparent through connection with names. But there can be no connection of the meaning with the designation or name, that a cognition should be coloured as it were by the name water-pot or piece of cloth. Moreover the universal or essential &c. is not really existent, that the being characterised by it should be apprehended in objects by the sense-organ; and the self-characterised existent can have no connection with the non-existent; and the non-existent is no object of sense. Sight therefore is produced by the organ of sense, and the discriminative cognition [which discriminates the class of its object] while in process of being produced by magnitude of vision is said to be perceptible, and to convey assurance. This is impossible; the phenomenon must be cognisable by connection with its designation, and the condition that evidence be produced by contiguity of organ and object is doubtful. The being characterised by a name is a possible object of visual perception, being possible in the same manner as such a presented cognition as that of cool sandal wood. Or [it may be maintained that] the being characterised by a term does not appear in perceptive knowledge, and [that] there is only recollection of the name, the distinctive appellation being recalled only, in like manner as there is recollection of the absent object in the cognition of non-existence. Also [it may be maintained that] the universal &c. has a real existence, and [that] there is therefore a discriminative perception [or perception that immediately refers object to their class] produced by apposition of object and organ. It may be objected:—Non-discriminative cognition neither excites to activity, nor is an object of activity; what

proof therefore is there that it exists? We reply that its proof is found in discriminative cognition, for this is a specialised cognition, and this is not produced without a knowledge of the predicates, for it is observed that knowledge of the predicates, apposition to the modified sense-organ, and the non-apprehension of non-connection of such knowledge and such apposition, is the cause of specialised cognition U.

ज्ञाननिर्देशे ज्ञाननिष्पत्तिविधेरुक्तः ॥ ३ ॥

Aph. 3. The mode in which cognition is originated has been stated in the enunciation of cognition

¹ The mode in which cognition is originated, that is, the process by which knowledge is produced, has been explained in the enunciation of cognition, that is, in the third book, where the statement of knowledge was made. The causes of knowledge were stated in the aphorism, That which is produced by contiguity of soul, sense-organ, and object, is other than those. The soul, then, is the coinherent [or material] cause of cognition; conjunction of the soul and the internal sense, is the non-coinherent cause, apposition of the object is the occasional (or efficient) cause. This was declared in that aphorism. It is therefore to be understood that the causality of contacts in relation to perception has already been laid down. V

गुणकर्मसु सन्निरूप्ये ज्ञाननिष्पत्तेर्द्रव्यं कारणम् ॥ ४ ॥

Aph. 4. Qualities and actions being brought into contact (with the organs of sense), substance is the cause of production of cognition

² Substance is the cause of the cognition which is produced of qualities, as colour &c., and of actions, as upheaving, &c. These are both apprehended only as situate in present substance; the presence, therefore, of the substance is a requisite of cognition. It is by substance, moreover, that their contact is constituted, they being apprehended as conjunctly co-inherent. Although there is apprehended the odour of dispersed

¹ ज्ञाननिर्देशे तृतीयाध्याये यत्र ज्ञानस्य निर्देशः कृतस्तत्रैव तद्विषय-
तिविधिरुक्तद्वयनिष्ठविधानं उक्तः आत्मेन्द्रियार्थसन्निकर्षाद्विषयत्वे तदन्य-
त् इति सूत्रे ज्ञानस्य कारणान्युक्तानीत्यर्थः तथाचात्मा ज्ञानस्य समवायि-
कारणम् आत्ममनःसंयोगोऽसमवायिकारणम् विषयसन्निकर्षो निमित्तकार-
णमिति तस्मिन् सूत्रेणोक्तमिति प्रत्यक्षमधिकृत्य सन्निकर्षस्य हेतुता कथं
तेति वेदितव्यम् ॥

² गुणेषु रूपादिषु कर्मसु चोत्प्रेषणादिषु यज्ज्ञानं निष्पद्यते तत्र द्रव्यं
कारणं योग्यद्रव्यनिष्ठमेव तदुभयं गृह्यते इति द्रव्ययोग्यतेव तत्र तन्त्रम् स-
न्निकर्षश्च तेषां द्रव्यघटित एव संयुक्तसमवायेन तेषां गृहणात् यद्यपि वि-
षयसन्निकर्षाद्विषयत्वं तत्रायोग्यमपि द्रव्यमेव यद्यपि शब्दगृहे द्रव्ययोग्यता न तन्त्रं तत्रापि त-
त्रैव समवेतः शब्दो गृह्यते इति तदेव तन्त्रम् नन्वदृष्टसन्निकर्षकल्पना
कुतः क्रियते इति चेन्न ज्ञाननिष्पत्तेः कार्येण हि कारणमवश्यं कल्पनीय-
मिति भावः ॥

particles of the champaka-flower, and of portions of camphor which are imperceptible, yet it is substance, imperceptible though it be, which effects their contact. Although perceptibility of substance is not a requisite of the apprehension of sound, yet sound is only apprehended as inherent in substance, and this is the requisite. If it be asked, Why assume a contact which is invisible? we reply that the production of knowledge being an effect necessitates the hypothesis of a cause. U.

सामान्यविशेषेषु सामान्यविशेषाभावात्तत एव ज्ञानम् ॥ ५ ॥

Aph 5. Inasmuch as in universals and particulars there exist not universals and particulars, cognition of generic and special essences results thence [from contact effected by substance.]

Another mode is stated in which cognition originates. The universal is existence, the particulars [or species], are the essences of substance, quality, and action. Similarly these being also universals [or subaltern genera], their particulars [or species] are the essences of earth &c., of colour &c. and of upheaving &c. Of these essences residing in substances there results perception common to all the senses, thence, that is, from the particular perceptible substratum, from their cause, from conjunct co-inherence from co-inherence in the conjunctly co-inherent, and from co-inherence in the co-inherent. Knowledge common to all the senses, of the essence of qualities, arises from co-inherence in the conjunctly co-inherent; of the essence of sound, and of *ka* and other particular sounds, from co-inherence in the co-inherent, of existence, from conjunct co-inherence, from co-inherence in the conjunctly co-inherent, and from co-inherence in the co-inherent. Conjunct co-inherence and co-inherence are not presentative of the essence of quality. It may, therefore, be urged that the knowledge of it is impossible through contact with its substratum, since in the universal [or highest essence, existence], and in the particulars [or subaltern genera, the essences of substances, quality, and action], and in the essences of earth &c. there are universals and parti-

culars. In anticipation of this objection the words Inasmuch as there exist not [therein] universals and particulars, have been added. For there exist not in universals and particulars other universals and particulars [essences that is of the essence of objects]; else there would result a regression to infinity. The appearance of mutual difference between these essences proceeds from their proper form, or from difference of essential attributes existing [for instance] in all cows, there being non-existence of such attributes in objects other than cows; and similarly with the essence of water-pots and all other objects. U.

सामान्यविशेषापेक्षं द्रव्यगुणकर्मसु ॥ ६ ॥

Aph. 6. [Cognition] of substances, qualities, and actions supposes the universal and particular.

It may be asked whether the cognition of substances, qualities, and actions is also absolute, in the same manner as the knowledge of universals and particulars is absolute, inasmuch as there exist not in them universality and particularity. It is stated that it is not. Cognition is produced:—these words are to be supplied Of substances, qualities, and actions there is an apprehension characterised by the natures of substances, qualities, and actions. Now, a specialised cognition is produced by contact of subject, attribute, and sense-organ, the universal and particular are therefore necessarily supposed in it. For there exists such specialised cognition as This is a substance, This is a quality, This is an action. U.

A. E. G

(To be continued.)

ननु सामान्यविशेषेषु सामान्यविशेषाभावाद्यथा तन्निर्णयमेव ज्ञानं तथा द्रव्यगुणकर्मस्वयं किं तन्निर्णयमेव नेत्याह । ज्ञानमुत्पद्यते इति प्रकृतम् द्रव्यगुणकर्मसु द्रव्यत्वगुणत्वकर्मत्वविशिष्टबुद्धिस्तावदस्ति विशिष्टज्ञानञ्च विशेष्यविशेषणोन्मिदसन्निकर्षादुत्पद्यते इति सामान्यविशेषापेक्षा तत्रावश्यकी भवति हि द्रव्यमिदं गुणोऽयं कर्मदमिति विशिष्टज्ञानमिति भावः ॥

NOW READY.

Vols. I. and II.

THE RAMAYAN OF VALMIKI,

TRANSLATED INTO ENGLISH VERSE

BY

R. T. H. GRIFFITH, M. A.

Price per Vol. Rs. 6. Postage 6 anas.

BENARES : MESSRS. E. J. LAZARUS & Co.

CALCUTTA : MESSRS. BERIGNY & Co.

LONDON : MESSRS. TRUBNER & Co.

PRINTED AND PUBLISHED BY THE PROPRIETORS, E. J. LAZARUS AND CO., AT THE MEDICAL HALL PRESS, BENARES.

अपरं ज्ञाननिष्पत्तिविधिमाह । सामान्यं सत्ता तस्य विशेषा द्रव्यत्वगुणत्वकर्मत्वानि एवमेतेषामपि सामान्यानि विशेषाः पृथिवीत्वादि रूपत्वाद्व्युत्पत्त्येवमादीनि तत्र द्रव्यगतानां सामान्यानां तत एव बोध्याश्रयविशेषादेव तन्निर्णयनाच्च संयुक्तसमवायात् संयुक्तसमवेतसमवायात् समवेतसमवायाच्च सार्वेन्द्रियं ज्ञानं गुणत्वे च संयुक्तसमवेतसमवायात् शब्दत्वकत्वादौ समवेतसमवायात् सत्तायाः संयुक्तसमवायात् संयुक्तसमवेतसमवायात् समवेतसमवायाच्च सार्वेन्द्रियं ज्ञानम् गुणत्वे च संयुक्तसमवायसमवायश्च न प्रत्यासत्तिरिति ननु तत एव स्वाश्रयसन्निकर्षादेवेत्यवधारणानुपपत्तिः यतः सामान्ये विशेषेषु च पृथिवीत्वादिषु सामान्यविशेषान्तरमस्येव तत्सन्निकर्षोऽपि कारणमेवात आह । सामान्यविशेषाभावादिति नहि सामान्यविशेषेषु सामान्यविशेषा वर्तन्ते अनवस्थाप्रसङ्गात् तेषां परस्परभेदप्रतीतिः स्वरूपत एव गवेतरावृत्तित्वे सति सकलगोचरित्वलक्षणेऽप्यारंभिरेवाद्वा एव घटत्वादावपीति ॥

काशीविद्यासुधानिधिः

श्रीगणेशाय नमः

श्रीमद्विजयिनीदेवीपाठशालोदयोदितः । प्राच्यप्रतीच्यवाक्यपूर्वापरपञ्चद्वयान्वितः ॥ १ ॥

अङ्कुरश्मिः स्फुटयतु काशीविद्यासुधानिधिः । प्राचीनार्थजनप्रज्ञाविलासकुमुदोत्करान् ॥ २ ॥

THE PANDIT.

A Monthly Journal, of the Benares College, devoted to Sanskrit Literature.

No. 63.

Benares, August 1st, 1871.

Vol. VI.

॥ भाट्टचिन्तामणेश्वरकपादः ॥

अथ प्रातिपदिकार्था निरूप्यते । धातुप्रत्ययतदन्तर्भित्त्वे सति अर्थवच्छेदत्वं प्रातिपदिकत्वम् । अर्थवदधातुरप्रत्ययः प्रातिपदिकमिति सूत्रात् । विभक्त्यन्तानां तत्संज्ञावारणाय प्रत्ययान्तेति । एवं च पूर्वनिपातितेषदसमाप्त्यर्थकबहुचप्रत्यययुक्तबहुपदशब्दस्य प्रातिपदिकसंज्ञा । तत्र तद्वितान्तत्वाभावेन तत्संज्ञायाः कृतद्वितेति सूत्रेणालाभात् । तद्वितयोगमात्रविवक्षायां पचतकीत्यत्राकचप्रत्यययुक्तेऽपि तदापत्तेः । न चैवं कृतद्वितान्तेषु अनर्थकशशब्दादिसमासेषु प्रातिपदिकत्वं न स्यादिति वाच्यम् । कृतद्वितसमासाश्चेति सूत्रेण तत्र संज्ञाविधानात् ॥

अन्ये तु अर्थवत्सूत्रेण वाक्यसमासयोरपि संज्ञाप्राप्तौ कृतसूत्रेण समासेषु पुनः संज्ञाकरणं वाक्यपरिसंख्यार्थमित्याहुः ॥

तच्च प्रातिपदिकं चतुर्धा पूर्वमुक्तं, रूढं यौगिकं योगरूढं यौगिकरूढं चेति । तच्चतुर्विधमपि जातिगुणक्रियायदृच्छाशब्दभेदाच्चतुर्विधमिति महाभाष्यकाराः । वस्तुनिर्देशशब्दावधिकाविति चन्द्रालोककारः । सर्वेषु द्रव्यवाचकघटादिपदेषु जातिरेव वाच्या, वाच्यतावच्छेदिका वा । इदं चाप्ये स्फुटीकरिष्यते । नीलशुक्लादिपदेषु गुणपदसमानाधिकरणेषु गुणवाचिसमानाधिकरणेष्वपि गुण एव वाच्या न नीलत्वत्वादिजातिगुणिनि तदभावात् । नापि गुणी गौरवात् । लक्षणाया सामानाधिकरण्यानुपपत्तेश्च । वाच्यतावच्छेदको वा गुणः । एवं पाचकादिपदे वाक्यक्रियैव वाच्या, तस्या एव प्रतीतिः । तस्याश्चैकत्वाद्वाच्यत्वं वाच्यतावच्छेदकत्वं वा । एवं दण्डादित्यादौ

दण्डसंबन्धो वाच्या वाच्यतावच्छेदको वा । पाचकादिपदे पचनस्य विशेषणत्वेन भानादिह दण्डसंबन्धस्य विशेषणत्वेन भानाद्वेदः । इत्यादियदृच्छाशब्देषु शब्द एव वाच्या वाच्यतावच्छेदको वा । एवं कंसपरिचितचामुण्डादिपदेषु निर्देश एव वाच्यः शक्यतावच्छेदको वा, निर्देशश्च वाचकवर्णानां स्वपरत्वम् । यथा कंस इत्यत्र कंकारसकारावेव कंसपदे प्रतीयते । तत्र नरकपदान्तर्गतसानुस्वारककारेण नरकप्रतीतिः समाश्रितपदान्तर्गतसकारेण च समाश्रितप्रतीतिः । तेन स्वोपस्थाप्यसानुस्वारकंकारसकारवत्पदवत्त्वसंबन्धेन कंकारसकारावेव वाच्या वाच्यतावच्छेदकौ वेति । एवं चामुण्डादिपदेषु चण्डमुण्डानयनवत्त्वादिसंबन्धेन वर्णत्रयमेव शक्यं शक्यतावच्छेदकं वा । एवं परिक्षितादिपदे परिक्षीणे कुले जात इत्यादिसंबन्धेन तत्तद्वर्णवत्त्वं बोध्यम् । एतेषु च जातिगुणक्रियासंबन्धासिद्धिर्न जात्यादिशब्दत्वं, नापि यदृच्छाशब्दत्वं संबन्धप्रदर्शनात् । नापि यौगिकत्वं, पिण्डार्थान्तःप्रविष्टार्थवाचकावयवारब्धत्वासंभवात् । नापि लक्षणा, संबन्धग्रहात् । द्विरेकपदस्य भ्रमरपदादौ रेफद्वयसंबन्धज्ञानसत्त्वाद्युक्ता लक्षणा । नापि लक्षितलक्षणा, लक्षणाया अभावात् । अतस्ते वर्णा एव शक्यतावच्छेदकाः शक्या वेति ॥

अत्र केचित् । व्यक्तिसंकेतपदे सर्वासु व्यक्तिषु संकेत एको नाना वा । नाद्वयः । आनन्त्यात् । नान्त्यो, व्यभिचारापत्तेः । गौः शुक्लश्वल इत्यादिपदानां व्यक्त्यैक्येनार्थभेदाभावात्सहप्रयोगानुपपत्तेश्च । अतो धर्मैव शक्तिः । हेतुताऽपि शक्तियहस्य तत्तत्पदत्वधर्मितावच्छेदककगोत्वप्रकारकनिश्चयत्वेन । तत्र जातौ च निरवच्छिन्नैव प्रकारेति लाघ-

वम् । अन्यथा गोत्वधर्मितावच्छेदकतत्त्वप्रकारकनिश्चय-
त्वेन हेतुतायां तत्त्वदत्वस्य प्रकारतावच्छेकतया गौरवमिति
जातावेव शक्तिर्युक्ता । आकाशादिपदे ऽनन्तशक्तिकल्पनाभा-
वेन न धर्मः शक्तिः । एवं च सर्वत्र नानानीलपीतरूपव्यक्तिषु
वर्तमाना नीलत्वपीतत्वादजातिर्नीलपीतादिपदवाच्या । च-
लनेत्यत्रापि चलनक्रियानिष्ठा जातिरेव । इत्यादिशब्दाना-
मपि बालाद्यवस्थापरिणते नानाविरुद्धधर्माध्यासाद्विचित्रि-
त्यर्थनिष्ठा इत्यत्र जातिरेव वाच्येति । बालवृद्धशुकोदीरित-
शब्दभेदेन शब्दनिष्ठेव जातिर्वाच्येत्यपि केचित् ॥

तत्राप्येवं विभागः । जातिरेव नामार्थ उक्तयुक्त्या आत्ते-
षाच्च व्यक्तिलाभः । अर्थापत्तिः समानवित्तिवेद्यात्वं वा ऽऽत्ते-
षः । निरुद्धलक्षणा वा । तेन वृत्त्या प्रकृत्युपस्थाप्यत्वस्य प्रकृ-
त्यर्थत्वाच्च प्रत्ययार्थान्वयादनुपपत्तिः ।

“शक्यादन्त्येन रूपेण भाने भवति लक्षणा”

इति नियमस्याप्रयोजकत्वादिति । एवं च घटशब्दबोधे
घटत्वशक्तिज्ञानत्वेन कारणतायां लाघवम् ॥

अन्ये तु सर्वत्र व्यक्तेरेव पदार्थः । अशक्याया अपि जा-
तेरुपलक्षणाया तदुपलक्षितव्यक्तिशक्त्यङ्गीकारेण न व्यभिचा-
रानन्तशक्तिकल्पनादिदोषः । तदुक्तम् ।

“आनन्त्ये ऽपि हि भावानामेकं कृत्वोपलक्षणम् ।

शब्दः सुकरसंबन्धो न च व्यभिचरिष्यति” ॥

इति ॥

परे तु जातिविशिष्टा व्यक्तिर्वाच्या । अन्यथा घटत्वांशे
शक्त्यभावेन घटत्वादेः शब्दविषयत्वासंभवात् । न च घट-
विशेष्यकघटत्वप्रकारकबोधे जातिशक्तिज्ञानत्वेन व्यक्तिशक्ति-
ज्ञानत्वेन वा हेतुत्वाच्चायं दोष इति वाच्यम् । द्रव्यादिपदा-
नामप्येवमापत्तौ घटादिपदाद् द्रव्यत्वप्रकारकबोधापत्तेः । न
च पदज्ञानस्य संबन्धिज्ञानविधया हेतुत्वेन येन रूपेणोपस्थि-
तयोः संबन्धस्तेन रूपेणोपस्थापकत्वनियमः । एवं च घट-
त्वांशे शक्त्यग्रहेपि तेनैवरूपेणोपस्थितिरिति वाच्यम् । उप-
स्थितस्याकाशादेरपि अन्वयापत्तेरिति । एवं च द्विकं प्रातिप-
दिकार्थ इति । यद्वा जातिव्यक्तिलिङ्गानीति त्रिकमर्थः । लिङ्गं
द्वेधा, शास्त्रीयव्यवहारहेतुलौकिकं च । अवयवसंस्थानविशे-
षवत्त्वमन्त्यं तत्तद्व्यक्तिविशेषनिष्ठं व्यवस्थितम् । इयं व्यक्ति-
रयं पदार्थ इदं वस्त्विति सर्वत्र व्यवहारादव्यवस्थितं लिङ्ग-
त्रितयनिबन्धनकार्योपयुक्तमाद्यम् । तच्च सत्त्वरजस्तमोगुणा-
नां वृद्धपचयस्थितिरूपमिति पतञ्जलिस्वामिनः ॥ स्त्रीत्वपुं-
स्त्वनपुंसकत्वादि जातिरेवेत्यन्ये ॥ तत्र लौकिके लिङ्गे श-
क्तिः । अलौकिके गौण्या प्रयोग आरोपात् । पशुना यजेत-

त्यादौ मुख्यपुंस्त्वविवक्षणाच्च स्त्रीपशुना यागप्रसङ्ग इत्याहुः ॥

अन्ये तु पशुशब्दस्य लिङ्गत्रयसाधारण्येन प्रयोगेपि मान्त्र-
वर्णिकच्छागपदस्य व्यवस्थितप्रयोगेन लौकिकपुंस्त्वे शक्तिमा-
दाय दोषोद्धार इत्याहुः ॥

यद्वा शास्त्रीयं लिङ्गं शब्दनिष्ठमेव, लौकिकं त्वर्थनिष्ठं,
तत्रार्थनिष्ठे शक्तिः । कुमारब्राह्मणपदानां तत्रैव प्रयोगात् ।
अत एव प्रास्मादग्निं भरतेत्यत्रोपस्थितव्यक्तिगतपुंस्त्वे शक्ति-
स्वीकारात्केवलमेष्ट्यामूहः । शब्दगते लक्षणेति । अत्र टाबा-
दीना ङीबादीनां शीघ्रभृतीनां व्यातकत्वमस्मिन्मते । ङीबा-
दीनामेव वाचकत्वमित्यपि केचित् ॥

यद्वा जातिव्यक्तिलिङ्गसंख्या इति चतुष्कं प्रातिपदिकार्थः ।
दधि पश्येत्यादौ प्रातिपादिकादेव तत्प्रत्ययत् । एवं च
विभक्तेर्व्यातकत्वमात्रम् । तेनैव च नामार्थप्रकारकशब्दबोधे
सुबादिजन्योपस्थितेर्हेतुत्वनिर्वाह इति दिक् ॥

एतत् सर्वं महाभाष्ये सरूपाणामेकशेष इति सूत्रे स्पष्टम् ॥

आलंकारिकास्तु

“विषयत्वमनादृत्य शब्देनार्थः प्रकाशयते,”

इतिमतावष्टम्भेन पञ्चकं प्रातिपदिकार्थः ॥

परे तु शब्दस्यापि प्रातिपदिकार्थत्वात्पदं प्रातिपदिकार्थः ।
तथाहि । गामुच्चारयेत्यादिलौकिकप्रयोगे शिपिविष्टवतीषु
रथंतरं गायतीत्यादिवैदिकप्रयोगे च शब्दोपि भासत इति
निर्विवादम् । वृत्तिविषय एव शब्दबोधे विषय इति नि-
यमः, तथा च शब्दस्यापि शब्दशक्तिविषयतया भानमङ्गीका-
र्यम् । तत्र घटादिपदे शब्दनिरूपितापि शक्तिर्भिन्ना कल्प्यत-
इति केचित् ॥

अन्ये तु शक्तिविषयो ऽर्थो भासते, शक्तिविषयत्वं चाश्र-
यतांतिरूपकतासंबन्धेन शक्तिमत्त्वम् । तथा चार्थशक्तिज्ञानेनैव
पदस्यापि भानम् । तेन घटादिपदानां शक्तिसंबन्धेन घट-
त्वादिवत् पदमपि शक्यम् । एतावांस्तु विशेषो यत्संबन्धस्यो-
भयनिह्यत्वेन संबन्धिद्वयोपस्थापकत्वाविशेषाद् घटत्वाद्य-
वच्छिन्नशक्त्यैव घटादिवच्छब्दस्यापि तथैव वृत्त्योपस्थितौ
सत्यामर्थबोधे तात्पर्यं सति तत्र विशेषणतया स शब्दो
भासते । तत्रापि घटत्वादिरूपेण विशिष्य शक्तियहवतां
पदजात्युभयप्रकारकबोधः । नलयुधिष्ठिरादिपदवद्विशिष्य
शक्तियहभावे तु व्यक्तिविशेष्यकः केवलपदप्रकारको नलपद-
वाच्यः कश्चिदित्याद्याकारको बोधः । यत्र तूक्तोदाहरणेषु
शब्दमात्रे तात्पर्यं तदा तत्र शक्त्या शब्दस्वरूपस्य प्राधान्ये-
न भानमिति । एवं च क्वचित्तात्पर्यवशाच्छब्द एव प्राधान्येन
भासते क्वचित्तदभावे ऽर्थविशेषणत्वेनेति सिद्धम् । अत

एवाग्निहोत्रं जुहोतीत्यादौ तस्य विशेषणत्वेनान्वयादग्निहोत्र-
नामकेनेति बोधः । एतेनाग्निहोत्रनामके निरुद्धलक्षणेति
निरस्तम्, अनुपपत्त्यभावात्, मत्वर्थलक्षणात्तैल्येन सिद्धान्तानु-
बन्धाच्च, अतः शब्दोपि वाच्यः । एवं च

उदेति सविता ताम्रस्ताम्र एवास्तमेति च ।

संपत्तौ च विपत्तौ च महतामेकरूपता ॥

इत्यादौ रक्त एवास्तमेतीति यदा क्रियते तदा पदान्तर-
प्रतिपादितः स एवार्थोऽन्तरतयैव प्रतिभासतइति काव्य-
प्रकाशोक्तिः संगच्छते । अतः षट् प्रातिपदिकार्थ इति । तदु-
क्तम् ।

ग्राह्यत्वं ग्राहकत्वं च द्वे शक्ती तेजसो यथा ।

तथैव सर्वशब्दानामेते पृथगवस्थिते ॥

इति दिक् ॥

इति प्रातिपदिकार्थनिरुक्तिः ॥

अथ सुबिभक्त्यर्थो निरूप्यते । तत्र प्रथमाषष्ठीवर्जं सर्व-
विभक्तयः कारकाणि । तत्र “प्रातिपदिकार्थलिङ्गपरिमाणव-
चनमात्रे प्रथमा” । लिङ्गपरिमाणवचनानां लिङ्गत्वपरिमाणत्व-
संख्यात्वप्रकारकशक्त्या लिङ्गादिषु प्रथमायाः शक्तिः । प्राति-
पदिकार्थ इति क्व चित्प्रथमाया अर्थो नास्तीति सूचनाय ।
पुमान् देवदत्तः द्रोणो व्रीहिः एको घट इत्यादौ पुंस्त्वद्वाण-
त्वैकत्वानां प्रातिपदिकार्थानां देवदत्तादौ न समवायसंबन्धे-
नान्वयः संभवति । नामार्थयोर्भेदान्वयस्याव्युत्पत्तेः । अतो
लिङ्गादिकं प्रथमार्थः । तत्र च प्रातिपदिकार्थानां पुंस्त्वादी-
नामभेदेनान्वयः, विभक्त्यर्थश्च देवदत्तादौ प्रकारनयान्वेति ।
एवं च पुंस्त्वाभिन्नलिङ्गवान् देवदत्तः । द्रोणाभिन्नपरिमाण-
वान् व्रीहिः । एकत्वाभिन्नसंख्यावान् घट इत्यादिबोधोप-
पत्तिरिति वैयाकरणाः ॥

अत्राहुः । नामार्थयोर्भेदान्वयव्युत्पत्तिरक्षणाय विभक्त्यर्थ-
प्रातिपदिकार्थयोर्भेदान्वयव्युत्पत्तिकल्पनं न युक्तम्, किं चैवं
सति नामार्थयोर्भेदान्वयः क्वापि न स्यात् । प्रातिपदिकार्थ-
त्वेन प्रातिपदिकार्थे प्रथमायाः शक्त्या नीलो घट इत्यादा-
वपि नीलाभिन्नप्रातिपदिकार्थस्य समवायसंबन्धेन घटे ऽन्व-
यात् । न चेष्टापत्तिः । प्रातिपदिकार्थत्वस्य शक्यतावच्छेद-
कत्वे गौरवात् । किं च तण्डुलः पक्ष्मीत्यादावपि प्रातिपदि-
कार्थरूपविभक्त्यर्थस्य कर्मत्वसंसर्गेण पाके ऽन्वयापत्त्या ततो
ऽपि बोधापत्तिः । नहि विभक्त्यर्थस्यापि धात्वर्थान्वये निरु-
पितत्वादिवत्कर्मत्वस्य संसर्गतया भाने किं चिद्वाधकमस्ति ।
अतः प्रातिपदिकार्थेन विभक्त्यर्थस्याभेदातिरिक्तसंबन्धेना-
न्वयबोधो नास्तीति व्युत्पत्त्यन्तरकल्पने गौरवम्, अतो नेदं

शक्तिग्राहकं किं तु प्रथमोच्चारणे ऽन्यार्थस्याभावाद् नेयं कार-
कविभक्तिरिति सूत्राशयः । एवं च मात्रपदं संगच्छते । शक्ति-
ग्राहकत्वे मात्रपदवैयर्थ्यप्रसङ्गः । एवं संबोधने चेत्यत्रापि सं-
बोध्यत्वे प्रथमाया न शक्तिरुच्यते । हे देवदत्त पचेत्यत्रापि
संबोध्यस्य विभक्त्यर्थस्य धात्वर्थे कर्तृत्वेनान्वयापत्तेः । तेना-
मन्त्रितादिसंज्ञान्तरप्रयुक्तकार्यप्राप्त्यर्थं संबोधने चेति सूत्रम् ।
संबोधने या प्रथमा सा आमन्त्रितमिति सूत्रार्थः । अतो न
प्रथमायाः किं चिद्वाच्यं, किं त्वाख्याताद्युक्तार्थानुवाद इति
दिक् ॥

एवं षष्ठ्यापि षष्ठीशेषे इति सूत्रेण विहिता न कारक-
विभक्तिः । शेषे उक्तकर्मत्वाद्वितीयाद्वर्थभिन्ने संबन्धमात्रे
षष्ठीति सूत्रार्थः । एवं च संबन्धे षष्ठ्याः शक्तिः । संबन्धत्वं
शक्यतावच्छेदकं, चैत्रस्य धनमित्यादौ संबन्धप्रकारक एव
बोधः । स्वत्वस्वामित्वविषयत्वसाध्यत्वजनकत्वादिविशेषे
तु लक्षणा । एवं सर्पिषो जानीते मातुः स्मरतीत्यादौ संब-
न्धत्वप्रकारक एव बोधः । तात्पर्यग्रहाच्च विशेषबोधो लक्ष-
णया मानसो वेति जीर्णाः ॥

नव्यास्तु षष्ठ्याः स्वत्वादौ शक्तिः । चैत्रस्य धनमित्यत्र
निरूपितत्वस्वत्वादिकप्रकारक एव बोधः । एवं चैत्रस्य न धन-
मित्यत्र चैत्रनिरूपितस्वत्वाभाववद्भुनमिति बोधः । स्वामित्वं
वा षष्ठ्यर्थः । चैत्रनिष्ठस्वामित्वनिरूपकं धनमिति बोधः, चैत्रस्य
न धनमित्यादौ चैत्रनिष्ठस्वामित्वनिरूपकत्वाभाववद्भुनमिति
बोधः । एवं घटस्याभाव इत्यादौ प्रतियोगित्वादिकं, घटप्र-
तियोगिको ऽभाव इति बोधः । एवं स्वत्वादिविशेषे आनुशास-
निकीं शक्तिमाहुः ॥ तत्र । नानाशक्तिकल्पने गौरवात् । अ-
नुशासनानां लाक्षणिकत्वेनाप्युपपत्तेः । समभिव्याहारविशेषे
लक्षणानियमार्थानि चानुशासनानि । तेनान्यत्र लक्षणया ऽपि
न प्रयोगः । यथा ।

“ज्ञाविदर्थस्य करणे” । ज्ञानभिन्नार्थकज्ञानातिसमभिव्या-
हारे करणत्वे षष्ठी । सर्पिषो जानीते, सर्पिषोपायेन भक्षय-
तीत्यर्थः ॥

“अधीगर्थदयेशां कर्मणि” । स्पृश्यर्थे रुदयेशधातुसमभि-
व्याहारे । मातुः स्मरति, सुवर्णानां दयते, दिशामीष्टे ॥

“कृजः प्रतियत्ने” । सतो गुणान्तराधानं प्रतियवः । कर्पूरे-
णोदकस्योपस्कृते ॥

“रुजार्थानां भाववचनानामज्वरेः” । पीडार्थकज्वरभिच-
धात्वर्थकर्तृवाचकपदसमभिव्याहारे । दुष्कर्मणो रोगस्य रुजा ॥

“आशिषि नाथः” । आशीरर्थकनाथधातुसमभिव्याहारे
कर्मणि । राज्ञो नाथते ॥

“जासिनिप्रहणनाटक्राथपिषां हिंसायाम्” । हिंसार्थकस्य जासधातोर्व्यस्तसमस्तनिप्रपूर्वकहन्धातोः नाटक्राथधात्वोश्च समभिव्याहारे कर्मत्वे । चौरस्योक्तासते, चौरस्य निहन्ति प्रहन्ति प्रणिहन्ति, नाटयति, क्राथयति, पिनष्टि ॥

“व्यवहृपणोः समर्थयोः” । समानद्रव्यकव्यवहारपणार्थकयोर्धात्वोः समभिव्याहारे करणे । शतस्य व्यवहरति, शतस्य पणते, व्यवहार चणादानं, पणो द्यूतम् ॥

“दिवस्तदर्थस्य” । व्यवहारपणार्थकदीव्यतेः समभिव्याहारे । शतस्य दीव्यति ।

“प्रेष्यब्रुवोर्हविषो देवतासंप्रदाने” । प्रेष्यपदब्रूहिपदसमभिव्याहृतहविर्वाचकपदे कर्मत्वे । मेदसः प्रेष्य, मेदसो ऽनुब्रूहि । हविषः प्रेष्य, हविषो ऽनुब्रूहि ।

“यजेश्च करणे” । यजिसमभिव्याहृतहविर्वाचकपदे । सोमस्य यजति ।

“कृत्वर्थप्रयोगे कालेधिकरणे” । सुचकृत्वसुचप्रत्ययान्तसंख्यावाचकपदसमभिव्याहृतक्रियापदसमभिव्याहृतकालवाचकपदे ऽधिकरणत्वे । द्विरद्वौ भुङ्क्ते । द्विसंख्याकमहरधिकरणकं भोजनमित्यर्थः ।

“कर्तृकर्मणोः कृति” । कृदन्तपदसमभिव्याहृतकर्तृकर्मवाचकयोः । कृष्णस्य कृतिः, भारतस्य अरणम् ।

“उभयप्राप्तौ कर्मणि” । कृत्समभिव्याहृतयोः कर्तृकर्मणोः कर्मण्येव । गवां दोहो गोपेन ।

“नलोकाव्ययनिष्ठाखलर्थतृणाम्” । लादेशयोः शतृशानचोः उपत्ययकप्रत्ययाव्ययनिष्ठाप्रत्ययखलप्रत्ययसमानार्थप्रत्ययानां तृणप्रत्याहारोक्तशानचादीनां समभिव्याहारे कर्तृकर्मणोः षष्ठी न । अरिं जिगीषन् जिगीषमाणः, पपिवान् सोमं, पपिश्च, सोमं चिकीर्षुः, दैत्यान् घातुको हरिः, अरिं जित्वा, सोमं भक्षितवान् ।

“अक्रेनोर्भविष्यदाधमर्त्ययोः” । भोजका ओदनं गच्छन्ति ।

“कृत्यानां कर्तरि वा” । कृत्संयोगाच्चित्यप्राप्तषष्ठ्याः कर्तरि विकल्पः । भवतः कर्तव्यं भवता कर्तव्यम् । इदं सूत्रं तृतीयाप्रतिप्रसवफलम् ।

“तुल्यार्थैरतुलोपमाभ्यां तृतीयान्यतरस्याम्” । तुलोपमाभिन्नसदृशार्थकपदसमभिव्याहारे उपमानत्वादिसंबन्धे उपमेयोत्तरप्राप्तषष्ठ्या तृतीयाविधिः । यथा मुखस्य तुल्यश्चन्द्रः मुखेन वेति । अत्र तृतीयाया उपमानत्वादौ लक्षणेति केचित् । आनुशासनिकी शक्तिरित्यन्ये ।

“चतुर्थी चाशिष्यायुष्यमद्रभद्रकुशलसुखार्थहितैः” । आ-युष्यादिपदकरणकाशीरर्थकलिङादिसमभिव्याहारे संबन्धप्रा-

प्तषष्ठी चतुर्थ्यपि कल्पते । देवदत्तस्यायुष्यं देवदत्तायायुष्यं भूयादित्यादि सर्वत्र षष्ठ्याः संबन्धमात्रवाचकतया संबन्धप्रकारको बोधः । कर्तृत्वकर्मत्वादिविधोऽस्तु लक्षणयैवानुशासनवशात् । अन्यत्र लक्षणापि नास्तीति तत्त्वम् ॥

इति कारकवादे प्रथमाषष्ठ्यर्थनिरूपणम् ॥

एतद्वृत्ते द्वितीयादिविभक्तयः कारकाणि । ननु किमिदं कारकत्वम् । न तावत्क्रियाप्रयोजकत्वम् । देवदत्तस्य तण्डुलं पचतीत्यत्रानुमतिद्वारा क्रियाप्रयोजके देवदत्ते ऽतिप्रसङ्गात् । नापि क्रियाजनकत्वम् । यथाज्ञानं पचतीति ज्ञाने ऽतिप्रसक्तेः । अथ धात्वर्थान्वितविभक्त्यर्थान्वयित्वं कारकत्वम् । धनाय गच्छति स्वर्गाय यतते इत्यादावकारकयोर्धनस्वर्गयोरतिव्याप्तेः । न पचतीत्यादौ नार्थे ऽतिव्याप्तेश्च । तस्य पाकान्विताख्यातविभक्त्यर्थान्वयात् । निपातातिरिक्तत्वेन विशेषणे नक्तं पचतीत्यादौ अधिकरणे नक्तादावव्याप्तेः ॥ तस्मात्कर्तृकर्मद्वयन्यतमत्वं कारकत्वमिति नैयायिकाः ॥ सामान्यतः समवेताममवेतस्य द्वैविध्यात्कारकत्वं कर्तृत्वादिक चानुगतव्यवहारसिद्धमखण्डोपाधिरूपं सामान्यमिति रत्नकोशकृतः ॥ सिद्धान्तस्त्वाख्यातार्थान्वितविभक्त्यर्थान्वयित्वं कारकत्वम् । लिङ्गसंख्यादीनां कारकत्वमिष्टमेव । आज्ञस्य यजतीत्यादौ लाक्षणिकषष्ठ्यर्थस्याप्याख्यातार्थान्वयादाज्यादेः कारकत्वम् । उपपदविभक्त्यर्थानां तु कल्पितधात्वर्थान्तरे ऽन्वयात् श्रुतभावनानन्वयित्वेन न कारकत्वम् । अत एव तस्याः कारकविभक्त्यपेक्षया दुर्बलत्वमिति संप्रदायः । तत्र द्वितीयायाः कर्मत्वमर्थः । तच्च क्रियाजन्यफलशालित्वम् । घटं पश्यतीत्यत्र दर्शनजन्यज्ञातताया घटनिष्ठत्वाल्लक्षणसमन्वयः । नन्वेवं चैत्रो ग्रामं गच्छतीत्यादौ चैत्रस्य कर्मत्वापत्तिः । क्रियाजन्यसयोगशालित्वात् । किं च त्यजतिगच्छत्योः पर्यायत्वापत्तिरिति चेत् । अत्र नैयायिकाः । परसमवेतत्वं क्रियाविशेषणं धात्वर्थतावच्छेदकत्वं फलविशेषणं, परत्वं च द्वितीयाप्रकृत्यर्थपेक्षया । एवं चैत्रो ग्रामं गच्छतीत्यादौ चैत्रसमवेतव्यापारजन्यधात्वर्थतावच्छेदकसंयोगशालितया ग्रामस्य कर्मता । शाब्दबोधोपि ग्रामसमवेतधात्वर्थतावच्छेदकसंयोगानुसूलग्रामान्यसमवेतव्यापारजनककृतिमांश्चैत्र इति । त्यजतेर्विभागफलकव्यापारे शक्तिरिति नोक्तदोष इत्याहुः ॥

तच्च कर्म द्विविधम् । “कर्तुरीप्सिततमं कर्म” “तथा युक्तं चानीप्सितम्” इति व्याकरणात् तत्राद्यं चतुर्थी । उत्पाद्यप्राप्यविकार्यसंस्कार्यभेदात् । उत्पत्तिर्नाम येषांकारेण कारकमभिधानोपात्तं तस्यासत एवोत्पादनम् । तस्यैव सतो ऽप्राप्तस्य प्रापणं प्राप्तिः । तद्वत्तद्वृत्तातिशयोक्त्यादनं विज्ञ-

तिः । तस्यैवादृष्टातिशयोक्त्यादनं संस्कार इति । यथा यूपं
क्लिनन्ति, घटं कुर्वते, पयो दोग्धि, व्रीहीनवहन्ति, व्रीहीन्मो-
क्षतीति । एतदुक्तं वाक्यपदीये ।

यदसञ्जायते सद्वा जन्मना यत्प्रकाशते ।
तच्चिर्वत्ये विकार्यं तु द्वेषा कर्म व्यवस्थितम् ॥
प्रकृत्युच्छेदसंभूतं किञ्चित्काष्ठादिभस्मवत् ।
किञ्चिद्गुणान्तरोत्पत्त्या सुवर्णादिविकारवत् ॥
क्रियाकृतिविशेषाणां सिद्धिर्यत्र न लभ्यते ।
दर्शनादनुमानाद्वा तात्त्विकं तत्तु कथ्यते ॥

इति । अनीप्सितमपि चतुर्विधम् । उदासीनं द्वेष्यं संज्ञा-
न्तरैरनारब्धात्मन्यपूर्वकं च । यथा तृणं स्पृशति । विषं भुङ्-
क्ते । गां दोग्धि । विषमनुक्रुध्यतीति, अग्निमनुजपतीति च । अत्र
ईप्सितत्वानीप्सितत्वयोः शक्तिद्वयमिति सेमिश्वरः । ईप्सि-
तानीप्सितानुवृत्तिसाध्यत्वं न द्वितीयार्थो गौरवात् । न च सू-
त्रद्वयानर्थक्यम् । वारणार्थानामीप्सित इति यत्रेभ्यो गां वा-
रयतीत्यत्र यवानामीप्सितत्वेनापादानतया ईप्सिततमे गवि
द्वितीयाप्राप्त्यर्थत्वादादस्य, विषं भक्षयतीत्यादौ द्वितीयस्यापि
सार्थक्यात् ।

“अकथितं च” । दुहयाद्यादिद्विकर्मकधातूनामपादा-
नत्वादिकारकैरसंभवदन्वयं धात्वर्थतावच्छेदकफलशालि व्या-
प्यमानं द्वितीयं कर्म । गां पयो दोग्धि, राजानं याचते वसुधां,
अज्ञा ग्रामं नयति । गोकर्मेकदोहेन पयो भावयतीति बोधः ।
विपरीतं वा । अत्र धात्वर्थव्याप्यमानमेकं कर्म व्याप्यव्याप्य-
मानं द्वितीयम् । अत एव तत्रे पयसि दधानयतीत्यत्र द्वितीय-
कर्मापेक्षया पयसः कर्मत्वेनैवान्वयः ।

“गतिबुद्धिप्रत्यवसानार्थशब्दकर्मकर्मकाणामणि कर्ता स
ज्ञौ” । गत्यर्थकबुद्ध्यर्थकप्रत्यवसानार्थकानां शब्दकर्मकाणामक-
र्मकाणां च शयनाद्व्यर्थकधातूनामण्यन्तानां समभिव्याहारे
यः कर्ता स तेषां ण्यन्तानां समभिव्याहारे कर्म ॥ गुरुं ग्रामं
गमयति, शिष्यं शास्त्रं बोधयति, मन्त्रं यजमानं वाचयति
विष्णुं शाययति । अत्रापि व्याप्यमानत्वम् ।

“हृक्कारन्यतरस्याम्” । हरणार्थकानां करणार्थकानां च सम-
भिव्याहारे द्वितीया तृतीया च । शिष्येण शिष्यं वा भारं हार-
यति कारयति च । तस्मात्साध्यत्व द्वितीयार्थ इति पार्थसा-
रथिः ॥

यत्र च द्वितीयार्थस्य न साक्षात्क्रियान्वयस्तत्रोपपदविभ-
क्तित्वम् । यथा

“अन्तरान्तरेण युक्ते” । त्वां मां चान्तरा ऽन्तरेण वा
हरिरस्ति । अत्र संबन्धे द्वितीयाया लक्षणा । उभयसंबन्ध-
न्तरालवर्ती हरिरिति बोधः ।

“कालाध्यनोरत्यन्तसंयोगे” । कालाध्यवाचिपदसमभिव्या-
हृतद्वितीयाया अत्यन्तसंयोगो व्याप्तिरर्थः । मासमधीते, क्रोशं
पर्वतस्तिष्ठति । मासाभिव्याप्तिविशिष्टमध्ययनं क्रोशाभि-
व्याप्तिविशिष्टपर्वतस्थितिरिति बोधः । अभिव्याप्तेः पर्वतसं-
बन्धित्वादुपपदविभक्तित्वम् ।

“अपवर्गे तृतीया” । क्रियासंबन्धोऽपवर्गः । मासेनानुवाको
ऽधीत इति । द्वितीयापवादः ।

“सप्तमीपञ्चम्यौ कारकमध्ये” । कृतिशक्तिद्वयमध्ये यौ
कालाध्वानौ ताभ्यां सप्तमीपञ्चम्यौ । अद्य भुक्त्वा दृढे
दृढाद्वा भोक्ता ।

“कर्मप्रवचनीययुक्ते द्वितीया” । उपलक्षणाद्व्यर्थकानुप्रतिप-
र्यादिसमभिव्याहृतकर्मप्रवचनीयसंज्ञकानां योगे द्वितीया ।
जपमनु प्रावर्षत् । नदीमन्ववसिता सेना । अनु हरिं सुराः ।
उष हरिं सुराः । वृक्षं प्रति परि अनु वा विद्योतते विद्युत् ।
भक्तो विष्णु प्रति परि अनु वा । लक्ष्मीं हरिं प्रति परि अनु
वा । वृक्षं वृक्षं प्रति परि अनु वा सिञ्चति । हरिमभि वर्तते ।

“यस्मादधिकं यस्य चेश्वरवचनं तत्र सप्तमी” । अत्र
कर्मप्रवचनीययुक्ते सप्तमी । उप परार्धं हरिर्गुणाः । अधि भुवि
रामः । अधि रामे भूः ।

“पञ्चम्यपाङ्परिभिः” । एतैः कर्मप्रवचनीयैर्योगे पञ्चमी ।
अपहरेः संसारः ।

“प्रतिनिधिप्रतिदाने च यस्मात्” । अत्र कर्मप्रवचनीययोगे
पञ्चमी । प्रद्युम्नः कृष्णात्प्रति । तिलेभ्यः प्रतिप्यच्छति मा-
षात् ।

“गत्यर्थकर्मणि द्वितीयाचतुर्थ्यौ चेष्टायामनध्वनि” । अ-
ध्वनिचे गत्यर्थानां कर्मणि एते स्तः चेष्टायां गम्यमानाया-
म् । ग्रामं ग्रामाय वा गच्छति ॥

इति कारकवादे द्वितीया ॥

अथ कर्तृत्व करणत्वं च तृतीयार्थः । “कर्तृकरणयोस्तृ-
तीया” इति सूत्रात् । कर्तृत्वं च स्वातन्त्र्यं स्वतन्त्रः कर्तृति
सूत्रात् ॥ स स्वतन्त्रस्त्रिविधः । शुद्धः प्रयोजकः कर्मकर्ता
चेति । तदनुकूलव्यापारफलाश्रयः शुद्धः । व्यापारानाश्रयत्वे
सति फलाश्रयो द्वितीयः । फलानाश्रयत्वे सति अनुकूलव्या-
पाराश्रयस्तृतीयः ॥ कर्तृत्व न तावद्व्यापारश्रयत्वं, तदुपादानवि-
षयकापरोक्षज्ञानचिकीर्षाकृतिमत्त्वं वा, कूलं पिपतिषति रथो
गच्छतीत्यादावभावात् । नापि कारकान्तराप्रयोज्यत्वे सति
कारकान्तरप्रयोजकत्वम् । उक्तदूषणापरिहारात् । किं तु धा-
त्वर्थव्यापाराश्रयत्वं तत् । यद्वातूत्तराख्यातेन यगादिसमभि-
व्याहृतेन यद्वात्वर्थान्वितधर्मवत्त्वं बोध्यते तद्वत्त्वं तत्क्रिया-

कर्तृत्वम् । चैत्रः पचति जानाति नश्यतीत्यादौ । पाकानुकूल-
व्यापारवत्त्वाश्रयत्वप्रतियोगित्वादिकमेव तत्तत्क्रियाकर्तृत्वम् ।
पच्यते तन्दुल इत्यादौ कर्मण्यतिप्रसङ्गवारणाय यगाद्यसम-
भिव्याहृतेति । तेन स्थाली पचति काष्ठानि पचन्तीत्यत्र
स्थालीकाष्ठादावपि कर्तृत्वमविरुद्धम् ।

करणत्वं तु साधकतमत्वम् । “साधकतमं करणम्” इति
सूत्रात् । साधकतमत्वं चाव्यवधानेन फलजनकव्यापारवत्का-
रणत्वम् । फलायोगव्यवच्छिन्नत्वं वा । तेनात्मना जानाती-
त्यादावात्मनोपि करणत्वमविरुद्धम् । फलोद्देशप्रवृत्तकर्तृव्या-
पारोपकार्यत्व वा । अस्ति चेदं कुठारादौ । एवं च कुठारेण
क्विनत्ति दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गमित्याद्युपपत्तिः । अत्र कर्तृ-
त्वकरणत्वयोः साक्षाद्भावनायां संबन्धात्तदर्थकर्तृतीया कारक-
विभक्तिः । भावनाभिन्नपदार्थान्वयार्थकोपपदविभक्तिः । यथा ।

“सहयुक्ते उपधाने” । साहित्ययुक्ताप्रधानवाचकशब्दस-
मभिव्याहृततृतीयाया निरूपितत्वमर्थः । शिष्येण सहागतो
गुरुः । शिष्यनिरूपितसाहित्यविशिष्टगुरुकर्तृकमागमनमिति
बोधः । एवं च तृतीयार्थस्य भावनान्वयाभावादुपपदविभक्तिः ।

“येनाङ्गविकारः” । विकारयुक्ताङ्गवाचकपदसमभिव्याहृत-
तृतीया संबन्धे । यथा अक्षणा काण इत्यत्र अक्षिसंबन्धिका-
णत्वविशिष्ट इत्यर्थः । अत्र च अक्षिनिष्ठकाणत्वस्य परंपरासं-
बन्धेन चैत्रे प्रकारता ।

“इत्थंभूतलक्षणे” । इत्थंभूतलक्षणे तृतीया । इत्थंभूतल-
क्षणं ज्ञापकत्वम् । जटाभिस्तापस इत्यत्र जटाज्ञाप्यतपोवा-
नित्यर्थः । अत्र ज्ञाप्यत्वस्य तपोविशिष्टे ऽन्वयः । अन्यथा ए-
कदेशे ऽन्वयापत्तेः ।

“संज्ञान्यतरस्यां कर्मणि” । संपूर्वस्य ज्ञाधातोः कर्मणि
तृतीया द्वितीया वा स्तः । मात्रा मातरं वा संजानीते ।
मातृविषयकपूज्यत्वादिप्रकारकज्ञानवानित्यर्थः । अत्र मातृप-
दार्थस्य पूज्यत्वप्रकारकज्ञानक्रियायामन्वयात् पूज्यत्वरूपक्रि-
यान्वय आर्थिकः । फलजनकज्ञानान्वयो वा । तेनात्रोपपद-
विभक्तित्वम् ।

“हेतौ” । हेत्वर्थे तृतीया । पुण्येन दृष्टो हरिः । अत्र
तृतीयार्थस्य सहकारित्वस्य दर्शने ऽन्वयः । पुण्यसहकृतेन्द्रिय-
जन्यं दर्शनम् ।

“अकर्तृपृष्ठे पञ्चमी” । शतेन बहुः शताद्बहुः । अत्र
शतस्य अणक्रियाद्वारा बन्धनक्रियायामन्वयादुपपदविभक्ति-
त्वम् । शताभिन्नअणजन्यबन्धनवान् इति बोधः ।

“षष्ठी हेतुप्रयोगे” । हेतौ द्योत्ये षष्ठ्येव न तृतीया । अध्य-
यनस्य हेतोर्वसति । अध्ययनाभिन्नहेतुको निवासः ।

“सर्वनान्नस्तृतीया च” । कस्य हेतोः, केन हेतुना वसति ॥
इति तृतीयार्थः ॥

संप्रदानं चतुर्थ्यर्थः । “चतुर्थी संप्रदाने” इति सूत्रात् ।
संप्रदानत्वं च धात्वर्थकर्मणा व्याप्यमानत्वम् । व्याप्यमान-
त्वमभिप्रेयमाणत्वम् । धात्वर्थकर्मजन्यव्यापारोद्देश्यत्वमिति
यावत् । यथा विप्राय गां ददाति दानकर्मीभूतगोजन्यपयो-
दोहनादिव्यापारोद्देश्यत्वाद्विप्रस्य संप्रदानत्वम् । रजकाय
वस्त्रं ददातीत्यत्र तु ददातेलावणिकत्वात् चतुर्थ्यपि संबन्ध-
मात्रे जातृणिकी । एवं च दानकर्मीभूतगवादिप्रतिग्रहीतृत्व
संप्रदानत्वम् ॥ “कर्मणा यमभिप्रेति स संप्रदानम्” इति
सूत्रस्याप्ययमर्थः । दानकर्मणा गवादिना यमभिव्याप्नोतीति
जोर्णाः ॥ अभिनवास्तु दृष्टद्वारकधात्वर्थोद्देश्यत्वं संप्रदान-
त्वम् । धात्वर्थजन्यदृष्टफलशालित्वमिति यावत् । तत्फलं
सकर्मकेषु धात्वर्थतावच्छेदकमकर्मकेषु धात्वर्थजन्यमात्रम् ।
सूत्रस्यापि कर्मणा धात्वर्थेनेत्यर्थः । तेन विप्राय गां द-
दाति पत्ये शेते कृष्णाय रोचते भक्तिरित्यादौ मुख्यः प्रयोगः ।
अत्र विप्रनिष्ठस्त्वत्पत्याद्युद्देश्यको दानानुकूलो व्यापारः ।
पतिनिष्ठसुखोद्देश्यकशयनानुकूलो व्यापार इत्यादिबोधः ।
एवं च कर्मकारकापेक्षया संप्रदानस्य प्राधान्यम् । अत एव
मैत्रावरुणाय दण्डं प्रयच्छतीत्यत्र न दानस्य दण्डप्रतिपत्त्य-
र्थत्वं किं तूपयोह्यमाणसंस्कारत्वं सिद्धान्तितम् । आत्रेयाय
हिरण्यं ददातीत्यत्र तु आत्रेयस्य संप्रदानत्वेपि न भावना-
द्देश्यत्वं, भूतभाव्युपयोगाभावेनेष्टत्वाभावादिति दिक् ॥

“रुच्यर्थानां प्रीयमाणः” । रुच्यादिधातुसमभिव्याहारे तु
प्रीयमाणस्यैव संप्रदानत्वम् । देवदत्ताय वने रोचन्ते फलानीति ।
रुचिमत्त्वस्यावच्छेदकतासंबन्धेन वननिष्ठत्वेपि न संप्रदान-
त्वम् ।

“श्लाघद्भुस्थाशपां ज्ञीप्स्यमानः” । ज्ञीप्स्यमानस्य संप्रदा-
नत्वम् । गोपी स्मरात्कृष्णाय श्लाघते, निन्दुते, तिष्ठते, शपते
वेति । स्मरहेतुकगोपीकर्तृकश्लाघनादिज्ञापनवत्त्वात् कृष्णस्य
संप्रदानत्वम् । “इतीव पान्यं शपतः पिकान् द्विजा” नित्यत्र
पान्यस्य शापज्ञापनाभावाच्च संप्रदानत्वम् । श्लाघनं स्तवनं,
निन्दुवो ऽपनयः ।

“धारयत्तमर्णः” । धारयतिसमभिव्याहारे उत्तमर्णस्य सं-
प्रदानत्वम् । मह्यं सुवर्णशतं धारयति देवदत्तः । देवदत्तकर्तृक-
धारणकर्मीभूतसुवर्णशतव्याप्यमानत्वात्सुवर्णशतधारणजन्य-
दुःखवत्त्वाद्वा । अत एव वने धारयतीत्यत्र वनस्य न तत् ।
उत्तमर्णत्वं च एहीतधनवृद्धिभागित्वं वृद्धिजन्यसुखभागित्वं
वा । एतेन भक्ताय धारयति मोक्षं कृष्ण इत्युदाहरणं सूत्र-
विरुद्धम् ।

“सृष्टेरीप्सितः” । सृष्टयतिसमभिव्याहारे इच्छासामान्य-विषयस्य संप्रदानत्वम् । प्रकृष्टेच्छाविषयस्य कर्मत्वम् । पुष्पेभ्यः सृष्टयति, पुष्पाणि सृष्टयति । वने सृष्टयतीति वने तदभावः ।

“क्रुधदुहेर्ष्यासूयार्थानां यं प्रति कोपः” । “क्रुधदुहोरुपसृष्टयोः कर्म” । अरये क्रुध्यति दुह्यति ईर्ष्यति असूयति । उपसर्गरहितक्रोधाधार्यकधातुसमभिव्याहारे कोपकर्मणो हरः संप्रदानत्वम् । वने क्रुध्यतीत्यादौ वनस्य न तत् । शिष्यमभिक्रुध्यतीत्यादावपि न । क्रोधो ऽमर्षः । द्वेहो ऽपकारः । ईर्ष्या ऽत्तमा । असूया गुणेषु दोषाविष्करणम् । एते क्रोधविशेषा एव ।

“राधीत्येयस्य विप्रश्नः” । राधीत्योः समभिव्याहारे विप्रश्नविषयशुभाशुभाधिकरणस्य संप्रदानत्वम् । कृष्णाय राध्यति ईक्षते वा । गर्गकर्तृकगोपीकृतविविधप्रश्नविषयशुभाशुभपर्यालोचनाधिकरणहरिसंप्रदानकं राधनमीक्षणं वेति बोधः ।

“प्रत्याङ्भ्यां श्रुवः पूर्वस्य कर्ता” । आङ्प्रतिपूर्वकश्रुधातुसमभिव्याहारे धात्वर्थप्रतिज्ञाजनकयाचनकर्तुः संप्रदानत्वम् । देवदत्ताय गामाश्रुणोति प्रतिश्रुणोति वा । प्रतिश्रवणादिधात्वर्थेन व्याप्यमानत्वाद्याचकस्य ।

“अनुप्रतिश्रवश्च” । प्रत्यनुपूर्वकश्रुणातेः समभिव्याहारे पूर्वशंसनादिकर्तुर्हानुः संप्रदानत्वम् । अध्वर्युर्हान्ते ऽनुश्रुणाति, प्रतिश्रुणातीति, धातुलक्ष्यप्रेत्साहनव्याप्यमानत्वाद् । एवं चात्र मुख्यैव चतुर्थी ।

यत्र तु धात्वर्थकर्मव्याप्यमानस्यासंभवेनान्यत्रान्वयस्तत्रोपपदविभक्तिस्तदर्थ्यादिलक्षणया । उपपदार्थे ऽन्वयेन प्रधानक्रियायामनन्वयात् । मुख्ये हरिं भजति, भक्तिज्ञानाय कल्पते इत्यादौ । अत्र कल्पितप्राप्तिक्रियान्वयेन श्रुतभजनादिक्रियायां कारकत्वेन साक्षादनन्वयात् । साध्यत्वमात्रे लाक्षणिकत्वाच्चेति वैयाकरणाः ॥ अन्ये त्वत्र चतुर्थ्या नोपपदविभक्ति-त्वं, किं तु साध्यत्वलक्षणया कारकविभक्तित्वमेव । अत एव सर्वेभ्यः कामेभ्यो दर्शपूर्णमासावित्यादौ साध्यत्वेन भावना-न्वयो ऽङ्गीक्रियतइत्याहुः ॥ परे तु तत्रापि सर्वान्कामानित्यर्थोपपदविभक्तित्वमेवेत्याहुः, स्तदग्निमाधत्तइत्यादौ द्वितीयाया अपि उपपदविभक्तित्वापत्त्यपेक्षणीयमेव ॥ एवं वाताय कपिला विद्वदित्यत्र कल्पितज्ञानक्रियान्वयेन, फलेभ्यो यातीत्यादौ अग्रयज्यमानतुमुच्यन्तकर्तृककल्पिताहरणक्रियान्वयेनोपपदविभक्तिः ।

“तुमर्थाच्च भाववचनात्” । यागाय यातीत्यादौ कल्पितदर्शनादिक्रियान्वयेनोपपदविभक्तित्वम् । यागसाध्यकं यानमित्यर्थे तु पूर्ववत्कारकविभक्तित्वमेव । जनार्दनार्थमित्यत्राप्युपपदविभक्तित्वम् । पक्षे कारकत्वं च ।

“नमःस्वस्तिस्वाहास्वधाऽलं वषट्प्रयोगाच्च” । इति विहिता नमःपदादियोगे चतुर्थ्युपपदविभक्तिः । यथा हरये नमः, स्वयंभुवे नमस्कृत्य, हरिमुच्यते इत्युचितमित्यर्थः । नारायणं नमस्कृत्येत्यत्र तु छान्दसः प्रयोगः । प्रजाभ्यः स्वस्ति । स्वस्तिपदं कल्याणवाचकमिदं, द्वितीयं सुबन्तं, “स्वस्तिन इन्द्रो वृद्धश्रवाः” “वैश्वानरो वसुरग्निः स्वस्तये” इत्युभयथा प्रयोगात् । उभयत्रापि मङ्गलवाचकमेव । अग्नये स्वाहा । पितृभ्यः स्वधा । इन्द्राय वषट् । स्वाहापदं स्वधापदं वषट्पदं च प्रदानार्थकम् । अलमिति पर्याप्तार्थसमर्थादिपदान्तरोपलक्षणम् । अत एव स्वामिवाचकप्रभुपदसमभिव्याहारे पट्येव साधुर्न चतुर्थी ॥

“इभ्य आठ्यो धनी स्वामी त्वीश्वरः पतिरीशिता ।

अधिभूर्नायको नेता प्रभुः परिवृढो ऽधिपः” ॥

इत्याद्यनुशासनात्मप्रभुपदस्य स्वामिनि शक्तिग्रहात् प्रभुर्बुभुर्भुवनत्रयस्येति प्रयोगाच्च । तस्मै प्रभवतीति त्वलंपदार्थकप्रभुपदसमभिव्याहारान्वत्तुर्थ्यैव साधुः । सापि जनयितुं पालयितुं वेति कल्पितक्रियान्तरान्वयादुपपदविभक्तिरेव । प्रभवादियोगे षष्ठ्यपि साधुरिति वार्त्तिकस्य तु भावं नाकलयामः ।

“मन्यकर्मण्यनादरे विभाषा ऽप्राणिषु” । मन्यधातुसमभिव्याहारे तद्गात्वर्थकर्मणि विकल्पिता चतुर्थ्युपपदविभक्तिः । न त्वां तृणाय तृणं वा मन्ये । अत्र विकल्पितानादरक्रियान्वयादुपपदविभक्तित्वम् । एवं ग्रामं ग्रामाय वा गच्छतीति विकल्पिता चतुर्थी कल्पितवेष्टाध्वादिपदार्थान्तरान्वयादुपपदविभक्तिः । मनसा हरिं व्रजतीत्यत्र चेष्टाध्वाभावाद् द्वितीयैव साधुरिति दिक् ॥

अत्र मीमांसकाः । चतुर्थ्या देवतात्वं शक्तिः ।

“तद्वितेन चतुर्थ्या वा मन्त्रवर्णेन वा पुनः ।

देवतासंगतिस्तत्र दुर्बलं तु परपरम्” ॥

इति वार्त्तिकात् । तथाहि । सूक्तहविषोरिति वार्त्तिकादाग्न्यं सूक्तमाग्नेयोष्ठाकपाल इत्यादिप्रयोगाच्च सूक्तप्रकाश्यत्वं त्यज्यमानहविःसंबन्धित्वरूपं च देवतात्वं द्विविधं तद्वित्वाच्यं, सास्य देवतेत्यनुशासनेन देवताधिकारे ऽग्निर्देवतेत्यादिभिः सूत्रैरनेकगतादिप्रत्ययवधानात् । सास्य देवतेत्यत्र सूक्तहविषोः षष्ठ्यन्तनिर्दिष्टत्वेन विशेषणत्वप्रतीतावपि उक्तप्रयोगेषु सामानाधिकरण्येनान्यादिपदार्थविशेष्यत्वेन प्रतीतेस्तत्पदनि-

दिष्टान्यादीनां देवतात्वमात्रबोधकत्वात् । तेन तद्वितस्य दे-
वतात्वविशिष्टाऽन्यादिविशिष्टसूक्तहविर्वाचकत्वे सिद्धे “ना-
गृहीतविशेषणा” न्यायेन देवतात्वे शक्तिः । एवमग्नये स्वाहे-
त्यादावपि स्वाहाशब्दार्थहविस्त्यागे अग्नेश्च विशेषणत्वेन
प्रतीतिः संबन्धान्तरत्वाभावेन देवतात्वेनैव विशेषणतेति तत्र
चतुर्थ्याः शक्तिः । एवं मन्त्रवर्णस्यापीति जीर्णाः ॥

अत्र पितृचरणाः । नेदं वार्तिकं चतुर्थ्या देवतात्वे शक्ति-
बोधक, किं तु देवताप्रतिपादकान्तरोपलक्षणं सच्चतुर्थीम-
न्त्रवर्णादौ देवतालाक्षणिकत्वरं, दुर्बलं तु परंपरमित्यभि-
धानात् । तथाहि देवताशब्दतद्वितचतुर्थीद्वितीयामन्त्रा देव-
तात्वबोधकाः । तत्राग्निदेवता वातो देवतेत्यादावग्न्यादीनां
देवतात्वप्रकारकभानाद् उभयरूपे देवतात्वे शक्तिः । सूक्तप्र-
काश्या ऽग्निर्देवत्यागसंबन्धी वेति बोधः । तद्वितस्य तु हवि-
षो ऽग्न्यादिनिष्ठत्वबोधानन्तरं त्यागादिकल्पनात् ततो दुर्ब-
लत्वम् । चतुर्थ्यास्तु त्यज्यमानद्रव्योद्देश्यत्वविशिष्टप्रतिग्रहीतृ-
त्वरूपसंप्रदानत्ववाचिन्याः प्रतिग्रहीतृत्वत्यागेनैकदेशलक्षणया
ततो ऽपि दुर्बलत्वम् । विष्णु यजतीत्यादौ द्वितीयायास्तुद्दे-
श्यत्वमात्रवाचिन्याः विशिष्टे लाक्षणिकत्वाद् दुर्बलत्वम् ।
मन्त्रवर्णस्य तु मन्त्रकर्मसंबन्धज्ञानानुपपत्तिकल्पमन्त्रप्रकाश-
कर्मसंबन्धज्ञानानुपपत्तिकं देवतात्वमित्यत्यन्तं दुर्बलत्वम् ।
तेन संप्रदानत्वे एव चतुर्थ्याः शक्तिर्न देवतात्वे इत्याहुः ॥

अत्र तद्वितादियुक्तवाक्येषु देवताविधिरपूर्व इति के चि-
त् । यागविधिनैव द्रव्यसामान्यस्यैव देवतासामान्यस्याप्या-
क्षेपादिन्द्रादिदेवताविशेषनियमपरतया नियमविधिरित्याहुः ।
तद्वितचतुर्थ्यादिभिस्तुत्युत्पत्त्या स्वप्रकृत्यर्थस्य देवतात्वं प्रति-
पाद्यते । अत एव इन्द्राग्नीतिप्रातिपदिकोत्तरतद्वितेनेन्द्राग्नि-
रूपप्रातिपदिकार्थद्वयनिष्ठमेकं व्यासज्यवृत्तिदेवतात्वं प्रतिपा-
द्यते । एवं महेन्द्रपदेत्तरतद्वितेन महेन्द्रस्यैव देवतात्वमिति
तत्र नेन्द्रस्य देवतात्वमिति । उद्देश्यत्वं च त्यागाव्यवहित-
पूर्वकालीनस्ववाचकवैधपदेच्छायावत्त्वं तेन देवतायाः प्रयोग-
संबन्धित्वमिति प्रकृतिविज्ञातिसंबन्धिनिगमेष्वपि वैधपदसि-
द्धिरिति दिक् ॥

अधिकं मन्त्रतकुसुमाञ्जलावधेयम् ॥

॥ इति कारकवादे चतुर्थ्यर्थनिरूपणम् ॥

॥ अथ बालभारतस्य ॥

॥ प्रास्थानिकपर्वारम्भः ॥

श्रुत्वाथ वृष्णिनिधनं धनंजयमुखान्नृपः ।

तादृक्कालबलवस्तः समस्तत्यागधीरभूत् ॥ १ ॥

धृतराष्ट्रमुवां राष्ट्रमनुयुज्य युयुत्सुना ।
परिक्षिते क्षितिं स्वीयां ददौ सोदरसंमतः ॥ २ ॥
उद रपुण्यप्रकृतिं द्विजप्रकृतिसंमताम् ।
सुभद्रामिह भूपालस्तत्पालनकृतेऽदिशत् ॥ ३ ॥
आदुमाधाय बन्धुभ्यो विधायेष्टिं च नैष्ठिकीम् ।
उत्ससर्ज जले सोऽग्नीन् रागानिव शमामृते ॥ ४ ॥
पौरानाश्वास्य विधुरान् धराममन्त्र्य सानुजः ।
उर्वीशः सर्वसंन्यासी याज्ञसेनीसखोऽचलत् ॥ ५ ॥
एत्योत्सर्गरूपेवाथ पार्थान् प्रार्थ्य हुताशनः ।
निन्द्यः सुहृदिवादत प्राग्दत्तान् कार्मुकेषुधीन् ॥ ६ ॥
परित्यक्तपुरानेतानेकः श्वा वारितोऽपि षट् ।
तदा बुद्धीन्द्रियप्राणानिव कर्मगणोऽन्वगात् ॥ ७ ॥
अथामी दिशमसेदुः शनैर्दक्षिणपश्चिमाम् ।
मग्नां द्वारवतीं वीक्ष्य न च ते योगिनोऽमुहन् ॥ ८ ॥
क्षीणिं प्रदक्षिणीकृत्य ततः स्फीतानुगद्युतिः ।
राजा ययौ दिशं दीप्यमानो भानुरिवोत्तराम् ॥ ९ ॥
ततो गत्या च कीर्त्या च तुहिनाचललङ्घिनः ।
वालुकार्णवमाप्येतेऽपश्यन्मेरुं सनन्दनम् ॥ १० ॥
निराश्रये निरालम्बे तत्राथ पथि पार्षती ।
पतिता चितमप्योष्मत् कृत्ये मूढस्य धीरिव ॥ ११ ॥
सर्वतो निर्मला राजन्तपोयोगे स्थितादुते ।
कुतः कुमुद्वतीवाहि दीर्घं स्वपिति पार्षती ॥ १२ ॥
भूषः श्रुत्वेति भीमोक्तिमनावृतमुखोऽवदत् ।
पक्षपातमधतैषा सुराधिपसुतेऽन्धिमम् ॥ १३ ॥
युग्मम् ।
नकुले पतिते भीमपृष्ठः क्षमापोऽवदत् पुनः ।
न स्पर्धा रूपदर्पेण कन्दर्पोऽप्येष चक्षमे ॥ १४ ॥
पतिते सहदेवेऽथ भीमपृष्ठोऽभ्यधात्तृपः ।
अयं धियोऽभिमानेन मेने मोहजडं जगत् ॥ १५ ॥
जातपातेऽर्जुने वातपुत्रपृष्ठो जगौ नृपः ।
चचाल शिथिलं सैष शूरमानी रणाङ्गणे ॥ १६ ॥
पतितोऽस्मीति भीमेन पातिनाभिहितस्ततः ।
भूपोऽभ्यधादुले दर्पो बह्वाशस्याभवत् तव ॥ १७ ॥
इत्याक्रामन् परं लोकं धर्मधीरो युधिष्ठिरः ।
नाक्षिपञ्चक्षुरप्येष पतितेष्वपि बन्धुषु ॥ १८ ॥

शुनैवानुगतो गच्छन्नविलुप्तमतिर्नृपः ।
 पुरुहूतं पुरोभूतं रथस्थितमवैक्षत ॥ १६ ॥
 देही मत्पुत्रमेहीति वाग्भङ्गा भाग्यभोग्यया ।
 आहूतः पुरुहूतेन पुरुहूतः क्षितेर्जगौ ॥ २० ॥
 नाकमाकलयिष्यामि न विनैव शुनामुना ।
 धिक् तं यः किल संपत्सु विपत्सेवक्रमुञ्जति ॥ २१ ॥
 वनेऽप्यनुष्मितासक्तिर्मलिनोऽप्यलिनां गणः ।
 सुरमूर्धाधिरोहेऽपि सुमनोभिर्न मुच्यते ॥ २२ ॥
 नैवालिङ्गन्ति गोब्रह्मशिवलिङ्गादिभेदिनः ।
 जाह्नवीसवनालस्या जनमाश्रितमोचिनम् ॥ २३ ॥
 एतत्यागे क्व मे धर्मस्तं विना द्युगतिः कुतः ।
 आस्तामेतदियं शिवा तवापि भ्रंशकारिणी ॥ २४ ॥
 इतिभाषिणि धमञ्चे राज्ञि संक्रन्तनेऽवदत् ।
 सुकृतादिक्रियाहीनः श्वायमेतु क्व मे पुरम् ॥ २५ ॥
 स्वर्गोऽस्तु देहयुक्तस्य सुकृतैरस्य मत्कृतैः ।
 इत्यथोचे नृपः कम्पशिरोभिः पूजितः सुरैः ॥ २६ ॥
 ततः श्वरूपमुग्धर्मः स्वरूपरुचिरश्चिरात् ।
 प्रीतः सर्वाङ्गमालिङ्ग्य भूवल्लभमभाषत ॥ २७ ॥
 वत्स त्वत्सन्त्वमालोकि श्वदेहेन मुदे मया ।
 प्रीतोऽस्मि पञ्चमारोह स्वर्गस्तेऽस्तु सनातनः ॥ २८ ॥
 अनया स मयाभोगचतुरः पितुराक्षया ।
 विमानं पुण्यसोपानं प्राप्य देही दिवं श्रितः ॥ २९ ॥
 अर्चितो नाकिभिः साकं मुनिभिर्नारदादिभिः ।
 राजर्षिषु रराजायं तच्च मित्रं इवाङ्गु ॥ ३० ॥
 प्रस्थानस्थो दिवमनु नृपः प्राह शक्रं स्थितास्ते ।
 मत्सोदर्याः सह मखभुवा यच्च तत्रास्मि ज्ञेयः ।
 मा मानुष्यं चिदिवभुवने भावमेहीति तेन ।
 व्यापिद्वोऽपि ध्रुवमयमभूदत्र बाढानुबन्धः ॥ ३१ ॥
 भेजे श्रीजिनदत्तसूरिसुगुरोर्हन्मताहस्थितेः ।
 प्रादाञ्जभूमरोपमानमसरो नाम व्रतीन्द्रः कृती ।
 मौढ्योन्मूर्दिनि बालभारतमहाकाव्येऽत्र तद्गारतीमूर्त्यां ।
 सप्रदशं श्रितामृतदशं प्रास्थानिकं प्रास्थितम् ॥ ३२ ॥
 इति श्रीजिनदत्तसूरिशिष्यश्रीमदमरचन्द्रविरचिते बा-
 लभारतनाम्नि महाकाव्ये वीराङ्गे प्रास्थानिकं पर्व ॥ १७ ॥ ::::

१ चन्द्र इति पा० ।

॥ अथ बालभारतकाव्यस्य ॥

॥ स्वर्गारोहणपर्वारम्भः ॥

अथायमायतश्रीकं ससोदर्यं सुयोधनम् ।
 दिवि वीक्ष्योल्लसन्मन्युः शतमन्युमभाषत ॥ १ ॥
 नमः स्वर्गाय यत्रायमनपायः प्रपूज्यते ।
 महापीठस्थितः पापी जगतापी सुयोधनः ॥ २ ॥
 किं कार्यं निर्विचारेण स्वर्गाचारेण मेऽमुना ।
 सबन्धुवर्गसंसर्गं एव स्वर्गोऽस्तु गोचरः ॥ ३ ॥
 अथो सगर्भानानन्दसंदर्भानस्य भूपतेः ।
 दर्शयेत्यदिशद्वेवो देवदूतमनश्वरम् ॥ ४ ॥
 यथा तत्प्रथितेनाथ पृथ्वीनाथः प्रपेदिवान् ।
 दुर्गतिं दुर्गदुर्गन्धवधबन्धादिदुःखदाम् ॥ ५ ॥
 प्रवध्यबध्यमानानां बन्धूनां विविधैर्वधैः ।
 स तत्राकर्णयन् कर्णकटुमार्ततरं स्वरम् ॥ ६ ॥
 भीमादयो वयमियं द्रौपदी च पृथुव्यथा ।
 त्वत्पुण्यपवनेनैव स्वस्थाः स्म स्तीयतां क्षणम् ॥ ७ ॥
 इत्युत्त्या स्तम्भितः स्तम्भमन्त्रशक्त्येव भूपतिः ।
 निन्दन् दैवस्य दुर्वृतं देवदूतमभाषत ॥ ८ ॥
 स्थितोऽहं बन्धुसङ्गेन नरकोऽप्येष नाकति ।
 वैतरण्येव गङ्गेह दुःखान्येव सुखानि मे ॥ ९ ॥
 स्वस्ति ते गच्छ नाकिभ्यो नाकाय च नमो नमः ।
 दुर्वृता यच्च पूज्यन्ते त्यज्यन्ते शीलशालिनः ॥ १० ॥
 इत्युत्त्यास्मिन् गते दूते पुरुहूतं पुरः स्थितम् ।
 अपश्यदूषतिः किंतु न किञ्चिन्नरकादिकम् ॥ ११ ॥
 स्पृष्टं पुण्येन मरुता मरुतामधिपो नृपम् ।
 किमेतदिति संभ्रान्तमथैनं सान्त्वयन् जगौ ॥ १२ ॥
 गुरोर्विनियहेऽवोचद् यदसत्यलवं भवान् ।
 अदर्शि दुर्गतिस्तेऽसौ तत्फलं मायया मया ॥ १३ ॥
 तत् प्रमोदसुधासिन्धून् बन्धून् पश्याधुना दिवि ।
 नन्दिनीं द्रुपदस्यापि स्वर्गश्रीपदतां गताम् ॥ १४ ॥
 इत्यमर्त्यपतिवाक्यसंमदी ।
 स्वर्यदीपयसि धर्मनेदितः ।
 धर्मसूनुरविशद्द्वीकृते ।
 श्रेयसीव विमले मलच्छिदि ॥ १५ ॥

रुक्मपङ्कजनिकुञ्जगुञ्जनैः
 कर्णकोटरसुधौघघर्षणः ।
 तन्मुदे मधुलिङ्गां पदं तदा
 तुम्बुरुप्रभृतयोऽभजन् भृशम् ॥ १६ ॥
 तन्मदाय च दृशामगोचराः
 सान्द्रमन्द्रमुरजस्वनस्पृशः ।
 मौरमौरजिकराजयो ययु-
 वारिवारणगणस्य गर्जिषु ॥ १७ ॥
 तन्मुदे च जलमग्नमूर्तय-
 स्तोयजीकृतकराननश्रियः ।
 चिचमास्तलयेन चक्रिरे
 नर्तनानि सुरनर्तकीगणाः ॥ १८ ॥
 इत्यनन्यलयलालितत्मन-
 स्तोयकेलिषु किमप्यजानतः ।
 जाह्नवी वपुषि तस्य निर्ममे
 मर्त्यताविनयनेन दिव्यताम् ॥ १९ ॥
 कल्पकोटिमदनेन्दुभास्वता
 कालपावकविवर्तकर्मणा ।
 उद्धृतैरणभिरुतमोतमैः
 कृष्णमूर्तिरिव स व्यराजत ॥ २० ॥
 चैदृशीमथ सभामभिव्रजन्
 प्रेक्षणीयकविधायिनां पुरः ।
 यद्यदैहत स दातुमद्भुतं
 तत् तदैवत तदात्महस्तगम् ॥ २१ ॥
 राजसूयमखकर्मसिद्धिजं
 सिद्धगीतिषु निजं पिबन् यशः ।
 शक्रदर्शितपथः पृथूत्सवोऽ-
 नुत्सुकः सुरसभां स भेजिवान् ॥ २२ ॥
 तच्च संप्रसरदप्सरोगण-
 प्रेक्षणीयकमहान् सहोदरान् ।
 तान् विभावसुविभाभिभाविना
 भासितामरसभान् न्यभालयत् ॥ २३ ॥
 अर्कं कर्णाभिमन्यु हरिमहसि हरिं तच्च गन्धर्वराजे
 गान्धारीशं कृषीशं गुरुवपुषि वसावष्टमे सिन्धुसूनुम् ।

येषामन्येऽपि येऽशाः क्षितिभरहतयेऽवातरन् मर्त्यलोकां
 लीनांस्तानेष तेषु चिदशपतिगिरा धर्मपुत्रो ददर्श ॥ २४ ॥
 भुक्ताखिलद्वीपदिलीपराम-
 भगीरथाद्यदुतवीरसेव्यः ।
 अयं स्वयं तच्च रराज राज-
 चन्द्रे हरिश्चन्द्रपदोचितश्रीः ॥ २५ ॥
 भेजे श्रीजिनदत्तसूरिसुगुरोर्हन्मताहस्थितेः
 पादाब्जभरोयमानममरो नाम व्रतीन्द्रः कृती ।
 वैदग्ध्यात्मनि बालभारतमहाकाव्ये स्म निर्गच्छति
 स्वर्गारोहणपर्व तन्मतिमहः स्पष्टादयेऽष्टादशम् ॥ २६ ॥
 अस्यामेकेन सर्गेण पञ्चपल्यामनुष्ठुभाम् ।
 प्रपञ्चितं शतद्वन्द्वमेकाशीतिसमन्वितम् ॥ २७ ॥
 इति श्रीजिनदत्तसूरिशिष्यश्रीमदमरचन्द्रविरचिते बा-
 लभारतनाम्नि महाकाव्ये वीराङ्गे आश्वमेधिकाश्रमवासि-
 कमौशलप्रास्यानिकस्वर्गाधिरोहणाभिधपञ्चपर्वीप्रपञ्चो नाम
 द्विचत्वारिंशः सर्गः ॥ १८ ॥ :: ::

यद्भारतीभारतपानलीनाः
 सुधाभुजां धाम न कामयामः ।
 स मुक्तिकान्तापरिलोभनानि
 ज्ञानानि नः कृष्णमुनिस्तनोतु ॥ १ ॥
 तपस्विनी भूम्यथ पाण्डुपुत्र-
 वियोगपञ्चाग्नितपः प्रविष्टा ।
 परिक्षितं दीप्रगुणं युवानं
 वीक्ष्यावकीर्णित्वमधत मता ॥ २ ॥
 वर्युः परिक्षित् क्षितिपः किमेष
 यः सर्वतो दानजलेन सिक्ताः ।
 प्रतापतिग्मद्युतितापनेन
 प्रावर्धयत् पूर्वजकीर्तिवल्लीः ॥ ३ ॥
 यस्योग्रमूर्तेः शरभूर्बभार
 षड्भिर्गुणैः प्रशमुखतां प्रतापः ।
 चण्डद्युतां द्वादश मण्डलानि
 यत्कुण्डलानीव विरेजुरुच्चैः ॥ ४ ॥
 स्वयं सुधासान्द्रकरोऽपि चन्द्रः
 शश्वद्यशो गायति यस्य गौरम् ।

तदङ्ग मस्यैति मृगो मृगारि-
 नखाङ्गुराकारकलासृशोऽपि ॥ ५ ॥
 रजस्तमोलुप्रविवेकदृष्टिं
 प्रपातिनं पातकपङ्कपुरे ।
 दयामयो यः समयोचितेन
 दण्डावलम्बेन जनं चकर्ष ॥ ६ ॥
 क्रीतं गुणैर्नीतिपरायणो यः
 कस्यान्तरङ्गं न गृहीचकार ।
 तत्तत्परिज्ञानभियेव भेजे
 हृदापि पापं न कदापि कश्चित् ॥ ७ ॥
 यैरीश्वरोऽस्थाप्यत संनिवेश-
 विशेषतः क्षमादिसकर्तृकत्वात् ।
 तैरप्यहो यदुवि तस्कराणां
 न स्थापनायां ददृशे प्रमाणम् ॥ ८ ॥
 अभ्यर्च्य शंभुर्वदने दिनाना-
 मभ्यर्थितो येन सदार्यसार्थम् ।
 तं भूतले स्रष्टुमनीश एव
 तद्रूपधारी स्वयमागतश्चेत् ॥ ९ ॥
 तस्याभवन्मद्रवतीति कान्ता
 नितान्तरूपामिव यां निरूप्य ।
 सुगाढमङ्गेन निजेन भर्तु-
 रङ्गं न गाधीशसुता बबन्ध ॥ १० ॥
 जातोऽयमस्मन्मयमूर्तिरस्म-
 त्युण्यैरिति ध्यानपरा दिगीशाः ।
 मुदं परां भेजुरनन्यभासा
 तया समं खेलति तच्च भूषे ॥ ११ ॥
 जगत्त्रयोऽल्लासविकाशिशक्तिं
 ब्रह्माण्डपिण्डीव पतिं प्रजानाम् ।
 कालेन कल्याणकदम्बगर्भं
 गर्भं दधौ भूविभुवल्लभेयम् ॥ १२ ॥
 दूरप्रियालिङ्गनभङ्गिभोगं
 पोष्यत्वयास्यज्जगदेकवीरम् ।
 सदुःखहर्षं स्तनयुग्ममस्याः
 श्यामाननं पीनतमं च जज्ञे ॥ १३ ॥

तद्रूपमर्कः शशभृच्च वृद्ध-
 मातामहो वृद्धपितामहश्च ।
 असिञ्चतां स्वस्वमहोभिरस्मात्
 तस्या वपुस्तापि च पाण्डु चासीत् ॥ १४ ॥
 असौ सपत्नी मम रत्नगर्भा
 सद्गर्भरत्नाहमपीति कामम् ।
 मेयं मयापीडि वसुंधरेति
 सा मन्दमन्दाङ्घ्रिगतिश्चचाल ॥ १५ ॥
 सा देहसादोऽभितभूरिभूषा
 रत्नाङ्कितं कङ्कणयुग्ममेव ।
 आबिभ्रती सार्कविधुर्विभात-
 लक्ष्मीरिवाभासत नाशितोडुः ॥ १६ ॥
 मन्त्रप्रभावर्द्धिसमर्थनाभिः
 साध्येऽपि सिद्धाहिमहर्षिमिचे ।
 चैलोक्ययाचाजुषि वल्लभेऽस्या
 न दोहदः कश्चिदपूरितोऽभूत् ॥ १७ ॥
 रराज सा दोहदपूरणेन
 समुज्ज्वलोन्मीलितदेहदीप्तिः ।
 विस्फीतशीतद्युतिडम्बरेण
 कुमुद्वतीवाभिलललालः ॥ १८ ॥
 प्रमुग्धदेहद्युतिदीपिताशं
 दुग्धाब्धिबीचोव निधिं कलानाम् ।
 जगद्गुहां पुण्यपरंपराभिः
 पुण्यक्षणेऽसौ सुषुवे तनूजम् ॥ १९ ॥
 तेजस्विनं सूनुमसुं प्रसूय
 विश्वाङ्गनासु प्रथमैव साभूत् ।
 जायेत यस्यां तपनो न पूर्वां
 तामेव किं दिक्षु दिशं दिशन्ति ॥ २० ॥
 दिशामधीशैर्विहितावतारे
 तस्मिन् कुमारे कमनीयभासि ।
 नवीभवद्रत्नभविभ्रमाशाः
 प्रसन्तिमाशा रभसेन भेजुः ॥ २१ ॥
 तदङ्गसक्तेषु दिगीश्वरेषु
 प्रधानमानी धनदस्तदाभूत् ।

तज्जन्मदानातिशयेऽपि राज्ञो
 न तुष्टे यत् सद्ने धनेन ॥ २२ ॥
 जनेषु मामीजयते सुहृत्सु
 द्विषज्जनानेजयते पुरायम् ।
 इति प्रतेने जगतीभुजंग-
 स्तनूजमेनं जनमेजयाह्वम् ॥ २३ ॥
 माधुर्यधुर्याणि किमु ब्रवीमि
 नृपप्रियायाः स्तनयोः पयांसि ।
 यानि प्रक्षामं पिबति स्म तस्य
 शिशोर्मुखीभूय सुधाकरोऽपि ॥ २४ ॥
 दृशा स्मितं नासिकयास्यगन्धं
 मुखेन दुग्धं श्रवसा चटूक्तिम् ।
 अङ्गेन पाणिद्वयलालनं च
 मातुः प्रमेदेन पपौ स बालः ॥ २५ ॥
 विलोलदोलाशयनः समस्तं
 बालोऽयमालोक्य विलोलमेव ।
 एकात्मतातत्त्वविवेकबोधि-
 लयोद्गतानन्द इवाप निद्रास् ॥ २६ ॥
 स्फुरत्प्रभायामुरसा रसायां
 चचाल बालः स्फटिकाचितायाम् ।
 तरन्निवात्यद्रुतरूपकीर्ति-
 दुग्धाम्बुधौ लोलकरक्रमोऽयम् ॥ २७ ॥
 उत्तिष्ठतो वीक्ष्य जनान् सहेलं
 बालोऽप्यसावृत्तित एव तद्वत् ।
 न बद्धमुष्टित्वभियेन्न बन्धु-
 वर्गःकुलीषु ग्रहणं चकार ॥ २८ ॥
 यः कोऽपि यत् किञ्चिदपि प्रतन्वन्
 दृष्टोऽमुना तद्विदधे तदैव ।
 असावसाधारणबोधशक्ति-
 रालोकि कौतूहलिना जनेन ॥ २९ ॥
 तत् सत्यमेव श्रुतिवाक्यमात्मा
 वै जायते पुत्र इति प्रतीतम् ।
 तत्रैव पुत्रे नृपमद्रवत्याः
 कथं मिथः स्नेहसोऽन्यथागात् ॥ ३० ॥

परस्परैर्घ्यानिधिरेककालं
 कालेऽभिसर्तुं तरला कलाली ।
 बोधाभिधानेन विलोचनेन
 विलोकयामासतमां तमेकम् ॥ ३१ ॥
 भाग्योदयैरेव सुतस्य तस्य
 क्षीणे च रीणे च गणे रिपूणाम् ।
 भूपः शरासारयशांसि पातुं
 मृगव्यमव्यग्रमतिस्ततान ॥ ३२ ॥
 मध्येवनं मार्गणविद्वनष्ट-
 मृगानुसारी मृगयाविहारी ।
 भाग्योर्मिनिर्मुक्त इवार्थकाम-
 श्चिरं स बभ्राम न कुच कुच ॥ ३३ ॥
 मौनी मुनिस्तेन शमीकनामा
 दृष्टश्च पृष्टश्च मृगप्रवृत्तिम् ।
 अदत्तवाक् चापमुखोद्भूतेन
 मृताहिनाकारि स हारकण्ठः ॥ ३४ ॥
 प्राप्नो गते राजनि कोपपिङ्गः
 शृङ्गी मुनेस्तस्य सुतः शशाप ।
 यः पन्नगं मत्पितरि न्यधत्
 तं तन्नको भवतु सप्रमेऽहि ॥ ३५ ॥
 शमी शमीकः कृष्याद्रितस्तं
 भूपालशपं कृष्याञ्चकार ।
 भूपोऽपि संमन्त्रितमन्त्रिकौघः
 स्वरक्षोपायमरायणोऽभूत् ॥ ३६ ॥
 संमन्त्र्य मन्त्रिप्रवरैर्यैक-
 स्तम्भागदेशस्थितसंनिवेशम् ।
 सौधं विधाय्याशु सुधीः स रुद्र-
 परप्रवेशं तस्मै विवेश ॥ ३७ ॥
 जगन्मयीलङ्घनजाडिकाहि-
 हलाहलालोभिरलङ्घनीयम् ।
 पार्श्वेषु रक्षोषधिमौन्त्रिकौघ-
 मयं स यत्नचितयं ततान ॥ ३८ ॥
 अथाहि दिष्टे मुनिशापनुन्नः
 पृथासुतद्वेषविशेषतः ।

मूर्तोऽयमक्रोधशिखीव नागः
 स नागसाहं नगरं प्रतस्थे ॥ ३६ ॥
 विषद्विषन्मन्तसुधाब्धिमेष
 द्विजं द्विजिह्वः पथि कश्यपाख्यम् ।
 यान्तं रयात् पार्थिवपालनाय
 दरिद्रमिष्टद्रविणं ददर्श ॥ ४० ॥
 स पश्यतस्तस्य वटं विषाग्नि-
 पातेन दग्ध्वा तमुवाच विप्रम् ।
 स तत्तकोऽहं नृपरक्षणे चेत्
 क्षमोऽसि तज्जीवय वृक्षमेनम् ॥ ४१ ॥
 अहोदताय सुधौघशृष्ट्या
 दृष्ट्या तरुज्जीवनमुत्तरं सः ।
 महात्मनां वाभिरसूचितैव
 क्रिया विशत्युज्ज्वलकार्यनाट्ये ॥ ४२ ॥
 मर्त्यैरदेयं द्रविणं प्रदाय
 स तत्क्षणे प्रहितोऽथ विप्रः ।
 चेष्टाचयज्ञाननृपालकालः
 संपूर्णकामः स्वगृहं जगाम ॥ ४३ ॥
 क्षमापं ग्युस्तापसवेषभाजो
 भुजंगमाः केऽप्यथ तत्क्षोक्त्या ।
 अचान्तरे भीतिभिरस्पृशन्तो
 विषौषधीधर्मविधिच्छलेन ॥ ४४ ॥
 दन्वाशिषं तत्स्वयमर्पितानि
 फलानि पुष्पाणि च पाणियुग्मे ।
 दधौ नृपस्तत्क्षणीक्षणीय-
 कृतान्तदेवार्चनवाञ्छयेव ॥ ४५ ॥
 दृष्ट्वा कृमिं शोणदृशं पिशङ्गं
 सूक्ष्म फले मन्त्रिणमाह भूपः ।
 शापेन मुच्येय दशत्वसौ मां
 कीटो मुधाकल्पिततत्क्षकाख्यः ॥ ४६ ॥
 एवं नृदेवं निगदन्तमेव
 दग्ध्वा स सौधं विषवह्निवीच्या ।
 धृतस्वरूपश्च्युतकीटरूपः
 खं तत्क्षकस्तत्क्षणमुत्पपात ॥ ४७ ॥

जनमेजयनामाय तत्सूनुर्भासुरां भुवम् ।
 स बालोऽप्युज्ज्वलनेजा दिवाकर इवाकरोत् ॥ ४८ ॥
 अध्येष इवाम्भोभृद्गुतः कलिताः कलाः ।
 अन्या इव व्यधादेष जगदास्वादकर्मणि ॥ ४९ ॥
 सुवर्णवर्णकाशीशकुमारीमुदवाह सः ।
 नृपो वपुष्टुमां नाम पुष्टुमाङ्गलिकोत्सवः ॥ ५० ॥
 दिव्यदम्पतिभिः प्रेक्ष्य तं खेलन्तं तयान्वितम् ।
 निद्रा तादृक् प्रिया नास्ति दुःखितैरिव दूरिता ॥ ५१ ॥
 भूभृन्मौलिमिलत्पादः प्रतापाक्रान्तभूतलः ।
 सर्वलोकदुरालोकः स बभौ भानुमानिव ॥ ५२ ॥
 प्रवर्षन्नमृतं गोभिः कुर्वन् कुवलयस्मितम् ।
 कस्य कस्य न सेव्यत्वं स सुधांशुरिवासदत् ॥ ५३ ॥
 वपुष्टुमा क्रमादेनं सेवमाना ततोऽसुवत् ।
 जितारातिशतानीकं शतानीकं तनूद्वयम् ॥ ५४ ॥
 सहस्रानीक इत्यस्य शतानीकस्य नन्दनः ।
 भाव्यश्वमेधाद्वैदेहीभवो देहीव विक्रमः ॥ ५५ ॥
 इति श्रुत्वा वचो वैशम्पायनाज्जनमेजयः ।
 ननन्द निभृतानन्दः सदानिष्कन्दनो द्विषाम् ॥ ५६ ॥
 युगम् ।
 जगत्त्रयजयोपायस्फायमानमतिं मुनिः ।
 उत्कृष्टं कदाप्येत्य लीलावनगतं जगौ ॥ ५७ ॥
 कान्तायै कुण्डले वेदगुरुणा गुरुदक्षिणाम् ।
 याचितः पौष्पभूषस्त्रीमदयन्तीधृतेऽप्यहम् ॥ ५८ ॥
 ते पुरा कुण्डले प्रार्थ्य गुर्वर्थं मम धावतः ।
 तीरमुक्ते सरित्तीरस्पर्शिनस्तत्क्षकोऽहरत् ॥ ५९ ॥
 तत्पथेनाहमुत्तालपातालतलमाविशम् ।
 तं जित्वाग्निप्रसादेन तूष्णं पूर्णसृष्टोऽभवम् ॥ ६० ॥
 ताटङ्कृतिविद्वेषं तदाद्येव वहन्नहम् ।
 कंचिन्नालोक्यं लोकनाथं येन स जीयते ॥ ६१ ॥
 दृष्टेऽद्य विजगज्जैवचरिचे त्वयि मन्मनः ।
 तथा व्यकासीत् तच्छल्यशैथिल्यमभवद्यथा ॥ ६२ ॥
 तत् साधय धराधीश मुदे स्वपितृवैरिणम् ।
 परिचिद्भक्तकं क्षीणरक्तकं मङ्गु तत्क्षकम् ॥ ६३ ॥
 तत्क्षकः पितृवैरीति तद्विरा वैरकारणम् ।

तज्जन्मदानातिशयेऽपि राक्षो
 न तुष्टे यत् सदने धनेन ॥ २२ ॥
 जनेषु मामीजयते सुहृत्सु
 द्विषज्जनानेजयते पुरायम् ।
 इति प्रतेने जगतीभुजंग-
 स्तनूजमेनं जनमेजयाहम् ॥ २३ ॥
 माधुर्यधुर्याणि किमु ब्रवीमि
 नृपप्रियायाः स्तनयोः पयांसि ।
 यानि प्रकामं पिबति स्म तस्य
 शिशोर्मुखीभूय सुधाकरोऽपि ॥ २४ ॥
 दृशा स्मितं नासिकयास्यगन्धं
 मुखेन दुग्धं श्रवसा चटुक्तिम् ।
 अङ्गेन पाणिद्वयलालनं च
 मातुः प्रमोदेन पपौ स बालः ॥ २५ ॥
 विलोलदोलाशयनः समस्तं
 बालोऽयमालोक्य विलोलमेव ।
 एकात्मतातत्त्वविवेकबोधि-
 लयोद्गतानन्द इवाप निद्रास् ॥ २६ ॥
 स्फुरत्प्रभायामुरसा रसायां
 चचाल बालः स्फटिकाचितायाम् ।
 तरन्निवात्यद्रुतरूपकीर्ति-
 दुग्धाम्बुधौ लोलकरक्रमोऽयम् ॥ २७ ॥
 उत्तिष्ठतो वीक्ष्य जनान् सहेलं
 बालोऽप्यसावुत्थित एव तद्वत् ।
 न बद्धमुष्टित्वभियेव बन्धु-
 वर्गकुलीषु ग्रहणं चकार ॥ २८ ॥
 यः कोऽपि यत् किञ्चिदपि प्रतन्वन्
 दृष्टोऽमुना तद्विदधे तदैव ।
 असावसाधारणबोधशक्ति-
 रालोकि कौतूहलिना जनेन ॥ २९ ॥
 तत् सत्यमेव श्रुतिवाक्यमात्मा
 वै जायते पुत्र इति प्रतीतम् ।
 तत्रैव पुत्रे नृपमद्रवत्योः
 कथं मिथः स्नेहसौजन्यथागात् ॥ ३० ॥

परस्परैर्घ्यानिधिरेककालं
 कालेऽभिसर्तुं तरला कलाली ।
 बोधाभिधानेन विलोचनेन
 विलोकयामासतमां तमेकम् ॥ ३१ ॥
 भाग्योदयैरेव सुतस्य तस्य
 क्षीणे च रीणे च गणे रिपूणाम् ।
 भूपः शरासारयशांसि पातुं
 मृगव्यमव्ययमतिस्ततान ॥ ३२ ॥
 मध्येवनं मार्गणविद्वनष्ट-
 मृगानुसारी मृगयाविहारी ।
 भाग्योर्मिनिर्मुक्त इवार्थकाम-
 श्विरं स बभ्राम न कुच कुच ॥ ३३ ॥
 मौनी मुनिस्तेन शमीकनामा
 दृष्टश्च पृष्टश्च मृगप्रवृत्तिम् ।
 अदत्तवाक् चापमुखोद्भूतेन
 मृताहिनाकारि स हारकण्ठः ॥ ३४ ॥
 प्राप्नो गते राजनि कोपपिङ्गः
 शङ्गी मुनेस्तस्य सुतः शशाप ।
 यः पन्नगं मत्पितरि न्यधत्
 तं तत्तको भक्षतु सप्रमेऽहि ॥ ३५ ॥
 शमी शमीकः कृपयाद्रितस्तं
 भूपालशपं कथयचकार ।
 भूपोऽपि संमन्त्रितमान्त्रिकौघः
 स्वरक्षोपायपरायणोऽभूत् ॥ ३६ ॥
 संमन्त्र्य मन्त्रिप्रवरैर्यैक-
 स्तम्भाग्रदेशस्थितसंनिवेशम् ।
 सौधं विधाय्याशु सुधीः स रुद्र-
 परप्रवेशं तस्मै विवैश ॥ ३७ ॥
 जगन्नीलङ्घनजाह्निकाहि-
 हलाहलालोभिरलङ्घनीयम् ।
 पार्श्वेषु रक्षोषधिमन्त्रिकौघ-
 मयं स यत्नचितयं ततान ॥ ३८ ॥
 अथाहि दिष्टे मुनिशापनुज्ञः
 पृथासुतद्वेषविशेषतः ।

सभ्यानापृच्छ जज्वाल स रुषा पुरुषाधिपः ॥ ६४ ॥
 ततस्त्रिजगतीहोममन्त्रमानवीणतेजसः ।
 द्विजानामन्त्र्य धात्रीशः सर्पसचमसूचयत् ॥ ६५ ॥
 तदाहिकुलदाहाय भूपकोप इवाङ्गवान् ।
 प्राविशत् क्रतुकुण्डान्तः प्रज्वलन् ज्वलनच्छलः ॥ ६६ ॥
 निर्दम्भमन्त्रसंरम्भभासुरैरथ भूसुरैः ।
 कृष्टा विश्वधृतिव्यक्तशक्तयोऽप्युरगा न के ॥ ६७ ॥
 निसर्गभूषणं भर्गं भगवन् भवतो वयम् ।
 तदस्मान् भालदृग्वासोपरोध्यात् पाहि पावकात् ॥ ६८ ॥
 आकल्पमाप्य तल्पत्वमस्मदीशेन सेव्यसे ।
 अस्मान्स्मान् किं पासि क्रतुतः क्रतुपूरुष ॥ ६९ ॥
 त्वत्सर्गस्य तृतीयोऽंशः पश्यतस्ते विलीयते ।
 वेदज्ञैः क्रिश्यमानान् नः पासि वेदकवे न किम् ॥ ७० ॥
 कदा रज्जुक्रियाकारि नास्माभिः स्यन्दने तव ।
 तन्नः किं चायसे नैभ्यस्त्रयीविद्वस्त्रयीतनो ॥ ७१ ॥
 अस्मन्मुक्ता मही मङ्गा साद्रिस्तन्मेहमन्दिरा ।
 का वो गतिर्वयं पात्यास्तत् संमील्याग्निमाननम् ॥ ७२ ॥
 इत्यारटन्तस्तैः सर्वैरपि रक्षितुमक्षमैः ।
 सः सं निरीक्ष्यमाणस्ते दीप्रेऽग्नौ भोगिनोऽपतन् ॥ ७३ ॥
 स्वमिचमास्तभुजो भुञ्जानो भुजगव्रजान् ।
 स्फुटत्फणामणिस्वानैः सोऽग्निरट्टाहर्षदिव ॥ ७४ ॥
 अनलादुच्छलन्तः खे श्यामाङ्गा मणिमौलयः ।
 धूमेषु सस्फुलिङ्गेषु नोपालयन्त पन्नगाः ॥ ७५ ॥
 दग्धा मखाग्निक्तीलाभिरुदूतनवमूर्तयः ।
 सद्योऽपि द्यामगुर्नागास्ते धूमेत्कलिकाच्छलात् ॥ ७६ ॥
 दह्यमानकुलालोक्रुद्धदयस्फुटनव्यसोः ।
 निर्ममेमृतक्रमैव कस्यचिद्भोगिनोऽग्निना ॥ ७७ ॥
 गलद्गलविध्मातं महाहिः कोऽपि पावकम् ।
 अज्वालयत् स्वफूत्कारैरकर्णानां कुतो मतिः ॥ ७८ ॥
 प्रसह्य दह्यमानेषु तदा भोगिकुलेष्वभूत् ।
 दुर्भिक्षभयभृद्विष्णुगुहवाहनयोर्मनः ॥ ७९ ॥
 रविस्पन्दनसंदानभर्गभूषणभोगिनाम् ।
 नाभूत् तदाग्निमीः सोढतद्वा तद्वालवक्षुषाम् ॥ ८० ॥
 ता धारावाहिणीवाहिरक्तनद्यस्तदाभवन् ।

बालासु यासु लोलासु सागरो रागमागतः ॥ ८१ ॥
 यत्र हुताहिव्यूहेषु द्विजेषु जनमेजयः ।
 महानागकुलस्तोमहोममप्यादिशत् क्रुधा ॥ ८२ ॥
 ततस्तत्तकहोमाय मन्त्रमाहुश्च सोमपाः ।
 चस्तः स्वर्गीयमास्तीकमित्युवाच च वासुकिः ॥ ८३ ॥
 अनादेशविधानाग्निदग्धा क्रुदुः पुरोरगान् ।
 दाहोऽस्तु सर्पसचे व इति माताशपत् सुतान् ॥ ८४ ॥
 क्षयं यास्यन्ति सर्वेऽपि किं सर्पा मातृशपतः ।
 इति पृष्ठस्तदा देवैर्जगद जलजासनः ॥ ८५ ॥
 जरत्कारुमुनेः पत्नी जरत्कारुरिति श्रुता ।
 प्रसविष्यति सा पुत्रमास्तीकं वासुकिस्वसा ॥ ८६ ॥
 अहीन् वेदविदग्धस्तान् दग्धशेषान् स पास्यति ।
 लोकश्छायामयं भानुहृतशेषं यथा तमः ॥ ८७ ॥
 ततस्त्वं भागिनेयं स्वं भागधेयमिवागतः ।
 अहीनर्हं नचारिच्य रक्षयैष तव क्षणः ॥ ८८ ॥
 इत्यास्तीको गिरं श्रुत्वा मातुलस्यातुलोद्यमः ।
 चचाल सर्पसचाय चेतःसहचरक्रमः ॥ ८९ ॥
 तत्तत्कार्ष्ण्यहर्षसंरब्धस्तव्यपाणयः ।
 द्विजास्तदा च राजानं जगदुर्जगदुत्तमाः ॥ ९० ॥
 तत्तत्केण शरण्यस्त्वत्पितामहपितामहः ।
 चक्रे शक्रः स किं मान्यः कृष्यः सोऽपि सहैव किम् ॥ ९१ ॥
 तत्तत्कं रक्षकोपेतं कोपेन मनसो रसात् ।
 दुतं जुहुत यज्ञाग्नौ तानित्यूचे तदा नृपः ॥ ९२ ॥
 अथावेशोच्छृष्टदृष्टिभीमभ्रुकुटयो द्विजाः ।
 सेन्द्राय तत्तत्कायेति मन्त्रपूर्वां जगुर्गिरम् ॥ ९३ ॥
 क्रोशन्तीष्वथ कोटीषु चयस्त्रिंशति नाकिनाम् ।
 मन्त्रशक्त्या खमानीतो नाकिनाथः सतत्तकः ॥ ९४ ॥
 तौ वीक्ष्य खाण्डवप्लोषरक्षकौ शक्रतत्तकौ ।
 होमाय कृष्टौ व्योमाये जिह्वां व्याबलायच्छिखी ॥ ९५ ॥
 दिक्पालमय भूपाल द्युपालोऽशस्तवाष्ट्रमः ।
 हुतोऽस्मिन् पौरुषं ते किमित्यरोदीत् तदा शची ॥ ९६ ॥
 स्वर्गस्वाम्ये तवेच्छा चेत् तदिन्द्रोऽस्तु त्वदाज्ञया ।
 जनमेजय मुञ्चाममित्यूचुः सर्वतः सुराः ॥ ९७ ॥
 इति द्युलोके साक्रन्दे संक्रन्दनकरग्रहात् ।

सावेशविप्रहङ्गारैर्व्यच्छुटन्मङ्गु तक्षकः ॥ ६८ ॥
 यावत् पतति होमाग्नौ स नागो मा पतेति तम् ।
 व्योम्नि व्यालम्बयन्स्तावदित्यास्तोकोऽस्तु वनृपम् ॥ ६९ ॥
 स्वस्ति ते पाण्डुवंश्याय यत्कीर्तौर्मुखविम्बवत् ।
 इन्दुर्मरकतादर्शनिभे नभसि भासते ॥ १०० ॥
 आस्ते यावदखर्वपर्वतघटागुर्वीयमुर्वी भृशं
 तावन्नन्दतु भूमकुन्द जगतीपुण्यैरगण्यैर्भवान् ।
 येनैतां भुजगाधिपस्तव भुजे विन्यस्य नागाङ्गना-
 गोष्ठीगीतभवद्यशःश्रुतिरसादाचान्तचिन्तोऽभवत् ॥ १०१ ॥
 स्वान् वत्सान् पितृदेवमानवक्षणीन् यावद्विनेति स्वधा-
 स्वाहाहन्तवष्टकृतिस्तनचतुष्केण चयीधेनुका ।
 तावल्लालय भूमिपाल भुवि तद्गोपालरूपाननू-
 चानान् पूर्वजवृत्तिलाभमुदितान् सन्मानदानादिना ॥ १०२ ॥
 नित्यं यद्वदनारविन्दसदनं वाग्देवता सेवते
 त्वं पद्माश्रयभासुरोऽसि जयति चैलोक्यसूचं त्वयि ।
 भूभृन्मण्डलमौलिमण्डनगुणैरेभिः स्वयं ब्रह्मणः
 साधर्म्यं वहसि प्रियंवद मदाशीर्भिस्तदायुर्भव ॥ १०३ ॥
 कल्पान्तेषु यशोभरे तव हरेर्दुःधाव्यवासः स्वयं
 मार्कण्डेस्त्रिदशपगारयपयःस्नानोत्सवं लप्स्यते ।
 अत्युक्तिः कवितेति नाच वचसि श्रद्धास्ति चेत् तच्चिरं
 नन्द त्वं दलितारिपक्ष भवतु प्रत्यक्षमेतत् तव ॥ १०४ ॥
 वितन्वाते विश्वाङ्गणसदसि यावत् तव यशः-
 प्रतापाभ्यामभ्युल्लसितरुचिवादं विधुरवी ।
 भज स्थैर्यं सोमान्वयतिलकं तावत्कसुकृतैः
 कृतैर्लभ्यः सभ्यस्त्वमिव गुणदोषैकनिक्षेपः ॥ १०५ ॥
 क्व यातु त्वां विना धर्मः क्व ते धर्मं विना रतिः ।
 मा द्वयोर्युवयोरस्तु पृथ्वीनाथ पृथग्गतिः ॥ १०६ ॥
 अशक्तमेकाङ्घ्रितया विहर्तुं
 महीन्द्र मूर्ध्ना वह धर्ममेनम् ।
 चतुष्पदीं प्राप्य कृतिन् कृतिञ्चो
 विशङ्कलं खेलति यावदेषः ॥ १०७ ॥
 यावदुर्मस्तावदेव चिलोकी
 यावच्च त्वं तावदेवास्ति धर्मः ।
 तत् चैलोक्याधारभूतस्त्वमेकोऽ-
 नन्तं कालं नन्द कल्याणकन्द ॥ १०८ ॥

सर्गेऽस्मिन् जनिते पुराणकविना शीतांशुविम्बं भवद्-
 वक्रश्रीपुनरुक्तमङ्गमिषतश्छिन्नं मखीरेखया ।
 क्ष्मानिर्दूषणभूषण त्वयि गुणैस्त्रैलोक्यलोकां वशी-
 कुर्वाणे कुसुमायुधोऽप्यधिकतादोषादनङ्गीकृतः ॥ १०९ ॥
 चौरस्त्रीकुलटाकुलाश्रुतटिनीसंभेदगर्भे मुहुः
 स्नानाधानपरोऽवनीतलकृतस्थानः प्रभावास्पदम् ।
 एष न्यायतपोधनः किमपि तद्वृत्तं वितेनेऽन्तरा-
 त्मानं त्वां कलयत्कलाढ्यजगदप्यासीद्यथा तन्मयम् ॥ ११० ॥
 पौरुषतस्माच्छुद्धा-
 वनीश तव संततं लता नीतिः ।
 रिपुनिश्वासोल्लसितैः
 सुरभयति दिशो यशःकुसुमैः ॥ १११ ॥
 न व्यामोहं क्वचन तनुते यच्च धत्ते विरोधं
 धातुः पुच्या सह न सहजं चापलं चातनोति ।
 हस्ते कृत्वा जगदिव कृतिन् तत् क्रिमेषापि लक्ष्मी-
 भद्रपौचप्रभव भवताशिक्षि वृत्तं स्वमेव ॥ ११२ ॥
 विश्वं न स्यादनीदृङ्निखिलमपि कदाप्येष लोकप्रवादः
 कल्पे कल्पे ततस्त्वं मदयसि वसुधां लब्धपुण्यावतारः ।
 कल्पदुः कामधेनुस्त्रिदशमणिरपि श्रीनिकेत स्रवन्ती-
 भूयाम्मोधिं गतानामिति भवति भवद्गानवारां विवर्तः ॥ ११३ ॥
 दत्से दानमिदं सदा यदि ततः श्रीसोमवंश्य स्वयं
 प्राक्तोयप्रथनौचितीं शुचिकलाविस्मेर विस्मारय ।
 ततत्पूरमयीषु सिन्धुषु पयः पीत्वाध्वनि प्रोद्धतै-
 याज्ञादैर्न्यपराङ्मुखैः पृथुगुण प्रार्थिष्यसे नार्थिभिः ॥ ११४ ॥
 आजन्मापि कृशकृतिं द्विजपतिं स्वे मूर्धनि स्वर्धुनी-
 धौते धारयते जगत्पतिरसावग्यो गुणग्राहिणाम् ।
 सद्यः संगतमप्यमुं वसुभरैः पुण्याति पूषा शिरो-
 भूषा दानवता मुभावपि शुभावेतौ गुणौ तु त्वयि ॥ ११५ ॥
 भद्रपौचतनूज पूजनविधिं वागीश्वरीजङ्गम-
 प्रासादेषु विशारदेषु विशदं कंचित् त्वया तन्वता ।
 दारिद्र्यधरजःप्रमार्जनकृते दत्ता स्वयं शाश्वती
 लक्ष्मीः कर्मकरीव मुञ्चति पुरोभागं न तेषां कंचित् ॥ ११६ ॥
 तादृग्दारिद्र्यमुद्रातुरचतुरचमूर्हर्षहेलानिदानै-
 र्दानैरुदयन् जगत्यां जयति तव महीपाल पाणिर्महीयान् ।

साकल्पः कल्पशाखी चिद्विभुवि मुधा मार्गणानां सुराणां
मिथ्या वितानि दत्ते यदभिनयनटीभूय भूयस्तराणि ॥११७॥

किं वर्यः कलिगन्धसिन्धुरहरिर्भूवल्लभ त्वं कला-
वल्लीनामवनी वनीयकवनीधारालधाराधरः ।

कल्पोर्वीरुहमूर्ध्नि मौक्तिकमयानूनप्रसूनच्छवि-
च्छदानः प्रथमानदानजनिताः क्रीडन्ति यत्कीर्तयः ॥११८॥

विश्रामाय न कल्पवृक्षवनमप्यालोकते नोच्चकै-
श्चिन्तारत्नधराधरेऽपि कषणक्रीडारसं काङ्क्षति ।

वृन्दे कामदुहं क्व वाञ्छतु समं धुर्यं धरायां भवा-
नेको वीरवृषो बहृत्यहरहृदानस्य दीर्घा धुरम् ॥११९॥

अचैतन्याश्चिन्तामणिस्सुरगवीकल्पतरवः

पयोधेरुत्तस्थुर्यदि सति महादानिनि बलौ ।

तदेते भूनेतः कथमिव भवन्तं क्षितितले

भविष्यन्तं मत्वा प्रथममगमन्मेरुशिखरम् ॥ १२० ॥

दाता येन रसातलं ब्रजति तद्वानं बलिर्दत्तवान्

क्वास्तु स्वःसुरभीमणिक्षितिरुहां दाने गुणग्राहिता ।

मातुः प्रार्थनयापि विश्वजयिने कणेऽपि निर्भीतये

नार्भीतिं जयिने ददौ कमिन्न तत् त्वां स्तौमि भूमिप्रभो ॥१२१॥

अर्हद्वत्सुहृद्विभक्तविभवश्रीवल्लिशालद्विषत्-

क्षोणीपालकपालपाटनपटुप्रोद्गमवामभुवः ।

विद्वत्पुण्यपुरैकगोपुरपुरोभागीनि भागीरथी-

भासां भासितभूनभांसि न भृशं जग्मुर्यशांसि क्व ते ॥ १२२ ॥

शुचिचकलचनेचसलिलैर्जम्बालजालस्पृशि

भान्त्वा भूपतिभालभूषण भवत्कीर्तिर्भुवो मण्डले ।

यद्यान्ती विबुधालयं प्रति सुधाकुण्डे सुधाशौ न्यधा-

दङ्घ्रिद्वालनमित्ययं खलु मलस्तस्मिन् गतः स्मेरताम् ॥१२३॥

त्वद्यशश्चविलवापहारिणी

नैव दैवतधुनीति घुष्यताम् ।

यां शिवः शिरसि केशवक्रम-

स्पर्शदिव्यविमलामलालयत् ॥ १२४ ॥

खर्वः प्रार्वणशर्वरीवरयिता गर्वी न दर्वीकरा-

धीशः श्रीद धराधरोऽतिविधुरः स्वःसिन्धुरो नोद्धुरः ।

ईशोत्तंसधुनी च नीचमहिमा सान्द्रो हिमाद्रिश्च न

श्रीसोमान्वयशक्त तावकयशश्चक्रे दिशः क्रामति ॥१२५॥

व्यापेधो धरणीधरेशितुरनध्यायः सुधाया विधो-
रन्तर्धर्धनदाचलस्य निधनं दुग्धोदसिन्धोः पिधा ।

प्रत्याख्यानममानवद्विषमहादेहद्युतेर्निहूवो

जाह्नव्यास्तव भूभुजंग यशसां भारो दिशां हारति ॥१२६॥

गङ्गां शङ्गारयद्विस्तुहिनकरकलाशेखरं रेखयद्विः

खीखण्डं मण्डयद्विभुजगविभुविभासंचयं चञ्चयद्विः ।

चन्द्रं निस्तन्द्रयद्विः स्फटिकगिरिशिरोवृन्दमानन्दयद्वि-
र्भूसुभूकान्तशुभ्रैस्तिभुवनमभितः शोभितं त्वद्यशोभिः ॥१२७॥

शेषं निःशेषयन्त्यो हरशिखरिशिखासंधमालङ्घ्यमाना

मन्दारं मन्दयन्त्यो हरिचरणसरिद्राहमागाहमानाः ।

कर्पूरं दूरयन्त्यः सुरसुरभिपयः संचयं वञ्चयन्त्यो

विश्वं विश्वभराया रमण तव यशोराजयो राजयन्ति ॥१२८॥

उक्तः सर्वग एव तत्त्वविदुरैर्देवः शिवोऽसौ न तत्-

मिथ्या यत्कुसुमैः प्रपूजयसि यैः सर्वाङ्गमेनं विभुम् ।

द्रीनार्तिद्वमदाव तावक यशस्तोमच्छविच्छद्वाना

तुल्यं सर्वगतानि तानि सुरभीकुर्वन्ति सर्वं जगत् ॥ १२९ ॥

शेते पश्य चतुर्मुखोऽपि जगतामन्ते तदन्ते हरि-

स्तस्यान्ते च हरः स्फुरद्विननिशायुग्मव्यवस्थावशात् ।

सर्वान्तोऽपि नरेश न स्वपिति ते कीर्तिः पुनः संकट-

व्योमौकः स्थितिचिन्तया भवत्तु किं तस्यादिनं कानिशा ॥१३०॥

मन्येऽब्धौ वडवानलं फणिपुरे कालाग्निरुद्रं दिवि

च्यञ्चाक्षिज्वलनं पयोधरपथे सौदामिनीडम्बरम् ।

सर्वस्यां दिशि शक्रशस्त्रमधुना कार्यं किमत्रात्मभि-

र्भानुर्मेन्वयतीति सोमकुलज त्वत्तेजसि स्फूर्जति ॥ १३१ ॥

तव प्रतापस्तपनस्तदन्तः

पुमांस्त्वमेकोऽसि हिरण्यवर्णः ।

भवद्विषां सत्त्वजुषां महांसि

त्वय्येव मज्जन्ति महीभुजंग ॥ १३२ ॥

निःशोभं भवभालभीमनयनं दुग्धमलिकीलागल-

ल्लीला लुम्पति दावपावकत्रिभापूरः परक्रूरताम् ।

अर्कः कर्कशतां समुद्भक्ति बहृत्यौर्वो न गर्वाद्यमं

श्रीसोमान्वय विश्वलानकलामते भवत्तेजसि ॥ १३३ ॥

व्योम्नि व्योममणिर्वने दवशिखिज्वालाकलापः पयो-

राशौ ब्राह्मपावको जलधरस्तोमेतडिद्विभ्रमः ।

एते पौरववंशसंभवभवतेजोभिरस्तौजसे
मग्ना दुर्यशसी भान्ति विलसज्जम्बालजालप्रभो ॥१३४॥
पङ्क्तिः प्रतापदीपानां महीष तव दीप्यते ।
ब्रह्मणोऽपितमस्विन्यां भावी दीपोत्सवो यया ॥१३५॥
यत्र संचलति संचलत्यदः
सुस्थिते भवति सुस्थितं जगत् ।
तद् ध्रुवं भुवि भवानवातरत्
ख्यातमेव मतमद्वयं विभो ॥ १३६ ॥
देव त्वज्जैत्रयावासमयसमुदयतद्गमातद्गुण्डा-
दण्डाग्रप्रायत्तुरगखुरभरैः सानुमन्तः समन्तात् ।
सातङ्गं कम्पमानाः शकुनिकलकलैः प्रस्तरत्रातपातैः
शङ्के निष्कासयन्ति स्वकुहरविहरत्प्रत्यनीकावनीपान् ॥१३७॥
शक्रः संक्रन्दनोऽभूदकलयदनलस्तापमापत् कृतान्तः
कार्ण्यं क्रव्यादभर्ताजनि रजनिचरोऽम्बुप्रविष्टः प्रचेताः ।
वायुर्न क्वापि तस्यावधित धनदतां गुह्यकेन्द्रो गतोऽद्रिं
शूली धूलीधुतार्कं भरनतभुजगे दिग्विजित् त्वत्पराये ॥१३८॥
त्वत्प्रारब्धप्रचण्डप्रधननिधनितारातिवीरातिरेक-
क्रीडत्कीलालकुल्यावलिभिरलभत स्पन्दमाकन्दमुर्वी ।
दम्भोलिस्तम्भभास्वदुजभुजगजगद्गुह्यभर्तुरेनां
तेनायं मूर्ध्निरवद्युतिततिमिषतः शोभते शोणभावः ॥१३९॥
विजैरागमतो मतो यदि बलीहेतुर्न तद्वास्वता
बिम्बं भिन्नमरातिभिस्तव शिवप्रस्थायिभिः पार्थिवैः ।
भिन्नस्तैः पृथिवीपुरंदर परं प्रालेयश्चिर्मयत-
स्तस्मिन् कज्जलकश्मलच्छविर्विलं लक्ष्मच्छलं लक्ष्यते ॥१४०॥
कल्पे कल्पे भवसि भुवनानन्दविद्वेषिवृन्दा-
वस्कन्देषु त्वमसमगुणः सत्प्रतापः क्षमापः ।
तद्रोमाञ्चं भजति गिरिभिर्भूतधात्री धुनीते
चन्द्रादित्यच्छलपरिचलत्कुण्डल व्योममौलिम् ॥१४१॥
अमी प्राज्यं राज्यं जगति रचयिष्यन्त्यरिनुपा-
निमान् भेत्स्यामीति दुहिण भवतो निश्चयलयः ।
प्रतिज्ञातं धाता तव तु तनुते निष्फलमदो
मदोयत्वत्पादप्रणतिमतिमतेषु वितरन्ग ॥ १४२ ॥
अदन्तेर्मातङ्गैर्विदपिभिरपुष्पैरनुडुभि-
स्तमिस्राभिः सर्पैरमणिभिरफेनैर्जलधभिः ।

अमीभिः श्रीसोमान्वयतिलक विश्वत्रयमपि
प्रसर्पद्भिः पूर्णं त्वदरिकुलदुःकीर्तिनिकरैः ॥ १४३ ॥
त्वत्तेजस्ततितापिता इव विपल्लीलाकटाक्षच्छटा-
संश्लिष्टा इव संनिधिस्थितवधूनिःश्वासदग्धा इव ।
दुःकीर्तिव्यतिषिक्तमूर्तय इव क्षमाकान्तभान्ति ध्रुवं
दुर्ध्यानद्युतितन्मया इव वने श्यामत्विषस्त्वद्विषः ॥१४४॥
त्वद्विद्वेषिपुरे पुरा निवसते प्रासादवृन्दध्वज-
च्छायां केलिकलापिनः फणिगणभ्रान्त्या निहृत्यार्दिताः ।
शून्ये संप्रति सर्वतो निजपतिप्रध्वंसवैराग्यतो
निर्वैरा इव ते क्षिपन्ति न मुखं सर्पत्सु सर्पेष्वपि ॥१४५॥
शिखरिषु हृदभूतैर्भूमिनेतः प्रभूतै-
स्त्वदहितयुवतीनां दृग्जलैः कज्जलाढ्यैः ।
अहह विरहखिन्नाः खेचराणां रमण्यः
प्रतिपदमनुयच्चं प्रीतिलेखान् लिखन्ति ॥ १४६ ॥
स्तुत्वा पार्थप्रपौचं किमपि तव नवं वर्णनिस्वर्णकर्णा-
लंकारं कारयिष्ये किमियमिति वधूतंसिताली दलालीम् ।
आदायादाय देशान्तरचरकवयोऽरण्यदेशे विशु-
क्ष्णस्त्रीनेत्रबाष्पाञ्जनदरिषुलिखन्त्यद्रुतत्वत्प्रशस्तीः ॥१४७॥
दिगन्तान् दिग्दन्ताबलकरभिया तावकभुज-
भ्रमान् मुक्ता जम्भुगिरिविवरमागरहिपुरम् ।
अहीन्द्रं तद्रूपं नृपतिवर तच्चापि रिपवो
निरुप्याशु चासाद् द्युगतिमतिदीना विह्वलतु ॥१४८॥
जम्भजित्कारिकरो वसंदुजः
पद्मगेन्द्र इति सोदरास्त्रयः ।
संविभज्य जयिनो जगत्रयं
भूमिपाल परिपालयन्त्वमी ॥ १४९ ॥
त्वदुजभ्रमकणः फणीन्द्रदिग्-
घस्तिहस्तपविदण्डमण्डनः ।
दैन्यतोऽब्धिजलदुर्गविष्टरे
विष्टरश्रवसि याति विष्टपम् ॥ १५० ॥
स्यर्धा कुतो धास्यति भूभुजंग
भुजंगराजः स भवदुजेन
यस्त्वत्क्षतारिब्रजपातभुग-
धराभरेणापि विभर्ति खेदम् ॥ १५१ ॥

रङ्गभुजंगकुलहोमबलप्रलीना-
 धारां धरां क इव धारयितुं क्षमः स्यात् ।
 इत्थं जना निजगदुर्ने विदुर्जडास्ते
 राचन् भवदुजभुजंगकृतिस्थितिं ताम् ॥ १५२ ॥
 स्वयं जगत्त्रयं चातुं शक्तः शक्तिप्रयीयुतः ।
 भवान् जुहोतु होमाग्नौ नाके नागपतिः कृती ॥ १५३ ॥
 हसत्यसौ भूतलशर्वे सर्वान्
 सुरासुरोर्वीशमखान् मखस्ते ।
 तापोच्छलत्पन्नगरवराजि-
 व्याजोत्थताम्बूलकणप्रतानः ॥ १५४ ॥
 हिमांशोर्मालिन्यं दलयसि यशोभिश्चलचमू-
 धुतैर्धूलीभारैः शिथिलयसि भारं फणिविभोः ।
 नृणां दौस्थ्यं दानैरपनयसि सोमान्वयशिरः-
 किरीटचैलेक्योपकृतिसुकृती त्वं विजयसे ॥ १५५ ॥
 भुजाग्रमभजंस्तवाङ्गुलिनिभेन नाकद्रुमाः
 सुरारिभयभीरवः सुरवराश्च हृत्यज्जरम् ।
 अतोऽनुसृतवत्सलचिविधवीरकोटीरक-
 स्तुलां रिपुकुलान्तकं व्रजतु भूभुजंगत्वया ॥ १५६ ॥
 स्यर्धां बध्वा तत्त्वदङ्गं सपदि गगणा गुयेऽविशंस्तत्प्रवेश-
 द्वाङ्गुण रोमकूहास्त्वदवयवभरं निर्भरं शोभयन्ते ।
 तैरेवान्तः क्षितीश त्वमसि शशिनिभैर्भासितस्तत्तमिश्रं
 रोमस्तोमच्छलेनान्तरमिव निरयद्वाति मार्गेषु तेषु ॥ १५७ ॥
 सर्वज्ञनामपरिपूर्तिकृते हरोऽपि
 मृत्युञ्जयस्तव गुणान् गणयन् गुणज्ञ ।
 अम्भोधिपट्टमभिबीचिनिभान्तिजेन
 भूर्त्यन्तरेण कुरुते मरुतेषु रेखाः ॥ १५८ ॥
 न लीलादोलायां न कनकनिकेतायशिखरे
 न तल्पे नाकल्पे न मृदुपवने नाप्युपवने ।
 रतिं क्वपि प्रापुर्नृवर कवयस्त्वद्गुणगणा
 नुरूपार्थध्यानभ्रमितमतिशून्यभ्रमिकृतः ॥ १५९ ॥
 उच्चित्योच्चित्य किञ्चित्
 क्वचिदपि वचनप्रक्रमं विक्रमश्री-
 विश्रामावास विश्वो-
 त्ररगुण तनुतां कः स्तुतिप्रस्तुतिं ते ।

दृग्लीलादग्धदाह्य-
 प्रचय रचयति त्वत्प्रशंसां न शर्वः
 सर्वज्ञोऽपि स्वयं तु त्वत्
 स्तुतिकृतिषु कृतिन् कस्य न स्यात् चयोर्मिः ॥ १६० ॥
 इत्येष स्वस्तिपूर्वस्तवननवतुधावृष्टिमान् हृष्टिमग्रे
 तव क्षवावतंसे कथय किमु ददे तुभ्यमित्युक्तिभाजि ।
 आस्तीकस्तक्षकाहिप्रभृतिफणभृतां चक्रमुन्मोच्य चक्रे
 तोषं शक्रेऽपि विश्वचयहृदयमदाऽद्वैतवैतण्डिकश्रीः ॥ १६१ ॥
 श्रियोधामनि मन्त्रदामनि भवन्नान्निश्रुतेस्मद्विषं
 जन्तोर्न प्रभविष्यतीत्यहिकुलैः सोत्कर्षहर्षाकुलैः ।
 दतोदारवरस्तदैव स जरत्कारोः कुमारोऽनिशं
 कालार्हैर्निजनामगर्भमवतु ग्रन्थं यशोगं मम ॥ १६२ ॥
 वीरेन्दोर्जनमेजयस्य पुरस्तचाहिसचान्तरे
 वैशम्पायनतो निशम्य किल यां सूतः स उयःश्रवाः ।
 आख्यत्रैमिषकानने कुलपतेः श्रीशौनकस्य क्रतौ
 सेयं लालयतु स्वबालमिव मदन्यं कथा भारती ॥ १६३ ॥
 भेजे श्रीजिनदत्तसूरिसुगुरोर्हन्मताहंस्थितेः
 पादाङ्गभमरोपमानममरो ताम व्रतीन्द्रः कृती ।
 एतन्नन्दतु बालभारतमहाकाव्यं तदुल्लासितं
 वाग्देवीगृहकोविदेन्द्रहृदयश्रेयःसुधास्वस्तिकः ॥ १६४ ॥
 श्रीआस्तीकप्रभावारव्ये सर्गेऽमुष्मिन्तनुषुभास्म
 शतद्वयं समुद्विष्टमष्टपञ्चाशदन्वितम् ॥ १६५ ॥
 इति श्रीजिनदत्तसूरिशिष्यपण्डितश्रीमदमरचन्द्रविर-
 चिते श्रीबालभारतनाम्नि महाकाव्ये वीराङ्के आदिपर्व-
 संबन्धी श्रीआस्तीकप्रभावतो नाम चित्रत्वारिंशतमः-
 सर्गः ॥ १६ ॥ :: :: ॥

॥ अथ खण्डप्रशस्तौ

बुद्धावतारवर्णनम् ॥

(१२६) षट्चक्रे क्रमभावनापरिगतं हृत्यद्वमध्यस्थितं
 संपश्यन् शिवरूपिणं लयवशादात्मानमध्याश्रितः ।
 युष्माकं मधुसूदनो बुधवपुर्धारी स भूयान्मुदे
 यस्तिष्ठेत्कमलासने कृतरुचिर्बुद्धैकलिङ्गाकृतिः ॥
 स मधुसूदनो मधुदैत्यहन्ता बुधवपुर्धारी बुद्धावतारो ह-
 रिर्युष्माकं मुदे हर्षाय भूयात्, यो बुद्धानां ज्ञानिनां यल्लिङ्गं

लिङ्ग्यते ज्ञायते ऽनेनेति व्युत्पत्तेर्ज्ञानं तदेवाकृतिः स्वरूपं यस्य सः बुद्धैकलिङ्गाकृतिः ज्ञानरूप इति यावत्, कमलासने पद्मासने कृतस्वर्चिर्विहिताभिलाषस्तिष्ठेत् पद्मासनस्वरूपं च योगशास्त्रे हेमाचार्याः प्राहुः, यथा

जङ्घाया मध्यभागे तु संश्लेषो यत्र जङ्घया ।

पद्मासनमिति प्रोक्तं तदासनविचक्षणैः ॥ १ ॥

इति । पुनः किंविशिष्टः, षट्चक्रे क्रमः परिपाटी तस्या भावनया वासनया परिगतं व्याप्तं हृदयकमलान्तःस्थितमात्मानं शिवरूपिणं लयवशाच्चित्तैकाग्र्यवशात्संपश्यन्ध्याश्रितः स्थितः अभेदाध्यवसायादिति भावः, षट्चक्राणि यथा,

१ आधारचक्रम् २ मणिपूरचक्रम् ३ अधिष्ठानचक्रम् ४ आज्ञाचक्रम् ५ बिन्दुचक्रम् ६ लयचक्रं चेति ॥ १२७ ॥

(१२७) बद्धा पद्मासनं यो नयनयुगमिदं न्यस्य नासग्रदेशे धृत्वा मूर्तौ च शान्तौ शमरसमिलितौ चन्द्रसूर्याख्यवातौ । पश्यन्नन्तर्विशुद्धं किमपि च परमं ज्योतिराकारहीनं सौख्याम्मोघौ निमग्नः सदृशतु भवतां ज्ञानबोधं बोधयम् ॥

अयं स बुधोबुधावतारो हरिर्भवतां युष्माकं ज्ञानबोधं ज्ञानस्फूर्तिं दिशतु ददातु, स इति कः, यो यथोक्तं पद्मासनं बद्धा नयनयुगं च नासाग्रं न्यस्य संस्थाप्य नासाग्रदृष्टिर्भूत्वेति यावत्, च पुनर्मूर्तौ शरीरे शान्तौ शमरसमिलितौ सूर्याचन्द्रमसाख्यवातौ धृत्वा किमप्यनिर्वाच्यमन्तर्विशुद्धं चेतसि निर्मलं परमं प्रधानमाकारहीनं निराकृति ज्योतिरात्मस्वरूपं पश्यन् सुखमेव सौख्यं सुखसमुद्रे निमग्न इति ॥ १२७ ॥

(१२८) रेतो रक्तमयान्यमूनि भविनां विण्मूत्रपूर्णोदराग्यालोक्ष्येव कलेवराणि विगलन्तोऽयार्धरन्ध्राणि यः ।

मायाजालनियन्त्रितानि घृणया नोन्मीलयत्यक्षिणी

निर्व्याजप्रणिधाननिश्चलमतिर्बुध्यै स बुद्धोऽस्तु वः ।

स बुद्धावतारो हरिर्बुद्धौ विशदमतयेऽस्तु भवतु, स इति कः, यो भविनां संसारिणाममूनि प्रत्यक्षोपलभ्यानि कलेवराणि शरीराग्यालोक्ष्येव दृष्ट्वेव घृणया जुगुप्सया अक्षिणी चक्षुणी नोन्मीलयति न विकसयति, किंविशिष्टानि कलेवराणि, रेतोरक्तमयानि शुक्ररुधिराश्लिष्टानि, पुनः किंविशिष्टानि, विण्मूत्राभ्यां पूर्णानि उदराणि येषां तानि, पुनः कथंभूतानि, विगलत्स्वरद्वयोऽयं मूत्रादिजलं तेनार्द्राणि क्लिबानि रन्ध्राणि विवराणि येषां तानि, पुनरपि मायैव जालं तेन नियन्त्रितानि बद्धानि, किंभूतः सः, निर्व्याजेन निष्कपटेन प्रणिधानेन चेतःसमाधिना निश्चलामतिर्यस्य स इति ॥ १२८ ॥

इति श्रीगुणविनयविरचितायां खण्डप्रशस्तिवृत्तौ बुद्धावतारवर्णनम् ॥

॥ अथ खण्डप्रशस्तौ

कल्क्यवतारवर्णनम् ॥

(१२९) प्रेङ्खद्वाजितरङ्गमुन्मदगजग्राहप्रगल्भ भटव्यावल्गात्स्फुटपुण्डरीकनिलयं किञ्जरीरपिण्डावलिम् । स्नेच्छानीकमहार्णवं सुविपुलं संशामकल्पावधौ यश्चौर्वाग्निरिवाभवद् द्यतु स वः कल्कानि कल्को हरिः ॥

स कल्की हरिर्वः कल्कानि पापानि द्यतु खण्डयतु, यः सुविपुलां सुष्ठु विस्तीर्णं स्नेच्छानां यवनादीनां यदनीकं सेना तदेव महार्णवः प्रलयसमुद्रस्तं प्रति संशामकल्पावधौ संशाम एव कल्पो युगान्तस्तस्य योवधिमर्यादातस्मिन्चौर्वाग्निरिव बडवानल इवाभवत्, यथा प्रलये चौराग्निरिवा समुद्रः शोष्यते तथाऽयं भगवान् स्नेच्छानीकसागरं शोषयतीति भावः, किंविशिष्टमर्णवं, प्रेङ्खद्वाजितरङ्गं प्रेङ्खन्तो व्यावल्गान्तो ये वाजिनोऽश्वास्तरङ्गाः कल्लोला यस्मिन् स तम्, पुनः किंविशिष्टम्, उन्मदगजग्राहप्रगल्भं उन्मदा उन्मत्ता ये गजास्त एव ग्राहास्तन्तुनागास्तैः प्रगल्भं, पुनः किंविशिष्टम्, भटव्यावल्गात्स्फुटपुण्डरीकनिलयं भटाः शूरास्त एव व्यावल्गान्ति स्फुटानि प्रकटानि यानि पुण्डरीकाणि तेषां निलयो गृहं यः स तम्, पुनः किंविशिष्टम्, किञ्जरीरपिण्डावलिं किञ्जरीरपिण्डाः केन पिण्डास्तेषामावलिः श्रेणिर्यस्मिन् स तम्, एतच्च विशेषणं प्रलयमहार्णवस्यैव घटत इति ध्येयम् ॥ १२९ ॥

॥ इति श्रीगुणविनयविरचितायां खण्डप्रशस्तिवृत्तौ श्रीकल्क्यवतारवर्णनं संपूर्णम् ॥

तदेवं श्रीमद्वनमचिर्मितं खण्डप्रशस्तिनामकं पद्यात्मक काव्यं सुललितपद विष्णोर्मोनादिदशवतारचरितवर्णनात्मक जैनजयसोमगणेशिष्यगुणविनयविरचितपदार्थविवृतिसहितमतिप्राचीनं सुन्दरमपी दानो दुर्लभं तस्य च पुस्तकं परमप्राचीनं मेकमेव मया लब्धमते महताप्रयासेन तत्सम्यक्संशोध्य श्रीमन्महाशयप्रभुवरशिफिथसाहिबवर्याणामनुमत्या काशीविद्यासुधानिधौ मुद्रितम् । एतच्च सकलविबुधजनमुदे भूयादिति शम् ॥

{ काशीकराजकीयपाठशालाया
ज्यातिश्शास्त्राध्यापको
वामना चार्यः

THE APHORISMS
OF THE
YOGA PHILOSOPHY

OF
PATANJALI.

(Continued from page 51.)

¹ If this, the cognition, being the illuminator is perceptive by nature, and the object being liable to be illuminated is naturally perceptible, why then does not perception and recollection of all objects take place simultaneously. In order to obviate this difficulty he states.

तदुपरागापेक्षितत्वाच्चित्तस्य वस्तुज्ञाताज्ञातम् ॥ १६ ॥

Aph. 16. An object is known or unknown to the mind inasmuch as the tint of the object is required [to it]

² An external object is known and unknown from the tint of the object—i. e. from bestowing its shape upon the mind. The meaning is that every thing when taking place requires an apparatus [of conditions]. The cognition of blue &c. when taking place requires a tint from the object derived through the channel of the organs of sense as its accessory cause; for a different object could not be perceived because that has no relation [with the knowledge]. Thence the same object which tinged the intellect with its colour—or bestowed its shape upon it, is brought by the cognition into use [as known], and the object that has not given its shape is not used as known.

And recollection takes place in regard to that object alone, which has been previously perceived and regarding which an object by resemblance &c. exciting the self reproductive thought becomes the accessory cause of it (recollection.)

Thus perception of all things does not take place simultaneously. Therefore there is no contradiction.

³ If, thus the percipient soul-also does not perceive

¹ यद्येवञ्जानञ्जेत्प्रकाशत्वाद्वहण्यस्वभावमर्थश्च प्रकाशयत्वाद्वाह्यस्वभावस्तत्कथं युगपत्सर्वानर्थान् गृह्णाति न स्मरति चेत्प्राशङ्ग्यं परिहारं वक्तुमाह ॥

² तस्यार्थस्योपरागादाकारसमर्पणाच्चित्ते बाह्यं वस्तु ज्ञातमज्ञातञ्च भवति । अयमर्थः सर्वैः पदार्थैश्चात्मलाभिः सामग्र्योपपन्नैः नीलादिज्ञान-ज्योषजायमानमिन्द्रियप्रणालिका समागतमर्थोपरागं सहकारिकारणत्वेनापेक्षते व्यतिरिक्तस्यार्थस्य सम्बन्धाभावाद्गृहीतुमशक्यत्वात् ततश्च येनैवार्थेनास्य ज्ञानस्य स्वरूपोपरागः कृतस्तमेवार्थे ज्ञानं व्यवहारयोग्यतां नयति ततश्च सोऽर्थो ज्ञात इत्युच्यते येनाकारो न समर्पितः स न ज्ञातत्वेन व्यवहियते यस्मिंश्चानुभूतेश्च सादृश्यादिनार्थः संस्कारमुद्बोधयन् सहकारिकारणतां प्रतिपद्यते तस्मिन्नेवार्थे स्मृतिरुपजायत इति न सर्वत्र ज्ञानं नापि स्मृतिरिति न कश्चिद्दिरोधः ॥

³ यद्येवम्यमातापि पुरुषो यस्मिन् काले नीलं संवेदयति तस्मिन्नेव काले पीतमन्तश्चित्तवत्तस्यापि कादाचित्कत्वं गृहीतुरुपत्त्वादाकारग्रहणे परिणामित्वम्याप्तमित्याशङ्क्य परिहारं वक्तुमाह ॥

yellow at the same time when it perceives blue, then incidentalness—i. e. liability of becoming modified in perceiving the shape [of the object] becomes necessary to the soul inasmuch as it is a percipient.

To remove this doubt he states :—

सदा ज्ञाताश्चित्तवृत्तयस्तत्प्रभोः पुरुषस्यापरिणामित्वात् ॥ १७ ॥

Aph. 17. The modifications of the mental states are always known, because the presiding spirit is not modified.

These modifications of the thinking principle in the shape of changes and misconceptions are always—at all times-known to the governing principle—the soul conscious of the mental state, because the soul whose essence is consciousness is not modified—does not undergo a modification. For if the soul also be modified then the modifications [or the mental states] being occasional cannot possibly be known at all times.

What is meant is this—what is knowable in the interior to the soul existing always as a ruling principle in the form of consciousness is the clear Pure element, which also is constantly permanent, and by whatever object it is tinged, that object is reflected in the intelligence. And when the shadowing of consciousness takes place it is proved that the soul is always percipient. Thus there cannot be doubt that the soul is modifiable.

¹ But it may be objected that if the mind itself from the prevalence of the Pure element is illuminant, and illumination being illuminant of itself and of other objects illuminates itself as well as the objects, then the business [or the process] is accomplished by that alone, what need is there of another percipient? To remove this doubt he states :—

न तत्स्वभासं दृश्यत्वात् ॥ १८ ॥

Aph. 18. It is not self-illuminative inasmuch as it is cognisable.

² If mind is not self-illuminative—the illuminator of objects, in other words it is perceptible by the soul. If it be asked why : we reply that it is so because it is perceptible, and that which is perceptible is cognisable by the percipient as a jar &c. And the mind [or thinking principle] is perceptible, therefore it is not self-illuminative G. D.

¹ या सताश्चित्तस्य परिणामविपर्ययादिरूपा वृत्तयस्तास्तत्प्रभोस्तस्य चित्तस्य गृहीतुः पुरुषस्य सदा सर्वकालमेव ज्ञेयास्तस्य चिद्रूपतयापरिणामात् परिणामित्वाभावादित्यर्थः ॥ यदाऽसौ परिणामीत्यात्तदा परिणामस्य कदाचित्कत्वात्तासाञ्चित्तवृत्तीनां सदा ज्ञातत्वं नापपद्यते ॥

² अयमर्थः पुरुषस्य चिद्रूपस्य सदैवार्थिष्ठानुत्वेन व्यवस्थितस्य यदन्तरङ्गे ज्ञेयं निर्मलं सत्त्वं तस्यापि सदैवार्थस्थितत्वाद्येन येनार्थेनापरक्त-मभवति तथाविधस्य दृश्यस्य सदैव चिच्छायासङ्क्रान्तिसम्भावस्तस्यां सत्यां सिद्धं सदाज्ञातृत्वमिति न कदाचित्परिणामित्वाशङ्का ॥

³ ननु च चित्तमेव सत्त्वोत्कर्षाद्यदिप्रकाशकं प्रकाशश्च स्वपदप्रकाश-रूपत्वादात्मानमर्थप्रकाशयतीति तावतैव व्यवहारसमाप्तिः किङ्करीत्र-न्तरेत्येव्याशङ्कामपनेतुमाह ॥

⁴ तच्चित्तं स्वभासं दृश्यप्रकाशकमभवति पुरुषवेद्यमभवतीति यावत् कुतो दृश्यत्वाद्यत्किञ्चिद्दृश्यं तद्गृह्येद्यं यथा घटादि वेद्यञ्च चित्तं तस्मात् स्वभासम् ॥

THE
VAISĒSHIKA APHORISMS
OF
KANADA
EIGHTH BOOK, FIRST DAILY LESSON.

(Continued from page 54.)

द्रव्ये द्रव्यगुणकर्मोपेक्षम् ॥ ७ ॥

Aph 7 [Cognition] of substance supposes substance, quality, and action

¹ In the cognition, The white cow with bells is walking, the bell a substance is an attribution white is a quality, is walking is an action. There is, therefore, no determinate idea without a determination [or predicate] apprehended, nor can such exist without connection with a determination. Substances, qualities and actions, are therefore supposed in the idea of a substance U

गुणकर्मसु गुणकर्मभावाद्गुणकर्मोपेक्षं न विद्यते ॥ ८ ॥

Aph. 8 Inasmuch as there exist no qualities and actions in qualities and actions, there is no [cognition thereof] which supposes qualities and actions

² The aphorism is given in reply to the question, Why therefore do not quality and actions suppose quality and action? There is an ellipsis of the word cognition Inasmuch as of quality there is no conception determined by quality, and of action no conception determined by action, there is no conception thereof which supposes qualities and actions For quality does not exist in quality, or action in action, that it should appear therein as a predicate [or determination] U

समवायिनः श्वेत्याच्छैत्यबुद्धेश्च श्वेते बुद्धिस्ते एते कार्य-
कारणभूते ॥ ९ ॥

Aph 9 The cognition of a white object results from the whiteness of the substratum, and from the cognition of whiteness, and these same stand in a relation of cause and effect

³ From the whiteness or white colour of the substra-

¹ ज्ञानसुत्यद्यते इति प्रकृतं घण्टावान् शुक्लैर्गौर्गच्छतीति ज्ञानम् तत्र द्रव्यं घण्टा विशेषणम् शुक्ल इति गुणः गच्छतीति कर्म तथाच नागहीत-विशेषणा विशिष्टप्रतीतिर्नवा विशेषणसम्बन्धमन्तर्येतिभवति द्रव्यज्ञाने द्रव्यगुणकर्मोपेक्षेति भावः ॥

² तत किं गुणकर्मणोरपि गुणकर्मोपेक्षा नेत्याह । ज्ञानमिति शेषः । गुणे गुणविशिष्टबुद्धेः कर्मसु कर्मविशिष्टबुद्धेरभावात् गुणकर्मोपेक्षा न तद्वतबुद्धिः नहि गुणेषु गुणो नवा कर्मसु कर्म येन तत्र विशेषणत्वेन भासेतेति भावः ॥

³ समवायिन इत्यभिधानात् सम्बन्धस्य कारणतामाह । तथाच गुणे गुणसमवायाभावात् कर्मसु कर्मसमवायाभावाच्च न तत्तज्ज्ञाने गुणकर्मोपेक्षा विशेषणत्वेन विशेष्यत्वेन त्वत्त्वेव एवञ्च श्वेतः शुद्ध इत्यादिप्रतीति श्वेत्यसमवायस्य श्वेत्यगुणस्य श्वेत्यविशेषणज्ञानस्य च कारणत्वमित्युक्तं तथाच विशेषणसम्बन्धविशेषणतज्ज्ञानानां विशिष्टप्रत्यक्षप्रमाणं कारणत्वमिति तेन पूर्वोक्तं सर्वं सिद्धमिति ॥

tum, and from the cognition of whiteness or the cognition of an attribute consisting of white colour, there results in relation to a white object, a conch-shell &c, possessed of white colour, a cognition that it is white that is, a sense-given certainty determined by white colour The possession, therefore, of white colour, and the cognition of white colour are the causes of an effect, viz of sense-given certainty the form of which is white colour The relation, then, of coinherence affords no conditions of sense given assurance in the form of white colour, viz possession of white colour, and cognition of white colour There is, therefore, in consequence of the absence from qualities and actions of qualities and actions as determinations, no perceptive assurance in the form of qualities and actions V

द्रव्येष्वनितरेतरकारणाः ॥ १० ॥

Aph 10 [Cognitions] of substances are not causes one of the other.

¹ It might be urged that in cases where after the perception, This a water-pot, there arises the perception, This is a piece of cloth, the knowledge of the water-pot is a cause of the knowledge of the piece of cloth, inasmuch as it is antecedent to it, and that consequently there could be no knowledge of the piece of cloth without a knowledge of the water-pot This outlying objection is denied Cognitions—for this word is to be supplied—are not the causes one of the other, that is, the mutual causes, in the case of cognitions of substances not determinant of substances fixed in the relation of prior and posterior among substances Though, therefore, the knowledge of the water-pot be antecedent to the knowledge of the piece of cloth, it is not its cause, inasmuch as it is not its invariable antecedent V.

कारणयौगपद्यात् कारणक्रमाच्च घटपटादिबुद्धीनां क्रमो
न हेतुफलभावात् ॥ ११ ॥

Aph 11 The sequence of the cognitions of the water-pot, piece of cloth &c, resulting from non-simultaneity of the causes [of the cognitions], and from the sequence of [their] causes, does not result from a relation [between the cognitions] of cause and effect.

² The sequence, constituted by priority and posteri-

¹ समवायिनः श्वेत्यसमवायिनः श्वेत्यात् शुक्लरूपात् श्वेत्यबुद्धेः शुक्लरूपात्मकविशेषणबुद्धेश्च श्वेतं शुक्लरूपवति शुद्धादौ बुद्धिः शुक्लोऽयमिति शुक्लरूपविशेषणिका प्रत्यक्षप्रमितिर्भवति अतस्ते शुक्लरूपवत्त्व-शुक्लरूपबुद्धौ कार्यस्य शुक्लरूपप्रकारकप्रत्यक्षप्रमात्मकस्य कारणभूते इत्यर्थ-तथाच समवायसम्बन्धेन शुक्लरूपप्रकारकप्रत्यक्षप्रमाणं प्रति शुक्लरूपवत्त्वं शुक्लरूपज्ञानञ्च द्वयमेव तन्त्रमिति गुणकर्मसु गुणकर्मरूपविशेषणविरहाच्च तत्प्रकारकप्रत्यक्षप्रमितिर्निति भावः ॥

² घटपटादिबुद्धीनां क्रमः पौर्वापर्यरूपः न हेतुफलभावात् न कार्य-कारणभावात् किन्तु तादृशबुद्धिकारणानां घटपटादिसन्निकर्षादीनां क्रमात् पौर्वापर्यात् चकारोऽनुक्रमयौगपद्यं समुच्चिनोति अथञ्चकारः क्रमः

ority, of the cognitions of the water-pot, piece of cloth &c, does not result from the relation of reason and consequent, or of cause and effect, but from the sequence, that is from the priority and posteriority, of the contacts &c. of the water-pot, piece of cloth &c, which are the causes of such cognitions. The particle and implies the addition of an unmentioned non-simultaneity, and this word is to be construed after the term sequence. The meaning is, therefore, that the non-simultaneity of the cognitions of the water-pot, piece of cloth &c., results from the non-simultaneity of the contacts &c. with them that are the causes of those cognitions. But where there is a simultaneity of contacts &c. of water-pots, pieces of cloth &c., there is produced simultaneously a cognition which is a support or basis of an aggregate, and which has for its objects the things in contact so many as they may be. It is, therefore, to be understood that there results from simultaneity of cause simultaneity of effect, and from non-sequence of cause non-sequence of effect. Intelligence is primarily divided into experience, and memory. Experience, according to the doctrine of Kavāda is of two kinds, being divided into perception and inference. Perception is of six kinds, as derived from smelling &c [from the five external, and from the internal sense]; and is twofold as discriminative and non-discriminative; and twofold as divided into physical and hyperphysical. Inference is threefold, as produced by illation from only positive conditions, from only negative conditions, and from both positive and negative conditions. For example, This is a proposition inasmuch as it is knowable &c is an illation from only positive conditions; Earth differs from other substances inasmuch as it is possessed of odours, &c is an illation from only negative conditions; The mountain is fiery

इत्यनन्तरं योजनीयं यवञ्च घटपटादिबुद्धीनामयोगपदं तत्कारणानां सन्निकर्षादीनामयोगपदादित्यर्थः यत्र तु घटपटसन्निकर्षादीनामस्ति योगपदम् तत्र युगपदेव सन्निकर्षादयत्पदार्थविषयिणी समूहात्मनात्मिका बुद्धिरुच्यते इति कारणयोगपदात् कार्ययोगपदं कारणाक्रमात् कार्याक्रमश्चेत्यपि बोद्धव्यम् । बुद्धिः प्रथमतो द्विविधा अनुभूतिः स्मृतिश्च अनुभूतिरपि कणादमते द्विविधा प्रत्यक्षानुमितिभेदात् प्रत्यक्षमपि घ्राणादिभेदेन षड्विधं सविकल्पकनिर्विकल्पकभेदेन च द्विविधं लौकिकालौकिकभेदेन द्विविधञ्च अनुमितिर्पि केवलान्वयिकेवलव्यतिरेकान्वयव्यतिरेकिरूपत्रिविधानुमानजन्यत्वात् त्रिविधा तत्रेदं द्वाच्यं ज्ञेयत्वादित्यादिकं केवलान्वयानुमानम् पृथिवीतरेभ्यो भिद्यते गन्धवत्त्वादित्यादिकं केवलव्यतिरेकानुमानम् श्रवणव्यतिरेकानुमानन्तु पर्वतो वह्निमान् धूमादित्यादिकमिति । स्मृतिश्चोपज्ञानात्मकनिश्चयाधीनसमानाकारकभावनाख्यसंस्काराधीना एकविधैव प्रकारान्तरेणापि बुद्धिर्द्विविधा प्रमाप्रमावेति तद्वति तत्प्रकारिका बुद्धिस्तत्प्रमा न भवति तत्प्रकारिका बुद्धिस्तत्प्रमा संशयान्तरभेदेनापि बुद्धिर्द्विविधा तत्रेकधर्मिणि विरुद्धभावाभावप्रकारकज्ञानं संशयः तदभावाप्रकारकं तत्प्रकारकं ज्ञानं तच्चिद्वयः एतन्नते सादृश्यज्ञानस्थलेपदज्ञानस्थले च तदुत्तरं लिङ्गपरामर्शोत्पत्त्येवानुमितिर्भवति प्रमाणाद्विविधं प्रत्यक्षानुमानञ्च यथार्थानुभवश्च प्रमा एतच्चासौ सन्निकर्षादेव व्यतीति संशयः ॥

inasmuch as it smokes, &c is an illation from both positive and negative conditions. Memory is uniform, dependent on the reproduction called permanent mental impression, the universal form whereof is dependent on assurance not characterised by inattention. In another point of view also intelligence is twofold, science, and nescience. Science is a cognition in a certain form of that which has that form. Nescience is a cognition in a certain form of that in which there is non-existence of that form. Intelligence is also twofold, accordingly as it is divided into certainty and uncertainty. Uncertainty is a cognition whereof the form is [mutually] repugnant existence and non-existence in one and the same subject of attributes, certainty in regard to a thing is cognition in the form thereof, and not in the form of the non-existence thereof. According to this doctrine in the case of cognition of similarity, and in that of knowledge of terms, an inference takes place by the production of a judgment respecting a mark [or middle term], subsequently thereto. Evidence is of two kinds, perception and inference, and accordingly science is exact experience, as will be explained by the author of the aphorisms himself in the sequel V

SECOND DAILY LESSON.

अयमेव त्वया कृतं भोजयेनमिति बुध्यते ॥ १ ॥

Aph. 1 This, That, Done by thee, Feed him,—such expressions are relative to cognition

It is stated that certain cognitions are determinant of other cognitions. The cognition This is a water-pot, This is a piece of cloth, is relative to cognition, that is determinant of a cognition. This and that being capable of being made objects of perception, cognition in the form of perception, is a determination of such a cognition. The word Thou being capable of being made the object of the speaker's intention, inasmuch as it is the substratum of a self-manifested knowledge, the cognition produced by the expression Done by thee, is determinant of a cognition. In the behest Feed him, also the cognition produced by the word him, which has the sense of this one, is determinant of a cognition which is a perception. V.

दृष्टेः भावाददृष्टेः भावात् ॥ २ ॥

Aph. 2. Inasmuch as [such expressions] exist in reference to objects seen, and do not exist in reference to objects unseen.

बुद्धिविशेषणिका अपि काश्चिद्दृष्टयो भवन्तीत्याह । अयमेव इति अयं घट एव पट इति ज्ञानं बुध्यते बुद्धिविशेषणकम् इदमेतदेतदः प्रत्यक्षविषये शक्तत्वात् प्रत्यक्षरूपा बुद्धिस्तादृशज्ञाने विशेषणम् युष्मच्छब्दस्य स्वजन्यबोधायतया वक्तुरभिप्रायविषये शक्तत्वात् त्वया कृतमिति वाक्यजन्यं ज्ञानं बुद्धिविशेषणकं भोजयेनमिति इदमर्थकैः शब्दजन्यज्ञानमपि प्रत्यक्षात्मकबुद्धिविशेषणकम् ॥

¹ It is shown that this is inductively proved by co-incident and exclusion. When there exists the contiguous object of the cognition This, and the remote object of the cognition That, when there exists the contiguous agent the object of the cognition By thee, and the object of the action, the object of the notion, Done, and when there exists the giver and the receiver of the order, the objects of the notion, Feed, in contiguity, then a cognition of this kind [i.e. one determined by another cognition] is produced. But in the case of unseen objects these cognitions are not manifested. This therefore may be inferred by the methods of agreement and disagreement. U.

² That these terms are applicable to an object differentiated by a mode constituted by cognition, may be inferred by the methods of agreement and disagreement. These [expressions] have applicability to an object differentiated by modes constituted by cognition, inasmuch as the use of the words This &c., exists in relation to objects seen, or known, that is essentially by modes consisting of cognition, and inasmuch as such use does not exist in relation to objects unseen, or unknown, that is not essentially determined by modes consisting of cognition. V

अर्थ इति द्वयगुणकर्मसु ॥ ३ ॥

Aph 3 The term object applies to substances, qualities and actions

द्रव्येषु पञ्चात्मकत्वं प्रतिषिद्धम् ॥ ४ ॥

Aph. 4 Under substances identity with the five elements was denied

¹ This aphorism is stated as the basis of a treatment of the sense-organs, then nature, and the nature of the objects which they apprehend. Under substances, that is, in the aphorisms describing substances, identity with the five elements, possession of the matter of the five elements, was denied or refuted. No substance, then, whether the body or any other, has the nature of the five elements, but all bodies and organs of sense have the nature of some one or other single element. V

अन्वयव्यतिरेकपरिच्छेदमेवैतदित्याह । यदाऽस्मिन्बुद्धेः सन्निकृष्टाविषयः स एव इतिबुद्धेर्द्विप्रकृष्टोऽपि बुद्ध्याकृष्टाविषयः त्वयैतिबुद्धेः सन्निकृष्टः कर्ता विषयः कृतमितिबुद्धेः कर्म विषयः भोजयेतिबुद्धेर्नियोज्यनियोज्यारो विषयो एवमितिबुद्धेस्तदुभयव्यापारो विषयः सन्निकृष्टो भवति तदेतादृशी बुद्धिरुत्पद्यते अदृष्टेषु तु विषयेषु नेता बुद्धयः प्रादुर्भवन्तीन्वयव्यतिरेकगम्यमेवैतदित्यर्थः ॥

² एतेषां पदानां ज्ञानघटितधर्मावच्छिन्ने शक्तिरन्वयव्यतिरेकगम्येत्याह । दृष्टेषु ज्ञानेषु ज्ञानघटितधर्मावच्छिन्नेष्विति यावत् भावात् इदमादिशब्दप्रयोगस्य सत्त्वात् अदृष्टेषु अज्ञानेषु ज्ञानघटितधर्मानपरिच्छिन्नेष्विति यावत् अभावात् तादृशप्रयोगस्यासत्त्वात् बुद्धिघटितधर्मावच्छिन्न एव तेषां शक्तिरित्यर्थः ॥

³ किमिन्द्रियं किमप्रकृतिकं किमर्थग्राहकमित्यभिधातुं पाठं रचयति । द्रव्येषु द्रव्यनिरूपणभूतेषु पञ्चात्मकत्वं पञ्चभूतप्रकृतिकत्वं प्रतिषिद्धं निराकृतं तथाच शरीरादिकं किञ्चिदपि द्रव्यं न पञ्चभूतप्रकृतिकं किन्त्वेकैकभूतप्रकृतिकान्येव सर्वाणि शरीराणीन्द्रियाणि चेतिभावः ॥

भूयस्त्वाद्गन्धवत्त्वाच्च पृथिवी गन्धज्ञाने प्रकृतिः ॥ ५ ॥

Aph 5. In the cognition of odour earth is the matter inasmuch as it possesses plurality and odorousness

¹ Accordingly it is stated that the organ of smell apprehends only smell among the qualities, and has the nature of earth only. The cognition of odour means that from which the cognition, or sensation, of smell is derived, that is the organ of smell. Earth the subtle element is the nature or material cause, inasmuch as it has plurality, or is originated by particles not overpowered by water &c., and possesses odour. The olfactory organ is not originated by water &c., inasmuch as it does not apprehend taste &c. Possession of odour exists therein inasmuch as, in its relation as percipient it apprehends odours. In like manner the organ of smell is terrestrial inasmuch as it reveals odour only among colour and the other qualities, just as clarified butter, &c. manifests the odour of saffron. By this inference it is established that earth is the material cause of the organ of smell. V

तथापस्तेजोवायुश्च रसरूपस्पर्शविशेषात् ॥ ६ ॥

Aph 6 In like manner water, light, and air, are [the material causes of the organs of taste, sight and touch] inasmuch as they have no difference from taste, colour, and touch

² The words Are the material causes of the organs of taste, sight, and touch are to be supplied. Water &c. are respectively the material causes of the organs of taste &c., inasmuch as they respectively apprehend those determinate objects. In these plurality is the condition of the determination. It has been declared that it is determination by possession of the particular qualities of apprehensible kind, that is the proof of the possession of taste &c. by the organs of taste &c. In like manner the organ of hearing is a place in ether essentially determined by the outer ear influenced by patient. destiny U

NINTH BOOK, FIRST DAILY LESSON

क्रियागुणव्यपदेशाभावात् प्रागसत् ॥ १ ॥

Aph 1 [An effect] is antecedently non-existent, inasmuch as there is non-existence of assertion of actions and qualities

¹ एवं प्रागेन्द्रियं गुणेषु गन्धमात्रग्राहकं पृथिवीमात्रप्रकृतिकञ्चेत्याह । गन्धस्य ज्ञानं प्रत्यक्षं यस्मात् तद्गन्धज्ञानं प्रागेन्द्रियं तत्र पृथिवी तन्मात्रं प्रकृतिः समवायिकारणम् भूयस्त्वात् जलाद्यानभिभूतभागादखत्वात् गन्धवत्त्वाच्च रसाद्याहकत्वात् प्रागेन्द्रियं न जलाद्वारब्धम् गन्धवत्त्वञ्चात्र ग्राहकतासम्बन्धेन गन्धग्राहकत्वादिति कलितार्थः तथाच प्रागेन्द्रियं पार्थिवं रूपादिषु मध्ये गन्धस्यैव व्यञ्जकत्वात् कुङ्कुमगन्धाभिव्यञ्जकतादिवदित्यनुमानेन प्रागस्य पृथिव्युपादानकत्वं सिध्यतीति भावः ॥

² रसनक्षुब्धमिन्द्रियाणां प्रकृतिरिति शेषः तेन यथासंख्यं रसनादानामवाधयः प्रकृतयः तत्तत्प्रतिनियतार्थग्राहकत्वात् अत्रापि नियमे भूयस्त्वमेव तन्मात्रं रसादिमत्त्वे च रसनादानां ग्राह्यजातीयविशेषगुणवत्त्वनिधम एव प्रमाणमित्युक्तम् एवञ्च विशिष्टादृष्टोपगृहीतकर्तृशक्त्युपवच्छिन्नानभेदेऽप्येव श्रोत्रम् ॥

¹ The words an effect are to be supplied. Antecedently, that is before the production of an effect, an effect [or product,] such as a water-pot or piece of cloth, is non-existent, that is non-existent by self-determined negation during that time. The reason assigned is the absence of predication of actions and qualities. If the effect, the water-pot &c, were existent during that time, it would be affirmed to possess actions and qualities; as in the case of a water-pot already produced, such affirmations are made as that the water-pot is at rest, or in motion, or seen to be coloured. There is no such assertion antecedent to its production. It is therefore inferred that it is during that time non-existent. While straws are in course of weaving, or threads of joining, or when clay is placed on the potter's wheel, while the work of the potter &c is yet going on, there is a universally experienced sensitive cognition that there will be in that place a mat, or a piece of cloth, or a water-jar, inasmuch as it is producing during the tension of the eyes. Herein a cognition constituted either by conjunction, or by coherence, could not be efficient, the presentation is therefore a possession of determinations related to the sense-organs. Such is the condition [of such a cognitive act]. If it be objected that we are arguing in a circle inasmuch as the cognition thereof depends on the determination, and the determination on the cognition, we reply that such is not the case, for the determination is the proper form of both [the cognition and its object,] and is capable of producing a proximate assurance, and this [proper form] has an existence antecedent to the cognition. It has accordingly been stated in the Nyāya-vārtika that in coherence, and in non-existence, there is relation of cause

¹ कार्यमितिशेषः प्रागिति कार्योत्पत्तेः प्राक् कार्यं घटपटादि असत् तत्कालीनस्वजनकाभावप्रतियोगीत्यर्थः अत्र हेतु क्रियागुणव्यपदेशाभावात् यदि तदानीमपि कार्यं घटादि सदेव स्यात् तदा क्रियावत्त्वेन गुणवत्त्वेन च व्यपदिश्येत यथोत्पत्तेर्घटे घटस्तिष्ठति घटश्चलति रूपवानयं दृश्यते घट इत्यादि प्रकारेण व्यपदिश्यते न तथात्यन्तः प्रागपि व्यपदेशोऽस्ति तेन गम्यते तदानीमसत्त्विति सच व्युत्थमानेषु वीर्येषु योज्यमानेषु तन्तुषु च क्राकृदायां यदि कुलालादिव्यापारेषु अनुवर्तमानेषु भविष्यत्यत्र कटः पटो घटोऽवेति सार्वलौकिकी प्रत्यक्षप्रतीतिः चतुर्विस्कारणानन्तरं जायमानत्वात् न च संयोगसमवायान्तरघटिता प्रत्यासत्तिरत्र प्रभवति तस्मादिन्द्रियसम्बद्धविशेषणता प्रत्यासत्तिरत्र तन्त्रम् ननु चान्योन्याश्रयः सत्यां विशेषणतायां तत्प्रतीतिः प्रतीतिश्च विशेषणतेति चेन्न विशेषणतः हि तदुभयस्वरूपमेव उपश्लिष्टप्रत्ययजननयोग्यं तच्च प्रतीतिः पूर्वपक्षे सदेव तदुक्तं न्यायवार्तिके समवायेभावे च विशेषणविशेष्यभावः इति सत्तायं प्रागभावः प्रतियोगिजनकः नहि घटे जाते स एव घटस्तदानीमेवेत्युच्यते तत्र कारणान्तरसत्त्वेऽपि कारणवैकल्यमनुस्रियमाणं स्वप्रागभाववैकल्यमेवानुसर्तुमर्हति तच्छ्रुतोत्पत्तौ स एव घटः प्रतिबन्धक इति चेत्तर्हि प्रतिबन्धकाभावत्वेन तस्य कारणात्मवर्जनीयम् ननु यदि घट एव तस्याभावस्तदा घटे नष्टे तदुन्मज्जनाप्रतिगतिश्चेन्न घटनाशस्यापि तद्विरोधित्वात् नहि विरोधिसत्त्वकालेऽपि विरोध्यन्तरप्रादुर्भाव इति नह्यनयोर्देशकतया विरोधो येन गोत्वाश्वत्ववत् समानकालीनत्वं स्यात् तर्हि कालकतस्तथा च कथमेककालावस्थायित्वमभवेत् ॥

and effect. This antecedent non-existence produces a non-existent, for when a water-pot has been produced, that self-same water-pot is not then brought into existence, for even if there exist therein another cause an ensuing defect of the cause much follow the defect of its own anterior non-existence. If this self-same water-pot is what prevents the production of that water-pot then its causality is inevitable by reason of the non-existence of that which prevents. It may be urged that if there be in the water-pot non-existence of the same, then it follows that it will emerge when the water-pot is destroyed. This we deny, inasmuch as the very destruction of the water-pot is repugnant thereto. For one of two contradictories cannot be manifested during the existence of the other contradictory. For between those two there is no repugnance effected by space [i.e. no exclusion] that as in the case of the real natures of the cow and the horse, there could be a simultaneity. How then could there be a repugnance effected by time and how could there be a synchronous existence? U

¹ This aphorism is stated as a basis for a description of perception of non-existence. An effect, as a water-pot and the like is non-existent previous to its production inasmuch as there is non-existence of assertion or expression of action and quality. There is antecedently no such expression of qualities and action as there is after the pot is produced, as that the jar is at rest, or in motion, or that it is dark. Thus the doctrine of the pre-existence of effects in their causes is rejected. Previous, therefore, to the production of the water-jar, there is antecedent non-existence thereof, and this produces a non-existent. Else how, when there exists another cause could there not be reproduction of the produced? A perception such as that there will presently exist a water-pot in this place, is a proof of antecedent non-existence. V. A E G

¹ अभावप्रत्यक्षमभिधत्सुर्भूमिकामाह । घटादिकार्यं स्योत्पत्तेः प्रागसत् क्रियाया गुणस्य च व्यपदेशस्य व्यवहारस्याभावात् घटे जाते यथा घटस्तिष्ठति घटश्चलति घटः श्यामइत्यादि क्रियागुणव्यवहारो भवति पूर्वन्तु न तथा व्यवहार इत्यर्थः अतः सत्कार्यवादे निरस्त इति घटोत्पत्तेः पूर्वं घटप्रागभावस्तिष्ठतीति सच प्रतियोगिजनकः कथमन्यथा कारणान्तरसत्त्वे उत्पन्नस्य न पुनरुत्पादः इहेदानीं घटो भविष्यतीत्यादि प्रत्यक्षमप्यप्रागभावं मानमिति ॥

NOW READY.

Vols. I. and II.

THE RAMAYAN OF VALMIKI,

TRANSLATED INTO ENGLISH VERSE

BY

R. T. H. GRIFFITH, M. A.

Price per Vol. Rs. 6. Postage 6 anas

BENARES : MESSRS E. J. LAZARUS & Co.

CALCUTTA : MESSRS. BERIGNY & Co.

LONDON : MESSRS. TRUBNER & Co.

PRINTED AND PUBLISHED BY THE PROPRIETORS, E. J. LAZARUS AND CO., AT THE MEDICAL HALL PRESS, BENARES.

काशीविद्यासुधानिधिः

श्रीगणेशाय नमः

श्रीमद्विजयिनीदेवीपाठशालोदयोदितः । प्राच्यप्रतीच्यवाक्पूर्वापरपक्षद्वयान्वितः ॥ १ ॥

अङ्कुरश्मिः स्फुटयतु काशीविद्यासुधानिधिः । प्राचीनार्यजनप्रज्ञाविलासकुमुदोत्करान् ॥ २ ॥

A Monthly Journal, of the Benares College, devoted to Sanskrit Literature.

No. 64.

Benares, September 1st, 1871.

Vol. VI.

॥ भाट्टचिन्तामणेस्तर्कपादः ॥

अपादानत्वं पञ्चम्यर्थः । “अपादाने पञ्चमी”ति सूत्रात् । अपादानत्वं च परसमवेतक्रियाजन्यविभागश्रयत्वं, विभागहेतुक्रियानाश्रयत्वे सति विभागश्रयत्वमिति तदर्थः । “ध्रुवमपायेपादान”मिति सूत्रात् । अपायो विश्लेषः विभागवियोगादिशब्दवाच्यः । अन्यस्य विभागवियोगादिक्रियाश्रयस्य विभागादौ सति विभागवियोगाश्रयत्वेन ध्रुवं स्थिरं विभागवियोगादिरूपकमिति यावत्, तदपादानमिति सूत्रार्थः । यथा वृक्षात्पथे पतति, अधःसंयोगानुकूलक्रिया पतेरर्थः । अधःसंयोगप्रयोजकविभागानुकूलक्रिया वा । एवं चाधःसंयोगानुकूलक्रियानाश्रयत्वे सति तादृशक्रियाजन्यविभागश्रयत्वाद् वृक्षस्यापादानत्वम् । इत्थं च तत्तद्वात्वर्यतावच्छेदकफलजनकक्रियानाश्रयत्वे सति तादृशक्रियाजन्यफलनिरूपकत्वं तादृशक्रियानिरूपकत्वं चेति निष्कर्षः । एवं चौराद्व्याघ्राद्विभेति, चौरात्त्रायते, अध्ययनात्पराजयते, यवेभ्यो गां वारयति, मातुर्निलीयते, उपाध्यायादधीते, ब्रह्मणः प्रजाः प्रजायन्ते, हिमवतो गङ्गा प्रभवति, इत्यादौ भयादिहेतुचौराद्याघ्रादीनां “भोत्रार्थानां भयहेतुः” । “पराजेरसोऽऽठः” । “वारणार्थानामीप्सितः” । “अन्तर्धौ येनादर्शनमिच्छति” । “आख्यातोपयोगे” । “जनिकर्तुः प्रकृतिः” । “भुवः प्रभवः” । इत्याद्यानुशासनिकं मुख्यमेवापादानत्वम् । अत्र चापह्वानुकूलक्रिया विभेतेरर्थः । तदनुकूलरक्षणं जायते । भानिजनकक्रिया पराजयते । दूरदेशसंयोगानुकूलक्रिया वारयते । दर्शनाभावानुकूलक्रिया निलीयते । गुरुमुखोच्चारणानुकूलक्रिया ऽधीते । उत्पत्त्यनुकूलक्रिया जा-

यते । प्रकाशजनकवृद्धादिक्रिया प्रपूर्वकभवतेरर्थः । तदनाश्रयत्वे सति तत्तत्क्रियानिरूपकत्वाद् भोत्रार्थानां भयहेतुरित्याद्यानुशासनानामपादानत्वबोधकता, न तु पञ्चम्या उपपदविभक्तित्वबोधकतेति वैयाकरणाः ॥

मीमांसकाश्चारण्यादेर्निरूपकत्वाभावाच्चापादानत्वम् । अत एव अरण्याद्विभेति इति न प्रयोगः । यदि वनाद्विभेतीति प्रयोगः तदा वनपदस्य वनस्थितव्याघ्रादौ लक्षणा । मध्यादवद्वतीत्यादौ विभागप्रयोजकक्रियानाश्रयस्य तन्निरूपकस्याधाभागस्यापादानत्वम् ॥

नैयायिकास्तु विभागश्रयत्वमेवापादानत्वमिच्छन्तो व्याघ्राद्विभेतीत्यादौ लक्षणया प्रयोगं क्रियान्तरकल्पनेन वा उपपदविभक्तित्वमिच्छन्ति । एवं धावतो ऽश्वात्पतति इत्यत्राश्वस्योक्तक्रियाश्रयत्वेपि तस्य विभागहेतुत्वाभावादपादानत्वापत्तिः । न चैवं मेषन्मेषो ऽपसरति इत्यत्र मेषस्य कथमपादानत्वम्, उभयकर्मजविभागस्यैक्येन तज्जनकक्रियानाश्रयत्वाभावादिति वाच्यम् । विभागजनकक्रियाभेदादेकक्रियामादायापादानत्वम् । अन्योन्यस्मादपसरत इत्यत्रोभयकर्मजविभागस्यैक्येपि तत्तज्जनकक्रियामादाय परस्परस्य तदनाश्रयत्वापपादनात् । वृक्षाद्वृक्षं पततीत्यत्र पतनक्रियाधात्वर्थमादाय संगमनीयम् । न चैवं वृक्षात्पततइत्यापत्तिः । एहाच्चलितो राज्याच्चलित इत्यादिवदिष्टत्वात् ॥ केचित्तु पञ्चमीजन्यापादानत्वबोधेन द्वितीयाया असाधुत्वादित्याहुः ॥ बलाहकाद्विद्युद्विद्योतते इत्यत्र निःसृत्येत्यध्याहारेणोपपदविभक्तिः । एवमन्यादिपदसमभिव्याहारे ऽपि पञ्चम्युपपदविभक्तिः । “अन्यारादितरर्तदिकृशब्दाञ्चत्तरपदाजाहियुक्ते” इति सूत्रात् । अ-

न्यपदेन अन्यार्थकेतरादिपदग्रहणम् । कृष्णादन्यस्तिष्ठति, आ-
रादुनात्, कृष्णादितरः, ऋते कृष्णात् । कालदेशसमभिव्याहारे
शामात्पूर्वश्चैत्रात्पूर्वः । अञ्चुत्तरपदं प्राक्प्रत्यगादिपदं तत्स-
मभिव्याहारे शामात्प्राक् । आचप्रत्ययान्तदक्षिणासमभिव्याहारे
दक्षिणा शामात् । दूरवाचकादिपदसमभिव्याहारे दक्षिणाहि
शामात् । अत्र पञ्चम्यर्थस्य उपपदार्थान्वयः । इदं च प्रभृत्या-
दिपदानामुपलक्षणम् । भवात्प्रभृति आरभ्य । शामादुहिः । एवं
विनापृथगित्यादिपदसमभिव्याहारे द्वितीयातृतीयाभ्यां वि-
कल्पिता पञ्चम्युपपदविभक्तिः । एवं दूरान्तिकार्थकपदसम-
भिव्याहारे द्वितीयापठ्ठीभ्यां विकल्पिता पञ्चम्युपपदविभ-
क्तिः । शामस्य शामाद् शामं दूरेणान्तिकेनेति ॥

इति कारकवादे पञ्चम्यर्थनिरूपणम् ॥

सप्तम्या अधिकरणत्वमर्थः । “सप्तम्यधिकरणेचे”ति सू-
त्रात् । अधिकरणत्वं चाधारत्वम्, “आधारो ऽधिकरण”मिति
सूत्रात् । तच्चाश्रयत्वं, तच्च साक्षात्परंपरासाधारणम् । परं-
परा कर्तृकर्माद्याश्रयद्वारा । तेन स्याल्यां पचति भूमौ वसति
कटे शेते इत्यादिप्रयोगः । अधिकरणं च त्रिविधम्, औपश्ले-
षिकं वैयर्थिकमभिव्यापकं चेति, तेन गुरौ वसति घटे ज्ञानं
तिलेषु तैजमित्यादिप्रयोगः । चर्मणि द्वीपिनं हन्ति इत्यत्र
निमित्तत्वे लक्षणा । चर्मनिमित्तं हन्तीत्यर्थः । निमित्तत्वं
च धात्वर्थजनकेच्छादिविषयत्वम् । गोषु दुह्यमानास्वागत
इति सति सप्तमी । “यस्य च भावेन भावलक्षणमिति”ति सू-
त्रात् । क्रियान्तरोपलक्षणं यत्रान्या क्रिया तद्वाचकपदोत्तरं
सप्तमीति तदर्थः । तेन क्रियान्तरोपलक्षणत्वं सप्तम्यर्थः ।
उपलक्षणत्वं च क्रियाकालान्तरव्यावर्तकत्वम् । एवं मुख्यक्रिया-
प्रतिबन्धकक्रियानादरे लक्षणा । यथा हृदति प्रात्राजीदिति ।
रोदनमनादृत्येत्यर्थः । अत्र षष्ठा अपि लक्षणा । “षष्ठी चा-
नादरे” इति सूत्रात् । एवं गोषु गवां वा स्वामी, ईश्वरः, अ-
धिपतिः । वैश्वामित्राणां विश्वामित्रेषु वा दायादौ देवरात
इत्यादिषु च । साक्षी चैत्रस्य धने वा प्रतिभूः गवां गोषु वा
प्रसूत इत्यादौ षष्ठीमप्तम्योपपदविभक्तित्वं, श्रूयमाणस्वा-
मित्वादिप्रक्रियासंबन्धेन मुख्यक्रियासंबन्धित्वात् । गोषु प्रसूत
इत्यत्र कल्पितज्ञानक्रियायामन्वयाच्च । गोज्ञानार्थं प्रसूत इ-
त्यर्थः । एवं हरिपूजने आयुक्तः आसक्तः कुशल इत्यत्रापि ।
एवं निर्धारणमपि षष्ठीसप्तम्यर्थः । जातिगुणक्रियाणामेभिर-
भिव्यज्यमानभेदनिरूपकत्वं निर्द्धारणत्वम् । अत्र भेदाधिक-
रणभेदनिरूपकयोर्व्याप्यव्यापकरूपावच्छिन्नत्वं बोध्यम् । तेन
नराणां नरेषु वा क्षत्रियः शूरः, गोषु कृष्णा संपन्नतीरा, गच्छत्सु
श्रावन् शीघ्रः, छात्रेषु मैत्रः प्रिय, इति प्रयोगो न तु विषेषु

क्षत्रियः शूर इत्यादिप्रयोगः । नरत्वावच्छिन्ननिरूपितभेदानधि-
करणत्वे सति क्षत्रियत्वावच्छिन्ननिष्ठमन्यनरभेदसमानाधि-
करणं शूरत्वमिति बोधः । न चैवम्

इत्याचारदमाहिंसादानस्वाध्यायकर्मणाम् ।

अयं तु परमोधर्मा यद्वोगेनात्मदर्शनम् ॥

इत्यत्र

“मणिमुक्ताप्रवालानां सर्वस्यैव पिता प्रभुः ।

स्थावरस्य तु सर्वस्य न पिता न पितामहः” ॥

इत्यत्र च निर्धारणषष्ठी न स्यादभेदभानादिति वाच्यम् ।
कर्मभेदस्य आत्मदर्शने निर्धारणसंभवाद्, द्वितीये तु सर्वस्येति
षष्ठा निर्धारणत्वसंभवात् । अत एव माथुराः पाटलिपुत्रकेभ्य
आढ्यतरा इत्यत्र निर्धारणैकदेशे पञ्चम्या लक्षणा । अभेद-
भानाभावात् । एवं मातरि साधुनिपुणो वेत्यत्रापि । हरिं
हुरौ वा उत्सुकः प्रसितः । मूलेनावाहयेदित्यत्रापि लक्षणेति
दिक् ॥ अत्र चोपपदविभक्तिः कारकविभक्तेर्बलीयस्त्वम् । का-
रकविभक्त्यर्थस्य श्रुतक्रियान्वयित्वात् । उपपदविभक्त्यर्थस्य
कल्पितक्रियान्वयित्वादिति दिक् ॥

॥ इति गागाभट्टकृते भाट्टचिन्तामणौ कारकवादः ॥

समासश्चतुर्विधः । अव्ययीभावतत्पुरुषद्वन्द्वबहुव्रीहिभे-
दात् । तत्र पूर्वपदार्थप्रधानो ऽव्ययीभावः । यद्वा अव्ययार्थ-
प्रधानो ऽव्ययीभावः तेन सूपप्रतीत्याद्यव्ययीभावे नाव्याप्तिः ।
उत्तरपदार्थप्रधानस्तत्पुरुषः । उभयपदार्थप्रधानो द्वन्द्वः । अ-
न्यपदार्थप्रधानो बहुव्रीहिः । इति लक्षणानि । उपकुम्भं, रा-
जपुरुषः, ध्रुवखदिरौ, चित्रगुप्तित्याद्युदाहरणानि । नीलो-
त्पलमिति कर्मधारयः पञ्चपूतीति द्विगुश्च तत्पुरुषस्यैव भे-
दौ । ननून्मत्तगङ्गमित्यव्ययीभावे तल्लक्षणमव्याप्तमतिव्याप्तं
च बहुव्रीहिलक्षणम् । एवं सूपप्रतीत्यादावव्ययीभावे सुप्प्रति-
ना मात्रार्थ इति सूत्रविहिते तत्पुरुषलक्षणातिव्याप्तिस्त्वर-
पदार्थप्राधान्यात् । एवमहुं नपुंसकम् इत्यादिसूत्रविहिते ऽध्वं-
प्ली पूर्वकाय इत्यादि तत्पुरुषे ऽव्ययीभावलक्षणातिव्याप्तिः ।
एवं द्वित्रा इति बहुव्रीहौ तल्लक्षणाव्याप्तिः द्वन्द्वलक्षणाति-
व्याप्तिश्च । एवं शशकुशपलाशमिति समाहारद्वन्द्वं समाहार-
प्राधान्याद् द्वन्द्वलक्षणस्याव्याप्तिः बहुव्रीहिलक्षणस्य चाति-
व्याप्तिरिति चेत् । तेषां प्रायिकत्वेन लक्षणत्वाभावात् ।
तत्तदधिकारपठितत्वमेव तत्तल्लक्षणमिति वैयाकरणाः ॥

वस्तुतो ऽव्ययार्थप्रधानत्वाविद्यमानावयवार्थत्वविशिष्टा-
न्यपदार्थप्रधानत्वान्यतरत्वमव्ययीभावत्वं, तेनोन्मत्तगङ्गं सूप-
प्रतीत्याद्यव्ययीभावे नाव्याप्तिर्न वा तत्पुरुषलक्षणातिप्रसङ्गः ।
सप्तम्यमानान्यतरपदार्थप्रधानत्वे सति सुबलोपाभाववत्पदा-

नत्वं तत्पुरुषत्वं, तेन राजपुरुषो ऽर्हपिप्पलीत्यादितत्पुरुषे
न लक्षणाव्याप्तिर्न वा ऽव्ययीभावलक्षणातिप्रसङ्गः । एवमन्य-
पदार्थप्रधानत्वं बहुव्रीहित्वम् । द्वित्रा इत्यत्रापि समस्यमान-
पदार्थसंख्याप्राधान्येन द्वन्द्वत्वे ऽन्यपदार्थसंख्येयप्राधान्येन
बहुव्रीहित्वमन्यपदार्थतावच्छेदक चात्राल्पत्वम् । एवं च सं-
ख्ययाव्ययेति सूत्रं संख्येयप्राधान्यगमक संख्यावाचकाव्यया-
दिपदानां बहुव्रीहिविधायकमिति संगच्छते । एवं दिङ्मा-
न्यन्तरालइत्यादिसूत्राण्यन्यपदार्थप्राधान्येन बहुव्रीहिविधाय-
कानि भवन्ति । यथा उत्तरपूर्वा केशकेशि भुजाभुजि सपुत्र
इति । अत्राशे तुल्यसंबन्धित्वमन्यपदार्थतावच्छेदकम् । अत
एव

एकद्वैत्य वा द्वित्रैर्मरा मधुसीकरैः ।

कुक्षिभराः परं तेषां न सन्ति खलु केतके ॥

इत्यादावल्पत्वपरिच्छिन्नव्यक्तीनां बोधः । एवमुपदशा इ-
त्यत्रान्यपदार्थैकादशव्यक्तीनां बोधः । अतो ऽत्रान्यपदार्थ-
प्राधान्यमव्याहृतम् । एवं तेन सहेति तुल्ययोगे इतिसूत्रविहिते
सपुत्र इति बहुव्रीहौ तुल्यक्रियान्वयी पिता ऽन्यपदार्थ इति
बहुव्रीहित्वं सुस्थम् । समाहारद्वन्द्वे तु समाह्रियमाणानामेव
क्रियान्वयित्वेन समाहारस्याप्राधान्याच्च द्वन्द्वलक्षणाव्याप्ति-
र्बहुव्रीहिलक्षणातिव्याप्तिश्चेति युक्तम् ॥

अन्ये तु उन्मत्तगङ्गामित्यादीनां बहुव्रीहित्वं द्वित्रा इत्यादौ
द्वन्द्वत्वादिकमेव । अव्ययीभावबहुव्रीह्यधिकारपाठस्तु तदु-
नपुंसकत्वस्वरदिप्राप्त्यर्थः । अन्यथाधिकारसूत्रविरोधापत्तेः ।
न च तत्रापि प्रकरणविरोधापत्तिः । अधिकारसूत्रश्रुत्यनुरोधेन
प्रकरणबाधस्य न्याय्यत्वात् । अन्यपदार्थं च संज्ञायामित्यव्ययी-
भावस्य समभिव्याहारविशेषे ऽन्वयताबाधवत् तेन प्रकरणबा-
धाच्च । अत उक्तान्येव लक्षणानीत्याहुः ॥

अत्र त्रैयाकरणाः । राजपुरुष इत्यादितत्पुरुषादीनां राज-
विशिष्टपुरुषादौ शक्तिः । न तु समासान्तर्गतराजादिपदशक्त्या
राजादिबोधः । “समर्थः पदविधि” इति महाधिकारेण एकार्थी-
भावलक्षणे सामर्थ्यं समासादिसकलवृत्तिविधानात् । पदोद्देशेन
विधीयमानः समासादिः समर्थः विग्रहवाक्यार्थाभिधाने शक्तिं
प्राप्ति इति सूत्रार्थः । एकार्थीभावश्च समस्यमानपदद्वयस्य
स्वार्थपरित्यागेनैकार्थप्रतिपादकत्वम् । स चार्थो ऽराजकीय-
भिन्नो राजसंबन्धवांश्चायमिति भेदरूपः ससर्गरूपश्च । न च
कृपराजादिपदशक्तिर एव तादृशोपस्थितिसंभवे किं समास-
शक्तिकल्पनेनेति वाच्यम् । राजपुरुषादिपदे उक्तरूपेणोपस्थि-
तये चित्रगवादिपदे स्वामित्वापस्थितये च तत्कल्पनात् । अ-
न्यथा पङ्कजादिपदेपि पद्वत्वेनोपस्थितये ऽतिरिक्तशक्तिकल्पनं

न स्यात् । किं च समासगतराजपदेन राज्ञः स्वतन्त्रापस्थिते
राजा पुरुष इत्यत्रैव विशेषणान्वयापत्तिः । न च सविशेषणानां
वृत्तिर्न वृत्तस्य च विशेषणयोगो नेति निषेधेन तदनापत्तिः ।
तस्य विशिष्टशक्तिसिद्धपदार्थैकदेशत्वकृतानन्वयानुवादकत्वा-
त् । अपि चैवं वाक्यममामयोस्तुत्यार्थत्वेन विभाषावचनस्य
समासनियमनिवारणार्थत्वं कल्प्यमिति गौरवम् । किं च कृत-
विश्वः प्राप्नोदक उद्धृतौदन इत्यादिवहुव्रीहिषु विश्वजनक-
कृतिमान् उदककर्तृकप्राप्तिकर्म ओदनोद्धरणवाधिरित्याद्य-
र्थकेषु कृतादिपदानां लक्षणासंभवात् । चित्रगवादिपदे च
विनिगमनाविरहेण चित्रपदे गोपदे वा लक्षणासंभवादुभयत्र
लक्षणायां बोधावृत्तिप्रसक्तेः । न च प्रत्ययार्थान्वयानुरोधेन
चरमपदे लक्षणेति वाच्यम् । अनेकपदानामन्यपदार्थप्रतिपाद-
कत्वाभावेन बहुव्रीहित्वभङ्गापत्तेः । न च तात्पर्यशाहकतया
ऽन्येषां तत्पत्तिपादकत्वम् । घटादिपदेष्वप्याद्यवर्णानां ता-
त्पर्यशाहकतयान्त्यवर्णं शक्त्यापत्तेः । किं च शिवो नामगायको
यस्येति शिवनामगायक इति बहुव्रीहौ शिवकर्तृकगानकर्म-
भूतनामवानिति बोधस्य शक्तिकल्पनं विना सुतरामनुपपत्तिः ।
अतः समामेषु विशिष्टशक्तिरङ्गीक्रियते । किं च तत्र शक्त्य-
नङ्गीकारे ऽर्थवत्त्वाभावेन प्रातिपदिकसंज्ञा न स्यात् । न च
चित्रगुमानयेत्यादिषु कर्मत्वाद्यर्थबोधकत्वं समस्यमानोत्तरप-
दार्थगतस्वार्थबोधकत्वं वा समासोत्तरविभक्तीनामिति वाच्यम् ।
अर्धपिप्पलीत्यादौ व्यभिचारात् । कृतव्युत्पत्तिभङ्गापत्तेश्च ।
किं च समासस्य प्रातिपदिकतया तदेकदेशपुरुषादिपदार्थस्य
पुरुषादेः प्रातिपदिकार्थत्वाभावेन तत्प्रकारकबोधो न स्यात् ।
न स्याच्च समस्यमानपदार्थयोः परस्परान्वयः । विभक्तिजन्यो-
पस्थित्यभावेन राजपदार्थप्रकारकबोधायोगात् । अभेदातिरि-
क्तसंबन्धेन नामार्थप्रकारकबोधे विभक्तिजन्योपस्थितेर्हेतुत्वात् ।
किं च राजपदस्य संबन्धिति संबन्धे वा लक्षणा । नाद्यः ।
राज्ञः पुरुष इति वाक्यस्य समासभन्नार्थकतया तेन विवरण-
विरोधात् । नान्यः, विरुद्धं विभक्तिरहितप्रातिपदिकार्थयोरभे-
दान्वयव्युत्पत्त्या राजसंबन्धरूपः पुरुष इति बोधापत्तेः । अतः
समासेषु शक्तिरङ्गीकार्येत्याहुः ॥

अत्र गौतमीयाः । समासेषु कृतराजपदादेरेव संबन्धिल-
क्षणाया राजसंबन्धभिन्नः पुरुष इति बोधपभवे न शक्तिकल्पनं
युक्तम् । महाधिकारस्याप्यजहत्स्वार्थलक्षणव्यपेक्षारूपसामर्थ्यं
समासादिविधानेनोपपत्तेः । पदोद्देशेन विधीयमानः समासा-
दिः समर्थः स्वार्थवाचकपदनिष्ठ इति सूत्रार्थः । एतेन राज-
पदार्थं शोभनादिविशेषणान्वयापत्तिः, निष्काशाभिः गौरव्य
इत्यादौ क्लान्तयुक्तादिपदकल्पनापत्तिश्च परास्ता । राज्ञः प-

दार्थिकदेशतया तत्र विशेषणानन्वयात्, लक्षणाया क्रान्ताद्युपस्थितिसंभवाच्च । लक्षणाशक्तिभ्यां बोधेच्छायां समासविग्रह-नियमेन विभाषासूत्रोपपत्तेः । राजादिपदशक्त्यग्रहे राजपुरुष-चित्रगुरित्यादौ बोधाभावेन तत्र शक्तियहस्यावश्यकतया पङ्कजादिपदेष्ववयवशक्त्यग्रहेपि बोधोदयेन तच्छक्तियहस्यानावश्यकतया पङ्कजादिपदवैलक्षण्यस्य स्पष्टत्वात् । किं च चित्रगुरितिसमासस्य न स्वामित्वादौ शक्तिः संभवति, तत्तत्पदेन सेवकदेशादिप्रतीत्या नियमेन तदप्रतीतेः तत्रतत्र शक्तिकल्पनायां नानार्थतापत्तिः, पदत्वस्य तु नियतप्रतीत्या तत्र शक्तिरिति वैलक्षण्यम् । किं च प्राप्तादक इत्यादावपि उदकपदे लक्षणा, प्राप्तादिपदस्य धातुप्रत्ययतदर्थज्ञानविलम्बेन तत्र लक्षणाया विलम्बितत्वात् । प्रत्ययार्थस्य सन्निहितपदार्थगत-न्यानुरोधाच्च । अत एव चित्रवादिपदेपि गोपदे लक्षणा । विरुद्धविभक्तिरहितप्रातिपदिकार्थयोरभेदान्वयव्युत्पत्त्यङ्गीका-राच्च चित्रराजादिपदार्थान्वयसिद्धिः । न चैकलक्षणायामने-कमन्यपदार्थ इति व्याकरणविरोधः तेनानेकस्यान्यपदार्थं वर्तमानस्य समासानुशासनादिति वाच्यम् । सर्वपदस्यापि तात्पर्यसाहकतया परंपरया ऽन्यपदार्थबोधकत्वात् । अतोऽन्यपदे लक्षणा । घटादिपदशक्तिस्तु विशिष्टस्य संकेतितत्वाद्द्विशिष्टे कल्प्यते । अस्तु वान्त्यवर्णे शक्तिः । अत्र कृपराजादिपदादेव लक्षणाया तादृशार्थबोधसंभवे शक्तिकल्पनमन्याय्यम् । यत्तु समासे ऽर्थवत्त्वाभावात् प्रातिपदिकसंज्ञा न स्यादिति । तत्र । कृतद्वितममासाश्चेति तद्विधानात् शशशङ्कमित्याद्वनर्थकेषु तद्विधानप्रयोजनकत्वात् । एतेन तत्र कर्मत्वानन्वयदूषणम-पास्तम् । समस्यमानपदलक्ष्यार्थगतस्वार्थबोधकत्वव्युत्पत्त्य-ङ्गीकारात् । विशिष्टशक्तिस्वीकारे उक्तरीत्या उक्तस्मृतिविरो-धः । विशिष्टस्यातिरिक्ततयानेकत्वासंभवात् । अतो लक्षणेव युक्त्याहुः ॥

आचार्यादयस्तु बहुव्रीहौ शक्तिरेव, तस्य मतुवर्थसमा-नार्थकत्वात्, मतुपो गोमाश्चैत्र इत्यादावभेदान्वयाय संबन्धि-वाचित्वनिश्चयात् । अत एवेन्द्रपीताधिकरणे तत्पुरुषादुहु-व्रीहौ लाघवमङ्गीकृतमित्याहुः ॥

अत्र मीमांसकैकदेशिनः

“सर्वत्र यौगिकैः शब्दैर्द्रव्यमेवाभिधीयते”

इति वार्त्तिकात् सर्वेषां कृतद्वितसमासरूपयौगिकशब्दानां द्रव्ये शक्तिमाहुः ॥

परं तु अनिर्जातशक्तिकैकदेशयौगिकपदपरमिदं वार्त्तिकं तेन प्राचको गोमानित्यादिकृतद्वितानां द्रव्यवाचित्वेपि बहुव्रीहे-र्न तद्वाचित्वं तत्रापि विशेष्ये द्रव्याविनाभूतगुणवाचकपदब-

हुव्रीहेरेकज्ञायनी पिङ्गाक्षीत्यादेर्द्रव्यवाचित्वे द्रव्याक्षेपकत्वे वा चित्रगुरित्यादौ तदसंभवेन द्रव्यलक्षणाया आवश्यकत्वात् । अतः क्व चिद्बहुव्रीहौ लक्षणा । न चैवमिन्द्रपीताधिकरणवि-रोधः । इन्द्रपीतपदे तत्पुरुषेपि पूर्वपदलक्षणाया पीतपदे हुता-हुतशेषलक्षणाया लक्षणाद्वयापत्त्या लाक्षणिकबहुव्रीह्यपेक्षया तत्पुरुषस्य दुर्बलत्वात्सिद्धान्तसिद्धिः । अत एव निषादस्यप-त्यधिकरणे लक्षणापत्त्या तत्पुरुषापेक्षया कर्मधारयस्य प्राब-ल्यमुक्तम् । अन्यथा तत्र ज्ञानोपायाक्षेपलाघवेन बहुव्रीह्यापत्ते-र्दुरुद्धरत्वात् । अतः क्व चिद्बहुव्रीहौ लक्षणेत्याहुः ॥

ये तु सर्वत्र बहुव्रीहौ शक्तिं मन्यन्ते तेषां भावं नाकल-यामः ॥

अन्ये तु मतुपोपि संबन्धो वाच्यः । तस्य चैत्रे प्रकारतया ऽन्वयः । संबन्धिनि वा लक्षणा । तेन बहुव्रीहेर्न मतुवर्थकत्व-मित्याहुः ॥

अहं तु ब्रुवे । समासेषु न शक्तिर्न वा लक्षणा, किं तु स-मासोपस्थितविग्रहवाक्यादेव बोधः । श्लोकादावन्वयवा-क्यादिवत् । अत एव रामेश्वर इत्यादौ

रामस्तत्पुरुषं प्राह बहुव्रीहिं महेश्वरः ।

अन्ये तु ऋषयः सर्वे कर्मधारयमूचिरे ॥

इत्यादौ तादृशविग्रहवाक्योपस्थित्यैव बोधः । एवं च विग्र-हसंदेहे बोधसंदेहे ऽप्युपपद्यते । अतः समासवाक्यस्य विग्रह-वाक्योपस्थित्या बोधजनकत्वं युक्तम् । न च बहुव्रीहौ विग्रहवा-क्यात्पुरुषप्रकारको बोधः समासे तु पुरुषस्य विशेष्यत्वेन भान-मिति कथं वैषम्यमिति वाच्यम् । चित्राणां गवां यः प्राप्तस्योदकस्य यः कृतस्य विश्वस्य य इति विग्रहवाक्यस्यापि तादृशस्याङ्गी-कारात् । न चैवं सर्वत्र षष्ठीबहुव्रीह्यापत्त्या शेषो बहुव्रीहि-रिति सूत्रानुपपत्तिरिति वाच्यम् । तस्योक्ताव्ययीभावादिसंज्ञ-समासभिन्नपरत्वात् । अत एव निषादस्यपतिमित्यादौ व्यधि-करणतत्पुरुषात् समानाधिकरणतत्पुरुषस्य ज्यायस्त्वं संगच्छ-ते । सामानाधिकरण्यवैयधिकरण्ययोर्विग्रहवाक्याधीनत्वाद्वि-ति । विशेषणपदे सामानाधिकरण्ये च विशेष्यसमानलिङ्ग-रूपत्वानुरोधकृतसमानविभक्तिविशेषकत्वम् । तेन देवदत्तस्य पत्न्या इत्यत्र विशेषलिङ्गकत्वाभावाद्देवदत्तः पत्नीत्यादौ स-मानविभक्तिकत्वाभावाच्चातिप्रसङ्गः । सामानाधिकरण्यं च भिन्नप्रवृत्तिनिमित्तकानामेकत्र प्रवृत्तिः । अत्र लिङ्गनियमान-नुशिष्टविभक्त्यन्तत्वं विवक्षणीयम् । तेन देवदत्तो मित्रमि-त्यादौ न व्यभिचार इति दिक् ॥ अथ राजपुरुष इति तत्पु-रुषे पूर्वपदे लक्षणा । न च तत्र लुप्रण्यैव संबन्धबोधाच्च शक्तिर्न वा लक्षणेति वाच्यम् । षष्ठीलोपमज्ञानतोऽप्यर्थप्रत्ययात् ।

तत्र, प्रत्यक्षेणैव पदद्वयेनोपस्थिते ऽर्थद्वये द्वित्वान्वयसंभवात् । योग्यतावच्छेदकप्रकारकज्ञानस्य शाब्दबोधहेतुत्वे मानाभावाद् विभक्तेः पदार्थतावच्छेदकधर्मसमानाधिकरणमख्याभिधायकत्वाच्च । अत एव घटेन जलमाहरीत्यत्र सच्छिद्रेतरत्वेन न घटोपस्थितिः किं तु घटत्वेनैव, घटश्च पटश्च स्त इति द्वित्वान्वयश्च । एतेन सुप्तिङ् ईरेकसख्याभिधायकत्वलक्षणसामानाधिकरण्यनियमादेकत्वेनोपस्थिते द्वित्वान्वयासंभवाच्चैत्रो मैत्रश्च गच्छत इत्यादौ चकारोपात्तसाहित्यान्वयिनि द्वित्वान्वयेन क्रियायां वा द्वित्वान्वयेन बोधः । अन्यथा एकत्वेनोपस्थिते द्वित्वान्वये एको द्वाविति प्रतीत्यापत्तिरिति परास्तम् ॥ वस्तुतो यत्र सुबुपस्याप्यसंख्या तिडुपस्याप्यसंख्याविरोधिना तत्र सामानाधिकरण्यानुपपत्तिः । सुबुप्योपस्याप्यक वद्वयस्य तिडुपस्याप्यद्वित्वेन विरोधाभावाद् घटश्च पटश्च स्त इति प्रयोगो युक्तो न त्वेको द्वाविति तत्रकत्वस्य विरोधित्वादिति । न च समाहारलक्षणायां पाण्यादीनां क्रियान्वयो न स्यादिति वाच्यम् । परपरासंबन्धेन पाण्यादौ क्रियान्वयाङ्गीक्रारात् ॥

केचित्तु पञ्च नञ्त्वत्पुरुषे ऽप्यघटः पट इत्यादौ घटप्रतियोगि-
कान्योन्याभावे नञो लक्षणा, तत्राप्यन्वयितावच्छेदकावच्छि-
न्नप्रतियोगिताकत्वस्य व्युत्पत्तिलभ्यत्वादन्योन्याभावमात्रे ल-
क्षणा । एवं च घटप्रतियोगिकान्योन्याभाववान् पट इति
बोधः । एवं न घट इति वाक्ये ऽपि लक्षणैव । नञः संसर्गा-
भावे शक्तत्वादिति दिक् ॥

इति श्रीगागाभट्टकृते भाट्टचिन्तामणौ समासवादः ॥

अथ नञर्थो विचार्यते । घटो नास्तीत्यादौ घटपदस्य
घटप्रतियोगिकाभावे लक्षणा, नञ् तूपसर्गवल्लक्षणातात्पर्यवा-
हक इति नास्त्येव नञर्थ इति केचित् ॥

तत्सादृश्यमभावरश्च तदन्यत्वं तदल्पता ।

अप्राशस्त्यं विरोधश्च नञर्थः षट् प्रकीर्तिताः ॥

इत्युक्तेः षट्सु शक्तिरित्यन्ये ॥

संसर्गाभाव एव नञर्थो न भेदः । घटो न पट इत्यादौ
नञर्थभेदस्याभेदातिरिक्तसंबन्धेन पटे ऽन्वयासंभवात्तद्वेदवति
लक्षणाया आवश्यकत्वात् । अतः संसर्गाभाव एव नञर्थ
इत्यन्ये ॥

संसर्गाभावो ऽन्योन्याभावश्च नञर्थः । तादात्म्यसंसर्गा-
वच्छिन्नप्रतियोगिताकाभावत्वं तादात्म्यारोपजन्यप्रतीतिविष-
याभावत्वं प्रतियोग्यवच्छेदकदेशकालावच्छेदेन प्रतियोगिस-
मानाधिकरणाभावत्वं वा ऽन्योन्याभावत्वम् । तदन्याभावत्वं
संसर्गाभावत्वम् । आरोपश्च प्रत्यक्ष इव शाब्देऽपि ग्राह्यः ।
तेनातीन्द्रियप्रतियोगिकाभावे नाव्याप्तिः । अभावबुद्धौ
प्रतियोग्यारोप एव नियामको न तु तदारोपसंबन्धो नियाम-
कः । तत्संसर्गो गौरवात्, घटो भविष्यति नष्ट इत्यादौ
प्रतीतिविषययोः प्रागभावध्वंसयोनैर्नञर्थत्वायोगात्कपाले घटो
नेत्यादौ अन्यन्ताभावस्यैव प्रतीतिः । अन्यन्ताभावान्योन्या-
भावावेवनञर्थो न संसर्गाभावत्वेन तस्य शक्तिरिति पितृ-
चरणाः । एतेन पीतघटवति नीलघटो नास्तीति प्रयोग-
प्रत्ययौ न वा घटवति नीलो घटो नास्तीति प्रयोगः । तत्र
च नञर्थोऽन्वयितावच्छेदकस्य प्रतियोगितावच्छेदकत्वनियमः ।
घटो नास्तीत्यत्र घटत्वस्योभयरूपत्वात् । कम्बुग्रीवादिमात्रा-
स्तीत्यत्र कम्बुग्रीवादिमत्वमेव तथा । न च तस्यान्वयिताव-
च्छेदकत्वेऽपि गौरवाच्च प्रतियोगितावच्छेदकत्वमिति वाच्यम् ।
उपस्थितस्यैव प्रतियोगितावच्छेदकत्वे लाघवात् । अननुप्रवि-
ष्टत्वेन गौरवाभावात् । अन्वयितावच्छेदकता च पर्याप्तिसं-
बन्धेन बोध्या । तेन घटवति घटपटौ न स्त इति प्रत्यय-
प्रयोगौ घटत्वपटत्वयोरन्वयितावच्छेदकत्वेऽपि तत्पर्याप्त्यनधि-
करणत्वात् । द्वित्वस्यैव तादृशत्वेन प्रतियोगितावच्छेदकत्वाद्
इति केचित् ॥

अन्ये तु कम्बुग्रीवादिमात्रास्तीत्यत्रान्वयितावच्छेदकं न
प्रतियोगितावच्छेदकं गौरवात् । घटपटौ न स्त इत्यत्रान्वयि-
तानवच्छेदकमपि प्रतियोगितावच्छेदकं प्रतीतिबलादित्याहुः ॥

अत्र चाभावाधिकरणभूतलादिप्रकारकाभावविशेष्यकबोधे
ऽधिकरणप्रकारकप्रतियोगिविशेष्यकबोधसामयिहेतुः । सा च
सप्रम्यन्तभूतलादिपदसमभिव्याहारः । एवमभावप्रकारकाधि-
करणविशेष्यकबोधे ऽपि तेन भूतलं घटे भूतले न घटः चैत्रः
पचति न पचति चैत्र इत्यादिप्रयोगप्रत्ययाः । अन्यथा भूतलं
न घटः चैत्रो न पाककृतिरित्यत्राधिकरणवाचिसप्तम्यन्तप-
दाभावेऽन्यन्ताभावबोधः स्यात् । अत एव पृथिव्यां गन्धो
न जल इत्यादौ गन्धविशेष्यक एव बोधः ॥

अन्ये तु नञो ऽभावमात्रे शक्तिः । शक्यतावच्छेदकं च
लाघवादभावत्वम् । अतो नान्योन्याभावे लक्षणा । न चैव-
मपि घटपदात्मीलघटत्वप्रकारकप्रतीतौ घटपदलक्षणैवान्यो-
न्याभावप्रकारकप्रतीत्यर्थं नञो लक्षणावश्यकी । अन्यथा न घट
इत्यत्राभावाप्रकारकप्रतीतौ घटः पटो नेति प्रतीत्यनन्तरं घटः
पटो न वेति संशयः स्यात्, भिन्नप्रकारकत्वेनाभावनिरचय-
स्याप्रतिबन्धकत्वात् । एवं वाक्ये प्रतिषेधस्थले ऽपि संसर्गा-
भावप्रतीत्यर्थं लक्षणावश्यकीति वाच्यम् । प्रतियोग्यधिकरण-
वाचकपदयोः समानविभक्तिकत्वस्यान्योन्याभावबोधहेतुत्वस्य
तयोः प्रथमादिविभक्तिकत्वस्यात्यन्ताभावबोधे हेतुत्वस्य च
कल्पनया लक्षणाया अभावात् । यद्वा नञसमभिव्याहारे यत्प-
दार्थयोरारोपार्थेयभावसंसर्गणान्वयः तत्रात्यन्ताभावप्रत्ययः ।
यत्राभेदसंसर्गणान्वयस्तत्रान्योन्याभावभावमिति व्युत्पत्तिः ।
तेन न पचति चैत्र इत्यत्रात्यन्ताभावबोधः सुवचः । किं
चात्रात्यन्ताभावबोधो न नियतः । कदा चिदस्मादेव वाक्या-
त्पाकानुकूलकृतिमद्विचश्चैत्र इत्यन्योन्याभावस्यापि बोधात्,
अतस्तादृशतात्पर्यज्ञानात्तादृशो बोध इति न लक्षणावश्यकी-
ति । न चैवं प्रतिषेधपर्युदासयोस्तुल्यत्वापत्तिः । इष्टापत्तेः ।
नानुयाजेषु न होतारं वृणीतइत्यत्र वाक्यभेदकरोत्यनुषङ्गवि-
कल्पपरिहाराणां पर्युदासबीजत्वात् । न तौ पशावित्यत्र
पशुप्रकरणाभावस्य निषेधबीजत्वात् । एवं च समासे वाक्ये
वा क्वापि न लक्षणोति केचित् ॥

दीधितिकारास्तु संसर्गाभावत्वमन्योन्याभावत्वं च नञः श-
क्यतावच्छेदकमिति नञो नानार्थत्वं, तथाप्यघट इति समासे
ऽन्योन्याभाववदुपस्थित्यर्थं नञो लक्षणा । अत एव प्रतिषेधा-
पेक्षया पर्युदासो दुर्बलत्वेन गीयते । नानुयाजेष्वित्यत्र प्रति-
षेधेऽपि न विकल्पापत्तिः । अन्वयितावच्छेदकावच्छिन्नप्रतियो-
गिताकत्वस्यापि विशेषविधिनिषेधयोर्विशेषनिषेधाभ्यनुज्ञाफ-

लक्ष्यनियमस्य व्युत्पत्तिसिद्धयया विधिप्रतिषेधयोर्दृश्यताव-
च्छेदकैक्ये विधेयप्रतिषेधतावच्छेदकैक्ये च विकल्पस्य युक्त-
त्वात् । यथा उत्तरात्रे षोडशिनं गृह्णाति नातिरात्रे षोडशिनं
गृह्णातीत्यादौ न तौ पशौकरोतीत्यत्र च । तत्राप्यतिदेशशा-
स्त्रस्य पशूद्देशेनाज्यभागजन्योपकारविशेषविधिपरत्वेन विधि-
निषेधयोरेकविषयत्वात् । नानुयाजेष्वित्यत्र तदभावेन वैष-
म्यात् । अतो ऽत्र पूर्वोक्तयुक्त्यैव पर्युदाससिद्धिरित्याहुः ॥

के चित्तु निषेधस्य प्रसक्तिपूर्वकतया दृष्टसाधनत्वेन प्र-
मितस्य निषेधविषयत्वनियमः । एवं च विध्यर्थव्यतिरेकबोध-
कनिषेधेनानिष्टसाधनत्वं निष्कलत्वं वा निषेधस्य बोध्यतद्
त्युभयोः प्रामाण्यायोगाद् ब्रीहिशास्त्रयवशास्त्रयोरिवांशतः पा-
त्तिकप्रामाण्याङ्गीकारेण विकल्पापत्त्या सामान्यविधेर्विशेष-
विधिसमभिव्याहारेण तदितरपरत्वरूपपर्युदासाङ्गीकार इ-
त्याहुः ॥

अत्रेदमाभाति । सर्वत्र नञर्थस्यान्वयितावच्छेदकावच्छि-
न्नप्रतियोगिताकत्वव्युत्पत्तिः । अन्यथा नीलघटवति नेह
घट इत्यन्यन्ताभावव्यवहारस्य, नीलघटो न घट इत्यन्योन्या-
भावव्यवहारस्य चापत्तिः । न च पदार्थैकदेशस्य घटत्वस्य
कथमभावान्वयः । अभावस्यैव घटेन सममन्वये घटत्वाव-
च्छिन्नप्रतियोगितायाः संसर्गत्वात् । सा च विलक्षणप्रतियो-
गिताविशेष इति के चित् । यत्रानुयोगिवाचकपदे सप्तमी
तत्रान्यन्ताभावबोधः, यत्र प्रथमा तत्रान्योन्याभावबोध इति-
व्युत्पत्तिमाहुः ॥

परे तु तादृशव्युत्पत्तेर्न पचति चैत्र इत्यादावत्यन्ताभा-
वप्रत्यये व्यभिचारादेवं वाच्यं, नञसमभिव्याहाराभावे यत्प-
दार्थयोराधाराधेयभावसंसर्गेणान्वयस्तत्रान्यन्ताभावप्रत्ययः ।
यत्राभेदसंसर्गेणान्वयस्तत्रान्योन्याभावभाननिति । एवं च चैत्रः
पचतीत्यादावाख्यातार्थयवस्य समवायेन चैत्रे भानम् । न पच-
तीत्यत्र यन्नाभावस्तत्संबन्धावच्छिन्न एवाधाराधेयभावनियाम-
कस्वरूपसंबन्धेन चैत्रे भासतइति । एवं चैत्रस्य धनमित्यत्रा-
पि षष्ठ्यर्थस्वामित्वस्य धने निरूपकत्वसंबन्धावच्छिन्नप्रतियो-
गिताकाभावो विशेषणतया भासते । यदि तु स्वत्वं षष्ठ्यर्थ-
स्तदा चैत्रनिरूपितस्वत्वाभाव आश्रयतासंबन्धेन भासतइति ।
एवं नञसमभिव्याहाराभावे यादृशप्रतियोग्यनुयोगिवाचकप-
दयोर्वैरुद्विभक्त्यर्थानवरुद्वयोरभेदान्वयव्युत्पत्तिस्तत्समभि-
व्याहृतनञा ऽन्योन्याभावबोधः । अत एव समानविभक्तिक-
प्रतियोग्यनुयोगिवाचकसमभिव्याहृतनञपदजन्यबुद्धिविषयत्व-
मन्योन्याभावलक्षणमित्याहुः ॥

अन्ये तु भूतले न घटः, घटो न पट इत्यत्र भूतलाधिकरणको
घटप्रतियोगिको भावः पटप्रतियोगिकभेदवान् घट इति बो-
धः । यत्र तु घटो नास्ति घटपटौ न स्त इति क्रियासम-
भिव्याहारस्तत्र लङर्थवर्तमानत्वेन नञर्थान्वयः, तत्रैव च भूत-
लाधेयत्वान्वयः, एकत्वान्वयस्तु प्रथमान्तघटपदार्थः, तथा च
भूतलवृत्तिवर्तमानत्वाभावाश्रय एकत्वाश्रयो घटः, भूतलवृत्ति-
वर्तमानत्वाभाववन्तौ द्वित्वावच्छिन्नौ घटपटाविति बोधः ।
एवं जातौ सत्ता नास्तीत्यत्र सत्ताभावो जाताविति बोधो
जात्याधेय इति वा बोध इत्याहुः ॥

अत्र च सर्वत्र प्रातिपदिकार्थं नञर्थं घटपटादीनामभेदा-
तिरिक्तेन प्रतियोगित्वसंबन्धेनान्वयः । निपातेषु भिन्नव्युत्प-
त्तिस्वीकारादिति के चित् । घटपदस्य घटप्रतियोगिके लक्ष-
णाङ्गीकारे न कोपि दोष इति दिक् ॥

इति श्रीगागाभट्टकृते भाट्टचिन्तामणौ नञ्वादः ॥

॥ अथ बालभारतस्य ॥

॥ प्रशस्तिसंगारम्भः ॥

किंचित् संचलितेऽपि वस्तुनि भृशं यत्संभवान्मन्महे
विश्वं यन्मयमीश्वरादिमयतास्पृष्टप्रमाणोज्झितम् ।
संसारप्रसरः परस्तनुमतां यस्यानुरोधेषु यत्-
संरोधेषु शिवं स यच्छतु सतां श्रीचारुतां मारुतः ॥ १ ॥

देशे सतीर्थसार्थचुटदुरुदुरिते श्रीहनुमत्तनूजोत्-
पत्तौ तेन प्रतेने द्युजगदिष महास्थानमस्थानमाधेः ।

स्वाख्याङ्गुजातिनाम्ना मरकतमणिकामिश्रमुक्ताफलमृग-
भूषावदूढमृगाद्या द्विजपटलमिहास्थापि साकं वणिग्भिः ॥ २ ॥

श्रीमद्वायटनान्नि सारसुकृतश्रीधान्नि तस्मिन् महा-
स्थाने माननिदानमानसरसास्ते वायटीया द्विजाः ।

स्तोमस्तोमसमुत्थधूमनिवहैर्मालिन्यमालम्बया-
मासुद्यां वणिजो जिनार्चनघनोद्यदूपधूमोत्करैः ॥ ३ ॥

ध्वजमिषभुजमूलस्यूलकुम्भैकवक्षो-

रुहमहह महीयोऽधःकृतस्फाटिकादि ।

विलसति वणिजां सत्कीर्तिधर्मार्धनारी-

श्वरवपुरिव तच्च श्रीमहावीरचेत्यम् ॥ ४ ॥

श्रीश्वेताम्बरमौलिमौक्तिकमणिस्तस्मिन् जिनेन्द्रालये-
ऽधिष्ठाता जिनदत्तसूरिरजनि ज्ञानैकवैज्ञानिकः ।

श्रेयस्तुङ्गयदङ्गसंगमसमुद्रतप्रभूतस्फुरत्-
पुण्यैः पश्य गुणैर्गतं दिवि सितच्छायैरुडुच्छद्मना ॥ ५ ॥

तत्पट्टेर्वाधरवरमणिद्यौमणिद्योतजै-
स्तेजःपुञ्जैः किमपि ककुभेऽपूरि रासिल्लसूरिः ।
यस्य व्योमच्छलकलशभृत्कीर्तिधारापयोभि-
र्गोभिर्भुक्ता धनजनमनःकानने मोहवल्ग्यः ॥ ६ ॥

सुरगजरजनीभुजङ्गगङ्गा-
भुजगपतिप्रतिशूरकीर्तिपूरः ।
तदनु मुनिपतिर्मतिप्रतिष्ठा-
जनितरसेऽजनि जीवदेवसूरिः ॥ ७ ॥

वयस्यद्विद्याभिः खलु सह कलाभिर्गुणगणाः
सहेलं खेलन्तो बहुमतिलते यतनुवने ।
यशःश्रीपुष्पस्रक्चयसुरभयः संशयमयीं
महादोलां मुक्ता सुकृतरसवापीषु विहृताः ॥ ८ ॥

महायोगी भोगिप्रभुनिभभुजस्तस्य शमिनः
सभायामायातः क्वचिदहनि कश्चिदह्नदृक् ।
असावुद्यद्विद्याचयजयपताकामिव सुखं
मुखाज्जिह्वां कृष्ण कृतपरिकरोऽप्ये न्यविशत ॥ ९ ॥

प्रीतिव्यालोलमौलिच्छलचलकमलामुच्छलन्युच्छनालि-
म्राजभाजिष्णुवीचं स्तिमितमिमिसदृक्दृक्कलाकेलिकमाम् ।

अनुभ्यस्तत्प्रभावादपि सुकृतसुधासिन्धुधाराधरोऽयं
दूरं सूरिः प्रपूरे सर इव वरवाग्दृष्टिभिः संसदं सः ॥ १० ॥

अथ सुकृतकथान्ते गन्तुमिच्छन् रसज्ञां
न स परिकरबन्धात् क्रष्टुमीष्टे स्म योगी ।
भषण इव तदस्मिन्नुल्लसद्दीनशब्दे
किमिदमिति जनेनापृष्टमाचष्ट सूरिः ॥ ११ ॥

शक्तः पातयितुं नभस्तरुफलं हुङ्कारतोऽर्कं क्षमो
मूलस्तम्भमपि चिलोकभुवनं भङ्क्तुं भुजङ्गेश्वरम् ।
योगीन्द्रोऽद्भुतभूरिसिद्धिरसिकोऽसौ मत्कपालाग्रये

प्रागः स्तम्भनमाचरन् मयि मया द्राक् प्रत्युत स्तम्भितः ॥ १२ ॥

वक्रायलम्बितलसदसनावबद्ध-
पर्यस्तिकोऽत्र मदमर्षदवानलेन ।
कुञ्जार्थनिःसृतमहोरगवेष्टिताङ्गः
शाखीव शुष्यतुतरामयमित्थमेव ॥ १३ ॥

जिनेश्वरमतामृतार्णववितन्द्रचन्द्रोदय
प्रमोदय दयां हृदि क्रुधममुं च मुञ्च प्रभो ।
सदःसदि वदत्यदस्तदनु साधुवर्गे गुरुं
क्षितौ खटिकयाक्षराण्यलिखदेष योगी तदा ॥ १४ ॥

उपकृतिमुपकर्तुः सर्वतः कुर्वते ये
कति धरति न धात्री तानसौ मानशौण्डान् ।
अपकृतिकृतिनस्तामेव कुर्वीत गुर्वीं
वहति सततमुर्वीमुद्विवेकः स एकः ॥ १५ ॥

आमृश्यैवं स यतिपतिना कृष्णभोगीव योगी
बन्धान्मुक्तः क्रुधमधिवहन् निःश्वसन् निःससार ।
यातो यस्यां दिशि रिपुरसौ गम्यतां नाद्य तस्या-
मस्मद्व्यैरिति च वचनं स्पष्टमाचष्ट सूरिः ॥ १६ ॥

रतिरिव पतिनाशे श्रीरिवास्यैर्यदोषे
स्ववशगकविदौष्ये वागिवाप व्रतं या ।
नगरबहिरगच्छद्गच्छसाध्वी न्यवेशि
स्वतनुमनु च तेन द्रोहिणा मोहिता सा ॥ १७ ॥

मत्वेत्यथो कुशमयं तमयं मुनीशः
कृत्वा ततान वितते तपस्यस्य तापे ।
स प्रस्फुरज्ज्वरभरोऽथ विहाय साध्वीं
लूनाङ्गुलिर्गलितगर्वगुणो जगाम ॥ १८ ॥

अयमुदयममन्दव्यक्तशक्तिर्व्यनक्ति
क्वचन वचनसङ्गी नास्य सादृश्यभङ्गी ।
सततमिति यतीन्द्रोस्तस्य नर्नर्ति कीर्ति-
र्जगति जगति गङ्गार्णस्तारङ्गाङ्गहारैः ॥ १९ ॥

पूर्वावीधरगन्धसिन्धुरशिरःसिन्दूरदूरप्रभां
बिभ्राणे तरणौ कदाचन कृतप्राभातिकप्रक्रियः ।
सूरिर्भूरिभिरेत्य तत्परवरैः संमान्य मान्यः सतां
प्रीतिश्रीरसभावितैर्निजसभावती बभाषे द्विजैः ॥ २० ॥

गौरेका पतिता कथंचन मृता श्रीब्रह्मशालान्तरे
स्नेच्छा न प्रविशन्ति तत्र न मृतं कर्षन्ति विप्राः पशुम् ।
धर्माधार कृपाधुरीण तरसा तस्मान्महाकश्मला-
दस्मादन्यपुरप्रवेशकलयैवात्कर्षतः कर्षत ॥ २१ ॥

मन्त्राकृष्टविशिष्टचेटकचयचाताप देहं त्यजन्
स्वामी सोऽन्यपुरप्रवेशनमथ ध्यानं दधौ शुद्धधीः ।

सा गौरुसिता ततो निजमतस्यापि प्रदर्शयन्ति
 तस्माद्ब्रह्मगृहादुहिर्निरगमद् दुःखं द्विजानां हृदः ॥ २२ ॥
 स्वस्थानस्थापितात्मा तदनु मुनिरसावुत्सवेन द्विजेन्द्रै-
 रानिन्ये ब्रह्मशालामथ च पृथुमदैर्वायटादित्यदेवम् ।
 हेमं यज्ञोपवीतं तदिह सह महास्थानवष्टेन दत्त्वा
 जैनोऽपि ब्रह्ममुख्यस्त्वमसि शमनिधेऽस्माकमेवं जगे च ॥ २३ ॥
 जलद इव तडित्वान् मेरुशङ्खाप्रसेतु-
 र्जलधिरिव करीवाबद्धकल्पायकक्षः ।
 ध्वनिभरभृतदिको लब्धनिष्कोपवीत-
 स्तदनु मुनिरकार्षीदुर्मकर्मोपदेशम् ॥ २४ ॥
 पदपदमदगायद्गायनस्तोमनृत्यन्-
 नटपटलकजल्पद्वन्द्विन्दोऽद्वटेन ।
 मुदितजनमुदश्रु स्निग्धसान्द्रेण सूरिः
 स्वमतमथ पथागाज्जभुरन्येऽप्यथैकः ॥ २५ ॥
 यतीन्दोस्तस्याथोल्लसदसमशक्तेः परपुर-
 प्रवेशावेशर्द्धिः परमतमनुत्कर्षमंगमत् ।
 अमुक्तस्वाङ्गोऽपि श्वसनसुभगस्यापि यदसा-
 वनेकस्याप्येकः समसमयमेवान्तरविशत् ॥ २६ ॥
 यन्मार्गाग्रतृणालिरिक्षुलतिका यद्वालुकामण्डलं
 खण्डो यत्तटगर्वनीरममृतं यत्कर्कराः शर्कराः ।
 यत्फेनप्रचयः सुधारुचिरयं यत्संख्योऽनाहत-
 ध्वानस्ताः शतशोऽस्फुरन् क्व न यतेस्तस्य प्रबन्धापगाः ॥ २७ ॥
 तेनाकारि पुरारिपर्वतशिरोधिकारि धात्रीतला-
 लङ्कारि स्फुटपापहारि भुवने वृन्दं जिनेन्द्रैकसाम् ।
 आरौपोन्नमितेन यस्य नियतं दण्डोच्चयेनोच्चकै-
 विदुं व्योम दधाति किं न परितश्छिद्राण्युच्छिद्वना ॥ २८ ॥
 गाम्भीर्यं च गुस्त्वै च माधुर्यं च ध्वनौ च कः ।
 पर्यन्ताब्धेर्जलाधार इव तस्येतु तुल्यताम् ॥ २९ ॥
 आह्वानं श्रद्धाभाजन-
 मुदितसभाजनविराजिनो विप्रान् ।
 पौरांश्च भक्तिगौरान् ॥ ३० ॥
 कदाचिदाचष्ट स मुनीन्द्रः
 गृहीतुमतुलाग्रहः परपुरप्रवेशव्यसोः
 कपालमथ पालनाद्वपुष एकखण्डं मम ।

स योगिपुरुषोऽकृत प्रमृतगोप्रयोगं मया
 स्वरक्षणविचक्षणा त्वघटि चेटकानां घटा ॥ ३१ ॥
 भुवनविजयविद्यां सिद्धिर्मण्यवद्या-
 मसुमदसुविनाशैः साधयिष्यन् स योगी ।
 चिरविरचितयत्नो मत्कपालग्रहार्थं
 विहरति परितो मन्मृत्युकालप्रतीक्षः ॥ ३२ ॥
 व्यसोर्नगरनिर्गमे डमरुक्ध्वनिर्व्योमनि
 स्फुटः स्फुरति तदादा मम शिरोऽस्थि चूर्ण्य तदा ।
 इतीदृमतिलीलया स मुदमुदहन् मच्चितां
 चिराय परिपूरयत्यशुरुचन्दनैर्घैः पुरा ॥ ३३ ॥
 इति विरचितशिष्यः स क्षमी ध्यानशुद्धि-
 चुटितविकटकर्मा निर्मलीभूतचित्तः ।
 अमृगयत नटन्तीरष्ट सिद्धीः कदाचि-
 द्विदिशि विदिशि कदाचिद्वीः श्रियो युक्तपाणी ॥ ३४ ॥
 नेचे निमीलयति चेद्वचवृद्धिहेतू
 भूलोकदर्शनभिया स पतिर्यतीनाम् ।
 तदूरिभावभरभासुरभूतिमाला-
 मालोकते चिजगतीरपि किं मुनीन्द्रः ॥ ३५ ॥
 इति सुकृतनिधानध्याननिर्धारितायु-
 र्भुवमवदिव नात्मध्यान — — — — — ।
 — — — — — ने वा रेजतुस्तत्र तत्तत्-
 सति विफलितनादैर्दृष्टयोगिप्रयोगः ॥ ३६ ॥
 — — — — — तादिनामभिः ।
 सूरयो भूरयोऽभूवंस्तत्प्रभावास्तपस्विनः ॥ ३७ ॥
 एकः प्राठ — — — — — पु — — — — —
 — — श्रीजिनदत्तसूरिहृदयदूरिप्रभावोऽभवत् ।
 तादृग्विस्तृतहृन्निपीतनभसि — — — — —
 — — — — —
 श्रीविद्याश्रीविलासादौर्यत्प्रबन्धेः सहस्रशः ।
 नष्टं मोहतमोऽकारि करैरिव रवेर्जगत् ॥ ३८ ॥
 आयुष्यं कथयन्ति जन्तुषु पयःसारः पयोधेः पुनः
 पीयूषं पृथिवीजुषामनिमिषीभावाय संभाव्यते ।
 विद्वः श्रीजिनदत्तसूरिवचनं सारः सुधानामपि
 व्यक्तं मुक्तिमपि प्रयच्छति सतां यत् प्रीतमुप्रीतिकृत् ॥ ४० ॥

श्रीजीवदेवसूरीणां त एव परमाणवः ।
जग्मुर्यदङ्गतां भेजे तद्गुणैस्तद्वियेव यः ॥ ४१ ॥
श्रीवायटस्थाननिवासिनस्ते
संभूय भूयस्तरहर्षभाजः ।
कदाचिदागत्य निदेशवेश्म
जगुर्द्विजास्तं मुनिचक्रशक्रम् ॥ ४२ ॥
मरुटातास्माकं भुवनजयिनौ तस्य तनयौ
तयोः सङ्गो यस्यामजनि हनुमद्वीमभटयोः ।
तथा संक्षेप्यासौ पृथुरपि महाभारतकथा
यथा स्वल्पाभिः स्यात् तिथिभिरतिथिः कर्णपथयोः ॥ ४३ ॥
आज्ञापितस्तदिह कर्मणि सूरिभिस्तैः
ख्यातः क्षितावमरचन्द्र इति स्वशिष्यः ।
श्रीबालभारतमिति प्रतप्तान काव्यं
वीराङ्गमेतदविनश्वरमात्मनोऽङ्गम् ॥ ४४ ॥
शस्ते प्रशस्तिर्गोच रङ्गत्कविगुरुक्रमे
निश्चित्य स्पृष्टां नीता नवाशीतिरनुष्ठुभाम् ॥ ४५ ॥
चतुर्युक्तचत्वारिंशत्सर्गैरासन्ननुष्ठुभाम्
षट्सहस्रं पञ्चशती पञ्चाशद्वालभारते ॥ ४६ ॥
इति श्रीजिनदत्तसूरिशिष्यश्रीमदमरचन्द्रविरचिते बा-
लभारतनाम्नि महाकाव्ये वीराङ्गे चतुश्चत्वारिंशः प्रशस्ति-
सर्गः ॥ ४४ ॥ समाप्रश्चायं बालभारतनामा प्रबन्धः ॥ :::: ॥

॥ अथ बालभारतस्योपसंहारवर्णनम् ॥

यद्वृद्धलवेन संसृतिरियं संजायतेऽनारतं
यत्पादाम्बु पुनाति भूमिबलयं शंभोर्जटालंकृतिः ।
यं ध्यात्वा निजकर्मसिद्धिमनिशं सर्वं लभन्ते जना-
स्तं नैमि प्रतिसंध्यमोश्वरमहं भक्तानुकम्पापरम् ॥ १ ॥

अपि च ।

यदीयदयया मयैतदुरुकाव्यमुद्राङ्कनं
समापितममायथाऽवति निजं जनं योऽञ्जितः ।
तडिल्लसितविभ्रमा ननु रमापि यं सेवते
चिसंध्यमनुवासरं शिरसि तत्पदं धारये ॥ २ ॥

अथेदं बालभारतनामकं काव्यमष्टादशपर्वघटितं चतुश्च-
त्वारिंशत्सर्गमितं कविहृदयहारकमनवलोकितचरं महाशयपा-

ञ्चालदेशजातचरगवर्नरश्रीमैकलौटसाहेबवर्येण काशिकराज-
कीयपाठशालायां कुतश्चित् परिक्रीय स्वनाम्ना संस्थापितं
विदुषां दृग्गोचरीभावाय काशीविद्यासुधानिधिनामके पण्डि-
तपत्रे मुद्रणार्हमाकलयैक्रमेव पुस्तकमालम्ब्याशुद्विबाहुल्यान्म-
हता प्रयत्नेन मया परिशोध्य परिशोध्यारम्भत एकादशसर्गप-
र्यन्तं मुद्रितम् ।

अथ पुस्तकस्यैकस्यैवावलम्बतो मुद्रणेन कारणेन नातितु-
ष्टमनसा प्रति पुस्तकालयं वाराणस्यामस्यां पुनः पुनरविश्व-
माणं पुस्तकान्तरं महामनसः श्रेष्ठिवरस्य निसर्गतो विद्वदु-
पकृतिपरस्य हरिश्चन्द्रेतिसुहृत्हीतनामधेयस्य धनिकवर्यस्य स-
रस्वतीसद्वृत्तस्तदाज्ञयैकमपरमपि पुस्तकमासादितम् । ततश्च
पुस्तकान्तरसाहाय्याच्चातिश्रमभृता मया चतुरीत्यैव द्वादश-
तमसर्गमारभ्य त्रिचत्वारिंशत्तमसर्गपर्यन्तमङ्कितम् । मध्ये मध्ये
च समीचीनं तदीयं पाठमासाद्य पाठान्तरमपि मुद्रितम् ।

अथ चतुश्चत्वारिंशत्तमसर्गमुद्रणावसरे प्रोक्तचरपुस्तकान्त-
रमपि खण्डितमालम्ब्य पुनस्तदेकमेव पुस्तकमालम्ब्य मुद्रयितु-
कामेन मया देववशान्मध्ये कतिपयैरक्षरैः पदैः पादैश्च रिक्त-
तां विभाव्य पुस्तकान्तरं चालभमानेन तत्पुस्तकस्यपाठं य-
थावस्थितमेवागत्याङ्गीकृत्य रिक्तस्थानेषु — — — एवमा-
कारात्तराद्यभावसूचकरेखालेखपुरःसरं नातिहृष्टमनसा चतु-
श्चत्वारिंशत्तमसर्गोऽपि मुद्रित इति ।

यदा च क्वचिच्चत्वारिंशत्तमसर्गस्यादर्शान्तरं लप्स्ये तदा
पुनर्मुद्रयिष्ये इति मदीयां प्रार्थनामाकलयन्तु गुणैक्याहिणः
सुधिय इति ।

अथ च प्रतिसर्गमादावग्रिमसर्गश्लोकसंख्यासूचकं ग्रन्थाग्रम्
(२५८) इत्येवमङ्कुराटितं प्रकारमन्तेऽपि विधान्तरेण दृश्य-
मानत्वादुपेक्षितं । सर्गसमाप्तिसमये च पुस्तकद्वयेऽपि इति
श्रीत्यादिघटितेषु वाक्येषु पण्डितश्रीमदमरचन्द्रविरचिते इति
श्रीबालभारतनाम्नीति क्वचिदुपलभ्य क्वचिच्चानुपलभ्यैक्यैव
परिपाठ्या श्रीमदमरचन्द्रविरचिते बालभारतनाम्नीत्येव प्रायो
विनिवेशितमिति ।

तदित्यमिदं बालभारतनामकं काव्यं सहृदयकविहृदया-
ङ्गादजनकं परमकाव्यिकस्य सकलजनमनोऽभिलषितपरिपू-
र्तिकारकस्य समयपरिश्रमान्तर्यामिणो दयाब्धेः श्रीमतो भग-
वतः परमेश्वरस्यानुकम्पयातिमहदपि मुद्रणविधया समाप्तिं
नीतम् । अस्यैव च भगवतः रूपया दिगन्तेषु व्याप्य मुदमा-
वहतु सुधियामवलोकनेनेति ।

अत्राज्ञानाद्वान्तिवशाद्वानवहितचित्ततो वा यत् किंचिद-
शुद्धिमत् पठं मुद्रितमुपलक्ष्येत तदनुकम्पया सुधियः शोध-

यन्तु त्वाभ्यन्तु च मदीयमागः स्वतः सदुपकृतिपराः सन्तो
महामहिमान इत्यलं बहुविलेखनेन तथाविधेषु महात्मसु
विपश्चिद्वरेष्विति शिवम् ॥ :: :: ॥

सांख्यशास्त्रप्रधानाध्यापकः कान्यकुब्जस्त्रिपाठ्युपनामको
वेचनरामशर्मा ॥

॥ अथ तत्त्वमुक्तावल्याः ॥

॥ प्रस्तावना ॥

जगज्जयति यत्कृपाविलसितेन यस्योदरा-
दिदं भवति यच्च वै लयमुपैति चान्तेऽखिलम् ।

स्वभक्तमनसेष्वितं सपदि यः प्रभुः साधय-
त्यमुं सकलमङ्गलप्रभवमीशमीडेऽन्वहम् ॥ १ ॥

अथेयं तत्त्वमुक्तावली ब्रह्मजीवयोरत्यन्तभेदः सेव्यसेवक-
भावश्च, तयोश्चाखण्डा सेव्यसेवकभावबुद्धिर्मुक्तिरित्येवंविध-
द्वैतमतप्रचारकस्य मध्वाचार्यस्य मतानुसारिणा नारायणभट्ट-
शिष्येण वङ्गदेशीयेन चक्रवर्त्युपनामकेन पुराणश्रवणवृत्तिना
गौडेन पूर्णानन्दकविना विरचिता श्लोकशतमात्रघटिता
अद्वैतमतस्योपरि दूयणशतप्रतिपादिका प्रायो गुप्ततमा लोके-
ऽनुपलभ्यमाना समामादिता ।

ततश्चैतादृशीं विचित्रां तत्त्वमुक्तावलीं विद्वज्जनमनोर-
ज्जनाय पर्याप्तामाकलय्य काशीविद्यासुधानिधौ पण्डितपत्रे
मुद्रणेन सर्वविपश्चितामवलोकनपथमागत्याद्वैतमते द्वैतम-
तरीत्या दोषशतोद्भावेन विचित्रचमत्कारप्रदर्शकतया प्रमोद-
मेषा जनयिष्यतीति प्रार्थितेन श्रीमन्महामहाशयमहामहिम-
विद्वद्वरप्रभुवर्यगाफसाहेबवर्येण श्रेष्ठचरपत्रे मुद्रणाय कृतानुम-
तिकस्तात्संपादनाय मुद्रणे संप्रति प्रवृत्तेऽस्मीति शिवम् ॥ :: :: ॥

सांख्यशास्त्रप्रधानाध्यापकः कान्यकुब्जस्त्रिपाठ्युपनामको
वेचनराम शर्मा ॥

॥ अथ तत्त्वमुक्तावल्याः ॥

॥ प्रारम्भः ॥

अनुगतजनपालः क्रूरभूपालकाल-
स्तरुणतरतमालश्यामलो नन्दबालः ।
बहुकिरणक्रूरालः सर्वशक्त्या विशालः
स जयति धृतमालश्चन्द्रकोद्भासिभालः ॥ १ ॥
पौराणिकोऽयं स्वमतानुसारी
प्रातः पुराणं पठति प्रकामम् ।

शृणोति भक्तः प्रणिधानपूर्व

ग्रन्थार्थतात्पर्यनिविष्टचेताः ॥ २ ॥

जीवात्मनोरैक्यमतं विहाय

भेदं तयोः स्थापयति स्म युक्त्या ।

श्रुतिं स्मृतिं तच्च बहुप्रमाणं

कृत्वानुमानं बहुधातनोति ॥ ३ ॥

जीवोऽयं ब्रह्मणो भिन्नः परिच्छिन्नो यतः सदा ।

इत्यादिवहवो ज्ञेया अनुमानेषु हेतवः ॥ ४ ॥

ननु घटपटयोरैक्यं

घटेन वक्तुं प्रमेयत्वात् ।

अनयोर्नहि नाह तद्व-

द्यस्माद्ब्रह्माप्रमेयमेव स्यात् ॥ ५ ॥

साक्षात् तत्त्वमसीति वेदविषयं वाक्यं तु यद्विद्यते

तस्यार्थं कुरुते स्वकीयमतविद्वेदैर्मथित्वा मतिम् ।

तच्छब्दोऽव्ययमेव भेदक इह त्वं तच्च भेदो यतः

षष्ठीलोपमिता त्वमेव न हितद्वाक्यार्थे एतादृशः ॥ ६ ॥

सर्वज्ञः सर्वदर्शी चिभुवनमखिलं त्वं तु यस्योदरान्तः

सर्वेषां सृष्टिरक्षालयमपि कुरुते भूविभङ्गेन सद्यः ।

अज्ञः सापेक्षदर्शी त्वमसि स भगवान् सर्वलोकैकसाक्षी

नानात्वं ते स एको जडमलिनतरस्त्वं हि नैवंविधः सः ॥ ७ ॥

ब्रह्माहमस्मीति यदस्ति वाक्यं

ज्ञेया त्वयार्थप्रथमैव तच्च ।

दृष्टान्तवाक्ये कथमन्यथा चेत्

षष्ठी तु बह्वैरिव विस्फुलिङ्गाः ॥ ८ ॥

अग्निं माणवकं वदन्ति कवयः पूर्णेन्दुबिम्बं मुखं

नीलेन्दीवरमीक्षणं कुचतटीं मेरुं करं पल्लवम् ।

आहार्यं भ्रमतो भवेत् पुनरियं भेदेऽप्यभेदा मतिः

कर्तव्या गतिरीदृशी खलु तथा ब्रह्माहमस्मि श्रुतेः ॥ ९ ॥

यथा समुद्रे बहवस्तरङ्गा-

स्तथा वयं ब्रह्मणि भूरिजीवाः ।

भवेत् तरङ्गो न कदाचिदब्धि-

स्त्वं ब्रह्म कस्माद्भवितासि जीवः ॥ १० ॥

ज्ञानं चाज्ञानमेव द्वयमपि विदितं सर्वशास्त्रान्तराले
धर्माधर्मौ च विद्या तदनु तदितरा पृष्ठलया विभाति ।

एवं सर्वत्र युगं भवति खलु तथा ब्रह्मजीवौ प्रसिद्धौ
स्मादैक्यं तयोः स्यादकपटमनसा हन्त सन्तो वदन्तु ॥११॥

तस्य श्रीपरमेश्वरस्य निखिलाधारस्य मायाविने
जीव त्वं प्रतिबिम्ब एष भगवान् बिम्बः स्वयं राजते ।

एकः खे खलु चन्द्रमा बहुविधस्तोयादिके दृश्यते
तद्विम्बप्रतिबिम्बयोरिव भिदा जीव त्वया ब्रह्मणः ॥१२॥

अप्रमेयमवितर्क्यमनीहं

ब्रह्म तत् कथितमागमवाक्यैः ।

गोचरोऽसि वचसो मनसस्त्वं

ब्रह्मणा तव कथं भवितैक्यम् ॥ १३ ॥

मायावादमतान्धकारमुषितप्रज्ञोऽसि यस्मादहं
ब्रह्मास्मीति वचो मुहुर्वदसि रे जीव त्वमुन्मत्तवत् ।

ऐश्वर्यं तव कुच कुच विभुता सर्वज्ञता कुच ते
तन्मेरोरिव सर्षपेण हि भिदा जीव त्वया ब्रह्मणः ॥१४॥

परिच्छिन्नो जीवस्त्वमसि स खलु व्यापकतम-
स्त्वमेकत्र स्थाता भवसि स हि सर्वत्र सततम् ।

सुखी दुःखी त्वं रे क्षणिक स सुखी सर्वसमये
कथं सोऽहं वाक्यं वदसि ब्रत लज्जां न कुरुषे ॥१५॥

काचः काचो मणिरपि मणिः शुक्तिरेवास्ति शुक्ती
रूप्यं रूप्यं न भवति कदा व्यत्ययज्ञानमेषाम् ।

अन्येषां तु स्फुरति यदिदं ज्ञानमन्यत्र तत् तु
भ्रान्त्या जीवः प्रवदति तथा तत्त्वमस्यादि वाक्यम् ॥१६॥

तच्छब्दार्थः प्रकटपरमानन्दपूर्णाभृताब्धि-

स्त्वंशब्दार्थो भवभयभरव्ययचितोऽतिदुःखी ।

तस्मादैक्यं न भवति तयोर्भिन्नयोर्वस्तुगत्या

भेदः सत्यं सकलजगतां त्वं हि दासस्तदीयः ॥१७॥

शब्दैर्ब्रह्मणि वक्तव्ये व्यापारो नाभिधा भवेत् ।

शक्तिर्नास्ति यतस्तेषां लक्षणा तेन कल्प्यते ॥१८॥

एवं चेन्नक्षणा कस्माच्छब्दसंबन्धजा यतः ।

संबन्धस्तत्र केन स्यादसङ्गाद्वैतवस्तुनि ॥ १९ ॥

मुख्यार्थबाधे खलु तेन योगे

प्रयोजनाद्वा खलु ह्रुदितो वा ।

वृत्त्या ययान्यो ननु लक्ष्यतेऽर्थः

सा लक्षणा स्यास्त्रितयं च हेतुः ॥ २० ॥

अभिधा नास्ति चेत् कस्माल्लक्षणा तत्र जायते ।

आदावेकत्र बाधः स्यात् पश्चादन्यत्र लक्षणा ॥२१॥

नाङ्गीकृताभिधा यस्य लक्षणा तस्य नो भवेत् ।

नास्ति ग्रामः कुतः सीमा न पुत्रो जनकं विना ॥२२॥

कुन्ताः खड्गा धनुर्बाणाः प्रविशन्त्यत्र लक्षणा ।

स्वसिद्धये पराक्षेपो यन्नो गतिरचेतने ॥ २३ ॥

गङ्गायां घोष इत्यत्र परार्थे स्वसमर्पणम् ।

घोषाधिकरणं यस्मान्न गङ्गा जलरूपिणी ॥ २४ ॥

ताद्रूप्यमायुर्धृतमत्र जातं

यदायुरवेदमभेदबुद्धिः ।

वाक्यार्थबाधो भवितोपचारा-

दैक्यं तु नो वास्तवमेव जातम् ॥ २५ ॥

अद्वैतं स्थापितं यत्नाल्लक्षणा समुपाश्रिता ।

शक्यो लक्ष्यश्च संबन्धस्ततस्त्रितयमागतम् ॥ २६ ॥

नाभिधा समयाभावाद्देत्वभावान्न लक्षणा ।

मायावादिमते ब्रह्म बोध्यते केन हेतुना ॥ २७ ॥

वेदे तु मुख्यया वृत्त्या जगत्कर्तृति कथ्यते ।

सकर्तृकत्वमेतेषामनुमानाच्च सिध्यति ॥ २८ ॥

वेदाः प्रमाणं स्मृतयः प्रमाणं

प्रमेय आस्ते खलु तत्र तत्र ।

वेदैश्च सर्वैरहमेव वेद्यो

वेदस्ततस्तद्विषयीकरोति ॥ २९ ॥

अत्यन्तासत्यपि ज्ञानमर्थे शब्दः करोति हि ।

किमुत ब्रह्मणीशाने स चराचरकर्तरि ॥ ३० ॥

वाचो निवृत्तिर्मनसा सहेति

तस्यायमर्थः क्रियते शृणुध्वम् ।

हृदा समं तद्विषयीकरोति

ततो निवृत्तानवगाह्यभावात् ॥ ३१ ॥

अगोचरं मनोवाचामिति शब्दात् प्रतीयते ।

शब्दस्यैव ततो वाच्यं नच शब्दः स्वलक्षणः ॥३२॥

शब्दब्रह्मणि निष्णातः परं ब्रह्माधिगच्छति ।

इत्यादि मुनिवाक्यं तु भ्रान्तप्रलपितं नहि ॥ ३३ ॥

सच्चिदानन्दशब्दानां संकेतो ब्रह्मणि ध्रुवम् ।

यथा घटपटादीनां तत्तदर्थवलोकनम् ॥ ३४ ॥

प्रयोज्यप्रेरकोक्तिभ्यां संकेतग्रह ईरितः ।
 आपातोद्धारतः पश्चाद् व्युत्पन्ना बालको भवेत् ॥ ३५ ॥
 श्रवणाद्गुरुवाक्यानां शास्त्राभ्यासात् पुनः पुनः ।
 ब्रह्मादिपदसंकेतः शिष्यस्योत्पद्यते ध्रुवम् ॥ ३६ ॥
 इयं सकर्तृका नूनं क्षितिर्भवितुमर्हति ।
 कार्यत्वं तत्र हेतुः स्याद् घटादौ दृश्यते यथा ॥ ३७ ॥
 कर्तृत्वसिद्धौ परमेश्वरस्य
 शरीरसिद्धिः स्वत एव जाता ।
 घटादिकार्येष्वपि दृश्यते स्म
 कर्ता शरीरी खलु नाशरीरी ॥ ३८ ॥
 यद्यस्ति देहः परमेश्वरस्य
 तदास्मदादिप्रतिमो हि स स्यात् ।
 व्यापारसन्त्वे सति कर्तृकत्वं
 कंचिद्विशेषं न विलोकयामि ॥ ३९ ॥
 तत् कथ्यते भगवतो महदन्तरं यत्
 कुटालदातृहलपाणिभृतां जनानाम् ।
 एते षडूर्ध्वविषयाः श्रमभारखिन्ना
 भूभङ्गमाचविषये स करोति सर्वम् ॥ ४० ॥
 अकर्तुमन्यथा कर्तुं कर्तुं प्रभवति प्रभुः ।
 अतस्तयोर्विजानीयादन्तरं महदन्तरम् ॥ ४१ ॥
 यद्यस्ति भोगायतनं शरीरं
 लोके प्रसिद्धं तदपि प्रकामम् ।
 लक्ष्मीपतित्वाद्गवच्छरीरे
 नूनं न किंचिद् घटते समग्रम् ॥ ४२ ॥
 यद्यच्छरीरं तददृष्टयुक्त-
 मेतादृशी व्याप्तिरुक्ता चेत् ।
 तदास्मदादिप्रबलैरदृष्टैः
 संप्रेरितो यः खलु सर्वकर्ता ॥ ४३ ॥
 यद्यच्छरीरं तदन्तिममेव
 व्याप्तिस्ततोऽपीश्वरनित्यदेहः ।
 सर्वत्र दर्शो खलु भूरनित्या
 नित्या यथा सा परमाणुरूपा ॥ ४४ ॥
 नादृष्टमेकस्य जनस्य कस्मा-
 दन्यत्र लग्नं भवतीति सिद्धम् ।

यस्माद्गजग्राहशुभाशुभाभ्या-
 मतित्वरावान् खलु चक्रपाणिः ॥ ४५ ॥
 श्रुतं पुरा यज्जगदीश्वरस्य
 नाभ्यम्बुजात् सर्वमिदं बभूव ।
 शरीरसिद्धिस्तत एव जाता
 नाभिः कथं हन्त विना शरीरम् ॥ ४६ ॥
 सर्वेन्द्रियास्वाद्यमतिप्रसन्नं
 शरीरमीशस्य हि षट्पुणाद्यम् ।
 वेदैश्च सर्वैरधिगम्यमानं
 तत्पादशौचोदकमेव गङ्गा ॥ ४७ ॥
 अधर्मवृद्धिः खलु धर्मह्रासो
 यदा यदा कालवशादुपैति ।
 तदा तदा साधुजनस्य रक्षा-
 मसाधुनाशं भगवान् करोति ॥ ४८ ॥
 अवतारावतारित्वादीशो हि द्विविधः स्मृतः ।
 भक्ताभक्तविभेदेन जीवाऽपि भवति द्विधा ॥ ४९ ॥
 तत्रैव केचित् परमेश्वरस्य
 वदन्ति जीवं प्रतिबिम्बमेव ।
 मतं तु तेषां घटते न सम्यग्-
 यतो व्यवस्थापयितुं न शक्यम् ॥ ५० ॥
 तथाहि कस्मात् प्रतिबिम्बमासीत्
 तस्यापरिच्छिन्ननिर्ञ्जनस्य ।
 जडस्य कस्मान्निगमोक्तधर्मा-
 धर्मोत्थतत्सुखदुःखभोगः ॥ ५१ ॥
 प्रतिबिम्बं भवेन्नूनं परिच्छिन्नस्य वस्तुनः ।
 अपरिच्छिन्नता यस्य तस्य तद्विविता कथम् ॥ ५२ ॥
 रामानुजः शिष्टगणाग्रगण्यो
 निनिन्द बिम्बप्रतिबिम्बवादम् ।
 शिष्टैर्गृहीतं न यतो मतं तत्
 तस्माद्ववेत् चास्तं न नूनम् ॥ ५३ ॥
 तयोरनादिभेदोऽस्ति द्वासुपर्णाविति श्रुतेः ।
 सखायाविति निर्देशादैक्यं तु घटते कथम् ॥ ५४ ॥
 ब्रह्मैवाहं न संसारी ब्रह्मण्यात्मन ईक्षणात् ।
 शोकादिविनिवृत्तिः स्यात् फले नैक्यं कदाचन ॥ ५५ ॥

अहमेव खलु ब्रह्म ब्रह्मणस्त्वात्मनीक्षणात् ।
 परोक्षविनिवृत्तिः स्यात् फलं नैक्यं कदाचन ॥५६॥
 एकाग्रबुद्ध्या परिशीलनेन
 ब्रह्मैव स स्यादिति नैव वाच्यम् ।
 किञ्चिद्गुणस्यैव भवेत् प्रवेशो
 यत् कीटभृङ्गादिषु दृष्टमित्यम् ॥ ५७ ॥
 भक्त्या सदा ब्राह्मणपूजनेन
 शूऽपि स ब्राह्मणतामुपैति ।
 किञ्चिद्गुणस्यैव भवेत् प्रवेशो
 न ब्राह्मणः स्यात् खलु शूद्रजातिः ॥ ५८ ॥
 श्रीसूचकारेण कृतो हि भेदो
 यत् कर्मकर्तृव्यपदेश उक्तः ।
 व्याख्या कृता भाष्यकृता तथैव
 गुहां प्रविष्टाविति भेदवाक्यैः ॥ ५९ ॥
 स्मृतेश्च हेतोरपि भिन्न आत्मा
 नैसर्गिकः सिध्यति भेद एव ।
 न चेत् कथं सेवकसेव्यभावः
 कथोक्तिरेषा खलु भाष्यकर्तुः ॥ ६० ॥
 अहं सुखी क्वापि भवामि दुःखी
 सुखस्वरूपी सततं स आत्मा ।
 एवं हि भेदः कथमैक्यमेव
 तयोर्द्वयोर्भिन्नपदार्थयोः स्यात् ॥ ६१ ॥
 नित्यं स्वयंज्योतिरनावृताऽसा-
 वतीव शुद्धा जगदेकसाक्षी ।
 जीवस्तु नैवंविध एव तस्मा-
 दभेदवृत्तोपरि वज्रपातः ॥ ६२ ॥
 जीवात्मनोऽयं प्रवदन्त्यभेदं
 तेषां मते द्वन्द्वसमासबाधः ।
 उदाहृतं वा दृषदादिरूपं
 द्वन्द्वो हि भेदे न कदाप्यभेदे ॥ ६३ ॥
 अभेदे जायते नूनं समासः कर्मधारयः ।
 सामानाधिकरण्येन नीलोत्पलमुदाहृतम् ॥ ६४ ॥
 अन्नं ब्रह्मेति वाक्यानि यथा तिष्ठन्ति भूरिशः ।

तथा ब्रह्माहमस्मीति विज्ञेयोपासनापरा ॥ ६५ ॥
 अभेदो वास्तवो नैव श्रूयते यच्च कुचचित् ।
 ज्ञेयं तदखिलं वाक्यं तदैवोपासनापरम् ॥ ६६ ॥
 भेदेऽप्यभेदेऽपि बहूनि सन्ति
 वाक्यानि नूनं निगमे पुराणे ।
 मात्सर्यमुत्सार्य विचार्य तत्त्वं
 पथ्यं स्वकीयं प्रवदन्तु धीराः ॥ ६७ ॥
 भ्रान्तप्रतारितमतेन नु जीव रे त्वं
 ब्रह्माहमस्मि वचनं कुरु दूरमास्यात् ।
 तत् त्वं कथं भवसि दैवहत प्रकामं
 संसारदुस्तरमहार्णवमध्यमग्नः ॥ ६८ ॥
 लक्ष्मीकान्तः प्रकटपरमानन्दपूर्णामृताब्धिः
 सेव्या सदप्रभृतिविबुधैर्यस्य पादाम्बु गङ्गा ।
 सृष्टेः पूर्वं सृजति निखिलं भूविभङ्गेन सदाः
 सोऽहं कस्माद्वदसि बत रे जीव रङ्गो न राजा ॥ ६९ ॥
 येन व्याघ्रमखण्डमण्डलमिदं ब्रह्माण्डभाग्भादिकं
 ररे मन्दमते त्वया कथमहो सोऽहं वचः कथ्यते ।
 पश्य त्वं निजवैभवं स्वहृदये कृत्वा मतिं निश्चलां
 व्यूहः किं मशकोदरे प्रविशति प्रोद्धामदिग्दन्तिनाम् ॥ ७० ॥
 कस्य त्वं कुत आगतः कथमरे संसारबन्धक्रम-
 स्तत्त्वं तत् परिचिन्तय स्वहृदये भ्रान्तस्य मार्गं त्यज ।
 सोऽहंभावदसेव्यमेवकतया नित्यं भज श्रीहरिं
 तेन स्यात् तव सद्गतिर्ध्रुवमधः पातो भवेदन्यथा ॥ ७१ ॥
 नानायेनिषु गर्भवासविषये दुःखं महत् प्राप्यते
 स्वर्गं वा नरके पुनः पुनरहो जीव त्वया भ्रम्यते ।
 सोऽहं ज्ञानमिदं भ्रमस्तव भज त्वं पादपद्मं हरे-
 स्तस्य त्वं किल सेवकः स भगवांस्त्रैलोक्यनाथो यतः ॥ ७२ ॥
 अद्वैताख्यमतं विहाय ऋटिति द्वैते प्रवृत्तो भव
 स्वान्ते संप्रति विद्यते यदि हरावेकान्तभक्तिस्तव ।
 वाक्यं नारदपञ्चरात्रविषयेऽप्यन्यच्च सर्वच्च
 ज्ञात्वा वैष्णवतन्त्रसूक्तमखिलं निर्णीयतां यद्विदितम् ॥ ७३ ॥
 केनोपदिष्टोऽसि महाकुबुद्धिना
 ब्रह्माहमस्मीति यतस्त्वयोच्यते ।

रुद्रादिदेवैः सततं यदर्च्यते
 तत् त्वं कथं मूढ विचार्य दृश्यताम् ॥ ७४ ॥
 शक्ता ज्ञातुमहो न भेदमनयोर्जीवात्मनोर्दुर्जना
 मायावाददुराग्रहग्रसितधीस्तत्रैव हेतुर्महान् ।
 पिताधिक्यवतां यथैव रसना खण्डस्थितां माधुरीं
 शङ्खस्थां किल काचकामलवतां नेत्रे यथा शुभ्रताम् ॥ ७५ ॥
 यस्यैव चैतन्यलवेन जीव
 जातोऽसि चैतन्यवतां वरेण्यः ।
 मा ब्रूहि सोऽहं शठ कः कृतघ्ना-
 दन्यः पदं वाञ्छति हन्त भर्तुः ॥ ७६ ॥
 न्यस्तः श्रीपरमेश्वरेण कृपया चैतन्यलेशस्त्वयि
 त्वं तस्मात् परमेश्वरः स्वयमहो नायाति वक्तुं शठ ।
 लब्ध्वा कश्चन दुर्जनः खलु यथा हस्त्यश्वपादातकं
 भूपादेव तदीयराज्यपदवीं चक्रे ग्रहीतुं मनः ॥ ७७ ॥
 माया यस्य वशं गता बलवती चैलोक्यसंमोहिनी
 विज्ञेयः प्रभुरीश्वरः स भगवानानन्दसच्चिद्वनः ।
 यस्तस्या वशमागतः खलु नसि प्रोतोऽष्टकल्पः सदा
 ज्ञातव्यः स हि जीव इत्यमनयोरस्त्येव भेदो महान् ॥ ७८ ॥
 ज्ञात्वा सांख्यकणादगौतममतं पातञ्जलीयं मतं
 मीमांसामतभट्टभास्करमतं षट्दर्शनाभ्यन्तरे ।
 सिद्धान्तं कथयन्तु हन्त सुधियो जीवात्मनोर्वस्तुतः
 किं भेदोऽस्ति किमेकता किमथवा भेदेऽप्यभेदस्तयोः ॥ ७९ ॥
 शास्त्रेषु पञ्चसु मया खलु तत्र तत्र
 जीवात्मनोरतितरां श्रुत एव भेदः ।
 वेदान्तशास्त्रभणितं किमिदं शृणोमि
 भेदं ततोऽन्यमुभयं चिविधं विचिचम् ॥ ८० ॥
 स्वातन्त्र्ययोगाद्भवति स्वतन्त्रो
 विश्वस्य कर्ता जगदीश्वरो यः ।
 जीवः पराधीनतया प्रसिद्धः
 कस्मात् तयोरैक्यमहो वदन्ति ॥ ८१ ॥
 नाना रसा मधुनि भिन्नतया तरुणां
 सन्ति चिदोषहरणं कथमन्यथा स्यात् ।
 जीवास्तथा भगवति प्रलये विलीना
 नैक्यं गताः खलु यतः पृथगेव मृष्टौ ॥ ८२ ॥

नदीसमुद्रयोर्भेदः शुद्धोदलवणोदयोः ।
 तथा जीवेश्वरौ भिन्नौ विलक्षणगुणान्वितौ ॥ ८३ ॥
 नद्यः समुद्रे मिलिताः समन्ता-
 न्नैक्यं गता भिन्नतया न भान्ति ।
 चीरोदशुद्धोदकयोर्विभेदा-
 दास्ते तयोर्वास्तव एव भेदः ॥ ८४ ॥
 दुग्धे तोयं मिलितमपरे नैव पश्यन्ति भेदं
 हंसस्तावत् सपदि कुरुते चीरनीरस्य भेदम् ।
 एवं जीवा लयमधिपरब्रह्मणीशे विलीना
 भक्ता भेदं विदधति गुरोर्वाक्यमासाद्य सदाः ॥ ८५ ॥
 दुग्धं दुग्धे जलमपि जले मिश्रितं सर्वथा त-
 न्नैकीभूतं नियतमुभयोर्मानमस्त्येव यस्मात् ।
 एवं जीवाः परमपुरुषे ध्यानयोगाद्विलीना
 नैक्यं प्राप्ता विमलमतयः सन्त एवं वदन्ति ॥ ८६ ॥
 केचिद्वादबलाः कुतर्कजलधौ मग्नाः कुमार्गे रता
 मिथ्याजल्पनकल्पनाशतयुता भ्रान्ता जगद्वामकाः ।
 ब्रह्मैवाहमिदं चराचरमपि ब्रह्मैव दृश्याखिलं
 प्राहुर्येत् तदसन्मनोरथ इति व्याख्यातमत्र स्फुटम् ॥ ८७ ॥
 सकलमिदमहं च ब्रह्मभूतं यदि स्या-
 महह खलु तदा स्यादावयोरैक्यमेव ।
 तव धनसुतदारा मामकीनास्तदा स्यु-
 र्मम च तव भवेयुर्नावयोरस्ति भेदः ॥ ८८ ॥
 विधिर्निषेधश्च तदा कथं स्या-
 दैक्यं यतो नास्ति च वर्णभेदः ।
 निर्णीतमद्वैतमतं तथा चे-
 द्वाद्वास्तदा को विहितोऽपराधः ॥ ८९ ॥
 भूतेन्द्रियान्तःकरणात् प्रधाना-
 ज्जीवाभिधानादपि भिन्न आत्मा ।
 इतीरितो भागवते तृतीये
 स्कन्धे पुरस्तात् कपिलेन मातुः ॥ ९० ॥
 ये ध्यायन्ति गुरुपदिष्टपदवीमालम्ब्य शून्यालये
 शून्यान्तःकरणेन शून्यमखिलं शून्यं च तद्वैतम् ।
 किं वाच्यं बहु तत्र शून्यविषये नो वाक्प्रवृत्तिर्यत-
 स्तेषां शून्यधियां भवेत् फलमपि प्रायेण शून्यं खलु ॥ ९१ ॥

शून्यवादस्य निन्दायां भारते व्यासभाषितम् ।
 तेषां तमःशरीराणां तम एव परायणम् ॥ ६२ ॥
 कपिलेन यदुद्विष्टं स्यूमरश्मिपुरः पुरा ।
 तदेव भारते पश्चाद्वासेन समुदाहृतम् ॥ ६३ ॥
 नैर्गुण्यवादो गुणसागरेऽपि
 तेषामहो गडुरिकाप्रवाहः ।
 सूचस्य भाष्यं पृथगेव कृत्वा
 प्रतारयन्ति स्वमतप्रपन्नान् ॥ ६४ ॥
 ऐश्वर्यकर्तृत्वमुखाः समग्रा
 नित्या गुणास्ते परमेश्वरस्य ।
 अतो गुणी निर्गुण एव कस्मान्-
 नैर्गुण्यवादस्तु विवाद एव ॥ ६५ ॥
 ज्ञानेच्छाकृतिमानयं स भगवान् निर्धर्मकत्वं कुतो
 वेदैर्वा प्रतिपाद्यते कथमहो निर्धर्मकश्चेत् तदा ।
 नैर्गुण्यं गुणसागरेऽपि गदितुं तूष्णीं कथं शक्यते
 स्वीयान्तःकरणे विचार्य भवता निर्णीयतां यद्वेत् ॥ ६६ ॥
 प्रतीयते क्वापि न वेदलेखे
 निर्धर्मकं वस्तु खपुष्यतुल्यम् ।
 प्रतीतिरास्ते यदि तस्य वेदा-
 द्वेदाः प्रमाणं खलु नो तदा स्यात् ॥ ६७ ॥
 प्रस्तरो यजमानो वै यथाच यज्ञसाधनम् ।
 धर्मबाधे तथाचापि निर्धर्मस्तु प्रतीयते ॥ ६८ ॥
 न धर्मधर्माभावस्तु कुचापि भवतादृतः ।
 बाधे कल्पितधर्मस्याबाधः सर्वत्र जायते ॥ ६९ ॥
 निर्धर्मब्रह्मबोधे नो सत्यादेरनुकूलता ।
 स सत्यधर्म इत्यादौ प्रतिकूलत्वमागतम् ॥ ७० ॥
 किंच कुचापि धर्मित्वे सिद्धे सिध्यति कल्पना ।
 शुक्ती रजतमित्यत्र प्रसिद्धं रजतं भवेत् ॥ ७१ ॥
 आत्मोपादानकं विश्वमविद्याकल्पितं भवेत् ।
 केचिद्विधर्तमिच्छन्ति तत्र हृद्यान्तरं मम ॥ ७२ ॥
 मिथ्याभूतमिदं विश्वमिति वक्तुं न शक्यते ।
 नित्यक्रीडाप्रवृत्तस्य क्रीडाभाण्डं यतो हरेः ॥ ७३ ॥
 न स्वप्नतुल्यो भवति प्रपञ्चः
 स्वप्नेऽस्ति निद्रा खलु भूरिदोषः ।

भुक्तं न पीतं नहि तत्र तृप्ये
 जायदृशायां कुरुते न तृप्तिम् ॥ ७४ ॥
 यद्येन मिथ्या परिदृश्यमान-
 मर्थक्रियाकारि तदा कथं स्यात् ।
 घटेन तोयाहरणं तु जातं
 मिथ्या न तन्नश्वरमेव नूनम् ॥ ७५ ॥
 मिथ्याभूतं यदिदमखिलं सर्वमेतद्विरुद्धं
 प्रायश्चित्तप्रभृति कथितं धर्मशास्त्रे किमर्थम् ।
 एते चोराः किमिति धरणीनायकेनापि दण्ड्या
 मायावादी सशपथमिदं वक्ति सर्वं तु मिथ्या ॥ ७६ ॥
 स्रग्भोगिभोगोपम एव वक्तुं
 त्वया प्रपञ्चः खलु शक्यते नो ।
 विशेषदृष्ट्या ननु नात्र बाधः
 प्रवाहानित्यः सततं विभाति ॥ ७७ ॥
 अयं प्रपञ्चः खलु सत्यभूतो
 मिथ्या न च श्रीपतिसंग्रहेण ।
 शुद्धस्त्वमेतस्य निवेदनेन
 स्वर्णं यथा राजति धातुजातम् ॥ ७८ ॥
 वैराग्यभोगावपि भक्तिमध्ये
 स्थिताबुदासीनतया खलु द्वौ ।
 महाप्रसादग्रहणं तु नित्यं
 भोगः कदाचिन्न हि भक्तिरेव ॥ ७९ ॥
 अत्यन्ताभिनिवेशेन भोगीति विषयीभवेत् ।
 विरक्तस्तदभावे तु स्यादेवं परमार्थता ॥ ८० ॥
 सत्सङ्गेन पुनः पुनर्भगवतो लीलाकथाकर्णना-
 द्युत्थप्रेम विशुद्धभक्तिलहरीचेतः सरस्याभूत् ।
 अद्वैतं तु मतं विहाय सहसा द्वैते प्रवृत्ता वयं
 लक्ष्मीकान्तपदारबिन्दयुगलं स्वैरंभजामो वयम् ॥ ८१ ॥
 अस्ति लोकविषये व्यवहारो
 राजकीयपुरुषः खलु राजा ।
 ब्रह्मजीवविषयेऽपि तथैव
 श्रूयते विविधमागमवाक्यम् ॥ ८२ ॥
 यस्मिन्नुत्पत्तिमापत् चिभुवनसहितं चन्द्रसूर्यादि सर्वे
 यस्मिन्नाशान्तमास्ते ब्रजति च विलयं स्वस्वकालेन यस्मिन् ।

वेदैर्ब्रह्मापि वक्तुं प्रभवति न कदा यं गुणातीतमीशं
सोऽहं वाक्यं तु कस्मादुपदिशसि गुरो मन्दभाग्याय मह्यम् ॥११३॥

सूक्ष्मस्थूलसमस्तजन्तुसहितं ब्रह्माण्डभागडादिकं
पक्वोदुम्बरमध्यमग्रमशकश्रेणीव यस्मिन्नभूत् ।

यस्मिन्नाप्रलयं च तिष्ठति लयं प्राप्नोति यस्मिन्नहो

सोऽहं वाक्यमिदं मदीयवदनादायाति कस्माद्गुरो ॥११४॥

यस्य श्रीपरमेश्वरस्य कृपया भूकोऽपि वाचालतां

पङ्क्तुः पर्वतलङ्घने किल महासामर्थ्यमेति क्षणात् ।

जन्मान्धोऽप्यरविन्दसुन्दरदृशोर्द्वन्द्वं किमन्यत् परं
बन्दे नन्दकिशोरमिन्दुवदनं तं भक्तचिन्तामणिम् ॥११५॥

कालोऽनन्तः प्रशस्तोर्वी विष्णुभक्तिकुलं महत् ।

मद्गुणग्राहकः कश्चित् कदाचिद्विवाता भुवि ॥११६॥

श्रीनारायणभट्टवर्धसविधे तद्वक्तिभूषाभिधं

साङ्गेपाङ्गमधीत्य भक्तकृपया ज्ञात्वा रहस्यब्रजम् ।

भक्त्याधारतया यथामति शतश्लोकी निबद्धा मया

जीवब्रह्मविभेदतत्त्वविषया सद्वाक्यमुक्तावली ॥११७॥

वयमिह यदि दुष्टं प्रोक्तवन्तः प्रमादात्

तदखिलमपि बुद्ध्वा शोधयन्तु प्रवीणाः ।

स्खलति खलु कदाचित् पद्यतो हन्त पादः

क्वचिदपि बत वक्ता वक्ति मोहाद्विरुद्धम् ॥११८॥

गुणगणगुम्फितकाव्ये

मृगयति दोषं खलो न जातु गुणम्

मणिभयमन्दिरमध्ये

पश्यति पिपौलिका छिद्रम् ॥ ११९ ॥

ये मत्सरा हृतधियो ननु ते तु दोषं

पश्यन्तु नाम न गुणं तु गुणं गुणज्ञाः ।

आलोकयन्ति किल ये न गुणं न दोषं

ते साधवः परममी परितोषयन्ति ॥ १२०॥

पूर्णानन्दकवेः कृतिर्भगवतो जीवस्य भेदाश्रिता

तत्त्वातत्त्वविवेकवाक्यसुभगा श्रीविष्णुभक्तैर्मता ।

माध्वी मुग्धपदप्रबन्धमधुरा तत् पठ्यतां श्रूयतां

भो भो भागवतोत्तमा मनसि चेद्वक्तिर्भवेद्वाञ्छिता ॥१२१॥

नानालंकारमुक्ता मृदुमधुरपदन्यालसंवर्धितश्रीः

श्रीपूषप्रख्यवाक्यप्रकरसुललिता चारुसर्वोच्चलाङ्गी ।

विज्ञानन्दैकभूमिर्गुणगणसुभगा दोषलेशेन हीना
भक्तानां कण्ठदेशे निवसतु सततं तत्त्वमुक्तावलीयम् ॥१२२॥

श्रीगौडपूर्णानन्दचक्रवर्ति विरचिता तत्त्वमुक्तावली भा-
यावादशतद्रूपणी संपूर्णा ॥ :: :: ॥

॥ अथ तत्त्वमुक्तावल्याः ॥

॥ उपसंहारवर्णनम् ॥

अवतरति धराभरावतारो

भुवि दिवि देवसमर्पितोपहारः ।

वसति वश इव स्वभक्तचित्ते

भवतु शिवाय सदा स सन्निमित्ते ॥ १ ॥

अपि च ।

मेरुं रेणुं रेणुमप्याशु मेरुं

कर्तुं शक्नो यः परेशः कृपाब्धिः ।

तं वन्देऽहं नीलजीमूतभासं

वर्हापीडं स्वाभिलाषस्य सिद्धौ ॥ २ ॥

अथेयं तत्त्वमुक्तावली श्लोकशतमात्रनिर्मिता मायावाद-
स्योपरि दोषशतोद्भावेन मायावादशतद्रूपणीति नामान्तर-
मापिता नारायणभट्टशिष्यगौडपूर्णानन्दचक्रवर्तिविरचिता ‘भा-
ध्वी मुग्धपदप्रबन्धमधुरा’ इति पद्यभागेन मध्वाचार्यमतसब-
न्धिनीति स्पष्टमेव प्रतीयमाना संदर्भरवभूता काशीविद्या-
सुधानिधिनामकेन पण्डितपत्रेण प्रायः सर्वत्र प्रकाश्यमाना
विद्वन्मनःप्रमोदजननेन शोधनप्रयत्नमस्माकं सफलयतु विद्व-
न्मनःकुतूहलाय च विचित्रार्थप्रतिपादकत्वाद्भवतु परमानुक-
म्पापरपरमेश्वररूपयेति शम् ॥ :: :: ॥

सांख्यशास्त्रप्रधानाध्यापकः कान्यकुब्जस्त्रिपाठुपनामको
वेचनरामशर्मा ॥

॥ अथ भाषान्तरावतारविचारः ॥

यूरपदेशे प्रसिद्धानां तद्वेशभाषानिबद्धानां विद्यानां भार-
तवर्षनिवासिजनोपकृत्यै प्रथमं कस्यां भाषायामवतारः समु-
चित इति जिज्ञासायां कस्यचिद्वूरपदेशीयविद्याप्रबन्धस्य सं-
स्कृतावतारसाहाय्यमन्तरा भारतवर्षे प्रचरितास्वन्यासु भाषा-
स्ववतारो नातिसमीचीनः, तत्साहाय्येन तु सुसमीचीनोऽत-
स्तादृशप्रबन्धस्य प्रथमं संस्कृतावतार एव समुचित इत्यस्म-
दीयं मतम् । यः कोऽपि जीवन्त्या सततं प्रतिपालयन्त्या च
संस्कृतवाक्यपया जनन्या सह भारतवर्षे प्रचरितानामितरवाचा-

मद्यापि विद्यमानं संबन्धं न जानाति तमिदमस्मदीयं मतम-
सम्भाव्यमिव प्रतिभायात् । स्वल्पेन विचारेण तु तत्रासंभा-
व्यत्वबुद्धिरपयाति । कस्यचिदूरपदेशीयप्रबन्धस्य कस्यामपि
प्राच्यभाषायामवतारणे किमतीव काठिन्यमिति प्रश्ने प्राच्यैः
प्रतीच्यैश्च विदुर्द्वयं कञ्चन विषयमवलम्ब्य महतायासेन क-
ल्पितेषु पश्चात् स्वस्ववर्णनप्रकारेण निबद्धेषु तत्तद्विधांशेषु
क्रियत् साकष्य क्रियत् वैकष्यमिति निर्णय एव काठिन्यमि-
त्युत्तरम् । विविधा हि शास्त्रसंबन्धिन्यो विद्यासंबन्धिन्यो वा
कल्पना विविधान् वर्णनप्रकारान् जनयन्ति । यत्र चैतदुपेत्यते
विस्मर्यते वा तत्रातीव व्यत्यासो जायते । सन्प्रति भारते
वर्षे प्रचरितायां यत्र यत्र भाषायां काञ्चिदूरपदेशीयां वि-
द्यामवतारयितुं व्यवसीयते तत्र सर्वत्र कल्पनायां वर्णने चायं
महान् स्वरूपभेद उपलभ्यते । तथा च निखिलस्य भरतखण्ड-
स्योपक्रमे प्रचिकाशयिषितः प्रबन्ध एकदा संस्कृतवाण्या स-
म्यङ्निबद्धश्चेत् तर्हि यदभिलषितं तत् प्रायः सम्पन्नमेव ।
यथा टङ्कशालाया उपस्थितौ सुवर्णपिण्डैर्दीनारार्द्धदीनारा-
दयो मुद्राविशेषा अनायासेन निर्मायन्ते तथा सकलजाती-
यानां विदुषामुपस्थितौ संस्कृतभाषानिबद्धस्य ग्रन्थस्य भरत-
खण्डप्रचरितासु सर्वासु भाषासु यस्यां कस्याञ्चिद्वा भाषाया-
मवतारणे न किमपि काठिन्यम् । यदि कस्यचित् सुपरीक्षक-
स्याधिकारे किमपि पुस्तकमनवद्यायां संस्कृतवाण्यामवता-
र्येत तर्हि तत्र कस्यापि भ्रान्तिशङ्का नैव जायते । अङ्गलभा-
षातः साक्षादवतारिते तु ग्रन्थे विपरीतग्रहसन्देहोऽभीक्ष्ण-
मुपजायते । अतिशुद्धः संस्कृतेऽवतारितः प्रबन्धो राज्ञः को-
षग्रहे निहितेन सुवर्णोद्युक्तमधातुघटितेन मानदण्डेन तुल्यः,
येन तद्वेशे व्यवहृता निखिला अपि पित्तलकाष्ठादिनिर्मिता
वस्त्रादिमानदण्डा याथार्थ्येन निर्णेतुं शक्यन्ते । भ्रमवार-
णायैतदपि वक्तुमुचितं यत् संस्कृतावतारः केवलमर्थस्य याथा-
तथ्यनिर्णयाय निकषोपलब्धेन स्वीकृतः स्यात् न तु विषयाणां
पारिभाषिकशब्दानाञ्चार्पणेन संपादनीयाया भारतवर्षीयभा-
षास्ववतारणेऽनुसरणीयायाः वर्णनरीतिरिति शम् ॥

पण्डितशीतलप्रसादत्रिपाटी ।

THE APHORISMS

OF THE

YOGA PHILOSOPHY

OF

PATANJALI

(Continued from page 74.)

1 But it may be objected that this argument is not attended by that which is to be proved, for it is no

established that the perception is cognisable. Moreover it is by means of the consciousness of knowledge that activities of souls in acquiring good and avoiding evils are observed. For instance, "I am angry" "I am afraid" and "I have a desire in regard to this object, &c. do not take place without being known to the understanding. To refute, this he states :—

एकसमये चोभयानवधारणम् ॥ १९ ॥

Aph. 19. Attention to two [objects] cannot take place simultaneously.

The cognition of an object is that which makes it capable of being regarded as such and such; viz., that such and such an object is cause of pain or pleasure; and the perception of understanding is the making possible the notion of "ego," in the form of pain and pleasure—i e. painful or happy. These two kinds of process cannot take place simultaneously at the time of the perception of an object, for there is a contradiction; two contradictory processes being simultaneously impossible

1 Hence it is stated that as it is impossible to perceive both its own shape and an object at the same time, the understanding is not self-illuminative. Moreover as the two results of these two processes are not perceived; being directed towards the external object and not existing in itself, the perception of understanding [cognition] does not take place, consequently the result existing in the object takes place but not that which exists in itself the soul]

2 But it may be said Let the cognition not be self-perceptive, still it may be perceived by another cognition. He rejects this :—

चित्तान्तरदृश्ये बुद्धिबुद्धेरतिप्रसङ्गः स्मृतिसङ्करश्च ॥ २० ॥

Aph. 20 If one perception be cognisable by another then there would be the further necessity of cognition of cognition, and a confusion of recollection also would take place.

1 ननु च साध्याविशिष्टोऽयं हेतुर्दृश्यत्वमेव चित्तस्यासिद्धिश्च स्वबुद्धिर्बुद्धेर्द्वारेण पुरुषाणां हिताहितप्रतिपरिहाररूपाः प्रवृत्तयो दृश्यन्ते तथा हि बुद्धेर्दृष्टं भीतोऽहमत्रमेव इत्येवमद्या संविद् बुद्धेरवेदना नोपपत्तेत्याशङ्क्य निरस्तुमाह ॥

2 अर्थस्य संवित्तिरिदं तया व्यवहारयोग्यतापादनम् । अयमर्थः सुखहेतुः स्वहेतुर्वैत्यर्थः । बुद्धेर्दृष्टं संविदहमित्येवमाकारेण सुखदुःखरूपतया व्यवहारयोग्यतापादनम् । एवमेव बुद्धेर्दृष्टं व्यापारद्वयमर्थप्रत्यक्षताकाले न युगपत् कर्तुं शक्यं विरोधाच्च हि विरुद्धयोर्व्यापारयोर्युगपत् सम्भवोऽस्ति । अत एकस्मिन् काले उभयस्य स्वरूपस्यार्थस्य चावधारयितुमशक्यत्वाच्च चित्तं स्वप्रकाशमित्युक्तमभवति किञ्चैवंविधव्यापारद्वयनिष्ठाद्यफलद्वयस्यासंवेदनादुहि-
मौखतयेवार्थनिष्ठत्वेन चित्तस्य संवेदनाभावादर्थनिष्ठमेव फलं न स्व-
निष्ठमित्यर्थः ॥

3 ननु माभूदुद्धेः स्वयङ्कृष्णं बुद्ध्यन्तरेण भविष्यतीत्याह ॥

If one notion be perceived by another [and not by itself] then this notion also being unable to illuminate another notion, another cognition must be assumed for the perception of that, and another for the perception of that, and so on. Thus there would be a regress ad-infinitum [of notions], and an object would not be perceived even in the whole life of a man. And while the knowledge is uncertain the object cannot be known.

¹ And confusion of recollections also would take place. On a notion taking place regarding a colour or taste, endless other notions would take place in order to perceive this. And when by the train of self-reproductive thought or mental impressions many recollections may be produced simultaneously, then as the notion of the object is not terminated the perceptions and recollection taking place simultaneously, and it being impossible to know regarding what object the recollection took place, confusion of recollections would take place. And thus it would not be known that this recollection is conversant about colour, and this conversant about taste.

² Having raised the doubt that if the notion is not self-illuminative, and it is not perceived by another notion, how then is it that the processes in the form of 'knowledge of an object' are spoken of? He states his own opinion :—

चित्तरप्रतिसङ्गमायास्तदाकारापत्तौ स्वबुद्धिसंवेदनम् ॥ २१ ॥

Aph 21. The self-knowledge of cognition takes place when the intelligence [soul] which is non-transient acquires the shape of understanding.

³ The soul as being the thinking principle is intelligence, which is non-transient, that is, it has no transi-

¹ यदि हि बुद्धिर्बुद्ध्यन्तरेण वेद्येत तदा सापि बुद्धिः स्वयम्बुद्ध्यन्तर-
प्रकाशयितुमसमर्थेति तस्या ग्राहकं बुद्ध्यन्तरङ्गत्वेनीयं तस्याप्यन्यदित्यन-
वस्थानात्पुनरायुष्येणाप्यर्थप्रतीतिर्न स्याद्विह प्रतीतावप्रतीतायामर्थः प्रती-
तो भवति । स्मृतिसङ्करश्च प्राप्नोति रूपेण वा समुत्पत्त्याम्बुद्धौ तद्वाहि-
काणामनन्तानां बुद्धीनामुत्पत्तेर्बुद्धिजनितः संस्कारिण्यदा युगपदुत्पत्तेः स्मृत-
यः क्रियन्ते तदार्थबुद्धेरपर्यवसानाद्बुद्धिस्मृतीनां युगपदुत्पत्तेः कस्मिन्नर्थे
स्मृतिरियमुत्पत्तेति ज्ञातुमशक्यत्वात् स्मृतीनां सङ्करः स्यादित्येव रूपे स्म-
तिरियं रसेस्मृतिरिति न ज्ञायेत ॥

² ननु च बुद्धेः स्वप्रकाशत्वाभावे बुद्ध्यन्तरेण चासंवेदने कथमयं वि-
षयसंवेदनरूपो व्यवहार इत्याशङ्क्य स्वसिद्धान्तामाह ॥

³ पुरुषश्चिद्रूपत्वाच्चित्तिः साप्रतिसङ्गमा न विद्यते प्रतिसङ्गमोऽन्यत्र
गमनं यस्याः सा तथोक्ताऽन्येनासङ्कीर्णंति यावत् । यथा गुणा अङ्गाङ्गिभावल-
क्षणे परिणामोऽङ्गिङ्गणसुप्रसङ्गमन्ति तद्रूपतामिवापद्यन्ते यथा वा लोके प-
रमाणवः प्रसरन्तो विषयमारूपयन्ति नैवञ्चितः शक्तिस्तस्याः सर्वदैवैक-
प्रतया स्वप्रतिष्ठत्वेन व्यवस्थितत्वादतस्तत्सन्निधाने यदा बुद्धिस्तदा
कारतामापद्यते चेतनेवोपजायते बुद्धिवृत्तिप्रतिसङ्गान्ता च यदा चिच्छ-
क्तिर्बुद्धिवृत्त्यविशिष्टतया सम्यग्यते तदा बुद्धेः स्वस्यात्मनो वेदनमभवती
त्यर्थः ॥

tion or passing into another place ; that is to say, it is not confounded with any other thing. The qualities [Purity Passion and Darkness] in the modification characteris- ed by the relation of secondary and primary pass over into the primary quality—i. e. they assume its proper nature as it were, or as the atoms in a state of transi- tion give form to an object in the external world ; not so the power of intellection, for that always remains uniform, inasmuch as it exists in itself. Hence when understanding in the vicinity of it [the soul] acquires the nature of intelligence, then it becomes like intelligence. And when the power of intelligence reflected upon the modification of understanding becomes undistin- guishable from it—i. e. from the modification of the understanding, then the self-knowledge of under- standing takes place

G. D.

THE VAISĒSHIKA APHORISMS

OF

KANĀDA.

NINTH BOOK, FIRST DAILY LESSON

(Continued from page 78.)

सदसत् ॥ २ ॥

Aph 2 The existent [becomes] non-existent.

¹ It is stated that another non-existence is establish- ed by the force of perception. It is proved by percep- tion and inference that an existent product, such as a water-pot, after the operation of a hammer &c. which destroys it, is now non-existent, in like manner as it is proved by perception and inference that an effect is, previous to the operation of its cause, non-existent. This mode of non-existence is commonly called destruc- tion [or subsequent or emergent non-existence] ; for there are such cognitions as that a water-pot is des- troyed, or that the letter *ga* previously heard is now no more. U

असतः क्रियागुणव्यपदेशाभावादर्थान्तरम् ॥ ३ ॥

Aph. 3 [Existence] is a thing distinct from non- existence, inasmuch as actions and qualities are not as- cribed [to the non-existent.]

² It may be objected that it is the water-pot that un-

¹ यथा कारणाख्यापारात् पूर्वं प्रत्यक्षानुमानाभ्यां कार्यव्यासत्वं प्रतीयते तथा विनाशकस्य मुद्रादेर्व्यापारानन्तरं सदेव कार्यं घटादि इदानीमसदि- ति प्रत्यक्षानुमानाभ्यामेव प्रतीयते सचायमभावोऽध्वंस इति गीयते भवति हि घटानष्टोऽध्वस्त इदानीं श्रुतपूर्वोपकारिणास्तीत्यादिधीरितिभावः ॥

² ननु घट एवावस्थाविशेषेऽध्वंसव्यवहारं करोति ननु घटादन्यस्तस्य ध्वंस इत्यत आह । सदिति सूत्रशेषः असतः सत् अर्थान्तरं कुत इत्यत आह क्रियागुणव्यपदेशाभावादिति नहि प्रध्वंसकालेऽपि वर्तते घटः अस्ति घटः इदानीं रूपवान् घटः घटमानयेत्यादिव्यपदेशस्तदितो वैधर्म्यादसतः सदर्थान्तरमिति ॥

der particular conditions produces the conventional notion of destruction, but the destruction of the water-pot is nothing else than the water-pot itself. The aphorism is therefore laid down. The word Existence is to be supplied. Existence, then, is a thing distinct from non-existence. If it be asked why, it is stated that it is so because actions and qualities are not ascribed to the non-existent. For there are not employed such phrases as, 'The water-pot exists during subsequent non-existence. There is a water-pot, The water-pot is now possessed of colour, Bring the water-pot. In consequence of this difference the existent is a thing different from the non-existent U.

सच्चासत् ॥ ४ ॥

Aph. 4. The existent also is non-existent.

¹ Antecedent and subsequent non-existence being proved, the present aphorism is laid down with the purpose of establishing reciprocal non-existence. When the words Is not are asserted of an existent water-pot, there appears an absence of identity. For there are such cognitions as that a horse is not identical with a cow, a cow is non-existent as a horse, a piece of cloth is non-existent as a water-pot, a piece of cloth is not a water-pot, a cow is not a horse, a horse is not a cow. There appears, then, in such a cognition the fact that a cow possesses reciprocal non-existence with a horse, a water-pot is reciprocally non-existent with a piece of cloth; and this reciprocal non-existence is otherwise designated absence of identity. The identity then in this case is essentially non-existent, and this non-existence has a substratum common to the non-existent object, for there are such cognitions as that the water-pot is not the ground [on which it is placed.] This non-existence is eternal, for it is impossible that there should be at any time identity between a water-pot and a piece of cloth. U.

यच्चाप्यदसदतस्तदसत् ॥ ५ ॥

Aph. 5. Whatever else, moreover than these is non-existent, is [absolutely] non-existent.

¹ प्रागभावप्रध्वंसे साधयित्वाऽन्योन्याभावं साधयितुमाह । यत्र सदेव घटादि असदिति व्यवहियते तत्र तादात्म्याभावः प्रतीयते भवति हि असत्त्वोपागवात्मना असन् गौरश्वात्मना असन् पटो घटात्मना अघटः पटः अनश्वो गौः अगौरश्च इत्यादिप्रतीतिः तदस्यामश्वान्योन्याभाववान् गौः पटान्योन्याभाववान् घट इत्यन्योन्याभाव एव तादात्म्याभावापरनामा भावते तदत्र तादात्म्यप्रतियोगितावच्छेदकम् प्रतियोगिसमानाधिकरणश्चायमभावः भवति हि पटो न भूतत्वमिति प्रतीतिः नित्यश्च कदाचिदपि घटपटयोस्तादात्म्यासम्भवात् ॥

¹ The fourth non-existence, called absolute non-existence, is here described. Whatever else than these, that is, than the three forementioned non-existences is non-existent, that is, is absolutely non-existent. The final and complete sense of the aphorism, therefore, is that the non-existence which is distinct from these three non-existences is absolute non-existence. Of these antecedent non-existence has a subsequent limit; subsequent non-existence as an anterior limit, reciprocal non-existence has a common substratum with that which is non-existent, but absolute non-existence differs from all the three, and is therefore a fourth non-existence. V.

² That which is non-existent, repugnant to existence, other than the three forementioned non-existences is non-existent absolutely non-existent. 'That' usually refers to the existent. The complete sense is that it is [technically] designated absolute non-existence. This absolute non-existence is the fourth non-existence, and is eternal. There are three things repugnant to absolute non-existence, the object non-existent, and its prior and posterior non-existences. According to the ancients the cognitions that dark colour does not exist in a red water-pot, and that red colour does not exist in a dark water-pot, are conversant about the subsequent and antecedent non-existences; while the moderns have maintained that the subsequent and antecedent non-existences are not repugnant to absolute non-existence; and that consequently that there may be absolute non-existence even during the time of subsequent non-existence. They [the moderns] hold that when a water-pot &c. previously removed is brought back to a place, there is during the existence there of the water-pot no notion of absolute non-existence of the water-pot, inasmuch as the time during which the water-pot is there constitutes no connection with non-existence. Some have

¹ इदानीं चतुर्थमभावमत्यन्ताभावाख्यमाह । अतः पूर्वोक्तादभावत्रयात् यदप्यदसत् तदसत् तदत्यन्तासत्त्वं असदित्युभयत्र भावप्रधाननिर्देशः तत्रैकमसदुक्तं श्वमपरमसद्विधेयम् तथाचोक्ताभावत्रयभिन्नो योऽभावः सोऽत्यन्ताभाव इति पर्यवस्योऽर्थः तत्र प्रागभावस्य उत्तरावधिकत्वम् प्रध्वंसस्य पूर्वावधिकत्वम् अन्योन्याभावस्य प्रतियोगिसमानाधिकरणत्वमत्यन्ताभावस्य तु त्रितयवैधर्म्यमतश्चतुर्थोऽयमभावः ॥

² अत उक्तादभावत्रयादन्यद् यत् असत् भावभिन्नम् तदसत् अत्यन्तासत्त्वं भावप्रधाननिर्देशोऽयम् अत्यन्ताभावाख्यमिति तु फलितार्थः अयञ्चात्यन्ताभावस्तुरीयोऽभावः सनातनश्च प्रतियोगि तत्प्रागभाव तच्चयसास्त्रय एवात्यन्ताभावस्य विरोधिनः रक्तघटे श्यामं रूपं नास्ति श्यामघटे रक्तं रूपं नास्तीतिप्रतीतिश्च ध्वंसप्रागभावविवर्तनादेते नत्वत्यन्ताभावमिति प्राञ्चः नव्यास्तु ध्वंसप्रागभावयोर्नात्यन्ताभावविरोधित्वमते ध्वंसदिकालावच्छेदेनाप्यत्यन्ताभावो वर्तते एव यत्र भूतले पूर्वमपसरितं घटादिकं पुनरानीतं तत्र घटकालस्याभावसम्बन्धाघटकत्वाच्चटसत्त्वकाले न घटात्यन्ताभावबुद्धिरित्याहुः केचित्तु यत्र भूतले पूर्वं घटादिकं स्थितमथापसरितं पुनरानीतञ्च तत्रोत्पादविनाशशाली सामयिकनामा चतुर्थः संसर्गाभाव एव प्रतीयते नात्यन्ताभावइत्याहुः ॥

taught that when there has formerly stood in any place a water-pot, &c and this has been removed and brought back again, there appears in this case a fourth kind of universal non-existence characterised by production and destruction, and designated temporary non-existence, and not absolute non-existence V

असदिति भूतप्रत्यक्षाभावात् भूतस्मृतिर्विरोधिप्रत्यक्षवत्

॥ ६ ॥

Aph. 6. [Perception] that a thing is non-existent results from non-existence of a past perception, and reminiscence of the past, like the perception of a repugnant object

¹ Another section is here commenced, in which this aphorism is stated enouncing the apparatus of the perception of emergent non existence. Cognition in the form of perception is implied by the particle *iti*. There is therefore a perceptive cognition that a water-pot, for instance, is non-existent, that a water pot has been destroyed or that a water pot is subsequently non-existent. This is exemplified by perception of the repugnant, there being as clear and distinct a perception of a repugnant [or at present non-existent] water-pot &c as of its subsequent non-existence The reason of this is non-existence of a past perception, the absence, that is to say, of a past, produced and destroyed, water-pot and the like The experience is thus accounted for. The following hypothetical argument is confirmatory of this; if there were a water-pot here it would be seen as the place is seen, but it is not seen, and consequently there is none. Another subsidiary is stated to be reminiscence of the past, by which is meant recollection of a past, and now non-existent, water-pot and the like, the recollection of a thing non-existent U.

² The four kinds of non-existence being analysed, the the perception of subsequent non-existence is analysed, Such perceptions as that a thing is non-existent, a water-pot is non-existent, a water-pot is destroyed a water-pot has ceased to be, are, like the perception of the repugnant, that is like the perception of a not now exist-

ting water-pot, proved by experience, or produced by ordinary contact [of subject and object] Of these, perception of an object non-existent is produced by conjunction with the eye &c, while perception of emergent non-existence is produced by determination related to the eye &c. Such is one difference another is stated to be that [the perception of subsequent non-existence] results from non-existence of past perception, that is from a cause in the form of possible non-apprehension, consequent on non-existence of perception of a past, foregone, now non-existent water-pot, and also from a reminiscence of a past water-pot &c, that is from a cognition, which is a recollection, of a non-existent object The perception, therefore, of subsequent non-existence is produced by non-apprehension of a non-existent object, and by knowledge of a non-existent object; but the perception of a non-existent object is not so, there being a difference. V

तथा ऽभावे भावप्रत्यक्षत्वाच्च ॥ ७ ॥

Aph. 7 Likewise also from perception of existence in non-existence.

¹ The word non-existence, through expressive of non-existence in general, is ascertained from the context to denote antecedent non-existence [or potential existence] There is then a perceptive knowledge of antecedent non-existence, as there is of emergent non-existence. Why? Because there is a perception of existence, a perception of the straws in course of weaving [into a mat, which is potentially existent in them], these being made the object of perception. Or it may mean that [the perception of antecedent non-existence] results from the perception or perceptibility of existence, that is, of the substratum and the object therein non-existent, since perceptibility of the substratum and of the object non-existent is the condition of apprehension of

प्रत्यक्षवत् अनुभवसिद्धं लौकिकसच्चिद्विषयजन्यत्वेत्यर्थः तत्र च प्रतियोगिप्रत्यक्षं चक्षुरादिसंयोगजन्यं ध्वंसप्रत्यक्षं चक्षुरादिसंयुक्तविशेषणताजन्यमितिविशेषः अपरमपि विशेषमाह भूतप्रत्यक्षाभावादिति भूतस्य अतीतस्य प्रतियोगिनेष्टादेः प्रत्यक्षस्याभावाद्युपलम्भत्वात् कारणात् भूतस्य अतीतघटादेः स्मृतेः स्मरणात्मकात् प्रतियोगिज्ञानाच्च जायमानमिति पुरणीयम् तथाच ध्वंसप्रत्यक्षं प्रतियोग्यनुपलब्धिजन्यं प्रतियोगिज्ञानजन्यञ्च प्रतियोगिप्रत्यक्षं न तथा इतोऽपि विशेष इतिभावः अत्र स्मृतित्वमविवक्षितं ज्ञानमात्रं विवक्षितमिति मन्तव्यम् । यवञ्च घटादयो यथा प्रत्यक्षसिद्धास्तथा तद्वत्त्वा अतीतिभावः ॥

² सामान्यवाच्यमयमभावशब्दः प्रकरणात् प्रागभावपरः यथा प्रध्वंसं प्रत्यक्षज्ञानं तथा प्रागभावेऽपि कुतः भावप्रत्यक्षत्वात् भावस्य व्युत्थमानवोरथादेः प्रत्यक्षत्वात् प्रत्यक्षेण विषयीक्रियमाणत्वात् यद्वा भावस्याधिकरणस्य प्रतियोगिनश्च प्रत्यक्षत्वात् योग्यत्वादित्यर्थः संसर्गाभावग्रहेऽधिकरणयोग्यतायाः प्रतियोगियोग्यतायाश्च तन्त्रत्वात् चकारात् प्रतियोगिस्मरणमुक्तञ्च तर्कं समुच्छिनोति अनादिरपि प्रागभावस्यानन्तस्यापि प्रध्वंसस्यावस्थानिशेषमात्रे प्रत्यक्षत्वम् ॥

¹ इदानीं प्रकरणांतरमारभते तत्र प्रध्वंसे तावत् प्रत्यक्षसामग्रीमाह । असदितिप्रतीतिप्रकारेण प्रत्यक्षाकारं ज्ञानमाह तेनासन् घटः नष्टो घटः ध्वस्त इदानीं घट इति प्रत्यक्षप्रतीतिरस्ति तत्र इदानीं विरोधिप्रत्यक्षवदिति विरोधिने घटादेर्यथा स्पष्टं प्रत्यक्षं तथा तत्प्रध्वंसस्यापि तत्र कारणमाह भूतप्रत्यक्षाभावादिति भूतस्य उत्पद्य विनष्टस्य घटादेः प्रत्यक्षाभावात् अनेन बोधानुपलब्धिमाह तत्र चायं तर्कः सहकारी यद्यत्र घटोऽभविष्यत् भूतलमिवावृत्तं न च दृश्यते तस्माद्वास्तीति सहकार्यन्तरमाह भूतस्मृतेरिति भूतस्य प्रतियोगिनेष्टादेः स्मृतेरिति प्रतियोगिस्मरणमुक्तम् ॥

² अभावचतुष्टयं व्युत्पाद्य ध्वंसप्रत्यक्षं व्युत्पादयति । असदिति असन् इदं नष्टो घटः ध्वस्तो घट इत्यादिप्रत्यक्षं विरोधिप्रत्यक्षवत् प्रतियोगिघट-

general non-existence. The particle *also* implies recollection of the non-existent [or absent] object, and the hypothetical reasoning aforesaid. Antecedent non-existence without beginning, also, and emergent non-existence without end, are perceptible only under particular circumstances. U

There being a restriction of the general term non-existence to antecedent non-existence, so there is also of perception. There is a perceptive knowledge of antecedent, as of subsequent, non-existence, by means of experience rendered possible by apposition of the sense-organ [and its object], and of knowledge of the non-existent. It may be asked, Inasmuch as antecedent non-existence has no beginning, how is it that there is no perception of it long before the production of conjunction of the two halves of a water-jar &c, the forementioned causes [of such perception] being possible at that time also? It is therefore stated that such perception results from perception of existence. The affix *ghan* [in the word *blāgha*, 'existence'] denotes the material cause, the source of being. Existence is the ultimate sum of conditions [or causal apparatus], and that only is perceptible which is perceptible thereby, inasmuch as it must be manifested by the ultimate causal apparatus. Such is the resultant meaning of the aphorism. It is to be considered that the particle *also* is added to prevent the supposition of perception of super-sensible antecedent non-existence of air &c, and that perceptibility as an absent object is thereby additionally implied. V

पतेनाघटो गौरधर्मश्च व्याख्यातः ॥ ८ ॥

Aph. 8. Hereby are explained [the negations] not a water-pot, not a cow, and dement.

The perceptibility of reciprocal non-existence, is declared. The word Hereby suggests recollection of the absent object apprehension of the substratum [or site of the absent object], and the forementioned hypothetical reasoning. Non-observation of the per-

अभावे प्रागभावे सामान्यवाचकशब्दस्य विशेषपरत्वात् तथा प्रत्यक्षम यदा ध्वंसे इन्द्रियसन्निकर्षयोग्यानुपलब्धिप्रतियोगिकानैः प्रत्यक्षं जायते तथा प्रागभावोपीत्यर्थः । ननु प्रागभावस्यानावित्यात् कपालादिसंयोगजननादतिपूर्वमपि कथं न प्रागभावस्य प्रत्यक्षमुक्तानां कारणानां तदानीमपि सम्भवादित्यत आह भावप्रत्यक्षत्वादिति भवत्यस्मादित्यपादाने च ज्ञा भावप्रत्यक्षकारणसामग्र्ये तेन प्रत्यक्षं यस्य तत्त्वात् चरमकारणसामग्र्यव्यवस्थित्यादिति फलितार्थं तथाचोक्तस्यैव चरमकारणसामग्र्यभावाच्चप्रागभावप्रत्यक्षसिद्धिर्भावः अतीन्द्रियस्य वाध्यादेः प्रागभावस्य प्रत्यक्षकारणाय चकारत्वेन च प्रतियोगियोग्यत्वं समुचितमिति भन्तव्यम् ॥

अन्योन्याभावस्य प्रत्यक्षतामाह । यत्तेनेति प्रतियोगिस्मरणाधिकरणाग्रहणप्रागुक्तकर्तव्यमिति दृश्यते योग्यानुपलम्भः सर्वत्र समानः अकार उत्त-

ceptible is common to all these cases, the particle *and* implying the aforesaid addition. By the word Dement, while the perceptibility of reciprocal non-existence of merit, though super-sensible, in its substratum [or site], knowledge, pleasure &c is affirmed, it is at the same time declared that perceptibility of the absent object is not a condition of the apprehension of reciprocal non-existence, and thus it is suggested that the perceptibility of the substratum [or site of the absent object] is the only condition of such apprehension. How else could there be apprehended reciprocal negation of a fiend in a post, when it, it is recognised that a post is not a fiend? For since non-apprehension of the fiend as identical with the post causes apprehension of their reciprocal non-existence, and since that same non-apprehension is repugnant to the existence of the absent object, it would be impossible were the post identical with a fiend, that there should be such non-apprehension. It may be argued. Identity with a fiend is not in this instance the absent object, may it then be the fiend? and supposing him though being in the post, to be, like its gravity, not apprehended, then the non-apprehension of him will not be repugnant to the existence of the absent object. We reply that this argument is invalid, for non-perception of that the essential characteristic whereof is the being an absent object is, like non-observation of the absent object, a cause of apprehension of non-existence. If it be urged that reciprocal non-existence depends on the apprehension, of the absence of an object, that absence of an object [or the state of an object which is non-existent], is identity with exemption from reciprocal non-existence; we reply that this is not the case, for it is an attribute which is cognised as non-existent in any given substratum that has for its essential characteristic the nature of being an absent object, but the condition of the perception of that attribute is not the having for its essential characteristic the nature of being an absent object. U

समुच्चयार्थः अधर्म इत्यतीन्द्रियस्यापि धर्मस्य सुखज्ञानादावधिकरणोऽन्योन्याभावस्य प्रत्यक्षतां यदन् अन्योन्याभावग्रहे प्रतियोगियोग्यता न तन्त्रं किन्त्वधिकरणयोग्यतामात्रं तन्त्रमित्युपदर्शयति कथमन्यथा स्तम्भः पिशाचो न भवतीति पिशाचान्योन्याभावः स्तम्भे यद्येत स्तम्भात्प्रत्ययापि शास्त्रानुपलम्भस्य तदन्योन्याभावग्रहकत्वात् तस्याप्यनुपलम्भस्य प्रतियोगिसत्त्वविरोधित्वात् स्तम्भे पिशाचतादात्म्ये सत्यनुपलम्भानुपपत्तेः । ननु पिशाचतादात्म्यमिह न प्रतियोगि किन्तु पिशाचः सच स्तम्भे वर्तमानोऽपि गुरुत्ववजोपलभ्यते इति तदनुपलम्भः प्रतियोगिसत्त्वविरोधी न भवतीति चेन्न प्रतियोग्यनुपलम्भस्य प्रतियोगितावच्छेदकानुपलम्भस्याप्यभावग्रहकारणत्वात् ननु प्रतियोगित्वव्याधीनं ऽन्योन्याभावग्रहः प्रतियोगित्वव्याधीनोऽन्योन्याभावविरहात्म्यं तत्तद्व्याधीनोऽन्योन्याभावग्रहाधीनं यवान्योन्याभावग्रह इति चेत्ताधिकरणादुक्तित्वेन प्रायमानो धर्म इव प्रतियोगितावच्छेदको ननु प्रतियोगितावच्छेदकत्वेनापि तदग्रहस्तन्त्रमित्युक्तत्वात्

¹ The recognition of reciprocal non-existence, the form of which recognition is such as that a piece of cloth is not a water-pot, a horse is not a cow, pleasure is not dement, has been already explained by the description of the perception of emergent and of antecedent non-existences. Such is the sense of the aphorism as a whole. The causes then, of the apprehension of reciprocal non-existence, are determination [or possession of attributions] in relation with the sense-organs, non-observation of the absent object, and cognition of the absent object. The greatest difference is that the perceptibility of the absent object is the condition of apprehension of general non-existence, whereas it is the perceptibility of the substratum that is the condition of apprehension of reciprocal non-existence. Thus, though merit be a super-sensible thing, there is no impossibility in perceiving its reciprocal non-existence in pleasure &c, its sensible substratum. Whereas some have taught that perceptibility of both the absent object and its substratum [or site] is requisite to the apprehension of general non-existence, this is inaccurate, for inasmuch as were this the case, the perception of non-existence of fragrance in a stone, of non-existence of bitterness in treacle, of non-existence of colour in air, and of non-existence of touch and sound in ether, would be impossible, inasmuch as the respective substrata are not perceptible to the several sense-organs [coexistent of the absent qualities]. It was from this consideration that Paksha-dhara Miśra maintained the perception of the destruction [or cessation] of the touch of the an, characterised by time conjoint with the skin [the organ of touch] V.

अभूतं नास्तीत्यनर्थान्तरम् ॥ ९ ॥

Aph. 9 [The negation] *Is not* designates nought else than that which has not been

¹ अद्यः पटः अगोरश्चः अधर्मः सुखमित्याद्याकारकोऽन्योन्याभावप्रत्ययोऽपि एतेन प्रध्वंसप्रागभावप्रत्ययकथनेन व्याख्यातः कथित इति समुदितार्थः तथाचान्योन्याभावप्रत्ययोऽपि इन्द्रियसम्बद्धविशेषणता प्रति-योग्यनुपलम्भः प्रतियोगिज्ञानञ्चेतानि कारणानि ह्यप्यन् परं विशेषो यत् संसर्गाभावग्रहे प्रतियोगियोग्यत्वं तन्त्रम् अन्योन्याभावग्रहे त्वधिकरणयो-यत्वमिति धर्मस्यातीन्द्रियत्वेऽपि सुखादौ योग्याधिकरणे तदन्योन्याभा-वस्य प्रत्यक्षं निराबाधमेवेति यत् संसर्गाभावग्रहे प्रतियोग्यधिकरणोभययो-यत्वं तन्त्रमिति कैश्चिदुक्तं तच्च समीचीनं तथा सति पाषाणे सौरभाभा-वस्य गुहे तिक्ताभावस्य वायौ रूपाभावस्य आकाशे स्पर्शाभावस्य शब्दाभा-वस्य च प्रत्यक्षानुपपत्तेस्तदधिकरणानां तत्तदिन्द्रियायोग्यत्वात् अतएव त्वक्संयुक्तकालविशेषणतया वायुस्पर्शनाशप्रत्यक्षं पक्षधरमिथैः स्वीकृतमि-ति संक्षेपः ॥

¹ The recognition that what has been no longer is reposes upon emergent non-existence, and is not conver-sant about the having been, while the recognition by perception simply that such and such a thing is not, rests upon absolute non-existence. The expression that which has not been points out independence of pro-duction and destruction. Designating nought else means purporting that only. For example There exists not in water the essence of earth [or terrestriality] There exists not in earth the essence of water [or aque-ousness], for if there existed terrestriality in that where- of the particles are aqueous it would be observed, whereas it is not observed, wherefore it is not;—a reference to such arguments is to be observed in this aphorism. Thus we must hold that there is non-existence of an object where such object will never be and has never been. The recognition that an object is not relates to the substratum and is the support of emergent and ante- cedent non-existence, of that which has been, and will be therein. Hence it is that this absolute non-existence is designated as of eternal time U. A. E. G.

SIDDHANTA-MUKTAVALI

ON

BHĀṢHA-PARICHCHHEDA 11, 12

“Non-existence is twofold, as divided into general and reciprocal non-existence. General non-existence is declared to exist in three modes, as anterior, emergent, and absolute non-existence” Non-existence is here divided. The definition of non-existence is that which is contradictory to [or reciprocally non-existent with] substance and the next five categories. Reciprocal non-existence being uniform and consequently indivisible, the author proceeds to divide general non-existence. General non-existence is defined as non-existence other than reciprocal non-existence. Reciprocal non-existence

¹ भूतमिदानीं नास्तीतिप्रतीतिर्ध्वंसमालम्ब्यते भूतत्वं नाल्लिखति किन्त्विदं नास्तीतिमात्राल्लेखनी प्रत्यक्षप्रतीतिरत्यन्ताभावमालम्ब्यते अभू-तमित्युत्पादविनाशानालम्बनत्वं द्योतयति अनर्थान्तरत्वमपि तदभिप्रा-यकमेव यथा जले पृथिवं त्वं नास्ति पृथिव्यां न जलत्वमिति यदि हि जलावयवनि पृथिवीत्वं स्यात् उपलभ्येत नचोपलभ्येत तस्मान्नास्तीति-तर्कपुरस्कारोऽत्रापि द्रष्टव्यः । एवञ्च यद्वस्तु यत्र न कदापि भविष्यति नच कदाचिद्भूतं तस्य वस्तुनस्तत्रात्यन्ताभावोऽमन्तव्यः । भूतमविष्यते । अत-तत्रप्रध्वंसप्रागभावालम्बन एव तत्राधिकरणे नास्तीतिप्रत्ययः । अत-वायमात्यन्तिकस्त्रैकालिक इत्यभिधीयते ॥

is defined as the state of an object non-existent determined by connection with identity. Anterior non-existence is defined as a non-existence which ceases to be non-existent. Emergent non-existence is generable non-existence. Absolute non-existence is defined as eternal general non-existence. When a water-pot or the like has been removed from, and brought back to a place though the absolute non-existence there be eternal, yet inasmuch as it constitutes no connection with the time during which the water-pot is there, the absolute non-existence of the water-pot is not recognised during the time of the water-pot's remaining in that place. Some have maintained that there is in this case a fourth kind of non-existence characterised by production and destruction.

The doctrine of the ancients is that absolute non-existence does not exist in the substratum [or site] of the emergent and anterior non-existences; also that the recognition that the red [or baked] water-pot does not exist in the dark [or unbaked] water-pot, and that the dark water-pot does not exist in the red water-pot, is conversant about anterior and emergent non-existence, not about the absolute non-existence thereof. The moderns, on the other hand, in absence of proof to the contrary, have maintained that there resides therein absolute non-existence even during the time of emergent non-existence &c.

It may be asked: Why should not the modes of non-existence be identical with the substratum [or site of the water-pot &c.] this being a simple hypothesis? We reply that it is not so, the hypothesis of a distinct thing being simpler than the hypothesis of innumerable identities with substrata. Thus also [by our hypothesis] the relation of the substratum and that which it underlies [or of the area containing the water-pot and its non-existences, and of the water-pot &c. contained] will be accounted for; and thus also the perception of the non-existence of sound, smell, taste &c. of such and such objects, will be possible. Otherwise the non-existences of such sounds smells, tastes &c. would be imperceptible, their several substrata being incognisable to the several organs [by which such sounds, smells, tastes &c. are apprehended; the site, for instance, of the sound being not audible but visible]. By the same argument it is shown that absolute non-existence is not identical with any species of cognition, or of time, inasmuch as it would not in that case be perceptible. "The community of property in all the seven categories is said to be

knowableness." The author here proceeds to describe community and difference of properties in the categories. Community of properties is the state of those things which have a common property; the meaning in fine is the common attribute. Knowableness is the being an object of cognition, and this is in all [the categories], since only affirmation is possible in regard to their being the objects of divine and other [that is, supersensible] perception. Similarly we are to understand the capability of being named, the being knowable with certainty &c. [as common properties of all the categories]

A. E. G.

NOW READY

Vols. I. and II.

THE RAMAYAN OF VALMIKI,

TRANSLATED INTO ENGLISH VERSE

BY

R T H GRIFFITH, M. A.

Price per Vol. Rs 6 Postage 6 anas.

BENARES. MESSRS E. J. LAZARUS & Co.

CALCUTTA. MESSRS BERIGNY & Co.

LONDON. MESSRS. TRUBNER & Co.

PRINTED AND PUBLISHED BY THE PROPRIETORS, E. J. LAZARUS
AND CO., AT THE MEDICAL HALL PRESS, BENARES.

काशीविद्यासुधानिधिः

श्रीगणेशाय नमः

श्रीमद्विजयिनीदेवीपाठशालोदयोदितः । प्राच्यप्रतीच्यवाक्पूर्वापरपक्षद्वयान्वितः ॥ १ ॥

अङ्कुरश्मिः स्फुटयतु काशीविद्यासुधानिधिः । प्राचीनार्यजनप्रज्ञाविलासकुमुदोत्करान् ॥ २ ॥

A Monthly Journal, of the Benares College, devoted to Sanskrit Literature.

No. 65.

Benares, October 2nd, 1871.

Vol. VI.

॥ भाट्टचिन्तामणोस्तर्कपादः ॥

उपसर्गरूपा निपातरूपाश्चोपशब्दाः ॥

प्र, परा, अप, सम्, अनु, अव, निस्, निर्, दुस्, दुर्, वि, आङ्, नि, अधि, अपि, अति, सु, उद्, अभि, प्रति, परि, उप,

इत्युपसर्गा द्वाविंशतिः । एतद्विना नञादयो निपाताः । प्रादीना च धातुसमभिव्याहारणोपसर्गत्वं निपातत्वं च । तत्रापि कश्चिद्वाच्यार्थमतिक्रम्य वर्तते । कश्चित्तमेव विशिनष्टि । यथा प्रस्थानं पराजयः प्रवेशो विजय इति । अत्र गमन-जयाभावावुपसर्गाद्यौ, प्रविशतीत्यादौ तच्चिष्टः प्रकर्षः विज-यतइत्यादौ जयत्यर्थे विशेषः । चादिनिपातानां केषां चित्के-वनप्रयोज्यत्वेऽपि सहप्रयुज्यमानपदार्थान्वयित्वं तदर्थानाम् । यथा

तटस्थः स्वानर्थान् घटयति च मौनं च भजते

विकारः कोप्यन्तर्जडयति च तापं च कुरुते

इत्यादौ लोके, मैत्रावरुणः प्रेष्यति चान्वाहेत्यादौ वेदे समुच्चयः । चार्थो भावनान्वयी, घटं च पटं चानयेत्यादौ लोके यदग्नये चेत्यादिवेदे चोपपदार्थान्वयित्वं, तेनाग्निनि-रूपितसमुच्चयस्य प्रजापतौ विशेषणत्वेन समुच्चयस्य भावना-न्वयाभावेन न विधिः, किं तु समुच्चयविशिष्टप्रजापतिविधिः । न चैवं गौश्चाश्व इत्यत्र दक्षिणोद्वेगेन समुच्चयविधिर्न स्यात् । इष्टापत्तेः । विशिष्टदक्षिणाविध्यङ्गीकारात् । तस्याश्च अति-ग्न्यो ददातीति विनियोगश्चमसाध्यव्यावृत्त्यर्थः । एतच्च दशमे स्फुटम् ॥

तत्रोपसर्गा द्योतका न वाचकाः । प्रजयतीत्यादौ प्रकृष्ट-जयादौ जिधात्वादेर्लक्षणयैवोपपत्तेः, तत्र शक्तिकल्पने गौरवा-त् । प्रतितिष्ठत इत्यत्र गमने प्रशब्दार्थे विभक्त्यर्थानन्वयप्र-सङ्गात् । प्रत्ययानां प्रकृत्यर्थान्वितस्वार्थबोधकत्वात् । न चैवं नञोप्यभावे शक्तिर्न स्यादिति वाच्यम् । भूतलं न घट इत्यत्र घटपदलक्षितभेदस्य नामार्थयोर्भेदान्वयाव्युत्पत्त्या भूतले ऽन-न्वयापत्तेः । भेदस्य नञर्थत्वे तु निपातार्थातिरिक्ते तच्चियमात्र भेदान्वयानुपपत्तिः । न च घटपदस्य घटभिन्ने लक्षणया भूतले-नान्वयोऽस्त्विति वाच्यम् । भेदप्रकारकबोधस्यानुभविक्त्वादिति केचित् ॥

अन्ये तु धातौ शक्तिलक्षणयोऽपसर्गसमभिव्याहारतदभा-वहेतुकत्वस्य उपसर्गाणां द्योतकत्वशक्तेश्च कल्पनायां गौर-वाद् वाचकतैव युक्ता । एवं चैवकारादावन्ययोगव्यवच्छेदा-योगव्यवच्छेदयोरिवकारादीनां सादृश्यादीनां शक्तिप्रदर्शन-मुपपन्नम् । अत एवात्र ह्येवावपन्त्यत एवादुपपन्तीति वैदिक-प्रयोगस्य, तत्रैवायाति इत एवाभिवर्तते इति लौकिकप्रयोग-स्य, चोपपत्तिः । अतो वाचकत्वमित्याहुः ॥

त्वत्तलादिभावप्रत्ययानां घटत्वं पटत्वमित्यादौ घटत्व-त्वेन घटत्वादिकमर्थः । घटत्वत्वं च घटेतरासमवेतत्वे सति घटनिष्ठान्याभवावप्रतियोगितानवच्छेदकत्वे सति समवेत-त्वम् । अत्रेतरसमवेताभावनिष्ठान्याभवावप्रतियोगिताव-च्छेदकत्वाभावसमवेतत्वे षट् शक्तयः । संसर्गः समभिव्या-हारलभ्यः । सत्त्वमित्यादावेकदेशे लक्षणा । तत्र सदितरा-समवेतत्वस्याप्रसिद्धेः । एवं प्रमेयत्वमित्यत्रापि । एवमन्यत्रा-प्युक्तम् ॥

के चित्तु भावप्रत्ययस्य धर्मत्वेन धर्मं शक्तिः । धर्मत्वमा-
धेयत्वं शक्यतावच्छेदकं, शक्ततावच्छेदकं तु त्वतत्त्वादिकं न
भावप्रत्ययत्वम् । घटत्वमित्यादौ घटधर्म इति बोधः । पटे
घटत्वं नास्तीत्यत्र तु नजर्यस्य घटमात्रवृत्तित्वविशिष्टभाव-
प्रत्ययार्थं धर्मं ऽन्वयः । भावप्रत्ययसमभिव्याहृतनजः प्रकृत्य-
र्थमात्रवृत्तित्वविशिष्टप्रतियोगिताकाभावबोधकत्वव्युत्पत्तेः ।
एवं समासाद्युत्तरभावप्रत्ययेऽपि नीलोत्पलत्वमित्यत्र नीलोत्प-
लधर्म इति बोधः । समासोत्तरभावप्रत्ययस्य प्रकृत्यर्थवृत्तित्व-
विशिष्टधर्मबोधकत्वव्युत्पत्त्या न रक्तोत्पले नीलोत्पलत्वमिति
बोध इत्याहुः ॥

अन्ये तु कृतद्वितसमासोत्तरभावप्रत्ययस्य पदार्थतावच्छेद-
कद्रव्यसामानाधिकरण्ये शक्तिः, लोके पावकत्वमौपगवत्वं
नीलोत्पलत्वमित्यादौ वेदे च वैश्वदेवीत्वं निषादस्यपतित्व-
मित्यादौ पाककृतिपुरुषत्वयोः पुरुषसंबन्धत्वापत्यत्वयोर्नीलत्वो-
त्पलत्वयोर्विश्वदेवदेवताकत्वामिप्तात्वयोर्निषादत्वस्यपतित्व-
योः सामानाधिकरण्यस्य विशेषणतया भानादिति ॥

अन्ये तु सामानाधिकरण्यस्योत्तरपदार्थतावच्छेदकविशेष-
णतया भानम् । सामानाधिकरण्यमात्रे शक्तिः । प्रत्ययानां प्र-
कृत्यर्थान्वितस्वार्थबोधकत्वनियमात् । प्रत्ययार्थप्राधान्यनिय-
मस्य भावप्रत्ययार्थातिरिक्तसमासाद्यतिरिक्तपरत्वात्तेन नील-
त्वसमानाधिकरण्यमुत्पलत्वमिति बोध इत्याहुः ॥

परं तु नीलादिपदस्य तत्समवायिनि लक्षणा अभेदः संसर्गः ।
नीलत्वसमवाय्यभिन्नसमवेतोत्पलत्वमिति बोध इत्याहुः ॥

वैश्वदेवीत्यादितद्वितस्य देवतात्वविशिष्टे सर्वनामार्थे
शक्तिः, सर्वनामार्थश्च बुद्धिस्यप्रकारविशेषावच्छिन्नं पयस्त्वादित्,
एवं च प्रातिपदिकार्थविश्वदेवानां देवतात्वे देवतात्वस्य च
निरूपकत्वेन सर्वनामार्थद्रव्यविशेषणत्वेनान्वयः । संबन्धक-
त्वादिकदेशान्वयेऽपि न दोषः । आमिप्तापदे तु प्रकारविशेषो-
पस्थापने तद्वितस्य तात्पर्यग्राहकत्वमिति प्राञ्चः ॥

के चित्तु तद्वितस्य सर्वनामार्थे शक्तिर्देवतात्वे तु निरुद्ध-
लक्षणा, कृत्यप्रत्ययानामाश्रयवाचिनां कृताविव विश्वदेवप्राति-
पदिकार्थस्य लक्षितदेवतात्वे ऽन्वयो व्युत्पत्तिवैचित्र्यादि-
त्याहुः ॥

अन्ये तु तद्वितार्था द्रव्यविशेष एव, देवतात्वं तु प्रातिप-
दिकार्थतद्वितार्थयोः संसर्ग इत्याहुः ॥

परं तु देवतात्वमेव तद्वितार्थः, सर्वनामार्थस्य व्यक्तिन्या-
येन बाध इत्याहुः ॥

अपरं तु तद्वितेनानिर्धारितविशेषद्रव्यसामान्यप्रतीतिर्न द्र-
व्यविशेषवाचित्वं, किं त्वामिप्तापदादेव विशेषनिर्णय इ-
त्याहुः ॥

देवतात्वबोधकानि च देवताशब्दस्तद्वितश्चतुर्थी द्विती-
या मन्त्रवर्णश्चेति, देवतास्तर्पयति प्रजापतिर्ब्रह्मा देवता इ-
त्यादौ रात्रिदेवतामेके नक्षत्रदेवतामेकइत्यादौ च द्रव्यत्या-
गोद्देश्यत्वरूपदेवतात्वस्य देवतापदवाच्यस्यान्वयः । धात्वर्थ-
त्यागाशेनुवादः । एवमाग्नेय इत्यादितद्वितस्य देवतात्वविशि-
ष्टद्रव्यविशेषवाचित्वम् । न च द्रव्यविशेषवाचित्वमसिद्धमि-
ति वाच्यम् । बुद्धिस्यप्रकारावाच्छिन्नबोधकसर्वनामार्थं सास्य-
देवतेति तद्वितविधेः । एवं च तद्वितस्य देवतात्वविशिष्टे
बुद्धिस्यप्रकारे ऽष्टाकपालत्वादौ तद्वितत्वाद्वा वा शक्तिस्त-
दवच्छिन्नस्य तु व्यक्तिन्यायेन लाभः । बुद्धिस्यत्वेन भानाभा-
वात्तु न बुद्धिस्यत्वे शक्तिः । तेषां प्रकाराणां नानात्वे ऽपि
बुद्धिस्यत्वस्योपलक्षणत्वेन शक्तियहसंभवः, शक्तियहोपलक्षणस्य
न शक्यतावच्छेदकत्वमिति दिक् ॥

तदादिपदानां बुद्धिस्यत्वेन बुद्धिस्ये शक्तिः । न च बुद्धि-
स्यमानयेति बोधापत्तिः, पदार्थस्मरणशब्दबोधयोः समान-
प्रकारकत्वादिति वाच्यम् । पदान्तरे तादृशनियमे ऽपि तदा-
दिपदेषु घटत्वादिरूपेणैव पदार्थापस्थितेः शब्दबोधस्य च
कल्पनं फलानुरोधादिति के चित् ॥

अन्ये तु तदादेर्घटत्वादिनैव शक्तिरिति नानार्थतैवेत्याहुः ॥

त्वंपदस्य तत्कालीनसंबोधत्वविशिष्टचैत्रादावस्मत्पदस्य
तत्कालीनस्वतन्त्रोच्चारयितृत्वविशिष्टचैत्रादौ शक्तिः । स्वात-
न्त्र्यं चान्यबोधतात्पर्यणानुच्चारयितृत्वं, तेनान्यतात्पर्यणोच्चा-
रिति वाच्यस्त्वया मदुचनात्स राजेत्यादौ लक्षणया सीताप्र-
तीतिर्न कविप्रतीतिश्चोच्चारयितृप्रतीतिर्वा । अत्रापि संबोध-
त्वादिकं न भासते भासते चेति । वयं याम इत्यत्र स चाहं
च त्वं च वयमित्येकशेषादन्यतात्पर्येकेऽपि सर्वेष्वरोपितस्वा-
तन्त्र्यप्रतीतिः ।

एवमिदमवच्छिन्ने ऽदःपदस्य शक्तिः ॥

यत्किंचिच्छब्दस्य पर्याप्तिसंबन्धेन बुद्धिविषयत्वविशिष्ट-
घटत्वाद्यवच्छिन्ने शक्तिः । यत्किंचित्प्राचीनमग्नीषोमीयाद्
यत्किंचित्सोमलिप्रमित्यादौ तथैव बोधात् । अत एव शक्य-
तावच्छेदकतावच्छेदकस्य विषयत्वस्यैक्याच्च वाक्यभेदः, यत्किं-
चिद्वानयेत्यादौ तु पर्याप्तिसंबन्धेनोपेतबुद्धिविषयत्वविशिष्टे
लक्षणा ॥

केवलकिंचित्यदस्याज्ञातप्रकारावच्छिन्ने शक्तिः ।

एवं सर्वपदस्य पर्याप्तिसंबन्धेन बुद्ध्यावच्छिन्ने शक्तिः ।
सर्वेषु घटेषु द्रव्यत्वमित्यत्र घटपर्याप्तिभानं, सर्वेषु घटेषु रूप-
मित्यत्र व्यापकत्वे लक्षणा । कस्यापि रूपस्य सर्वघटवृत्ति-
त्वाभावात् । सर्वेषु सत्त्वं प्रमेयत्वमित्यादौ भेदप्रतियोगिता-

रीरिणामत्यन्तभेदाभावेनैव तत्पदव्यपदेश्यस्य शरीरस्य यज्ञा-
युधैः परंपरया यज्ञायुधवत् आत्मनः स्वर्गगमनलिप्सितभोगो-
त्यादविरोधाभावात् । फलवाचकफलभोक्तृवाचकपदयोः सा-
मानाधिकरण्यस्या“मिं चिनुत ऋध्नात्येव” “द्विरात्रेण यजते
स्वर्गमेव लोकमेव”त्यादौ बहुशो दर्शनात् । एवमत्रापि यज-
मानः स्वर्गं यातीत्युपपन्नम् । एवं संकल्पादेवास्य पितरः स-
मुत्तिष्ठन्तीति संकल्पनिरूपितकर्तृत्वबोधकषष्ठ्या ऽऽत्मनः सं-
कल्पं प्रति कर्तृत्वम् । न च व्यापकस्य स्पन्दो न संभवतीति
वाच्यम् । प्रयत्नद्वारा प्रयोजकत्वसंभवात् । सर्वधात्वर्थस्य क्रि-
यात्वेन तत्र कर्तृत्वसंभवाच्चेति । तस्मात्कारणदोषबाधकज्ञा-
नरहितागृहीतग्राहित्वेन वेदप्रामाण्यम् । बादरायणग्रहणं
पूजार्थम् ॥

नित्यस्तु स्याद्वर्णनस्य परार्थत्वात् ॥

ननु कथं पदार्थसंबन्धस्य नित्यत्वम् । वर्णानामनित्यत्वेन
पदानामप्यनित्यत्वात् । तथाहि । वर्णा अनित्या, यत्नानभि-
व्यङ्ग्यत्वे सति प्रयत्नोत्तरमुपलभ्यमानत्वाद्, घटादिवदित्यनु-
मानेनानित्यत्वम् । न च स एवायं गकार इति प्रत्यक्षरूप-
प्रत्यभिज्ञाबलेनाभिव्यङ्ग्यत्वकल्पनमिति वाच्यम् । उत्पन्नो ग-
कारो विनष्टो गकार इति प्रतीत्या प्रत्यभिज्ञाया एव जाति-
विषयत्वस्य कल्पनात् । अत एव कदा चित्तज्जातीयोयमिति
प्रत्यभिज्ञापपद्यते । अन्यथैकव्यक्तिकत्वेन तज्जातिरभावात्तादृ-
शप्रत्यभिज्ञानुपपत्तिः । स्वरूपेण जात्युपस्थितौ सोयमिति
प्रत्यभिज्ञा, जातित्वेन जात्युपस्थितौ तज्जातीयो ऽयमिति
विशेषः । किं च जात्यतिरिक्तस्यैकस्य मूर्तस्य युगपन्नानादेशोप-
लम्भो नास्त्यनुभवः । एवं च वर्णानां युगपन्नानादेशोपल-
म्भाद्वेदसिद्धिः । तस्मात्प्रत्यभिज्ञाबाधेनानित्यत्वसिद्धिरिति
चेन्न ॥ अनभिव्यङ्ग्यत्वस्यासिद्धतया हेतोरसिद्धिः । प्रयत्नाभि-
व्यङ्ग्यत्वस्यैवाङ्गीकारात् । न च श्रोत्रनिष्ठग्रहणयोग्यताजनक-
संस्कारोत्पादकत्वेन तच्चिष्ठग्रहणप्रतिबन्धकदोषनिराकरणेन
चाभिव्यञ्जकत्वे श्रोत्रस्याकाशाहंकारदिगन्तमरूपस्य नित्य-
व्यापकशब्दस्य वा संस्कृतत्वात्सर्वग्रहणापत्तिरिति वाच्यम्
अवच्छेदकरूपशङ्कल्यामेव संस्कारोत्पत्त्यङ्गीकारात् । उत्प-
त्त्यादिप्रतीतिरभिव्यञ्जकध्वनिस्वरविषयत्वेन प्रत्यभिज्ञाया
जातिविषयकत्वायोगाच्च । न वानेकात्पादादिप्रत्ययानां विष-
यभेदकल्पनप्रपञ्चं कस्याः प्रत्यभिज्ञाया एव विषयभेदकल्पन
मुचितमिति वाच्यम् । उत्पादविनाशप्रत्ययवद्वेदाभेदप्रत्यय-
स्यापि नानात्वात् । भेदस्यान्यान्याभावव्यावर्तकधर्मादिरूप-
तया नानात्वेन तदभावप्रत्ययस्यापि नानात्वात् । ध्वनीनां
भेदस्याभयसिद्धत्वेन गकारादिव्यक्तिकल्पनाधिक्याच्च ॥

के चित्तुत्पादविनाशप्रत्यययोर्ध्वनित्वकल्पने व्यञ्जकध्व-
निनिष्ठयोस्तयोः परंपरासंबन्धेन वर्णनिष्ठ भानमभ्युपेयम् ।
तथा च परंपराघटकवायोरपि विषयतापत्त्या गौरवम् । प्रत्य-
भिज्ञाया गत्वगकारभेदविषयिण्या जातिविषयत्वकल्पनेपि
नातिरिक्तविषयताकल्पनमिति लाघवमाहुः ॥

तदपि गकारादिव्यक्तितत्प्रागभावध्वंसकल्पनागौरवेण नि-
रस्तम् ॥

चिन्तामणिस्तु तारत्वमन्द्रत्वविस्तृधर्माध्यासेन प्रत्यभिज्ञा-
या न प्रामाण्यं संभवतीति जातिविषयत्वं तस्याः । तथाहि ।
सजातीयसाक्षात्कारप्रतिबन्धकतावच्छेदकतया तत्प्रतिबन्ध-
तावच्छेदकतया वा गत्वादिव्याप्यनानातारत्वमन्द्रत्वादिका-
तिसिद्धौ पूर्वगकारापेक्षयोत्तरगकारो मन्द्र इत्यनुभवः पूर्वापर-
गकारयोरैक्ये न संभवति । अतो ऽस्ति गकारयोर्भेदः । एवं गका-
रनिष्ठशुक्लपुरुषजन्यतावच्छेदकवैजात्यभेदेनापि तद्वेदः । अन्य-
था तच्छ्रवणे शुक्लाद्यनुमितिर्न स्यात् । अतः प्रत्यभिज्ञाया एव
जातिविषयकत्वकल्पनमित्याह ॥

तदपि

‘मारुतसूरसि चरन्मन्द्रं जनयति स्वरम्’

इत्यन्तरशिखाया मन्द्रत्वादिधर्मस्य स्वरनिष्ठत्वोक्तैरकिं-
चित्कारम् ॥

अन्ये तु वर्णा ऽनित्यः । स्वाधिकरणानिष्ठाधेयतानिरूपक-
त्वसंबन्धावच्छिन्नव्यासज्यवृत्तिधर्मानवच्छिन्नप्रतियोगिताका-
भावप्रतियोगिगुणत्वात् । संयोगसंबन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताक-
गगनपरिमाणःभावप्रतियोगिनिर्व्यभिचारवारणायाधेयतानि-
रूपकत्वसंबन्धावच्छिन्नेति । उभयाभावप्रतियोगिनि तत्रैव व्य-
भिचारवारणाय व्यासज्येति ईश्वरज्ञानस्य नाव्याप्यवृत्तित्वम् ।
संयोगाभावस्य न गुणत्वमिति । संयोगदृष्टान्तेनानित्यत्व-
माहुः ॥

तदपि गुणत्वाभावेन हेत्वसिद्ध्या प्रत्युक्तम् । वर्णात्म-
कशब्दस्याकाशवद्व्यापकत्वेन द्रव्यत्वाङ्गीकारात् । सामान्य-
वत्त्वे सति मनोभिन्नेन्द्रियजन्यलौकिकप्रत्यक्षविषयत्वादिना-
हेतुस्त्वाकाशकालदिशां षडिन्द्रियजन्यप्रत्यक्षविषयत्वेनानै-
कान्तिकः । इष्यते हि विशेषगुणसंबन्धित्वेनात्मनइव बाह्य-
विषयसंबन्धित्वेन कालादिप्रत्यक्षम् । इदानीं घटो ज्ञातो घटा-
काशे ध्वनिरुत्पन्न इत्याद्यनुभवात् । अतो नानित्यत्वम् ॥

यत्तु वर्णानां नित्यत्वे युगपन्नानादेशोपलम्भो न स्यादित्यु-
क्तम् । तन्न । आदित्योपलम्भवत्तदुपपत्तिः । एकस्यैवादित्यस्य
दूरस्थतया सर्वैः स्वसामुख्येन ग्रहणम् । एवं व्यापकवर्णाना-
मपि तत्तद्वृत्तिभिस्तत्तद्वेशाभिव्यक्तानां स्वसामीप्योन्मुखादि-

क्रमेण च ग्रहणमुपपन्नम् । तस्माच्चित्यः शब्दः । अनुमानं च नित्यः शब्दः, ध्वनिभिन्नत्वे सति श्रावणत्वात्, शब्दत्ववत् । अनेनैवानुमानेन वर्णानां द्रव्यत्वसिद्धिः । न चैवं सैवेयं गुणं रीति प्रत्यभिज्ञानाद् ध्वनीनामपि नित्यत्वं स्यादिति वाच्यम् । रथन्तरादिगीतीनां नित्यताङ्गीकारेणैष्टापत्तेः । वर्णाभिव्यञ्जकध्वनीनामेवानित्यत्वाङ्गीकारात् । गुर्जरीयादीनां तु वर्णाभावेऽपि प्रतीयमानानां रथन्तरादिवन्न गीतिरूपता । अतस्तेषामपि न बाधकम् । दर्शनस्य, उत्पत्त्यादिदर्शनस्य, परार्थत्वाद्, ध्वनिविषयत्वादित्यर्थः ।

उत्पत्तौ वा वचनाः स्युरर्थस्यातन्निमित्तत्वात् ॥

तदुत्तानां क्रियार्थेन समाम्नायेर्यस्य तन्निमित्तत्वात् ॥

नन्वस्तु पदपदार्थयोस्तत्संबन्धस्य च नित्यत्वम् । तथापि वाक्यस्य वाक्यार्थप्रतिपादकत्वासंभवाच्च प्रामाण्यं संभवति । तथाहि । न तावदुदादिपदानां प्रत्येकं घटादिकर्मकत्वरूपवाक्यार्थप्रतिपादकत्वं संभवति । अनन्तवाक्यार्थसाधारणपदानां वाक्यार्थविशेषसंबन्धासंभवात् । एतेन पदसंघातरूपवाक्यस्य प्रत्यायकत्वमपास्तम् । तर्हि वाक्यस्य वाक्यार्थप्रतिपादकत्वासंभवाच्च प्रामाण्यं संभवतीति चेद्,

अत्र वैयाकरणाः । कृण्वेहि रत्नैर्मित्यादौ वाक्ये पदरूपावयवविभागे मानाभावादेकारघटितानुपूर्वीकस्यागमनवाचकस्यात्र सत्त्वे मानाभावाच्च न पदसमुदायस्य वाक्यत्वं, किं त्ववयविरूपं, तस्यैव विशिष्टार्थं शक्तिः, स एव वाक्यस्फोटः । एवं च एकं वाक्यं सूक्ष्मं वाक्यं महद्वाक्यमित्याद्यबाधितसंख्यापरिमाणा प्रतीतिरुपपद्यते । अन्यथा पदसमुदायस्य वाक्यत्वे समुदायस्य समुदायपक्षेया भेदाभावात्तत्प्रतीत्यनुपपत्तिः । अतो वाक्ये शक्तिः । एवं घटेनेत्यादिपदे प्रकृतिप्रत्ययविभागे तदंशे च शक्तिकल्पने मानाभावादवयविरूपपदस्यैव शक्तिरूपः स्फोटः । एवं भवति पक्षतीत्यादौ भूधातुलङ्घाद्युपस्थितौ मानाभावादानुपूर्वीविशिष्टवर्णानां शक्तिरिति वर्णस्फोट इत्याहुः ॥

तन्मन्दम् । विस्मृतपूर्ववर्णस्यान्तिमवर्णस्मृतिमतः पदार्थप्रत्ययाभाववत्पदार्थस्मृतिमतो विस्मृतपूर्वपदस्य वाक्यार्थप्रत्ययाभावापत्तेस्तत्पदार्थस्मृतिवशेन पदानुमानावलम्बे मानाभावाच्च । किं चैवं पदार्थवद्वाक्यार्थोऽपि निर्भागः स्यात्, तदा

प्रसङ्गे बाधतन्त्रोद्देशाधिक्रियागमाः ।

प्रयुक्तशेषभेदाश्च न कल्पेरन्निति स्थितिः ॥

इति । वाक्यस्य निरवयवत्वं तु पट्यमानश्लोकार्थानवबोधे सति तदवयवपदतदर्थप्रदर्शनेन जायमानेन श्लोकार्थानुभवेन विरुद्धत्वात् प्रत्युक्तम् । पूर्वमज्ञाताया वाक्यशक्तेर्वा-

क्यार्थानुभवजनकत्वायोगात्पूर्वं ज्ञानकल्पने स्मारकत्वापत्तिः । वाक्यशक्तिज्ञानं तद्वेतुकवाक्यार्थानुभवश्चैकदा विरुद्धौ । एवं पदानामपि निरवयवत्वं प्रत्युक्तम् । धातुप्रत्ययविभागानभिज्ञस्य बोधापत्तेः । एवं वर्णस्फोटोऽपि स्फोटवर्णेषु शक्तिकल्पनगौरवमपेक्ष्य धातुप्रत्ययोपस्थापकत्वकल्पनालाघवेन निरसनीयः । धातुप्रत्ययानभिज्ञस्य यङन्तपदैः पदार्थानुपस्थितेश्च । एकत्वमहत्त्वप्रतीतिस्तु एको महान्धान्यराशिरिति वदौषाधिकी । अतो न वाक्यस्फोटरूपा वाक्यशक्तिरिति ॥

केचित्तु पदानामितरपदार्थान्विते शक्तिः । इतरपदार्थश्च तत्समभिव्याहारेण विशेषितोऽनुगत एव । एवं चाकाङ्क्षितयोगसन्निहितार्थाभिधायकानां पदानां वाक्यार्थप्रतिपादकत्वमित्याहुः ॥

गुरवस्तु कार्यान्वयस्य वाक्यार्थतया पदानामेव कार्यान्वितेऽनुभाविका शक्तिः । स्मारिका च जातिगुणादौ । अनुभावकशक्तिर्यदे च स्मारकशक्तिज्ञानस्य हेतुता, तेनोपपत्तेर्न वाक्यार्थं शक्तिः । तथाहि । प्रयोज्यवृद्धप्रयोजकवृद्धव्यवहारेण शक्तिं गृह्णन् बालः प्रयोज्यवृद्धप्रवृत्तेश्च मातृस्तन्यप्रवृत्तिवृष्टान्तेन कार्यताज्ञानजन्यत्वमनुमाय तज्जनकापेक्षायां प्रयोजकवृद्धवाक्यानन्तर्यात्तस्यैव हेतुतां ज्ञात्वा तत्रत्यपदानां कार्यान्विते शक्तिं जानाति, तत आवापोद्वापाभ्यां तत्तत्पदार्थं शक्तिं जानन्नपि पूर्वावधृतां कार्यान्वितशक्तिं न बाधते । एवं च पदानां कार्यान्वितवाचकत्वादन्वयेऽपि शक्तिरित्याहुः ॥

एतन्मतद्वयमपि इतरान्विते कार्यान्विते वा तस्यापि शक्तिग्रहस्य गौरवप्रतिसंधानदशायां चन्द्रतारकापरिमाणज्ञानवद्बाधसंभवात् कार्यवाचकपदसमभिव्याहाराभावे शाब्दबोधानुदयप्रसङ्गाच्च न युक्तम् ॥

नैयायिकास्तु घटत्वप्रकारकघटविशेष्यकप्रत्यक्षादौ समवायादेरिव घटकर्मप्रकारकानयनविशेष्यकशाब्दबोधेऽपि निष्ठत्वादेः संसर्गतया भानं संभवति । प्रकारविशेष्ययोरेव शाब्दत्वात्संसर्गस्योभयसमभिव्याहारगम्यत्वात्स संसर्गमर्यादालभ्य इत्याहुः ॥

सिद्धान्तस्तु घटमानयेत्यादौ घटपदोपस्थितघटसामान्यस्यानयनान्वयबोधासंभवाद् घटानयनविशेष एव वाक्यार्थः, स च लाक्षणिकः, अतो लाक्षणिक एव वाक्यार्थः । तत्र च नामसु कारकविशेष्यता सर्वत्र च भावनाविशेष्यतेति नियमः स्मृतिगम्यः । एतेनाख्यातसमभिव्याहारे प्रथमान्तार्थविशेष्यकबोधनियमं वदन्तस्तादृशनियमे मानाभावेन परास्ताः । न हि प्रथमान्तपदार्थस्य प्राधान्यबोधकं स्मृत्यादि मानमस्ति । वाक्यार्थसंसर्गस्योभयविधत्वेन विनिगमनायोगात् । तथा च

लाक्षणिकवाक्यार्थे पदसमुदायरूपवाक्यस्य पदजन्यपदार्थाप-
स्थितिद्वारा जनकत्वमिति वाक्यस्य वाक्यार्थबोधे प्रामाण्य-
मिति युक्तं विधीनां धर्मं प्रामाण्यम् ॥

वेदांश्चैके संनिकर्षं पुरुषाख्याः ॥

उक्तं तु शब्दपूर्वत्वम् ॥

नन्वस्तु पदानां पदपदार्थसंबन्धस्य च नित्यत्वं, वाक्या-
र्थप्रमितेश्च वाक्यजन्यतया विधीनां प्रामाण्यं, तथाप्यानुपूर्-
वोरूपवेदानां नित्यत्वासंभवात्काठकादिसमाख्याया तत्कर्तृ-
कत्वनिश्चयाच्च पौरुषेयत्वं संभवति । पुरुषे च दोषसंबन्धसंभा-
वनया न प्रामाण्यं संभवति । तथाहि । वेदः प्रागभावप्रति-
योगितावच्छेदकधर्मवान् वाक्यत्वाद्, भारतवर्षादित्यनुमानेन
पौरुषेयत्वम् । न च सामान्यधर्मस्य प्रागभावप्रतियोगितान-
वच्छेदकत्वेन वेदत्वस्यातथात्वादसिद्धिरिति वाच्यम् । वेद-
त्वस्यातादृशत्वेपि इदानींतनवेदत्वादीनां तदवच्छेदकतया
नासिद्धिः । अन्यथा घटादीनामपौरुषेयत्वप्रसङ्गः । वस्तुतो
वेदत्वं प्रागभावप्रतियोगितावच्छेदकं कार्यवृत्तिधर्मत्वात् ।
तद्वदवच्छेदित्यनुमानेन वेदत्वस्यापि तथात्वात् । अतो वेदा-
नां पौरुषेयत्वम् । एवं च काठककालापकादिसमाख्या बवरः
प्रावाहणिरकामयतेत्याद्यनित्यसंयोगोपपद्यते । तदुक्तं, सं-
निकृष्टकाला वेदा इदानींतना इति । तत्र चास्मदादीनां
कर्तृत्वासंभवाद्वासादिवदीश्वर एव कर्ता । एवं च “त्रयो
वेदा अजायन्तेत्यग्नेर्हवेदो वायोर्यजुर्वेद” इत्यादिदर्शनमुप-
पद्यते । अतो न स्वतः प्रामाण्यामिति चेत्, न । उक्तानुमानस्य
वेदत्वं न प्रागभावप्रतियोगितावच्छेदकं सामान्यधर्मत्वादित्य-
नुमानेन सत्प्रतिपत्तितत्वात् । प्रतियोगितावच्छेदकभेदाभावेन
सकलघटप्रागभावैक्ये प्रतियोग्युत्पत्तिनाशत्वासंभवेन च नि-
त्यत्वापत्तेः । इष्टापत्तौ तूत्पत्तस्य पुनरुत्पत्तिप्रसङ्गः । प्रागभाव-
नाशस्वीकारे घटानुत्पत्तिप्रसङ्गः । अवयवशस्तत्राशस्वीकारो
निरवयवत्वादेवायुक्तः । प्रतियोगिभेदेनाभावानात्वकल्पने
संसर्गाभावान्याभावयोरैक्यप्रसङ्गः । अतो न सामान्यधर्मस्य
प्रागभावप्रतियोगितावच्छेदकत्वम् । प्रथमानुमानमपि वेदाः
प्रागभावप्रतियोगितावच्छेदकधर्माभाववन्तो, ऽस्मर्यमाणकर्तृ-
कत्वाद्, आत्मवदित्यन्वयिना ऽस्मर्यमाणकर्तृकवाक्यत्वादि-
ति व्यतिरेकिणा च सत्प्रतिपत्तितम् । वेदशून्यकालाभावेन
वेदप्रागभावासिद्धेश्च । तथाहि । पूर्वकालो न वेदशून्यः का-
लत्वाद्, वर्त्तमानकालवत् । पूर्वकालीनं वेदाध्ययनं गुर्वध्यय-
नपूर्वकं, वेदाध्ययनत्वाद्, इदानींतनवेदाध्ययनवत् । वेदा न
पौरुषेया, अस्मर्यमाणकर्तृकत्वादित्यनुमानेनापौरुषेयत्वसिद्धे-
श्च । नन्वस्मर्यमाणकर्तृककूपादौ व्यभिचारः । तत्रापि सा-

मान्यतः कर्तृस्मरणात् । अतः पौरुषेयत्वासंभवादपौरुषेयत्वम् ।
एवं “वाचा विरूपनित्ये”ति श्रुतिः ।

“स्वयंभूरेण भगवान् वेदो गीतस्त्वया पुरा ।

शिवाद्या चरिपर्यन्ताः स्मर्तारो ऽस्य न कारकाः” ॥

इति स्मृतिश्चोपपद्यते । काठकादिसमाख्या तु श्रुतिस्मृ-
तिविरोधात्प्रवचननिमित्तत्वेनोपपादनीया । अग्नेर्हवेद इ-
त्यादिश्रुतिरपि अग्निना ज्ञापित इति व्याख्येया । अनित्यसं-
योगो ऽपि प्रवाहनित्यतामादायोपपादनीयः ॥ प्रवाहनित्यत्वं
च सजातीयप्रागभावसमव्याप्तसजातीयध्वंसकत्वरूपम् । यद्वा
बहुक्षीरादिवाक्यवदसत्यकथादिना विधेयस्तुतिपरत्वेनोपपा-
दनीया । अतो ऽपौरुषेया वेदा इति सिद्धं वेदप्रामाण्यम् ॥

विश्वामित्रकुलध्वजः समभवद्यो भट्टनारायण-

स्तद्वंशस्य करीरतां दधदयं विश्वेश्वराख्यः कृती ।

गागाभट्ट इति प्रथां दिनकरात्प्राप्तः पितुर्लालनात्

तद्वन्धे प्रथमादिमोङ्घ्रिभ्रवच्छ्रीभाटुचिन्तामणौ ॥ १ ॥

अहो बहु परीक्षितुं निकषणीयमेतच्चित्रे

न मत्सरकदुष्णिगते कषशिलानिभे चेतसि ।

परं तु हृदयालुभिः खलु दयालुभिः स्थाप्यतां

महादुतरसाम्बुधौ निजकृपानिधौ मद्बुधः ॥ २ ॥

इति भट्टकुलावतंसमीमांसकमहामहोपाध्यायश्रीगागाभट्ट-
कृतभाटुचिन्तामणौ प्रथमाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥

॥ पूर्णायं भाटुचिन्तामणोस्तर्कचरणः ॥

सो ऽयं भाटुमतापपादनप्रवणो भाटुचिन्तामणोस्तर्कपादः
काशीविद्यासुधानिधेर्नवभिरङ्कैः प्रकाशितो विद्वच्चक्रेषु च-
न्द्रिरीभूय मदीयान् संशोधनपरिश्रमान् सफलयत्विति विन-
येन परमेश्वरं प्रार्थयते ॥

काशीस्थराजकीयपाठशालायां व्याकरणाध्यापको बाल-
शास्त्री ॥

॥ अथ गोपाललीलाख्यकाव्यस्य ॥

॥ उपक्रमवर्णनम् ॥

वदन्ति किल गोकुले वसति केऽपि वृन्दावने

लसन्तमगदन् परेऽथ मथुरागतं केचन ।

अहं तु सकलस्थले सुलभतां गतं ध्यायता-

मचिन्त्यविभवं प्रभुं हृदि वसन्तमाराधये ॥ १ ॥

अथेदं गोपाललीलाख्यं काव्यं खवेदशरशशिमितविक्रम-
समासमीपलब्धजनुषा तैलङ्गदेशगतकाङ्करायामनिवासिना ल-
क्ष्मणभट्टात्मजेनेलमगाहनामकजननीजठररत्नाकरजेन भाट्टा-
जगोत्रेण कृष्णयजुःसंबन्धितैत्तिरीयशाखेन सोमयाजिना राम-
चन्द्रेति सुयुहीतनामधेयेन कविरत्नेन भट्टेन कृष्णकुतूहलाद्य-

नेकसत्काव्यनिर्मात्रा विद्वद्वरेण विरचितं समयद्वयमणिपरिशो-
षितानेकतत्कृतकाव्यसुधाकरत्वेऽपि देववशादेकं काव्यामृतं
महाशयवरहरिश्चन्द्रश्रेष्ठिनः सरस्वतीसद्गतस्तत्कल्पया समा-
साद्य तत एवच सर्ववृत्तान्यवगत्य विदुषामवलोकनक्षमं चेदं
सुविभाव्य काशीविद्यासुधानिधिनामनि पण्डितपत्रे मुद्रणाय
प्रार्थितेन विद्वज्जनहृदयकमलप्रसन्तिभास्वता सुविदुषा महा-
शयेन श्रीमद्भास्वराहेववर्येण प्रभुवरेण दत्तानुमतिकः सकल-
सहृदयबुधवरचेतःकुतूहलाय तत्तद्वेशेषु प्रचिकाशयिषया स-
म्प्रति प्रतिपादितचरसुनामनि पत्रेऽस्मिन् मुद्रयितुं प्रवृत्ता-
ऽस्मीति ।

अयं किल रामचन्द्रकविः स्वजन्मभुवि तैलङ्गदेश एव
व्याकृतिकाव्यसाहित्यादिविद्या अर्जयित्वा पुरुषोत्तमक्षेत्रमा-
गत्य ज्येष्ठभ्रातुर्वल्लभाचार्योच्छराग्निबाणशशिमतविक्रमहा-
यनजातजन्मने रामानुजाचार्यविष्णुस्वामिमध्वाचार्यनिम्बा-
काचार्यप्रवर्तितानां क्रमेण श्रीरुद्रमाध्वसनकोपपदानां यथा-
क्रमं विशिष्टाद्वैतशुद्धाद्वैतशुद्धाद्वैतद्वैताद्वैतमतसंबन्धिनां सुप्र-
सिद्धानां चतुर्णां वैष्णवसंप्रदायानां मध्ये विष्णुस्वामिशिष्य-
परम्परागतसप्तशततमशिष्यानन्तरजवित्त्वमङ्गललब्धविष्णु-
स्वामिमतप्रवर्तकाद्वागवतादिव्याख्याकर्तुः प्रस्थानत्रयभाष्य-
निर्मातुर्दक्षिणस्यां दिशि कृष्णानामनदीतीरे विद्यानामधेय-
नगरे कृष्णदेवाभिधराजराजानुमत्या वैष्णवैराचार्य इति कृतां
पदवीमभिषेकपुरःसरं प्राप्तवतः सकाशात् सर्वाणि शास्त्राणि
मतानि च समधीत्य ज्येष्ठभ्रात्रा तेन वल्लभाचार्येणोपयम-
नार्थं बोधोध्यमानोऽपि विरक्तप्रकृतिकतया तदसंपादौवायो-
ध्यायामागम्य संन्यासीभूय कालक्रमेण परमधाम जगामेति ।

अस्य वल्लभाचार्यस्य संप्रदाये जागरूका वल्लभीयगो-
स्वामिनान्वा प्रसिद्धा अद्यापि वैष्णवा बहव उपलभ्यन्ते ।

एतन्मते शुद्धाद्वैते जीवपरमेश्वरयोः सेवकसेव्ययोः शशि-
भावो जलबिन्दुजलाशययोरिव, सर्वं चेदं दृश्यजातं परमे-
श्वरादाविर्भवति, तमेव लूतातन्तुरिवाप्येति च, मायिकगुण-
रहितः परमेश्वरः श्रीकृष्णो भगवानुपास्यदेवः, एतदुपासन-
यैव सर्वलोकोपरितनगोलोकप्राप्तावानन्दाविर्भावान्मोक्षो ना-
न्यदेवोपासनया, अन्यदेवोपासनापरश्रुतयस्तु श्रीकृष्णविषयक-
परानुरागप्राप्तिद्वारा परम्परया मोक्षसाधिकाः, माध्वमते शुद्ध-
द्वैते जीवः कदापि नेश्वरभावमापद्यतेऽस्मिन् मते तु जीवः
श्रीकृष्णाख्य एव परमेश्वरे जलबिन्दुर्जलाशय इवाभेदभावमा-
पद्यत इत्यलमतिप्रसङ्गेनेति शिवम् ॥

॥ सांख्यशास्त्रप्रधानाध्यापको
बेचनरामशर्मा ॥

॥ अथ गोपाललीलाकाव्यस्य ॥

॥ प्रथमसर्गारम्भः ॥

शुभममितमचिन्त्यचिद्विचित्रं
श्रुतिशतमूर्धनि केशपाशकल्पम् ।
दिशतु किमपि धाम कामकोटि-
प्रतिभटदीधिति वासुदेवसंज्ञम् ॥ १ ॥
वहति शिरसि नागसंभवं यः
स्फुटमनुरागमिवात्मभक्तियुक्ते ।
कटतटविगलन्मदाम्बुदम्भ-
प्रितकरुणारसमाश्रये गणेशम् ॥ २ ॥
कविजनरसनायतुङ्गरङ्ग-
स्थलकृतलास्यकलाविलासकाम्या ।
कृतिषु सपदि वाञ्छितं यथेच्छं
मयि ददती करुणां करोतु वाणी ॥ ३ ॥
इह विदधति भव्यकाव्यबन्धान्
भुवि यशसे कवयस्तदाप्रवन्ति ।
इति भवति ममापि काव्यबन्धे
व्रजन इवाधिगिरि सृहातिपङ्क्तोः ॥ ४ ॥
मयि विदधति काव्यबन्धमन्याः
स्तवमथवा पिशुनाः सृजन्तु निन्दाम् ।
अहमिह न बिभेमि कीर्तनीयं
कथमपि कृष्णकुतूहलं मया यत् ॥ ५ ॥
क्षितिरहिबिषभोषणैर्विषण्णा
खलवचनैर्यदस्तुदैः सदैव ।
तत उचितमसदुक्तुदोषा-
द्वयमपहाय सतां कृतेर्विधानम् ॥ ६ ॥
इह विधिवदलंकृतं कुलं तै-
र्जनुरपि यैश्चरितं हरेरवर्णि ।
फलमुचितमिदं वदन्ति लोक-
व्यवहृतिमाचमदः फलं न वाचाम् ॥ ७ ॥
प्रबलतरकलिप्रलेपशुद्धि-
र्भवति हृदः किल नेतरैरुपायैः ।
तदिह किमपि काव्यमारभे य-
त्कृतिसमयेऽपि हरिस्मृतिर्मम स्यात् ॥ ८ ॥

यदि कृतिरतिशोभनान्यदीया
 विजहत् तत् कृतिमात्मनः किमन्ये ।
 प्रभुगृहकलमान् विलोक्य हन्त
 त्यजत् कथं निजकोद्रवान् दरिद्रः ॥ ९८ ॥
 मणिगृहकिरणैरनेकवर्णै-
 स्त्रिदशपथं सततं विचित्रयन्ती ।
 जयति हरिहिता पुरीगरिष्ठा
 भुवि मथुरा विधुवंशराजधानी ॥ ९९ ॥
 रविदुहितृजले हरेर्विहारं
 तदवसरे चरितं च संस्मरन्तः ।
 सपदि जहति यच्च मोदपूर्णा
 भवभयमश्रुजलप्लुता महान्तः ॥ १०० ॥
 निगमनिवहगम्यमात्मतत्त्वं
 स्फुरति कदाचन कष्टतोऽन्यतीर्थे ।
 भवति यदधिवासमाचभाजः
 करकलितेव जनस्य मोक्षलक्ष्मीः ॥ १०१ ॥
 प्रकृतिपरमलेपमद्वितीयं
 पुरुषमुदाहरति श्रुतेः शिरस्त्वाम् ।
 इति नुवति जने जनार्दनः स्वं
 प्रकटयति स्वयमेव यच्च रूपम् ॥ १०२ ॥
 सुकृतिन इव शारिकाशुकाद्या
 हरिचरितानि गृहे गृहे गृणन्तः ।
 पुरत इव विधाय कृष्णचेष्टां
 भवनगतान् रमयन्ति यच्च बन्धून् ॥ १०३ ॥
 लयसमयघनध्वनिं रथानां
 प्रतिपथमुत्थितवान् महानिनादः ।
 स्मरयति किल विस्मृतं चिराय
 चिदिवगतानपि यच्च देववर्यान् ॥ १०४ ॥
 विहसति शतकोटिमाचपात्रं
 हरिमपि या निवसद्गुनाभिवृद्ध्या ।
 प्रियमिह दधती श्रिया निवासं
 भुवि नगरी न गरीयसी यदन्या ॥ १०५ ॥
 वरमरकतपङ्क्तिरान्तिपूरैः
 प्रभवति यच्च सदैव तोरणश्रीः ।

स्फुरति पृथुमहेन्द्रनीलमाला
 तपनसुतेव यदीयवप्रकाञ्ची ॥ १०६ ॥
 निरवधि निगमान्तचिन्तयापि
 क्वचन कदाचन यत् कथंचिदापि ।
 तदनुदिनमखण्डमात्मतत्त्वं
 सकलजनैर्नयनैरलुण्ठितं यच्च ॥ १०७ ॥
 कवय इव समयमयतोऽर्थं
 व्यवहृतये तुलयानुयोजयन्तः ।
 दिवमिव शतशोऽधिशेते यां
 वणिज उपातबृहत्पदप्रयोगाः ॥ १०८ ॥
 आदिकुलकम् ।
 नृपतिरिह बभूव शूरसेनः
 स किल वसन्निह नीवृतः समग्रान् ।
 अभुनगनुमतो विभुर्यदूनां
 चिदिवमिव प्रभुरध्वरांशभाजाम् ॥ १०९ ॥
 इह कुहचिदनेहसि प्रयच्छन्
 वसु विपुलं वसुदेव जठभार्यः ।
 निरगमदनुयाति कंसमुख्ये
 प्रणयवशात् सह सूर्यया रथेन ॥ ११० ॥
 अथ रथ उपविश्य सारथित्वं
 प्रभुरपि तच्च तयोश्चकार कंसः ।
 पथि क्रियति परागतेऽन्तराले
 वियति विशिष्य विदेहवागवादीत् ॥ १११ ॥
 प्रणयिमिषमिदं विषं प्रतीत्य
 त्यज मिथुनं भज माच सारथित्वम् ।
 ध्रुव इव भविताष्टमोऽस्य गर्भो
 नृप तव मृत्युरिहाचरोपचारम् ॥ ११२ ॥
 विषमिदमुपदीकृतं विधात्रा
 बत कथमित्यशरीरवाक्प्रतीतः ।
 असिधर उपचक्रमे स्वसारं
 सपदि निहन्तुमनन्तरं चसन्तीम् ॥ ११३ ॥
 निजमतिबलपौरुषादि यावत्
 कथमपि रक्षयमेव युक्तमस्याः ।
 इतिकृत्य जगाद शौरिरेनं
 निजसुतमृत्युविपर्ययादिशङ्की ॥ ११४ ॥

इह निधनमवश्यमस्ति जन्तोः
 स्वयमुपयाति न किं त्विदं निमितात् ।
 स्वसुरहह वधो निहन्ति लोकौ
 बत सुतजन्मविशङ्किचेतसस्ते ॥ २६ ॥
 जहि यदि तनया भवेयुरस्या
 जहिहि नयन्न किमेनयापराद्धम् ।
 इति मृदुवचनैर्वयं निरस्य
 स्वयमविशन्नृपसद्व तेन सार्धम् ॥ २७ ॥
 अथ कथमपि याति कालचक्रे
 व्यजनयदष्ट सुतान् सकन्यकान् सा ।
 प्रथमसुतममीषु कीर्तिमन्तं
 सपदि समर्प्य विषीदति स्म शौरिः ॥ २८ ॥
 मम तव तनयैर्न सप्रभिः स्या-
 न्निधनमिदं चरमेण तन्नयैरन् ॥
 यदुतिलक युवां स सत्यशीलौ
 विहरतमभ्रममित्युवाच कंसः ॥ २९ ॥
 अयमिव कुशली ममापरे स्युः
 सदितरवाचि कदापि विश्वसेत् कः ।
 हरिरिह शरणं प्रतिक्रियायै
 प्रभवति यः सहसेत्यमंस्त शौरिः ॥ ३० ॥
 ब्रजनिवसतयस्तदीययोषा
 अपि वसुदेवमुखाश्च वृष्णयो ये ।
 इह सकपटदेवतावतारा
 इति गदितुं मुनिरभ्यगात् स कंसम् ॥ ३१ ॥
 मुनिभिरनुगतं परात्मतत्त्वं
 प्रतिपदपारकृपारसोर्मिसिक्तैः ।
 स्वरपरिचितमूर्च्छनां नभस्व-
 द्रणितगुणां महतां विभावयन्तम् ॥ ३२ ॥
 अतिविमलतया स्फुरन्तमन्त-
 र्बहिरिव मौक्तिकवद्गुणानुबन्धान् ।
 उडुमिलितविधूपमां नयन्तं
 श्रुतिघटितस्फटिकाक्षमालमास्यम् ॥ ३३ ॥
 निदधतमलिनीलमन्तरङ्गे
 निगमशिरोमिलदिन्द्रनीलभासम् ।

रविमिव ककुभो विभासयन्तं
 चिदशमुनिं गगने ददर्श कंसः ॥ ३४ ॥
 कुलकम् ।
 अहिवरविनमत्सहस्रमूर्ध-
 स्वबलधृतातिगरिष्ठभूमिभारम् ।
 नरपतिरुदतिष्ठदासनात् स्वा-
 दुपगतमीक्ष्य मुनिं चचाल च द्राक् ॥ ३५ ॥
 अथ सपदि सपर्ययार्चयित्वा
 चिदशमुनिं रुचिरासनोपविष्टम् ।
 कृतविनयगिरा निरासनः सन्
 प्रणतशिरा नितरां जगाद कंसः ॥ ३६ ॥
 अयमिव हृदये तमोऽपि हत्वा
 मुदमिव मङ्गलमङ्गिनां तनोति ।
 विषयविषविषक्तमानसानां
 प्रभवति किं न मुने त्वदीक्षणेन ॥ ३७ ॥
 त्वमसि किल निधानमागमाना-
 मनुभयसंविदपास्तभेदबुद्धिः ।
 तदहमुपगतं मुने भवन्तं
 क्षणमपि नोज्झितुमुत्सहे दयालुम् ॥ ३८ ॥
 रविरिव महसे प्रदीपमल्पं
 न परमुपैति हिताय पूर्णकामः ।
 भवनमनुजिघृक्षया ममागा
 न परमिहास्ति तवागमे निमित्तम् ॥ ३९ ॥
 कुलकम् ।
 सविनयमिति कंसमुक्तवन्तं
 प्रणयरसेन महर्षिरप्यवोचत् ।
 अपसरतु सभा तवास्ति किञ्चि-
 द्यदुचितमव निवेदनीयमाग्रेः ॥ ४० ॥
 विधिवदहमिहार्चितस्त्वया तत्
 परमहितं भवते ब्रवीमि तुष्टः ।
 नृप निजजनकेऽपि बन्धुबुद्ध्या
 क्वचन न विश्वसिहि स्वभावशचै ॥ ४१ ॥
 मम वचनमिदं प्रतीहि तात-
 स्तव भवति दुमिलो न तूग्रसेनः ।

कथमहह नरात् त्वमल्पसत्त्वा-
 ज्जनितमहेन्द्रमहाभयोऽजनिष्ठाः ॥ ४२ ॥
 यदव इह नृपाः सवृष्णयो ये
 तव सुहृदश्च त एव देवतांशाः ।
 त्वमपि पुनरभूः स कालनेमि-
 र्हरिरपि हन्तुमुदेति देवकीतः ॥ ४३ ॥
 प्रथममयमसन्निहोपदेष्टा
 मुनिरपि कोऽष्टम एष्विति प्रतीतः ।
 विनिहतसुतषट्क औग्रसेनि-
 र्निगडयति स्म स दम्पती तदुत्था ॥ ४४ ॥
 स्वनिधनभयतः स उग्रसेनं
 सपदि बबन्ध च बन्धुतां व्यरौत्सीत् ।
 गतवति विषयान्तरं स्ववंश्ये
 धरणिमभुक्त स मागधैकबन्धुः ॥ ४५ ॥
 क्व शुभमतिरुदेतु हेतुवादाः
 क्व नु यदि तद्वदितव्यमेवमेव ।
 गत इति किल सप्रमं च गर्भं
 बलजननीमनयन्मुकुन्दमाया ॥ ४६ ॥
 गतवति समये कियत्यथैवं
 हृदि विनिविश्य हरिः कदापि शैरेः ।
 अभजत किल देवकीशरीरे
 नुतवति धातरि गर्भगोललीलाम् ॥ ४७ ॥
 द्युतिरजनि जगन्निवासमातु-
 र्वर्षिषु विशिष्य दिने दिने तदानीम् ।
 विदितनिजलयो विलोक्य तां स
 व्यधित जनानवनाय सावधानान् ॥ ४८ ॥
 मुनिवसुवसुदेवदेवकीभ्या-
 मुडुनि विधेरसिताष्टमीनिशीथे ।
 ध्वनति जलधरे बुधे नभस्ये
 निगमरहस्यमगम्यमाविरासीत् ॥ ४९ ॥
 क्वचिदजनि तदैव नन्दपत्न्या-
 मपि तनया जगदीशयोगमाया ।
 श्रितगिरिरधुनापि कर्णतीर्थे
 निवसति या किल विन्ध्यवासिनीति ॥ ५० ॥

दिवसकरसहस्रभूरिभासं
 हृदि शुभकौस्तुभशोभमर्भकं तम् ।
 मुकुटघटितवज्रसेन्द्रचापं
 जलदस्त्रिं कनकोरुकुण्डलाढ्यम् ॥ ५१ ॥
 मृदुलभुजचतुष्टयाम्बुजायं
 स्फुरदसिशङ्खगदोरुचक्रचापम् ।
 कनकनिभपटं पयोजनेत्रं
 मणिमयकङ्कणकिङ्किणीकलापम् ॥ ५२ ॥
 स्मितमितवदनं रमानिवासं
 प्रमदवशो वसुदेव ईक्षते स्म ।
 अयुतमथ ददौ गवां द्विजेभ्यो-
 ऽस्तुत च हृदा स गदाधरं तदानीम् ॥ ५३ ॥
 चिभिर्विशेषकम् ।
 प्रमदशतपरंपरात्मरूपः
 प्रकृतिपरस्त्वममेयभूमसीमा ।
 मम यदशुचिनोऽद्य चक्षुषोऽभू-
 रतिथिरयं खलु पूर्वपुण्यपाकः ॥ ५४ ॥
 चिगुणमयमिदं जगद्विचित्रं
 जनिसमये निजमाययेश सृष्ट्वा
 स्फुरणरयवशादनुप्रविष्ट-
 स्तदनु विभासि विनाप्यनुप्रवेशम् ॥ ५५ ॥
 य इह भवहिताय मत्स्यकूर्मा-
 द्यवतरणानि करोति स त्वमेव ।
 क्षितिभरमपहन्तुमेतदीयं
 त्वमुदरमीश्वर मायया समागाः ॥ ५६ ॥
 समजनि तव जन्मना सुखं नौ
 व्यवसितिरस्य खलस्य शोकहेतुः ।
 तव जननमसौ निशम्य धुन्व-
 न्नसिमुपयास्यति तद्विभोऽवधेहि ॥ ५७ ॥
 स्तवमथ जननी सुतस्य तेने
 भगवत उतमपूरुषस्य चित्ते ।
 अभयद परिपाहि कंसभीतौ
 त्वदवरजक्षयजातशोक्तप्रौ ॥ ५८ ॥
 चटिलवधटिकादिसंवदन् नो
 प्रभवति ते किल काल एष चेष्टा

तदगुणमधिकारिणं भवन्तं
 ध्रुवमपि वेदशिरोविदो वदन्ति ॥ ५६ ॥
 क्वचिदपि किल कालसर्पभीत्या
 भजति न जातु शुभं पलायमानः ।
 स्वपति तव यदृच्छयाप्य योऽङ्घ्रौ
 सपदि स एव परास्तमृत्युशङ्कः ॥ ६० ॥
 भृतिरियमपि संस्तुतेर्दुरन्ता
 यदिह भजन्ति न जन्तवस्तवाङ्घ्रिम् ।
 यदि भवति भवन्ति भक्तियुक्ता-
 श्वरदचरात्मनि किं तदास्ति चिन्त्यम् ॥ ६१ ॥
 मम सुकृतमिदं बिडम्बनं ते
 यदि भगवञ्जठरेऽसि मेऽवतीर्णः ।
 अतिनरमुपसंहर स्वरूपं
 न भवमसन् भवतः स वेतु मतः ॥ ६२ ॥
 विफलितभवनप्रदीपधामा-
 वददिति कंसरिपुः पुरः स्वमातुः ।
 प्रथमजनुषि पृश्निरन्यजन्म-
 न्यदितिरभूरधुनासि देवकी त्वम् ॥ ६३ ॥
 स्मरतु च भवती जनिं तृतीया-
 मिति पुरतस्तव दर्शितं स्वरूपम् ।
 सुत इति सततं मम स्मरन्ते।
 गतिरतिधन्यतमाशु लप्स्यते वाम् ॥ ६४ ॥
 गमय पितरितश्च मां यशोदां
 दुतमधुनैव सुतामिहानयास्याः ।
 इति तमुपदिशन् यथान्यबालोऽ-
 जनि विभुरेष पुनस्ततः प्रतस्थे ॥ ५५ ॥
 भटिति विघटिते स्वयं कपाटे
 कटति घने चलिते जगत्त्रयेऽशे ।
 ध्वनितमृदुमृदङ्गमङ्गलानि
 स्तनितमिषेण पयोमुचः प्रचक्रुः ॥ ६६ ॥
 निजफणमणिदीपदर्शिताध्वा
 फणिपतिरन्वचलन्निवारिताम्बुः ।
 व्यरुचदिनसुता स्मृतिं ददाना
 मरकतवेदिकयोर्द्वयीव भिन्ना ॥ ६७ ॥

सुतमगमयदेष नन्दपत्नीं
 स्वपति जने लघु तत्सुतामनैषीत् ।
 न्यधित निजकलचसंनिधाने-
 ऽरुददथ सा सहसा जनोऽप्यबुद्ध ॥ ६८ ॥
 रुदितविदितमृत्युजन्मभीतः
 सपदि पराकृतदेवकीकराङ्गः ।
 दृषदुपरि शिशुं विकृष्य कंसो-
 ऽक्षिपदथ सेति दिवि स्थिता बभाषे ॥ ६९ ॥
 नृशंस मम शंस का कृतिरकारि कंस त्वया
 स्वसुः कृपणचेतसो बत मुधा सुतां मा वधीः ।
 निहन्तुरपि हन्त ते क्वचन जन्म जातं यतः
 जमो नियतिलङ्घने न खलु कोऽपिकोपाज्जनः ॥ ७० ॥
 इति श्रीमल्लक्ष्मणभट्टात्मजश्रीरामचन्द्रभट्टविरचिते गो-
 पाललीलाख्ये महाकाव्ये प्रथमः सर्गः ॥ १ ॥ :: ::

॥ अथ गोपाललीलाकाव्यस्य ॥

॥ द्वितीयसर्गारम्भः ॥

अथ शुश्रुवानिति स कन्यकागिरं
 चिरबिह्वलः स्वकृतदोषशान्तये ।
 परिसान्त्वयन् निगडतो विमोच्य तौ
 विनयानतो विकल इत्यवोचत ॥ १ ॥
 भगिनि स्वमृत्युभयतो यदल्यधी-
 स्तव बालकान् निहतवानहं बहून् ।
 तदवेहि दैवकृतमन्यथा कथं
 मम निर्दयत्वमतिमान्यबन्धुषु ॥ २ ॥
 बत का गतिर्मम भवेत् सखिद्रुहः
 स्पृहणीयबन्धुशिशुघातपातकात् ।
 अथवा युवां हृदि न शोचतं क्वचि-
 न्निकर्मभुग्यत उपैत्यपैति च ॥ ३ ॥
 प्रमटो विषाद इति कर्म पाकजं
 द्वयमर्थितं न समुपैति याति वा ।
 निधने निमित्तमिह मां प्रकल्प्य मा
 कुरुतं शुचं नियतिरीदृशी यतः ॥ ४ ॥
 जगति क्वचिन्मिलति भूतसंहतिः
 सह नैव तिष्ठति सदैव यन्त्रितः ।

तनुरात्मनो न खलु शाश्वती विभो-
स्तदिहाम्ब कस्य कथमस्तु कोऽन्तकृत् ॥ ५ ॥

मम कर्म धर्मविधुरं तथापि वां
मधुरं वचो हृदतिबन्धुवत्सलम् ।
कुरुते कृपां मयि खले जना निजं
पिटकं^१ दुरन्तमपि लालयन्ति यत् ॥ ६ ॥
कुलकम् ।

इति कंसमश्रुमुखमानतं पदोः
प्रणयादुदस्य वसुदेव ऊचिवान् ।
सदसन्निसर्गकृष्णार्द्रचेतसां
महतां हिताहितविचारणा कुतः ॥ ७ ॥

गृहमन्थकूपमुपगम्य सीदतां
क्वचनापि नास्ति सुखलेशकारणम् ।
इह किं नु योजयसि भोज भूपते
निजदोषमज्ञवदहंकृतेः कृतिम् ॥ ८ ॥

इति तद्वचःश्रवणलब्धसौहृदो
विशति स्म वेश्म नृपतिस्तदीडितः ।
उषसि न्यवेदयदशेषचेष्टितं
निजमन्त्रिषु स्वयमिदं च तेऽवदन् ॥ ९ ॥

भुवि निर्देशः शिशुरनिर्देशोऽपि वा
ब्रजपल्लिकाकरपुरादिसंभवः ।
तरसा विमृश्य हननीय उद्यमै-
र्महतां कृतं त्वदुरुसारवेदिनाम् ॥ १० ॥

उचितं न कर्हि चिदुपेक्ष्यं रिपो-
र्विषणावकामयवदन्तकारिणः ।
नृप तन्नियुङ्क्त्व सुरमूलमच्युतं
निहन्नाम यस्य क्लिप्त धर्मनिर्मितिः ॥ ११ ॥

स तनेति गोद्विजहितं ततोऽभवन्
निगमाः सयज्ञतपसस्तदा श्रुतम् ।
निहन्नाम विप्रशमसत्यगोतपः-
कृष्णाक्रतुश्रुतिदमच्चमातनुम् ॥ १२ ॥

यदुनाथ तद्वध उपाय एष यद्
द्विजवर्यवेदयजनादिहिंसनम् ।

भवदाज्ञया निगमकर्मकारिणो
विनिहत्य राज्यमचलं ददाम ते ॥ १३ ॥

इति दुष्टमन्त्रिगदितं निशम्य स
द्विजवर्यहिंसनममन्यत प्रियम् ।
विनियुज्य साधुजनपीडने निजा-
नविशदृहाननु च बिभ्यदच्युतात् ॥ १४ ॥

तनयं सदैव समुदीतमात्मनः
समुदीक्ष्य नन्द उदभूत् समुत्सुकः ।
अथ जातकर्म विबुधानचीकरत्
प्रणयेन दत्ततिलहेमधेनुकः ॥ १५ ॥

शिशिरास्तदा सुरभयः समीरणा
ववुरन्तरिक्तमभवत् सुलक्षणम् ।
अभवन्मृदङ्गमृदुमङ्गलस्वना-
ननु दिव्यपि चिदशदुन्दुभिध्वनिः ॥ १६ ॥

सममस्तुवन् सपदि वन्दिचारणा-
स्तरुणा जगुर्मधुरमाशु गायनाः ।
ननृतुर्नटा इव पटान्तधूननै-
रतिनन्दिताः स्वहृदि नन्दबन्धवः ॥ १७ ॥

ध्वजमाल्यपल्लवपरार्द्रतोरणैः
प्रतिहारभूनिहितकुम्भसभ्रमैः ।
ब्रज उक्षितो मलयजैः सकुङ्कुमै-
र्बहिरन्तरायितपरिष्कृतिर्बभौ ॥ १८ ॥

अतिचिचवर्हरचितस्रगञ्जितः
प्रचितप्रभाभरणशोभितांशुकः ।
रुचिराम्बराणि मणिमौक्तिकस्रजः
सदुपायनान्युपनिनाय तज्जनः ॥ १९ ॥

सहरिद्रतैलकृतगात्रभूषणा
जहृषुर्वृषाः सुरभयश्च वत्सकाः ।
अभिनन्द्य नन्दगृहिणीसुतोत्सवं
प्रतिकर्म गोपवनिता विनिर्ममुः ॥ २० ॥

स्तनमण्डलप्रतिपदस्खलत्पटा
नवपृष्ठकुङ्कुमविमृष्टमूर्तयः ।
वसनाञ्जनाभरणभूषिता ययु-
स्त्वरिता नितम्बभरतोऽलसा अपि ॥ २१ ॥

अतिचिचर्हर्षभरशेषसंनिभ-
 स्मितपूर्वमेतदिह साधु साध्विति ।
 मुहुरीरयन्त्य उरुहेमकुण्डल-
 च्छविसूचिताचिररुचः प्रतस्थिरे ॥ २२ ॥
 सकलस्तदा स किल देश उज्ज्वलः
 परमात्मलाभमुदिताखिलप्रजः ।
 प्रबभूव किंतु खलु चिचमच य-
 द्रुवनचयप्रभुरभूत् पतिः श्रियः ॥ २३ ॥
 सहरिद्रतैलसलिलैर्ब्रजस्त्रियः
 सिषिबुः परस्परमुदीतकौतुकाः ।
 असिचन्मिथः सनवनीतसर्पिषो
 दधिदुग्धतक्रकरणाश्च वल्लवाः ॥ २४ ॥
 मुदितः स बन्धुजनतातिथिद्विज-
 प्रभृतिभ्य इभ्यतमतोचितं वसु ।
 विविधस्रगम्बरवरानुलेपनं
 सितनागवल्लिदलपूर्वमार्षयत् ॥ २५ ॥
 वसुदेवपत्न्यपि पराद्वर्गभूषणा
 वसनानुलेपनविशेषभूषिता ।
 विचचार नन्दतनयोत्सवे सह
 स्वसुतेन कंसभयतश्चिरोषिता ॥ २६ ॥
 इति लब्धदत्तधनतत्तदीप्सितो
 वितरीतुमञ्जकरमात्मभूभृते ।
 ब्रजरक्षणाय स निरूप्य वल्लवान्
 प्रियबन्धुराशु मथुरामथो ययौ ॥ २७ ॥
 पुरि नन्दमागतमवेत्य लोकातः
 क्षितिपाय दत्तकरमभ्युपेयिवान् ।
 वसुदेव एत्य परिरभ्य पूजितः
 सुहृदेत्यवोचत समासनस्थितः ॥ २८ ॥
 परमायुरच कियदेव जन्मिना-
 मिह पुत्रजन्म गृहिणां सुदुर्लभम् ।
 सुकृतैस्तव प्रवयसः प्रजाभव-
 च्छिरमप्रजस्य तदभूम भूमगाः ॥ २९ ॥
 निजकर्मबन्धमनुसन्धता क्वचित्
 सह वास एव सुहृदां सुदुर्लभः ।

महते हिताय नियतेर्निदेशत-
 स्तव दर्शनं ब्रजपतेऽजनिष्ठ मे ॥ ३० ॥
 तनयो ममास्ति जननीयुतः सुखं
 पितरं भवन्तमवनात् सदा विदन् ।
 न खलु चिवर्गफलमच कल्पते
 स्वकुटुम्बबान्धवजने विषीदति ॥ ३१ ॥
 सुतषट्कमाहत बतैष वा खलः
 सह कन्यया निगडिताङ्घ्रिपद्मयोः ।
 अचिकित्सितं हि दुरदृष्टमित्यति-
 प्रणयेन स ब्रजपतिर्जगाद तम् ॥ ३२ ॥
 ब्रज गोकुलं द्रुतमितस्तव ब्रजे
 यदभूदनिष्ठशतशङ्कि मे मनः ।
 इति शौरिवाचमभिनन्द्य वल्लवैः
 सह तत्पतिर्यदुपुराद्विनिर्ययौ ॥ ३३ ॥
 पथि स ब्रजन् ब्रजमभि स्वमीश्वरं
 शरणं जगाम हृदयेन शङ्कितः ।
 स्मृतिमाचतोऽपि गजराजवन्निजा-
 नवितुं क्षमे वसति किं भयं भवेत् ॥ ३४ ॥
 ब्रजनायकेऽथ पथि याति गोकुलं
 कुटिला जगाम किल बालवातिनी ।
 अभितः शिशूनिह विचिन्वती चिरं
 विचचार मायिकमनोहराकृतिः ॥ ३५ ॥
 स्मृतमाच एव जगतः शिशुग्रहा-
 द्युपसर्गवर्गमपहन्ति योऽचिरात् ।
 तमसौ जिघांसुरथ पूतनानलं
 भसितावगुण्ठितमिव व्यलोकात् ॥ ३६ ॥
 रणिताङ्घ्रिपद्मयुगहंसकद्रया
 रमणं निरीक्षितुमिवागता रमा ।
 श्रवणस्फुरत्कनककुण्डलद्युति-
 प्रतिभासितस्मितमुखी तमन्वगात् ॥ ३७ ॥
 निजमञ्जिमप्रथिमभञ्जितस्मृतिं
 तनयग्रहोत्सुकतया स्फुरत्कराम् ।
 निषिषेध नन्दगृहिणी न रोहिणी
 ददतीं सुताय कुचयोः पयोविषम् ॥ ३८ ॥

परिमोलिताक्षमुपनीय बालकं
 निजमङ्गलमन्त्र इव रञ्जुधीरहिम् ।
 तमपीप्यदन्तकमनन्तमात्मनः
 स्तनकालकूटमथ पूतनाल्पधीः ॥ ३९ ॥
 भगवाननल्पविषमोदकस्तनीं
 विनिहत्य दातुमुपमातृगौरवम् ।
 सुदृढं निपीडितकुचः सहासुभि-
 स्तदुरोजसारमपिबत् कुतूहली ॥ ४० ॥
 अहहार्भकं त्यज बतेतिपीडिता-
 खिलजीवमर्मणि निवारयन्त्यमुम् ।
 मुहुरङ्घ्रिबाहु भुवि विक्षिपन्त्यसौ
 निपपात निर्गतदृगातचीत्कृतिः ॥ ४१ ॥
 विचचाल भूः सपदि साद्रिसागरा
 निपतद्गुहं खमपि सप्रतिध्वनि ।
 घनघोरघोषपविशङ्कितोऽपतत्
 पिहितश्रवाश्चकितलोचनो जनः ॥ ४२ ॥
 पतितार्थयोजनमहीध्रसंनिभं
 निजरूपमभ्रमिव बिभ्रती नवम् ।
 किल तच्च चिचमुदबीभवन्नृणां
 पृथु तावदध्वगपलाशिचूर्णनात् ॥ ४३ ॥
 शिवशैलसानुसमदंष्ट्रमुन्नत-
 स्तनगण्डशैलमतिचण्डनासिकम् ।
 नयनान्धकूपमजलहृदोदरं
 प्रतिबद्धसेतुसदृशोरुबाहुकम् ॥ ४४ ॥
 सपिशङ्गकेशमतिकन्दराननं
 पृथुनाभिगर्तमुदितोऽष्टवक्रम् ।
 इदमीयवियहमुदीक्ष्य भीषणं
 प्रबिभाय तत् सकलमेव गोकुलम् ॥ ४५ ॥
 अथ कंसदारुणमनोरथक्षयो-
 द्गतवक्रदारुसदृशस्तनादिकम् ।
 जगृहुस्तदीयमधिशय्य विग्रहं
 विहसन्तमर्भकमुपेत्य गोपिकाः ॥ ४६ ॥

सह वल्लवीभिरथ रक्षणं शिशोः
 किल रोहिणीसहितया यशोदया ।
 चिरमस्य नामभिरकारि बालधि-
 भ्रमणैर्गवां सपदि मूचधूलिभिः ॥ ४७ ॥
 नृहरिः पुरः परत आतकार्मुको
 मधुमित् तु पार्श्वमपि कोणमब्रुभृत् ।
 त्वदुपर्युपेन्द्र इह तार्क्ष्यभृत् त्वधः
 पुरुषो हली तव समन्ततोऽवतात् ॥ ४८ ॥
 तव तात देहमवतात् परः पुमान्
 भवतापहृत् सततमिन्द्रियाणि ते ।
 शयनेऽशने गतिविहारयोः स्थितौ
 भगवान् सदावतु भवन्तमर्भकम् ॥ ४९ ॥
 कुलकम् ।
 इति गोपिकाभिरभिमन्त्य नामभिः
 कृतरक्षणं सपदि नन्दगेहिनी ।
 परिपीतनिर्मलनिजस्तनामृतं
 समवीविशत् सततचिन्मयं सुतम् ॥ ५० ॥
 अथ नन्दगोप उपगोकुलं निजै-
 श्चकितो ददर्श सह पूतनातनुम् ।
 अवगम्य सम्यगतिविस्मयेन ते
 किल चिच्छिदुः पुनरधाक्षराशु ताम् ॥ ५१ ॥
 वपुषस्तदा भगवता हतांहसो-
 ऽगुरुसौरभं समजनिष्ठ दाहृतः ।
 अतिविस्मयाय तदभूद्रजैकसां
 किमिवाथवादुतमिहादुतावधौ ॥ ५२ ॥
 कपटोपनीतकुचकालकूटया
 हरितो बकावरजयापि सद्गतिः ।
 हृदि भक्तितः किमपि यच्छते प्रियं
 किमिवास्ति दातुमिह कैटभद्विषः ॥ ५३ ॥
 अकलि स्मितं मधुरमच्युतस्य तेः
 प्रथमागतैर्ब्रजधवानुजीविभिः ।
 असुभिः समं सपदि पूतनापयः
 पिबतोऽवशिष्टमिव सृक्संगतम् ॥ ५४ ॥

ब्रजनायकोऽपि जनतां विलोकयन्
 प्रणतां गृहानमगदात्मजोत्सुकः ।
 स शिरस्यजिघ्रसुरसा दधत् सुतं
 दुरवापमापदपि संसृतेः फलम् ॥ ५५ ॥
 प्रणयन् विदूरथवधान्तमागमं
 ग्रहशान्तिमोङ्कतिमिवाचरत् प्रभुः ।
 मिलितास्तदा सदसि गोपगोपिका
 ननृतुः समेत्य च मुदेदमूचिरे ॥ ५६ ॥
 भवचक्रबाल इह बालदर्शनं
 ब्रजनाथ दुर्लभमिदं जनुःफलम् ।
 सुकृतैरभूत् कुशलमर्भकस्य ते
 स्वयमेव सा व्यनशदाशु डाकिनी ॥ ५७ ॥
 आयातमन्तकगृहात् तनयं तवाद्य
 जानीमहे ब्रजमहोत्सवहेतुमेनम् ।
 ये कुर्युरेव किमपि प्रतिकूलमेव-
 माश्वेव ते स्वयमयत्नहता भवेयुः ॥ ५८ ॥
 चिभिः कुलकम् ।

इति श्रीमल्लत्तमभट्टात्मजश्रीरामचन्द्रभट्टविरचिते
 गोपाललीलाख्ये महाकाव्ये पूतनावधौ नाम द्वितीयः
 सर्गः ॥ २ ॥ :: ::

॥ अथ विदुशलभञ्जिकाख्यनाटिकायाः प्रस्तावना ॥

—*—

अथ प्राचीनोत्तमसरसालङ्कारिकाव्यरसास्वादलोलुपानां स
 हृदयानां कविवराणां भूदे पठनपाठनादिप्रचाराभावाद्भुक्त-
 प्रायां रसिकजनमनोनन्दिनीं चारुविषयां नाटकेष्वद्वितीयं
 विदुशलभञ्जिकाख्यां नाटिकां प्रकाशयितुमिच्छुरादौ तावत्
 नाटिकारचयितृस्वरूपगुणादिवर्णनं कुर्वे ।

एतच्चाटिकारचयिता सूर्यवंशीयो यायावरकुलजन्मा सत्य-
 वतीतनूजो रघुकुलावतंसस्य निर्भरराजस्य महेन्द्रपालस्योपा-
 ध्यायोऽतिशूरः केरलक्षितिपालः क्षात्रविद्यानिपुणः संस्कृतप्रा-
 कृतादिसर्वभाषाभिज्ञः सर्वशास्त्रार्थवेत्ता श्रीराजशेखराभिधो
 बालकविः कविराजो राजा ऽऽसीत् । अयं च केवलया प्राकृत-
 भाषया कर्पूरमञ्जर्याख्यं सट्टकाभिधं नाटकविशेषं प्राकृतबहु-
 लातिप्रौढसंस्कृतभाषया विदुन्मनोहरां विदुशलभञ्जिकाभि-
 धां नाटिकां बालरामायणाख्यं नाटकं चेति त्रयं संगृह्य

श्रीशंकराचार्यपादपूज्येभ्यः समर्थं तेभ्यो लब्धस्वाभिमतवरो
 बभूवेति शंकरविजये श्रीमाधवाचार्येण वर्णनादस्यकवेरिति-
 प्राचीनत्वं गम्यते ।

तत्रोक्तनाटकात्रितयादेकं बालरामायणाख्यं नाटकं श्री-
 गोविन्ददेवशास्त्रिभिर्महता परिश्रमेण संशोध्य पूर्वमेव मुद्रि-
 तम् । नाटिका चेत्यं शृङ्गाररसप्रधाना स्थलविशेषेऽदुतरसग-
 भिता चतुर्भिर्रङ्गैरुपनिबद्धास्ति ।

तथा चैतत्काव्यस्य सूक्तीनां श्रवणेन सत्काव्यपठनजनित-
 फललाभो भवेदेतत्कवेरेतादृशगुणवत्त्वं च प्रथमाङ्कस्यसूत्रधा-
 रोक्त्या स्फुटमवसीयते तथाहि ।

किमपरमपरैः परोपकार-

व्यसननिधेर्गणितैर्गुणैरमुष्य ।

रघुकुलतिलको महेन्द्रपालः

सकलकलानिलयः स यस्य शिष्यः ॥

आकर्ण्येव गोष्ठीगरिष्ठस्य धृष्टशंकरशर्मणो वाचः ।

पातुं श्रोत्रसायनं रचयितुं वाचः सतां संमता

व्युत्पत्तिं परमामवाप्रमर्वाधं लब्धुं रसज्ञोतसः ।

भोक्तुं स्वादुफलं च जीविततरोर्यद्यस्ति ते कौतुकं

तद्वातः शृणु राजशेखरकवेःसूक्तीः सुधास्यन्दिनीः ॥

अथ चास्य काव्यस्य पुस्तकं श्रीगोविन्ददेवशास्त्रिशोधित-
 कतिपयपत्रकं संपूर्णं द्वितीयं च खण्डितं श्रीमन्महाराज्ञीस-
 स्थापितकाशिकराजकीयपाठशालीयसरस्वतीभवनात् संप्रा-
 प्य सम्यक् संपूर्णे संशोध्येदानीं संस्कृतपाठशालाध्यक्षश्रीप्र-
 भुवरसाहेबानामनुज्ञया काशीविद्यासुधानिधिपत्रे मुद्रणद्वारेण
 ग्रन्थं प्रकाशयितुमुद्यतोस्मि । तदत्रप्रकाशितमेतदुत्तमं काव्यं
 रसिकजनानां मनःसु परमां मुदमातनोत्विति शम्

ज्यातिः शा० वामनाचार्यः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ अथ विदुशलभञ्जिकाख्यनाटिकायाः ॥

॥ प्रथमोङ्कः ॥

कुलगुरुरवलानां केलिदीक्षाप्रदाने

परमसुहृदनङ्गे रोहिणीवल्लभस्य ।

अपि कुसुमपृषत्कैर्देवदेवस्य जेता

जयति सुरतलीला नाटिका सूत्रधारः ॥ १ ॥

अपि च ।

दृशा दग्धं मनसिजं जीवयन्ति दृशैव याः ।
 विरूपाक्षस्य जयिनीस्ताः स्तुवे वामलोचनाः ॥ २ ॥
 समाधाय ।
 गोनासाय नियोजितागदरजा सर्पाय बद्धौषधिः
 कण्ठस्थाय विषाय वीर्यमहतः पाणौ मणीन् विभ्रती ।
 भर्तुर्भूतगणाय गोचरतीर्निर्दिष्टमन्त्राक्षरा
 रक्षत्वद्रिसुता विवाहसमये प्रीता च भीता च वः ॥ ३ ॥
 नान्यन्ते सूत्रधारः । नेपथ्याभिमुखमवलोक्य । न जाने
 का पुनरद्य श्रीयुवराजदेवस्य परिषदाज्ञा ।
 नेपथ्ये गीयते ।
 कुन्दलदाय विमुक्कमन्तरसाय वि चञ्चुरीअओ ।
 पणअण्णहूठणम्मभरभञ्जनकाअरभावभीअओ ॥ ४ ॥
 तरुणीं तरट्ठिअं शिअपिअं विअ चारुपसूणदिट्ठिअं ।
 रण्वइणअइ धुणइ परिअम्भइ चुम्बइ चूदलट्ठिअं* ॥ ५ ॥
 सूत्रधारः । आकर्ण्य । अये यायावरेण दौहिहिना कवि-
 राजशेखरेण विरचिताया विदृशातभञ्जिकानामनाटिकाया
 वस्तूपक्षेपो गीयते । विभाव्य । तन्मन्ये तदभिनये श्रीयुवराज-
 देवस्य परिषदाज्ञा । तदहमपि मन्त्रिणो भागुरायणस्य प्रती-
 कृत्या शिष्यैर्विहितचारुनाम्बोऽन्तेवासिनो हरदासस्य भूमि-
 का संपादयामि । आकाशे । सखे सोमदत्त । किमात्थ ।
 तदकालजलदस्य प्रणप्तस्य गुणगणः किमिति न वर्यते ।
 तत्रैव शृणु ।

किमपरमपरैः परोपकार-

व्यसननिधेर्गणितैर्गुणैरमुष्य ।

रघुकुलतिलको महेन्द्रपालः

सकलकलानिलयः स यस्य शिष्यः ॥ ६ ॥

आकर्ण्य च गोष्ठीगरिष्ठस्य कृष्णशंकरशर्मणो वाचः ।
 पातुं श्रोत्रसायनं रचयितुं वाचः सतां संमता
 व्युत्पत्ति परमामवाप्नुमवधिं लब्धुं रसघ्रोतसः ।
 भोक्तुं स्वादुफलं च जीविततरोर्यदास्ति ते कौतुकं
 तद्भातः शृणु राजशेखरकवेः सूक्तीः सुधास्यन्दिनीः ॥ ७ ॥
 इति निष्क्रान्तः ॥ प्रस्तावना ।
 ततः प्रविशति हरदासः ।

* कुन्दलताया विमुक्तमकरन्दरसाया अपि चञ्चुरीकः ।

पणयप्रकृष्टप्रेमभरभञ्जनकातरभावभीतः ॥ ४ ॥

तरुणीं प्रगल्भां निजप्रियामिव चारु प्रसूनदृष्टिम् ।

रक्षति नयति परिअम्भति चुम्बति चूतयट्ठिम् ॥ ५ ॥

हरदासः । सशिरः कम्पम् । अहह प्रज्ञाप्रकर्षः सर्वेषा-
 मुपरि वसति । तदुक्तम् ।

श्रियः प्रदुग्धे विपदो रुणद्धि

यशांसि सूतेऽविनयं प्रमार्ष्टि ।

संस्कारशौचेन परं पुनीते

शुद्धा हि बुद्धिः किल कामधेनुः ॥ ८ ॥

तदिदं चास्मद्गुरोश्चरितेषु परमुपलभ्यते । तथाहि ।

लाटेन्द्रश्वन्द्ववर्मा नरपतितिलकः कल्पिता तेन पुत्री
 निष्पत्त्यैकपुत्रः कथितमपि तथा मन्त्रिणस्तस्य चारैः ।
 कामं पुत्रावकल्पच्छलत इह महाराजसंदर्शनाय
 तेनाद्यानायितासौ निरुपधि दधता साधु षाड्गुण्यचक्षुः ॥ ९ ॥

आकाशे । आर्य चारायण किमात्थ । अन्ते उरिका सह-
 स्सपरिवारस्स महाराजस्स किं तीण विणा विसूरदित्ति*
 मामैवम् । अत्र किंचन बीजमस्ति तत्कार्यसिद्धावाविर्भ-
 विष्यति ।

नेपथ्ये । पञ्चससुहृद्विबुद्धस्स सुप्रभातं देवस्स । संपदं सु ।

माणो जाण ण खण्डितो ससिअरुक्क्रेण वित्थारिणा

हुंकारा ण अ पंचमस्य वि चिरं जासु ठिदा कुंठिताः ।

पञ्चसाणिअ लोलणेन ललणा मोतूणमाणगहं

चूडाचुंबिदवल्लहगचलणा वट्ठंति ता संपदं † ॥ १० ॥

पुनस्तत्रैव भोभो अदिविंदारआ मंतिविणिम्मिदमहारा-
 अवासघरपरेतनिवासी महल्लअलोओ तुह्मे भणादि कोवि अ
 कालो विबुद्धस्स विज्जाहरमल्लदेवस्स । ता की ति पभादभो-
 आवलिं ण गायध ति, । ‡ तत्रैव जयजयोज्जयिनीभुजङ्ग सुप्र-
 भातं भवतः । सप्रतिहि ।

द्विचैर्व्याम्न पुराणमौक्तिकमणिच्छायैः स्थितं तारकै-
 र्योत्स्नापानमरालसेवनपुषा मताश्चकोराङ्गनाः ।

* अन्तः पुरिकासहस्रपरिवारस्य महाराजस्य किं तथा विना खिद्यत
 इति ।

† प्रत्युपसुखप्रतिबुद्धस्य सुप्रभातं देवस्य । सांप्रतं खलु ।

मानो यासां न खण्डितः शशिकरोत्करेण विस्तारिणा

हुंकारा न च पञ्चमस्यापि चिरं यासु स्थिताः कुण्ठिताः ।

प्रत्युषानिललोलनेन ललना मुत्वा मानग्रहं

चूडाचुम्बितवल्लभाग्रचरणा वर्तन्ते ताः सांप्रतम् ॥

‡ भोभो अन्दिबुन्दारकाः मन्त्रिविनिर्मितमहाराजवासगृहपर्यन्तनिवा-
 सी अन्तःपुरलोको युष्मान् भणति कोपि च कालो विबुद्धस्य विद्याधरम-
 ल्लदेवस्य । तत्किमिति प्रभातभोगावलीं न गायतेति ॥

यातोऽस्ताचलचूलमुद्रसमधुच्छवच्छविश्वन्दमाः

प्राचीबालबिडाललोचनरुचां जाता च पाचं ककुप् ॥ ११ ॥

अपि च ।

भिन्दानः सुन्दरीणां पतिषु रुषमयं हर्म्यपारावतेभ्यो

वाचालत्वं ददानः कवयितृषु गुणं प्रातिभं संदधानः ।

प्रातस्त्यस्तूर्यनाटः स्थगयति गगनं मांसलः पांसुतल्पा-
दस्वल्पादुथ्रियतानां नरवरकरिणां शङ्खलाशिक्षितेन ॥ १२ ॥

हरदासः । महत्येव प्रभाते प्रबुद्धो देव इति मन्त्रिमन्त्रप्र-
भाव एवैषः । यतः

कारुभिः कारितं तेन कृचिमं स्वप्रहेतवे ।

सुषिरस्तम्भसंचारं नृपतेर्वासमन्दिरम् ॥ १३ ॥

तदहमपि सुषिरस्तम्भसंचारं वासहं निर्मितवतां तथावि-
धां च रत्नवतीं चतुष्किं करिष्यतां शिल्पवतां मन्त्रिसमा-
दिष्टं दापयितुं महाभागङ्गागारं प्रति यास्यामीति निष्क्रान्तः ॥
विष्कम्भकः ।

ततः प्रविशति राजा सोत्कण्ठो द्वारावस्थितो विदूष-
करश्च ।

राजा । साङ्गभङ्गमुष्याय पठति ।

तद्वक्तं यदि मुद्रिता शशिकथा हा हेम सा चेद्युति-

स्तच्चक्षुर्यदि हारितं कुवलयैस्तच्चेत्स्मितं का सुधा ।

धिक्कन्दर्पधनुर्भुवौ च यदि ते किं वा बहु ब्रूमहे

यत्सत्यं पुनस्तवस्तुविरसः सर्गक्रमो वेधसः ॥ १४ ॥

विदूषकः । उपसृत्य ! सोऽथि वट्टदु भवं * ।

राजा । तदेव पठति ।

विदूषकः । हीही भोः । अपुञ्जोवित्र पाभादित्रो पठण-
विही पित्रव्यस्सस्स † ।

राजा । तथैव ।

विदूषकः । अहो से हिअअविख्वेओ ता किं णु खु एदं ।
विविन्य । भोदु अणुबन्धस्स ‡ । णहु अपीडिओ सहआरवेंट-
गंठी वि रससब्बस्स मुंचदि । पुरतः स्थित्वा । परिणामुप्पी-
डिदं विअ दाडिमफलं फुटणभूइठं वट्टदि मे हिअअं कौदू-
हणेण ता जधावुत्तमाचरखंते कज्जरहस्सेण संभावेदु मं
पिअवअस्सो † ।

* स्वस्ति वर्धतां भवान् ।

† अहोअहो अपूर्वं इव प्राभातिकः पठनविधिः प्रियवयस्य ।

‡ अहोऽस्य हृदयविक्षेपस्तत्किं नु खल्विदम् । भवतु अनुबन्धिष्ये ।
न खलु अपीडितः सहकारवृत्तप्रान्थरपि रससर्वस्वं मुञ्चति । परिणामो-
त्पीडितमिव दाडिमफलं स्फुटनभूयिष्ठं वतते मे हृदयं कौतूहलेन
तद्यथा वृत्तमाचक्षाणः कार्यरहस्येन संभावयतु मां प्रियवयस्यः ।

राजा । तदभिमुखमवलोक्य । अये चारायण सखे कथं
न कथयामि सुहृत्संचारितरहस्यं हि चेतः संविभक्तचित्ता-
भारमिव लघूभवति ।

विदूषकः । अवहिदोस्मि * ।

जाने स्वप्नविधौ ममाद्य चुलुकोत्सेक्यं पुरस्तादभू-

त्प्रत्यूषे परिवेषमण्डलमिव ज्योत्स्नासपन्नं महः ।

तस्यान्तर्नखनिस्तुषीकृतशरच्चन्द्रप्रभैरङ्गके-

र्दृष्टाकाप्यबला बलात्कृतवती सा मान्मथं मन्मथम् ॥ १५ ॥

विदूषकः । सुट्टु क्खु तुमं महिलालंपडो जदो जा सा तए
नम्मदाजलुत्तिण्णा दिट्ठा कुवलअमाला णाम जाव तग्गदं
किं पि अणुसंधेमि ताव एसो अवरो गंडस्स उवरि पिंडओ
संवुत्तो हुं तदोतदो † ।

राजा । ततश्च ।

आलिखितामिव चेतः फलकतलेस्मिन्विकल्पवर्तिकया ।

बालां स्मरचिचगतां विलोक्य जातोऽस्मि तद्वन्दी ॥ १६ ॥

पुनस्तद्वक्तमित्यादि पठति ।

विदूषकः । तदोतदो ‡ ।

राजा । णुण अवणावृत्तं गण्डूषय मधु पिब नयनामृतम् ।

हारोयं केरलस्त्रीविहसितशुचिभिः पङ्क्तिभिर्मौक्तिकानां

सदाः शाण्मासिकानां मम मदिरदृशा दतचन्द्रोदयश्रीः ।

सोत्कण्ठं कण्ठदेशाक्फटिति कुचतटादो नमो मन्मथाये-

त्यस्तो यन्मध्यरत्नं सुरपतिककुभः कौङ्कुमीभिः प्रभाभिः ॥ १७ ॥

विदूषकः । यज्जोपवीतं परिमृश्य । सुखकुमरज्जुहारस्स
मे महाब्रह्मणस्स भणिदेण सज्जअं सिविणअं भोदु § । स्वग-
तम् । अहो हदास दासीए पुत्त सिविणइंदजालिअ जाणासि
महामदीणं पि विअमं कादु || । प्रकाशम् । तदोतदो ¶ ।

राजा । ततश्च

कथय किमिह बाले का त्वमित्युल्लपंस्तां

फटिति किल दुकूलस्याञ्जले धारयामि ।

* अवहितोस्मि ।

† सुष्ठु खलु त्वं महिलालम्पटः यतो या सा त्वया नर्मदाजने-
तीर्णा दृष्टा कुवलयमालानाम यावत्तद्वत् किमप्यनुसंधायामि तावदेवो
ऽपरः गण्डस्योपरि पिण्डकः संवृतः हुं ततस्ततः ।

‡ ततस्ततः ।

§ शुष्करज्जुहारस्य मे महाब्राह्मणस्य भणितेन सत्यः स्वप्नो भवतु ।

|| अहो हताश दास्याः पुत्र स्वप्नेन्द्रजालिक्र जानासि महामतीनामपि
विभ्रमं कर्तुम् ।

¶ ततस्ततः ।

अगमदय निकेतात्काप्यसौ सारयन्ती
नवकुवलयमाला मांसलैर्दृष्टपातैः ॥ १८ ॥

विदूषकः । अध एकपल्लङ्गगदाए देवीए किं पडिवणं *
राजा ।

अचान्तरे तरलहारलतानितम्बा
संवाहनस्खलनवेगतरङ्गिताङ्गी ।

देवी व्यपास्य शयनं धृतमानतन्तु-

रन्तः पुराद् गतवती सह सौविदल्लैः ॥ १९ ॥

विदूषकः । अहो ते नागरत्तणं किं तए पुरदो भवीअ
णाणुणीदा केच्चिरं वा चंदे पसारिदकरे अवि सदृकंदोटा
णीलुप्यलिणी चिट्ठदि† ।

राजा । सखेदस्मितम् । तदनुध्यानपरतन्त्रचेतसा धारयितुं
न पारिता किं पुनरनुनेतुम् ।

विदूषकः । सच्चकं तए किदे णडे दिठ्ठे मुंडिदे उवविठ्ठो
पई मुंडिदो ति‡ ।

राजा । सखेदस्मितम् । भगवत्याशे सत्यमप्रतिहतासि ।
ननु विचारय चिरम् ।

क्व पातव्या ज्योत्स्नामृतभुवनगर्भाऽपि तृषितै-
र्मृणालीतन्तुभ्यः सिचयरचना कुच भवतु ।

क्व वाऽपारो मया बत बकुलदान्तां परिमलः

कथं स्वप्नः साक्षात्कुवलयदृशं कल्पयतु ताम् ॥ २० ॥

स्मृतिमभिनीय हृदयदेशमवलोक्य च ।

स्वप्नः किमेष किमुसंविदियं च साक्षा-

ज्ज्ञानं किमेतदुभयात्मकमन्यदेव ।

यदृश्यते न खलु सा तरलायताङ्गी

कण्ठप्रदेशमधिरोहति चैष हारः ॥ २१ ॥

विदूषकः । मण्णे णिसारंभणिणद्वेण णिअहारेण विण्ण-
लद्वेसि § ।

राजा मदनाकृतमभिनीय ।

बाणान् संहर मुञ्च कार्मुकलतां लक्ष्यं तव चाम्बकः
के नामाच वयं शिरीषकलिकाकल्पं यदीयं मनः ।

तत्कास्यपरिग्रहात्कुसुं दयामस्मिन्विधेये जने

स्वामिन्मन्मथ तादृशं पुनरपि स्वप्नादुतं दर्शय ॥ २२ ॥

* अथ एकपर्यङ्कगतया देव्या किं प्रतिपन्नम् ।

† अहो ते नागरत्वं किं तथा पुरतो भूत्वा नानुनीत्वा कियच्चिरं वा
चन्द्रे प्रसारितकरे अविकसितकमला नीलात्पल्लिनीं तिष्ठति ।

‡ सत्यं त्वया कृतं नटे दृष्टे मुण्डिते उपविष्टः पतिर्मुण्डित इति ।

§ मन्थं निशारम्भपितृन्नेन निजहारेण विप्रलब्धेति ।

विदूषकः । एसो सो तुमं सिविणअलद्वेहिं मोदएहिं गामं
उवणिमंतेमि ता एहि गहूअ देवीं पसादेस्स । वरं तक्कालो-
पगदा तित्तिरी णउण दिअहंतरिदा मोरी * ।

राजा । यदभिसचितं भवते ।

विदूषकः । पणअपणअंतसामंतसहस्स संकुलमथ्याणीमंडव-
मगमुभीअ इमिणा बिडक्किआदुवारेण मअरंदुज्जाणमावि-
सीअ गच्छस्स† । तथा कुरुतः ।

नेपथ्ये । सुखाय वसन्तावतारो भवतु देवस्य । संप्रति हि ।

गर्भग्रन्थिषु वीरुधां सुमनसो मध्येऽङ्कुरं पल्लवा

वाज्झामाचपरिग्रहः पिकवधूकण्ठोदरे पञ्चमः ।

किं च चीणि जगन्ति जिष्णुदिवसैर्द्विचैर्मनोजन्मनो

देवस्यापि चिरोक्षितं यदि भवेदभ्यासवश्यं धनुः ॥ २३ ॥

सपदि सखीभिर्निभृतं विरहवतीस्तातुमव भुज्यन्ते ।

सहकारमञ्जुरीणां शिखेद्गमयन्त्ययः प्रथमे ॥ २४ ॥

राजा । अये सुरभिसमयारम्भः सैवेयं मन्मथसैन्यसामग्री ।

विदूषकः । बंदिवअणअव्वंतसिसुभावो उअवणदीसंतथ्यो-
अविथ्यारो सुरभिसमयारंभो ति किं णेदमणवरदसारणीसेअ-
सुकुमारासु केलिवणवसुंधरासु अधिकविथ्यारी सुरभिसमया-
रंभो‡ ।

राजा । ततश्च ।

साम्यं संप्रति सेवते विचकिलं षाण्मासिकैर्मौक्तिकै-
र्वाल्हीकीदशनव्रणासुगतैः पचैरशोकश्चितः ।

भृङ्गालङ्घितकोटि किंशुकमिदं किंचिद्विघ्नतायते

माञ्जिष्ठस्तबकैश्च पाटलितरोरन्येव का चिल्लिपिः ॥ २५ ॥

विचिन्त्य ।

सा कापि स्वप्नविधौ दृष्टा च मधुश्च यदयमायातः ।

तदिदं मम लीढमधोरनुपानं तद्गदुधेन ॥ २६ ॥

परिक्रामितकेन ।

विदूषकः । कलमकूरकुभंडपांडरेसुं सितसिंदुवारफुल्लेसुं
तक्कालकिदमंजिठ्ठेसुं असाअपल्लवेसुं णिज्जिदमंजिठ्ठाधूसरि-
दमणहरेसुं माहवीकुसुमेसुं दधिमरिच्छेसुं योमालिआमुउलेसुं

* एष स त्वं स्वप्नलब्धैर्मौक्तिकैर्यामसुधनिमन्त्रयसि । तदेहि गत्वा देवीं
प्रसादयावः । वरं तत्कालोपगता तित्तिरी न पुनर्दिवसान्तरिता मयूरी ।

† प्रणयप्रणमत्सामन्तसहस्रसंकुलमास्थानीमण्डपमार्गमुभिरुत्थ्य अने-
नापवरकट्टारेण मकरन्दोद्यानमाविश्य गच्छावः ।

‡ बन्धिवचनश्रयमाणाशिशुभाव उपवनदृश्यमानस्तोत्रविस्तारः सुर-
भिसमयारम्भ इति किं नेदमनवरतसारणीसेकसुकुमारासु केलिवनवसुंध-
रासु अधिकविस्तारी सुरभिसमयारम्भः ।

हरावट्टिददुदुमुदुसुं विवदलफुल्लेसुं गीसेसकुसुमसपदं वज्जीअ
भममाणा संसज्जति मे दिट्ठी * ।

राजा । अत्र हि किलोचितोपमाननिवेदिनी ते जिह्वा ।

विदूषकः । अथतो निर्दिश्य । रंगगणं लदाणच्चकीणं
वाहाअली मलयाणिलतुरंगस्स पारट्टिरणं वम्महवाहस्स
सकेदसदणं गीसेसकुसुमाणं पीऊसवरिसी हिअअस्स पमदु
ज्जाणं ताइमं णिव्वणअंतो इदो एदु पिअवअस्से† ।

राजा । पवनस्पर्शमभिनीय ।

ये दीलाकेलिकाराः किमपि मृगदृशां मानतन्तुच्छिदो ये
सद्यः शृङ्गारदीक्षा व्यतिकरगुरवो ये च लोकचयेऽपि ।
ते कण्ठे लोठयन्तः परभृतवयसां पञ्चमं रागराजं
वान्तिस्वैरसमीराः स्मरविजयमहासाविणोदाविणात्याः ॥ २७ ॥

अपि च ।

सुरतभरखिन्नपन्नगविलासिनीपानकेलिजर्जरितः ।

पुनरपि विरहिश्वासैर्मालयमस्नमांसली क्रियते ॥ २८ ॥

विदूषकः । एवं षेदं ।

लंकातोरणमालिआतरलणो माणोसहं सिंघली-

संघाणं दविडीण मम्महमहालासैकण्टावओ ।

कण्णाडीचिउराण तंडवअरो लाटीण लीलागुहू

उन्मतो मरहट्ठि लुंठदमणो चेताणिलो णच्चदि‡ ॥ २९ ॥

उभौ ।

इह हि नववसन्ते मञ्जरीरेणुपुञ्ज-

च्छुरणधवलदेहा बद्धहेलं सरन्ति ।

तरलमलिसमूहा हारिहंकारिकण्ठा

वहलपरिमलाली सिन्दुरं सिन्दुवारम् ॥ ३० ॥

राजा । किंचिद्विहस्य । संस्कृतेऽपि प्रगल्भसे ।

विदूषकः । तुमं पि अस्सारिसज्जणजेणो पाउदमणे पउ-
त्तासि । ता एहि महामंतिकारिदं फलिहमिलामंदिरं केलि-
केलासं पेखिदुं गच्छस्व § । इति परिक्रामतः ।

* कलमाङ्कुरकूष्माण्डपाण्डुरेषु सितसिन्दुवारपुष्पेषु तत्कालकृतमा-
ज्जिष्टेषु अशोकपल्लवेषु निजितमज्जिष्टाधूसरितमनोहरेषु माधवोक्तु-
मेषु दधिसदृशेषु नवमालिकाशुक्लेषु हरावधितदुग्धसुग्धेषु विचकिलपुष्पेषु
निःशेषकुसुमसंपदं वर्जयित्वा भममाणा संसज्जते मे दिट्ठिः ।

† रङ्गाङ्गणं लता नर्तकीनां बाह्याली मलयानिलतुरङ्गस्य पाण्डुराण्यं
मन्मथव्याधस्य संकेतसदनं निःशेषकुसुमानां पीपूषवर्णं हृदयस्य प्रमदोद्वानं
तदेतच्चिर्वर्णयन् हन एतु प्रियवयस्यः ।

‡ एवमेतत् । लङ्कातोरणमालिकातरलनो मानौषधं सिंहलीसंघानां
द्राविडीनां मन्मथमहालास्यैकनर्तापकः । कण्ठाटीचिकुराणां ताण्डवकरो
लाटीनां लीलागुरुकर्मतो महाराष्ट्रीलुण्ठितमनः चैत्रानिलो नृत्यति ।

§ त्वमपि अस्मादृशजनयोग्ये प्राकृतमार्गे प्रवृत्तासि । तदेहि महा-
मन्त्रिकारितं स्फटिकशिलामन्दिरं केलिकेलासं प्रेक्षितुं गच्छावः ।

विदूषकः । कहिं उण कोंचीकें कारसुन्दरो सट्ठो सुणीअदि * ।

राजा । समाकर्णयंस्तदनुसारेणोर्ध्वमवलोक्य ।

उपप्राकारायं प्रहिणु नयने तर्कय मना-

गनाकाशे कोऽयं गलितहरिणः शीतकिरणः ।

सुधाबद्धासैरुपवनचकोरैरनुसृतां

किरन् ज्योत्स्नामच्छां लवलिलफलपाकप्रणयिनीम् ॥ ३१ ॥

विदूषकः । भो वयस्य कहिं सो† ।

राजा । अयमयं सविस्मयमवलोक्य । कथं न दृश्यते किं
पुनरिदम् । वितर्क्य ।

यन्मञ्जुसिञ्चितमितो रसनामयीनां

यच्छ्वाससौरभवलादलयो वदन्ति ।

यद्गीतयः स्खलदलंकृतयश्च लीला-

दोलाविलासतरलस्तदयं मुखेन्दुः ॥ ३२ ॥

विदूषकः । सच्चकं तुण जाणिदं जदो हिंदोलदंडिआ-
सिहराई इदो दीसंति‡ ।

राजा । पुनर्दृष्ट्वा । सखे अयमसाव्राश्चर्यचन्द्रमाः ।

विदूषकः । कथं लुक्कदंसणिआहिं विअ अस्सेहिं समं
खेलदि चंदो § ।

राजा । सखे दिष्ट्वा वर्धसे स्वप्नदृष्टजनमुखपद्मसवादिनी
लावण्यलक्ष्मीः ।

विदूषकः । कीदिसी सा ॥ ।

राजा । यादृशीपरिपाकपाण्डुराणां शरकाण्डानाम् ।

विदूषकः । करिकलभदंतच्छेदेसु वि सा अस्थि ज्जेव ।
विचिन्त्य । विरमिदहिन्दोलसद्वेण जाणिज्जदि उत्तिण्णा
सा । ता एहि अगतो गच्छस्व ¶ इति परिक्रामतः ।

विदूषकः । इदं तं केलिकेलासं । ता पविसीअदु ** ।
तथा कुरुतः ।

राजा । उदृग्दंडिण्डीरपिण्डपरिपाण्डुरेण महसा महाकै-
लासमेवेदम् ।

विदूषकः । इदो दाव ललिअफलहगम्भभवनभिन्निचित-
सद्वेसु कम्मेसु णिवेसीअदु दिट्ठी । एस दाव देवो देवीण

* कुत्र पुनः कौञ्चीकङ्कारसुन्दरः शब्दः श्रूयते ।

† भो वयस्य कुत्र सः ।

‡ सत्यं त्वया ज्ञातं यतो हिन्दोलादण्डिकाशिराणि ज्ञेता दृश्यन्ते ।

§ कथं लुप्तदर्शनिकाभिरिवःस्माभिः समं खेलति चन्द्रः ।

॥ कीदृशी सा ।

¶ करिकलभदन्तोऽपि साऽस्त्येव । विरमितहिन्दोलाशब्देन ज्ञायते
उत्तीर्णा सा तदेहि अगतो गच्छावः ।

** इदं तत्केलिकेलासं तत्प्रविशयताम् ।

समं पाशआहिणिवेशी आलिहिदो । एसा वि तंबोलकरंड-
वाहिणी याअवल्ली । एसा चामरगाहिणी पभंजणिआ ।
एसो रणकरंडओ थाम वामणओ । एसो उण मंदुरामकटो
टप्परकरणो थाम * ।

राजा । सखे त्वमेवोऽभिलिखितः ।

विदूषकः । सकोधम् । नाहं लिहिदुं जाणिदो बसणी
जाणादि जादिसो हं सा मां भणादि तुमं पच्चखको दे-
वा ति† ।

राजा । किमुपवने शुको वदति ।

विदूषकः । किं विअ‡ ।

राजा । अस्ति भवान् देवः किं पुनर्भृङ्गिरितिः ।

विदूषकः । को दुज्जणअणाणं कणं देदि § । अकुल्या
निर्दिशन् । एसा उण सोहासमुदण उवहसंती विअ कावि
अपुब्बा आलिहिदा ॥ ।

राजा । इयमपूर्वैवास्माकं न पुनरनङ्गस्य । सम्यग्विलोक्य ।
सैवेयमस्मन्नः सागरशशिलेखा । अहे । रूपसंपदे तस्याः ।

चक्षुर्मैवकमम्बुजं विजयते वक्रस्य मित्रं शशी

भूसूचस्य सनाभिमन्मथधमूर्लावण्यपण्यं वपुः ।

लेखा कापि रदच्छदे च सुतनोर्गात्रे च तत्कामिनी-

मेनां वर्णयिता स्मरो यदि भवेद्वैदग्ध्यमभ्यस्यति ॥ ३३ ॥

विदूषकः । स्वगतम् । का उण एसा देवी परिवारे । वि-
चिन्त्य । भोटु कोदूहलेण देवी ओल्लागदं णिअमादुलजादकं
मिअंकवम्माणं वारंवारेण विरदमहिलावेसं धारेदि । तं च
दट्ठण अण्णाअपरमण्येहिं सच्चअ चित्ते आलिहिद ति तक्केमि
तां ण विफोलइस्सं विस्सअदु दाव पिअवअस्सो । प्रकाशम् । भो
वट्ठावइस्सं कुमारिआ खलु एसा एदाए खेवच्छो लख्खीअदि ¶ ।

राजा । यथाह प्रियवयस्यः ।

* इतस्तावन्नलितस्फटिकगर्भभिवनभित्तिचित्रसंस्थेषु कर्मसु निवे-
श्यतां दृष्टिः । एष तावत्तदेवो देव्या समं पाशकाभिनिवेशी आलिखितः,
एषा ऽपि ताम्बूलकरण्डवाहिनी नागवल्ली । एषा चामरगाहिणी प्रभ-
ञ्जनिता । एष रत्नकरण्डको नाम वामनकः । एष पुनर्मन्दुरामकटः टप्प-
रकणी नाम ।

† नाहं लिखितुं ज्ञातो आह्वयणी जानाति यादृशोऽहं सा मां भणति
त्वं प्रत्यक्षो देव इति ।

‡ किमिव ।

§ को दुर्जनवचनानां कर्णं ददाति ।

॥ एषा पुनः शोभासमुदयेनोपहसन्तीव काव्यपूर्वा आलिखिता ।

¶ का पुनरेषा देवी परिवारे । भवतु कौतूहलेन देवी ओल्लागदं नि-
जमातुलजातकं मृगाङ्गवर्मणो वारंवारं विरचितमहिलावेसं धारयति ।
तां च दृष्ट्वा अज्ञानपरमार्थैश्चित्रकरीः सैव चित्रे आलिखितेति तर्कयामि
तच्च विस्फोटयिष्ये विस्मयतु तावत्प्रियवयस्यः । भो वर्धाप्रयिष्ये कुमारिका
खलु एषा एतस्या नेपथ्यं लक्ष्यते ।

कन्येति सूचयति वेषविशेष एव

यन्नीलचोलकवती लिखिताऽच चित्रे ।

पाणिग्रहात्प्रभृति तु प्रमदाजनस्य

नीवीविशेषसुभगः परिधानमार्गः ॥ ३४ ॥

विमृश्य

अहे वपुः श्रीर्लिखितुर्जनस्य

स्वाकारसंवादि यदच चित्रम् ।

इदं च पौरन्ध्रमवैमि कर्म

रेख निवेशोऽच यदेकधारः ॥ ३५ ॥

सम्यग्विलोक्य । तदियं मकरध्वजवैजयन्ती काऽपि स्व
यमेव स्वंलिखितवतीति निर्णयते ।

विदूषकः । एवं शब्दं जटो गरिष्ठजनगोष्ठीसु वि दृष्ट्यं किर
सुणीअदि । जादिसो चित्तअरो तादिसी चित्तअम्मरुअरेहा
जादिसो कई तादिसा कधबंधच्छाअ ति *

राजा । युज्यते आकृतिमनुगृह्णन्ति गुणाः । अपि च ।
सखे चारायण ।

क्रमपरिणतरेखामांसलैरङ्गभङ्गे-

र्लघुरपि लिखितेयं दृश्यते पूर्णमूर्तिः ।

अयमपि सुकुमारः सात्त्विकानां निवेश-

श्चतुरमस्तुमुग्यं भावमाविष्करोति ॥ ३६ ॥

विदूषकः । इदो वि देवी मअणवती असेसपरिवारा आ-
हिदा† ।

राजा । इदमेव रूपरत्नं संभावयामस्तावत् ।

विदूषकः । इहावि सा अण्णि ज्जेव्व‡ ।

राजा । आत्मगतम् । एकं चक्षुरनेकत्र सा । विदूषकं प्रति
क्रासौ ।

विदूषकः । इअमिअं § ।

राजा । विलोक्य सोत्कण्ठम् ।

येनोत्पलानि च शशी च मृणालिकाश्च

रम्भालताश्च कमलानि च निर्मितानि ।

नूनं स एव मृगशावदृशोऽपि वेधाः

सृष्टिक्रमे यदयमेकतया चकास्ति ॥ ३७ ॥

* एवमेतत् । ततो गरिष्ठजनगोष्ठीष्वपीथ्यं किल अयते । यादृशश्चि-
त्रकस्तादृशी चित्रकर्मरूपरेखा यादृशः कविस्तादृशी काव्यजन्यच्छायेति ।

† इतोऽपि देवी मदनवती अशेषपरिवारा आलिखिता ।

‡ इहापि साऽस्त्येव ।

§ इयमियम् ।

विदूषकः । स्तम्भे शालभञ्जिकां विलोक्य । इत्थं पि स ज्जेव * ।

राजा । इयमपि साऽस्मद्विलोचनचक्रोरचन्द्रिका । विलोक्य सोत्कण्ठम् ।

सा दुग्धमुग्धमधुरच्छविरङ्गयष्टि-

स्ते लोचने तरुणकेतकपचदीर्घे ।

कम्बोर्विडम्बनकरश्च स एव कण्ठः

सैवेयमिन्दुवदना मदनायुध वा ॥ ३८ ॥

सवितर्कम् ।

न स्वप्नानुभवस्य कश्चिदपरः स ब्रह्मचारी मम स्यात्संकल्पकृतश्चकास्तु मनसः कस्यैष लेखाक्रमः ।

तन्मन्ये क्व चिदस्त्यसौ कुवलयच्छायामुषा चक्षुषा यत्सादृश्यपरिग्रहादिह दृशौ दीर्घं समावेशते ॥ ३९ ॥

विलोक्य । भवतु पुनर्याग्यस्यानविन्यासमासादयतु स्वप्रहारः संचरतु शालभञ्जिकारूपाया अर्प्येतस्याः कण्ठमूलमलं करोतु बालविचकिलवल्ली कोरकनिकुराब्ज इति । तथा करोति ।

विदूषकः । इदो वि चित्रगता स ज्जेव । मोल्लासम् । मित्रं कल्पति बिम्बमालाहिं बिम्बलट्टु स्मि । अत्र उण पच्चख्वो पुण्णिमाचंदी † ।

राजा । क्व पुनरसावस्मन्नयनामृतवृष्टिः ।

विदूषकः । इत्थमिच्छं जा हरिणं कण्ठपंडरेहिं तिरिच्छेहिं दिट्ठिच्छडाकंडख्वेहिं विफुरटि दिम्महाइं पाणिंसंचारेण विच्छुरेदि कंकेलिपल्लवाइं चरणचालणेण विरएदि पंकजसंकासमाउलाइं भमरउलाइं ‡ ।

राजा भवत्यशंसिता सत्यस्वप्नैव जाता । विलोक्य सैवेयं संजीवनीषधिर्मकरध्वजस्य विशल्यकरणौषधिर्म हृदयस्य । विभाव्य ।

माचानर्तनपण्डितभू वदनं किं चित्रगल्भे दृशौ स्तोकोद्वेदनिवेशितस्तनुरो मध्यं दरिद्राति च ।

अस्या यज्जघनं घनं च कलया प्रत्यङ्गमेणीदृशः

सत्यंकारमिव स्मरैकसुहृदा तद्यौवनेनार्पितम् ॥ ४० ॥

* इयमपि सैव ।

† इतोऽपि चित्रगता सैव । मृगाङ्गप्रतिबिम्बमालाभिर्विप्रलब्धोऽस्मि । अयं पुनः प्रत्यक्षः पूर्णिमाचंदः ।

‡ इयमियम् । या हरिणाङ्गुखगडपाण्डुरैस्तरश्चीनेर्दृष्टिच्छटाकटालैर्विस्कोरयति विदूषकानि पाणिंसंचारेण विच्छुरयति कंकेलिपल्लवानि चरणचालनेन विरचति पङ्कजशङ्कासमाकुलानि भमरकुलानि ।

विदूषकः । उल्लसिद्भूलदेण उदगुलिकरकमलेण इमिणा संठ्ठाणेण एसा किं उण कुणंती चिट्ठदि † ।

राजा ।

यद् भूलते तरलिते यदुदङ्गुलीकः

पाणिः पुरो यदपि चक्षुरलब्धलक्ष्यम् ।

उन्मद्विताधरदलं च यदास्यमस्या-

स्तत्काव्यकर्मणि निषक्तमवैमि चेतः ॥ ४१ ॥

विदूषकः । एवं योदं जदो पुरदो इसीए अट्टुलिखिदा अखरावली चिट्ठदि † ।

राजा । वाचयति ।

विधत्ते सोल्लेखं कतरदिह चाङ्गं तरुणिमा ।

विमृश्य । अहो शिखरिणीपादः । अहो सूक्तियुक्ता वाचः ।

अहो हृदया वैदर्भी रीतिः । अहो माधुर्यमपर्याप्तम् । अहो निष्प्रमादः प्रसादः ।

विदूषकः । ता उचिदकालमभिसरीअदु सुंदरी पिज्जदु णअणंजलिसंपुडेहिं पुण्णिमाअदो पूरिज्जंतु कण्णकुहराइं सुहासिदसाअरेहिं णाच्चिवीअदु रहसुत्थभिदहत्थो मअण्णट्टावओ ‡ ।

राजा । पदान्तरे स्थित्वा चतुर्दशमवलोक्य । अहो दयिताद्वैतं वर्तते । तथाहि ।

सुतनुरियमितस्ततश्च चित्रै-

गुणगुरुरव च शालभञ्जिकेयम् ।

स्थितमिह सुतनोर्नपुश्चतुर्धा

स्मरशरतापसृजं विभज्य सोढुम् ॥ ४२ ॥

तदेहि समुपसृत्य सुभाषितेन श्रवणे कृतार्थयात्रः । न खलु व्यापारमन्तरेण कलितापि शुक्तिमुञ्जति मौक्तिकानीत्युभौ परिक्रामतः ।

विदूषकः । पुरतः सरन् भीत्या स्फोटनं नाटयित्वा । भो ओसर ओसर भूतंतरे खलु एदं ता इमिणा पडिक्कुविददेवी-भूलदाभंगकुडिलेण दंडकट्टेण गाढं पाडिस्स ता पेख्ख मे पुरिसआरम् § ।

राजा । तर्हि मालतीकुसुमैर्दुकूलं कल्पयिष्यसि ।

* उल्लसितभूलतेन उदङ्गुलिकरकमलेनानेन संस्थानेनेषा किं पुनः कुर्वती तिष्ठति ।

† एवमेवैत् । यतः पुरतोऽस्या अर्धलिखिता अखरावली तिष्ठति ।

‡ तदुचितकालमभिसार्यतां सुन्दरी प्रीयतां नयनाञ्जलिसंपुटैः पूर्ण-माचन्द्रः पूर्णतां कर्णकुहराणि सुभाषितसामर्यैर्नृत्याप्यतां रमसोत्तमि-हस्तो मदननर्तापकः ।

§ भो अपसरापसर भूतान्तरे खल्वेतत् तदनेन परिकुपितदेवोभूलता-भङ्गकुडिलेन दण्डकाष्टेन गाढं पातयिष्ये तत्प्रेक्ष मे पुरुषकारम् ।

विदूषकः । ता किं गु ख्बु एदं * ।

राजा । सखे तर्कयामि स्फटिकभित्तेः परतः स्थितया स्वच्छभावादितः सुव्यक्तयाऽनया भवितव्यं तदेहि केलिकैला-सपश्चिमेनैनां संभावयामः । तथा कुरुतः ।

विदूषकः । तुरितरमवक्त्रता सा जदो समंजसा इयं देवी भवणाहिमुहो पञ्चपरिवाडी दीसद † ।

राजा । हृदयं स्वस्ति भवते । एनामनुवर्तता स्मर्तव्या वयम् । नेपथ्ये । जयजय त्रिलिङ्गाधिपते सुखाय माध्यन्दिनी संध्या भवतु भवतः । संप्रति हि ।

धत्ते पद्मलतादलेप्सरुपरि स्वं कर्णोतालं द्विपः
शण्यस्तम्बरसान्नियच्छति शिखी मध्येशिखण्डं शिरः ।
मिथ्या लेटि मृणालकोटिरभसा टुण्डाङ्कुरं सूकरो
मध्यान्हे महिषश्च वाञ्छति निजच्छायामहाकर्दमम् ॥ ४३ ॥

अपि च ।

विशन्तीनां स्नातुं जघनपरिवेषैर्मृगदृशां
यदम्भः संप्राप्तं प्रमदवनवाण्यास्तट भुवम् ।
गभीरे तन्नाभीकुहरपरिणाहाध्वनि रस-
त्कुहुंकारस्फारं रचयति निनाटं नमति च ॥ ४४ ॥

विदूषकः । भो देवीए भवणं गदूअ मङ्गणसंका णिअ-
त्तिअदु तिससा पउत्तिलंभे पञ्चट्टीअदु ‡ । इति निष्क्रान्तौ ॥

॥ इति श्रीबालकविक्रविराजराजशेखरविरचितायां
विदुशालभञ्जिकाख्यनाटिकायां प्रथमोऽङ्कः ॥

अथ भारते वर्षे संस्कृतसरस्वत्या मृतत्वेनोपेक्ष-
णीयत्वं प्रतिपादयतां मतखण्डनम् ।

ये केचन मृतभाषापदेन सामान्यत उपस्थापितमर्थमवलम्ब्य
भारते वर्षे संस्कृतवाणी मृतभाषेत्येवं परिगणयन्ति तेषामयं
महान् प्रमादः । दश मनुष्यान् प्रति मृतभाषापदस्य कोऽर्थ इति

* तत्किं नु खल्वेतत् ।

† त्वरिततरमपक्रान्ता सा यतः समञ्जसा इयं देवी भवनाभिमुखी
पदपरिपाटीदृश्यते ।

‡ भोदेव्याः भवनं गत्वा मध्याह्नसंध्यां निर्वर्त्यतां तस्याः प्रवृत्ति-
लक्ष्मे प्रवर्त्यताम् ।

प्रश्ने नव मनुष्याः, लोकैर्मृतभाषा * रूपेण सम्प्रत्यव्याह्रियमाणा
भाषा मृतभाषेत्येवं सहस्रैवात्तरयिष्यन्ति । कनेन च लक्षणैर्न द-
शसु मनुष्येषु षड्वरैर्मनुष्यैस्तादृशी भाषावगम्यते यस्याः परिशी-
लनं, यदि कथमप्यपेक्षितं स्यात्, प्राधान्येन बुद्धिमज्जनकौतुका-
र्थमेव । परन्तु स्वल्प एव विवारो यस्य कस्यचिद्बुद्धये, पूर्वोक्त-
लक्षणानुसारेण मृतत्वेन व्यवहर्तुमुचितानां भाषाणां नि-
खिलः सङ्घो न कथमप्यत्र प्रतिपादिताया विवृते † गां चर,
इति विश्वासं जनयितुमलं स्यात्, तथाहि । इङ्गलण्डदेशनिवा-
सिर्भिलैकैरङ्गलोसेक्सनाख्या लाटिनाभिधाना चेति भाषाद्व-
यमध्येषु दिवसेषु नालयते । परन्तु तयोर्द्वयोरपि मृतभाषापदेन
व्यवहारस्तयोस्तुल्यसम्माननाईत्वद्योतक इति न कथमप्युचि-
तम् । यदि तयोर्भाषयोः सम्प्रतीङ्गलण्डदेशे व्याह्रियमाणायां
भाषायामुपयोगोऽपेक्ष्येत तर्हि यतस्तद्वेशनिवासिनो जना-
श्चिरकालात् शब्दात्मकमर्थोत्पन्नं वा किमप्यभिनवं वस्तु ना-
धिगच्छन्ति सेयमेङ्गलोसेक्सनाख्या भाषा अङ्गलभाषाया मृतज-
ननीत्वेन व्यवहृता स्यात् । परन्तु यस्याः प्रसादात्तद्वेशवासिनां
भाषा प्रतिवर्षं बुद्धिमुपयाति यच्चिबद्धया च विद्यया प्रत्ये-
कवंशपरम्पराया बुद्धिः सस्क्रियते सेयं लाटीनभाषा जीवन्ती
धात्रीवाचरतीत्यत्र न संशयः यद्यपि परिभाषानुसारेण तस्या-
मृतत्वेन स्वीकारो रोचतां नाम । परन्तु यद्वनयोर्भाषयोर्मृतभा-
षेति सामान्यसञ्ज्ञया तिरोहितो भेदो महानस्ति तर्हि तेनै-
वानायासशिथिलेनावस्तुवृत्तकथममूलकेन सामान्यसञ्ज्ञारूपे-
ण प्रच्छदपटेनात्यन्तमस्फुटैरनेकपटैः संस्कृतभाषायामप्यावृ-
त्तायां यो भ्रमाविष्टां बुद्धिं नारोहति सोऽयं भेदो महत्तम
इति स्पष्टमेव । अतः संस्कृतवाणी, सर्वेषु गुह्यविषयेषु,
तादृशादेतत्पत्रपाठकाच्चाधिकं मृता, यो ह्यात्मनो जीवितका-
लानन्तरमपि जीवने सन्देहाभावं दर्शयितुं शक्याच्चेत् स्व-
सङ्केतानुसारेण निजमरणानन्तरभाविनीं वृत्तिं परिकल्पयितुं
क्षमो भवेदिति शम् ॥ [Translated from an ar-
ticle on the Prospects of India, reli-
gious and intellectual, Benares Magazine,
March 1849.]

पण्डितशीतलप्रसादत्रिपाठी

* जन्मा आने मात्रादिवृद्धजनव्यवहारादिना गृहीतसंकेतैः पदैर्घटि-
ता भाषा मातृभाषा ।

† विवृतेरिति 'यस्याः परिशीलनं, यदि कथमप्यपेक्षितं स्यात्, प्राधा-
न्येन बुद्धिमज्जनकौतुकार्थमेवेत्येवं रूपाया इत्यर्थः ॥

THE APHORISMS
OF THE
YOGA PHILOSOPHY
OF
PATANJALI.

(Continued from page 97.)

¹ He now proceeds to state that the self-knowing, understanding by its power of perceiving all objects is sufficient to accomplish all purposes :

द्रष्टृदृश्योपरक्तं चित्तं सर्वार्थम् ॥ २२ ॥

Aph 22 The thinking principle (i. e. intellect) tinged by the knower and the knowable is the totality of objects.

² The "knower" is the soul, tinged by it, means when the understanding has assumed its (the soul's) proper nature in contiguity with it. "Tinged by the knowable"—or the object, means, when it (the mind) has assumed the modification in the shape of an object. Then that (the mind) itself becomes competent to perceive all objects. As only pure crystals, mirrors and the like are capable of receiving a reflection, so also the "quality of purity" not overpowered by "Passion" and "Darkness," being pure is capable to receive the reflection of the intelligence [soul], not so Passion and Darkness, for they are impure. Then the pure quality of purity, wherein the shapes of Passion and Darkness are subsided, being primary or not associated, exists always modifying in one form like a fixed apex of the lamp-flame, by its efficacy of receiving the reflection of intelligence (soul) until the attainment of liberation. As motion in iron is produced in the vicinity of a load-stone, in the same manner the manifestible intelligence of the quality of purity (understanding) is manifested in the proximity of the soul in the shape of intelligence.

¹ इत्थं स्वसंविदितं चित्तं सर्वार्थग्रहणसामर्थ्येन सकलव्यवहारनिर्वाहं सम्भवतीत्याह ॥

² द्रष्टापुरुषस्तेनोपरक्तं तत्संविधाने तद्रूपतामिव प्राप्तम् । विषयोपरक्तङ्गुहीतविषयाकारपरिणामं यदा भवति तदा तदेव सर्वार्थग्रहणसमर्थं जायते । यथा निर्मलं स्फटिकदर्पणाद्येव प्रतिबिम्बग्रहणसमर्थमेवं रजस्तमोभ्यामनभिभूतं सत्त्वं शुद्धत्वाच्चिच्छायाग्रहणसमर्थमभवतीति न पुनरशुद्धत्वादजस्तमसी । तदा न्यभूतरजस्तमोरूपमङ्गितया सत्त्वं निश्चलप्रदीपशिखाकारं सदैवेकरूपतया परिणाममानं चिच्छायाग्रहणसामर्थ्यादामोक्षप्राप्तेरवतिष्ठते यथा ज्यस्कान्तसंविधाने लोहस्य चलत्वमाविर्भवत्येव त्विद्रूपपुरुषसंविधाने सत्त्वस्याप्यभिव्यङ्ग्यमभिव्यज्यते चैतन्यम् । अतएवास्मिन्दर्थेन द्वे शक्ती नित्योदिताऽभिव्यङ्ग्या च नित्योदिता चिच्छक्तिः पुरुषस्तत्संविधाने अभिव्यक्त्याऽभिव्यङ्ग्यज्येतन्यं सत्त्वमभिव्यङ्ग्या चिच्छक्तिः । तदेतच्चित्तमेव द्रष्टृदृश्योपरक्तं विषयविषयिनिर्भासं चेतनाचेतनस्वरूपापचं सर्वार्थमित्युच्यते ॥

Hence in this system of philosophy there are two powers of intelligence, [1] the ever rising, and [2] the manifestible. The ever-rising power of intelligence is the soul. And the manifestible power of intelligence is the "quality of Purity" (understanding) i. e. the intelligence manifestible in the contiguity of the soul—or ever-rising power. Therefore the understanding alone, tinged by the knower and knowable—appearing as object and subject—i. e. assuming the shape or nature of both intelligent and unintelligent, is called the totality of objects.

But it may be asked. The adumbration of a clear object of finite extension has been seen in a pure thing, like the shadow of the face in a looking glass : how does the adumbration of perfectly pure and infinite soul take place in the impure quality of Purity—understanding ?

³ ननु प्रतिबिम्बनं निर्मलस्य नियतपरिमाणस्य निर्मले दृष्टं यथा सुखस्य दर्पणेषु अत्यन्तनिर्मलस्य व्यापकस्य च पुरुषस्यानिर्मलसत्त्वे कथमप्रतिबिम्बनमुत्पद्यते । उच्यते प्रतिबिम्बनस्य स्वरूपमनवगच्छता भवते-दमभ्यधापि । यैव सत्त्वगताया अभिव्यङ्ग्यायाश्चिच्छक्तिः पुरुषस्य सान्निध्योऽभिव्यक्तिः सैव प्रतिबिम्बनमुच्यते यादृशी च पुरुषगता चिच्छक्तिस्तच्छाया तत्राप्याविर्भवतीति, यदप्युक्तमत्यन्तनिर्मलः पुरुषः कथमनिर्मलं सत्त्वं प्रतिसङ्क्रामतीति तदप्यनेकान्तिकम् । निर्मल्यादपकृष्टेऽपि जलादावा दित्यादयः प्रतिसङ्क्रान्ताः समुपलभ्यन्ते ॥

यदप्युक्तमपरिच्छिन्नस्य नास्ति प्रतिसङ्क्रान्तिरिति तदप्यनुपपन्नम् ॥

व्यापकस्याप्याकाशस्य दर्पणादेव प्रतिसङ्क्रान्तिदर्शनात् । एवञ्च न कदाचिदनुपपत्तिः प्रतिबिम्बदर्शनस्य । ननु सान्त्विकपरिणामरूपे बुद्धिसत्त्वे पुरुषसंविधानाभिव्यङ्ग्या चिच्छक्तिर्बोद्धाकारसङ्क्रान्ता पुरुषस्य सुखदुःखरूपा भोगइत्युक्तम् । तदनुपपन्नम् । तदेव चित्तमत्त्वं प्रकृतावपरिणतायाङ्ग्यं सम्भवति किमर्थञ्च तस्याः परिणामः । अथोच्यताम्, पुरुषस्यार्थोऽपि भोगसम्पादनंतया कर्तव्यमतः पुरुषार्थकर्तव्यतया तस्या युक्त एव परिणामः । तत्रोपपन्नम् । पुरुषार्थकर्तव्यताया एवानुपपत्तिः । पुरुषार्थो मया कर्तव्य इत्येवं विधेऽध्यवसायः पुरुषार्थकर्तव्यतयाच्यते जडायाश्च प्रकृतेः कथमकृतमेवैवंविधेऽध्यवसायः अस्ति चेदध्यवसायः कथं जडत्वम् । अत्रोच्यते । अनुलोमप्रतिलोमलक्षणपरिणामद्वये सहजं शक्तिद्रुपमस्ति तदेवपुरुषार्थकर्तव्यतयाच्यते सा चाचेतनाया अपि प्रकृतेः सहजैव तत्र महदादिमहाभूतपर्यन्तोऽस्या बहिर्मुखतयाऽनुलोमः परिणामः पुनः स्वकारणानुप्रवेशद्वारेणास्मत्तान्तः प्रतिलोमः परिणामः इत्थं च पुरुषभोगसमाप्ते सहजशक्तिद्रुपतया कृतार्था प्रकृतिर्न पुनःपरिणाममारभते । सर्वविधायाश्च पुरुषार्थकर्तव्यतायां जडायाः प्रकृतेर्न कदाचिदनुपपत्तिः । ननु यदादृशीशक्तिः सहजैव प्रधानस्यास्ति तत्किमर्थं तदर्थिभिर्मोक्षाय यत्नः क्रियते मोक्षस्य चानर्थनोयत्वे तदुपदेशकस्य शास्त्रस्याप्यनर्थक्यम् । उच्यते । योऽयमप्युक्तिपुरुषयोरनादिभोग्यभोक्तृभावलक्षणः सम्बन्धस्तस्मिन्सति व्यक्तचेतनायाः प्रकृतेः कर्तृत्वाभिमानाद् दुःखानुभवे सति कथमियमात्यन्तिकी दुःखनिवृत्तिर्मम स्यादिति भवत्येवाध्यवसायोऽतोऽदुःखनिवृत्त्युपायोपदेशकशास्त्रोपदेशापेक्षास्त्येव प्रधानस्य । तथाभूतमेव कर्मात्मरूपं बुद्धिसत्त्वं शास्त्रोपदेशस्य विषयः । दर्शनान्तरेष्वप्येवं विधेर्वाविद्या स्वभावः शास्त्रोपदेशक्रियते स च मोक्षाय प्रयत्नमान एवविध एव शास्त्रोपदेशं सहकारिणमपेक्ष्य मोक्षारव्यम्फलमासादयति सर्वार्थयेव च कार्याणि प्राप्तायां समयायां सामर्थ्यामात्मानं लभन्ते ॥

अस्य च प्रतिलोमपरिणामद्वारेणोत्पाद्यस्य मोक्षारव्यस्य कार्यस्येदृश्येव सामर्थी प्रमाणेन निश्चिता प्रकारान्तरेणानुपपत्तेरतस्तानिना कथमभिव्यक्तुमर्हति अतः स्थितमेतत्सङ्क्रान्तविषयोपरागमभिव्यक्तचिच्छायां बुद्धिसत्त्वं विषयनिश्चयद्वारेण समं लोकयात्रां निर्वाहयतीति । सर्वविधमेवचित्तं परे भ्रान्ताः स्वसंवेदनं चित्तं चित्तमात्रजगदित्येवं ब्रुवाणाः प्रतिबोधिता भवन्ति ॥

To this it may be replied thus : You say this not knowing the nature of adumbration. The manifestation that takes place in the vicinity of the soul, of the manifestible power of intelligence residing in the "quality of Purity" is called adumbration ; and of whatever kind the power of intelligence residing in the soul is, reflection of the same takes place upon it. As for what has been said : How is the perfectly pure soul reflected upon the impure "quality of Purity?" this also is inconsistent. For the sun &c is seen to be reflected in water &c which is deficient in purity. And as for what has been said that reflection of an infinite does not take place, this too is inconsistent. For a reflection even of ether which is infinite is seen in a mirror, &c.

Thus there is no contradiction in the observation of such reflection. But then it may be objected that it has been stated that the power of intelligence which is manifestible in contiguity with the soul in the understanding—i. e. the modification of the "quality of Purity," reflected in the form of an external object is called the soul's experience in the shape of pleasure or pain. This also is unreasonable. For how is that understanding possible when nature is not modified, and to what purpose would such modification take place? To this we may reply : "Nature" has to provide fruition for the soul, therefore inasmuch as she must afford the aim of the soul, her modification is necessary. This is not right. For it is not possible that she should compass the end of the soul. For Nature's determination to effect the end of the soul is called the provision of the aim of the soul. How is such a resolution compatible with an unintelligent "nature," and if there is a resolution in nature, how then is she unintelligent? To this it is replied : There are two innate powers in the two modifications characterised by successiveness and regressiveness, the same are called the fulfilment of the end of the soul ; and these modifications are easy for unintelligent nature also. Its [the nature's] successive modification is from understanding &c up to the gross elements, she being then directed outwards, again by means of subsiding into the respective courses, the modification which is called regressive modification recedes into egotism. Hence the experience of the soul being completed, and in consequence of the cessation of the two innate powers, nature having realised her end undergoes no farther modification.

The necessity of providing the end of the soul being as afore-stated there is no contradiction involved in the unintelligence of nature. But it may be asked that if such a power does naturally exist in nature, why do those seekers of it make efforts to attain emancipa-

tion, and if the liberation is not aimed at, then the system also which lays down precepts for it must be declared useless. This is replied to thus : The eternal relation of the soul and nature characterised as the relation of experiencer and experienced, being admitted, the fact of the intelligence of nature follows, and then there being an experience of pain in consequence of her supposing herself an agent, the resolution. How shall absolute cessation of pain take place in me? takes place ; hence the system that lays down precepts for the means of removing pain is required by nature. Such an understanding [the modified state of the quality of purity] in the shape of active soul is the object of the instruction by this system. In other philosophical systems also such a habit of nature has been made the subject [that is, has been described] And this endeavouring to attain emancipation, having found such an auxiliary as the precepts of the system, realises the effect or result called emancipation. All effects take their form [i. e. are produced] on receiving their whole apparatus : The apparatus of this effect called emancipation, which is producible merely by regressive modification, has been proved to be the same [as stated] for it can not be produced in another way. Therefore how can it take place without that? Consequently it is established that the "quality of purity" in the understanding tinged by the object and in which the shadowing of the intelligence [soul] has taken place, carries on all processes of the universe. Certain erroneous thinkers who suppose their own mind self-conscious, and maintain that the whole universe is pure mind, are hereby informed that the nature of the mind is such as we have described it.

¹ But it may be questioned. If all purposes are accomplished by the mind thus described, why then should an experiencer be acknowledged? with reference to this doubt he declares as follows : G. D.

(To be continued.)

ननु यद्येवंविधादेव चिन्तात्सकलव्यवहारनिष्पत्तिः कथमप्रमाणशून्यो-
दष्टाभ्युपगत इत्याशङ्क्यां द्रष्टुः प्रमाणमाह ॥

NOW READY.

Vols. I. and II.

THE RAMAYAN OF VALMIKI,

TRANSLATED INTO ENGLISH VERSE

BY

R. T. H. GRIFFITH, M. A.

Price per Vol. Rs. 6. Postage 6 anas.

BENARES : MESSRS. E. J. LAZARUS & Co.

CALCUTTA : MESSRS. BERIGNY & Co.

LONDON : MESSRS. TRUBNER & Co.

PRINTED AND PUBLISHED BY THE PROPRIETORS, E. J. LAZARUS
AND CO., AT THE MEDICAL HALL PRESS, BENARES.

काशीविद्यासुधानिधिः

श्रीगणेशाय नमः

श्रीमद्विजयिनीदेवीपाठशालोदयोदितः । प्राच्यप्रतीच्यवाकपूर्वापरपक्षद्वयान्वितः ॥ १ ॥

अङ्कुरश्मिः स्फुटयतु काशीविद्यासुधानिधिः । प्राचीनार्यजनप्रज्ञाविलासकुमुदोत्करान् ॥ २ ॥

A Monthly Journal of the Benares College, devoted to Sanskrit Literature.

No. 66.

Benares, November 1st, 1871.

Vol. VI.

॥ श्रीः ॥

॥ भूमिका ॥

॥ चिन्तामणेः शब्दखण्डस्य रुचिदत्तकृता संहिता ॥

सम्प्रति तार्किका अनुमानखण्डे दीधितिं भवानन्दो मा-
थुरी जागदीशी गादाधरी च विशेषतो ऽभ्यस्यन्ति, ता यताः
साक्षात् परम्परया वा चिन्तामणेरैव व्याख्या इत्युपजीव्यत्वा-
त्तदभ्यासस्य चिन्तामणेरनुमानखण्डं सम्यक् पठनपाठनादि-
प्रचारगोचरीभावमापन्नं वर्तते । शब्दखण्डे तु व्युत्पत्तिवादश-
क्तिवादशब्दशक्तिप्रकाशिकापदवाक्यरत्नाकरादयः स्वतन्त्रा एव
ग्रन्थाः सरलत्वाट्टीकानपेक्षत्वाच्च प्रचरिताश्चिन्तामणेस्तु श-
ब्दखण्डो ऽतिसंक्षिप्तसंस्कृतप्रयितत्वा, हनार्थत्वाच्चावश्यं व्या-
ख्यामपेक्षत इति क्रमेण मन्दप्रचारो भूत्वा सम्प्रति तथा ऽस्तं
गतो यच्छुद्धानि पुस्तकान्यपि तस्य नोपलभ्यन्ते पठनादिना
तु दूरे स्थीयताम् । परमं तर्कतन्त्रस्यैव नान्वर्थचिन्तामणिः
किं तु सर्वेषां दर्शनानां शिरोमणिभावमर्हति, यतो ऽस्यैकस्य
कृत्वस्य तत्त्वतो ऽवगमे सर्वेषु शास्त्रेषु साधोयान् प्रवेशो भ-
वतीति मम परमो विश्वासः । अतो ऽयमस्मिन् पत्रे प्रभुव-
र्यस्य श्रीमतो शिफियमहाशयस्य तथा श्रीमतो गाफमहाशय-
स्य चानुज्ञया प्रकाशयते । तेन च सहैव प्रतिपत्तिसौकर्याय
रुचिदत्तविरचिता तद्व्याख्या ऽपि मुद्रयते । अयं च रुचिदत्तो ऽति-
प्राचीनः प्रौढतमव्युत्पन्नश्चेत्युपलब्धतत्पुस्तकजीर्णतया गम्भी-
रार्थकतल्लेखेन चानुमीयते । संचित्प्रचनया च मैथिलत्वमस्य
संभाव्यते । चिन्तामणेस्तु रचयिता न्यायतन्त्रस्याद्याचार्यः

श्रीमान् गङ्गेशोपाध्यायो मैथिलः । तमिमं सव्याख्यं चिन्तामणेः
शब्दखण्डं श्रियुताष्टपुत्रोपाख्यपण्डितबालकृष्णशास्त्रिपण्डित-
वामनाचार्यपण्डितवंशीधरशर्मभिर्दत्तैः पुस्तकैः संशोध्य का-
शीविद्यासुधानिधिचक्रोत्तरोत्तरं कर्तुं समुत्सहते ।

व्याकरण० बालशास्त्री

॥ श्रीः ॥

॥ चिन्तामणेः शब्दखण्डम् ॥

(१) अथ शब्दो निरूप्यते ॥

॥ चिन्तामणेः शब्दखण्डस्य रुचिदत्तकृता व्याख्या ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

(१) व्यालोलकर्णमणिकुण्डलकान्तिपूर-

किर्मीरितद्विगुणगण्डमरीचिभाजः ।

तत् पातु पञ्चशरसङ्गरसाहसिक्य-

निश्वासनुचक्रुचमण्डलमम्बिकायाः ॥ १ ॥

आलोक्य निखिलं शास्त्रं विविच्य च पुनःपुनः ।

शब्दखण्डप्रकाशो ऽयं रुचिदत्तेन तन्यते ॥ २ ॥

उपमानस्य शक्तियाहकत्वेन शब्दोपजीव्यत्वात्तद्विरूपणा-
नन्तरं शब्दो निरूप्यत इत्याह । अथेति । यद्व्यप्यतिदेशवा-
क्यरूपस्य शब्दस्याप्युपमानोपजीव्यत्वं, तथापि न सर्वस्य तथा-
त्वम् । उपमानस्य संकेतमात्रविषयतया सर्वस्यैव शब्दोपजी-
व्यत्वमतस्तदेवपुरस्कृतमिति ध्येयम् ॥ यत्तु कीदृग्भाष्य इति

(२) प्रयोगहेतुभूतार्थतत्त्वज्ञानजन्यः शब्दः प्रमाणम् ।

प्रश्नानन्तरं चित्रलेखादिना यत्र तादृशपिण्डप्रदर्शनं तत्र तं विनाप्युपमानप्रवृत्तेः तत्र शब्दो नोपजीव्य एवेति किं विनिगमकान्तरेणेति । तत्तुच्छम् । एवमप्युपमानस्य शब्दोपजीव्यत्वं न स्यात्, प्रकारान्तरेणापि शक्तियहे उपमानं विनापि शब्दप्रवृत्तेस्तत्रापीदृगवय इत्याभिप्रायिकशब्दापेक्षानियमाच्च ॥ अन्ये तु सूचीकटाहत्यायेन प्रथममुपमाननिरूपणमित्यवसरलक्षणैवात्र संगतिरित्याहुः ॥ (२) प्रयोगेति । अत्रार्थतत्त्वज्ञानं वाक्यार्थतत्त्वज्ञानं, तथा चान्यवाक्यार्थतत्त्वज्ञानरूपपरमेश्वरज्ञानजन्यतया ऽयोग्ये शब्दे ऽतिव्याप्तिवारणाय प्रयोगहेतुभूतेति विशेषणम् । तदर्थेऽपि प्रयोगहेतुतावच्छेदकावच्छिन्नम् । तथा च स्वसमानविषयकवाक्यार्थज्ञानत्वेन तद्वेतुत्वाद्वाक्यार्थज्ञानत्वं यत्र जनकतावच्छेदकक्रीटिप्रविष्टं तादृशतत्त्वज्ञानजन्यत्वं पर्यवस्यति । एवं च नोक्तातिप्रसङ्गः । ईश्वरज्ञानस्य तेन रूपेण तत्राजनकत्वात् । यद्वा स्वार्थज्ञानत्वेन प्रयोगहेतुत्वात् स्वार्थतत्त्वज्ञानजन्यत्वमेव विवक्षितमिति नोक्तदोषः ॥ नन्वेवं लक्षणमितरभेदसाधकं न स्यात् । स्वपदस्य समभिव्याहृतपदार्थपरतया विपक्षे ऽयोग्यशब्दादौ स्वार्थतत्त्वज्ञानाप्रसिद्धा प्रतियोग्यप्रसिद्धौ तदत्यन्ताभावस्यासंभवात् । अतएव वक्ष्यति । निराकाङ्क्षे च श्रोतरि तदुच्चारणजन्यसंसर्गावगमप्रागभावस्य सिद्धासिद्धिपराहृतत्वादिति । तत्र तत्पदमत्र स्वपदमिति न कश्चिद्विशेष इति चेत्, न । ननुक्तलक्षणं यत्रास्ति तत्राप्यप्रमितं येनात्यन्ताभावप्रतियोगि न स्यात् । न वा प्रमेयत्वादि-वत्केवलान्वयि, येन विपक्षे तदत्यन्ताभावोऽपि न स्यात् । तत्र तादृशतत्त्वज्ञानाप्रसिद्धा प्रतियोग्यप्रसिद्धा हि प्रकृतलक्षणं तत्र लब्धात्मकं परं न भवति । न त्वन्यत्र लब्धात्मकस्य तस्य तत्राभावो ऽपि तया निवार्यते । तथा च स्वार्थतत्त्वज्ञान-जन्याः प्रमाणशब्दा एव प्रसिद्धास्तदन्यत्वमयोग्यशब्दे सुग्रह-मिति न विपक्षदुर्भितम् । अत एव स्वेपादानगोचरजन्यकृतिजन्यान्यत्वं सित्यादौ सुग्रहमित्युक्तम् । एवं सिद्धासिद्धिपरा-हतिः परिहर्तुं शक्यतएवेत्यपरितोषादये किं चेत्यादिना दूष-णान्तरमुक्तमिति ध्येयम् । स्वार्थत्वं च स्वप्रतिपाद्यवाक्यार्थत्वं, तेन स्वरूपायोग्ये घटः कर्मत्वमानयनं कृतिरित्यादि-निराकाङ्क्षे नातिव्याप्तिः । स्वरूपयोग्यस्य च तस्य संशय-त्वमेव । प्रमाणशब्दत्वेन प्रमाजननस्वरूपयोग्यस्यैव लक्ष्य-त्वात् । एवमनासच्चादेरपि स्वरूपयोग्यत्वात्संशयत्वमेवेति ध्येयम् ॥ केचित्तु काकाक्षिगोलकन्यायेन लक्षणेपि शब्दपदं ज्ञानजननस्वरूपयोग्यशब्दपरं, तेन स्वरूपायोग्यनिरासः । ता-वन्मात्रं चायोग्येपीति पूर्वप्रतीकम् । न च तथापि तत्त्वपद-

(३) ननु शब्दो न प्रमाणम् । तथाहि । (४) कर-णविशेषः प्रमाणम् । (५) करणं च तद्यस्मिन् सति

मफलं, स्वार्थभावादेव तत्राप्रसङ्गादिति वाच्यम् । स्वज्ञाप्यस्यैव स्वार्थत्वात् तस्य च तत्रापि सत्त्वादित्याहुः ॥ एतच्च लक्षणं संप्रदायमतेन । मणिकृन्मते वाक्यार्थज्ञानस्य प्रयोगहेतुत्वा-भावात् । न च मौनिश्लोकादावव्याप्तिः । तस्यापीश्वरज्ञान-पूर्वकत्वात् । न च तस्यानुत्तरितत्वेन कथं तज्जन्यत्वमिति वाच्यम् । कदा चिदवश्यं तद्वटकपदानामुत्पादस्य स्वीकरणी-यत्वेन तत्संभवात् । अन्यथा तस्यालीकत्वापातेन मौनिलि-खितलिप्यादिना तदनुमानस्याप्यसंभवः । नह्यस्मन्मतेपि नि-त्यानुमेयशब्दसंभवः । तादृशार्थतत्त्वज्ञानवत्प्रतिसंधेयशब्द-त्वं निश्कर्तृपदशब्दजातीयत्वं वा विवक्षितमिति नोक्तदोष इत्याहुः ॥ न चार्थतत्त्वज्ञानजन्यतावच्छेकं योग्यतादिविशि-ष्टशब्दत्वं तच्च यद्यवगतं तदा तदेव लक्षणम् । अन्यथा हेतु-त्वावच्छेदकाग्रहाल्लक्षणाग्रहणं दोष इति वाच्यम् । प्रयोग-त्वावच्छेदेन वाक्यार्थज्ञानजन्यत्वग्रहे तत्र च ज्ञाने तत्त्वज्ञान-त्वग्रहेणैव विशिष्टवैशिष्ट्यस्य निर्वाहादित्याहुः । न च वा-क्यार्थज्ञानं विना शुकादिना जनितसंवादिवाक्ये ऽव्याप्तिः, तस्यापि परमेश्वरवाक्यार्थज्ञानजन्यत्वात् ॥ वयं तु स्वार्थतत्त्व-ज्ञानजन्यतावच्छेदकावच्छिन्नशब्दत्व लक्षणं, तज्जन्यतावच्छे-दकं च योग्यशब्दत्वं, तच्च मौनिश्लोकादावव्यतिरेकि नाव्या-प्तिः । शब्दपदं च ज्ञानस्वरूपयोग्यशब्दपरम् । अतो योग्यता-विशिष्टे घटः कर्मत्वमित्यादिशब्दे नातिव्याप्तिरिति ब्रूमः ॥ केचित्तु प्रयोगो हेतुभूतो ज्ञापको यस्यार्थस्य तत्तत्त्वज्ञान-जन्यत्वं तदित्याहुः ॥ नव्यास्तु प्रमाणशब्दव्यवहारार्थमिदं लक्षणं, योग्येयाकाङ्क्षारहिते प्रमाजनके शब्दे तान्त्रिकाणां त-दव्यवहारात् तस्यासंशयत्वमेव । एवं चाकाङ्क्षासत्याद्युपेत-पदकदम्बकात्मकवाक्यरचनाप्रयोगस्तद्वेतुभूतं तज्जननानुकूल-सकलसहकारिविशिष्टं यत्स्वार्थतत्त्वज्ञानं तज्जन्यशब्दत्वं ल-क्षणम् । अत एवाकाङ्क्षायोग्यतासत्तिमान् शब्दः प्रमाणमि-त्यहुः ॥ प्रमाणतत्त्वबोधे वर्धमानचरणाः प्रमाजनकशब्द-मात्रसंशयकं च प्रमाकरणशब्दत्वं शाब्दप्रमित्यसाधारण-करणत्वं वा लक्षणं द्रष्टव्यमित्याहुः ॥ सौगतमतं दूषयितु-मुत्थापयति । (३) नन्विति । न चानुमाने शब्दप्रमाणं व्यव-स्थापितं पुनस्तद्व्यवस्थापनमयुक्तमिति वाच्यम् । तत्र शब्दप्रा-माण्यव्यवस्थापने तात्पर्याभावादित्येके । तत्र चार्वाकमतनि-राकरणमत्र सौगतमतनिराकरणमित्यपरे । (४) करणविशेषः । प्रमारूपक्रियाकरणम् । (५) करणं चेति । “साधकतमं करण-मि”ति सूत्रे क्रियासंबन्धनियमस्यैव कारणान्तरापेक्षयातिशयस्य

क्रिया भवत्येव । न च शब्दे सति प्रमा भवत्येवेति नायं शब्दः प्रमाणम् । (६) न च शब्दे न प्रमाणमिति वाक्यस्य प्रामाण्याप्रामाण्ययोर्व्याघातः । (७) अस्याप्रामाण्येऽप्येतदुपस्थाप्यानुमानाविसंवादादिति चेन्न ॥ (८) आकाङ्क्षादिमतः पदार्थस्मरणादिव्यापारवतः प्रमाणत्वात् तथाभूतात् प्रमेत्यन्तेरावश्यकत्वात् । (९) अतथाभूतत्वे च फलाजनकत्वस्य कारणान्तरसाम्यात् । (१०) तथापि शब्दे न प्रमाणान्तरम् । (११) पदार्थसंसर्गस्यानुमानत एव सिद्धेः । (१२) तथाहि । दण्डेन गामभ्याजेति पदानि

तमवर्थत्वादिति भावः । (६) न च शब्द इति । एतदप्रामाण्ये एतद्विषयीभूतशब्दाप्रामाण्यबाधेन शब्दप्रामाण्याभ्युपगमादेतत्प्रामाण्ये तु साक्षादेवेत्युभयथापि व्याघात इत्यर्थः । (७) अप्येति । शब्दस्य प्रमायामजनकत्वेऽपि शब्दे न प्रमाणतया व्यवहर्तव्यः । प्रमायोगव्यवच्छिन्नत्वाभावादित्युत्थापितानुमानस्येत्यर्थः । स्वस्वविषयपदार्थात्यापने सति पश्चान्मानसमनुमानं परामर्शात्मकं जायतइति भावः । न चानुमानमपि परो न मन्यत इति वाच्यम् । सौगतस्य तदङ्गीकारादिति भावः । अत्र चैतदुत्थाप्यस्य मानत्वादित्येतावति वक्तव्ये तस्याप्यविसंवादप्रदर्शनं प्रमित्यजनकीभूतेनैव तद्व्याख्येनोत्थाप्यमनुमानमप्रमाणमूलकत्वेन कथं प्रमाणं स्यादिति शङ्कानिराकरणार्थम् । नहि प्रमाणमूलत्व प्रमाणत्वे तन्त्रम्, अपि तु विषयाविसंवाद इत्याशयः । (८) आकाङ्क्षेति । तथा च शब्दे न प्रमाणमित्यत्र यदि शब्दमात्रं पतस्तदांशतः सिद्धसाधनम् । यदि पदार्थस्मरणादिव्यापारविशिष्ट एव शब्दः पक्षस्तदा उक्तहेतोरसिद्धत्वमिति भावः । यदि च व्यापाररहितस्य प्रमानुत्पादकत्वे व्यापारविशिष्टस्यापि न प्रमाणत्वं, तदा निर्व्यापारादिन्द्रियादेः प्रमा नेति तस्यापि करणत्वं न स्यादित्यभिप्रेत्याह । (९) अतथेति । न चैवं सामग्रीविशिष्टस्य कारणान्तरस्यापि करणत्वापत्तिरिति कर्त्तादिविचित्रव्यवहारो न स्यादिति वाच्यम् । नानानिमित्तसमावेशाद्विचित्रव्यवहारोपपत्तेरुपधेयसंकरेणुपाधेरसंकरादिति भावः । उक्तयुक्त्या प्रमाणमपि शब्दमनुमाने ऽन्तर्भावयन् वैशेषिकः प्रत्यवतिष्ठते । (१०) तथापीति । शब्दे न स्वातन्त्र्येण प्रमाजनक इत्यर्थः । युक्तिमाह (११) । पदार्थेति । यतो ऽनुमानात्पदार्थसंसर्गसिद्धिर्भवति तद्वर्त्तयति । (१२) तथाहीति । तथा च क्लृप्तप्रमाणात्तदर्थसिद्धौ नातिरिक्तं प्रमाणं कल्प्यते गौरवादिति भावः ।

(१३) वैदिकपदानि वा (१४) तात्पर्यविषयस्मारितपदार्थसंसर्गज्ञानपूर्वकाणि, आकाङ्क्षादिमत्पदकदम्बत्वात्, (१५) वैदिकेति । लौकिकवद्वैदिकेणुमानादेव संसर्गसिद्धिरिति स्वर्गापूर्वादिवोधकतयापि न शब्दप्रामाण्यमिति भावः । अत्र वैदिकपदत्वेन न पक्षता, किं तु स्वर्गकामो यजेतेत्यादिक्रमेण । अन्यथा प्रवर्तिकायाः पदार्थविशेषसंसर्गसिद्धेरसंभवादिति ध्येयम् । (१४) तात्पर्येति । अत्र करणकर्मादीनां वैपरीत्येनान्वयप्रसङ्गवारणाय तात्पर्यविषयेति । धूमोस्तीति वाक्ये तात्पर्यविषयीभूतवह्निसंसर्गसिद्ध्यर्थान्तरवारणाय स्मारितपदार्थेति । वृत्त्या प्रकृतपदस्मारितेत्यर्थः । न चैवं वह्निमात्रतात्पर्यके धूमोस्तीति वाक्ये व्यभिचारः । धूमसंसर्गस्य तात्पर्यविषयत्वादिति वाच्यम् । ईश्वरतात्पर्यमादायादोषात् । न च कर्मादीनां बाधादेव वैपरीत्येन नान्वय इति किं तात्पर्यपदेनेति वाच्यम् । अबाधितस्याप्यनभिमतसंसर्गस्य सिद्धिसंभवात् । यथा प्रमेयत्वे प्रमेयत्वमित्यादावभेदसंसर्गस्याबाधितत्वे ऽप्याधाराधेयभावरूपसंसर्गसिद्धिः । तात्पर्यविषयीभूतो यः संसर्गस्तज्ज्ञानपूर्वकाण्येत्यर्थः । तेनार्थात्प्रमायां पर्यवसानम् । केचित्तु ज्ञानपदं प्रमापरमित्याहुः ॥ ननु विशिष्य तात्पर्यग्रहे तात्पर्यावच्छेदकतयैव संसर्गसिद्ध्यपत्तिः । घटपदार्थकर्मत्वे तात्पर्यमित्यादिक्रमेण सामान्यतस्तद्वहे च सैन्धवपदार्थकर्मत्वे तात्पर्यमिति तात्पर्यग्रहे लक्षणपरे तस्मिन्त्रशादिसंसर्गसिद्ध्यर्थान्तरमिति चेन्न । लक्षणपदार्थकर्मत्वे आनयनपदार्थक्रियात्वे तात्पर्यमित्येतद्वहे उक्तदोषाभावात् । केचित्तु स्मारितत्वं तदुच्चारणतात्पर्यविषयत्व पदार्थविशेषणमिति नाशवादिसंसर्गस्य तत्र सिद्धिप्रसङ्गः । एवं च केवलमेव पदार्थपदं वृत्त्या प्रकृतपदप्रतिपाद्यपरमिति पूर्वोक्ते धूमो ऽस्तीति वाक्ये न कोपि दोष इत्याहुः । अत्रो विमलजलमित्यादि यत्र न दीकच्छसंसर्गपरतया वक्रा नोच्चारितं तत्र व्यभिचारवारणाय आकाङ्क्षेति, तेन शब्देन तद्विषयप्रतीतिरनुत्पादेन भगवत्तात्पर्यस्याप्यभावात् । तदिच्छायाः सन्मात्रविषयत्वात् । आकाङ्क्षा च तात्पर्यघटिता प्रोक्ता, तेन नोक्तदोषः । एवं च यद्यपि सत्तात्पर्यकत्वे सतीत्येव कृते न व्यभिचारस्तथापि तात्पर्यभागस्यान्वयविशेषणत्वेनाकाङ्क्षाप्रविष्टत्वाद् यथोक्तविशेषणविशेष्यभावे न व्यर्थत्वम् । ननु तथापि सत्तात्पर्यकत्वघटितहेतोरपि प्रकृतसाध्यव्याप्यत्वात्तस्य च घटः कर्मत्वमानयनमित्यादिवाक्ये ऽपि सत्त्वात्ततोपि संसर्गप्रत्ययः स्यादिति चेत् । अत्र वदन्ति । भवत्येव ततो ऽपि लिङ्गविधया संसर्गानुमितिः । अन्यथा तत्रापि मते यदा सत्तात्पर्ययोग्यतावत्त्वेन घटः कर्मत्वमित्यादिपदं प्रतिसंधीयते निराकाङ्क्षत्वेन च

(१५) घटमानयेतिवत् ।

ज्ञायते तदा ततो ऽनुमितिर्न स्यात् । न ह्यनुमितिप्रतिबन्धकं निराकाङ्क्षत्वज्ञानमपि तद्विषयत्वस्य हेत्वाभासत्वाभावादिति । आसत्तिपदं च येन योग्यसाकाङ्क्षशब्देन पदार्थस्मरणं न जनितं तत्र व्यभिचारवारणाय । तत्र चाव्यवधानभागः संपातायात इति ध्येयम् । न चाव्यवधानांशभागमादायासत्तिसंदेहे तद्व्यतिरेकनिश्चये धान्वयबोधः स्यादिति वाच्यम् । पूर्ववद्विष्टत्वात् । अन्यथा तवाप्यप्रतीकारात् । के चित्तु अव्यवहितस्मारितत्वं साध्ये विवक्षितमित्यव्यवधानांशेऽपि सार्थक एवेत्याहुः । यदर्थोऽंशे योग्यता तदर्थोऽंशव्यासत्तिर्बोधा, तेन नीलघटत्वावच्छेदेन यत्र घटपदशक्तिप्रमो जातस्तत्र पीतघटसत्तया योग्ये तत्तात्पर्यके जनितनीलघटस्मरणके ऽत्र घटो ऽस्तीत्यादौ न व्यभिचारः । कदम्बग्रहणमाकाङ्क्षादीनां परस्परप्रतियोगित्वं प्रतिपादयितुम् । यत्तु दृष्टान्तासिद्धिवारणाय तदुपादानं वाक्ये पदत्वाभावादिति । तत्र । व्यभिचारावारकत्वेन व्यर्थत्वात्प्रत्येकपदेऽपि व्याप्तिग्रहसंभवाच्च । वैशेषिकमते शक्तिग्रहस्य स्मारितेत्यत्रोपयोग इति ध्येयम् । एवं च यथाश्रुतेनैवोपपत्तौ साध्ये पदार्थविशेषणत्वेनाकाङ्क्षादिमत्त्वं प्रक्षिप्य हेतावाकाङ्क्षादिपदवैयर्थ्यादुक्तं इति केषां चिदुक्तमनादेयमिति ध्येयम् । यत्तु पदार्थपदस्य प्रकृतपदार्थपरत्वं न विस्मृतिमेवं च घटमानयेति वाक्ये पटानयनसंसर्गधीर्पूर्वकत्वेनार्थान्तरं स्यात् तथा च स्वजन्यज्ञानसमनविषयत्वं संसर्गधीर्विशेषणं पूरणीयमेवं च निराकाङ्क्षादिषु स्वस्याबोधकत्वेन न तस्य स्वजन्यज्ञानसमानविषयत्वमस्तीति तत्र व्यभिचारवारणायाकाङ्क्षादिविशेषणम् । न चैवमपि साकाङ्क्षादावाकाङ्क्षाद्विज्ञानेनान्वयबोधके व्यभिचार इति वाच्यम् । स्वार्थं हीदमनुमानं, तथा च हेतुग्रहे साध्यसत्त्वात् । अन्यथा व्यभिचाराग्रहेणोभययानुमित्युत्पत्तिप्रतिबन्धाभावात् । न च व्यभिचारिलिङ्गजन्यत्वेनाभासतापत्तिः । साध्यवति साध्यानुमितेर्विषयाबाधेनाभासत्वासंभवादिति युक्तः पन्था इति । तच्चिन्त्यम् । नहि न्यायमतइवाकाङ्क्षादिमत्वमात्रप्रतिसंधानादेव वैशेषिकनयेऽपि शब्दान्वयबोधकः, किं तु व्याप्यत्वादिना प्रतिसंहितः । तथा चाकाङ्क्षादिमत्तया ज्ञायमानेनापि येन शब्देन व्याप्यादिप्रतिसंधानरूपसहकारिविरहादन्यबोधो न जनितस्तत्र व्यभिचारग्रहेऽपि संभवत्येव । किं चैवं तात्पर्यविषये इत्यपि विशेषणं व्यर्थमेव, अनभिमतसंसर्गज्ञानस्य भिन्नविषयकत्वनियमेन तदादायार्थान्तरासंभवात्तात्पर्यविषयपदेनैवोक्तार्थान्तरवारणसंभवे उक्तविशेषणपूरणायोगाच्चेति । (१५) घटमानयेति । दृष्टान्तान्तरेण तत्रापि साध्यसिद्धिरिति भावः ।

(१६) योग्यतासत्तिमत्त्वे सति संसृष्टार्थपरत्वात् ।

(१७) तत्परसंनिधिमत्त्वादिति न हेतुः । संसृष्टो हि यो ऽर्थः तत्परत्वं तत्परसंनिधिमत्त्वं वा (१८) ऽसिद्धं, संसर्गस्य प्रागप्रतीतिः, (१९) संसृष्टत्वप्रकारकप्रतीतिपरत्वं तत्प्रकारकप्रतीतिपरसंनिधिमत्त्वं वा (२०) ऽनाप्तोक्ते (२१) निराकाङ्क्षे च व्यभिचारि, संसर्गस्य (२२) बहुप्रकारकत्वेऽपि नानभिमतसंसर्गसिद्धिः । तस्य तात्पर्याविषयत्वात् । (२३) अन्यथा शब्दादप्यभिमतान्वयबोधो न स्यात् । (२४) अत एव विशेषणविशेष्यभाववदर्थकानि तद्विधपूर्वकाणि वेति न साध्यम् ॥ यत्तु स्मारितार्थसंसर्गवन्तीति साध्यम् । मत्वर्थश्च (२५) लिङ्गतया ज्ञापकत्वं, न चान्योन्याश्रयः ।

लीलावतीकारोक्तं हेतुद्वयं दूषयति । (१६) योग्यतेति । (१७) तत्परेति । संसृष्टार्थपरसत्तिमत्त्वादित्यर्थः । न चायोग्ये व्यभिचारः, तत्रसंसृष्टार्थाभावादिति भावः । के चित्तु योग्यतामात्रमत्राप्यनुषजनीयमेवेत्याहुः । (१८) असिद्धमिति । अज्ञानरूपासिद्धिरित्यर्थः । (१९) संसृष्टत्वेति । यद्व्याप्यज्ञाप्यसिद्धिः संसर्गस्याप्रकारत्वात्तथापि लिङ्गविधया शब्दस्य बोधकत्वे संसर्गप्रकारकप्रतीत्यङ्गीकारः शब्दबोधस्य तस्य वाक्यार्थविधया भानादिति भावः । (२०) अनाप्तोक्तइति । एतच्च द्वितीयहेत्वभिप्रायेण । तत्र योग्यताविशेषणाभावात् । के चित्तु सजातीये ऽन्वयदर्शनं योग्यतेति मतेनाक्तमित्याहुः । (२१) निराकाङ्क्षे चेति । प्रकृतसंसर्गान्यसंसर्गप्रतीतीच्छयोच्चरति घटः कर्मत्वमित्यादौ योग्यासन्न इत्यर्थः । तत्र प्रकृतपदार्थसंसर्गे तात्पर्याभावेनाक्तसाध्यासत्त्वात्तेन प्रतीत्यजननादीश्वरतात्पर्यस्याप्यभावादिति भावः । (२२) बहुप्रकारकत्वेपीति । बहुविधत्वेपीत्यर्थः । (२३) अन्यथेति । तात्पर्याविषयस्यापि संसर्गस्य सिद्धिप्रसक्तावित्यर्थः । (२४) अत एवेति । अनभिमतसंसर्गसिद्धिप्रसङ्गादेवेत्यर्थः । (२५) लिङ्गतयेति । अत्र ज्ञापकत्वमात्रं साध्यं यथा ज्ञापकत्वं तथा तत्साधनाय लिङ्गतयेत्युक्तम् । न चैवं सिद्धसाधनमिति वाच्यम् । नहि परं प्रत्यभिन्नप्रमाणत्वसाधनायेदम् । किं तु यथा ऽनुमानविधया शब्दादर्थधीः श्रोतुहृत्पद्यते सा रीतिः प्रयोगेणोपदर्श्यते तत्र नैयायिककर्तृकसिद्धसाधनोद्भावनप्रसङ्ग एव नास्ति । अन्यथा पूर्वानुमानेऽप्यगतेः । न चैवमन्योन्याश्रयप्रसङ्गानवकाश इति वाच्यम् । यत्र हि वाक्ये व्याप्तिग्रहस्तत्र तज्ज्ञापकत्वं साध्यं तत्र स्वातन्त्र्येण तत्रानभ्युपगमात् । किं तु

(२६) पूर्वपूर्वानुमितिहेतुत्वेनानादित्वादिति । तत्र ।
(२७) ज्ञापकत्वमात्रेणार्थासिद्धेः । (२८) प्रमापकत्वे
तेनैव व्यभिचारात् ।

लिङ्गतयैव तत्र व्याप्तिग्रहस्यानमनवस्थाभिया नान्यद्वाच्य-
मिति तदेव वाच्यमित्यन्योन्याश्रयसंभवात् । (२६) पूर्वति ।
तथा चानादित्वादनवस्था न दोषायेति भावः । (२७) ज्ञाप-
कत्वेति । असत्यपि संसर्गं ज्ञापकत्वसंभवादित्यर्थः । यदि च
स्मारितसंसर्गस्य ज्ञानजनकानीति साध्यं तदा प्रमापकत्वमेव
पर्यवसन्नमिति भावः । यद्यप्यर्थसिद्धिरर्थज्ञानमेवेति ज्ञानवि-
शेषणीभूतार्थानुमितिरर्थसिद्धिर्भवत्येव तथाप्यर्थज्ञानानुमित्या
वास्तवोपपत्त्यर्थ इत्यवधारणाभावएवार्थासिद्धिर्द्रष्टव्या । तस्यैव
निष्क्रम्यप्रवृत्त्युपपत्तिकत्वात् । प्रमात्वं च वस्तुनियतमिति त-
द्गर्भं साध्ये नोक्तदोष इति भावः । यद्यपि प्रकारान्तरेण तत्र
प्रामाण्यनिश्चयसंभवेनोक्तदोषस्तथापि उक्तरीत्या एकदा त-
त्संभव इति लाघवमित्यर्थः । (२८) प्रमापकत्वइति । आ-
काङ्क्षादिमतेऽपि सहकारिविरहेण कदाचित्प्रमानुत्पादकत्वा-
दित्यर्थः । यद्यपि ज्ञापकत्वेऽपि व्यभिचारोऽस्ति तथापि दूष-
णान्तरस्यैव संभवादयं नोद्भावित इति ध्येयम् । ननु स्वरूप-
योग्यत्वं साध्ये न व्यभिचार इति चेत् । अत्र वदन्ति । ता-
दृशसाध्ये प्रकृतसंसर्गासिद्धिरेव दोषः । तथाहि, तस्य साध्य-
त्वे यादृशेन हेतुना वाक्ये कस्यापि प्रमा न जन्यते । तत्र
तादृशपदस्मारितपदार्थसंसर्गप्रमां प्रति तस्य स्वरूपयोग्यत्व-
मादाय न साध्यसत्त्वमुपेयम् । तस्या अत्यन्तासत्त्वात् । किं
त्वन्यादृशवाक्यजन्यप्रमां प्रति तस्य तत्त्वमादाय तत्र तत्स-
त्वमुपेयम् । तथा च तस्य साध्यत्वे कथं पक्षीभूते वाक्ये प-
क्षधर्मताबलादपि प्रकृतसंसर्गस्य प्रमावच्छेदकतया सिद्धिः
स्यात् । प्रमित्यजनकवाक्यद्वयं तत्राप्यन्यादृशवाक्यजन्यप्रमा
मेवादाय तत्स्वरूपयोग्यतां विषयीकृत्य प्रकृतानुमितिपर्यव-
सानसंभवात् । तस्मात्प्रकृतसंसर्गसिद्ध्यर्थं प्रमारूपफलोपधान-
मेव साध्यम् । किं च प्रमास्वरूपयोग्यत्वं साध्ये हेतौ योग्य-
ताविशेषणवैयर्थ्यम् । आकाङ्क्षाविशिष्टत्वेनैव शब्दस्य प्रमां
प्रति स्वरूपयोग्यत्वात् । बाधविरहप्रयोग्यतायाश्च तस्य त-
ज्जनने सहकारित्वात् । अत एव शाब्दप्रमायां तस्या गुण-
त्वमुक्तम् । यदि च योग्यतैव प्रमास्वरूपयोग्यतावच्छेदिका
ऽऽकाङ्क्षैव सहकारिणी तदाकाङ्क्षापदवैयर्थ्यमेव । आसत्तिपदं
च उभयार्थापि व्यर्थं स्यात् । नहि सापि प्रमा स्वरूपयोग्यता-
वच्छेदिका, योग्यतासत्त्वे तदुभेऽपि शाब्दप्रमात्युत्तरिति ।

केचित्तु लिङ्गस्याजनकतया जनकत्वसाधने व्यभिचार

(२६) ज्ञानावच्छेदकतया च संसर्गसिद्धिः । (३०) ज्ञान-
ज्ञानस्य तद्विषयविषयकत्वात् (३१) संसर्गं च संबन्धिन
एव विशेषकत्वात् पक्षधर्मताबलाद् व्यापकत्वेनागृहीत-
स्यापि संसर्गविशेषस्य सिद्धिः । अथैवं भ्रान्तिज्ञानमपि
भ्रमः स्यात् । न चेष्टापत्तिः । (३२) ईश्वरस्यापि भ्रान्तत्वा-
पत्तेः । (३३) इदं रजतमिति भ्रमादिव शुक्तौ रजतज्ञा-
नवानयमिति ज्ञानाद्भ्रान्तिज्ञानप्रवृत्त्यापत्तेश्च । (३४) यत्तु
भ्रमविषयकत्वेन न भ्रमत्वं भ्रमविषयस्य (३५) सिद्ध-
सिद्धिभ्यां पराहतत्वादिति

इत्याहुः ॥ ननु संसर्गस्याव्यापकत्वात्कथं तत्सिद्धिरित्यत
आह । (२९) ज्ञानेति । वदित्वादिवद्व्यापकतावच्छेदकस्यापि
भ्रान्तमनुमितौ अविशुद्धमिति भावः । संसर्गभ्रान्ते बीजान्तर-
माह । (३०) ज्ञानज्ञानस्येति । ज्ञानज्ञानस्योपस्थिततद्विषयविष-
यकत्वस्वभावात् । अनुव्यवसायादौ तथा दर्शनात् । तत्र
व्यवसायेन तस्योपस्थितिरत्र व्यापकतावच्छेदकतयेति । यथा-
श्रुते ज्ञानादिपदजन्यज्ञाने व्यभिचार इति ध्येयम् । एतच्च
सृष्ट्यर्थानुभवजनकवेदमूलेत्यादौ मीमांसकमतद्वयं तदस्य ज्ञान-
विषयीभूय संसर्गं नावच्छेदकः, किं तु प्रकृतानुमितिविषय-
एवेति दर्शयितुमुक्तम् । ननु तथापि न संसर्गविशेषधीः प्रव-
र्तिका च सेत्यत आह । (३१) संसर्गं चेति । तथा च स्मा-
रितघटादिपदार्थविशेषितसंसर्गसिद्धौ न प्रवृत्त्यनुपपत्तिरिति
भावः । (३२) ईश्वरस्येति । त्वदुक्तरीत्या तज्ज्ञानस्यापि भ्रम-
विषयीभूतासद्वैशिष्ट्यावगाहित्वादिति भावः । नन्वीश्वरज्ञानं
पारमार्थिकमात्रविषयतया न तथा । संसारिज्ञानं तु भ्रमविष-
यकं भ्रमः स्यादित्यत्रेष्टापत्तिरेवेत्यपरितोषादाह । (३३) इद-
मिति । नह्यत्रापिष्टापत्तिरिति भावः । न च विशेषदर्शना-
दिना तत्र शुक्तौ नासद्वैशिष्ट्यभ्रान्तमिति वाच्यम् । तथाप्युक्त-
नियमभङ्गादिति भावः । भ्रमविषयविषयकत्वेन भ्रान्तिज्ञान-
स्यापि भ्रमत्वमित्यत्र पूर्वपक्षे कस्य चित्समाधानशुक्तिं प्र-
थमं दूषयितुं सिद्धान्त्येवापन्यस्यति । (३४) यत्त्विति । (३५)
सिद्धीति । सत्त्वासत्त्वाभ्यामित्यर्थः । तथा च यदि भ्रमविषयः
सन् तदा तद्विषयत्वं सद्विषयत्वमेव पर्यवसन्नं तेन च भ्रमत्व न
साध्यं, विरोधात् । सद्विषयस्य ज्ञानस्य प्रमात्वनियमात् ।
यदि च भ्रमविषयो ऽसन् तदा ऽसद्विषयत्वेन भ्रमत्वमित्या-
यातं तदपि न संभवति । असतः शशशृङ्गवद्वानासंभवेन त-
स्यासिद्धत्वादित्यर्थः । केचित्तु स यद्यसन् तदाभ्रमविषयविष-
यकत्वरूपलिङ्गज्ञानमपि भ्रम एवेति तेन कथं भ्रमत्वं साध्यमिति

(३६) तत्र वक्ष्यामः । (३७) मैवम् । असद्विषयत्वेन हि न भ्रमत्वम् । (३८) भ्रमविषयाणां सत्त्वात्, (३९) किं तु व्यधिकरणप्रकारकत्वेन, न च भ्रमस्य ज्ञाने व्यधिकरणं प्रकारः । रजतत्वप्रकारकत्वस्य भ्रमेऽपि सत्त्वात् । (४०) अन्यथा भ्रान्त्युच्छेदः । प्रमाणाभावात् । (४१) ननु प्रतारकवाक्ये व्यभिचारः । विशेषदर्शनेन तत्र संसर्गज्ञानाभावात् । न च संसर्गमप्रतीत्य वाक्यरचना न संभवतीत्याहार्यं तस्य संसर्गज्ञानं संभवतीति वाच्यम् । तावत्पदज्ञानादेव शुक्तस्येव वाक्यरचनोपपत्तेः । अन्यथापि तस्यैव तन्त्रत्वादिति चेन्न । (४२) एतद्वाक्यमेतस्य पदार्थसंसर्गं बोधयिष्यतीत्या (४३) श्रुतेन वाक्यप्रयोगात्स्यापि संसर्गज्ञाना (४४) योग्यताविरहाच्च । अत एव विसंवादिवाक्ये शुक्तवदुच्चरिते न व्यभिचारः ।

भ्रमत्वसिद्धेः यथार्थायाः सिसाधयिषितत्वादित्याहुः । (३६) तत्र वक्ष्याम इति । तत्र समाधानयुक्तौ व्याघातरूपायां सद्विषयत्वेऽपि व्यधिकरणप्रकारत्वेन भ्रमत्वमिति नोक्तविरोध इत्यनुपदमेव स्वकर्तव्यसमाधानावसरे वक्ष्याम इत्यर्थः । स्वयं समाधत्ते । (३७) मैवमिति । (३८) भ्रमेति । शुक्त्यादीनां सर्वेषां पारमार्थिकत्वादित्यर्थः । तथा चासद्विषयकत्वमप्रसिद्धमिति भावः । तर्हि सद्विषयकत्वेऽपि रजतभ्रमवद्भ्रान्तिज्ञानस्य भ्रमत्वमस्त्वित्याशङ्क्याह । (३९) किं त्विति । तथा चेष्टतावच्छेदकप्रकारकत्वाभावाच्च प्रवर्तकत्वमपि भ्रान्तिज्ञानस्येति भावः । व्यधिकरणं किं चिदिति शेषः । (४०) अन्यथेति । असद्विषयत्वेनैव भ्रमत्वे भ्रान्त्यसिद्धिः । भ्रान्त्याहकस्य च सर्वस्यैवासद्विषयत्वापत्त्या भ्रमत्वापातादित्येके । भ्रमानुव्यवसायादेरपि व्यधिकरणप्रकारकत्वइत्यन्ये । रजतभ्रमज्ञानस्यापि रजतत्वप्रकारकत्वे भ्रान्तित्वासिद्धेः । शुक्त्यादौ रजतत्ववैशिष्ट्यावगाहित्वेन तत्र तदभाववत्त्वानवगाहितया भ्रमज्ञानेन भ्रान्तित्वावगाहनायोगादित्यपरे । अन्वयप्रयोजकपक्षं योग्यतेति मत्वादेशयति । (४१) नन्विति । (४२) एतद्वाक्यमिति । तथा च संसर्गज्ञानजन्यत्वेऽपि प्रतारकवाक्ये कथं चित्संसर्गज्ञानपूर्वकतामत्रेणोक्तसाध्यसंभवाच्च व्यभिचार इति भावः । (४३) आशयेनेति । एवं चेच्छाहेतुतया तद्विर्वाद्येत्यर्थः । ननु संसर्गप्रमापूर्वकत्वं साध्यं तच्च तत्रासंभवीति व्यभिचारतादवस्थमिष्यत आह । (४४) योग्यतेति । बाधाभावरूपा योग्यता तत्राभिमतः, तथा च साध्यभावसत्त्वेऽपि हेत्वसत्त्वाच्च

(४५) शब्दात्संसर्गप्रत्ययस्तु योग्यताभ्रमात् ॥ अथ संसर्गज्ञानं विना शुक्तस्यान्यस्य वा संवादिवाक्ये (४६) भ्रान्तप्रतारकवाक्ये च व्यभिचारः । (४७) कथं वा तत्र संसर्गप्रमा । वक्तृज्ञानानुमानासंभवादिति चेत् (४८) यदि तत्र संसर्गप्रमा तदा वेदतुल्यतेत्युक्तम् । (४९) आकाङ्क्षा योग्यतासन्तिश्च ज्ञाता उपयुज्यन्ते । (५०) अन्यथा शाब्दभ्रमानुपपत्तेरिति । उच्यते । अर्थज्ञानं प्रवर्तकं न तु ज्ञानज्ञानं गौरवाद् (५१) व्यभिचाराच्च । अतो रजतज्ञानवानयमिति ज्ञानं न प्रवर्तकं किं त्विदं रजतमिति ज्ञानम् । इदमपि ज्ञानं रजतविषयकमिति चेत् । सत्यम् । न तु रजतत्वप्रकारकं प्रवर्तकं च तथा । (५२) अन्यथाभ्रान्तस्येव भ्रान्तिज्ञस्यापि प्रवृत्तिप्रसङ्गः (५३) तदद्वयसंकरापत्तिश्च ॥ एतेन लक्षणाद्यनुरोधात्तात्पर्यग्रहो वाक्यार्थधीहेतुः । तात्पर्यं च पदार्थसंसर्गविशेषप्रतीत्युद्देश्यकत्वम् । तथा च तद्वाहकानुमानादेव तात्पर्यज्ञानावच्छेदकतया संसर्गसिद्धिरित्यपास्तम् ॥

व्यभिचार इति भावः । (४५) शब्दादिति । लिङ्गतयेति शेषः । (४६) भ्रान्तेति । न च हायं संसर्गज्ञानमस्त्येव, तच्च विषयाबाधात्ममेति न व्यभिचार इति वाच्यम् । बाधितस्यापि स्मृत्युपनीतस्याहार्यारोपसंभवादिति भावः । वस्तुतस्तु भ्रान्तप्रतारकस्येव वाक्यं भ्रान्तप्रतारकवाक्यं तथा च घटाभावसंसर्गज्ञानानन्तरं घटो नास्तीति वक्तव्ये करणापाटवेन घट इति प्रयोगे व्यभिचारो बोध्यः, भ्रान्तप्रतारकोऽपि घटाभावं बुद्ध्वा घट इति प्रयुङ्गइति साम्यं, तत्पक्षीकरणे बाधमाह । (४७) कथं वेति (४८) यद्वीति । यदि न तत्र संसर्गप्रमा तदा तात्पर्यगर्भाकाङ्क्षारूपहेतुविशेषणविरहादेव न व्यभिचारः । यदि तु तत्र संसर्गप्रमा तदश्वरतात्पर्यं तदीयसंसर्गज्ञानं वादाय साध्यमस्त्येवेति न व्यभिचार इत्यर्थः । (४९) आकाङ्क्षेति । अतो न लिङ्गविशेषणत्वानुपपत्तिरिति भावः । (५०) अन्यथेति । यदि ताः स्वरूपसत्य एव हेतव इत्यर्थः । यद्यपि योग्यतायां सत्यामाकाङ्क्षासत्त्वोर्धमाद् न शाब्दभ्रमस्तथापि अयोग्ये शब्दे तयोर्धमाद्यः शाब्दभ्रमः स न स्यात् । स्वरूपसदाकाङ्क्षासत्त्वोस्तत्राभावादिति भावः । एतदपि तात्पर्यघटिताकाङ्क्षापक्षे बोध्यम् । (५१) व्यभिचारादिति । इदं रजमिति ज्ञानादपि प्रवृत्तिदर्शनादित्यर्थः । (५२) अन्यथेति । यदि तत्प्रकारकं ज्ञानं न प्रवृत्तिजनकं किं त्वर्थज्ञानमात्रं तदेत्यर्थः । (५३) तदद्वयेति । भ्रमो भ्रमविषयकं ज्ञानं द्वयं तस्य

(५४) किं च व्यापकतावच्छेदकप्रकारिकानुमितिस्ततः स्मारितपदार्थसंसर्गज्ञानपूर्वकाणीत्यनुमितिः स्यात्, न तु-
रजतज्ञानपूर्वकाणीति । (५५) तस्मात्प्रवर्तकज्ञानं शब्दा-
देव, अत एव प्रवृत्त्यर्थमनुवादकता शब्दस्येत्यपास्तम् ।
शाब्दानुमित्योर्भिन्नप्रकारकत्वादेकविषयत्वाभावेनाननुवा-
दकत्वात्तस्यैव प्रमाणत्वात् ।

सांकर्यं प्रवर्तकत्वेन । नन्वन्यत्र यथा तथास्तु प्रकृतानुमानं र-
जतपदस्मारितरजतत्वविशिष्टमेव रजतं पक्षधर्मतावदवगाह-
मानं रजते रजतत्वप्रकारकं तत्संसर्गं तत्संसर्गप्रकारकं तज्ज्ञाने
तज्ज्ञानत्वप्रकारकं भवति । रजतत्वादिनैव रजतादेः प्रागुपस्थि-
तत्वाच्च तु रजतत्वप्रकारकत्वप्रकारकं तेन रूपेण प्रागनुप-
स्थितेरित्यनुशयेनाह । (५४) किंचेति । अनुमितावुपनीतभानं
विहृदुं तथा च अनुमितिपूर्वं रजतत्वेन रजतोपस्थितावपि
न तेन रूपेण तस्यानुमितिविषयत्वं, किं तु स्मारितत्वेनेति
भावः । ननु संप्रदायमते पूर्वज्ञानोपनीतस्यानुमितिविषयत्व-
मेव । युक्तं च तथा । लाघवात् प्रमाणत्वावच्छेदेनैवोपनयस-
हकारित्वकल्पनात् । अत एव परामर्शोपनीतलिङ्गोपहितनै-
ङ्गिकभानाभ्युपगमः । अत एव लाघवज्ञानोपनीतमेकत्वं कर्तरि
भासत इति श्रुत्युक्तोप्यनुमतं, तद्वदेव च रजतपदादिना रज-
तत्वादिप्रकारेण रजतादेरुपस्थितत्वात्प्रकृतानुमानस्य रजतत्व-
प्रकारकत्वं प्रवर्तकत्वं च भवतीति तन्मते शब्दप्रामाण्यमसा-
धितमेवेत्युच्यते । (५५) तस्मादिति । इदमत्राकूतमस्तु ।
उक्तानुमानस्य रजतत्वप्रकारकत्वसंभवः तथापि न तस्य प्र-
वर्तकत्वम् । तथाहि । नहि ज्ञानं रजतत्वप्रकारकमित्येव र-
जते प्रवर्तयति, रजतं प्रमेयमिति ज्ञाने ऽप्यप्रवृत्तेः । किं त्वि-
ष्टानीमत्र गेहे रजतमस्तीत्याकारं तत्तद्वेशतत्कालसंसर्गवि-
शेषावच्छिन्नतया रजततया रजतमवगाहमानं तत्र ज्ञानं प्रवर्त-
यति । तादृशं च ज्ञानं नोक्तानुमानात्तेषामाधाराधेयभावसंब-
न्धविशेषस्य तत्राभानात् । ततो ह्येतानि पदानि रजतादि-
संसर्गज्ञानपूर्वकाणि इत्येव प्रतीतिः स्यात् । न च तात्पर्य-
विषयत्वस्य संसर्गविशेषणत्वात्तल्लाभः । तथापि तात्पर्यवि-
षयत्वेनैव प्रकारेण तद्वीः स्यात् । नहि रजतत्वादे रजता-
दिपदवत्संसर्गविशेषस्याप्युपस्थापकं पदान्तरमस्ति येन व्याप-
कतावच्छेदकप्रकारातिरिक्तेनापि रूपेण तत्र संसर्गभानं स्यात् ।
एवं चैत्रो दण्डीति शब्दाच्चैत्रविशेषकं दण्डित्वप्रकारकं ज्ञा-
नमनुभूयते । यतश्चैत्रे दण्डार्थप्रवृत्तिरदण्डिव्यावृत्तिबोधश्च
तदपि नोक्तानुमानात् । पदपक्षके पदानामेव विशेष्यत्वादयि-
मपदार्थपक्षके दण्डित्वप्रकारत्वाभावात् । न च दण्डित्वेन

मनसा तादृशं ज्ञानमिति वाच्यम् । तथा सति पदोपस्थापि-
तानामेव पदार्थानां भानसः संसर्गप्रत्यय इति किमान्तरालि-
कानुमानकल्पनेन । किं च घटमानयेति शब्दात् प्रवर्तते
घटः कर्मत्वमानयनं कृतिरित्यतो नेति सर्वानुभवसिद्धम् ।
सतात्पर्यकयोग्यासन्नपदकदम्बकस्यापि प्रकृतसाध्यव्याप्यत्वा-
त्तस्य च घटः कर्मत्वमित्यादावपि सत्त्वेन तादृशसंसर्गज्ञानानु-
मितिर्संभवात्ततोपि घटानयनप्रवृत्तिर्वज्रलेपायितैव स्यात् । न-
ह्याकाङ्क्षागर्भेण हेतुना नाहं जनितेत्येवानुमितिर्न प्रवर्तयेत् ।
प्रवृत्त्योपयिकस्य घटत्वप्रकारकत्वादेस्तदाप्यनपायात् । न च
साध्यमप्याकाङ्क्षागर्भमेव तथा चोक्तहेतुस्तद्व्याभिचारीतिन तत्र
तदनुमितिमुत्पादयतीति वाच्यम् । एवमाकाङ्क्षागर्भसाध्यानु-
मितिं मा जनयतु यथाश्रुतानुमितिमुत्पादयेदेव ॥ तथा च प्र-
वर्तकत्वमपि स्यादेव प्रवृत्त्योपयिकार्थविषयत्वे विशेषाभावात् ।
नह्याकाङ्क्षाज्ञानमपि प्रवर्तकं येन तदविषयत्वाच्च प्रवर्तयेत् ।
तस्मादाकाङ्क्षासहकारेण घटमानयेति वाक्यं घटः कर्मत्वमा-
नयनं कृतिः, इत्यादिशब्दस्थलीयसंसर्गानुमितिर्विलक्षणं शा-
ब्दज्ञानमुत्पादयतीत्यकामेनापि स्वीकरणीयम् । तदिदमु-
क्तम् । प्रवर्तकं च ज्ञानं शब्दादेव शाब्दानुमित्योर्भिन्नप्रकार-
कत्वादिति चेत् । एवं च योग्यतादिमत्तया ऽप्रतिसंहितेति
शब्दे लिङ्गान्तरेण तदाभासेनापि तादृशसाध्यानुमितिर्संभवे
तदापि तस्य प्रवर्तकत्वापत्तिः । तथा च योग्यतादीनां सर्व-
सिद्धं शब्दसहकारित्वं भज्येत । अपि च सर्वथा यदि शब्द-
प्रामाण्ये पद्वेपस्तदा पदस्मारितपदार्थानां कविकाव्यमूलभूत-
ज्ञानवन्मानस एव संसर्गप्रत्ययः कथं नाभ्युपेयते तस्य शब्द-
ज्ञानसमानप्रकारकस्यापि संभवेन उक्तदूषणावकाशो न भव-
ति इत्यपरमप्यनुकूलं भवति । ननु शब्दस्थले साक्षात्करो-
मीत्यनुव्यवसायाभावाच्च तथेति चेत् । हन्तैवमनुमिनोमीत्य-
नुव्यवसायाभावादानुमानिकत्वमपि कथम् । प्रत्युत विलक्षण-
शाब्दानुव्यवसाय एवेति संचेपः ॥

॥ अथ गोपाललीलाकाव्यस्य ॥

॥ तृतीयसर्गारम्भः ॥

अथैकदोत्थानिकपर्वणीश-

जन्मर्चयोगे सह वल्लवीभिः ।

वादिचघोषैर्द्विजवैधमन्त्रै-

नन्दस्य जायात्मजमभ्यभिञ्जत् ॥ १ ॥

दत्त्वा दृशोरञ्जनमाप्यधेनु-

द्वयैर्द्विजैः स्वस्ति च वाचयित्वा ।

विमुद्रिताक्षं किल निद्रये-
 मशीशयद्वालमनःसमीपे ॥ २ ॥
 नन्दस्य पत्नी निजनन्दनस्य
 शुश्राव न क्रन्दनमुत्सवोत्का ।
 रुदन्नदस्ताङ्गिरनो निपात्य
 पुनः पुनः पातुमसौ रुरोद ॥ ३ ॥
 अनो विपर्यस्तममी समीक्ष्य
 नन्दादयो ध्वस्तसमस्तभागडम् ।
 कस्मादकस्मादनसो विवृति-
 रित्यूचुरन्योन्यमुदीक्षितास्याः ॥ ४ ॥
 बाला विवृतावनसो निमित्त-
 मुत्क्षेपणं तत्पदयोरवोचन् ।
 विशश्वसुर्विश्वपतेर्बलं त-
 दनन्तशक्तेर्न तु तेऽविदन्तः ॥ ५ ॥
 सुतं यशोदा गृहभीतिचिन्ता
 व्यया क्वचित् तावदुपेत्य नीत्वा ।
 अङ्गे निधायोज्ज्वलपङ्कजाक्ष-
 मधोऽक्षजः पात्विति पर्यपीप्यत् ॥ ६ ॥
 अतिष्ठिपन् पूर्ववदेव तेऽनः
 शिरो धुनानाः परमादुतेन ।
 आजूहवद्विप्रवरान् व्रजेश-
 स्तद्वेषशान्त्यर्थमजूहवच्च ॥ ७ ॥
 मन्त्रेः स ऋक्सामयजुर्भिरेनं
 तदा तदुत्पातनिवृत्तिहेतोः ।
 सर्वौषधीर्भिर्दधिपल्लवैश्च
 दूर्वाक्षतैः सभ्यजनोऽभ्यषिञ्चत् ॥ ८ ॥
 तदाशेषः सत्यतया गृहीत्वा
 दोग्ध्रीरदादम्बरहेमकाम्याः ।
 लब्ध्वा सहाजैरथ गा घटोद्गी-
 रानन्दयन् नन्दमनिन्दितास्ते ॥ ९ ॥
 अथैकदारूढमशङ्कमङ्गं
 बालं यशोदा किल लालयन्ती ।
 भूभृद्गुरुं वोढुमनीश्वरा तं
 न्यधत् भूमौ सह विस्मयेन ॥ १० ॥

दैत्यस्तृणावर्त इति प्रसिद्धो
 वात्यामयः कश्चन कंसभृत्यः ।
 आक्रान्तगोष्ठः किल चक्रवात-
 क्रमेण हर्षेण हरिं जहार ॥ ११ ॥
 चिराय दाहूणि महान्ति येन
 तनुप्रमाणानि दिवीरितानि ।
 विचेरुस्त्रैः स रजोऽतिवृष्ट्या
 रुन्धन् दिशोऽन्धीकुरुते स्म दृष्टिम् ॥ १२ ॥
 खद्योतवद् द्योमणिनापि यच्च
 व्यद्योति तद्योजयतान्धकारम् ।
 दैत्येन वात्याकपटेन नीतं
 सुतं यशोदा न ददर्श भूमौ ॥ १३ ॥
 वात्यास्वरूपे गगनातपच-
 दण्डेऽधिगोष्ठं परिवर्तमाने ।
 नन्दप्रिया पुत्रमनीक्षमाणा-
 शोचद्गृध्रं तं हृदि लोचयन्ती ॥ १४ ॥
 आक्रान्दनं काश्चन नन्दपत्न्याः
 श्रुत्वाश्रुमुख्यः किमिदं बतेति ।
 शान्तेऽथ वात्योद्गतपांशुवर्षे
 हर्षे विषादं पुनरापुरायाः ॥ १५ ॥
 स्वनाशकं नाशकदेष वोढुं
 दैत्योऽतिभाराद्गललग्नमारात् ।
 विनिर्यदक्षः स विनष्टचेष्ट-
 स्तेनैव सार्धं दृषदि न्यपप्रत् ॥ १६ ॥
 नाङ्गी न जङ्घे न भुजौ च यस्य
 विध्वस्तदेहस्य दृषन्निपातात् ।
 गोप्योऽक्षताङ्गं हृदयेऽस्य बालं
 चरन्तमादाय ददुर्जनन्यै ॥ १७ ॥
 दैत्येन नीतं कपटेन मृत्यो-
 र्मुखादिवायातममुं विमृश्य ।
 गोप्यश्च गोपाश्च मुदा तदानी-
 मन्योन्यमुच्चावचमित्यवोचन् ॥ १८ ॥
 पापः स्वपापादुपयाति शान्तिं
 क्षेमं सदा साधुजनः समेति ।

यदस्य दैवादजनिष्ठ भव्य-
मनिष्ठमेतस्य दुरात्मनोऽभूत् ॥ १९ ॥
किमन्यदद्यावधि केवलं नः
पुण्यैः प्रसन्नः पुण्यैः पुराणः ।
तमेव मन्येमहि बालकोऽसा-
वत्येति मृत्युं कथमन्यथैवम् ॥ २० ॥
देवर्षिमध्ये जनुरस्य युक्तं
शौरेर्यदुक्तं पुरतोऽन्वभावि ।
यत् पूतनापतिरनोविवृतिः
पुनस्तृणावर्तविपतिरैवि ॥ २१ ॥

चतुर्भिः कलापकम् ।

कदाचन स्तन्यमनन्यरूपं
सुतं यशोदा बहु पार्थयित्वा ।
विजृम्भमाणस्य मुखेऽस्य विश्वं
ददर्श दर्शस्य निजाहितेन्दोः ॥ २२ ॥
सप्रापि सिन्धून् धरणीधरांश्च
धराजलोर्ध्वधगन्धवाहान् ।
वियद्विगिन्द्राग्निदिवाकरेन्दून्
द्वीपांश्च भूतानि चराचराणि ॥ २३ ॥
युग्मम् ।

विश्वं निरीक्ष्यास्य समस्तमास्ये
भयेन माता हृदि वेपमाना ।
उत्पातशान्त्यै हरिमेव दध्यौ
स्वस्या ततोऽवीक्ष्य विजृम्भणेऽभूत् ॥ २४ ॥

गर्गः पुरोधा वसुदेववाचा
तौ रामकृष्णावय संस्करिष्यन् ।
कदाचिदागादमुमेक्ष्य नन्दः
सजातिरुत्थाय ननाम कामम् ॥ २५ ॥
आतिथ्यमस्मै परिकल्प्य कल्पा-
दान्तक्रमज्ञाननिधानमेनम् ।
समर्चितं चन्दनवन्दनादौः
सप्रश्रयः प्रीतमवोचदित्यम् ॥ २६ ॥
श्रेयो बहु स्यादिह नूतनानि
यत् पूतनादीनि दिने दिने नः ।

भवन्त्यरिष्टानि वियन्ति चाशु
भवत्प्रसादस्य तदेव रूपम् ॥ २७ ॥
त्वमस्मद्विष्टानि विधातुमागाः
पूर्णस्य कुर्युः किमु गोदुहस्ते ।
यो ज्योतिषां शास्त्रमशेषदीपं
लोकान् कृतार्थानकृत प्रणीय ॥ २८ ॥
प्राप्तं भवन्तं मम भागधेयै-
र्विज्ञापयामि प्रगुणप्रसादम् ।
बालौ विधेहि द्विजसंस्क्रियाभिः
पाचे कृपालो सदनुग्रहस्य ॥ २९ ॥
कुलकम् ।

मन्दं मुहुर्नन्दमिति ब्रुवाणं
गर्गोऽभिनन्द्य प्रतिवाचमूचे ।
निजस्पृहामात्रविलम्बभाजां
मनीषितं किं महतां दुरापम् ॥ ३० ॥
पुरोधसं मां सुहृदं भवन्तं
शौरेः क्वचित् स्वं रिपुमत्र जातम् ।
जानाति कंसो यदि संस्क्रियेते
बालौ मया हन्त भयं ततः स्यात् ॥ ३१ ॥
आज्ञा यदीया धरणिं समयां
क्रामत्यमुष्मिन्निह जागरूके ।
विनापि दोषं प्रतिकूलशङ्कि
तथा जनं राजकुलं हिनस्ति ॥ ३२ ॥
कुलकम् ।

इत्युक्तवन्तं मुनिसतमं तं
तूष्णीं भवन्तं भवनान्तरं स्वम् ।
स्नेहेन नीत्वा विहिताधिकार्ति
भूयोऽप्यवोचद्वसुदेवमित्रम् ॥ ३३ ॥
मध्येगृहं कैश्चिदलक्ष्यमाणः
स्वीयैरपि स्वस्त्ययनं विधाय ।
मयि स्वभृत्ये कस्यणाविशेषं
कृत्वाभकौ संस्कुरु विप्रवर्य ॥ ३४ ॥
श्रुत्वेति नन्दस्य वचो विचार्य
विधाय कार्यं विधिवत् स वैधम् ।

नामानि कृत्वा विविधानि तानि
 व्याचष्ट विस्पष्टमुदीरितार्थः ॥ ३५ ॥
 रामोऽग्रजोऽसौ रमणार्थधातोः
 संकर्षणो लोकहृदेष कर्षन् ।
 बलो बलस्यातिशयेन नाम्ना
 स्याद्रौहिणेयो जगति प्रसिद्धः ॥ ३६ ॥
 युगे युगे संभवतः प्रसिद्धा-
 स्त्रयोऽस्य वर्णाः सितरक्तपीताः ।
 कृष्णोऽधुनाभूदत एष कृष्णो
 नाम्नापि नन्द प्रभवेत् सुतस्ते ॥ ३७ ॥
 शैरेरपि प्राक् तव पुत्र एष
 कदापि जातः किल नन्दगोप ।
 तद्वासुदेवं प्रवदन्ति विज्ञा
 विज्ञाय तस्यात्मजमेनमेव ॥ ३८ ॥
 यस्मिन् नृणां प्रीतिजुषां करे स्यात्
 कीर्तिश्च लक्ष्मीश्च सदाऽभयं च ।
 भावी गुणैरेष समः स विष्णो-
 स्तरिष्यथैनेन सुदुस्तराणि ॥ ३९ ॥
 कुलकम् ।
 मुनिस्तमुक्तेति जगाम धाम
 सभाजितस्तेन कृतस्वकृत्यः ।
 नन्दस्तदात्मानममंस्त तृप्त-
 माशीः फलानामतिपूर्णकामः ॥ ४० ॥
 क्रियत्यनेहस्यथ याति सार्धं
 संकर्षणेन स्वयमेक आत्मा ।
 पश्चाद्विकर्षन् भुवि जानुनी स्वे
 चिक्रीड रिङ्गन् धृतपाणिपद्मः ॥ ४१ ॥
 विचेरतुश्चन्दनचर्चिताङ्गा-
 वाकृष्टजानू व्रजकर्दमेषु ।
 तन्मातरावेत्य विमृज्य गाव-
 मपीप्यतां स्तन्यमुभौ श्रिताङ्गौ ॥ ४२ ॥
 क्वाप्यव्रजन्त्यः परिहृत्य कृष्णं
 प्राप्य स्वमात्मानमिहेव गोप्यः ।
 प्रमोदपूर्णास्तदुदारलीलां
 गायन्त्य ईयुर्जनुषः फलं ताः ॥ ४३ ॥

अम्बेति तातेति च तत्प्रयुक्त-
 मव्यक्तवर्णं वचनं हसन्त्यः ।
 पुच्छग्रहादुत्सविकृष्यमाणौ
 दृष्ट्वा ननन्दुश्चिरविसृतस्वाः ॥ ४४ ॥
 निधाय वल्मीकमुखेषु पाणी
 शृङ्गेषु दंष्ट्रासु च चञ्चुषु द्राक् ।
 संक्रीडमानावनले निषेदुं
 न शेकतुस्तौ किल तज्जनन्यौ ॥ ४५ ॥
 बलेन बालैरपरैः समेतः
 स्तेयाय गव्यस्य परालयेषु ।
 बहूनुपायान् परिकल्प्य मुष्णान्
 कृष्णः स्वयं ब्रह्म परं चिज्जहे ॥ ४६ ॥
 स्तेयाय सर्पिर्नवतीतदुग्ध-
 दध्नां निबध्नन् विविधानुपायान् ।
 आभीरनारोभिरभीतिरेत्य
 स इत्युपालम्भि सदम्भडिम्भः ॥ ४७ ॥
 गोपि कोऽपि न कदापि कुचचित्
 केवलस्तव यथास्ति बालकः ।
 गम्यमस्य चरितं न योगिनां
 ग्राम्यलोक इह किं नु वेत्स्यति ॥ ४८ ॥
 मानं विना दधि पयो नवनीतमति
 संपतिरस्ति कियती बत गोधनानाम् ।
 प्रायेण मान्ति जठरेऽस्य जगन्ति हन्त
 किं तत्त्वमस्तु मनुजस्य न रीतिरीदृक् ॥ ४९ ॥
 ध्वान्तालये विनिहितं विचिनोति वस्तु
 स्वज्योतिरुज्ज्वलितगर्भगृहान्तरालः ।
 मन्यामहे कमपि नास्य गुणं गृणन्तु
 लोकाः शुकादय इव श्रुतिरम्यवाचः ॥ ५० ॥
 पिवत्यधिकमुष्णमप्यहह बालकस्ते पयो
 दवाग्निमपि पास्यति ध्रुवमसौ वने संचरन् ।
 कदापि दधि निक्षिपन् पयसि पीतशेषेऽथ त-
 दूढांशमयमाशयत्यनिशमाशु क्रीशान् निजान् ॥ ५१ ॥
 अशक्यग्रहं शिष्यभाण्डस्यमुच्चे-
 दधि क्षीरमश्नाति शृङ्गे दृशेव ।

समुत्तार्य दृष्टं यतोऽमचजातं
 तथाभूद्यथेभेन भुक्तं कपित्थम् ॥ ५२ ॥
 बन्धं छिनत्ति चरतोऽखिलगोकुलस्य
 यन्त्रिं भिनत्ति निजदर्शननिश्चलस्य ।
 तद् ब्रूमहे कथमसन्नरितं पुरस्ते
 यद्गोचरो न मनसोऽपि महात्मनोऽस्य ॥ ५३ ॥
 एतत्स्वरूपसविशेषनिरूपणेन
 पूर्णो श्रुतिर्न भवतीच्छति नेति नेति ।
 आसादि सावधिनिषेधगिरा भवत्या
 तत् तत्त्वमच तु ममोचितमेव मौनम् ॥ ५४ ॥
 प्रजानां सन्नतर्बहिरपि विभुत्वं विशदय-
 न्नयं कामाद्याप्रं हरति सुचिरं संचितमपि ।
 इदानीमस्माभिः सति परिहृता स्वाम्यविरहा-
 च्छरीरे गेहादावहमिति ममेति व्यवहृतिः ॥ ५५ ॥
 नराद्यानन्दानां शतगुणतया साधु गणितात्
 प्रजापत्यानन्दादपि शतगुणानन्दमयताम् ।
 निजामाविष्कुर्वन् गुणयुजमजां खेलयति यो
 न कर्ता नो भोक्तेत्यमुमहह जानाति भवती ॥ ५६ ॥
 उभाविमावचसदेकवृत्ती
 समं सखायौ भवनं प्रविष्टौ ।
 अन्त्येनयोरेकतरः समस्त-
 मन्यस्तु साक्षीव समस्थनश्नन् ॥ ५७ ॥
 मायामयीं सृष्टिमिमां चिकीर्षा-
 ज्ञातः पुरा नाभिभवोऽस्य कोऽपि ।
 अन्यां विशेषस्थितिमेतदीयां
 वक्तुं न शक्ता वयमाप्रलज्जाः ॥ ५८ ॥
 अलेप एवायमबद्धशीलः
 सदात्मना ते हृदयं प्रविष्टः ।
 असन्तमेनं वदतामसत्त्वं
 सत्त्वं तु सत् तं गदतां विचित्रम् ॥ ५९ ॥
 सुप्तान् प्रताड्य हृदि जागरयत्यकाण्डे
 बालान् बलाद्गमयितुं निजमेव मार्गम् ।
 तेषां विधाय विरतिं पितृमातृबन्धु-
 स्नेहानुबन्धविधुरां नयति स्वमेव ॥ ६० ॥

कुञ्जश्रोणांन्धमूकान् व्यथयति जरतो वेपमानान् कुणीन-
 प्युत्तानः शेषं धावेन्नय निगद पटुस्तिष्ठ लोष्ट्रं क्षिपेति ।
 उद्वेगात् क्रन्दतस्तान् कलय कथममी हन्त चेष्टामशश्यां
 कुर्वन्त्वस्योक्तिमाचादहह न करुणा त्वां यशोदेरुणद्धि ॥ ६१ ॥

विघट्य कृपया स्वयं विरचितां समस्तां सृतिं
 ददातु तनयस्तव व्रजपतिप्रिये नोऽभयम् ।
 भियोऽभिनयतो न विश्वसिहि सोऽद्वितीयः कुतो
 बिभेत्वह तु मन्महे सकलमेव यत्कल्पितम् ॥ ६२ ॥
 उपालब्धा सेति व्रजवसतिभिर्नन्दगृहिणी
 शशाकोपालब्धं न तनयमुपालब्ध किल ताः ।
 क्व रिक्तामचाणि क्व नु च जरदन्यादिरिति तद्
 विवेक्तुं रोहिण्या सह निरगमत् ताभिरपि च ॥ ६३ ॥

तत् तद्वस्तु विनाच पाचमथ वा कुचापि कुञ्जादयो
 नादृश्यन्त परं तु तद्वसुभृतं जातं शुभाङ्गाश्च ते ।
 तच्चित्रं समुदीक्ष्य गोपवनितास्तस्ताः पुरस्तात्तयो-
 मुक्तादीन्युपनिन्युरच्युतकृतिं मत्वाऽदिषातां च ते ॥ ६४ ॥

तचान्तरे धाम निजं व्रजन्त्योः
 पुरस्तयोरुचुरूपेत्य बालाः ।
 कृष्णो मृदं भक्षितवानिदानीं
 पुरोऽस्मदादेश्च बलस्य चेति ॥ ६५ ॥
 कस्मान्मृदं वहसि भक्षितवानदान्त
 मिचाणि तेऽभिदधते भवतोऽयजोऽपि ।
 माचेति भर्त्सित उवाच हरिर्वदन्ति
 सर्वे मृषा यदि न पश्य मुखं ममेति ॥ ६६ ॥
 व्यात्ते मुखे सपदि तेन यशोदयास्मिन्
 विश्वं निरैक्षि समशायि च विस्मयेन ।
 स्वप्नोऽथ वा भ्रम उदेत्युत देवमाया
 दोषा भवन्ति कतमे वत मे सदेति ॥ ६७ ॥
 क्वचन समये दृष्ट्वा व्यगाः कृतौ गृहदासका
 रहसि तनयं गायन्ती स्वं चलदुजकुण्डला ।
 रणितवलया पुचस्नेहस्रुतस्तनमण्डला
 चिकुरविगलन्माल्या गोपी ममन्य दधि स्वयम् ॥ ६८ ॥

* पृश्निरल्पतनौ श्रोणः ।

स्तन्यार्थी शिशुरथ मग्नतीमुपेत्य
 प्रारोदीत् करयुगकृष्टमन्यदण्डः ।
 मन्यानं द्रुतमपह्वाय पाययन्ती
 तद्वक्त्रं मधुरमुदीक्ष्य सा ननन्द ॥ ६६ ॥
 अतृप्तमुत्सृज्य पयस्यधिश्रितेऽ-
 गमत् समुत्सर्पति नन्दगेहिनी ।
 अमर्षणस्तद्विधिमण्डभाजनं
 दृष्टत्करस्तावदसावखण्डयत् ॥ ६७ ॥
 भित्त्वा भाण्डं सारमति स्म दध्-
 स्तृप्ः शेषं प्राशयामास कीशान् ।
 दृष्ट्वा मातागत्य कृष्णस्य चेष्टां
 भूया भूयो धुन्वती कं जहास ॥ ६९ ॥
 उलूखलगतः शनैर्गणितकीशदन्तावलि-
 विलोक्य चकितेक्ष्यो निभृतमागतां मातरम् ।
 अद्रुतवदवाङ्मनोविषयमन्वधावच्च तं
 ब्रजेशवनिता गुरुस्तनभरार्दिताञ्जुत्कचा ॥ ७२ ॥
 दृढं हस्ते धृत्वा चकितचकिता शङ्कितदृशं
 सुतं माता जातागसमतुददगाङ्गुलिदलैः ।
 ततो भीतं मत्वा तनयमनयं सोपनिषदां
 रहस्यं दास्येनं यमितमकृतो लूखलयुजा ॥ ७३ ॥
 यद्वाम न्यधितोदरेऽस्य जननी तद्वङ्गुजेनं भ्रमा-
 न्मत्वा तच्च किलान्यदन्यदथ सा संधातुकामादित ।
 इत्थं यद्यदसौ चिराय समधात् तन्नूनमेवाभव-
 न्मातुः शान्तिमथावगत्य सदयः श्रीमानभूद्वन्धने ॥ ७४ ॥
 प्रसादमेवंविधमस्य नागो-
 दजः शिवो वाङ्मुपाश्रिता श्रीः ।
 त्यक्त्वा तथोलूखलबद्धमेनं
 गताप्यगारं यमवाप गोपी ॥ ७५ ॥
 विलोक्य यमलार्जुनौ धनदनन्दनौ शापतो
 मुनेस्तदनु तौ ततः सपदि मोचयिष्यन्नथ ।
 विभाव्य जननीं निजां भवनकर्मणि व्यापृता-
 मगादगयुगान्तरे विभुरुलूखलाकृष्टिकृत् ॥ ७६ ॥
 अन्तरेणोच्चकैरर्जुनौ वीरुहौ
 निर्यता तिर्यगाकर्षतोलूखलम् ।

शौरिणा लीलयापातिषाता यथा
 स्फूर्जथुः स्फूर्तितः प्रापि नन्दादिभिः ॥ ७७ ॥
 तिर्यक्चलदृढदुलूखलकर्षणेन
 मध्येयुगं ककुभयोरमुना न्यपाति ।
 इत्यर्भकेषु विहरत्सु गदत्सु तच्च
 गोपा विशश्वसुरमी न परेऽध्यवात्सुः ॥ ७८ ॥
 इति श्रीमल्लक्ष्मणभट्टात्मजरामचन्द्रभट्टविरचिते गो-
 पाललीलाख्ये महाकाव्ये यमलार्जुनभङ्गे नाम तृतीयः
 सर्गः ॥ ३ ॥ :: :: ॥

॥ अथ गोपाललीलाख्यकाव्यस्य ॥

॥ चतुर्थसर्गारम्भः ॥

इत्थं मतो राजराजस्य पुत्रा-
 विन्द्रद्रुत्वं प्रापितौ नारदेन ।
 शापात् कृष्णोऽमृमुचत् पूज्यमानं
 चाग्निस्ताभ्यां तेऽप्यमुञ्चन्मुं च ॥ १ ॥
 तर्वाघातोत्पातमुक्तं कुमारं
 भीतं नन्दः स्वं परिष्वज्य गाढम् ।
 जन्मास्याभूदद्य भूयोऽपि भूयाद्
 विष्णुस्त्रातेत्यूचिवान् गेहमागात् ॥ २ ॥
 विष्णुः काले याति वर्धिष्णुदेहः
 सान्द्रश्रीकश्चान्द्रबिम्बक्रमेण ।
 आभीरीभिः खेलितः पाणिताले-
 स्तततेति प्रेरितो नृत्यति स्म ॥ ३ ॥
 कुण्ठीकुर्वन्नीलकण्ठस्य नृत्यं
 कुचाप्युच्चैः केकया गायति स्म ।
 क्वाप्यादेशादान्यद्वस्तु तत् त-
 न्नापत्यं नन्दयामास गोष्ठम् ॥ ४ ॥
 गोपा गोष्ठस्यापदापतिधारां
 तचेन्द्रद्रुध्वंसनाद्यधुदीक्ष्य ।
 साकं नन्देनात्मगोवृन्दगुप्ये
 जात्वन्यत्रामन्त्रयन्त स्थितिं ते ॥ ५ ॥
 छातार्थानां देशकालोचितानां
 कामं कर्ता रामकृष्णोप्यितानाम् ।

ज्ञानन् बाह्याभ्यन्तरक्षेमवृत्तिं
 वृद्धः प्राह स्मोपनन्दोऽथ मन्दम् ॥ ६ ॥
 भूरि प्राप्त्रं भूरिशोऽरिष्टमच
 स्थानं वस्तुं मृग्यतां योग्यमन्यत् ।
 यस्मिन्नापो निर्मलाः सत्तृणाढ्या
 भूमिश्छाया भूरुहाणामदूरे ॥ ७ ॥
 अस्मिन्नापन्नापि का क्वापि काले
 बालं विष्णुः पूतनातोऽप्यपासीत् ।
 नानोऽप्यस्योपर्यपप्रद्यदेतत्
 कारुण्यं श्रीभर्तुरेवेत्यवेमः ॥ ८ ॥
 वात्यागत्योपेत्य खं यन्निपत्य
 यावग्येष प्राण तद्वैकृत्यम् ।
 पश्चाद्वद्वोलखलो मञ्जु^१ रिङ्गन्
 वृक्षाघाताद्बितोऽधोऽक्षजेन ॥ ९ ॥
 द्वागेमैषैस्तर्णकैर्बालवृद्धे-
 नित्यं यासीभूयते यदृकाणाम् ।
 तस्येदानीमप्युपायो न शान्ते-
 स्तद्गन्तव्यं यच्च कुचापि तूर्णम् ॥ १० ॥
 आरादस्मादिन्दिरामन्दिराभं
 वृन्दारण्यं नन्दनश्रीविडम्बि ।
 अस्ति स्नेतो यामुनं यच्च रम्यं
 यस्यादूरे भाति गे.वर्धनेऽद्रिः ॥ ११ ॥
 अग्रे कृत्वा गोधनं योधमुख्यः
 यान्तु स्वस्वानोभिराभीरवध्वः ।
 यतश्चान्यच्चोपनन्दस्य वाक्यं
 श्रुत्वा सर्वे साधु साध्वित्यवोचन् ॥ १२ ॥
 कुलकम् ।
 दध्ना गन्धैरक्षतैः पञ्चपुष्पै-
 र्धूपैर्दीपैः पूषकैर्मोदकैश्च ।
 विघ्नेशाय देवताः प्रार्थ्य विघ्ने-
 रुक्तस्वास्ति प्रास्थिताभीरवृन्दम् ॥ १३ ॥
 प्रापय्यागे गोधनं शस्त्रहस्तेः
 शस्तानोभिर्बालवृद्धाबलाढ्यैः ।

कैश्चित् पूर्यैर्भूरिभिर्गव्यभागडैः
 सिद्धैरन्नैर्निर्ययुर्नन्दमुख्याः ॥ १४ ॥
 उक्षामुच्चैर्नदितैः शङ्खनादै-
 र्गोत्राघोषैर्वीत्सकस्याम्भशब्दैः
 तूर्यध्वानैः पूरिताशावकाशे
 प्रस्थानेऽभूदुत्सवः शौरिसून्वोः ॥ १५ ॥
 तुष्टावेकानोगतौ रामकृष्णौ
 रोहिण्याप्रश्रयशोदा च माता ।
 सार्धं मोक्षेणैव धर्मार्थकामा-
 श्चत्वारोऽपि प्रस्थितास्तच्च रेजुः ॥ १६ ॥
 कर्णोदीर्णस्वर्णताटङ्कवर्णैः
 पूर्यैः काम्याः कुङ्कुमाङ्गैः कपोलैः ।
 भास्वदूषावाससो निष्ककण्ठ्य-
 स्तुष्टा गोप्यः कृष्णचेष्टामगायन् ॥ १७ ॥
 वृन्दारण्ये कल्पितं शिल्पिमुख्यै-
 र्वासं प्रापुस्तेऽनसामन्तरङ्गम् ।
 यच्च क्षोणीजन्मगुल्मादयोऽपि
 प्रायः प्रापन् नैनसामन्तरङ्गम् ॥ १८ ॥
 वृन्दारण्यं वीक्ष्य सर्वतुल्यं
 तस्यादूरे पर्वतं खर्वशङ्खम् ।
 द्वीपं दृष्ट्वा सर्वतः सूर्यपुत्रीं
 रन्तुं चेतश्चक्रतू रामकृष्णौ ॥ १९ ॥
 तौ क्रीडन्ता तच्च कालक्रमेण
 प्रौढावास्तां पालने वात्सकस्य ।
 प्रातर्भुक्त्वा नातिदूरे कियद्वि-
 बालैः साकं वत्सपालावभूताम् ॥ २० ॥
 तं तं वृन्दारण्यदेशं प्रविश्य
 प्रक्रीडन्तौ कृचिमैर्गोवृषाद्यैः ।
 कूजन्नानापक्षिशब्दानुवादै-
 र्मन्दं वेणोर्वादनेश्वरतुस्तौ ॥ २१ ॥
 वर्हाकल्पौ चारयन्तौ स्ववत्सान्
 दैत्यं कंचिद्वत्सरूपं कदाचित् ।

प्रापं हन्तुं बोधयन्नग्रजं स्वं
 दर्शं दर्शं प्राहसद्वासुदेवः ॥ २२ ॥
 मन्दं पश्चादेत्य तस्याज्ञवत् तं
 क्षिप्रं कृष्णः साङ्घ्रिपुच्छं गृहीत्वा ।
 चिक्षेपाथ द्राक् कपित्थस्य मौलौ
 क्षेपारम्भभ्रान्तिनिर्मुक्तजीवम् ॥ २३ ॥
 दैत्यो बाह्वोर्बोधयन्नस्य सत्त्वं
 सर्वैः साकं तत्फलैः स न्यपप्रत् ।
 बालाः कृष्णं तुष्टुवुः साधुवाचा
 सार्धं देवैः पुष्पवृष्ट्याकिरद्भिः ॥ २४ ॥
 साकं तोकैरेकदा वत्सपैः स्वैः
 पीत्वा पाथो यामुनं वर्तमानम् ।
 शर्वं निन्दन् पर्वतं वज्रभिन्नं
 धृत्वा चञ्चत्वा तं बकोऽरं जगार ॥ २५ ॥
 तावत् कृष्णं प्राशितं तेन मत्वा
 बालाः कालव्यालदंष्ट्रानिभेन ।
 कर्तुं रत्नामक्षमाः स्वात्मनोऽपि
 प्रोचुः प्रोचैः पाहि पाहीति रामम् ॥ २६ ॥
 अग्नीभूय स्वं गलन्तं दहन्तं
 यासाञ्छ्रयः सन् बको निर्जगार ।
 भूयश्चञ्चत्वा हन्तुकामं विकृष्य
 चोटीयुग्मं पाटयामास कृष्णः ॥ २७ ॥
 राजिदैवी धुन्वती मौलिमुच्चैः
 स्तोत्रं चिचात् कुर्वती गुर्वतीव ।
 नानापुष्पैर्नन्दनानोकहानां
 नन्दापत्यं प्राकिरन्नाकिरत्नम् ॥ २८ ॥
 निर्यातं द्योदीर्घहाराद्वृकस्य
 ग्रीवानालादिन्दनीलोपलाभम् ।
 आश्लिष्याथो नायकं तं सुराणां
 प्रीतेर्बालैरेत्य गेहं न्यगादि ॥ २९ ॥
 अन्याश्चर्यालोलचक्षुश्च लोकः
 प्रेत्यायातं धन्यमामन्यमानः ।
 वारं वारं वीक्ष्य रेमे बकीयात्
 कृच्छ्रान्मुक्तं तं गलान्मङ्गलाद्यम् ॥ ३० ॥

साक्षादेतद्रक्षिताथोऽक्षजो यत्
 प्राप्नो नश्यत्येनमेवं जिघांसुः ।
 इत्यन्योन्यं भाषमाणा भवार्थं
 मुक्ता गोपा नन्दमुख्या ननन्दुः ॥ ३१ ॥
 कैश्चित् कल्ये बोध्यमानैः कदाचि-
 द्वेणोर्नादैरन्वितं वत्सपालैः ।
 ब्रह्म श्यामं शाद्वले भोक्तुकामं
 वृन्दारण्ये निर्ययौ नीतवत्सम् ॥ ३२ ॥
 तावत् सर्वे वत्सपा यूथशस्ते
 शस्ते हस्ते विस्फुरद्वेणुशृङ्गाः ।
 वत्सव्रातं चारयिष्यन्त ईशं
 नित्यानन्दं ब्रह्म तच्चानुसप्तुः ॥ ३३ ॥
 अन्वञ्चन्तो रेमिरे नेमिरेखा-
 मग्रेयातां स्यन्दना यद्वदन्ये ।
 तद्वत् सर्वे बालकाः कालकायं
 वृन्दारण्ये तेऽनुयान्तो विजहुः ॥ ३४ ॥
 स्वच्छैर्मालाङ्कृतौ गुच्छहारैः
 पौष्पैर्गुच्छैर्धातुभिर्बार्हपिच्छैः ।
 तेऽलङ्कृत्य भ्रातरौ रामकृष्णौ
 जन्मन्यस्मिन् जातकृत्या बभूवुः ॥ ३५ ॥
 आम्नायानामद्वयार्थस्वरूपं
 मध्ये सन्तं वेदमूर्धोपमेयाः ।
 ते तात्पर्येणान्विताः सर्वतस्तं
 नित्यानन्दं लक्षयन्तो विजहुः ॥ ३६ ॥
 हंसश्यामग्रीवहारीतचाष-
 श्येनोलूकक्रौञ्चकोयष्टिकादेः ।
 प्रायो नादानुन्मदान् सोऽनुकुर्व-
 न्नात्मारामः पञ्चवाद्येन रेमे ॥ ३७ ॥
 अन्यैर्नेचे मुद्रिते जानतः स्वे
 विष्णोस्तोषः स्वं पणं गृह्णतोऽभूत् ।
 तत् तन्मातुः पश्यतो रुष्टचेष्टां
 शातं जातं कर्षतः कीशबालान् ॥ ३८ ॥
 इत्थं सर्वे सुस्थितं बालवृन्दं
 दूरीभूतापल्लवं वल्लवानाम्

ऊरीकुर्वन् पूर्वपुण्यस्य पाकं
 गायत्रीलाः क्रीडयामास कृष्णः ॥ ३६ ॥
 खर्वीकुर्वन् पर्वतानाजगर्था
 तन्वा नाम्नाघोऽनुजन्मा बकस्य ।
 क्रुद्धः कंसप्रेरितः स्वाग्रजस्य
 ध्वंसादागान्निर्कृतं कर्तुकामः ॥ ४० ॥
 मायाशीलो मायिनामीशमनुं
 बिभ्रद् व्यालं विग्रहं व्याततुण्डः ।
 विष्णोर्वाञ्छन् वेशनं वक्रदेशे
 मध्येमार्गं गह्वरास्योऽवतस्थे ॥ ४१ ॥
 बाला व्यालस्यास्यमाराददर्श-
 न्नाशु प्रांशु प्राविशन् मुक्तशङ्काः ।
 इत्थं चित्तेऽमंसतासौ यसेत
 प्राप्तान् नश्चेत् तन्नशिष्यत्यवश्यम् ॥ ४२ ॥
 ते नाजीर्यन् वत्सपालाः सबत्साः
 कुक्षावस्यापेक्षमाणस्य कृष्णम् ।
 मत्वा मूर्ध्नः पाटनं नष्ट्रपायं
 तस्याविद्धद्वक्रमीशोऽप्यधस्य ॥ ४३ ॥
 रिक्तान् सर्वैरिन्द्रियैरादितेयान्
 हा हन्तेति क्रोशतो दिव्यवेत्य ।
 मत्वा हृष्टं व्यालपक्षीयमुच्चै-
 र्ग्रीवान्तस्थः प्रावृधद्वासुदेवः ॥ ४४ ॥
 प्राणाध्वानं वर्धमानेन रुद्धा
 मूर्धा दुष्टोऽपाटि तेनासुरोऽधः ।
 निर्यातेषु प्रागधस्यासुषु द्राग्-
 बाला वत्सा जीविताश्चाथ दृष्ट्या ॥ ४५ ॥
 राजिस्तेषां निर्यायावाजगर्था-
 स्तन्वाः साकं सा जगन्मङ्गलेन ।
 ज्योतिश्चाभ्रेऽवस्थितं प्रागधस्य
 प्रत्यक्षं तत् प्राविशद्विस्मयाय ॥ ४६ ॥
 चिचं नादा ध्वंसनं कंसशो-
 र्यन्नामौघं कीर्तितं हन्त्यथानाम् ।
 आसीदचेवाद्भुतं द्रागधस्य
 ज्योतिर्यथाविद्धदात्मन्यजस्य ॥ ४७ ॥

देवाः कृष्णं तुष्टुवुः पुष्पवृष्ट्या
 पूजां कृत्वा रञ्जितं भञ्जिताघम् ।
 गीतैर्वाद्यैरीप्सितैरप्सरोभि-
 र्नृत्यन्तीभिश्चाथ नाष्टोऽन्वमानि ॥ ४८ ॥
 यच्च श्रीमानाजधानाघमच्च
 ब्रह्मा श्रुत्वा देववादिचघोषम् ।
 आगत्यैतस्याथ तत् कर्म दृष्ट्वा
 चिचं तुष्टुः सस्मितो विस्मितोऽभूत् ॥ ४९ ॥
 तद्गव्यतिद्वन्द्वमायामयुत्
 चर्मधस्य क्रीडनार्थं बभूव ।
 हृष्टा दृष्ट्वा कल्पितानल्पशिल्पं
 चिचं यथायन्नसिद्धं ब्रजस्थाः ॥ ५० ॥
 कृष्णो बालान् मोचितान् मृत्युवक्रात्
 क्षिप्रं नीतान् सैकतं सारसं तान् ।
 आह स्मेति स्वादुनीरं सरोऽच
 द्वीपं रम्यं भुज्यतां क्षुद्रिलक्ष्यैः ॥ ५१ ॥
 पचैः पुष्पैः पल्लवैरङ्कुरैर्वा
 त्वग्भिः पुलैः प्रस्तरैरम्बरैश्च ।
 कृत्वा किञ्चिद्वाजनं भोजनाय
 द्रष्टव्यं च स्वस्वशिक्यस्यमन्नम् ॥ ५२ ॥
 पूर्वं पाथः पाययन्तु स्ववत्सा-
 नेते मन्दं शाद्वलस्थाश्चरन्तु ।
 इत्थं बालाः शार्ङ्गपाणेर्नियोगा-
 दन्नं पप्सुस्तद्वदेव क्रमेण ॥ ५३ ॥
 चिभिः कुलकम् ।
 बालाः स्वीयं मण्डलं जीवयन्तं
 कृष्णं कृत्वा दृष्टिपीयूषवृष्टिम् ।
 स्वं स्वं भोज्यं वर्णयित्वापहृत्य
 प्रेम्णादिष्टा हासयन्तो जजबुः ॥ ५४ ॥
 सव्ये पाणौ दाधिकान्नस्य बिभ्रद्
 ग्रासं तत्तत्संहितान्यङ्गुलीषु ।
 कक्षे कुक्षौ शङ्खवेचे च वेणुं
 स्वर्ग्ये पश्यत्याद यक्षेण भोक्ता ॥ ५५ ॥

दूरं याते वत्सवृन्देऽथ नाथः
 सोऽनाथानां क्षत्यवाप्या विलक्षन् ।
 बालान् दृष्ट्वा भुज्यतां शोच्यतां मे-
 त्यन्वेष्टुं तन्निर्ययो नित्यबोधः ॥ ५६ ॥
 तच्चान्विष्यन्नद्रिकुञ्जेषु वत्सान्
 गत्वा दूरं प्रस्फुरद्वासपाणिः ।
 नैवादशत् तद्गतिं विश्वदृश्व-
 रण्ये क्वापि ख्यापयन् मर्त्यलीलाम् ॥ ५७ ॥
 धाता संविं प्राप्त्वान् विस्मितोऽद्य-
 ध्वंसादन्यद्वापुतं द्रष्टुमैच्छत् ।
 मोधीकुर्वन् यत्नमन्वेषणेऽस्य
 द्वीपाज्जहे बालकान् वत्सवत्सः ॥ ५८ ॥
 श्रान्तोऽन्विष्यन् नाम वत्सानरण्ये
 कृष्णोऽवश्यन् सैकतं प्राप भूयः ।
 तद्बालानप्यथानीक्षमाणः
 सद्यश्चक्षुर्बुद्ध पद्मासनस्य ॥ ५९ ॥
 सर्वात्मा स स्वस्य सर्वात्मकत्वं
 श्रुत्या ख्यातं किञ्चिदध्यक्षयिष्यन् ।
 अभीराणां वृन्दमानन्दयिष्यन्
 सद्यो जातः स्कीतसर्वस्वरूपः ॥ ६० ॥
 शान्तिभ्रान्तिक्षान्तिभीरोऽपदोष-
 व्यासयासचासहासावलोकाः ।
 तेजःप्रज्ञावाग्मितापुष्टिदृष्टि-
 प्रेमस्थेमक्षेमविद्याविवेकाः ॥ ६१ ॥
 धैर्यौदार्यक्रौर्यशौर्याभिमान-
 ह्रीश्रीशक्तिचोभशीलाङ्गहाराः ।
 व्याहारौजःशाठ्यसभ्यत्वशिल्प-
 व्याजस्फूर्तिप्रीतिगीतिप्रसादाः ॥ ६२ ॥
 धर्मप्रेक्षा नर्मवेगावहित्या
 यानोत्साहग्राहकत्वप्रभावाः ।
 षण्णो रूपं साहसं शस्त्रशिक्षा
 पाशो यष्टिः प्रग्रहः शिख्यशृङ्गे ॥ ६३ ॥

१ संभिः पुमान् सुरङ्गायामिति मेदिनी ।

लक्ष्म क्रीडा वेषुवेचादिभूषा
 वासश्चूडा चेष्टितेष्टवदोषाः ।
 एतच्चान्यद्वत्सपालस्वरूपे
 सर्वे विष्णौ पूर्वमेवावभासे ॥ ६४ ॥
 कुलकम्
 अभीराणां मोहयन्नन्तरङ्गं
 वत्सान् मन्दं चारयन् वत्सपालैः ।
 क्रीडाभेदान् कल्पयन्नध्वनीशः
 सर्वात्माथ प्राविशद्गोष्ठमाशु ॥ ६५ ॥
 तत् तद्वर्त्मावेशयन् वत्सवृन्दं
 ततद्रीत्या पूर्ववद् ध्यातवेषुः ।
 ततन्मातुर्नन्दयन्नन्तरङ्गं
 तत्तद्रूपः सद् तत् तत् प्रविष्टः ॥ ६६ ॥
 तैस्तैर्वृन्दारण्यकौतूहलैः स्वं
 लीलाबालो नन्दयन् मातृवृन्दम् ।
 तेनाप्यङ्गोद्वर्तनैः स्नापनाद्यैः
 खाद्यैर्नानालेपनैर्लाल्यते स्म ॥ ६७ ॥
 गावो हुङ्कृत्योपहूय स्ववत्सान्
 दुग्धान्यूधःप्रसुतानि न्यपीप्यन् ।
 अङ्गान्येषां यच्च हार्दादलिबन्
 नैतच्चिचं सर्वजीवात्मकेऽस्मिन् ॥ ६८ ॥
 इति स भगवानब्धं कुर्वन् मुदं ब्रजवासिनां
 विपिनमविशद्गावो दृष्ट्वा गिरदुर्तमागताः ।
 पुनरपि पयोऽपीप्यन् वत्सानहो सह वत्सिका
 व्यधिषत स्त्रोऽपेता गोपा विलोक्य सुतान् मुदम् ॥ ६९ ॥
 वत्से गवां चिरविमुक्तपयोधरेऽपि
 प्रेमाधिकं न हलिनैतदमानि चिचम् ।
 सर्वात्मकं तमथ पूर्ववदब्धमेवं
 क्रीडन्तमेत्य विधिनेदमचिन्ति चित्ते ॥ ७० ॥
 बालास्तेऽद्यापि मायाशयमधिगमिता बोधिता नान्यलोके
 साकं वत्सेः क एते सनिजपरिकराः कौतुकं तन्वतेऽथ ।
 राजीवाक्षस्य मोहं मनसि तितनिषोः प्रत्युताभून्ममेव
 भ्रान्तिलोकेशभावात्तदिह विहरणं हन्त सर्गदुरन्तम् ॥ ७१ ॥

१ प्राग्वदे-इति पा० ।

सकृदपि न परस्यानुग्रहं जातमित्यं
क्वचिदपि कलयामि श्रीमतेऽचिन्त्यभूमन् ॥ १५ ॥

सुकृतसरणयोऽन्याः केवलं कष्टहेतो-
र्भवति भवति भक्तिः केवला मङ्गलाय ।
धिगधिगतवृथान्यासत्कथानुग्रहा-
यसनकवलकल्पानल्पकार्यशिल्पान् ॥ १६ ॥

तव सकृदपि नामादम्भबुद्ध्या गृहीतं
हरति भवतीनां रंहसाहःसमूहम् ।
यदि मुहुरिदमुच्चैः सद्गिरान्नायते त-
त्फलमिह भगवन् कस्तस्य कल्पेत वक्तुम् ॥ १७ ॥

अचिररुचिविडम्बिस्कीतपीताम्बराभ्र-
प्रतिम कलितबर्हाकल्प गुञ्जावतंस ।
सकवलकर वंशीवेचशृङ्गादिपार्श्व
श्रितवनसुमनःस्रगोपमूर्ते नमस्ते ॥ १८ ॥

मयि भव कृष्णावानीश नाभीसरोज-
प्रभवविकटक्रीटप्रायकाये कृपालो ।
भवति भवति किं मे मायया मायिमायि-
न्नहह यदिह सैव प्रत्युतामूमुहन्माम् ॥ १९ ॥

त्वमसि ननु पुरैको वत्सपालाः सवत्साः
सनिजपरिकरास्ते दोर्भिरिद्धाश्चतुर्भिः ।
पुनरपि च भवानाभाति सर्वैकशेष-
स्तदवगतमिदानीमद्वयं ते स्वरूपम् ॥ २० ॥

उपनिषद उदासास्त्वत्स्वरूपाभिधाने-
ऽवधिमिव सनिषेधं नेति यल्लक्षयन्ति ।
तदिदमहमेषां ब्रह्म साक्षात् कदाचित्
सततसहचराणां किं नु भाग्यं वदामि ॥ २१ ॥

नलिननयन दुष्टश्रीरजोदूषिताक्षं
चिरमिह निजसर्गेऽवापितं चाधिपत्यम् ।
प्रभवसि कृतमन्तुं मामनन्तानुमन्तुं
जिगमिषुमिति नुत्वा धाम धाता जगाम ॥ २२ ॥

कुलकम् ।

हरिरजमजबुद्ध्या रुद्धमित्यं विमृज्य
प्रभुरनु च यथास्त्वं वत्सक्रानानिनाय ।

कवलकरमुदीक्ष्य प्रोदुरब्धे गतेऽपि
प्रभुमिति पुलिनस्थाः पूर्ववत् पूर्वबालाः ॥ २३ ॥

अहमहमिह वत्सान् कृष्ण रोत्स्याम्यदूरं
चिरकरपरिकृपं शासमप्येकमद्भि ।
श्रमभवजलबिन्दुस्ते मुखेन्दुर्यनक्ति
स्फुटतरमटवीषु प्रायशो धावनानि ॥ २४ ॥

अथसदजगरस्य ध्वंसकः स्पर्धमेभि-
स्तदुदितमिति वाक्यं शुश्रुवान् स प्रति स्वम् ।
महदजगरचर्म प्रेक्षयन्नयश्री-
न्यवृत्तदथ पथि स्वैः सार्धमाबद्धलीलः ॥ २५ ॥

पुनरुपहिततनन्मूर्तिरुद्धीतकीर्तिः
प्रतिदिशमतिमाचध्यातवंशोनिनादैः ।
वनकुसुममहीभृद्भातुधारी सुधांशु-
र्नजयुवतिदृशां स प्राविशद्गोष्ठदेशम् ॥ २६ ॥

अजगरहननेन स्वावनं तद्वत्तेऽब्धेऽ-
प्यनुपदमिति बुद्ध्या प्रोदुरद्येति बालाः ।
इह किमपि न चिचं मायया यस्य मुग्धाः
स्वमपि न किल रूपं योगिनोऽपि स्मरन्ति ॥ २७ ॥

अथ रुचिरशरीरौ शैशवानन्तराग्रे
वयसि हलिहरी तौ गोऽवनार्हावभूताम् ।
सुरभिसमजमाराद्वक्तुश्चारयन्तौ
निजमृदुपदवृत्त्या चारु वृन्दावनं तत् ॥ २८ ॥

गमितसुरभिरग्रे स्वं यशो गीतवद्भिः
सुकृतिभिरनुयातो वल्लवैः सीरिणा च ।
वनमुरुमुरलीजध्वानमुग्धाङ्गनादृक्-
प्रपतनसरणिं द्रागेष मुञ्चन् विवेश ॥ २९ ॥

कुसुमितमथ दृष्ट्वा तद्वनं मृद्वनन्तः
पतदलिपृषतानां मञ्जुलं मञ्जुघोषैः ।
सरसिजवनवातैरिष्टगन्धैश्च जुष्टं
विभुरिह विजिहीषां जातहर्षो व्यधत् ॥ ३० ॥

तदनु दनुजवैरी वीक्ष्य वृक्षानवोचत्
फलकिसलयपुष्पैरानतानयजं स्वम् ।
बल तव पदपद्मं नूनमेते नमन्ति
स्वतस्जनुरनिष्ठाच्छितये दत्तपूजाः ॥ ३१ ॥

परमपुरुष यान्तं त्वानुयान्ति द्विरेफा
यश उरु तव पुण्यं यच्च गायन्ति धन्याः ।
तदिह मुनय एते केऽपि नैवात्मदैवं
जहति बल भवन्तं गोपवेषेण गूढम् ॥ ३२ ॥
ब्रज इव बल गोप्यो वीक्षणैस्ते हरिण्यो
विदधति मुदमेते नर्तनैः केकिनोऽपि ।
अमृतमधुरयोक्त्या कोकिलाश्चापि धन्या
यदतिथिषु कदाचिन्नास्ति वैमुख्यमेषाम् ॥ ३३ ॥
क्षितिवनगिरिनद्यात्पतिभाजो मृगदेः
सकृन्मभवदीक्षाभाजनत्वं गतस्य ।
परिणतमगमानां किं तपो वीरुधां वा
तव करचरणं यत् पावनं संस्पृशन्ति ॥ ३४ ॥
आदिकुलकम् ।
निजदृग्मृतसिक्तास्वदिनद्यादिरोधो-
वनधरणिषु गव्याचारणादिक्रमेण ।
सह सहचरवर्गैर्बाहुयुद्धादिमार्गै-
ररमत परमात्मा नृत्यगीतादिसर्गैः ॥ ३५ ॥
क्वचन हलिनमीशः स्वापयामास जात-
श्रममिव चरणाब्जप्रान्तसंवाहनाद्यैः ।
स्वयमपि स कदाचिद्भाग्यवन्मर्दिताङ्घ्रिः
किसलयशयनीयेऽशेत शेषाङ्गशायी ॥ ३६ ॥
वियति सकुतुकेन प्रक्षिपन् क्वापि विल्वा-
न्यनु च भुवि पतन्ति प्रास्य तैरेव तानि ।
प्रभुरपि जगतां स ग्राम्यलोकेन रेमे
स्वयमुपनिषदर्थः कल्पितग्राम्यमूर्तिः ॥ ३७ ॥
कुहचन सुबलश्रीदामकृष्णादिभिस्तौ
सुरससुरभितालप्रेप्सुभिः प्रार्थिषाताम् ।
क्वचिदिह बलकृष्णावस्ति तालाटवी तां
त्वरितमनुचरा वां गन्तुमिच्छन्ति लुब्धाः ॥ ३८ ॥
अवितफलसमृद्धिस्तत्र बालेयमूर्तिः
क्विल खरपरिवारो धेनुकाख्योऽसुरोऽस्ति ।
भटिति निहतमेनं रोचते चेत् प्रयातं
सुरभिफलजिघत्सासौरभाद्वाधते नः ॥ ३९ ॥

युग्मम् ।

इति निजसखिवाचं शुश्रुवानच्युतस्तैः
सह सहबलदेवस्तालखण्डं तदाप ।
सकलफलनिपातावध्यनन्तो दुधाव
ध्वनिमनु स यथागाद्धेनुकस्तत्र तूर्णम् ॥ ४० ॥
अवनिमथ सशैलां कम्पयन् घोरघोषो
बलमथ विनिहन्तुं प्राक्षिपत् प्रत्यगङ्घ्री ।
दुतमनु तमधावत् क्रोधवानेष पश्चा-
च्चरणयुगलमास्यद्राममासाद्य भूयः ॥ ४१ ॥
पदयुगमिदमीयं कामपालो गृहीत्वा
भ्रमणरयगतासुं प्रास तालस्य मौलौ ।
सच खरहतिरंहःपात्यमानोऽन्तिकस्थं
पुनरपरमधावीदेष तालं तथान्यम् ॥ ४२ ॥
हतखरपरिवारं तद्वनं सुप्रचारं
सपदि विदधतौ तौ तत्फलान्यत्र भुक्त्वा ।
चिदशकुसुमवृष्ट्या तानि संगृह्य साकं
सफलितपुरुषार्थावीयतुर्गोष्ठमाशु ॥ ४३ ॥
मिलितसुरभिधूलीधूसरीभूतगण्ड-
स्थलगलितपरागव्यक्तनीपावतंसम् ।
स्मितमधुरमुखाङ्गं गोपिका वीक्षमाणाः
प्रतिपथमनु गेहादेत्य तापं जहुः स्वम् ॥ ४४ ॥
कुचतटगलदुच्चैरुत्तरीयस्वदेशा-
पेणविहितविलासभूलतालास्यदर्शो ।
तरुणिममदूर्णप्रक्रियाघूर्णमान-
ब्रजयुवतिदृगन्तप्रेक्षितः प्राप गेहम् ॥ ४५ ॥
स्नपनमलयजाद्यालेपनैः श्रान्तिमुक्तौ
लघु मधुरमथान्नं किंचनाभूरि भुक्त्वा ।
अधिगतशयनीयौ लाल्यमानौ प्रसूभ्यां
सुषुपतुरतुलात्मज्योतिषा पूर्णबोधौ ॥ ४६ ॥
अथ खलदमनोऽगादेकदोषेक्ष्य रामं
सह सहचरवर्गैः क्वापि गाश्चारयिष्यन् ।
रविदुहितृजलं तेऽवाप्नोदाधतापाः
किमपि पप्रपन् प्राणमुक्तास्तदैव ॥ ४७ ॥

हृद इह वसतोऽस्य ह्वेलतः कालियस्य
व्यसु पतति सखीनां वृन्दमेतद्गवां च ।
इति विभ्रमृताद्रां दृष्टिमाधाय सद्यः
ससमजमजिजीवदोपजातं दयालुः ॥ ४८ ॥

चिरमिति च स चितेऽचिन्तयत् चिप्रमेत-
द्दुदवसतिरहीशो दूरमुत्सारणीयः ।
यदजनि कलुषेयं निम्नगैतद्विषाग्ने-
र्यदुपरि विचरन्तः खेऽपि जीवाः पतन्ति ॥ ४९ ॥

अहमिह हि खलानां निग्रहं कर्तुंकामः
समजनिषि ततोऽसौ कुण्डली दण्डनीयः ।
व्रजवसतिभिरेतत् सेव्यतां मुक्तशङ्कं
सलिलमक्षयजायाः स्नानपानावगाहैः ॥ ५० ॥

इति व्यवसितो विभुर्वसनमाशु बद्धा दृढं
कदम्बमहिमांशुजातजमारुरोहेश्वरः ।
पतन् सपदि कालियहृदमनु व्यलेकि स्वकैः
सवज्जनिनदः स्खलन्निव दिवः पयोदो नवः ॥ ५१ ॥

इति श्रीमल्लक्ष्मणभट्टात्मजश्रीरामचन्द्रभट्टविरचिते
गोपाललीलाख्ये महाकाव्ये धेनुकवधो नाम पञ्चमः सर्गः
॥ ५ ॥ :: :: ॥

॥ अथ विद्वशालभञ्जिकाख्यनाटिकायाः ॥

॥ द्वितीयोऽङ्कः ॥

ततः प्रविशतो मिथः संमुखीने चेष्ट्यौ ।

परिक्रम्य । एका । इतरामञ्चने विधाय । हला तरंगिण
हिअअप्यविट्टराअखरा विअ लख्खीअसि जं दाणीं संमुहा-
गदं पि मं अणालख्खीअ पउट्टासि * ।

द्वितीया । समालिङ्ग्य । सहि कुरंगिण मा उण कुप्प, गो-
री मे कुप्पदु, जइ मए दिट्ठासि अणहिअअत्तणेण † ।

कुरङ्गिका । अइ कीदिसं ते अणहिअअत्तणं ‡ ।

तरङ्गिका । तादिसं कीदिसेण तुह वि पुरदो मंतअंतीए
उळ्ळंपदि मे हिअअं § ।

* हला तरङ्गिके हृदयप्रविष्टराजाक्षरेव लक्ष्यसे, यदिदानीं संसुखा-
गतामपि सामनालक्ष्य प्रवृत्तासि । “हलेति चेटीसंबुद्धौ” ।

† सखि कुरङ्गिके मा पुनः कुप्यस्व, गौरी मे कुप्यतु, यदि मया दृष्टा-
सि अन्यहृदयत्वेन ।

‡ अयि कीदृशं ते अन्यहृदयत्वम् ।

§ तादृशं यादृशेन तवापि पुरतो मन्त्रयन्त्या उत्कम्पते मे हृदयम् ।

कुरङ्गिका । हिअअणिव्विसेसम्मि जणे आसंक ति कोदू-
हलं मे पुच्छावेदि * ।

तर । जं वा तं वा भोदु ण पक्खादइस्सं ण हि सिण्हेहो
जुत्ताजुत्तमनुंथेदि † ।

कुर । अदो ज्जेव्व मे आसंधो कथं विअ सहकारलट्ठीए
कलकंठी कुंठिदण्णया ‡ ।

तर । अत्थि एव्वं तथा वि एवं भणीअदि मंतस्स रत्तणं
कज्जसिद्धीए लख्खणं § ।

कुर । मा एवं भण कथं विअ जीअंतादो किक्कलासादो
सिरसुवण्णं पावीअदि ॥ ।

तर । ता सुणादु प्पिअमही अत्थि एत्थ कुंतलेसो चंड-
महासेणो णाम राअा तस्स णिअराज्जपरिअट्टस्स इह आग-
दस्स सुदा कुवलअमाणा णाम सा णम्मदामज्जणुत्तिण्णा
देवेण दिट्ठा हिअअं अ संपविट्ठा तां च पडिक्किदवदी देवी
णिअमादुलचंदवम्मसुइस्स मिअंअवम्मस्स किदे तण्णिमित्तं अ
विवाहोवअरणाइं सज्जीकादुं पेसिदहिं तगदमणए मए
ण तुमं पेखिदसि ¶ ।

कुर । अहो देवीए विअल्लणत्तणं एव्वं किल किदे सव-
त्तिलंभो पडिक्कदो भोदि देवस्स चंदवम्ममादुलस्स सिण्हेहो
अ दंसिदो भोदि ** ।

तर । तुमं उण कहि पत्थिदसि †† ।

कुर । अज्ज देवीए अलीअविवाहेण विडंबिदुं आरट्ठो
अज्जचाराअणो तस्स विवाहसामगो उप्पादेदुं अहं पेसिदा

* हृदयनिर्विशेषे जने आशङ्केति कौतूहलं मां पृच्छयति ।

† यद्वा तद्वा भवतु न प्रच्छादयिष्ये नहि स्नेहो युक्तायुक्तमनुरुन्धते ।

‡ अत एव मे आसंधः “आसंधं विचारः आश्वासो वा,” कथमिव
सहकारयष्ट्या कलकण्ठी कुण्ठितप्रणया ।

§ अस्त्येवं तथाप्येवं भग्यते मन्त्रस्य रत्तणं कार्यसिद्ध्या लक्ष्यम् ।

॥ मैवं भण कथमिव जीवतः ककलासात् शिरः सुवर्णं प्राप्यते । कक-
लासः सरटस्तच्छिरसि सुवर्णे वर्तते मयूरचन्द्रकेसुतामिव । उक्तं च रा-
मायणे उत्तरकाण्डे । अथाब्रवीद्विश्रवणः ककलासंगिरौ स्थितम् । हैरण्यं
संप्रयच्छामि वर्णं प्रीतस्तवाप्यहम् । सहिरण्यं शिरो नित्यं भविष्यति त-
वाक्षयमिति, ॥

¶ तत् श्रयोतु प्रियसखी, अक्षयत्र कुन्तलेऽश्वचण्डमहासेनो नाम रा-
जा, तस्य निजराज्यपरिभ्रष्टस्येहागतस्य सुता कुवलयमाला नाम, सा
नर्मदामज्जनोत्तीर्णा देवेन दृष्टा हृदयं चास्यप्रविष्टा, तां च प्रतीक्षितवती
देवी निजमातुलचन्द्रवर्मसुतस्य मगाङ्गवर्मणः कृते, तन्निमित्तं च विवा-
होपकरणानि सज्जीकर्तुं प्रेषितास्मि, तद्गतमनसा मया न त्वं प्रेषितासि ।

** अहो देव्या विचक्षणत्वं एवं किल कृते सपत्निलम्भः प्रति कृतो
भवति देवस्य चन्द्रवर्ममातुलस्य स्नेहश्च दर्शितो भवति ।

†† त्वं पुनः कुत्र प्रस्थितासि ।

ता एहिं दुवे वि अस्से जधासमीहिदसिद्वीए गक्ख * इति निष्क्रान्ते ॥ प्रवेशकः ।

ततः प्रविशति सोत्कण्ठो राजा विशेषविभूषितो विदूष-
कश्च ।

राजा । मदनाकूतमभिनीय ।

तस्मिन् पञ्चशरे स्मरे भगवता

भर्गेण भस्मीकृते

जानाम्यक्षयसायकं कमलभूः

कामान्तरं निर्ममे ।

यस्यामीभिरितस्ततश्च विशिखे-

रापुङ्खमग्नात्मभि-

र्जातं मे विदलत्कदम्बमुकुल-

स्पष्टोपमानं वपुः ॥ १ ॥

संतापमभिनीय ।

विलीयेन्दुः साक्षादमृतरसवापी यदि भवे-

त्कलङ्कस्तचत्यो यदि च विरुचेन्दीवरचनम् ।

ततः स्नानक्रीडाजनितजडभावैरवयवैः

कदाचिन्मुञ्चेयं मदनशिखिपीडाव्यतिकरम् ॥ २ ॥

अपि च । सखे चारायण ।

मन्दादरः कुसुमपत्रिषु पेलवेषु

नूनं बिभर्ति मदनः पवनास्त्रमद्य ।

हारप्रकाण्डसरलाः कथमन्यथाऽमी

श्वासाः प्रनर्तितदुकूलदशाः सरन्ति ॥ ३ ॥

तत्फुल्लान्तिमुक्तलताकृत्तस्य तुषारपुञ्जनान्नः कदलीशृङ्खल
मार्गमादेशय ।

विदूषकः । संज्ञया निर्दिशति ।

राजा । केयमनुगणमौनमुद्रा ।

विदूषकः । भूमावत्तराणि लिखति ।

राजा । अष्टादशलपिविदो वयं न त्वदीयात्तरविचक्षणाः ।

विदूषकः । दन्तैर्जिह्वामवष्टभ्य । भो दिखिदोहं मउणे
चिट्ठामि† ।

राजा । किमिति ।

* अथ देव्या श्रीकविवाहेन विदम्बयितुमारब्ध आर्यचारायणः
तस्य विवाहसामग्रीमुत्पादयितुमहं प्रेषिता; तदेहि द्वे अप्यावां यथा-
समीहितसिद्धौ गच्छावः ।

† भो दीक्षितोऽहं मौने तिष्ठामि ।

विदूषकः । देवी संपदं ज्जेव्व मं परिणाइस्सदि * ।

राजा । तामेव चिरन्तनब्राह्मणीम् ।

विदूषकः । णहुणहु † ।

राजा । अन्या का ।

विदूषकः । ओल्लागदस्स मिअंक्वम्मस्स पुरोहिदस्स
दुहिदा खलु सा ‡ ।

राजा । किं नामधेयः पुरोहितः ।

विदूषकः । सससिगो णाम जणणी उण मिअतग्गिआ भ-
विस्सघरिणी असे दुहिदा अंबरमाला णाम § ।

राजा । स्वगतम् । मन्ये देवी उपहसितुमेनमिच्छति ।
तज्जोपमास्महे । वर्धतां परिहासलता ।

ततः प्रविशति चेटी ।

परिक्रम्य पुरतोऽवलोक्य । कथं एस देवो चारायणबस्मणेण
समं कौदूहलकदस्स तुसारपुंजस्स ज्जेव्व सग्गिण्हिदो वट्ठदि ।
ता विण्णवेमि, देवीसदिट्ठं । उपसृत्य । जअदु जअदु भट्टा देवी
विण्णवेदि चाराअणो दुदीअविआहे विआहिदुमारट्ठो जा
तुस्सेहिं वरइत्तकेहिं होदव्वं, एदस्स ज्जेव्व एक्काए गेहिणीए
कदं कदलीघरं ता पविसदु देवो देवी सपरिअणा तहिं
वट्ठदि ॥ इति प्रवेशं नाटयति ।

ततः प्रविशति देवी कृतवधूटीवेषश्चेटी विभवतश्च
परीवारः ।

देवी । हला मेहले कुणीअदु जाभादुणो मुहावलोअणं ¶ ।

मेखला । तथाविधाय शिरसि चाग्राय । अज्ज चाराअण
अवणेषु रत्तसुअं कुणसु तारामेलणं ** ।

विदूषकः । तथा करोति ।

* देवी सांप्रतमेव मां परिणायिष्यति ।

† न खलु न खलु ।

‡ ओल्लागतस्य “ओल्लं बन्धकत्वं तेनागतस्य,” भगाङ्कवर्मणः पुरो-
हितस्य दुहिता खलु सा ।

§ शशशङ्को नाम जननी पुनर्मगतृष्णा भविष्यद्विणी चास्या दुहिता
अम्बरमाला नाम । “खपुण्यसगित्यर्थः” ॥

॥ कथमेव देवश्चारायणब्राह्मणेन समं कौतूहलकतस्य तुषारपुञ्ज-
स्यैव संनिहितो वर्तते, तद्विज्ञापयामि देवीसंदिष्टम् । जयतु जयतु भट्टा
देवी विज्ञापयति, चारायणो द्वितीयविवाहे विवाहितुमारब्धो यदुष्मा-
भिर्वरयितुमिर्भवितव्यम् । एतस्यैव सकया गेहिन्या कृतं कदलीशृङ्खलं तत्प-
विशतु देवः, देवी सपरिजना तत्र वर्तते ।

¶ हला मेखले क्रियतां जामातुर्मुखावलोकनम् ।

** आर्य चारायण अपनयस्व रत्नांशुकं कुरुष्व तारामेलनम् । “तारा-
मेलनं परस्परं मुख्यावलोकनम्” ॥

देवी । मेहले तुरिदं देवावेसु भामरीओ जेण प्यज्जलिदे
हुदवहे लाअंजलीओ मुंचेदि * ।

विदूषकः । दुदीअबस्सं ण धुवं सत्तरिसिमंडलं च प्येख्व † ।

चेटः । विलोक्य । दिठ्ठुओ दिठ्ठसत्तरिसिमंडलो सं-
वुत्तो स्मि ‡ ।

विदूषकः । अयि मुठ्ठे दिठ्ठधुओ दिठ्ठसत्तरिसिमंडलो सं-
वुत्ता स्मि ति भण § ।

चेटविदूषकौ पुनःपुनस्तथाभिदधतः ।

चेटः । अज्ज चाराअण देवीदासो बंधुलो ख्वु अहं तुए
परिणीयामि । ण सुणीअदि दीवंतरे वि एसावत्था जं पुरि-
सो पुरिसं परिणेदि इत्थिआ च इत्थिअं अंबरमाला उण
अंबरमाला ज्जेव ॥ ।

विदूषकः । आः दासीए दुहिदे कुट्टणि भमरिणि टेटे-
टेंटाकारिणि टुटुसंधलिदे विसमकात्तरि छलिद स्मि तुए ता
रखिअसु अत्ताणं ॥ ।

सर्वे हसन्ति ।

विदूषकः । परिक्रामति ।

राजा । देवि विलक्षणः क्रुदुश्चारायणः कुबलयवीर्यो प्रति-
गतः । अस्माभिरपि गन्तव्यम् । तत्केन चित्कर्पूरद्वीपादागतेन
नरेन्द्रेण ** सिद्धौषधो माधवीलतामण्डपो माज्जिष्ठस्तबका-
लंकृतः कृतस्तददृष्टपूर्वकं चरितमवलोकयितुं प्रियवयस्यमाव-
र्त्तयितुं च गच्छामः । त्वं पुनस्तदनुतं प्रदोषे द्रव्यसि ।

देवी । कुरंगिण देवतादुदीअस्स देवस्स पासपडिधत्तिणी
होहिं †† इति सपरिवारा निष्क्रान्ता ॥

कुर । परिक्रामितकेन । अअं अज्जवाराअणो गोमालि-

* मेहले त्वरितं दापयस्व भामर्यः येन प्रज्वलिते हुतवहे नाजा-
ज्जलयो मुच्यन्ते ।

† द्वितीयब्राह्मणि धुवं सप्तर्षिमण्डलं च प्रेक्षस्व ।

‡ दृष्टध्रुवो दृष्टसप्तर्षिमण्डलश्च संवृत्तोऽस्मि ।

§ अयि मुग्धे दृष्टध्रुवा दृष्टसप्तर्षिमण्डला संवृत्ताऽस्मीति भण ।

॥ आर्य चारायण देवीदासो बन्धुलः खल्वहं त्वया परिणीये न
श्रूयते द्वीपान्तरेऽप्येषावस्था यत्पुरुषः पुरुषं परिणयति स्त्री च स्त्रियमम्ब-
रमाला पुनरम्बरमालैव । “बन्धुलः कौलटेरः” ॥

¶ आः दास्या दुहितः कुट्टिनि भमरिणि “सा सदा भमणशीला”
टेटेटेंटा कारिणि “टेटेटेंटा एतादृशशब्दकरणशीले, अथवा इदं विक-
तस्य क्रूरस्य वा शब्दस्यानुकरणं कर्कशशब्देत्यर्थः । यद्वा भमरटेटे टेन्टा-
कराले इत्यपि क्वचित्पाठः तत्र भमरवत् टेटे विकृतचक्षुर्गोलको यस्याः
सा तादृशि टेन्टा शब्देन कराले भयानके इत्यर्थः” दुष्टसंधादिते विषम-
कर्तारि छलितोऽस्मि त्वया तद् रत्नस्वात्मानम् ।

** नरेन्द्रो विषवैद्यः । नरेन्द्रो वार्तिके राज्ञि विषवैद्येपि कथ्यत इति
कोशात् ॥

†† कुरङ्गिके देवताद्वितीयस्य देवस्य, पार्श्वपरिवर्तिनी भव ।

आगुम्भन्तरे बरही विअ मुहमेत्तणिलुक्को चिट्ठदि * ।

राजा । तदानयैनम् ।

कुर । किं चिट्ठपसृत्य । भो अंबरमालावल्लहदेवो वाह-
रदि † इत्यञ्जले कर्षति ।

विदूषकः । आः दुष्टदासि भविस्सकुट्टणि तुमं पि मं
उअहससि, ता तुह्मारिसज्जणहिअअकुडिलेन दंडकट्टेण भक्ति
ताडइस्स ‡ ।

राजा । कुरङ्गिके देवीमनुवर्तस्व तत्परिवारे क्रुदुश्चारा-
यणः ।

कुर । निष्क्रान्ता परिक्रामितकेन ।

विदूषकः । पिअवअस्सविणोदत्थं महामंतिकारिदा रअ-
णवदी णाम चउक्किआ किं उण कीए वि सदेवदव्व एसा § ।

राजा । विलोक्य । स्वगतम् । हृदय दिष्ट्या वर्धसे स्वप्न-
दृष्टजनप्रत्यक्षदर्शनेन । तां प्रति । सखे चारायण सैवेयम-
स्मन्मनःशिखण्डिताण्डवयित्री वर्षालक्ष्मीः । इदमन्यत्ते क-
थयामि । निपुणप्रजापतिनिर्माणमेवा । यतः

चन्द्रो जडः कदलिकाण्डमकाण्डशीत-

मिन्दीवराणि च विसूचितविभ्रमाणि ॥ ।

येनाक्रियन्त सुतनोः स कथं विधाता

किं चन्द्रिकां क्वचिदशीतरुचिः प्रसूते ॥ ४ ॥

अपि चास्याः खलु लज्जयामि तामियं वयोवस्यामलंकुरु-
ते । यस्या दिवानिशमभिनवाकल्पविकल्पगतमानसा ति-
ष्ठति ।

उत्तालालकभञ्जनानि कबर-

पाशेषु शिञ्जारसो

दन्तानां परिकर्म नीविनहनं

भूलास्ययोभ्याग्रहः ।

तिर्यग्लोचनचेष्टितानि वचसां

छेकोत्तिसंक्रान्तयः

स्त्रीणां म्लायति शैशवे प्रतिकलं

कोप्येष केलिक्रमः ॥ ५ ॥

* अयमार्थचारायणो नवमालिकागुल्मान्तरे बर्हव मुखमात्रजली-
नस्तिष्ठति ।

† भो अम्बरमालावल्लभदेवो व्याहरति ।

‡ आः दुष्टदासि भविष्यकुट्टनि त्वमपि मामुपहससि, तद्युष्मादृश-
जनहृदयकुटिलेन दयहकाष्टेन भटिति ताडयिष्ये ।

§ प्रियवयस्यविनोदार्थं महामन्त्रिकारिता रत्नवतीनाम चतुष्प्रका-
किं पुनः कथाऽपि सदेवतैर्वैषा ।

॥ विमुद्रितविभ्रमाणीति क्वचित्पाठः ।

विदूषकः । आकारमाकलय्य सोपहासम् । एहि पुरतो भवीअ देवीसआसं गच्छेस्स * ।

राजा । सखे पश्यामस्तावत् ।

विदूषकः । किं तुमं गलिबद्धो व्य ठाणे ठाणे ठक्कसि, ता गुडूचीदंड व्य भवं इध ज्जेव्व प्परोहदु अहं उण देवीस-आसं गच्छेस्स † ।

राजा । सर्वं संभाव्यते त्वयि किं मधुर्न कुसुमयति ।

विदूषकः । विहस्य पुरोऽवलोक्य च । भो उत्फालसंफालाद करेदुं लगा ‡ ।

राजा । विहस्य । कन्दुकेन क्रीडति । तथाहि ।

अमन्दमणिनूपुरक्वणनचारुचारिक्रमं §

भणभणितिमेखलास्खलिततारहारच्छटम् ॥

इदं तरलकङ्कणावलिविशेषवाचालितं

मनो हरति सुभ्रुवः किमपि कन्दुकक्रीडनम् ॥ ६ ॥

विदूषकः । एव्वं शेदं ।

चंचलचलणचलिवक्त्रिमवेल्लिदचोलचंचलं

वेल्लिण वेणिवल्लिहल्लवणधुअविअइलमल्लिअं ।

रेहद घणघणंतरसणावलिकिंकिणिअंक्रणुअं

चंदमुह्णी मअणरंगंगणं गेदुअकेलिताडवं ॥ ७ ॥

राजा ।

अस्याः स्वेदाम्बुबिम्बच्युततिलकृतया

व्यक्तवक्त्रेन्दुकान्ते-

वोरंवारेण वेगप्रहणनगणना-

केलिवाचालितायाः ।

तत्पातोत्थानतालक्रमनमितदृश-

स्ताण्डवोत्तालताली-

लालित्याल्लोभिताः स्मः प्रतिकलममुना

कन्दुकक्रीडितेन ॥ ८ ॥

* एहि पुरतो भूत्वा देवीसकाशं गच्छावः ।

† किं त्वमधूर्वहवलीवर्द्धव स्थानेस्थाने शान्तो भवसि, तद् गुडू-चीदण्डइव भवानत्रैव प्ररोहतु अहं पुनर्देवीसकाशं गच्छामि ।

‡ भो उत्फालसंफालानि कर्तुं लगा ।

§ नृत्ये पादविन्यासश्चारिः ॥

॥ एवमेवे तत् ।

चंचलचरणचारिवक्त्रिमवेल्लितचोलाञ्चलं

वल्लनशीलवेणिवल्लीचालनधुतविचकिलमल्लिकम् ।

राजते घणघणदसनावलिकिङ्किणीकंकणोच्चयं

चन्द्रमुख्या मदनरङ्गाङ्गणं गेन्दुककेलिताण्डवम् ॥

भूयो विभाव्य । अहह महता वेगेन वर्तते ।

चेलाञ्जलेन चलहारलताप्रकाण्डै-

र्वेणीगुणेन च बलाटुलयीकृतेन ।

हेलाहितभ्रमरकभ्रमभण्डलीभि-

श्छवचयं रचयन्तीव चिरं नतभूः ॥ ९ ॥

पुनर्निरूप्य ।

स्मरशरधिनिकाशं कर्णपाशं कृशाङ्गी-

रपविगलिततालीपचताटङ्कमेकम् ।

वहति हृदयचोरं कुङ्कुमन्यासगौरं

वलयितमिव नालं लोचनेन्दीवरस्य ॥ १० ॥

विदूषकः । भो विरदा गेदुअखेलणादे * ।

राजा । न केवलं विरता सखी किं तु करतलन्यस्तपाणि-पद्मा सप्रत्यभिज्ञमित्रास्मानवलोकयति च । पश्य ।

वक्त्रश्रीजितजर्जरेन्दुमलिनं कृत्वा करे कन्दुकं

क्रीडाकौतुकमिश्रभावमनया ताम्रं वहन्त्याननम् ।

भृङ्गाग्रयहकण्ठकेतकदलस्यर्धावतीनां दृशा

दीर्घापाङ्गतर्ङ्गणैकसुहृदामेषोऽस्मि पाचीकृतः ॥ ११ ॥

विदूषकः । ता एहि अणुसरस्स सुंदरी । उब्भिज्जदु प्पेम्म-दुद्वेणी घुटीअदु दिट्ठीए पीऊसगंडूसे दिज्जदु मअणस हत्थालंबो पअट्टदु पंचमभंकाराहिआरो भेदु विरहाडलो परिचारिआवगो मुच्चदु मअरदुअसंधिविगहचिंता वावउदाए कंठट्टिदजीविदे चाराअणवस्सणो † ।

परिक्रम्य सोपानावतरणं नाटयतः ।

विदूषकः । अदेवं देवउलं अणखरो लेहो जदो ण दी-सदि सा ‡ ।

राजा । दृष्टा हरिश्चन्द्रपुरी § प्रनष्टा च ।

विदूषकः । एहि णिउणं णिरूप स्स । सा कहिं पि खंभं-तरिदा चिट्ठदि ॥ चतुर्दिशमवलोकितकेन ।

राजा । सविषादं भुवमवलोक्य ।

इयं चरणकुङ्कुमच्छुरितकुट्टिमा मेदिनी

निवेदयति कुन्दुस्यतिकरं कुरङ्गीदृशः ।

* भो विरता गेन्दुखेलनात् ।

† तदेहि अनुसारावः सुन्दरीम् । उब्भिद्यतां प्रेमदुर्दोषीः पीयतां दृष्ट्वा प्रीयूषगण्डूषं दीयतां मदनस्य हस्तालम्बः प्रवर्ततां पञ्चमभङ्गाराधिकारी भवतु विरहाकुलः परिचारिकावगो मूर्च्छतु मकरध्वजसंधिविगहचिन्ता व्यापृततया कण्ठस्थितजीवितश्चारायणप्राप्तयः ।

‡ अदेवं देवकुलमनसरो लेखो यतो न दृश्यते सा ।

§ हरिश्चन्द्रपुरी गन्धर्वनगरी ॥

॥ एहि निपुणं निरूपयावः । सा कुत्रापि क्षमात्तरिता तिष्ठति ।

हहा किमिदमदुतं न च कृशोदरी दृश्यते
भवत्ववगतं स्मरः सृजति मोहमायामिमाम् ॥ १२ ॥

संतोषमभिनीय समन्तादवलोक्य च ।

शिखामणिरितोरुणस्तिलकयत्ययं मेदिनी-
मितो ललितगुम्फनास्तरलवेणिवान्ताः स्रजः ।

इतश्चरितमन्तरं चटितहारमुक्ताफलै-
रितः श्रवणपाशतश्च तलपचमास्ते च्युतम् ॥ १३ ॥

विदूषकः । सुदु खलु सुसंनिवेशं विना तालच्छदं । आ-
दाय प्रसार्य च । कथं अखरादं पि पित्रवचस्स जइ काल-
खरिओसि ता पठ एदं * ।

राजा । वाचयति ।

विधत्ते सोल्लेखं कतरदिह नाङ्गं तरुणिमा
तथापि प्रागल्भ्यं किमपि चतुरं लोचनयुगे ।

विभाव्य । अये द्विपदीयं न पुनरप्यापि चतुष्पदी ।

विदूषकः । पौगंडा विना केचिदं उदुजाणुअं चिट्ठिस्सा-
मे । ता एहि मत्तवारणीए उअविस्सह† ।

तथा कुरुतः । नेपथ्ये ।

यतालीदलपाकपाण्डु वदनं

यद्वर्दिनं नेचयो-

र्यत्प्रह्वोलितकेलिपङ्कजवनाः

श्वासाः प्रसर्पन्ति च ।

गौरी कुध्यतु वर्तते यदि न ते

तत्कोपि चिते युवा

धिकृधिकृ त्वां खलु पांसुखेलनसखी-

लोकेऽपि यन्निहवः ॥ १४ ॥

विदूषकः । भो सिद्धान्ध करेहि अमाणुसी वाणी सुणीअ-
दि‡ ।

राजा । भित्त्यन्तरितः कश्चिदभिधत्ते ।

विदूषकः । भो बख्खाणेहि मे § ।

राजा । काचित्कचिदनुक्ता लज्जावती च वयस्य भिन्न-
रहस्या क्रियते ।

* सुदु खलु सुसंनिवेशतमिव तालच्छदम् । कथमक्षराण्यपि यदि
कालाक्षरिकसि तत्पठ यतत् “कालानि कृष्णानि अक्षराणि यो वेत्ति स
कालाक्षरिकः”

† पौगण्डा इव क्रियच्छिरमूर्ध्वजानुकं स्थास्यामः । तदेहि मत्तवार-
ण्यमुपविश्यावः । “गजदन्तः कृता शाला ज्ञेया सा मत्तवारणीति केचित् ।
क्रपोतपालि केत्यत्ये । पौगण्डा विकलाङ्गाः” ।

‡ भो शिखाबन्धं कुरु अमानुषी वाणी श्रूयते ।

§ भो व्याचक्ष्व मे ।

नेपथ्ये । सवाक्स्तम्भम् । सहीओ किं एत्थ अलिअं संभा-
वेध * ।

राजा । वयस्य श्रुतम् ।

विदूषकः । हीहीभो एदं खलु पंडिदा अलिअविअप्येहिं
फलचुक्का विअ मक्कला मूलमलहंता पल्लवगाहिणो होत्ति,
मुख्खा उण फणसवणपालआ विअ मूलमणुसरंता फलं पावं-
ति, ता सुण अब्बुदं ज्जेव्व बख्खाणइस्सं । य हु एदं साम-
णजणवअणं तुमं ज्जेव्व भणीअसि य हु मिअलंकरणमुक्कीअ
ससिकंतपुत्तलिआ बट्टणिभर्रा पाभरदि † ।

राजा । तदिदं तर्कं, अनाकरे पट्टरागरवम् ।

पुनर्नेपथ्ये ।

कहं तक्कालफुडिदसिपिंसंपुडुम्मुक्कमोतिअच्छाआ ।

यक्कंतु तुह धोअंजणाणं यअणाणं बाहकणा ॥ १५ ॥

सक्किसिहि कहं गु पेखिबुदं पारदरसच्छित्तकंचणच्छाअं ।

तणुकदलीए परिपंडुरत्तणं डिंभहरिणच्छि ॥ १६ ॥

कहं गु तए तरलिज्जंति केलिपंकेरुहगखलणेण ।

णीसास कट्ठिअ हारलट्टिसंठाणवरिमाणा ॥ १७ ॥

पसिटिलणीविअकंचुअत्तणं कहं गु फुरइ देहदोब्बल्लं ।

अंगं पुण दिनहरिणकंबिंबपरिपंडुरं कहं गु होइ ॥ १८ ॥

इअ तुह विज्जाहरमल्लदंसणेण फुडमिमाओ भंगीओ ।

य विणा चंदं सेहालिआए विअसंति कुसुमाइं ‡ ॥ १९ ॥

विदूषकः । सिविणअदिट्ठा दोलणदोलिणी विदुसंचारि-
दसालभंजिअत्तणेण त्यलत्तरे परिणदा गेंदुअखेलिणी कअक-

* सख्यः किमत्रालोकं संभाव्यते ।

† हीही भो “अयं शब्दो विस्मये” एतद् खलु पण्डिता अलीकवि
कल्पैर्विस्मृतफला इव मर्कटा मूलमलभन्तः पल्लवगाहिणो भवन्ति ।
मुख्याः पुनः पनसवनपालका इव मूलमनुसरन्तः फलं प्राप्नुवन्ति तद् शृणु
अब्रूतमेव व्याख्यास्यामः । न खलु एतत्सामान्यजनवचनं त्वमेव भण्यसे
न खलु मगलाज्जनमुम्भित्य शशिकान्तपुत्तलिका बद्धनिर्भरा प्रसरति ।

‡ कथं तत्कालस्फुटितशुक्तिसंपुटोन्मुक्तमौक्तिकच्छायाः ।

विरमन्तु तव धैताज्जनयोर्नयनयोर्बाष्पकणाः ॥ १५ ॥

शक्यसे कथं नु प्रेक्षितुं पारदरससिक्तकाञ्चनच्छायम् ।

तनुकदल्याः परिपाण्डुरत्वं डिम्भहरिणाक्षि ॥ १६ ॥

कथं नु त्वया तरलीयन्ते केलिपङ्केरुहायस्खलनेन ।

निःश्वासाः कष्टा हारयाष्टसंस्थानपरिमाणाः ॥ १७ ॥

प्रशिशिलनीविककञ्चुकत्वं कथं नु स्फुरति देहदौर्बल्यम् ।

अङ्गं पुनर्दिनहरिणाङ्कबिम्बपरिपाण्डुरं कथं नु भवति ॥ १८ ॥

इह तव विद्याधरमल्लदर्शनेन स्फुटमिमा भङ्गः ।

न विना चन्द्रं शेफालिकाया विकसन्ति कुसुमानि ॥ १९ ॥

डिम्भो बालमग्नः ।

व्यवंधरचक्राणां, सा ज्ञेय एसा तुण आलखिवदा तुह चित्तं अ-
खिवदि * ।

नेपथ्ये । सहि मित्रंकावलि ता मए संपदं णिसठुत्थाए
दूदीए होदव्वं ।

राजा । सैवेयमस्मन्मनसि मन्मथेनेद्रानीमुत्कीर्यते मृगा-
ङ्गावलीति पञ्चाक्षरी ।

नेपथ्ये । रइदा अ मए तुहावत्थाणिवेदणत्थं महाराअ
पुरदे पठणिज्जा दुवे सिलोआ ते पियसहीए सुणीअदु ।
संस्कृतमाश्रित्य ।

चन्द्रं चन्दनकर्ममेन लिखितं संमार्ष्टि दशुधरा
कामः पुष्पशरः किलेति सुमनोवर्गं लुनीते च यत् ।
वन्द्यं निन्दति यच्च मन्मथमसौ भङ्क्वाग्रहस्ताङ्गुनी-
स्तत्कामं सुभग त्वया वरतनुर्वीतूलतां लम्बिता ॥ २० ॥

अपि च ।

तापोम्भः प्रसृतिपचः प्रचयवान् बाष्पः प्रणालोचितः
श्वासाः कम्पितदीपवार्तिकलिकाः पाण्डिन्नि मग्नं वपुः ।

किं चान्यत्कथयामि रात्रिमखिलां त्यन्मार्गवातायने
हस्तच्छत्रिर्दुर्दुचन्द्रमहसस्तस्याः स्थितिर्वर्तते ॥ २१ ॥

विदूषकः । अहं उण जाणे अणुप्पविस्सीअ अह्ने कलि-
 दुमिह सुवण्णचउक्किआसंक्कंता के वि बह्मरखसा जण्णति ।
 अणुप्पिआ अ संभा सण्णहिदा वट्ठिदि, ता ओदरह्म ॥

राजा । यथाह भवानिति उभाववतरणं नाटयतः ।
नेपथ्ये । सुखाय सायंतनसंध्या भवतु देवस्य । संप्रति हि ।
निर्याद्वासरजीवपिण्डरूपां बिभ्रत्कवोष्णैः करै-
र्मोक्षिष्ठं रविबिम्बमम्बरतलादस्ताचलं चुम्बति ।
किं च स्तोक्तमः कलापकलनाश्यामायमानं मना-
ग्धमश्यामपराणचिचरचनारूपं जगज्जायते ॥ २२ ॥

अपि च ।

सैरन्ध्रीकरकृष्टकङ्कणसरद्धीरध्वनिः संचरः

द्वृतीसूचितसंधिविग्रहत्रिधिः सोल्लासलीलाधरः ।

* स्वप्रवृष्टा दोलान्दोलिनी विद्वसंचारितशालभञ्जिकात्वेन स्थलान्तरे परिणता गेन्दुकुक्षेलिनी कृतकाव्यबन्धरचना सैवैषा त्वया आलक्षिता तव चित्तमोक्षिणी ।

† सखि मृगाङ्गावलि तन्मया सांप्रतं निःसृष्टार्थया दूत्या भवितव्यम् ।

‡ रक्षितो च मया तत्रावस्थानिवेदनार्थं महाराज पुरतः पठनीयौ
हौ श्लोकौ तौ प्रियसख्याः श्रयताम् ।

§ अहं पुनर्जने अनुग्रविश्यात्मान् कलितुमिह सुवर्णचतुष्पिकासं-
क्रान्ताः कोपि ब्रह्मरक्षसा जल्पन्ति । भूतप्रिया च संध्या संनिहिता
वर्तते तदवतरामः ।

वारस्त्रीजनसज्जमानशयनः संनद्धपुष्पायुधः

श्रीखण्डद्रवधौतसौधतलिमो रम्यः क्षणो वर्तते ॥ २३ ॥

राजा । संध्यामुपासितुं देवीभवनमेव गच्छाम इति नि-
ष्क्रान्ता ॥

॥ इति श्रीकविराजराजशेखरविरचितायां
विद्वशालभञ्जिकाभिधनाटिकायां द्वितीयोऽङ्कः ॥

THE APHORISMS
OF THE
YOGA PHILOSOPHY
OF
PATANJALI.

(Continued from page 126.)

तदसङ्ख्येयवासनाभिश्चिन्नमपि परार्थं संहृत्यकारि-
त्वात् ॥ २३ ॥

Aph. 23. Though variegated by innumerable impressions (mental deposits) it exists for the sake of another, because it operates in association.

' It—the mind—or understanding, though variegated—assuming various forms by innumerable mental impressions, exists for the sake of another—that is it accomplishes the aim of another—i. e. of the governing principle, which aim is characterised as experienter, experience and emancipation. If we be asked why, we reply that it is because it operates in performing the aim in association—conjunctly—i. e. together with another; whatever performs operations in association with another is observed to exist for the sake of another as a seat, or bed; and the qualities of purity, Passion and Darkness assuming modification in the shape of understanding operate in association; hence they exist for the sake of another, And that other is the soul.

* He now proceeds to ascertain what isolation i. e. the aim of the system, is, by the ten following aphorisms.

१ तदेव चित्तं सङ्ख्यातुमशक्याभिर्वासनाभिश्चित्रमपि नानारूपमपि प-
रायै परस्य स्वामिनो भेदाभेदानां नानावर्तमानं प्रतीति कुतः संहत्यका-
रित्वात् संहत्य सम्भूय 'नानावर्तमानं' इत्याद्यं यदासंहत्यार्षिक्रिया-
कारि तत्परार्षे द्वन्द्वं यथा शयनासनादि । सत्त्वरजस्तमांसि च चित्तलक्ष-
णपरिणामभोजं संहत्यकारीणि यच्च परः स प्रकृतः ॥

^१ इदानीं शास्त्रफलद्वैतं निर्णेतुं दशभिः सूत्रैरुपक्रमते ॥

विशेषदर्शिन आत्मभावभावनाविवर्तितः ॥ २४ ॥

Aph. 24. The cessation of the (false) notion regarding the soul takes place in him who knows the difference.

¹ Thus the difference between soul and mind being proved, whoever observes their peculiarity, that the one is different from the other, the idea of such a one knowing the proper nature of the mind, as to the understanding being the soul, ceases. That is to say, the false notion that the mind itself is the knower and experiencer is removed.

* What happens when this has taken place? to this he replies :

तदा विवेकनिर्णयं कैवल्यप्राग्भावं चिन्तितम् ॥ २५ ॥

Aph. 25. Then the mind becomes deflected towards discrimination and bowed down towards [or by] Isolation.

¹ The mind of the ascetic which was inclined towards Ignorance, and directed towards, i. e. bowed down towards, objects, and had the experience of objects for its fruit, is now turned towards discrimination, i. e. comes into the right path and is directed inwards; and becomes bowed down towards "Isolation"—i. e. has Isolation for its result, or is possessed of the germ of Isolation.

² Now by describing the causes of the impediments, which occur to the mind flowing in [the path of] discrimination, he mentions the means of abandoning those [obstacles] —

तच्छिद्रेषु प्रत्ययान्तराणि संस्कारेभ्यः ॥ २६ ॥

Aph. 26. In the intervals thereof other thoughts arise from the self-continuant impressions.

¹ एवं सत्त्वगुरुष्वयोरन्यत्वे साधिते यस्तयोर्विशेषमय्यश्रयति । अयमस्मादस्य इत्येवं रूपं विशेषं जानाति । तस्य विज्ञातचित्तस्वरूपस्य चित्ते यात्मभावभावना सा विनिवर्तते । चित्तमेव ज्ञातुं भोक्तुं इत्यभिमानो निवर्तते इत्यर्थः ॥

² तस्मिन् सति किम्भवतीत्याह ॥

³ यदस्याज्ञाननिर्णयं बहिर्मुखं विषयोपभोगफलचित्तमासीत्तद्विद्वान् विवेकनिर्णयं सार्ववर्त्यन्तर्मुखं कैवल्यप्राग्भावं कैवल्यफलं कैवल्यप्राग्भावं वा सम्यग्गतं इति ॥

⁴ अस्मिंश्च विवेकवाहिनचित्ते येन्तरायाः प्रादुर्भवन्ति तेषां हेतुः प्रतिपदद्वारेण त्यागोपायमाह ॥

¹ Different thoughts characterised by non-abstraction, which arise in the intervals in the vacuities, in the mind of the ascetic abiding in meditation, spring up in the shape of "I" "mine" &c. from the former impressions of the mind produced by the perceptions of non-abstraction, though now extenuated.

Therefore such thoughts must be abandoned by extirpating their causes. This is what is to be stated.

He now states that the methods of abandoning these are as they have been described before :

हानं तेषां क्लेशवृत्तम् ॥ २७ ॥

Aph. 27. The means of the avoidance of these are explained to be as in the case of the afflictions.

The abandonment of the train of the self-reproductive thoughts must be made in the same manner as the methods described before for the avoidance of afflictions, ignorance &c. That is, as they [the afflictions] being consumed in the fire of knowledge do not acquire germination again in the soil of the mind, like burnt seeds, so also the train of the self-reproductive thoughts [does not continue]. G. D.

¹ तस्मिन् समाधौ स्थितस्य छिद्रेष्वन्तरालेषु यानि प्रत्ययान्तराणि व्युत्थानरूपाणि ज्ञानानि तानि प्राग्भवेभ्यो व्युत्थानानुभवज्ञेभ्यः संस्कारेभ्योऽहं ममेत्येवंरूपाणि क्षीयमाणेभ्योऽपि प्रभवन्ति । अतः कारणाच्छिद्रेण तेषां हानं कर्तव्यमित्युक्तं भवति ॥

² हानोपायश्च पूर्वमेवाहृत्याह ॥

³ यथा क्लेशानामविद्यादीनां हानं पूर्वमुक्तं तथा संस्काराणामपि कर्तव्यं यथा ते ज्ञानाग्निसृष्टा दग्धबीजकल्पा न पुनश्चित्तभूमी प्रोक्तं लभन्ते तथा संस्कारा अपि ॥

NOW READY.

Vols. I. and II.

THE RAMAYAN OF VALMIKI,

TRANSLATED INTO ENGLISH VERSE

BY

R. T. H. GRIFFITH, M. A.

Price per Vol. Rs. 6. Postage 6 anas.

BENARES : MESSRS. E. J. LAZARUS & Co.

CALCUTTA : MESSRS. BERIGNY & Co.

LONDON : MESSRS. TRUBNER & Co.

PRINTED AND PUBLISHED BY THE PROPRIETORS, E. J. LAZARUS AND CO., AT THE MEDICAL HALL PRESS, BENARES.

काशीविद्यासुधानिधिः

श्रीगणेशाय नमः

श्रीमद्विजयिनीदेवीपाठशालोदयोदितः । प्राच्यप्रतीच्यवाक्पूर्वापरपक्षद्वयान्वितः ॥ १ ॥

अङ्कुरश्मिः स्फुटयतु काशीविद्यासुधानिधिः । प्राचीनार्यजनप्रज्ञाविलासकुमुदोत्करान् ॥ २ ॥

A Monthly Journal of the Benares College, devoted to Sanskrit Literature.

No. 67.

Benares, December 1st, 1871.

Vol. VI.

॥ चिन्तामणेः शब्दखण्डम् ॥

—*—

(१) नन्वेते पदार्थास्तत्पर्यवर्षय(२)मिथःसंसर्ग-
वन्तः, (३) आकाङ्क्षादिमत्पदस्मारितत्वाद्,

॥ शब्दचिन्तामणिव्याख्या रुचिदत्तीया ॥

रजतादिपदार्थपक्षत्वे रजतत्वादेः पक्षतावच्छेदकतया त-
त्प्रकारकत्वं सिद्धं स्यादित्याशयेन पदार्थपक्षकमनुमानमा-
ह । (१) नन्वेति । रजतादिपदार्थाश्च तत्तत्पदेन विशि-
ष्योपस्थिता इति भावः । वद्वितात्पर्यके धूमोच्चारणे वद्वि-
संग्रगसिद्ध्या ऽर्थान्तरमित्यत उक्तं (२) मिथ इति । तथा च
ययोराकाङ्क्षादिमत्त्वं तयोः संसर्गः पर्यवस्यति । न च प्रमेयत्वे
प्रमेयत्वमित्यत्र मिथो ऽर्थाप्रसिद्ध्या साध्यासत्त्वाद्युपविचारः ।
भेदघटितयोग्यतायाः प्रकृतहेतुविशेषणत्वात् । न चैवं तत्रैव
शब्दपार्थक्यम् । मिथ इत्यस्य तत्रानुपादानादित्याहुः । वस्तुतो
यच्चिरूपिताकाङ्क्षादिकं यत्र तत्र तत्संसर्ग इत्येव सामान्यतो
व्याप्तिर्मिथःशब्देन सूच्यतइति भावः । घटमानयेत्यादिवाक्ये
शुक्राद्युच्चरति व्यभिचारः, ज्ञानानुत्पत्त्या ईश्वरतात्पर्यस्या-
प्यभावादित्युक्तम् । (३) आकाङ्क्षेति । आकाङ्क्षा च तात्पर्य-
गर्भा पूर्ववद्बोद्धा । यत्र भूतले घटो ऽस्तीति योग्यसाकाङ्क्ष-
पदेनायोग्यघटः शक्तिभ्रमात् स्मारितस्तत्र व्यभिचारवारणा-
यासतीति । तथा च योग्यतांशे आसत्तिः पूर्ववद्बोद्धा । यद्वा
ऽऽदिपदवाच्यं योग्यतामात्रं, यदंशे स्मारितत्वं तदंशे योग्यत्वं

(४) योग्यतासन्निमित्ते सति संसर्गपरपदस्मारितत्वा-
द्वा । आनाप्तोक्ते योग्यताविरहान्न व्यभिचारः । तच्च बाध-
कसत्त्वात्, (५) तज्जन्यज्ञानस्य भ्रमत्वाद्, एकाकारवा-
क्यस्यापि बाधकसत्त्वासत्त्वाभ्यां योग्ययोग्यत्वात् । अथ
प्रतिपत्तुर्जिज्ञासां प्रति योग्यता, सा च श्रोतरि तदुत्पाद्य-
संसर्गावगमप्रागभावरूपा ऽऽकाङ्क्षा, बाधकप्रमाविरहो यो-
ग्यता, अव्यवहितसंसर्गप्रतियोगिज्ञानमासति, स्ताश्च
स्वरूपसत्यो हेतवो, न तु ज्ञाताः, गौरवात्, तदुत्पाद्यं
विना ऽन्वयानुभवे विलम्बाभावात्, संसर्गनिहृप्यत्वेन
प्रथमं दुरवधारणत्वाच्चेति न ता लिङ्गविशेषणानीति चेत्,
न । योग्यतादिशून्ये ऽपि तदभिमानेन संसर्गप्रत्ययात् ।
अन्यथा

बोध्यम् । तेन नोक्तव्यभिचारः । ननु पृथिव्यां गन्ध इत्यादौ
सर्वगन्धपृथिव्यादिव्यक्तीनामाकाङ्क्षादिमत्पदस्मारितत्वमस्ति,
न च घटादिगन्धेन पटादेः संसर्गास्तीति व्यभिचार इति-
योग्यतापदार्थविशेषणमुचितम् । किं चाकाङ्क्षायां तात्पर्यांशा-
तिरिक्तभागोपादाने प्रयत्नगौरवमित्यस्तेस्तथैव हेत्वन्तरमा-
ह । (४) योग्यतेति । एवं चासत्तिपदं चिन्त्यम् । केचित्तु
साध्ये ऽप्यासत्त्यादिप्रवेशाच्च वैयर्थ्यं, संसर्गपरत्वं साकाङ्क्षत्व-
मेव, तेन निराकाङ्क्षपदस्मारिते न व्यभिचारः । प्रथमे योग्य-
तासत्ती पदविशेषणे, अत्र पदार्थविशेषणे, इति भेद इत्याहुः ॥
ननु यदि अनाप्तवाक्ये न योग्यता तदा ततः कथं संसर्गज्ञा-
नमित्यत आह । (५) तज्जन्येति । तथा च योग्यताप्रमाया-

(६) शाब्दाभासोच्छेदप्रसङ्गः । (७) राजा पुत्रमाकाङ्क्षति पुरुषं वेति संशये (८) विपर्यये च वाक्यार्थधीप्रतिबन्धाच्च । (९) योग्यतायाश्च संशयसाधारणं ज्ञानमात्रं हेतुः । (१०) स्वपरबाधकप्रमाविरहः क्व चिन्निश्चीयते ऽपि यथेह घटो नास्तीत्यत्र स्वयोग्यानुपलब्ध्या घटाभावनिश्चयेनान्यस्यापि घटप्रमाविरहो निश्चीयते । क्व चिद्बाधकप्रमामात्रविरहसंशये ऽप्यन्वयबोधः । (११) बाधसंशयस्यादूषणत्वात् । (१२) किं च तवापि योग्यतादिकं प्रामाण्ये प्रयोजकम् । (१३) आप्रोक्त त्वस्य तथात्वे गौरवाद् अनापेक्षेति संवादेन प्रामाण्याच्च । (१४) एवं च ज्ञायमानकरणे प्रामाण्यप्रयोजकरूपवतया ज्ञानमावश्य-

मेव प्रयोजिका न तु भ्रमेपीति भावः । (६) शाब्देति । शाब्दभ्रमप्रयोजकत्वं योग्यताभ्रमस्यैवाकाङ्क्षासत्तिज्ञानं च शाब्दज्ञानमात्रप्रयोजकमेवेत्यत्र तात्पर्यम् । अत एव योग्ये ऽनाकाङ्क्षे ऽनासत्त्वे तद्व्युत्पत्तिमापीति भावः । आकाङ्क्षानिश्चयस्य कारणत्वे बीजान्तरमाह । (७) राजेति । अयमेति पुत्रो राज्ञः पुरुषो ऽपसार्थतामित्यत्र वाक्यइति शेषः । (८) विपर्यय इति । व्यतिरेकनिश्चय इत्यर्थः । तथा च यत्संशयेत्यादिव्याप्तिबलात्तद्वेतुत्वमिति भावः । उक्तसंशयादेस्तात्पर्यविषयत्वपर्यवसन्नत्वात्तत्तात्पर्यनिश्चयस्यैव कारणत्वमायाति, न त्वाकाङ्क्षानिश्चयस्येति चिन्त्यम् । ननु वाक्यार्थनिश्चयं विना योग्यतानिश्चयसंभवात्सा कथं लिङ्गविशेषणमत आह । (९) योग्यतायाश्चेति । ननु साधारणेन रूपेण तदा हेतुता यदि निश्चयेऽपि कदा विसृज्येतुः स्याच्चैवमित्यत आह । (१०) स्वेति । ननु मम मते योग्यतासंशये ऽन्वयबोधो भवति, त्वन्मते लिङ्गविशेषणतत्संदेहे कथं स्यादित्यत आह । (११) बाधसंशयेति । तथा च पक्षधर्मभूतायां लिङ्गव्यक्तौ यस्य विशेषणस्य संशयो बाधसंशयपर्यवसन्नस्तत्संदेहस्य नानुमितिप्रतिबन्धकत्वमुपेयम् । बाधसंशयस्य तदप्रतिबन्धकत्वादित्याहुः ॥ आकाङ्क्षादिकं च वक्ष्यमाणरीत्या संसर्गघटितं बोध्यम् । पराभ्युपगतहेत्वन्तरेणापि तासां ज्ञानं हेतुरित्याह । (१२) किं चेति । यद्यपि योग्यताया एव तथात्वं प्रामाण्यं निर्वहति तथापि परेण तथा ऽङ्गीक्रियत एवेति कृत्वा तथाकम् । ननु तत् त्रयं न तथा, गौरवात्, किं तु आप्रोक्तत्वमेवेत्यत आह । (१३) आप्रोक्तत्वस्येति । भ्रमाद्यभावचतुष्टयवतः प्रकृतवाक्यार्थयथार्थज्ञानवतश्चाप्रत्वादिति भावः । (१४) एवं चेति । लिङ्गे तथा दर्शनादिति भावः । संसर्गघटितत्वात्तासां कथं

कमिति तासां ज्ञानं हेतुः, (१५) तच्च समभिव्याहारविशेषा (१६) दिनेति ॥ मैवम् । यच्च विमनं जलमित्यश्रुत्वैव नद्याः कच्छे महिषश्चरतीति शृणोति तत्राकाङ्क्षादिकमस्ति, (१७) न च नदीकच्छयोः संसर्ग, इति व्यभिचारात् । (१८) अत एव तन्मात्रं न प्रयोजकं प्रामाण्ये । (१९) अथ यावत्समभिव्याहृतेत्यपि लिङ्गविशेषणं, कतिपयपदश्राविणस्तु संसर्गप्रत्ययो लिङ्गाभिमानादिति चेत् । न । (२०) तत्संदेहेऽपि वाक्यार्थावगमात् । तच्च संसर्गभ्रान्तिरिति चेत् । न (२१) अन्यकरणाभावे (२२) पदमेव भ्रान्तिजनकं (२३) तथा चादृष्टं तदेवाभ्रान्तिं जनयत् केन वारणीयम् । असंसर्गाग्रहस्तचेति चेत् । (२४) संसर्गं बाधकाभावात् । अथापेक्षितं लिङ्गविशेषणं, ॥

धीरित्यत आह । (१५) तच्चेति । सामान्यतः संसर्गज्ञानात्समभिव्याहारादिना ऽऽकाङ्क्षाज्ञानं, विशेषतः संसर्गसिद्धिः फलमित्यर्थः । (१६) आदिपदश्रावमात्रोपदेशादि । (१७) न चेति । संसर्ग इत्यनन्तरं तात्पर्यविषय इति शेषस्तेन संसर्गसत्त्वेऽपि विशिष्टाभावसत्त्वाद्वाभिचार इति भावः । न चेश्वरतात्पर्यमादाय न दोषः । अजनितान्वयबोधवाक्याभिप्रायेणोक्तेः । तत्रेश्वरतात्पर्याभावात् । तज्ज्ञापनार्थमेवाश्रुत्वेत्युक्तम् । शृणोतीति चासत्पर्यमुक्तम् । न चैवं तात्पर्यगर्भाकाङ्क्षाविरहादेव न व्यभिचार इति वाच्यम् । परस्परकाङ्क्षाविरहेऽश्रुतजलपदेन सहाकाङ्क्षादिसत्त्वेन हेतुसत्त्वात् साध्यस्य च परस्परगर्भत्वेन तत्राभावादिति भावः । हेतावपि यदि परस्परकाङ्क्षागर्भत्वमभिमतं तदा वयं त्वित्ययिमदोषो बोध्यः । (१८) अत एवेति । तन्मात्रस्य तत्रैवाप्रमाणीभूते शब्दभागे गतत्वादित्यर्थः (१९) अथेति । श्रुतभागमात्रे च न यावत्समभिव्याहृतत्वमिति भावः । (२०) तत्संदेहेपीति । लिङ्गविशेषणस्यानिश्चितस्यागमकत्वादिति भावः । एतच्चेऽपलक्ष्यम् । उक्तन्यायेनाजनितान्वयबोधे यावत्समभिव्याहृतेऽपि तस्मिन्वाक्ये नदीकच्छपदार्थे व्यभिचार एव । यदि च परस्परकाङ्क्षा विवक्षिता तदा यावत्समभिव्याहृतेति व्यर्थमित्यपि द्रष्टव्यम् । (२१) अन्येति । विशेषणसंदेहेन लिङ्गाभावादित्यर्थः (२२) पदमेवेति । स्वातन्त्र्येणैवेति शेषः । (२३) तथा चेति । ज्ञानसामान्यसामर्थ्यं भ्रमजननादेव सिद्धमिति दोषाभावरूपविशेषणसामर्थ्यां सत्यां प्रमाजननमशक्यापह्नवं, भ्रमेऽपि धर्म्यं प्रमात्वमेवेति भावः । (२४) संसर्गइति । तथापि तत्स्वीकारे संसर्गोच्छेद इति भावः । अर्थविशेषणत्वमाशङ्क्याह ।

(२५) तदेव वा लिङ्गं, (२६) न च नदीकच्छयोः संसर्गे आप्रोक्तत्वम् । (२७) आप्रोक्तत्वं च प्रामाण्ये तन्त्रमिति तद्वतया ज्ञायमानस्य हेतुत्वेन तज्ज्ञानमावश्यकं, व्याप्ति-मतया ज्ञातस्येव लिङ्गस्य । तदवगमश्च लोके भ्रमाद्य-मूलकतया महाजनपरिग्रहेण वेदे स्मृतौ वेति चेत् । न । यत्र क्वचिदाप्रत्वमनाप्रस्यापि । सर्वत्राप्रत्वमप्रमितम् । भ्रान्तेः पुरुषधर्मत्वात् । प्रकृतवाक्यार्थयथार्थज्ञानवत्त्व-माप्रत्वं प्रथमं दुर्ग्रहम् । भ्रमाद्यमूलकत्वस्य प्रवृत्तिसंवादा-देश्च तद्ग्राहकस्याज्ञानात् । (२८) प्रवृत्तिश्च संदेहाद-पि । किं च प्रकृतसंसर्गे ऽयमभ्रान्ते यथार्थज्ञानवान्वेति संसर्गमप्रतीत्य ज्ञातुमशक्यम् । वाक्यार्थस्यापूर्वत्वात् । (२९) वयं तु ब्रूमः । बाधकप्रमाणाभावो योग्यता, सा च न लिङ्गविशेषणं, बाधकप्रमामात्रविरहस्य सर्वत्र नि-श्चेतुमशक्यत्वात् । तत्संशयेपि शब्दादन्वयबोधाच्च । शब्दप्रामाण्ये तु योग्यतायाः संशयसाधारणं ज्ञानं प्रयोज-कमिति शब्दः प्रामाण्यमिति । (३०) जरन्मीमांसकास्तु (३१) लोके वक्तृज्ञानानुमानातदुपजीविषंसर्गानुमानाद्वा वाक्यार्थसिद्धौ शब्दस्यानुवादकत्वं, वेदे तु तदभावात् स्वातन्त्र्येण प्रामाण्यत्वमिति वदन्ति । तन्न । वेदे क्लृप्-सामग्रीतो लोकेपि संसर्गप्रत्ययात् । (३२) अन्यथा

(२५) तदेव वेति । (२६) न चेति । तत्राप्रत्वं हि तद्गोचरयथार्थ-ज्ञानविख्यापयिषादिमत्त्वं, न च नदीकच्छयोः संसर्गे वक्तृस्त-दस्तीत्यर्थः । ननु स्वरूपसद्देतुत्वाच्चाप्रोक्तत्वस्य लिङ्गविशेष-णत्वमित्यत आह । (२७) आप्रेति । ननु यद्याप्रत्वं प्रथमं दुर्ग्रहं तदा वाक्यात्कथं प्रवृत्तिरित्यत आह (२८) । प्रवृत्ति-श्चेति । तन्निश्चयस्य शब्दप्रतीतावनङ्गत्वेन तत्संदेहेपि वा-क्यादर्थप्रतीतौ प्रवृत्तिरुपपद्यतएवेत्यर्थः । एवं योग्यतादीनां शब्दसहकारित्वभङ्गप्रसङ्ग इत्यपि दूषणं बोध्यम् । (२९) वयं त्विति । न च बाधसंशयत्वेनास्य न दोषत्वमिति वाच्यम् । व्याप्यताश्चेदकावच्छिन्नलिङ्गस्य पक्षे सदिग्धतया पक्षधर्मता-संदेहेनावश्यमनुमितिसामर्थ्यावैकल्यादिति भावः । न च तर्का-द्विसाक्षिव्याघोषयतानिश्चये ऽनुमानमविकलमिति वाच्यम् । तर्काद्यनवतारे तत्संदेहेपि शब्दान्वयबोधस्यानुभाविकत्वा-दिति भावः । प्रसङ्गादाह । (३०) जरन्मीमांसकास्त्विति । (३१) लोके वक्तृज्ञानेति । प्रभाकरमतश्च दर्शनीयादिति भावः । (३२) अन्यथेति । वेदे या सामग्री क्लृप्ता सा यदि

ऽनुवादकतापि न स्यात् । (३३) लिङ्गस्य पूर्णत्वेपि व्याप्तिस्मृतिविलम्बेन तद्विलम्बात् । अनाप्रोक्तौ व्यभि-चारात् । वेदतुल्यापि (३४) सामग्री न निश्चायिकेति चेत् न । (३५) चक्षुरादेस्तथात्वेन तच्छङ्कायामपि प्रमापकत्वात् । ज्ञायमानं कारणं संदेहे न निश्चा-यकं लिङ्गवदिति चेत् । न । संशयो हि न वाक्ये तस्य निश्चयात् । न तज्जन्यज्ञानप्रामाण्ये तस्य तदुत्तरकालीनत्वात् । नाप्रोक्तत्वे, तन्निश्चयस्या (३६) नङ्गत्वात् । ननु लोके आप्रोक्तत्वसंदेहे वाक्यार्थधीनैति तन्निश्चयो हेतुस्तथा च वाक्यार्थगोचरयथार्थज्ञानजन्य-त्वग्राहकात् (३७) तदुपजीविनोनुमानाद्वाक्यार्थधीरिति चेत् । न । (३८) वेदे तद्वहितस्यापि सामर्थ्यावधार-णात् । (३९) तदनिश्चये ऽपि वेदानुकारेण पठ्यमान-मन्वादिवाक्येष्वपौरुषेयत्वाभिमानिनो गौडमीमांसकस्यार्थ-निश्चयात् । न चासौ भ्रान्तिर्बाधकाभावात् । (४०) पौरु-षेयत्वनिश्चयदशायामपि तस्य तथात्वात् । न चासं-सर्गाग्रहमात्रं तत् । अर्थस्य तथाभावेऽप्यसंसर्गाग्रहत्वे (४१) संसर्गोच्छेदापत्तेः । (४२) न चाप्रोक्तत्वनिश्चयरूपकार-

लौकिकशब्दे नास्ति तदा पश्चादपि तस्य प्रत्यायकत्वं न स्यादित्यनुवादकत्वमेव न स्यादित्यर्थः । ननु वक्तृज्ञानानुमि-तिसामर्थ्यापि तत्रास्तीति तदा तदनुमितिरेव किं न स्यादि-त्यत आह । (३३) लिङ्गस्येति । शाब्दानुभवे तु कर्त्तव्ये त-स्यापेक्षणीयान्तराभावादित्यर्थः । (३४) सामग्रीति । साम-र्थ्यायोग्यतादिज्ञानकलापः, तथा च तथाभूतसाधारणधर्मदर्श-नात्प्रमापकसंशयाच्च निश्चायिकेति तच्छङ्कापगमार्थमाप्रो-क्तत्वानुमानमावश्यकमिति भावः । (३५) चक्षुरादेरिति । विरोध्यविषयकसंशयमात्रस्य न प्रतिबन्धकत्वमिति भावः । यत्र संशयो न जातस्तत्र नानुवादकतेत्यपि दूषणं बोध्यम् । (३६) अनङ्गत्वादिति । तथा चाप्रोक्तत्वसंदेहेपि न वाक्या-र्थधीप्रतिबन्धक इति भावः । (३७) तदुपजीवीति । नन्वा-प्रोक्तत्वानुमाने सति शब्दस्य संभूतसामर्थ्यकतया न तदनु-मानावसर इति चेत्, न । तदा योग्यताद्यप्रतिसंधाने कदाचित्तथा संभवादिति भावः । (३८) वेद इति । त्वचयइति शेषः । लौकिके तथात्वमित्यत आह । (३९) तदिति । (४०) पौरुषेयत्वेति । तथा सति प्रतीत्येवैलक्षण्यमनुभूयेतेति भावः । (४१) संसर्गेति । प्रमाणाभावादित्यर्थः । (४२) न चाप्रोक्त-

यथाधात् संसर्गज्ञानबाधः । (४३) व्यभिचारेण हेतुता-
यामेव बाधात् । (४४) लौकिकत्वेन ज्ञाते तदङ्गमि-
ति चेत् । न । (४५) मानाभावात् । (४६) वाक्यार्थ-
स्यापूर्वत्वेन लिङ्गाभावेन तद्वहासंभवात् । ननु अनाप्रो-
क्तत्वशङ्काव्युदासो ऽङ्गं, स च वेदे ऽपौरुषेयत्वनिश्चयात्,
लोके चाप्रोक्तत्वावधारणादिति चेत् । न । तस्या (४७)
शक्यत्वात् । यदि चापौरुषेयत्वनिश्चये सत्येव वेदाद-
र्थनिश्चयः, तदा (४८) दोषवत्पुरुषाप्रणीतत्वे सत्या-
काङ्क्षादिमत्पदस्मारित्वेन वेदे पदार्थसंसर्गसिद्धिरस्त्विति
वेदोप्यनुवादकः स्यात् । तदुक्तम् ।

“व्यस्तपुंदूषणाशङ्केः स्मारितत्वात्पदैरमी ।

अन्विता इति निर्णीते वेदस्यापि न तत्कृतः” ॥

इति । (४९) न चैवं शब्दस्य प्रमाणत्वमपि । अनुमा-
नादेव वाक्यार्थः (५०) प्रमोपपत्तेरिति ॥

त्वेति । न चाप्रोक्तत्वज्ञानेत्यर्थः । (४३) व्यभिचारेणेति । वेदा-
नुकारस्थले तं विनापि शाब्दानुभवस्यानुभूयमानत्वादित्यर्थः ।
(४४) लौकिकत्वेनेति । तथा च नोक्तव्यभिचार इति भावः ।
(४५) मानेति । सामान्यसामयीत एव कार्यसंभवादित्यर्थः ।
नन्वन्वयाद्यनुविधानमेव मानमित्यत आह । (४६) वाक्येति ।
तथा च तदेव नास्तीति भावः । (४७) अशक्यत्वादिति ।
वाक्यार्थस्यापूर्वत्वादिति भावः । अत्र यत्र शङ्का न जाता तत्र
नानुवादकत्वमित्यपि बोध्यम् । (४८) दोषवदिति । सत्यन्तं
व्यर्थमिति चेत् । हेतुद्वये तात्पर्यात् । अत एव व्यस्तपुंदूष-
णाशङ्केरित्यत्र तदेव विभावयिष्यतीति । न चाद्यहेतोर्विमं-
सादिशुक्वाक्ये व्यभिचारः । दोषवत्पुरुषाप्रणीतसतात्पर्यक-
पदस्मारितत्वस्याद्यहेत्वर्थत्वात् । अत एव विशिष्टहेतुज्ञान-
काले शब्दस्य संभृतसामयीकतया शब्दबोधः स्यादानुमितिः,
व्याप्तिस्मृत्यादिविलम्बादित्यपास्तम् । एकहेत्वर्थज्ञाने ऽपर-
हेत्वर्थज्ञानानावश्यकत्वेनातथात्वात् । इष्टापत्तिमाशङ्क्याह ।
(४९) नचैवमिति । वेदेषु चेदुक्तानुमानादेव संसर्गसिद्धिस्तदा
शब्दविधया बोधकत्वमेव दुष्कल्पम्, मानाभावादित्यर्थः ।
यदि च व्याख्यादिप्रतिसंधानं विनापि वेदादर्थप्रत्ययस्तदा लौ-
किकस्थलेपि तुल्यमिति भावः । अत्र यत्रावैदिकत्वाभिमानस्तत्र
वैदिकत्वेप्यनुवादकत्वं दुष्परिहरमिति बोध्यम् । (५०) प्रमे-
ति । न चैवं गुणजन्यत्वस्वीकारापत्तिः, दोषाभावत्वेनोक्तस्य
प्रयोजकत्वस्वीकारादिति भावः । तदेकदेशिमतेनोक्तमित्य-

प्राभाकरास्तु व्यभिचारिशब्दव्यावृत्तमव्यभिचार्यनुगतं
प्रमाप्रयोजकमुपेयम् । यदभावादनाप्रोक्तवाक्यादप्रमा ।
अन्यथा कार्यवैचित्र्यं न स्यात् । तच्च (५१) ज्ञातमुप-
युज्यते । (५२) ज्ञायमानकरणे (५३) ज्ञानोपयोगि (५४)

प्राहुः । (५१) ज्ञातमुपयुज्यतइति । ज्ञातं सत्त्वाधिकरणी-
भूतप्रमाणजन्यज्ञानजनकमित्यर्थः । (५२) ज्ञायमानेति । अत्र
सत्तमीबलेन ज्ञायमानकरणनिष्ठत्वं लभ्यते । तच्च पिताद्य-
भावे चतुरादिनिष्ठे व्यभिचारवारणायोपात्तम् । धूमविशेष-
त्वादौ व्यभिचारवारणाय (५३) ज्ञातोपयोगीति । शाब्दा-
दिभ्रमजनके शब्दादिनिष्ठदोषे व्यभिचारवारणाय (५४)
व्यभिचारिवैलक्षण्येति । व्यभिचारिवैलक्षण्यं च यदभावप्रयुक्तः
क्व चिद्वस्तुदेव विवक्षितं, तेन दृष्टान्तयोर्न साधनवैकल्यम् ।
यद्वा भ्रममात्रनिष्ठकार्यताप्रतियोगिककारणताश्रयत्वं तद्वि-
वक्षितम् । यदि सत्यपरामर्शापि विषयविषयिभावसंबन्धेन
करणनिष्ठ एव तदा तज्ज्ञानभिन्नत्वेन हेतुविशेषणीय इत्याहुः ।
तच्चिन्त्यम् । शाब्दभ्रमजनकस्य भ्रमादिदोषवत्तुष्टयस्य शब्द-
निष्ठत्वाभावात् । सहकारितामात्रेण कथं चित् परम्परासंब-
न्धेन तन्निष्ठत्वविवक्षायामात्मनः संयोगविशेषादौ पक्षतायां
च व्यभिचारात् । मनसो ऽपि कदाचिल्लिङ्गत्वेन ज्ञायमान-
करणनिष्ठतया मनःसंयोगविशेषे सर्वथा व्यभिचाराच्च । किं
च यदभावप्रयुक्तो भ्रम इत्यत्र यदभावे सति भ्रम इत्येव
विवक्षितं यदभावप्रयोज्यो भ्रम इति वा । आद्ये शब्ददोषे
व्यभिचारतादवस्थमेव । तदन्यतराभावे सति कदा चिद्
भ्रमात् । अन्ये साधनवैकल्यमेव । शक्तिविरहस्य भ्रमाप्रयो-
जकत्वात् । योग्यताविरहस्यैव तथात्वात् । योग्यतासत्त्वे
शक्तिभ्रमेणापि भ्रमासंभवात् ॥ यत्तु ज्ञायमानकरणनिष्ठज्ञा-
तोपयोगित्वमबाधितत्वासत्यतिपक्षितत्वादौ व्यभिचारीति
व्यभिचारिवैलक्षण्यपदम् । तदर्थस्त्वाभासव्यावृत्तत्वमेव । अ-
बाधितत्वादिति न तथा । बाधादौ सति भ्रमस्याप्यभावा-
दिति ॥ तदपि चिन्त्यम् । अबाधितत्वं हि साध्याभावनि-
श्चयविरहो वा, निश्चितसाध्याभाववत्पक्षकत्वाभावो वा ।
नाद्यः । तस्यात्मनिष्ठत्वेन ज्ञायमानकरणनिष्ठत्वाभावाद्,
आद्यपदेनैव तद्वारणात् । नान्यः । तस्य ज्ञानोपयोगित्वा-
भावेन द्वितीयपदेनैव तद्वारणात् । नहि निश्चितसाध्याभा-
ववत्पक्षकत्वस्यानुमितिप्रतिबन्धकत्वं, येन प्रतिबन्धकाभाव-
त्वेन तस्य ज्ञानोपयोगित्वं स्यात् । किं तु लाघवेन पक्षे साध्या-
भावनिश्चयमात्रस्यैव प्रतिबन्धकतया तदभावस्यैव तथात्व-
मिति । तस्माद्व्यभिचारिव्यावृत्तत्वमप्रमाणव्यावृत्तत्वं प्रमाण-

व्यभिचारिवैलक्षण्यत्वात्, (५५) प्रमाहेतुत्वाद्वा, व्या-
प्रिवत्, शब्दशक्तिवच्च । (५६) अन्यथा शाब्दाभा-
सोच्छेदप्रसङ्गः । (५७) न चाप्रोक्तत्वं तथा । संवादा-
त्प्रमाणे शुकोदीरिते भ्रान्तप्रतारकसंवादिवाक्ये वेदे च
तदभावात् । (५८) आप्रोक्तत्वानुमाने व्यभिचारिव्यावृ-
त्तलिङ्गाभावाच्च । भावे वा तद्वत् एव शब्दस्य प्रत्याय-
कत्वात् । एतेनाप्रमाहेतुत्वं न भ्रमप्रमादविप्रलिप्साकर-
णापाटवानां परस्परं व्यभिचाराद्, मिलितस्याव्यापक-
त्वात् । किं त्वाप्रोक्तत्वाभावस्याप्रमाहेतुत्वं तदभावस्तु
आप्रोक्तत्वं प्रमाहेतुरित्यपास्तम् । आप्रोक्तत्वस्य प्रथमं

वृत्तित्वमिति यावत् । तथा च ज्ञायमानकरणजन्यज्ञानासा-
धारणसहकारित्वे सति प्रमाणवृत्तित्वादिति हेत्वर्थः । अत्र
च भूयोवयवेन्द्रियसंनिर्गते व्यभिचारवारणाय जन्यान्तम् ।
मनोयोगे तद्वारणायासाधारणेति । पक्षतायां तद्वारणायात्य-
पदम् । तस्याः सिद्धभावरूपाया आत्मनिष्ठत्वेनातथात्वात् ।
शब्ददोषे भ्रमादावत एव न व्यभिचारः । न चैवं पक्षीभूत-
तात्पर्यस्यापीच्छारूपतया ऽऽत्मवृत्तित्वादसिद्धिरिति वाच्यम् ।
तस्य यथार्थतात्पर्यकत्वरूपस्यैव शब्दनिष्ठस्यापि निर्वचनात् ।
ज्ञानभिन्नत्वेनापि हेतुर्विशेषणीयः, तेन न व्यभिचारः परा-
मर्शादौ । विषयतातिरिक्तसंबन्धेन तद्वृत्तित्वं वा विवक्षित-
मित्यन्ये ॥ (५५) प्रमाहेतुत्वाद्देति । अत्रापि ज्ञायमानकरण-
इति बोध्यम् । एवं च विषयतातिरिक्तसंबन्धेन ज्ञायमानकर-
णनिष्ठत्वे सति ज्ञायमानकरणजन्यप्रमाहेतुत्वादित्यर्थः । प्र-
माहेतुत्वं च प्रमामात्रनिष्ठकार्यताप्रतियोगिककारणताश्रय-
त्वमिति मनोयोगादौ न व्यभिचारः । यथार्थपरामर्शे व्यभि-
चारवारणाय सत्यन्तम् । भूयोऽवयवेन्द्रियसंनिर्गते व्यभिचार-
वारणाय जन्यान्तम् । इन्द्रियस्यापि कदाचिल्लिङ्गतया त-
स्यापि ज्ञायमानकरणनिष्ठत्वात् । अत्र च हेतौ पक्षधर्मता-
दिसहकृतव्याप्यादेर्वृष्टान्तत्वं बोध्यम् । विपक्षबाधकमाह
(५६) अन्यथेति । वस्तुतस्तस्य तत्राभावादिति भावः ।
यद्यपि लाघवात् तत्स्वरूपसदेव हेतुस्तु, शाब्दाभासे तु
तदभावः प्रयोजकः, न तु तज्ज्ञानं गौरवात्, यदभावादप्रमे-
त्यादिना परस्य तथैवाभिधानात्, तथापि तद्व्यतिरेकनिश्चयस्य
शब्दबोधप्रतिबन्धकत्वं न स्यात् । यन्निश्चयस्य यत्र हेतुत्वं
तद्व्यतिरेकनिश्चयस्यैव प्रतिबन्धकत्वादिति विपक्षबाधकमत्र
द्रष्टव्यम् । परिशेषयितुमाह । (५७) न चेति । ईश्वरस्या-
नङ्गीकारादिति भावः । अभ्युपेत्याह । (५८) आप्रोक्तत्वेति ।

लिङ्गाभावेन गृहीतुमशक्यत्वात् । अत एव (५९) व्य-
भिचारशङ्काविरहो हेतुः । सा च लोके भ्रमादिमूले-
त्याप्रोक्तत्वानुमानाद्विच्छिद्यते । (६०) वेदे चापौरुषेय-
त्वनिश्चयेनेति निरस्तम् । अभिमतवाक्यार्थस्यापूर्वत्वेन
साध्याप्रसिद्धेः । (६१) वेदे सद्दोषपुरुषाप्रणीतपदस्मारित-
त्वेन संसर्गसिद्धेरनुवादकतापत्तेश्च । (६२) नापि दोषाभा-
वः । भ्रान्तप्रतारकवाक्यजन्यज्ञाने प्रत्यक्षेण गृहीतसंवा-
दे तदभावात् । दोषाभावस्य हेतुत्वात् । तत्र वाक्यं
मूकमेव, व्यवहारस्तु प्रत्यक्षादिति चेत् । न । अनुभवा-
पलापात् । (६३) तद्वेतुत्वे विवादात् । (६४) वेदे
ऽप्यनुवादकतापत्तेश्च । (६५) किं च दोषाभावस्य प्रमा-
हेतुत्वे ऽप्रमायां दोषः कारणं (६६) तस्य च हेतुत्वे
प्रत्येकं व्यभिचारः । मिलितस्य तत्त्वे एकस्मादप्रमा न
स्यात् । भ्रमादीनां प्रत्येकं (६७) दोषत्वे ऽनुगमः,
मिलितस्य तु (६८) तत्त्वे एकस्मादप्रमानुदयप्रसङ्गः ।
तस्मा (६९) लाघवाद्यथार्थतात्पर्यकत्वं शाब्दप्रमाप्रयो-
जकं, (७०) तच्च यथार्थवाक्यार्थप्रतीतिप्रयोजनकत्वं लो-

(५९) व्यभिचारशङ्केति । बाधितार्थकत्वशङ्काविरह इत्यर्थः ।
(६०) वेदे चेति । तथा चाप्रत्वस्य संसर्गघटितत्वाज्ज्ञाने ऽनु-
वादकं, वेदे चाननुवादकत्वमिति भावः । (६१) वेदइति ।
जरन्मीमांसकपक्षवदिति ध्येयम् । एतच्चोपलक्षणम् । यत्र
लोके स्वतःसिद्धशङ्काविरहस्तत्रानुवादकतापत्तेश्चेत्यपि द्रष्ट-
व्यम् । (६२) नापीति । तथा च ज्ञातस्य तस्योपयोगित्वे
निर्दोषपदस्मारितत्वेन लोके संसर्गसिद्धेरनुवादकत्वमिति भा-
वः । ननु सर्वसिद्धकारणाभावे ऽनुभव एव न तादृश इत्यत
आह । (६३) तद्वेतुत्वेति । एतच्चोपलक्षणम् । अतीन्द्रि-
यार्थं मूकत्वे व्यवहारानुपपत्तिः, शुकादिविसंवादिवाक्ये ऽति-
प्रसङ्गश्चेत्यपि बोध्यम् । (६४) वेदे ऽपीति । लोकवदिति
शेषः । दोषान्तरमाह । (६५) किं चेति । (६६) तस्य चेति ।
भ्रमादेर्दोषस्येत्यर्थः । (६७) दोषत्वइति । पूर्वं प्रत्येकं मिलि-
तस्य वा हेतुत्वमात्रं विकल्पितमत्र दोषत्वमपि विकल्पित-
मित्यपौनरुक्त्यम् । यद्यपि प्रत्येकमपि दोषत्वेनानुगतेन रूपेण
तद्वेतुत्वेनानुगमः, न वैकस्मादप्रमानुदयप्रसङ्गः, तथापि भ्रमा-
दनुगतं दोषत्वमसिद्धम् । शाब्दभ्रमजनकत्वादिना तद्विचि-
चने चात्माश्रयः, विसंवादिशुक्लवाक्ये व्यभिचारश्चेति दूषणं
द्रष्टव्यम् । (६८) तत्त्वे । दोषत्वे । (६९) लाघवादिति ।
भ्रमादभावापेक्षयेदं बोध्यम् । (७०) तच्चैति । ननु यथार्थ-

कवेदसाधारणं, तदभावादप्रमा, स एव दोषः ।

ज्ञानप्रयोजनकत्वं यदि तत्प्रतीतिजननोपहितत्वं तदा तस्यैव तज्जनकत्वे आत्माश्रयः, तज्ज्ञानस्य तज्जनकत्वे अन्योन्याश्रयः, यदि च तत्प्रतीतिजननस्वरूपयोग्यत्वं तद्विवक्षितं तदा ऽवच्छेदकज्ञानं विना तज्ज्ञानमशक्यमित्यनुगतमवच्छेदकं वाच्यम्, तत्सत्त्वे तदेवास्तु किमनेनेति चेत् । अत्र वदन्ति । स्वरूपयोग्यत्वमेव विवक्षितम् । तच्च यथार्थप्रतीतीच्छयोच्चरितत्वमेव । पूर्वपूर्वाध्यापकेच्छामादाय वेदेषि तत्संभवात् । अत एव मीमांसकमते वक्ष्यति । “तदिच्छया तदुच्चारणमेव हि तत्परत्वं लोकवेदसाधारणम्, सा चेच्छा स्वतन्त्रा परतन्त्रा वेति न कश्चिद्विशेषः” इति । तच्चिन्त्यम् । नित्यानुमेयवेदे तदभावात् । न च तत्रान्यैव सामग्रीति वाच्यम् । शुकादिवाक्ये तथापि तदसंभवात् । अर्थज्ञानं विनोच्चरितवेदे तदभावाच्च । न च तज्जातीयत्वात्तत्र प्रामाण्यमिति वाच्यम् । एवं ह्यन्यपरादन्यान्वयबोधे ऽपि प्रामाण्यं स्यात् । तज्जातीयस्य कदाचित्तदिच्छया ऽप्युच्चरितत्वात् । न चेष्टापत्तिः । अग्रिमग्रन्थविरोधात् । दैववशसंपन्ने तावत्पदज्ञानमात्रादपूर्वशुकादिवाक्ये तज्जातीयत्वस्याप्यभावाच्च । न चान्यघटाभिप्रायिकवाक्यवत्तदप्रमाणमेवेति वाच्यम् । तस्य तात्पर्यविरुद्धार्थप्रतिपादकत्वादस्य चातथात्वात् । अत एव शुकादीत्यादिना संवादिशुकादिवाक्यस्य सामान्यत एव प्रामाण्यमिति विभावयिष्यति । यदि चेच्छागर्भत्वशून्यं योग्यतावच्छेदकत्वं निर्वाच्यं, तथाप्यग्रिमग्रन्थविरोध इति ॥ यत्तु स्वविरोधप्रमायापूर्वकवाक्यप्रतिपादकवाक्यार्थयथार्थप्रतीतिप्रयोजनकत्वं विवक्षितं, स च विशिष्टाभाव उभयथा तात्पर्यसामान्याभावे तद्विषयतात्पर्यं वा ऽविशिष्ट इति । तदपि चिन्त्यम् । अग्रिमग्रन्थपर्यलोचनया विनिगमनादिप्रयोजकज्ञानविषयस्यैव तत्रेन पराभिमतत्वात् । अस्य चातथात्वात् । तदभिप्रायपूर्वकत्वज्ञानं विना विनिगमनादसंभवात् । एतद्ब्रह्मस्य चाभिप्रायापूर्वकत्वेपि पर्यवसानात् ॥ यदपि यथार्थवाक्यार्थप्रतीतिप्रयोजनकत्वं लोकवेदयोः सामान्यसामग्री । लोके वाक्यार्थप्रतिपादनेच्छा विशेषसामग्री । अत एवेत्यादिग्रन्थस्तु सामान्यसामग्र्यां सत्यामपि विशेषसामग्र्यभावपर इति । तदपि चिन्त्यम् । अर्थज्ञानं विना बालाद्युच्चरितसंवादिलौकिकवाक्ये विशेषसामग्रीविरहेण प्रामाण्याभावापत्तेः ॥ अत्राहुः । शुक्बालादिभिरे लौकिके यथार्थवाक्यार्थप्रतीतीच्छयोच्चरितत्वम् । वेदे वेदत्वादि, शुक्बालादिवाक्ये ऽबाधितत्वादि, नानैव प्रयोजकम् । एवं चानुगमेष्येकशक्तिमत्त्वेनानुगमाच्चातदोष इति ॥ वस्तुतस्तु यथार्थवाक्यार्थ-

(७१) नहि जात्यैव कश्चिदोषः । (७२) तद्विघातकत्वाच्च भ्रमादीनां दोषत्वम् । (७३) अत एव भ्रान्तप्रतारकवाक्यं शुकादिवाक्यं च प्रमाणं, संवादात् । (७४) अत एव अन्यगृहवर्तिघटाभिप्रायेण गृहे घटोस्तीत्युक्ते यच्च घटान्तरं दृष्ट्वा तमानयति तत्रान्यपरत्वाच्छब्दो (७५) न प्रमाणम् । (७६) व्यवहारस्तु प्रत्यक्षादेव । (७७) यष्टीः प्रवेशयेति च मुख्यार्थबोधे न प्रमाणम् । यत्परः शब्दः स शब्दार्थो यत इति न्यायात् । (७८) तच्च तात्पर्यं ज्ञातमुपयुज्यते । ज्ञायमानकारणे ज्ञानोपयोगिव्यभिचारिवैलक्षण्यात्, व्याप्तिवत्, शब्दशक्तिवच्च । अन्यथा ऽन्यपरादन्यान्वयबोधो न स्यादिति शाब्दाभासेच्छेदप्रसङ्गः । (७९) तद्विमाच्च (८०) शाब्दभ्रमः । अत एव यष्टीः प्रवेशयेत्यत्र लक्षणा नानार्थे विनिगमना च । तयोस्तात्पर्यग्रहमूलकत्वात् । यदि च यच्च वास्तवं तात्पर्यं तं

प्रतीतिस्वरूपयोग्यत्वमेव तद्विवक्षितम् । तदवच्छेदकं चाबाधितार्थकत्वादि लोकवेदशुकादिसाधारणम् । तच्च सामान्यसामग्री । विशेषसामग्री च शुक्बालादिभिरेलौकिकवाक्यत्वावच्छेदेन तदर्थप्रतीतीच्छयोच्चरितत्वं, तदभिप्रायेणाग्रिमग्रन्थो बोध्यः । (७१) नहीति । नहि दोषत्वजातिमात्राश्वित्पदार्थो ऽप्रमाहेतुः, किं तु यस्यैव तद्वेतुत्वे प्रमाणं तस्यैव दोषत्वमिति तदभाव एव दोष इत्यर्थः । नन्वेवं भ्रमादीनां कथं दोषत्वव्यवहार इत्यत आह । (७२) तद्विघातेति । औपचारिको व्यवहार इति भावः । तद्विघातकत्वं च क्वाचित्काभिप्रायेण । (७३) अत एवेति । यत एव भ्रमादिदोषेष्युक्तसामग्रीत्यर्थः । (७४) अत एवेति । लौकिकवाक्यविशेषे यत एव विशेषसामग्रीत्यर्थः । (७५) न प्रामाण्यमिति । तज्ज्ञानजनकमित्यर्थः । तर्हि कथं व्यवहार इत्यत आह । (७६) व्यवहार इति । एतच्च यत्र तात्पर्यभ्रमो न जातस्तदभिप्रायेण बोध्यम् । अन्यथा ऽन्यपरादित्यादिना तद्विमाच्छाब्दभ्रमाङ्गीकारादत्रापि तत्संभवे प्रत्यक्षात्तद्व्यवहारोपवर्णनमसङ्गतं स्यादिति । (७७) यष्टीरित्यत्राप्यत एवेत्यनुषज्यते । पूर्वस्वरूपमनवधार्यैव तज्ज्ञानस्य प्रयोजकत्वमुक्तम् । इदानीं स्वरूपमवधार्य विशिष्टानुवदति । (७८) तच्चेति । न चैवं पूर्वं तदभिधानवैफल्यम्, आप्तोक्तत्वादिनिरासस्य तत्फलत्वादिति भावः । (७९) तद्विमाच्च । तात्पर्यासंसर्गाग्रहात् । (८०) शाब्दभ्रमः । शाब्दासंसर्गाग्रहः । परमते ऽन्यथाख्यात्यनङ्गीकारात् । यद्यपि तात्पर्यग्रहरूपकारणबाधादन्य-

शब्दो बोधयति, (८१) तदा लक्षणायां मुख्यार्थान्वयानुपपत्त्युपयोगो न स्यात् । अत एव पञ्चतीत्युक्ते ऽन्योक्तेन स्वयं स्मृतेन वा कलायपदेनोपस्थितेन कलायं पञ्चतीत्यन्वयबोधो न भवति । (८२) तात्पर्यानिश्चयात् । (८३) न च तात्पर्यग्राहकप्रकरणादेः प्राथम्यादावश्यकत्वाच्च शब्दसहकारिता, न तु तात्पर्यग्रहस्येति वाच्यम् । तेषां (८४) मननुगतत्वेन परस्परव्यभिचारादहेतुत्वात् । तात्पर्यग्राहकता त्वननुगतानामपि व्याप्यत्वाद् धूमादीनामिव । (८५) तच्च तात्पर्यं वेदे न्यायगम्यम् । (८६) यच्च न्यायातात्पर्यमवधार्यते स वेदार्थः । (८७) लोके च न केवलं न्यायानुसारि तात्पर्यमिति न न्यायगम्यं, किं तु (८८) पुमभिप्रायनियन्त्रितम् । न्यायाविषयेपि

येत्यादावप्यसंसर्गायह एव, तथापि तत्राविद्यमानासंसर्गायहो ऽत्र च विद्यमानासंसर्गायह इति विशेषः । (८९) तदेति । मुख्यार्थान्वयानुपपत्तिज्ञानस्य तत्र लक्ष्यगोचरतात्पर्यग्राहकत्वेनैवोपयिकत्वादिति भावः । (९०) तात्पर्येति । न च समभिव्याहारविशेषाभावाच्चैवमिति वाच्यम् । तात्पर्यनिश्चये तस्मादेवान्वयबोधदर्शनादिति भावः । (९१) न चेति । तात्पर्यसंदेहादौ न प्रतिबन्धः तत्संशयाभावोपि वा हेतुरित्यभिमानवतः शङ्केयम् । (९२) अननुगतत्वेनेति । तात्पर्यव्याप्यत्वेन त्वनुगमे लाघवात्तात्पर्यमेव तथेति । भावः । यथा लोकेनुवादकत्वं न तथा वेदे इति दर्शयति । (९३) तच्चेत्यादिना । न्यायस्तर्कः । कपिञ्जलानालभेतेत्यादौ सर्वापादानाशक्यत्वेन बहुवचनस्य प्रथमोपस्थितत्वाच्चित्त्वमात्रप्रथे इत्येवमादिरूपः । लाघवपुरस्कारप्रवृत्तं प्रमाणं न्याय इत्यन्ये । (९४) यत्रेति । यत्परः शब्दः स शब्दार्थो यत इत्यर्थः । तथा चोक्तस्थले चित्त्वमेवार्थो न तु चतुष्पादीति भावः । (९५) लोके चेति । कपिञ्जलानालभेतेत्यादौ चतुष्पादावपि लौकिकतात्पर्यसंभवादिति भावः । ननु वेदेपि न्यायाविषये तात्पर्यशङ्का कुतो न भवतीति चेत् । तात्पर्यं यद्यभिप्रायस्तदा वक्तुरभावादित्युत्तरम् । यदि च तत्प्रतीतिप्रयोजनकत्वं तदा स्वभावादित्युत्तरम् । अयमेव हि वेदस्य स्वभावो यल्लाघवाद्युपहितएव विषये प्रतीतिं जनयति, न तु गौरवादित्यस्ते, यथा प्रत्यक्षानुमानादाविति भावः । ईश्वराभ्युपगमेपि न्यायाविषय एव तदभिप्रायो ऽभ्युपेयः । अन्यथा लोकवदन्यस्य तदभिप्रायग्राहकप्रमाणस्याभावात्तात्पर्यानवसाये वेदात्मवृत्तिर्न स्यादिति ध्येयम् । (९६) पुमभिप्रायनियन्त्रितम् । य-

पुरुषेच्छाविषये प्रतीतिजनकत्वात् पुञ्चचसाम् । (९७) वक्ता च परकीयवाक्यार्थज्ञानोत्पादनेच्छया वाक्यं रचयति । सा चेच्छा वक्तुर्यदि यथार्थवाक्यार्थज्ञानपूर्विका भवति तदैव परं तदुच्चारणस्य पुमभिप्रेतयथार्थज्ञानपरत्वं । (९८) यथार्थज्ञापनेच्छाव्याप्यं निर्वहतीति वक्तुर्यथार्थवाक्यार्थज्ञानवत्त्वमविज्ञाय यथार्थप्रतीतिपरत्वं ज्ञातुं न शक्यत इति प्रथमः (९९) अप्रवाक्याद् वक्तृज्ञानानुमानपूर्वकमर्थतथात्वमनुसंधाय यथार्थतात्पर्यनिश्चयः ॥ अनुमानं च इदं वाक्यं भ्रमादिविशिष्टज्ञानयोरन्यतरजन्यं (१००) वाक्यत्वादिति । ततो (१०१) भ्रमादिनिरासे सति परिशेषाद् वाक्यार्थज्ञानानुमानम् । अयं वक्ता स्वप्रयुक्त-

यार्थप्रतीतिप्रयोजकत्वमित्यर्थः । लोके ऽनुवादकत्वं निर्वाहार्थं भूमिमारचयति । (९७) वक्ता चेति । तदैव परं तदुच्चारणस्य तादृशज्ञानपरत्वं निर्वहति । अत्र हेतुगर्भं विशेषणमाह । (९८) यथार्थज्ञापनेच्छाव्याप्यमिति । यतस्तादृशेच्छाव्याप्यं ततस्तां विना न निर्वहति, व्यापकं विना व्याप्याभावात् । तादृशेच्छा च यथार्थज्ञानव्याप्यतया तद्विना न निर्वहतीति यथार्थज्ञानानुमानमिति भावः । ननु व्यापकं विना व्याप्यसत्त्वेपि व्यापकज्ञानं विना न व्याप्यज्ञानमिति नास्ति, वल्लयहो ऽपि धूमग्रहात्, एवं च यथार्थज्ञानवत्तामविज्ञायापि तज्ज्ञातुं शक्यत एवेति चेत् । अत्र वदन्ति । वाक्यार्थस्याबाधितत्वसंशये सत्युत्पन्नमपि यथार्थवाक्यार्थप्रतीतिपरत्वज्ञानमप्रामाण्यशङ्काक्रान्तं स्वकार्यात्ममिति वाक्यमूलभूतवाक्यार्थज्ञानस्य याथार्थ्यानुमाने तत्र बाधितत्वशङ्काविरहात्तज्ज्ञाने ऽपि प्रामाण्यशङ्का न भवति । वेदे तु वेदार्थत्वेनैवाबाधितत्वनिश्चयेन न तच्छङ्केति न तदनुसरणमिति ॥ वस्तुतस्त्वबाधितार्थकत्वं तादृशप्रतीतिजनकतावच्छेदकमित्युक्तम् । वाक्यार्थस्य बाधितत्वसंशये ऽवच्छेदकसंशयाच्च तच्चिश्चय इति स्वसमानविषयकवाक्यार्थज्ञाने याथार्थ्यानुमाने सति न तत्संशयः । वेदे तु वेदत्वेनैवाबाधितार्थकत्वनिश्चयः । अत एव वक्ष्यति “अर्थतथात्वमनुसंधाये”ति । (१०१) आप्तवाक्यादिति । भ्रमाद्यजन्यवाक्यप्रयोक्तृत्वादित्यर्थः । यद्वा ऽऽप्नोक्तत्वे सतीत्यादिवक्ष्यमाणहेत्वभिप्रायेणोदम् । (१०२) वाक्यत्वादिति । वाक्यार्थज्ञानपूर्वकवाक्यत्वादित्यर्थः । (१०३) भ्रमादीति । नायमत्र भ्रान्तः । प्रमादीवास्वभ्यस्तवाक्यार्थत्वात् । न प्रतारकः । साधुत्वात् । नाप्यपटुकरणः । अवहितत्वादित्यादिनेति श्रेयः ।

वाक्यार्थयथार्थज्ञानवान् (६४) भ्रमाद्यजन्यवाक्यप्रयोक्तृ-
त्वाद्, (६५) अहमिव । न त्वाप्तत्वात् साध्याविशेषात् ।
(६६) तत एते पदार्था यथोचितसंसर्गवन्तः, (६७)
यथार्थज्ञानविषयत्वाद्, आप्रोक्तपदस्मारित्वाद् वा, मद्गु-
क्तपदार्थवदिति । ननु वक्तृज्ञानविशेषेणुमेयः, ज्ञाने चार्थ
एव विशेषो नत्वर्थार्थानुमेयः, अर्थेनैव विशेष (६८)
इत्यौपचारिकी तृतीया, तथा च वाक्यार्थज्ञानविशेषो-
ऽनुमेयः, तस्य चाप्रसिद्ध्या न व्याप्तिरहः, अत एवास्मिन्
वाक्ये ऽयमभ्रान्त आप्रो वेति ज्ञातुमशक्यमिति शब्द एव
तमर्थं बोधयेदिति चेत्, न । तात्पर्यावधारणार्थं त्वयापि
अशाब्दा एव संसर्गविशेषप्रतीतिरभ्युपेयत्वात् । अन्यथा
क्व तात्पर्यनिरूपणम् (६९) अत एवाप्रोक्तत्वभ्रमाद्यजन्य-
त्वनिरूपणमपि सुकरम् । शब्दं तु संसर्गज्ञानं प्रथमं न
भवति । ज्ञानान्तरं भवत्येव । न चैवं शब्दो न प्रमाणं,
तदर्थस्य प्रागेव सिद्धेरिति वाच्यम् । तवापि तुल्यत्वात् ।
ननु तथापि कथमर्थसिद्धिः, विशेषेण व्याप्यग्रहादिति

(६४) भ्रमेति । भ्रमाद्यजन्यवाक्यार्थज्ञानजन्यवाक्यप्रयोक्तृ-
त्वादित्यर्थः । एतद्वेतुसिद्धयर्थं पूर्वानुमानमिति ध्येयम् । यो
भ्रमाद्यजन्यवाक्यप्रयोक्ता स तदर्थयथार्थज्ञानवानिति सा-
मान्यव्याप्तौ दृष्टान्तमाह । (६५) अहमिवेति । (६६) तत
इति । न च पूर्वानुमानादेव संसर्गसिद्धिरतो व्यर्थमिदमनुमा-
नमिति वाच्यम् । कार्येण हि कारणानुमाने ऽकारणीभूतस्य
तत्संसर्गस्याविषयत्वमिति परसिद्धान्तावष्टम्भेनेदम् । अत एव
स्मृतिः स्मृत्यर्थानुभवजनकवेदमूलेत्यनुमाने स्मृत्यर्थस्य न वि-
षयत्वमिति वक्ष्यति । अत एव सिद्धान्तभेदेनोपसंहारे विक-
ल्पेनाभिधानं ज्ञानावच्छेदकतया तदुपजीविसंसर्गानुमानाद्वे-
तीत्याहुः ॥ वस्तुतस्तु कार्येण कारणमात्रानुमाने धूमेन वज्र-
नुमाने वह्नित्वादिकमपि न भासेत । व्यापकतावच्छेदकतया
कारणतावच्छेदकतया वा तज्ज्ञाने संसर्गस्यापि तथात्वेन
प्रकृते तद्वानमविश्वमिति न तत्सिद्धान्तो युक्तिसह इति
स्वातन्त्र्येण संसर्गसिद्धयर्थमिदमित्यन्ये ॥ (६७) यथार्थज्ञान-
विषयत्वात् । यथार्थसंसर्गज्ञानविषयत्वादित्यर्थः । (६८) औ-
पचारिकीति । ननु सुखिभक्तावुपचारो ऽव्युत्पन्न इति चेन्न ।
औपचारिकपदसंबन्धमात्रेणौपचारिकपदप्रयोगात् । तथाचार्थ-
ज्ञानपरो ऽर्थशब्दो विशेषज्ञानपरो विशेषशब्दो वेत्याशयादि-
त्याहुः । (६९) अत एवेति । तथा च हेत्वसिद्धिरपीति

चेत् । यथा यो यत्र प्रवर्तते स त (१००) ज्ञानातीति
सामान्यतो व्याप्तिज्ञाने पाकादौ प्रवृत्तिदर्शनात् पाकविष-
यककार्यताज्ञानानुमानं यथा च चेष्टाविशेषदर्शनादृश-
ख्याभिप्रायमात्रज्ञाने घटे तच्चेष्टादर्शनाद् घटे दशत्वज्ञानं
(१) तथा सामान्यतो व्याप्या ऽत्रापि विशेषसिद्धिः ।
(२) यद्वा इदं वाक्यं साकाङ्क्षतदर्थविषयकैकज्ञानहेतु-
कम् । आप्रोक्तत्वे सत्येतदर्थप्रतिपादकत्वात् (३) मद्वा-
क्यवत् । तत एते पदार्थाः परस्परसंसर्गवन्तः, (४)
साकाङ्क्षत्वे सत्येकज्ञानविषयत्वात् । सत्यरजतज्ञानविष-
यवत् । एवं वक्तुर्यथार्थवाक्यार्थज्ञाने ऽनुमिते प्रकरणादि-
ना वक्तृभिप्रेतयथार्थप्रतीतिपरत्वज्ञानं ततो वेदतुल्यतया
शब्दादर्थप्रत्यय इत्यनुवादकः शब्दः । वक्तृज्ञानावच्छे-
दकतया तदुपजीविसंसर्गानुमानाद्वा वाक्यार्थस्य प्रागेव
सिद्धेः ।

भावः । (१००) जानातीति । कार्यतयेति शेषः । (१) तथा
सामान्यत इति । पक्षधर्मताबलादिति भावः । पुरुषभेदेन व्यव-
स्थितं विकल्पमाह (२) यद्वेति । साकाङ्क्षत्वमष्टहीतासंसर्ग-
त्वम्, तथा च परस्य तादृशज्ञानमेव विशिष्टज्ञानं, तदेव च
प्रमेति एतदर्थविषयकप्रमाहेतुकमिति पर्यवसितो ऽर्थः । आ-
प्रोक्तत्वं च भ्रमाद्यजन्यत्वं, न तु यथार्थज्ञानवदुक्तत्वं, साध्या-
विशेषादग्रिमवैयर्थ्याच्च । एवं च शुकादिवाक्ये व्यभिचार-
वारणाय तदुपादानम् । तदपि यथाश्रुतं व्यभिचार्येव तथा-
प्येतदर्थप्रतिपिपादयिषाप्रयुक्तत्वादिति विवक्षितमिति नोक्त-
दोषः । सामान्यव्याप्यभिप्रायेण दृष्टान्तमाह । (३) मद्वाक्य-
वदिति । (४) साकाङ्क्षेति । विशिष्टज्ञानविषयत्वादित्यर्थः ॥

॥ अथ गोपालगीलाख्यकाव्यस्य ॥

॥ षष्ठसर्गारम्भः ॥

संचोभं सकलगुरुप्रपातजातं

संप्राप्य प्रबलमुदञ्चदूर्मिरुच्चैः ।

क्ष्वेलाम्बुज्वलितबृहद्गुणः शताध्वा

सर्पस्य हृद उपकूलमुत्सर्प

॥ १ ॥

आस्कन्दं निजवसतेरमृष्यमाणो

रोषं द्रागुपरि वमन्मिषाद्विषाग्रेः ।

क्रीडन्तं गतभयमेत्य दष्टदेहो

भोगेनाच्युतमथ कालियोऽविवेष्ट

॥ २ ॥

आलोक्य स्मितमधुराननेन्दुमीशं
 तद्गोभ्रमिकृतवेष्टनादचेष्टम् ।
 गोपालाः सह पशुभिः स्रवद्वृगस्रा
 हा हेति ज्वलितनिजान्तरा विषेदुः ॥ ३ ॥
 स्पन्दोऽभूद्वज्रभुवि सव्यदक्षिणाक्षोः
 सर्वासामपि नरयोषितां तदानीम् ।
 चस्तास्ते महदशुभं विशङ्कमाना
 नन्दाद्या ययुरचिरेण कृष्णमार्गे ॥ ४ ॥
 पद्यायां सपदि पदानि वीक्षमाणाः
 कृष्णस्य ध्वजकुलिशादिचिह्नितानि ।
 सस्त्रीकास्तटनिकटं सबालवृद्धाः
 सर्वे ते ययुररविन्दबन्धुजायाः ॥ ५ ॥
 तद्गोगावृतनिखिलाङ्गकं निरीहं
 मध्येतद्धृदमवलोक्य बालकृष्णम् ।
 गोपालान् सह रुदतश्च गोचर्यां ते
 हा हन्तेत्यथ रुददुः समेत्य सर्वे ॥ ६ ॥
 श्रीनाथे निहितहृदोऽथ गोपबध्वो
 विध्वस्तावसररुचं मुखैर्वहन्त्यः ।
 स्मेरं तद्वदनमतिस्मेरं स्मरन्त्यः
 शोकार्ता भुवनममंसतातिशून्यम् ॥ ७ ॥
 मुच्येत स्वयमहिबेष्टनात् पुरेव
 क्षिप्रं ते शिशुरचिरेण मा स्म शोचः ।
 इत्युक्त्वा कतिचन गोपिका जरत्यः
 साश्वासामकृषत नन्दवद्यशोदाम् ॥ ८ ॥
 नन्दादीनधिकशुचो विचिन्त्य विद्वान्
 रामस्तद्वलमकृत प्रतीतिभाजः ।
 कृष्णश्च स्वगतिमवेक्ष्य तं समाजं
 भित्वाशीविषतनुबन्धनान्युदस्थात् ॥ ९ ॥
 उत्फुल्लत्फणफलकावलिः फणीन्द्र-
 स्तद्बाहुप्रमथितभोगभग्नसंधिः ।
 निश्वासप्रसृतविषाग्निधूमकल्पं
 कल्पान्तश्रितवटपत्रमीक्षते स्म ॥ १० ॥
 गर्जन्तं भुजगमतीव जर्जराङ्गं
 कृत्वा स्वप्रबलपरिक्रमाभिधातेः ।

उत्तुङ्गं भटिति गतस्तदुत्तमाङ्गं
 रङ्गस्थो नट इव शार्ङ्गभृन्नर्त ॥ ११ ॥
 नृत्यन्तं मृदुलमृदङ्गमुख्यवाद्यै-
 रातोद्यौर्दिवि सुरकिंनरादिवध्वः ।
 गीतैश्च प्रचुरतरप्रबन्धतालै-
 रामोद्य द्युकुसुमवृष्टिभिः शशंसुः ॥ १२ ॥
 उद्वीप्रस्वफणमणिप्रदीपपुञ्जै-
 र्नीराज्य प्रपदविमृद्यमानमूर्धा ।
 विध्वस्ताखिलजनिसंचिताघसंघः
 सपौऽसृग्भव इव रागमुद्ववाम ॥ १३ ॥
 संहारं सपदि विदन् निजं भुजंगः
 कृष्णातिक्रमणविभञ्जितोत्तमाङ्गः ।
 स्मृत्वान्तः पुरुषमगात् परं शरण्यां
 कुच्छे हि प्रभवति पूर्वमेव पुण्यम् ॥ १४ ॥
 दिग्धाङ्गं वदनविषत्तरक्तवर्षै-
 र्भग्नास्थिं किमपि लघु श्वसन्तमन्तः ।
 मत्वा तं गतिरयमुक्तकेशबन्धाः
 श्रीनाथं किल परिवर्त्रस्य पथ्यः ॥ १५ ॥
 कृत्वाये निजशिशुपङ्क्तिमानमन्तीं
 मौलिस्थाञ्जलिपुटबद्धपद्मकोशाः ।
 कृष्णं ताः कथमपि कान्तमन्तुशान्त्यै
 नत्वाथ स्तुतिमिति कर्तुमारभन्त ॥ १६ ॥
 दुष्टानामसि भुवि निग्रहैर्विधातुं
 साधूनां त्वमिह कृतावतारलीलः ।
 तद्वृणुः समुचित एष देव चण्ड-
 क्रोधैकस्थितिजनुषः कृतागसोऽस्य ॥ १७ ॥
 दण्डोऽपि प्रियकृदभूदसौ प्रसादो
 यस्मात् तेऽजनिषत दर्शनाङ्घ्रियोगाः ।
 अस्याहेरहह महान् पुरा कृतानां
 पुण्यानामजनि चिराद्यदय पाकः ॥ १८ ॥
 कुचासावहिरतितामसस्वभावः
 क्व श्रीमन्निह भवतः शुभाङ्घ्रियोगः ।
 तत् साधुष्विव कुटिलेष्वपीयमिष्टं
 दुष्टिस्ते कृतकरुणा समं रुणद्धि ॥ १९ ॥

चैलोक्याधिकतरगौरवत्वदङ्घ्रि-
 प्रत्यग्रप्रपतनचूर्णितोरुमूर्धा ।
 प्राणान् न त्यजति फणी यथा तथाशु
 प्राप्तागःप्रतिकृतिरेषकोऽनुकम्प्यः ॥ २० ॥
 त्वद्वृत्तिप्रवणहृदः कदापि गन्तुं
 न ब्राह्मं नच पदमैन्द्रमप्युशन्ति ।
 नैश्वर्यं नच गणयन्ति योगसिद्धिं
 मोक्षं वा किमु धनदारपुत्रवर्गम् ॥ २१ ॥
 कुक्षिस्थीकृतभुवनचयावसाने
 प्रत्यक्षीकृतसकलप्रपञ्च सर्गे ।
 विद्यानां जगति पुनः प्रवर्तकाय
 क्रत्वादिप्रभवकृते नमो नमस्ते ॥ २२ ॥
 सतात्मन् सकलचराचरान्तरान्तः-
 स्वज्योतिःस्फुरणविभासितेतराय ।
 आनन्दानुभवमयात्मतत्त्वगुप्या
 गोपालप्रभवजुषे नमो नमस्ते ॥ २३ ॥
 कुलकम् ।
 पत्नीनां कृपणदृशां फणीश्वरस्य
 स्तुत्येति प्रमुदितहृज्जहौ हरिस्तम् ।
 नागोऽपि प्रणतशिराश्चिराप्रसन्नः
 ग्राह स्म प्रति भगवन्तमित्यमार्तः ॥ २४ ॥
 सक्रोधं जनुरधमं भुजंगमानां
 गर्हायै प्रभवति तामसत्वसीम्नाम् ।
 तज्जातेर्मम खलु दुस्त्यजः स्वभावो
 यस्येदं फलमजनि प्रभो दुरन्तम् ॥ २५ ॥
 दृष्टान्ताः प्रबलरूपां त्वयैव सृष्टा
 यत् सृष्टाविह वयमेव दन्दशूकाः ।
 तन्मन्तुर्मम न तथाविधोऽस्ति देव
 त्वन्नाथं कथमपि मामव प्रसीद ॥ २६ ॥
 चिभिर्विशेषकम् ।
 जल्पन्तं सविनयमित्यहिं महेशः
 प्रावोचद्वचनमिति स्थितिं विधित्सुः ।
 त्वं द्वीपं रमणकमाशु याहि नेह
 स्थातव्यं ससुतकलचभृत्यकेन ॥ २७ ॥

शिष्टिं ते य इह नरः स्मरेत् स युष्म-
 ज्जातिभ्यो न भयमवाप्नुयात् कदाचित् ।
 स्नात्वा मच्चरितमनुस्मरन्नुपोष्य
 स्वर्गाय प्रभवति वर्जितोऽद्यसंघैः ॥ २८ ॥
 युष्मम् ।
 सस्त्रीकः स्वयमिति कृष्णमुक्तवन्तं
 वासःसद्गुणिभिरूपुजदुर्जंगः ।
 नत्वागाद्धरिचरणाङ्गभागथाब्धेः
 स द्वीपं ससुतसुहृत्कलचभृत्यः ॥ २९ ॥
 रोमाञ्चच्छलमवलम्ब्य संमदानां
 रेखाभिः परिगणनां करिष्यमाणाः ।
 आयातं तमथ तथाविधं विलोक्य
 प्रीतास्ते हृषिततनूस्त्रहा बभूवुः ॥ ३० ॥
 संभाव्य ब्रजवशमीश्वरं तदा द्रा-
 गाश्लेषप्रणमनभाषणेक्षणाद्यैः ।
 अर्थासुप्रियतनयात्मना गृणद्भि-
 र्ब्रह्म स्वप्रमितिबलादलुण्ठि गोपैः ॥ ३१ ॥
 तल्लाभादुजगनिवर्हणाच्च तुष्टा
 विस्मृत्यालयमशनादिकृत्यजातम् ।
 तत्कर्माण्युपनदमादराद्वदन्त-
 स्तत्रोषुः सुखमथ वल्लवा निदद्रुः ॥ ३२ ॥
 दावाग्नेः कवलयतः समन्ततोऽस्मान्
 रे गोपा महदहहागतं भयं नः ।
 संवेशं विजहित जागृतेति रात्रौ
 तत्राभूत् कलकल एष वल्लवानाम् ॥ ३३ ॥
 गोपालाः पुनरपि हर्षतो विषादं
 संप्राप्य चिजगदधीश्वरावथोचुः ।
 हन्तासौ कवलयतीव नः समन्ता-
 द्वागग्निस्तदवतमाश्रितानिहेति ॥ ३४ ॥
 सिन्धुश्रीर्दवदहनं तमार्तबन्धुः
 कुक्षौ स्वेऽक्षिपदथ वाडवोप्रभासम् ।
 चिचं तच्चिरमजनिष्ठ वल्लवानां
 किं तत्रादुतमिव वस्त्वन्तशक्तौ ॥ ३५ ॥
 शकार्थव्यसनितया समन्विताभि-
 र्गोपीभिस्तदुपनिषन्निभाभिराप्रम्

तात्पर्यान्मुनिभिरिव स्वकैरुपेतं
 ब्रह्मैव स्वयमविशद्वजं सगोचम् ॥ ३६ ॥
 गोपालाकृतिनि वनेऽव मन्दमित्थं
 क्रीडत्यप्रतिमसुखाद्वयात्मतत्त्वे ।
 संप्राप्तः कृतसुमनःसमृद्धिरीशं
 खेलन्तं सुरभिर्हृषासनाधियेव ॥ ३७ ॥
 गोपीनां करचरणाधरस्य कान्तिं
 निर्जेतुं स्वकिसलयैरशक्नुवन्तः ।
 प्रत्यग्रासुणकुसुमश्रिया विजेतुं
 सोद्योगा इव मधुनाभवन्नशोकाः ॥ ३८ ॥
 प्रत्येकं निजविशिखैर्मनांसि यूना-
 मुद्विद्य प्रसवशरेण लब्धयित्वा ।
 उच्छाल्य द्युतलमवापिता बभौ त-
 द्गुलीवानिलवितता परागपालिः ॥ ३९ ॥
 उच्चिन्त्वा मधुकरकोकिलारसाला-
 नप्यादौ गतकुसुमप्रबालशोभान् ।
 आवन्नः सपदि सपल्लवप्रसूनान्
 सत्यर्थे कति कति नाम नाद्रियन्ते ॥ ४० ॥
 श्रीनाथं मधुभिदमप्यहो मधुश्री-
 रामोदं बहिरिव सान्तरं नयन्ती ।
 चक्रेऽतिप्रियवनराजिवासखेलं
 का नाम प्रभवति नानुकूलवृत्तिः ॥ ४१ ॥
 विद्येव श्रितविनया बभूव वृन्दा-
 रण्यश्रीरपि मधुनाधिका तदानीम् ।
 प्रायेण प्रभवति योग्यसंगमना-
 मन्येव प्रकृतिमनोहरा गुणश्रीः ॥ ४२ ॥
 भृङ्गालिस्तरुषु बभौ वसन्तलक्ष्या
 वेणीव श्रितसुमना विडम्बयन्ती ।
 दोलास्त्रीकृतकलगीतभेदमुह्य-
 त्सिद्धान्तःकरगलितां नवाक्षमालाम् ॥ ४३ ॥
 आधाय प्रसवशरेण किंशुकाया-
 नाहूतप्रचुरपठत्यिकद्विजेन ।
 हन्तुं द्रागलिषु च सामगेषु यूनः
 प्रावर्ति ध्रुवमभिचारकर्म चैवे ॥ ४४ ॥

सद्भातुस्तबकमृदुप्रबालवर्ह-
 स्रभूषाविभवजुषामसौ वसन्ते ।
 गोपानां सदसि रुचिं समेत्य चक्री
 चिक्रीड ब्रजवनितामनोच्चमूर्तिः ॥ ४५ ॥
 वंशीभिः कतिचन शीत्कृतैः कृताभिः
 पचैरप्यथ कतिचिज्जगुः स्वकर्णैः ।
 तत्रान्ये मुखमुरजैः सपाणितालैः
 शब्दैरप्यकृषत केऽपि नृत्यतीशे ॥ ४६ ॥
 गोविन्दः स्वयमपि वेणुपाणिवाद्यै-
 र्गोपालान् मुहुरिह नर्तयन्नगासीत् ।
 वक्तोद्यद्विकृतिरजीहसद्वयस्या-
 नास्यानि प्रति नुदतः स्वयं जहास ॥ ४७ ॥
 सास्फोटभ्रमणविलङ्घनैर्नियुद्धैः
 साक्षैः करचरणादिकर्षणैश्च ।
 अन्योन्यं पणकृतवाह्यवाहकत्वेः
 सत्त्वैकस्थितिरपि राजसो विजहे ॥ ४८ ॥
 ग्रीष्मोऽभूदथ पृथुलातपातिभीष्मो
 जन्तूनामनभिमतः प्रतापिताध्वा ।
 सौरभ्यं समुपनयन्नन्यलभ्यं
 मल्लीनामिव कुसुमेषु पाटलानाम् ॥ ४९ ॥
 कासारा बहुपयसः कलिन्दजार्णः-
 पूर्णा सचित्तिरनिर्भराः समीराः ।
 ग्रीष्मं तं सपदि तपन्तमव वृन्दा-
 रण्ये तेऽत्यकृषत शीतलप्रचारम् ॥ ५० ॥
 इत्थं गाः क्वचिदपि चारयत्यनन्ते
 कान्तारे शिखरिसरित्सरोवनादौ ।
 गोपालाकृतिरसुरः प्रलम्बनामा
 तत्रागात् कुतुकनिभेन तौ जिघांसुः ॥ ५१ ॥
 तं दृष्ट्वा सपदि बलेन घातयिष्य-
 न्नेनेन प्रणयवशाच्चकार सख्यम् ।
 ग्राह स्म प्रभुरिह खेलनाय गोपा
 द्वन्द्वानि प्रकुसुत खेलताञ्जुसेति ॥ ५२ ॥
 गोपालाः पृथगथ यूथयुग्मकृपौ
 तद्भातुद्वयमुभयाधिपं विधाय ।

भाण्डीरावधि कृतवाह्यवाहकत्वाः
 क्षिप्रोद्यद्विजयपराजया विजहुः ॥ ५३ ॥
 विश्रान्तिं विजहदुवाह साहसेन
 श्रीदामाह्वयमजितो बलं प्रलम्बः ।
 वाह्यत्वं कतिचन केऽपि वाहकत्वं
 भाण्डीरावधि दधतो विनिर्यगुस्ते ॥ ५४ ॥
 दत्तातिप्रचुरभरं बलं प्रलम्ब-
 स्तं वोढुं धरणिधरं वहन्नशक्तिम् ।
 स्वं रूपं भुक्तिकरालमुग्रदंष्ट्रं
 व्योमस्पृग्ज्वलदनलेक्षणं दधार ॥ ५५ ॥
 संतुष्टं फलितकृतिं दिवि प्रयान्तं
 वीक्ष्येषद्वयचकितः पुनः स्मृतात्मा ।
 रामोऽथ प्रबलतरेण मुष्टिना तं
 वज्रेणाहृतं मधवेव मूर्ध्नि शैलम् ॥ ५६ ॥
 तन्मुष्टिप्रबलहतेर्विशीर्णशीर्षो
 भूरि द्रागसृगसुरो वमन् पपात ।
 आलिङ्ग्य द्रुतममरेन्द्रपुष्पवृष्ट्या
 साकं ते बलमथ बल्लावाः शशंसुः ॥ ५७ ॥
 गोपालेष्मिति विहरत्सु तच्च गावो
 विभ्रष्टा नवतृणलोभतोऽतिदूरे ।
 मुञ्जानां विविशुररण्यमाशु गोपा
 नापश्यन्नथ मिलिताश्चिरं विषेदुः ॥ ५८ ॥
 धृत्वा स्वं सपदि शिरश्चिरावधान-
 भ्रंशेन द्रुतमनुसृत्य चोपलभ्य ।
 सोदन्याः श्रमजनिताधिकाशनाया
 गोपालाः कथमपि ते न्यवीवृतन् गाः ॥ ५९ ॥
 अदूरादाभीरैस्तदनु ददृशे दावदहनः
 स्फुरन् मुञ्जाटव्यां विपिनमभितो मारुतसखः ।
 तयोरग्रे भीत्या त्वरितमुपगत्याशु पशुपै-
 र्यवेदि स्वान् पातं दवकंवलितान् सत्वरमिति ॥ ६० ॥
 तदुदितमिति शुश्रुवानवादी-
 दथ जगदीश इतो बिभीत मेति ।

१ आहो यमहन इत्यात्मनेपदम् ।

२ अशनायोदन्यधनाया बुभुक्षापिपासागर्धेषु ।

दवदहनमपान्निमीलिताक्षै-
 रकलिततत्त्वगतिर्निजाक्षया तैः ॥ ६१ ॥
 गतवति दववह्नौ ते समुन्मील्य नेत्रे
 ददृशुरथ निजा गा मङ्गु भाण्डीरमाप्राः ।
 अमरमनु च मत्वा तं शशंसुर्निजेभ्यो
 दवदहनविमोचं सप्रलम्बप्रमेयम् ॥ ६२ ॥
 गोप्यः स्मितातिमधुरेक्षणमीक्षमाणाः
 सायं ननन्दुरतिवाह्य कथंचनाहः ।
 स्मेरं तदीयवदनं च विलोक्य कृष्णः
 सप्रीतिवल्लिसुमनस्कमिवाभ्यनन्दत् ॥ ६३ ॥
 स्फुटकुटजकदम्बकेतकादि-
 प्रकटितसौरभवासिताखिलाशः ।
 मुररिपुमिव सेवितुं तडित्वा-
 नथ समयो जलदागमः समागात् ॥ ६४ ॥
 अहर्दिवादीतमहाब्जसंहतिः
 पयोधरोतम्भितमेचकाम्बरा ।
 निशादृशा प्रावृडुदीतकौतुका
 मिलत्कदम्बाभिससार शार्ङ्गिणम् ॥ ६५ ॥
 वातेरिताम्बरमहोरूपयोधरश्री-
 मिश्रीभवत्सकुतुकोत्कटशोऽध्वनीनाः ।
 सद्यः स्मृतप्रियतमाङ्गविशेषशोभा
 लोभाद्युस्त्वरितमब्जसमागमोक्ताः ॥ ६६ ॥
 अलक्ष्याः पन्थानो युवतिमनसो वृतय इव
 प्रवृद्धा नद्योऽपि श्रुतनयजुषां संपद इव ।
 दिशश्छन्ना मेघैः श्रुतय इव दुस्तर्कनिवहै-
 रभूत् प्रावृष्यम्भः कलुषमसतां मानसमिव ॥ ६७ ॥
 द्वन्द्वानि स्तनितभयच्छलेन यूना-
 माश्लेषं ददति मुहुर्यदृच्छयैव ।
 आनन्दात्यतिशयभाञ्जि वर्षकालं
 सोत्कर्षं सकलचतुष्पदमंसत झीक् ॥ ६८ ॥
 दृष्टः कदाचन विधुः क्वचनाम्बरान्तः
 संतोषमाशु तरुणीकुचवन्नकार ।
 सज्योतिरिङ्गणमभाज्जलदान्धकारं
 मूढस्य मानसमिवाल्पमतिप्रकाशम् ॥ ६९ ॥

परिणतिरमणीयस्वाम्रखर्जूरजम्बू-
 पनसवनसमुद्यत्सौरभाकृष्टचित्तैः ।
 सह सखिभिरधीशो धेनुभिश्चाग्रजेन
 ब्रजति सपदि स स्म प्रावृषि क्वापि रन्तुम् ॥ ७० ॥
 क्वचन भूधरकोटरकन्दरा-
 स्वकृत कन्दफलाद्यशनं हरिः ।
 सद्यमोदनमच्छशिलातले
 सबलगोपबलो बुभुजे विभुः ॥ ७१ ॥
 ससौहित्योद्रेकं क्वचन शयितं शाद्वलतले
 समुद्यद्रोमन्याननमसकलोन्मीलितदृशम् ।
 मुहुर्दृष्ट्वानन्दत् सुरभिसमजं नन्दतनयः
 सुखं रेमे विन्दन्निति कतिपयान् वर्षदिवसान् ॥ ७२ ॥
 ततः संचितश्रीः स्वयं राजहंसैः
 समुद्यद्वयः पद्मपाता सिताभ्रैः ।
 शरत् प्रावृत्तत् प्रावृषं काशपुष्पै-
 र्हसन्ती विनश्यत्कदम्बानुरागास् ॥ ७३ ॥
 अचिराच्छशलाञ्छनच्छवे-
 रधिकाच्छत्वमभूच्छरकृतम् ।
 अमलप्रकृति प्रियस्थिते-
 रिष सच्छाचमतेर्गुह्युक्तिजम् ॥ ७४ ॥
 सिता घनाः सपदि विरेजुर्हृजिताः
 सदर्थकध्वनिरसमाचसंयहाः ।
 समुद्रवच्चिरशुचिसत्त्वनिर्मला
 हरिप्रिता हव सकलार्थनिस्पृहाः ॥ ७५ ॥
 सानन्दं भगवान् विभाव्य शरदं वृन्दावने नन्दन-
 श्रीहारिण्यथ गोपगोपरिकरप्रत्यग्रहर्षास्पदम् ।
 युक्तः स्वैर्विपिनं विवेश विकसत्सौगन्धिकेन्द्रीवरा-
 मोदाञ्जलिकुलान्धकारितसरो वंशीं मुदा वादयन् ॥ ७६ ॥
 इति श्रीमल्लक्ष्मणभट्टात्मजश्रीरामचन्द्रभट्टविरचिते गो-
 पाललीलाख्ये महाकाव्ये प्रलम्बवधो नाम षष्ठः सर्गः ॥ ६ ॥ ::
 १ प्रथमसर्गपञ्चविंशतमपद्ये कुतश्चिद्वेतोरीत्येति गतं
 तत्र इत्येति कल्पनीयम् ।

॥ अथ गोपाललीलाख्यकाव्यस्य ॥

॥ सप्तमसर्गारम्भः ॥

अधिवल्लवमण्डलं हरे-
 रूपवर्णानगु वेणुवादनम् ।
 प्रमदान्मदचेतसोऽभवन्
 वनरीत्या भवनेऽपि गोपिकाः ॥ १ ॥
 दशनद्युतिमन्विताधरां
 सुमनोविद्रुमसङ्गवद्धत्
 मुरलीं क्व नु वादयत्यसा-
 विति काश्चित् प्रतिसख्ययोचिरे ॥ २ ॥
 चिदिवं चिजगत्यनुत्तमं
 प्रवदन्ति प्रमदान्मनीषिणः ।
 मुरजिन्मुरलीरवोत्सवा-
 न्मम हृत् तत् तु तृणाय मन्यते ॥ ३ ॥
 मुहुरन्नमदन्ति येऽमृतं
 चिदिवे तैरपि यच्च लभ्यते ।
 तदवैमि सुधापि नाधिका
 सखि नन्दात्मजवंशनादतः ॥ ४ ॥
 नवपल्लवमञ्जुमञ्जरी-
 वनमालौ रमणीयवाससौ ।
 मधुरध्वनिवेणुवादिनौ
 बलकृष्णौ सखि गायतः क्वचित् ॥ ५ ॥
 अटवीभुवि पालकं गवां
 मुरलीनादकटूकृतामृतम् ।
 तमुदीच्य सुरस्त्रियो गलद्व-
 वसना निश्वनानि तन्वते ॥ ६ ॥
 क्षितिभृद्वर षष्ठ पुण्यकृ-
 च्चरणौ यो बलकृष्णयोः स्पृशन् ।
 फलमूलतृणाम्बुकन्दभृत्
 कुसते प्रत्यहमच्युतार्चनम् ॥ ७ ॥
 बृहदुन्नमदूर्मिबाहवः
 श्रुतवंशीकलनादमन्थराः ।
 उपदीकृतपद्मराजयः
 पदयुग्मं दधतेऽस्य निम्नगाः ॥ ८ ॥

इति वस्तु तदाप्य वास्तवं
 सकलं ब्रह्म समाधिदुर्लभम् ।
 दधति स्म तदेकचेतसः
 प्रणयात् तन्मयतां ब्रजस्त्रियः ॥ ९६ ॥
 सरसीरुहसंहृतिस्ततो-
 ऽधिकशीतादिव संकुचद्विनः ।
 विरहिव्रजनिग्रहान्तकः
 समयः प्रावृतदाशु हैमनः ॥ ९७ ॥
 भवति स्म रजन्यतिस्मर-
 त्वरखेलदुवभाभ्यवर्धिता ।
 दिवसश्च कृशो दिने दिने
 सुकृतेनेव कलोपजीविनाम् ॥ ९८ ॥
 सुदृशोऽगुरुसारलेपनं
 निविडं कञ्जुकमम्बरं नवम् ।
 तुहिने कटुतैलसेवनं
 बहुताम्बूलमपीषुरादृताः ॥ ९९ ॥
 कुसुमेषुमहोत्सवक्षये
 कतिचिदोपकुमारिका ब्रजे ।
 सहसीषृहविष्यभोजना
 विदधुः शैलसुतार्चनव्रतम् ॥ १०० ॥
 उषसि प्रविमज्ज्य यामुने
 ययसीमा गिरिजामपूजन् ।
 फलचन्दनधूपदीपकै-
 रुपहारैः कुसुमस्रगत्तैः ॥ १०१ ॥
 गिरिजे जगतामधीश्वरि
 प्रणतातिप्रियदानविश्रुते ।
 मम नन्दसुतं र्णतं कुरु
 द्रुतमम्बेति च मन्त्रमूचिरे ॥ १०२ ॥
 इति मासमुदञ्चितेऽरुणे
 विहितस्नाननतीश्वरार्चनाः ।
 इतरेतरमाचपाणयो
 यमुनारोधसि कृष्णमुज्जगुः ॥ १०३ ॥
 वसनानि निधाय पूर्वव-
 द्यमुनामेत्य कदापि बालिकाः ।

कृतनन्दसुतैकगीतयः
 सलिले तत्र सुखेन रेमिरे ॥ १०४ ॥
 भगवान् ब्रजबालिकातपः-
 परिपाकेन कदापि नोदितः ।
 सखिभिः सह ततपःफलं
 स्वयमेवागमदत्र मूर्तिमत् ॥ १०५ ॥
 शिशुभिः सह बटुकौतुकः
 शनकैरेत्य हसन् स सत्वरः ।
 हृततद्वसनः समाश्रित-
 स्तटजं बालकदम्बमूचिवान् ॥ १०६ ॥
 वसनानि यदिच्छथ स्वका-
 न्यचिरादन्वित तत् प्रतीच्छत ।
 अवगच्छत नानृतं मया
 क्वचनोक्तं शिशवेऽत्र साक्षिणः ॥ १०७ ॥
 न मृषा द्रुतमेत्य गृह्यतां
 वसनं दनमिहैकयैकया ।
 सहितास्तदुपेत सुभ्रुवः
 सह वासोग्रहणस्पृहा यदि ॥ १०८ ॥
 मुरजित्परिहासलज्जित-
 स्मरविस्मेरचलद्रुगञ्जलाः ।
 स्मितदृष्टपरस्परानना
 निरयुनो जलवासवाससः ॥ १०९ ॥
 भगवत्कृतनर्मनिर्मिति-
 प्रभवच्छर्ममदोर्मिमानसाः ।
 अतिशीतविकम्पिताधरा-
 स्तमवोचन्निति सस्मितेक्षणाः ॥ ११० ॥
 त्वमनङ्गसमाङ्ग मङ्गल
 प्रियशील ब्रजवासिनां गतिः ।
 वसनानि तदङ्ग देहि नो-
 ऽनुचितं दुर्नयमत्र मा कृथाः ॥ १११ ॥
 इह चान्वहमार्चिचाम यद्
 गिरिजां तस्य फलं त्वमेव नः ।
 करवाम वयं त्वदीरितं
 निजदासीर्न निरोद्धमर्हसि ॥ ११२ ॥

इह तामस एष भूपतिः
प्रथितो दुर्नयकारिनिग्रहे ।
तदरं वितरांशुकानि नः
क्षितिपालाय नवेद्वाम है ॥ २६ ॥
चिभिर्विशेषकम् ।

इति तद्वचनं ससौहृदं
श्रुतवान् सोऽपि हसन्नवोचत ।
वसनं निजमेत्य गृह्यतां
यदि दास्यो वचनं करिष्यथ ॥ २७ ॥
वसनं सुलभं नचान्यथा
नृपतिः किं कुपितः करिष्यति ।
स्वयमेष्यति या यथा नृपं
किमिदं सेत्य तथा न विन्दति ॥ २८ ॥
युग्मम् ।

अवधार्य चिराय जित्वरं
वचनं तस्य हिमातिवेपिताः ।
निजपाणिनिवारितचपा
निरयुस्ताः सलिलान्नताननाः ॥ २९ ॥
मुदितः पुनराह च स्म ताः
स निजस्कन्धनिवेशिताम्बरः ।
सुदृशोऽनुदिनं धृतव्रताः
किमु नाङ्गावसना वतांहसे ॥ ३० ॥
अतिपिच्छिलवर्त्मधावनं
करणं वित्य न धर्मकर्मणः ।
तदघच्छिदमानमन्तु मां
मुकुलीकृत्य शिरस्थमञ्जलिम् ॥ ३१ ॥
इति तद्वचसा न ता निज-
व्रतलोपप्रभवद्वियः प्रभुम् ।
अथ यच्छति स स्म सस्मितो
वसनानि स्वयमङ्गमापयन् ॥ ३२ ॥
विरजस्कमभूत् तदम्बरं
सुरभिःश्रीपतिपाणियोगतः ।
किमु चिचमिदं हरेः स्मृते-
रपि यद्योगिमनस्तथाभवत् ॥ ३३ ॥

अवदद्विभुरेकैकैकिका
परिचित्य स्वकमाददातु तत् ।
अथवा कलहोऽपि मास्तु वो-
ऽध्यवसायाहमितः क्षिपामि चेत् ॥ ३४ ॥
कलिके हरिदंशुकं तवो-
त्कलिके पीतमिदं तवान्ततः ।
तव गौरि कुसुम्भरञ्जितं
तव माञ्जिष्ठमिदं कलावति ॥ ३५ ॥
तव मञ्जरि कञ्जमञ्जुलं
सितमध्यं तव चारुहासिनि ।
अरुणान्तरमन्ततोऽसितं
तव लीलावति गृह्यतामिति ॥ ३६ ॥
वसनं सुनिरीक्ष्य स क्षणा-
दददादुद्यतबाहवे हरिः ।
क्रमशो वसते स्म सस्मिताः
परिचित्यांशुकमाशु विस्मिताः ॥ ३७ ॥
चिभिर्विशेषकम् ।

अथ काचन वृश्चिकभ्रमाद्
वसनं स्वं विससर्ज सार्जवा ।
तदुदीक्ष्य पराश्च शङ्कया
दुधुवुः स्वाम्बरमातविभ्रमाः ॥ ३८ ॥
चिरमित्युदीक्ष्य सोरु त-
ज्जघनश्रोणिकुचश्रियं हरिः ।
मुमुदे हृदि नाभ्यसूयितुं
प्रबभूवुः प्रभवे कुमारिकाः ॥ ३९ ॥
अतिसचपकातरेक्षणा
निजलज्जावसनापहारिणि ।
प्रणयाञ्जलितुं ततोऽशकन्
पदमेकं न तदेकचेतसः ॥ ४० ॥
प्रणयामृतवर्षहर्षितो
वचनं चैतदवोचदच्युतः ।
विदितोऽस्ति मनोरथोऽयिमा
अभिरन्तुं तदुपेक्ष्य क्षणाः ॥ ४१ ॥
मयि वेशितधीः कथंचन
अयतां कामपि कामनां मनाक् ।

खलु तस्य न बन्धनाय सा-
 ग्रिमशस्याय विभृष्टबीजवत् ॥ ४२ ॥
 युग्मम् ।
 इति तास्तमवाप्य कामुकं
 निजसंकल्पपलाशिनः फलम् ।
 श्रिततत्पदबद्बुद्धयः
 कथमप्यापुरथो निजं ब्रजम् ॥ ४३ ॥
 वसनानि विलोक्य वल्लवा
 विरजस्कानि ससौरभाणि च ।
 अवदन् किमिदं कुतो न्विति
 क्षणमासां पुनरस्मरन् न ते ॥ ४४ ॥
 सखिभिर्निजपार्श्ववर्तिभिः
 सह दूरं पशुचारणक्रमात् ।
 गतवान् सहरोहिणीसुतो
 विहसन् किंचिदुवाच वल्लवान् ॥ ४५ ॥
 क्षणभार्जुन हे विशाल ये
 हिमवर्षातपवारणा दुमाः ।
 दधति श्रयदातपचतां
 कथमेषां कथयन्तु के गुणान् ॥ ४६ ॥
 कृतनीडपतचिपीडना-
 न्यनिशं प्राप्य निवेशदायिनः ।
 श्रितविश्रमदानशिञ्जिताः
 क इहान्ये स्पृहयन्ति येऽर्थिने ॥ ४७ ॥
 अपरं किमु कथ्यतेऽर्थिनो
 विमुखा यान्ति न यत् सतामिव ।
 फलवत्कलमूलपल्लवै-
 श्छदनेयः सुमनोरसादिभिः ॥ ४८ ॥
 नियतं प्रतिभाति जन्मनः
 फलमेतत् सकलस्य जन्मिनः ।
 असुवाग्वसुदेहबुद्धिभि-
 र्विहितं यद्वितमन्यदेहिषु ॥ ४९ ॥
 इति भूमिरुहस्तुतिच्छला-
 न्नजदासाननुशिञ्जयन्निव ।
 यमुनामगमन्मुहुः स्तुवन्
 फलपुष्पानमितान् पलाशिनः ॥ ५० ॥

यमुनाममुना सहाप्य त-
 त्सलिलं शीतमपाययन् पशून् ।
 अनु चापुरथ क्षुधादिताः
 पशुपास्तस्य पुरो व्यजिज्ञपन् ॥ ५१ ॥
 क्षुधितानव तानवं गता-
 निति तानुक्तवतोऽवदद्विभुः ।
 मखमाङ्गिरसं द्विजातयो
 विदधत्यत्र सुखेन गच्छत ॥ ५२ ॥
 वदतान्नमभीप्सवः पुरः
 क्रतुभाजामभिधानमावयोः ।
 इति तत्प्रहिता ययाचिरे
 पशुपा दूरत एव यज्वनः ॥ ५३ ॥
 शृणुतावहिता महत्तमा
 वचनं किञ्चन रामकृष्णयोः ।
 लघु नावुचितं सगोपयोः
 प्रियमन्नं बहु दीयतामिति ॥ ५४ ॥
 क्रतुकर्मविषक्तचेतसः
 श्रुतवन्तोऽपि न शुश्रुवुर्गिरम् ।
 बत यज्ञमयस्य ते वचो
 विफलं चक्रुरतद्विदो द्विजाः ॥ ५५ ॥
 विधिनैव विमुद्वितानना
 नच ते नेति नचोचुरोमिति ।
 पशुपा विहताशतां गताः
 पुनरेत्याग्रत ऊचिरे तयोः ॥ ५६ ॥
 हरिराह पुनः स्म सस्मितः
 प्रमदा याचत यज्वनामिति ।
 अथ तेऽपि तथेति तद्विरा
 द्रुतमभ्येत्य बभाषिरेऽबलाः ॥ ५७ ॥
 बलकृष्णवशानुगा वयं
 पशुपा नन्दसुतेन नोदिताः ।
 बहु यच्छत सम्यगोदनं
 क्षुधितानां ब्रजवासिनामिति ॥ ५८ ॥
 द्विजपत्न्य उदीतसंभ्रमाः
 श्रवणादेव समुत्थिता हरेः

उपनीय सदन्नमादरात्
 पशुपालैः सहिताः प्रतस्थिरे ॥ ५६ ॥
 कुपितैः पतिपुत्रबन्धुभिः
 प्रययुस्ता विनिवारिता अपि ।
 निरुणद्ध क इष्टदर्शन-
 व्यवसाये कृतनिश्चयाः स्त्रियः ॥ ६० ॥
 वनपल्लवमाल्यवर्हभू-
 धरधात्वादिभिरेव भूषितम् ।
 उपलभ्य सवल्लवायजं
 हरिमस्मै प्रमदेन तस्थिरे ॥ ६१ ॥
 अथ तद्वावसायसस्मितो
 वनिता विश्वदृगाह स स्म ताः ।
 सुखमागतमाध्वमध्वनि
 अमितास्तत् कृपया द्विजाङ्गनाः ॥ ६२ ॥
 अनपेक्ष्य निजानिहागतं
 भवतीभिर्द्यदि मां दिदृक्षुभिः ।
 उचितं विहितं तदात्मनः
 शुभहेतोर्भजनं नृणां मयि ॥ ६३ ॥
 मुदिता वयमन्नदानतो
 द्विजपत्न्यो ब्रजत द्विजातयः ।
 सहिता भवतीभिरध्वरं
 विधिर्नैवाशु समापयन्त्वमी ॥ ६४ ॥
 त्रिभिर्विशेषकम् ।
 इति ता हरिसत्कृता अपि
 ब्रजतेत्येव न साधु मेनिरे ।
 इदमूचुरथोचितज्ञ मा
 प्रवद प्रेष्ठ वचोऽतिनिष्ठुरम् ॥ ६५ ॥
 शरणाय भवन्तमागताः
 प्रणयादत्युदयन्मनोरथाः ।
 प्रतिपुत्रपितृप्रसूसुहृ-
 व्जनताभिः समुपेक्षिता वयम् ॥ ६६ ॥
 युग्मम् ।
 ब्रजताशु गिरा मदीयया
 कुरुत स्वैः सह यज्ञसंविधाम् ।

शुभकृत् खलु मन्मनस्कृता
 न तनोः संगतिरित्यजोऽवदत् ॥ ६७ ॥
 कुपितेश्वररुद्धयैकया
 हृदयध्यातयथाश्रुतेशया ।
 किल तन्मयताऽऽपि धाम ता
 निजधीयुः परितेपुरयजाः ॥ ६८ ॥
 बुभुजेऽथ स भोजयन् निजान्
 द्विजपत्नीकरदत्तमोदनम् ।
 तदनु ब्रजमागतः स्वका-
 नवदज्जातु हरिकृतूद्यतान् ॥ ६९ ॥
 उचितं न खलु ब्रजैकसा-
 मिदमत्यद्विवनोपजीविनाम् ।
 उपजीव्यमखं विहाय यद्
 गिरिशं बत यष्टुमुद्यताः ॥ ७० ॥
 नियतं खलु कर्मनिर्मितं
 सुखदुःखादिकमव जन्मिनाम् ।
 निजकर्मवशस्य देहिना
 न हि कश्चिन्नियमाय कल्पते ॥ ७१ ॥
 कतिचिद्बहुधा मतिं नृणां
 भ्रमयन्त्यप्रमितात्मकर्मणाम् ।
 यदि सृष्टिरदृष्टनिर्मिता
 ननु वृष्टिः कथमन्यतो भवेत् ॥ ७२ ॥
 इह वक्ष्य मत्तं ममोचितं
 द्विजभृद्यजनं ब्रजैकसाम् ।
 अचिरेण विधत्त रोचते
 यदि वः सैव समस्तसंभृतिः ॥ ७३ ॥
 पचत ब्रजदोहसंग्रहाद्
 विपुलं पायसमन्नमुत्तमम् ।
 सहसूपमपूपशक्कुली-
 प्रभृतिप्रस्तुतखण्डलड्डुकम् ॥ ७४ ॥
 लघु दत्त सधेनुदक्षिणं
 घृतमन्नं हुतवद्भ्य उत्तमम् ।
 तृणवल्गुशनेद्गोपयो-
 ऽनुच भुक्त्वा कुरुत प्रदक्षिणाम् ॥ ७५ ॥

आदिकुलकम् ।
 मन्दात्मनो घनमदस्य पुरंदरस्य
 दर्पं बलादपनिनीषमिति ब्रुवन्तम् ।
 नन्दादयो लघु मुकुन्दमथाभिनन्द्य
 तं द्योपतेर्मखममी जहुरज्जसेति ॥ ७६ ॥
 इति श्रीमल्लक्ष्मणभट्टात्मजश्रीरामचन्द्रभट्टविरचिते
 गोपाललीलाख्ये महाकाव्ये गिरिमखप्रवृत्तिर्नाम सप्तमः
 सर्गः ॥ ७ ॥ :: :: ॥

॥ अथ गोपाललीलाख्यकाव्यस्य ॥

॥ अष्टमसर्गारम्भः ॥

ब्रजवसतिभिरिज्यारम्भि तत्राद्रिगोभू-
 सुरवरपरितुष्ट्यै तुष्टकृष्णोक्तरीत्या ।
 सपदि विहितहोमैः स्वस्तिपुण्याहपूर्वं
 सह कविभिरभीष्टैर्गीतवादित्रयोभिः ॥ १ ॥
 क्वचन शुभमुहूर्ते शैलगोविप्रहृष्ट्यै
 वलियवसहिरण्यादीनि दत्त्वा क्रमेण ।
 स्फुरदुद्वरभूषा भुक्तवन्तः सभार्याः
 वित्तिधरमभितस्ते चक्रमुगीतवाद्यैः ॥ २ ॥
 अथ सदसि निजानां गोपवद्वर्तमानो
 गिरिरहमिति कृत्वा मूर्तिमन्यां जघास ।
 अवददपि वलिं स्वं जज्ञतं कामरूपं
 नमत धरममुष्यानुग्रहं पश्यतेति ॥ ३ ॥
 सपदि सुरभिविप्रचोणिभृत्यजयान्त-
 र्मुदितवति मुकुन्दे वल्लवा नन्दमुख्याः ।
 ब्रजभुवमभिजगुर्लब्धविप्राशिषः श्री-
 पतिचरितमुदारं गीतवन्तो मुदारम् ॥ ४ ॥
 प्रतिहतनिजपूजामन्त्रितौजा विडौजा
 ब्रजभुवि निवसद्भ्यो गोपकेभ्यश्चुकोप ।
 जलदगणमदिक्षन्मद्भु संवर्तकाख्यं
 वचनमिति च धुन्वन् मौलिमुच्चैरवोचत् ॥ ५ ॥
 ब्रजवसतय सते दूरमाध्मापितान्तः-
 करणसरणयो यत् कृष्णपक्षेण जाताः ।
 प्रणिहत तदमीषां वातवर्षैर्मरुद्भिः
 सममहमपि नागाधीश्वरेणागतोऽस्मि ॥ ६ ॥

युग्मम् ।
 इति जलदगणोऽसौ जिष्णुनादिश्य मुक्तो
 बृहदनिलसहायस्तत्र गत्वोपरिष्ठात् ।
 घनमघवदघश्रीर्घोरनिर्घातघोष-
 द्युतलगलितविद्युद्वज्रसंघो ववर्ष ॥ ७ ॥
 जवनपवनमेघज्योतिस्ज्जृम्भितद्यु-
 प्रगलदुपलवर्षव्यस्तवृन्दावनश्रीः ।
 अजनि समतयाम्भःप्लाविता कुम्भिनी न
 क्वचिदपि किल लज्ज्या वृक्षवेष्टमानि मुक्त्वा ॥ ८ ॥
 स्तनितकुलिशपातप्रध्वनद्वातवर्ष-
 प्रपतनहतदेहा गोदुहो जर्जराङ्गाः ।
 सहपशुसुतदाराश्छादयन्तः स्वमूर्ध्ना
 शिशुगणमभि कृष्णं कृच्छ्रभीतेरगच्छन् ॥ ९ ॥
 ब्रजमव भवदेकचाणकं कृष्ण कृष्ण
 दुतमिति स निजानामार्तवाचा विचार्य ।
 कुपितकुलिशपाणिप्रापितं वर्षमीशः
 प्रतिकृतिमिह रागादात्मयोगादवागात् ॥ १० ॥
 भयभरविनिमीलचक्षुषो वीक्ष्य ततद्-
 विपदपसदमृत्युन् गोदुहः स्वैकनाथान् ।
 मिषति दिविषद्भीशे मङ्गुगोवर्धनाद्रिं
 शिशुरलमिव सार्धं विस्मयेनोदधार ॥ ११ ॥
 करतलभुवि बिभ्रत् तं महीध्रं शिलीन्ध्रं
 शिशुरिव निजबन्धून् बिभ्यतस्तान् बभाषे ।
 प्रविशत गिरिगर्तं मा बिभीताद्रिपाता-
 दपि वहति धुरं वः कैव भीतिर्मयीति ॥ १२ ॥
 तदनु भगवदाज्ञावर्तिनो गोधनैः स्वैः
 सह सपरिकरास्ते दारभृत्यादिभिश्च ।
 विविशुरचलगतं गोदुहः सावकाशं
 गिरिमपि धरति स्म श्रीपतिः सप्त रात्रीः ॥ १३ ॥
 ब्रजमथ गिरिगर्तं तत्करे शैलमिन्द्रो
 हतकृतिरवगच्छन् वारयामास मेघान् ।
 गतवति घनवर्षे सातपेऽध्रेऽप्यनध्रे
 करतलधृतभूभृत्कन्दुकस्तानवोचत् ॥ १४ ॥
 जहित भयमितोऽद्वेर्गर्ततो निःसरन्तः
 स्थविरतरुणबाला वित वृष्टिं विनष्टाम् ।

निजसुकृतवशेन प्राप्य गोचाकलचा-
 दिक्मिति हरिणोक्ता निर्भया निर्ययुस्ते ॥ १५ ॥
 स गिरिमथ तथैवातिष्ठिपट्टेवतानां
 सदसि वियति पश्यत्यस्तवास्तोष्पतिश्रीः ।
 मुमुचुरसकृदीशास्ते दृशां पुष्पवृष्टिं
 गगनविगलदृक्षस्यूलमालासदृक्षाम् ॥ १६ ॥
 ब्रजवसतिभिरेत्य प्रेमतः पर्यरम्भि
 प्रभुरभ्यकृदेवं देवदेवादिदेवः ।
 विहितबहुविधाशीर्वादयादिचघौषै-
 र्दधिकुसुमफलाद्यैर्गोपदारैरपूजि ॥ १७ ॥
 सुतमथ परिरभ्य ब्रह्म शर्वादालभ्यं
 सहनिजपरिवारो नन्दगोपो ननन्द ।
 चरितमिति विचित्रं चैतदीयं विचिन्त्य
 ब्रजपतिमनु गोपा विस्मिताश्चेत्यवोचन् ॥ १८ ॥
 हृदि न भवति कस्य प्रेक्षमाणस्य शङ्का
 क्वचन महदपूर्वं यन्न दृष्टं श्रुतं वा ।
 अतिमनुजचरित्रो नार्हति ग्राम्यगेहे
 जननमिह जुगुप्साभाजने बालकृष्णः ॥ १९ ॥
 धरभरणकृतोऽस्य प्रायशोऽभून्न भारो
 यदयममृत सप्राहानि हस्तेऽणुमद्रिम् ।
 खलु न वयममुष्य क्वापि तत्त्वं प्रकृत्या
 परिचिनुम इदानीं सप्रवर्षस्य किञ्चित् ॥ २० ॥
 स्मरथ तदयमर्भो निर्देशः पूतनायाः
 सममसुभिरभीक्ष्णं पास्यति^१ स्तन्यमादौ ।
 यदपि च विपरीतं मासि पूर्वं भविष्य-
 त्युरु शकटममुष्य प्रेर्यमाणं पदेन ॥ २१ ॥
 किमिदमनतिचित्रं यच्च वात्यासुरेण
 प्रति दिवमपि नीतस्तं गलेऽहन् निगृह्य ।
 यमित इह जनन्योलखलं जातु कर्ष-
 न्नगमयुगमभाङ्गीत् साक्षिणस्तत्र बालाः ॥ २२ ॥
 गलविगलितमतुं भूय एव प्रवृत्तं
 बकमपि तृणरीत्यापाटयद्वत्सपालः ।

असुरमपि च वत्सव्याजमास्यत् कपित्थे
 सपदि सफलसंघं भुव्यथापीपतत् तम् ॥ २३ ॥
 नट इव कृतवेणो वर्हधातुप्रसूनैः
 क्वचन सबलबालः प्राप्य बालेयदैत्यम् ।
 अनुगसहितमवागत्य सार्धं भयेन
 व्यधित भुवि सुलभं तालखण्डस्य यानम् ॥ २४ ॥
 अमजगरकुक्षेर्वत्सपालानपासी-
 द्रवदहनपरीतान् क्वापि मुञ्जाटवीषु ।
 विषमपि यमुनाया नागमस्यन्नहार्षी-
 दिह तटभुवि सुप्रान् दावतश्चावति स्म ॥ २५ ॥
 इति विविधविचित्रैरेष विष्णोः किमंशः
 स्वयमयमथवाभूदित्यलं तर्कयामः ।
 इह तव तनये यत् प्रेमबन्धुः सखा नः
 प्रभुरयमिति नित्यं वर्धते तत् किमेतत् ॥ २६ ॥
 कुलकम् ।

अथ गिरमिति तेषां शुश्रुवानाशु नन्दो-
 ऽवददिति न विचित्रं मन्यतामच गोपैः ।
 अचकथदिह गर्गस्तद्गुणान् भाविनो मे
 नृजनुरपि समः स्यादेष दैत्यदुहेति ॥ २७ ॥
 श्रुतिपथमिति नन्दस्याननाद्वर्गवाचं
 व्यरचि किल नयद्विर्वल्लवैरस्य पूजा ।
 अवनमथ निजानामाकलय्याद्विधृत्या
 सुरभिरपि महेन्द्रस्तं स्वलोकादगाताम् ॥ २८ ॥
 अथ मिथ उपगम्य ब्रह्म पूर्णं प्रणम्य
 स्वविहितमपहन्तुं मन्तुमाज्ञां च मन्तुम् ।
 मुकुटमणिगणार्चिर्दीपनीराजिताङ्घ्रिं
 निजमनुजमभीदं जम्भजिह्वाजहार ॥ २९ ॥
 परमिह तव तत्त्वं शुद्धसत्त्वं न वेद
 प्रबलतरतमोऽन्धः शान्तमद्वैतदीपम् ।
 प्रकृतिसरजसं मामीश कीशस्य चेष्टां
 कृतिमिति कृतवन्तं पाहि दर्पापहारिन् ॥ ३० ॥
 तव कृतिमपहन्तुं किं न वर्हिर्मुखानां
 प्रथममपरमेवाभूदिदानीं विभुत्वम् ।

वदनमदनशीलं केवलं यस्य न त्वां
 जपति पशुवदस्य प्रायशो नायशोऽपि ॥ ३१ ॥
 चिजगदवनजाग्रदूपा देवाधिदेव
 चिदिवपरिवृढत्वप्रापितप्रौढिभाजः ।
 मम बहुमपि मन्तुं क्षन्तुमर्हस्यनन्त
 प्रभुरनुचितमागस्कारिणो हि क्षिणोति ॥ ३२ ॥
 अपनयति भवान् यद्वर्षमागस्कृतोऽसौ
 समसकरुणवृत्तेः प्रत्युतानुग्रहस्ते ।
 यदयमपि मदं स्वं राजसं तामसं वा
 सपदि बिजहदुच्चैरच्युताङ्घ्रिं तवैति ॥ ३३ ॥
 चिदशुभवनलब्धस्तब्धबुद्धेर्ममेदृक्
 क्वचिदपि न कदाचिन्मा स्म भूञ्चितवृत्तिः ।
 प्रबलसकलभूभृद्भूमसंभूतदैत्य-
 प्रवरभरनमद्रुभारहारिन् नमस्ते ॥ ३४ ॥
 कुलकम् ।
 हरिरिति मधवन्तं लाघवं तद् ब्रुवन्तं
 निजमथच नुवन्तं सस्मितास्यो बभाषे ।
 चिदिवविपुलसंपत्सर्पदुद्रामदर्प-
 क्रतुरिह विहृतस्ते मामनुस्मर्तुमिन्द्र ॥ ३५ ॥
 विपुलतरमदानां संततैश्वर्यभाजा-
 महमिह हृतसंपद्वाहितानुग्रहोऽस्मि ।
 कुरु निजमधिकारं शासनं संस्मरन् मे
 विदलितमदमस्तु स्वस्ति वास्तोष्यते ते ॥ ३६ ॥
 युग्मम् ।
 यदुकुलभृति कृष्णो जिष्णुमाभाषमाणे
 सुरभिरवददीशं कृप्रगोपालमायम् ।
 प्रभुरसि परमं नो दैवतं नाथ इन्द्र-
 स्त्वदपरमुरुदेवं नैव विदुः सदेति ॥ ३७ ॥
 इह कलयसि धातुः शासनादागतां मां
 स्वकृतिभिरभिषिच्य त्वां गवेन्द्रं विधातुम् ।
 इति निजपयसा तं देवगव्यभ्यषिञ्चत्
 करिवरकरनीतैर्गाङ्गतोयैस्तथेन्द्रः ॥ ३८ ॥
 समुपगतमहर्षिस्तोमहर्षोऽनुशेष-
 प्रकृतविधिविशेषैः सगर्जः साममन्त्रैः ।

सह सुरमुनिमुख्यैरुद्यतातोद्यवाद्यै-
 र्यरचि मधवतोच्चैरस्य गोविन्दनाम ॥ ३९ ॥
 इति हरिमभिषिच्यधीश्वरस्तच शच्या-
 स्त्रिदिवकुसुमवृष्ट्यान्मय भूयः प्रसाद्य ।
 सुरसुरभिसमेतः प्रापदिन्द्रः स्वलोकं
 ब्रजमथ भगवानप्याजगामान्वितः स्वैः ॥ ४० ॥
 रविदुहितरि मज्जनं द्वादशीपारणार्थी
 किल कुहचिदनेहस्यासुरीमाप्य वेलाम् ।
 गृहमथ वरुणस्यानायि नन्दोऽमुगेन
 प्रभुरहह न कश्चित् क्वापि कालातिवृत्तौ ॥ ४१ ॥
 तदनु पयसि नन्दं क्रन्दते द्रागदृष्ट्वा
 निजपशुयजनाय क्षिप्रदत्ताभयोऽम्भः ।
 हरिरविशदथैनं प्रेक्ष्य तुष्टः प्रचेता
 रचितचरणपूजः सम्यगूचे प्रणम्य ॥ ४२ ॥
 पतिरहमिह लोके यादसां त्वन्निदेशः
 दजनिषि चरितार्थः श्रीमतो दर्शनेन ।
 फलमविकलमापं जन्मनो यन्मनोक्षं
 पदनलिनयुगं तेऽदर्शमीशार्चिवं च ॥ ४३ ॥
 क्व नु सुखमिह कालव्यालदृष्टस्य जन्तो-
 र्भवति यदतिवेलद्वेलमूर्च्छातुरस्य ।
 क्वचन च भवति त्वन्नामवर्णानुपूर्वी-
 कथनमुदितभक्तेः कस्यचित् सिद्धमन्त्रः ॥ ४४ ॥
 तव पितरमबुद्धानीतवान् किंकरो यत्
 तमधिकमपराधं मेऽहंसि क्षन्तुमर्हन् ।
 बय नलिननिभाक्षिद्वन्द्व गोविन्द तन्दं
 निजगृहमचिरेण प्रीणयन् स्वान् नमस्ते ॥ ४५ ॥
 कुलकम् ।
 इति वरुणकृतानुच्छन्दनो नन्दमीशः
 सपदि गृहमनैषीदीषदुन्मज्ज्य नीरात् ।
 विदितसलिलराजस्तोत्रपूजास्ततस्ते
 कृतमुद इह कृष्णं बन्धवोऽस्याभ्यनन्दन् ॥ ४६ ॥
 इति विहितविचिचादुत्सुकास्तच गोपा
 विभुमथ नतवन्तश्चित्त एवाभिलेषुः ।
 प्रभुरयमकृतार्थान् गोदुहो ब्रह्म पूर्णं
 क्वचन निजनिवासं नः कदा लेप्स्यतीति ॥ ४७ ॥

सकलधरणिराज्ये रङ्गकस्याभिलाषः
 खलु मनसि समीहा तादृशी वल्लवानाम् ।
 तनुषु ननु कथंचिद्वाग्यतोच्चावचासु
 क्व नु बत मनुजेन स्वीयकर्माध्यगामि ॥ ४८ ॥
 मदविरतविचारक्षीणकर्माण एते
 तदधिकृतिरमोषामस्ति तचेत्यवेत्य
 निजगणमभिमज्जद्वहधाम्नि हृदेऽजः
 सकलमकलि चिचं गान्दिनीयेन यच्च ॥ ४९ ॥
 प्रकृतिपरमतो यत् त्यक्तमायागुणादि-
 व्यतिकरमवयन्ति क्वापि युक्ताः समाधौ ।
 तदमलतरमात्मज्योतिरानन्दपूर्णं
 ददृशुरजरमेकं ब्रह्म ते तच्च तूर्णम् ॥ ५० ॥
 उपनिषदुपगीतं शङ्खचक्रादिहस्तं
 तमपि मनुजलीलाविग्रहं वीक्ष्य तच्च ।
 पुनरपि पशुपाला उत्थिता मङ्गु मङ्गु
 किमिदमिति चिरं ते विस्मिता नन्दमुख्याः ॥ ५१ ॥
 इति स्वानां वाञ्छां सफलयति सद्या भगवति
 ब्रजस्त्रीभिः श्रीभिः सह विहरणाय स्पृहयति ।
 हरेरिष्टं कुर्वन्निव दिवसनिर्वासनमिषा-
 दगादस्तत्रोणीधरशिखरसीमां दिनकरः ॥ ५२ ॥
 इति श्रीमल्लक्ष्मणभट्टात्मजश्रीरामचन्द्रभट्टविरचिते
 गोपाललीलाख्ये महाकाव्ये ब्रह्मलोकदर्शनोत्सवो नामा-
 ष्टमः सर्गः ॥ ८ ॥ :: :: ॥

॥ अथ विद्वत्शालभञ्जिकाख्यनाटिकायाः ॥

॥ तृतीयोऽङ्कः ॥

ततः प्रविशति चेटी ।

चेटी । परिक्लम्य । को विग्रह कालो वट्टदि पिग्रहसहीए
 विग्रहखण्डाए दिट्टाए उक्कंठाभरेण अ ससिअरकरंविज्जमायं
 विग्रह करिदंतमुसलं फुट्टणभूइठं वट्टदि मे हिअअं, ता कहिं
 खलु तां प्पेखिस्सं । पुरोवलोअय । कथं एसा पिग्रहसही किं
 पि मंतअंती आअच्छदि * ।

* कोपि च कालो वर्तते पिग्रहस्था विचक्षणया दृष्टाया उत्कण्ठा-
 भरेण च शशिकरकरंभयमानमि । करिदन्तमुसलं स्फुटनभूयिष्ठं वर्तते मे
 हृदयं, तत् कुत्र खलु तां प्रेक्षिष्ये । कथमेषा प्रियसखी किमपि मन्त्रयन्ती
 आगच्छति ।

ततः प्रविशति यथा निर्दिष्टा द्वितीया चेटी ।
 चेटी । स्वगतम् । अहो महामंतिणो पद्भुक्ज्जे णिरदि-
 सन्ना भत्ती * ।

प्रथमा । कथं महाभागधेअजणकज्जसिद्धी विअ चिंति-
 दोवणदा पिअसही । स्वगतम् । ता पच्छा भविअ णअणाइं
 स्से पिहाइस्सं † । तथा करोति ।

द्वितीया । पिअमहीए सुलख्खणाए विअ करप्फंसे । प्रका-
 शम् । सहि सुलख्खणे जाणिदासि ता मुंच णअणाइं ‡ ।

सुलख्खणा । नयने परित्यज्य सप्रणयक्रोपम् । हला विअख्खणे
 एद्वहमेत्ते वि सलिलसित्तसणगुणगेण्ठिगाडे वि सिण्णेहे कथं
 उअिअसिहा खंजरीटी विअ अदंमणा चिट्ठसि ता एसा दे
 कुविस्सं § ।

विवक्षणा । स प्रणयम् । पिअसहि सुलख्खणे मा कुय
 महामंतिभागुराअणणिओओ एत्थ अवरभ्भदि ण उण अहं ॥ ।

सुल । सोपहासम् । को तुह्माहितो अण्णो क्खुण्णअनि-
 उणो ¶ ।

विच । अह्मारिसज्जणजोमं महिलाक्खुण्णअं खलु एदं ** ।

सुल । महिलाक्खुण्णएण जइ महिलाअणस्स अदंसणं
 ता अह्मारिसीओ अख्खिहिं वि ण दीसंति †† ।

विच । अथ दे कीदिसं महिलाक्खुण्णअं ‡‡ ।

सुल । तुमं भण दाव उण अहं भणिस्स, प्पठमं सह
 आरमंजरीओ उअिअज्जंति पच्छा ताचुंबिणी कलअठी कंठ-
 मुदं सिठिलीकरेदि §§ ।

विच । ता सुण, अहमेकदा भअवदा भागुराअणेण स-
 वहुमाणं भणिदा, जधा, विअख्खणे तुए अह्माणं राअरहस्से
 साहज्ज कादव्वं ति ||| ।

* अहो महामन्त्रिणः प्रभुकार्ये निरतिशया भक्तिः ।

† कथं महाभागधेयजनकार्यसिद्धिरिव चिन्तितोपनता प्रियसखी त-
 त्यश्चात्कृत्वा नयनान्यस्याः पिधास्ये ।

‡ प्रियसख्याः सुलक्षणाया इव करस्पर्शः । सखि सुलक्षणे ज्ञातासि
 तन्मुञ्च नयनानि ।

§ हला विचक्षणे एतावन्मात्रेऽपि सलिलसित्तसणगुणग्रन्थिगाडेऽपि
 खेहे कथमुअिअसिहाखंजरीटीवादशना तिष्ठसि । तदेवा ते कुपिष्ये ।

|| प्रियसखि सुलक्षणे मा कुय महामन्त्रिभागुरायणनियोगोऽत्रापरा-
 ध्याति न पुनरहम् ।

¶ को युष्मन्नोऽन्यः शङ्खुण्णयनिपुणः ।

** अस्मादृशजनयोग्यं महिलाषाङ्गुणं खल्वेतत् ।

†† महिलाषाङ्गुण्येन यदि महिला जनस्यादर्शनं तत अस्मादृशो-
 क्षिभिरपि न दृश्यन्ते ।

‡‡ अथ ते कीदृशं महिलाषाङ्गुण्यम् ।

§§ त्वं भण तावत् पुनरहं भणिष्ये, प्रथमं सहकारमज्जर्यं उअिअज्जंते
 पश्चात्तच्छुम्बिनी कलअठी कण्ठमुद्रां शिथिलीकरोति ।

||| तत् शृणु, अहमेकदा भगवता भागुरायणेन सबहुमाणं भणिता,
 यथा, विचक्षणे त्वयाऽस्माकं राजरहस्ये साहाय्यं कर्तव्यमिति ।

सुन । अहो ते मतिविह्वो जेण महामंती वि एदं संभा-
वेदि, कावण्णना वकुलावती सुरहि गंधुभारत्ति * ।

विच । तदो विण्णोवण्णदाए मए तधत्ति पडिबण्णं,
कधिदं अ मे तेण, जधा, एसो जो मिअकवम्मा सा मिअंका-
वलीत्ति † ।

सुन । तदोतदो ‡ ।

विच । तदो तं परिणीअ महाराअसिरिविज्जाहरमल्ल-
देवेण महिअलचङ्कवत्तिणा होदव्व, ता तुए तस्स कदाचिद्
किदभवणभित्तिसंचारे वासहरे दंसिदेव्व, जेण देवस्स सिधि-
ण्णआवगमो होदि, कज्जंतरट्ठाणादं दे हरदासो कधइस्स-
दि, एदस्सं महाराअकज्जरहस्से तुमं तीए वि पिअसही
तत्थ राअकज्जसाहज्ज विअ अत्तथीअसि, ण हु सोवाणवन्ति
मंतरेण वलहीए समारोहो, मग तदो हरदासकधिदकज्जा-
णुसारेण सा सविस्संभं भणिता, जधा, सहि मिअंकावलि
इह वासहरे मकरदुओ ओदरदि, तं अ दट्ठण कंटाहिकट्टि-
देण हारउसुमदामेण तुए अल्लिदव्वो, जेण दे एदादिसो
कंता होदि, तए वि तह अब्भुवअदं, किदं अ, उण हिदो-
लए दसिदा, केलिकैलासभवणे सुट्टिदप्पलिहभित्तिसु अत-
णो वित्तं लेहाविदा, त्थंभगअसंचारेण तं तं भणाददा पठा
विदा अ § ।

सुन । अथ तं विविहेहिं विलासेहिं पख्खंतेण महाराएण
किं पडिबण्णं ॥ ।

विच । जं केलिअरिणी चाटुकम्मळलिदो रण्णकरी पडि-
वज्जेदि, तदो तहणकोफल्लिळ्ळिळ्ळोअल्लिददविडसामली-
दंतपंतिसिदासु मुहुससिजामिणीसु असमंजस विप्पलवदि,

* अहो ते मतिविभवो येन महामन्त्र्यपि एतत्संभावयति । कावर्ण-
नावकुलावली सुरभगन्धाद्वारंति ।

† ततो विनयोपनयना तथेति प्रतिपदं, कथितं च मे तेन, यथा, एष
यो मगाङ्गाधर्मा सा मगाङ्गाधर्माति ।

‡ ततस्ततः ।

§ ततस्तां परिणीय महाराजश्रीविद्याधरमल्लदेवेन महीतलचक-
वर्तिना भवितव्य तत्त्वया तस्य कदाचित्तकतभवनभित्तिगर्भसंचारे वासगृहे
सा दर्शयितव्या, येन देवस्य स्यन्नावगमो भवति, कार्यन्तरस्थानानि ते हर-
दासः कथयिष्यति, एतस्मिन्महाराजकार्यरहस्ये त्वं तस्या अपि प्रियसखी
तत्र राजकार्यसाहाय्यमिवात्यर्थसे, न खलु सोपानपङ्क्तिमन्तरेण वलभ्याः
समारोहः । मया ततो हरदासकथितकार्यानुसारेण सा सविस्संभं भणिता,
यथा सहि मगाङ्गावलि इह वासगृहे मकरध्वजोवतरति तं च दृष्ट्वा
कण्ठाकट्टेन हारउसुमदाम्ना त्वयार्जयितव्यं । येन ते एतादृशः कान्तो
भवति, तयार्पि तथाभ्युपगतम् । कर्तं च । पुनर्हिन्दोलायां दर्शिता केलि-
कैलासभवने सुस्थितस्फटिकभित्तिषु आत्मनश्चित्रं लेखिता स्तम्भगर्भसंचा-
रेण तत्तद् भणायिता पाठिता च ।

॥ अथ तां विविधैर्विलासैः प्रेक्षता महाराजेन किं प्रतिपन्नम् ।

जधा तं * संस्कृतमाश्रित्य ।

श्यामां † श्यामलिमानमानयतभोः

सान्द्रैर्मणीकूर्चकै-

र्मन्त्रं तन्त्रमथ प्रयुज्य हरत

श्वेतोऽत्यलानां स्मितम् ।

चन्द्रं चूर्णयत क्षणाच्च कणशः

कृत्वा शिलापट्टके

येन दृष्टुमहं क्षमे दशदिश-

स्तद्वक्त्रमुद्राङ्किताः ॥ १ ॥

सुन । तीए उण का अवत्था वट्टदि ‡ ।

विच । संस्कृतमेवाश्रित्य ।

सौधादुद्विजते त्यजत्युपवनं

द्वेष्टि प्रभामैन्दवीं

द्वाराच्यस्यति चिचकेलिसदसो

वेषं विषं मन्यते ।

आस्ते केवलमङ्गिनीकिसलय-

प्रस्तारशय्यातले

संकल्पोपनमत्तदा कृतिरसा-

यत्नेन चित्तेन सा ॥ २ ॥

संपदं उण तुमं कथेहि कीदिसं तं महिलाकुण्णअं § ।

सुन । सुणु जादिसं, एकदाहं महाराएण कण्णे सप्प-
सादमादिट्ठा, जधा ण तुए भिण्णरहस्सा देवी कादव्वत्ति ॥ ।

विच । किं विअ तं ¶ ।

सुन । तं जधा, अलिअविवाहविलख्खो चाराअणो देवी
धात्तेइअं वि प्पदारिदुमिच्छदि । ता दिणावसाणसमए तहण-
नीरंधअधआरे केसरतरुमारुहिअ प्पनदुज्जाणमज्झगामिणी
तए मेहला साणुणासिअं भणिदव्वो, जधा, अयि मेहले इह

* यत्केलिकरिणीचाटुकर्मच्छानितोऽरण्यकरी प्रतिपद्यते, ततस्त-
पूगत्वार्घ्यर्षितदाविहश्यामनीदन्तपङ्क्तिविशदा सुसुगंधशियामिनीषु असम-
ज्जसं विप्रलपति, तथा तत् ।

† श्यामामित्यत्र ज्यौत्स्वीमिति पाठ्यमिति काव्यप्रकाशकतः ।

‡ तस्याः पुनः कावस्या वर्तते ।

§ सांप्रतं पुनस्त्वं कथय कीदृशं तन्महिलाणाहुयम् ।

॥ शृणु यादृशम् । एकदाहं महाराजेन कर्णे सप्रसादमादिष्टा,
यथा, न त्वया भिन्नरहस्यादेवी कर्तव्येति ।

¶ किमिव तत् ।

वेसाहपुण्यमाप्यदोषे ज्ज्व त्पु मरिद्वन्ति भणिदा अ
सा * ।

विच । तदोतदो † ।

सुल । तदो तीण सज्जमवसवेविदंणीए कथं कथं पि तदो
हिमुहं भविअ किदणिविदज्जलि सपुडाए भणिदं, भज्जवि
असरीरिणि दिव्ववाणि मं अणुकपंतीए जधा मरणं तुए जा-
णिदं जीविदं पि मे जाण ‡ ।

विच । तदोतदो § ।

सुल । तदो तधा ज्ज्वं कहद, जइ गंधव्वेअविअखणं
बह्मणं गुण्णा सक्कारेण अहिणदिअ पाणसु वलती जंधंतर-
मक्कुदुआरेण संचरदि तदा जीवितलंभो ति ॥ ।

विच । अहो दे विअखणत्तणं जदो सुणिणो वि एवं सु-
मरंति, पादाहिं तो बह्मणस्स पवितत्तणं ति ।

सुल । विभाव्य । अहो से किं पि कवडणाडअकइत्तणं
बह्मणस्स ¶ ।

विच । तदोतदो ** ।

सुल । तदो तं सुणिअ मेहनाए अंमुजलगलज्जलाइं यअ-
णाइं उणउत्तमुप्पुसतीए मह पुरदो जेव्व महाराअसमी-
ववट्टिनीए देवीए तह ज्ज्व विणत्तं देवेण वि देवी मणु-
मवहरंतेण चारायणचरितं अ णिव्वाहंतेण भणिदा, जधा,
सुंदरि मा विमण्णा होहि, जादो गंधव्वेअविअखणो
साहीणो ज्ज्व बह्मणो ता किं ति अंसुकणकरंविअजिंवाहरा
वट्टसि ति संट्ठापिदा देवी, देवीए अ अहं अज्ज सापुण्यम
ति भणिअ पूआसत्कारं सज्जीकादुं पेसिदस्स †† ।

* तदथा, अलीकविवाहविलक्षणाचारायणो देवीं धात्रेयीमपि प्रतार-
यितुमिच्छति । तद्विनायसानसमये नीरन्धान्धकारे केशरतरुमारुह्य प्र-
मदोद्यानमध्यगामिनी त्वया मेखला सानुनासिकं भणितव्या, यथा, अयि
मेखले इह वैशाखपूर्णिमाप्रदोष एव त्वया मतव्यमिति, भणिता च सा ।

† ततस्ततः ।

‡ ततस्तयासाध्वसवशवेपिताङ्गा कथंक्रमपि ततोऽभिमुखं भूत्वा
कतनिबिडाज्जलिसंपुटया भणितम्, भगवति अशरीरिणि दिव्यवाणि
मामनुकम्पयन्त्या यथा मरणं त्वया ज्ञातं जीवितमपि मे जानीहि ।

§ ततस्ततः ।

॥ ततस्तथैव कथितं, “सानुनासिकम्” यदि गान्धर्ववेदविचक्षणं
ब्राह्मणं गुण्णा सत्कारेणाभिनन्द्य पादयोः पतन्ती जङ्घान्तरमध्यद्वारेण
संचरति तदा जीवितलम्भ इति ।

¶ अहो ते विचक्षणत्वं यतो मुनयोऽप्येवं स्मरन्ति, पादाभ्यां ब्राह्मणस्य
पवित्रत्वमिति ।

** अहोऽस्य किमपि कपटाटककवित्वं ब्राह्मणस्य ।

†† ततस्ततः ।

विच । ता एहि जधाणिद्विट्ठमणुचिट्ठस्स * इति निष्का-
न्ते । प्रवेशकः † ।

॥ शेष उत्तराङ्के ॥

* ततस्तच्छ्रुत्वा मेखलाया अशुजलगलज्जले नयने पुनस्तमुक्त्वे-
ज्जन्त्या मम पुरत एव महाराजसमोपवर्तिन्या देव्या तथैव विज्ञप्ते देवे-
नापि देवी मनुमपहरता चारायणचरितं च निर्वाहयता भणिता, यथा,
सुन्दरि मा विप्रणना भव, यतो गान्धर्ववेदविचक्षणः स्वाधीन एव ब्रा-
ह्मणस्तत्किमित्यशुकणकरास्वतविम्बाधरा वर्तसे इति संस्थापिता देवी,
देव्याचाहं अद्य सा पूर्णिमेति भणित्वा पूजासत्कारं सज्जीकर्तुं प्रेषिता-
स्मि ।

† तदेहि यथानिर्दिष्टमनुतिष्ठायः ।

THE APHORISMS

OF THE

YOGA PHILOSOPHY

OF

PATANJALI.

(Continued from page 152.)

1 He mentions the method of that kind by which,
when meditation has been consolidated by the non-
production of other thoughts, any particular kind of
ascetic attains excellence in meditation.

प्रसङ्गानेऽप्यकुसीदस्य सर्वथा विवेकख्यातेर्धर्ममेघः स-
माधिः ॥ २८ ॥

Aph. 28 If the ascetic is not desirous of fruit [or is
not merit] even when the perfect knowledge has been
attained, [then] the meditation, [technically called]
Dharma-Megha, cloud of virtue, takes place from the
entire discriminative knowledge

2 “Perfect knowledge” means, knowing the nature
differing from each other of all elements in whatever
order they exist, even, when this knowledge has taken
place if the ascetic has not the desire for the fruit, or
is not inactive, then, by means of the discriminative
knowledge being entirely consolidated on non-production
of other thoughts, the meditation, that is called “Dhar-
ma-Megha” cloud of virtue is attained. It is called the
cloud of virtue, because it irrigates or waters the highest
virtue, which is called “asukla-krishna” neither white
nor black, and is the provider of the chief aim of the
soul.

१ एवमप्रत्ययान्तरानुदये स्थिरोभूते समाधौ यादृशस्य योगिनः प्रकर्ष-
समाधिप्राप्तिर्भवति तथाविधमुपायमाह ॥

२ प्रसङ्गानं यावतां तत्त्वानां यथाक्रमं व्यवस्थितानामपरस्परविलक्षण-
स्वरूपपरिभावनं तस्मिन् सत्यप्यकुसीदस्य फलमलिप्सोः प्रत्ययान्तराणाम-
नुदये सर्वप्रकारं विवेकख्यातेः परिपोषाद्धर्ममेघः समाधिर्भवति । प्रक-
टमशुक्लकृष्णपरमपुरुषार्थसाधकं मेहति सिञ्चतीति धर्ममेघः ॥

¹ What results from that? To this he replies.

ततः क्लेशकर्मनिवृत्तिः ॥ २९ ॥

Aph. 29. Therefrom takes place removal of the afflictions and works.

² "Therefrom" from the meditation called "Dharma-Megha," springs up the removal of the afflictions, from Ignorance up to the tenacity [of mundane existence] and of the works of three kinds, differing as white &c. [i. e., white, black, and neither white nor black] by means of the extirpation of their respective antecedent causes from the arising of the knowledge

³ What takes place after these have been removed? To this it is replied.

तदा सर्वावरणमलापेतस्य ज्ञानस्यानन्त्याज्ज्ञेयमल्पम् ॥ ३० ॥

Aph. 30. Then from infiniteness of the knowledge free from the impurity all of its obscurations, the knowable appears small

⁴ "Then" after the removal of the afflictions and works The knowable becomes small, i. e. the object of little estimation or calculation, because knowledge, freed from these, that is void of the obscurations, i. e. afflictions [Ignorance &c] which obscure the mind, becomes infinite, unlimited, like the sky when the clouds have departed That is the ascetic knows all that is knowable without any trouble.

⁵ He states what takes place after this :

ततः कृतार्थानाम्परिणामक्रमसमाप्तिर्गुणानाम् ॥ ३१ ॥

Aph. 31. Thereupon takes place the termination of the succession of the modification of the qualities which have done what was to be done [or which have realised their end].

⁶ "Thereupon" after this takes place the termination, i. e. complete cessation, i. e. non-production of the

१ तस्माद्धर्ममेवास्मिन्भवतीत्याह ॥

२ ततो धर्ममेवास्मिन् क्लेशानामविधादीनामभिव्यक्त्यान्तानाद्धर्मणाञ्च शुक्लादिभेदेन त्रिविधानाज्ज्ञानोदयात्पूर्वपूर्वकारणनिवृत्त्या निवृत्तिर्भवतीत्यर्थः ॥

३ निवृत्तेषु तेषु किम्भवतीत्याह ॥

४ आव्रियते चित्तमेभिरित्यावरणानि क्लेशास्तेभ्योऽपेतस्य तद्विरहितस्य ज्ञानस्य गतघनगगननिभस्यानन्त्यादनवच्छेदाज्ज्ञेयमल्पमल्पगणनास्पदमस्ति । अक्लेशेनैव सर्वं जानातीत्यर्थः ॥

५ ततः किमित्याह ॥

६ कृतो निष्पादितो भोगापवर्गलक्षणः पुरुषार्थः प्रयोजनं यैस्ते कृतार्था गुणाः सत्त्वजस्तमांसि तेषाम्परिणाम आपुरुषार्थसमाप्तेरानुलस्येन प्रातिलोभ्येन चाङ्गाङ्गिभावस्थितिलक्षणस्तस्य योऽसौ क्रमो वक्ष्यमाणस्तस्य परिसमाप्तिरपुनरुत्पन्न इत्यर्थः ॥

succession, to be described hereafter, of modification, in succession and regression up to the attainment of the aim of the soul, characterised by their relation of existing [qualities] as primary and secondary, of the qualities, i. e. "Purity" "Passion" and "Darkness" which have done what was to be done, i. e. which have effected the soul's aim, characterised as experience and emancipation

¹ He now defines the order above mentioned.

क्षणप्रतियोगी परिणामापरान्तनिर्वाह्यः क्रमः ॥ ३२ ॥

Aph. 32 The order is counterpart of the moment, perceptible in the latter end of the modification.

² "Moment" is a very small portion of time ; the counterpart of that, means, perceptible in the latter end of the modification [of time, or moment] differing from one [preceding] moment. That is whatever is perceived by calculative cognition after the moments have been perceived, the same thing is called the order of moments. It can not be perceived if the moments are not perceived.

³ He now states the general nature of "Isolation"—the result.

पुरुषार्थशून्यानामप्रतिप्रसवः कैवल्यं स्वरूपप्रतिष्ठा वा चित्तिशक्तिरिति ॥ ३३ ॥

Aph. 33. The re-absorption of those [qualities] void of the aim of the soul, or the abiding of the power of intelligence in its own nature, is Isolation.

The re-absorption is the regressive modification of the qualities which have consummated the ends of the soul characterised as fruition and emancipation. On the consummation thereof there is non-production of modification, in other words, the state of the intellectual faculty, on the cessation of identity [with objects], abiding in its own proper nature, is called "Isolation."

G. D.

१ क्रमस्योक्तस्य लक्षणमाह ॥

२ क्षणोऽल्पीयान् कालस्तस्य योऽसौ क्रम एकक्षणविलक्षणपरिणामापरान्तनिर्वाह्योऽनुभूतेषु क्षणेषु पश्चात् सङ्कलनबुद्ध्या यो गृह्यते स क्षणानाङ्कम उच्यते । नह्यननुभूतेषु क्षणेषु क्रमः परिज्ञातुं शक्यः ॥

३ कृतानोम्फलभूतस्य कैवल्यस्यासाधारणं स्वरूपमाह ॥

४ समाप्तभोगापवर्गलक्षणपुरुषार्थानाङ्गुणानां यः प्रतिप्रसवः प्रति-लोमपरिणामः समाप्तौ विकारानुद्भवो यद् वा चिच्छक्तेर्दृष्टिः साकष्य-निवृत्तौ दृष्टिमात्रेऽवस्थानं तत्कैवल्यमुच्यते ॥ इति ॥

THE
VAISĒSHIKA APHORISMS
OF
KANADA.

NINTH BOOK, FIRST DAILY LESSON.

(Continued from page 101.)

नास्ति घटो गेहे इति सतो घटस्य गेहसंसर्गप्रतिषेधः ॥ १० ॥

Aph 10 [The proposition] that there is not a water-pot in a house, is a negation of connection between an existent water-pot and the house.

¹ It may be urged that non-existence of a water-pot in any given house is not absolute non-existence, inasmuch as a water-pot exists sometimes there, nor is it antecedent or emergent non-existence, inasmuch as these reside only in material causes; nor is it absolute non-existence characterised as production and destruction, since there is a contradiction between the absolute and that which comes into being and ceases to be; nor is this the fourth kind of non-existence, general non-existence, inasmuch as that is repugnant to the three-fold division. Accordingly this aphorism is stated. U.

आत्मन्यात्ममनसोः सयोगविशेषादात्मप्रत्यक्षम् ॥ ११ ॥

Aph. 11. Perception of the soul [results] from a particular conjunction between the soul and the internal organ in the soul.

² Common perception of existence and non-existence having been described, another section is commenced with the purpose of describing the perception of ascetics. The words cognition is produced, are to be supplied. Ascetics are of two kinds, those who have meditated on the internal organ, and are called united, and those who have not meditated on the internal organ, and are called disunited. Of these the united having reverently fixed their mind on the object to be presented to it, are engaged in meditation; and in them cognition of soul, whether of their own soul or of that of

¹ ननु गेहे घटाभावो नात्यन्ताभावः कदाचित्तत्र घटसत्त्वात् नापि प्रगभावप्रध्वंसो तयोः समवायिकारणमात्रवृत्तित्वात् नाप्युत्पादविनाशशीलोऽत्यन्ताभाव एव आत्यन्तिकप्रवेत्त्यादविनाशशीलश्चेति विरोधात् नापि चतुर्थं स्वायं संसर्गाभावः तस्य त्रैविध्यविभागव्याघातादित्यत आह ॥

² तदेवं भावाभावविषयकं लौकिकप्रत्यक्षं निरूप्य योगिप्रत्यक्षं निरूपयितुं प्रकरणान्तरमारभते । ज्ञानमुत्पद्यते इतिशेषः द्विविधास्तावद्योगिनः समाहितान्तःकरणा ये युक्ता इत्यभिधीयन्ते असमाहितान्तःकरणाश्च ये त्रियुक्ता इत्यभिधीयन्ते तत्र युक्ताः साक्षात्कर्तव्ये वस्तुन्यादरेण मनोनिधाय निदिध्यासनवन्तः तेषामात्मनि स्वात्मनि परात्मनि च ज्ञानमुत्पद्यते आत्मप्रत्यक्षमिति आत्मा प्रत्यक्षः साक्षात्कारविषयो यत्र ज्ञाने तत्तथा यद्यप्यस्मदादीनामपि कदाचिदात्मज्ञानमस्ति तथाप्यविद्यातिरस्कृतत्वात् तदसत्कल्पमित्युक्तमात्ममनसोः सन्निकर्षविशेषादिति योगजधर्मानुग्रह आत्ममनसोः सन्निकर्षे विशेषस्तस्मादित्यर्थः ॥

others, is produced Perception of soul is that cognition wherein the soul is the percept or object of presentation. Although there is in ourselves and others occasionally a cognition of spirit, this being obscured by nescience has been declared to be virtually non-existent From a particular conjunction between the soul and the internal organ, means from that particular continuity between the soul and the internal organ which is the mental state produced by union [with infinite spirit]. U

तथा द्रव्यान्तरेषु प्रत्यक्षम् ॥ १२ ॥

Aph 12. Likewise perception of other substances.

¹ It might be asked how, if the knowledge of those who are united be of the soul only, they can possess omniscience Accordingly the aphorism is stated. The words Cognition is produced are implied by the nature of the topic. There is, therefore, by means of the internal organ accompanied with the merit acquired by asceticism perception of other substances, that is, of the four atomic substances, of the internal organ, air, space, time, and ether. The term substance comprehends the qualities, actions, and universal entities residing in substance, the category of individuality, co-inherence, gravity, elasticity &c. residing in perception, and spontaneous activity, indiscriminative mental impressions, merit and demerit residing in the soul For the possession of the attribute produced by asceticism is equivalent to a perceptive apparatus; otherwise omniscience would not be affirmed [of those ascetics who are said to be united.] U.

असमाहितान्तःकरणा उपसंहृतसमाधयस्तेषाञ्च ॥ १३ ॥

Aph. 13. In those also whose internal organ is not meditative, and in those whose meditation is consummated [there is perception of soul &c]

² Those whose internal organ is not meditative are those whose inner sense is destitute of meditation; and they whose meditation is consummated, perfected, or

¹ तत् किमात्मन्येव युक्तानां ज्ञानं तत् कुतः सार्वज्ञ्यमित्यत आह । ज्ञानमुत्पद्यत इति प्रकरणायातम् तथेति योगजधर्मानुग्रहीनैव मनसा द्रव्यान्तरेषु चतुर्थेषु मनसि वायुदिककालाकाशेषु द्रव्यपदेन तद्वत्गुणकर्मसामान्यानां विशेषपदार्थस्य समवायस्य प्रत्यक्षगतस्यापि गुरुत्वस्थितिस्थापकादेरात्मगतस्यापि जीवनयोनिरतिविशेषकभावनाधर्माधर्मादेः संयुक्तः सामान्या योगजधर्मापग्रहस्य तुल्यत्वात् अन्यथा सार्वज्ञ्यमुक्तं न भवेत् ॥

² असमाहितान्तःकरणाः असमाहितं समाधिरहितम् अन्तःकरणं येषां ते तथा उपसंहृतः समापितः सफलीकृतः समाधिर्यस्ते समाधेः फलं विविधाः सिद्धयस्ता येषामुत्पन्नास्तादृशाः ये युक्तास्तेषामपि आत्मनाम् अन्येषां द्रव्याणाञ्च प्रत्यक्षं भवतीति समुदितार्थः युज्ज्ञानस्य प्रत्यक्षे ध्यानापेक्षा युक्तस्य प्रत्यक्षे तु ध्यानात्मकसमाध्यपेक्षा नास्तीति भावः ॥

rendered fruitful, in whom are produced the various perfections which are the fruit of meditation, attain perception of souls and other substances. Such is the sense to be gathered from the aphorism. In fine the ascetic who is in course of union requires contemplation, while he who is united has no need of meditation which is identical with contemplation. V.

तत्समवायात् कर्मगुणेषु ॥ १४ ॥

Aph. 14. [Perception] of actions and qualities [arises] from co-inherence therein.

¹ It might be urged that omniscience is not possible in an ascetic, for though there be perception of substances, there is no such cognition of qualities and actions. To this the reply is furnished. From co-inherence therein, that is, in conjunction with the internal organ assisted by merit acquired by asceticism, there is produced in the ascetic, whether in course of union or united the perception of qualities and actions. For the efficacy of the merit acquired by asceticism is inconceivable. By the power thereof the sage Agastya drank up the ocean, Saurabhi assumed a multitude of bodies, and Vasishtha discovered the curse of Dilīpa by Surabhi. The production therefore by merit acquired by asceticism of presentation of all the categories is not impossible. The term actions and qualities involves more, and universality &c. is to be understood. In a like manner we are to understand perception effected by supersensual cognition in the form of general implication, and implication of cognition. V.

आत्मसमवायादात्मगुणेषु ॥ १५ ॥

Aph. 15. [Perception] of the attributes of the soul [arises] from co-inherence in soul.

¹ This aphorism is stated inasmuch as it might be asked whether ascetics have not also the common perception. The conclusion gathered is that there arises in ascetics also the common perception of the attributes of the soul, that is, of pleasure and the other attributes which reside in the soul from co-inherence in soul, that is, from co-inherence in the soul conjoined with the internal organ, being accomplished by that as its instrument. V.

¹ ननु द्रव्याणां प्रत्यक्षसम्भवेऽपि सर्वज्ञत्वं योगिनोऽनुपपन्नमेव गुणादीनामज्ञानादत आह । तस्य योगजधर्मसहकृतमनःसंयोगस्य समवायात् युक्तयुज्जानयोः कर्मसु गुणेषु च प्रत्यक्षमुत्पद्यते इत्यर्थः अचिन्त्योऽहि योगजधर्मप्रभावः यदुलेनागस्त्यमुनिः पारावारं पथौ सौभरिश्च कायव्यूहं परियहीतवान् वशिष्ठश्च दिलीपस्य सुरभिश्चापं ज्ञातवान् तस्य योगजधर्मस्य पदार्थसार्थसाक्षात्कारसम्पादनं नासम्भावनीयमिति कर्मगुणेत्युपलक्षणं सामान्यादिकमपि बोध्यम् एवं सामान्यलक्षणाज्ञानलक्षणारूपालौकिकप्रत्यासत्तिजन्यं प्रत्यक्षमप्युहनीयम् ॥

² तत् किं योगिनं लौकिकप्रत्यक्षं न भवतीत्यत आह । आत्मसमवायात् मनःसंयुक्तात्मसमवायात् आत्मगुणेषु स्वात्मवृत्तिसुखादिगुणेषु योगिनो लौकिकमपि प्रत्यक्षं भवति तत्सामप्या दृष्टत्वादिति समुदितनिष्कर्षः ॥

SECOND DAILY LESSON.

अस्येदं कार्यं कारणं संयोगि विरोधि समवायि चेति लैङ्गिकम् ॥ १ ॥

Aph 1. Inferential cognition is that one thing is the effect or cause of, conjunct with, repugnant to, or co-inherent in, another.

¹ In the preceding daily lesson the perception of ascetics and of non-ascetics was described according to its cause, its nature, and its characteristic. Assurance having been formerly divided into perceptive and inferential, the description of inferential assurance is here commenced. The term cognition [is to be supplied, being] the subject treated of. Inferential knowledge is that which is produced from a mark [or middle term]. The mark is that attribute of the subject [of the conclusion, or minor term] which is characterised by pervasion. Pervasion is said to exist therein The subject is that wherein there is non-existence of assurance repugnant to that which there is desire to prove. Such assurance is proof and disproof, for the minor term is that wherein there is non-existence of both proof and

¹ तदेव पूर्वोक्तिके योगिप्रत्यक्षमयोगिप्रत्यक्षञ्च कारणतः स्वरूपतो लक्षणतश्च निरूपितम् प्रमाणं द्विविधं प्रत्यक्षं लैङ्गिकञ्चेति यद्विभक्तं तत्र लैङ्गिकमिदानीं निरूपयितुमुपक्रमते । ज्ञानमिति प्रकृतम् लिङ्गाज्जातं लैङ्गिकं व्याप्तिविशिष्टः पक्षधर्मैर्लिङ्गम् तत्र व्याप्तिरुक्ता यत्सिद्धान्ति-बाविरोधिप्रमाणाभावो यत्र स तं प्रति पक्षः तद्वृत्तिं प्रमाणं साधकं ब्राधकश्च तदुभयाभाववतः पक्षत्वात् नहि साधके बाधके वा प्रमाणे सति कस्यचित् संशयः सिद्धान्तियिषा वा अतएव सन्दिग्धसाध्यधर्मा धर्मी सिद्धान्तियिषासाध्यधर्मा धर्मी वा पक्ष इति प्राञ्चः उत्पाद्यसाध्यवत्तानिर्णय-निर्वर्त्यसंशयोत्पत्तिप्रतिबन्धकमानत्वावच्छिन्नाभावो यत्र स पक्ष इति जी-वनार्थमिषाः सिद्धान्तियिषाविरोधसहकृतसाधकमानाभावो यत्र स पक्ष इति केचित् एतन्मते बाधस्थलेऽपि पक्षता तदेतदनुमानमप्युक्ते द्रष्टव्यम् तदे-तस्य पक्षस्य धर्मैर्लिङ्गमित्युक्तं भवति लिङ्गञ्च दृष्टमनुमितं श्रुतं वा यद-नुभवरूपं ज्ञानं जनयति तल्लैङ्गिकं तदुक्तम् अनुमेयेन सम्बद्धं प्रसिद्धञ्च तदन्विते । तदभावे तु नास्त्येव तल्लिङ्गमनुमापकम् ॥ इति ॥ एतेन लिङ्गमेवानुमितिकरणं नतु तस्य परामर्शः तस्य निर्वाहपारत्वेनाकरणात्वात् लिङ्गस्य तु स एव व्यापारः यत्र धूमादेरतीतत्वमनागतत्वं वा तत्र कथमनु-मितिरिति चेन्न साध्यस्याप्यतीतानागतत्वयोस्तत्रानुमानात् तत्रैव प्रति-बन्धात् अतीतत्वमनागतत्वं वर्तमानत्वञ्च धूमादेर्यत्र न निश्चितं तत्र कथमनुमितिरिति चेत् न कथञ्चित् तत्र साध्यस्यापि सन्देहात् पूर्वोपरदिनयोः सत्त्वनिरुद्धये मध्यदिनेतु सन्देहे कथमनुमितिरिति चेत् तद्विनावच्छिन्नधूमादिना तद्विनावच्छिन्नवज्रादेरनुमानात् तथैव व्याप्तेः कारणात्वाद्धारणात् धूनीपटलात् कथं धूमभमादनुमितिरिति चेत् व्या-प्तत्वेन ज्ञातस्यैव लिङ्गत्वात् ज्ञानस्य च याथार्थ्यायाथार्थ्याभ्यामनुमिते-स्तादृश्यात् अन्यथा तत्रापि कथं तत्र परामर्शः करणं स्यात् अतीन्द्रिय-लिङ्गस्थले परामर्शस्य तदजन्यतया कथं तद्व्यापारत्वमिति चेत् तत्सत्तानि-र्वाहकत्वरूपलौकिकसाधनतायास्तत्र व्यापारत्वघटकत्वात् अन्यथा सम-वायस्य अवगादेर्व्यापारत्वापुनपत्तेरिति कार्याल्लिङ्गात् धूमालोकादेरन्या-द्यनुमानं कारणादपि यथा बधिरस्य भेरीदण्डसंयोगविशेषात् शब्दानुमान-म् यथा वा धार्मिकस्य यथाविधिभागज्ञानाद्यनुष्ठानाद्धर्मस्वर्गाद्यनुमान-म् यथाविधिकारीयाद्यनुष्ठानाद्वा वर्षानुमानम् पयः पूर्णतयादौ खन्यमा-नप्रवाहाद्वा जलनिसरणाऽनुमानम् उपरि दृष्टिदर्शनाद्वा नदीवृद्ध्यानुमा-नम् सचायं कार्यकारणभावलक्षण एकसम्बन्धः प्रकारद्वयेनोक्तः संयोगिनः शरीरस्य दर्शनात्स्वगिन्ध्यानुमानम् विरोधिनेविस्फुर्जितादेर्दर्शनाज्झा-टाद्यन्तरितनकुलानुमानम् समवायिना जलौघायेन तत्सम्बद्धतेजोऽनु-मानम् ॥

disproof. For where there exists probative or disprobative assurance, no one feels uncertainty or desire of demonstration. The ancients therefore defined the subject of the question to be an object possessing the attributes of the major uncertainly, or an object the possession whereby of the attributes of the major is required to be proved. According to Jīvanātha Mīśra the subject is that wherein there is non-existence determined as proof repugnant to the arising of a doubt to be terminated by decision of the possible possession of the attributes of the major. Some hold that the subject is that wherein there is non-existence of demonstrative evidence backed by absence of desire of proof. According to this doctrine the nature of a subject would exist even in the case of repugnancy. This then may be seen in the *Anumāna-mayūkha*. The attribute of this subject is called the mark [or argument]. The mark is that which being seen, inferred, or heard, produces experimental cognition, and this cognition is inferential. Hence it has been said: 'That which is connected with that which is to be inferred, and which is generally known, is in that wherewith it co-exists; but in the non-existence thereof, there is no mark thereof which warrants an inference' It is, therefore, the mark which is the instrument of illation; not the judgment [which asserts the pervasion or co-existence, or the sumption], inasmuch as that not having the function, cannot be an instrument; whereas this function belongs to the mark [or argument]. If it be asked how, where smoke &c. [the argument] is past or future, there can be illation; we reply that this is no valid objection, as in this case we infer that that which is denoted by the major term also is past or future. If it be asked how there can be illation where, in consequence of an impediment in the case, it is not ascertained whether the smoke &c., be past, future or present; we admit that there can in no wise be such illation, inasmuch as there is uncertainty in such an instance also as to the major. If it be asked how an illation can take place where there is certainty as to a previous and a following day, and uncertainty as to the intermediate day; we reply, that it results from inferring the existence of fire &c., limited to those days from smoke &c. limited to those days, in consequence of observing such causality in the pervasion [or co-existence asserted in the sumption]. If it be asked how illation results from a column of dust mistaken for smoke; we reply that it is because that which is understood to be pervaded [i. e. the column of dust, supposed to be smoke, and therefore pervaded by fire] is the mark [or middle term], and because the inference is correct or incorrect according to the correctness or incorrectness of such understanding; else how should your own sumption be the instrument in such a case. If it be

asked how in the case of a supersensible mark, the sumption not being producible thereby, the mark can have such a function, we reply that it is because the existence of a practical argument demonstrative of the existence thereof, effects the function in such an instance; else it would not be possible that there should exist in hearing &c., the function of co-inherence. Inference results from a mark which is an effect, as the inference of fire &c. from smoke, light &c., also from [a mark which is] a cause, as where a deaf man infers a sound from a particular conjunction of a drum with the drumstick, or where a righteous man infers merit, paradise &c., from the due performance of sacrifice, ablution &c.; or where rain is inferred from the due performance of a sacrifice in which the fruit of the *Capparis Aphylla* is employed, or where the efflux of water is inferred from a channel which men are digging out from a river full of water; or the inference of the rising of a stream from the observation of rain overhead. This single connection, then, characterised as the relation of cause and effect, has been stated in two ways. Inference of a conjunct object is such as inference of the organ of touch from observation of an animal body. Inference of a repugnant object is such as inference of an ichneumon concealed by bushes &c., from observation of an excited snake. Inference from a co-inherent object is such as the inference of light [or fire] connected with water from the heat of the water. U.

अस्येदं कार्यकारणसम्बन्धश्चावयवाद्भवति ॥ २ ॥

Aph. 2 That one thing belongs to another, the connection of cause and effect, arises from a portion.

¹ This aphorism is stated to meet the objection that this enumeration [of middle terms] is inadequate, since it does not include the inference of the heaving of the ocean from the rising of the moon, the rise of Canopus from the tranquillity of the waters, the rising of the moon from the expansion of the *Nymphæa*, the setting of fourteen of the lunar mansions from the rising of the other fourteen, of colour from taste, or of a particular taste from a particular colour. The words 'That one thing belongs to another' express the cause, the meaning being that this fire &c. to be inferred, belongs to this smoke &c. the inferential mark, or that this pervaded smoke &c. belongs to this pervading fire &c. It is therefore, the observation of pervasion generally that is the condition [of illation], not the relation of cause and effect &c. The words 'The connection of cause and effect' are added lest it might be objected that

¹ नन्वव्यापकमिदं परिसङ्ख्यानम् नहि चन्द्रोदयेन समुद्रनलवृत्तेः जलप्रवादेनागस्त्योदयस्य कुमुदप्रकाशेन चन्द्रोदयस्य चतुर्दशनक्षत्रोदयेनापरचतुर्दशनक्षत्रास्तमयस्य रसेन रूपस्य रूपविशेषेण वा रसविशेषस्यानुमानमनेन संयुज्यते इत्यत आह । अस्येदमित्येतावदेव प्रयोजकं भवतीति अस्य साधनस्य धूमादेरिदं साध्यं वज्रादि यद्वाऽस्य व्यापकस्य वज्रादेरिदं

the enumeration in the preceding aphorism is consequently irregular; and by these the other connections also are implied. The term connection has a subjective implication, and therefore means the suggestion of connection. It will be asked whence this suggestion arises. It is therefore stated that it arises from a portion, that is from a particular instance or mere example. According, then, both to this system and those of the Sāṅkhyas and others, the suggestion of connection, whether the relation of cause and effect or other, arises in conformity with the example. Thus, then, pervasion [or the being pervaded, as the mark by that of which it is the mark] is the possession of a natural connection, the natural being that which is not accidental. This non-accidental nature is known from its being ascertained that certain perceptible objects do not pervade [or are not invariably concomitant with] that which is to be proved [or that which is denoted by the major term], while it is ascertained that certain perceptible objects do pervade the inferential mark. Of supersensible objects established by evidence some are pervasive of both, non-pervasive of both, pervasive only of the inferential mark, or non-pervasive only of that which is to be inferred. Among these the non-accidental nature of the first is to be ascertained from their pervading the inferential mark; of the second from their not pervading that which is to be inferred; and of the fourth also from their pervading the inferential mark.....This inference is of two kinds, for the sake of oneself [or

व्याप्यं धूमादि तथाच व्याप्यत्वग्रहमात्रं तन्त्रं नतु कार्यकारणभावविरहितं ननु पूर्वसूत्रे तर्हि परिसङ्ख्यानमन्तन्मम आह कार्यकारणसम्बन्ध इति अनन्यं चोक्तं सम्बन्धान्तरमप्युपलक्षयति सम्बन्धपदे च विषयिलक्षणा तेन सम्बन्ध इति सम्बन्धोपन्यास इत्यर्थः । कुतस्तदुपन्यासइत्यत आह अवयवात् एकदेशात् उदाहरणमात्रात् ल्यब्लोपे पञ्चमी तेनोदाहरणमनुबध्य कार्यकारणभावादेः सम्बन्धस्योपन्यास इह दर्शने साङ्ख्यादिदर्शने च भवतीत्यर्थः । एवञ्च स्वाभाविकसम्बन्धशालित्वं व्याप्यत्वम् स्वाभाविकत्व-ज्ज्ञानीपाधिकत्वम् तच्च प्रत्यक्षाणां केषाञ्चित् साध्यव्यापकत्वनिश्चयात् केषाञ्चित् साधनव्यापकत्वनिश्चयादेवानुपाधित्वं ज्ञेयम् अतीन्द्रियाणाञ्च प्रमाणसिद्धानां केषाञ्चित्साधनव्यापकत्वम् ऊभयाव्यापकत्वं साधनमात्रव्यापकत्वं साध्यमात्रव्यापकत्वं वा तत्राद्ये साधनव्यापकत्वात् द्वितीये साध्यव्यापकत्वात् चतुर्थेऽपि साधनव्यापकत्वादेवानुपाधित्वं निश्चयेयम् । तच्चानुमानं द्विविधं स्वार्थं परार्थञ्च तत्र स्वार्थं स्वयमेव व्याप्तिपक्षधर्म-तयोरनुसन्धानात् परार्थञ्च परोक्षेतिन्यायजन्यव्याप्तिपक्षधर्मताज्ञानात् न्यायश्च तृतीयलिङ्गपरामर्शप्रयोजकशाब्दज्ञानजनकवाक्यम् तदवयवाश्च पञ्च तत्रावयवत्वं तृतीयलिङ्गपरामर्शप्रयोजकशाब्दज्ञानजनकशाब्दज्ञान-जनकवाक्यत्वम् तानि च वाक्यानि प्रतिज्ञानहेतूदाहरणोपनयनिगमनानि तत्र प्रतिज्ञा उद्देश्यानुमित्यन्यनानतिरिक्तविषयकशाब्दज्ञानजनकं न्याया-वयववाक्यम् हेतुश्च प्रकृतसाधनगतपञ्चम्यन्तोन्त्यावावयवः उदाहरणानु-प्रकृतसाध्यासाधनाविनाभावप्रतिपादको न्यायावयवः उपनयश्चाविनाभा-वविशिष्टस्य हेतोः पक्षवैशिष्ट्यप्रतिपादको न्यायावयवः निगमनान्तु पक्षे प्रकृतसाध्यवैशिष्ट्यप्रतिपादको न्यायावयवः एवञ्च प्रवर्तते न्यायः शब्दो-ऽनित्यः कृतकत्वात् यद् यत् कृतकं तदनित्यम् अनित्यत्वव्याप्यकृतकत्व-व्यतिरेकव्याप्यत्वम् तस्मादनित्यः । एतेषामेव प्रतिज्ञापदेशनिदर्शनानुसन्धानप्रत्या-क्षया इत्यन्वयां वैशिष्ट्यिकाणां संज्ञाः अत्र च वादकत्ववितरणानां प्रकृति-प्रकारप्रकृतजातिनियतस्थानलक्षणाणि च वादिनिर्देशोऽप्येष्टव्यानि ॥

logical,] and for the sake of another [or rhetorical.] Of these, inference for the sake of oneself arises from investigating for oneself the pervasion [or sumption], and the qualification of the minor [the inclusion of the middle in the minor], and inference for the sake of another results from knowledge of the pervasion and qualification of the minor derived from a syllogism enunciated by another. A syllogism is a sentence which conveys verbal knowledge which is the cause of the third recognition of the inferential mark. The members thereof are five, viz, the question, argument, instance, application, and conclusion. Of these the question is a proposition, a member of the syllogism, conveying verbal knowledge the object whereof is neither less nor more than the subject and the inference; the argument is a member of the syllogism ending in the fifth [or ablative] case applied to the middle term under consideration; the instance [or example] is a member of the syllogism declaratory that the given major is not absent from the middle; the application is a member of the syllogism declaratory that the minor is characterised by the middle thus characterised by non-absence [of the major]; and the conclusion is that member of the syllogism which declares the subject to be characterised by the given major. The syllogism proceeds as follows: Sound is non-eternal [the question]; because it is producible [the argument]; whatever is producible is non-eternal [the instance]; and sound is characterised by producibleness pervaded by non-eternity [the application]; therefore it is non-eternal [the conclusion]. The significant appellations given by the Vaiśeṣhikas to these five members are the question (*pratignā*), reason (*apadeśa*), example (*nidarśana*), application (*anusanidhāna*), and conclusion (*pratyāmānya*). The mode of procedure in colloquy, disputation, and controversy, and the definitions of of misconstruction, futile reply, and failure in argumentation, may be sought in the Vādi-vinoda. U.

Sanskrit AD HYATMA RAMAYAN with the Commentary of Ramkarma, to be had of the Publisher Harimohan Mookerjee New Sanskrit Press Calcutta, 12 Tukur Chand Mittr's Street.

A good discount will be allowed to a wholesale purchaser. Price Rupees Six only.

NOW READY.

Vols. I. and II.

THE RAMAYAN OF VALMIKI,

TRANSLATED INTO ENGLISH VERSE

BY

R. T. H. GRIFFITH, M. A.

Price per Vol. Rs. 6. Postage 6 anas.

BENARES: MESSRS. E. J. LAZARUS & Co.

CALCUTTA: MESSRS. BERIGNY & Co.

LONDON: MESSRS. TRÜBNER & Co.

PRINTED AND PUBLISHED BY THE PROPRIETORS, E. J. LAZARUS AND CO., AT THE MEDICAL HALL PRESS, BENARES.

भ्रमादिजन्यविलक्षणत्वेन च शब्दस्याज्ञानात् । (११) ज्ञाने वा यादृशो लिङ्गत्वं तस्यैव प्रत्यायकत्वमव्यभिचारात् । (१२) वेदे ऽपि वाक्यार्थमविज्ञाय तद्व्यर्थप्रतीतिपरत्वं न्यायेनापि ज्ञातुमशक्यम् । विषयनिरूप्यत्वात् प्रतीतेः । लोके च तात्पर्यनिरूपणार्थमशब्दवाक्यार्थप्रतीतेः प्रथमं त्वयापि स्वीकारात् । (१३) अन्यथा वक्तृज्ञानानुमानापेक्षा न स्यात् । न च लोकवन्मानान्तरातदवगमः । वेदार्थस्य तदविषयत्वात् । वेदस्य च प्रथमं (१४) मूलत्वात् । न च (१५) न्यायसिद्धे वेदार्थे मानान्तरातात्पर्यग्रहः । वेदस्यानुवादकतापत्तेः (१६) शब्दस्याप्रमाणत्वापत्तेर्वा । (१७) अज्ञाते वाक्यार्थे तर्कसंशययोरप्यभावात् । (१८) अयं पदार्थो ऽपरपदार्थसंस्तुष्टो न वेति संशये तर्के वा एककोटौ संसर्ग उपस्थित इति चेत् । न । (१९) अनिश्चिते तात्पर्यानिश्चयात् । (२०) तयोरगृहीतासंसर्गविषयत्वेनासदर्थविषयत्वेन वा वाक्यार्थाविषयत्वाच्च । (२१) अन्यथा लोके ऽपि ताभ्यामेवोपस्थितिरिति किं वक्तृज्ञा-

वः । (११) ज्ञाने वेति । नहि शब्दे आकारकृतं वैलक्षण्यं, भ्रमप्रमाजन्ययोस्तुल्याकारत्वात्, किं तु योग्यतादिकृतम्, तथा भूतस्य च व्याप्तिधियमपेक्ष्य भ्रमाद्यभावादानुमापकत्वम् । एवं च तामनपेक्ष्यैवादावनुभावकत्वमस्त्वित्यर्थः । ननु वेदे तथा दर्शनाल्लोकेपि तथेत्यत आह । (१२) वेदेपीति । (१३) अन्यथेति । तथा चानुवादकतापि न स्यात् । वेदवदनुपस्थितेपि वाक्यार्थे तात्पर्यग्रहसंभवादिति भावः । (१४) मूलत्वादिति । तात्पर्यग्रहरूपसहकार्यभावादिति भावः । (१५) न्यायसिद्धे । न्यायरूपप्रमाणात्प्रथमोपस्थिते । (१६) शब्दस्येति । लोकवेदयोरित्यर्थः । क्व चिदपि बोधकत्वाकल्पनादिति भावः । ननु तर्कादिना वाक्यार्थापस्थितिः स्यादित्यत आह । (१७) अज्ञातइति । ननु वाक्यार्थकोटिकः संशयादिर्मास्तु, पदार्थकोटिकस्तु स्यादित्यत आह । (१८) अयमिति । (१९) अनिश्चितइति । वाक्यार्थइति शेषः । ननु वाक्यार्थघटिततात्पर्यग्रहे वाक्यार्थग्रहस्य विशेषणज्ञानत्वेनैव हेतुत्वं वाच्यम्, तच्च तत्संशये ऽप्यक्षतम्, न च विशेषणनिश्चयत्वेन हेतुत्वं, गौरवात्, अन्यथा विषयविशिष्टस्य संशयस्यानुव्यवसायरूपो निश्चयो न स्यात्, तद्विशेषणीभूतस्य तद्विषयस्य संशयेनैवोपस्थितत्वादित्यस्वरसादाह । (२०) तयोरिति । ननु वास्तवकोटौ संशयादेरपि याथार्थ्यमेवेत्यनुशयादाह । (२१) अन्यथेति । तथा च तात्पर्यग्रहकारणत्वाभ्युपगमे ऽपि लोके ऽनुवा-

नानुमानेन । (२२) वस्तुतस्तु यदि यथार्थतात्पर्यकृत्वं ज्ञातं शब्दप्रमेत्यादकं तदा लोकवेदयोस्तादृशपदस्मारितत्वेन पदार्थसंसर्गानुमितिसंभवान्न शब्दः प्रमाणं स्यात् । (२३) अपि च पुंवाक्यस्य दोषविशिष्टज्ञानान्यतरजन्यत्वे ऽनुमिते परिशेषाद्वेषाजन्यत्वनिश्चयदशायां (२४) वेदतुल्या सामग्री पुंवाक्येपि वृत्तेति तत एवार्थनिश्चयाद्वेदवत्स्यापि प्रामाण्यम् । अनुमितानुमानस्य व्याप्तिस्मृत्यादिविलम्बितत्वात् । एतेनाबाधितार्थपरत्वं लोके वेदे च प्रमापकम् । लोके वाक्यार्थो बाधितोपि दृष्ट इति श्रोतुः प्रमाणावतारं विना न बाधाभावनिश्चयः । स च क्व चिच्छ्रोतुरिन्द्रियेण क्व चिद्वक्तुराप्रत्वानुमानेन । वेदे तु न्यायातन्निश्चयः । तदर्थस्य प्रमाणान्तराविषयत्वाद् न तच्च शङ्केति सामग्री (२५) भेद इति निरस्तम् । प्रथमं भ्रमाद्यभावस्याप्रत्वस्य वा निश्चेतुमशक्यत्वात् । (२६) वेदस्यानुवादकतापत्तेश्च । तस्माद्भ्रमाद्यजन्यत्वमाप्नोक्तत्वमबाधितार्थत्वं यथार्थतात्पर्यकृत्वं (२७) निरस्तव्यभिचारशङ्कत्वमन्यद्वा व्यभिचारिव्यावृत्तं यत्प्रमेत्यादकं तत् स्वरूपसद्, न ज्ञातम् । (२८) अन्यथा तादृशस्य वाक्यार्थाव्यभिचारितया तादृशपदस्मारितत्वाल्लिङ्गादेव संसर्गसिद्धिः स्यादिति जितं वैशेषिकैः । अथ व्यवहारानु-

दकृत्वं नेति सिद्धं नः समीहितमिति भावः । नन्वबाधितार्थकत्वस्य तादृशप्रतीतिजनकतावच्छेदकनिश्चयार्थं लोके वक्तृज्ञानापेक्षा स्याद्, वेदे तु वेदत्वेनैव तन्निश्चयसंभवाच्च तदपेक्षेत्युक्तमित्यपरितोषादाह । (२२) वस्तुतस्त्विति । नन्वेवं योग्यतादेरपि ज्ञातस्याङ्गत्वं न स्याद्, यदि च व्याप्तिस्मृतिविलम्बात् तन्न न तथा तदा प्रकृतेपि तुल्यमित्यपरितुष्याह । (२३) अपि चेति । (२४) वेदतुल्येति । यद्यपि तन्न तात्पर्यग्रहाभावाच्च तैल्यं, तथापि वेदे ऽप्युक्तयुक्तेन तज्ज्ञानस्य हेतुत्वमिति स्वमतावलम्बेनेदेमुक्तमिति ध्येयम् । (२५) भेद इति । तथा च वेदे नानुवादकत्वमिति भावः । (२६) वेदस्येति । वाक्यार्थघटितस्य तस्य न्यायेनापि निश्चये वाक्यार्थस्य पूर्वं प्रतीतत्वादिति भावः । (२७) निरस्तेति । यद्यपीदं व्यभिचारिण्यपि तथापि निरस्तव्यभिचारित्वमित्यत्रैव तात्पर्यम् । स्वरूपसदित्यभ्युपगमवादः । वस्तुतो योग्यतैव, तत्प्रमा वा तथेति । (२८) अन्यथेति । यद्यप्येवं योग्यतादिकमपि ज्ञातं नोपयोगि स्यात् तथापि मानाभावादशक्यग्रहत्वाच्च न तेषां

मित्यवहर्तृकार्यान्वितज्ञाने उपस्थितत्वेन पदानां हेतु-
त्वग्रहादन्विताभिधायकत्वं गृहीतम्, न तु लिङ्गज्ञानस्य,
न दानीं शब्दस्य लिङ्गत्वेनानुपस्थितेरिति चेत् । न । (२६)
लिङ्गभावेनैव शब्दादन्वितज्ञानोपपत्तेर्नाकाङ्क्षादिमच्छ-
ब्दत्वेन कारणता, गौरवात् । शब्दस्य लिङ्गत्वं संभव-
दपि बालेन न ज्ञातमिति चेत् । सोऽयं बालस्य दोषो
न वस्तुन इत्यादि वक्ष्यते । (३०) किं चैवमपि लोक-
वद्वेदेऽप्यनुवादकतैव स्यात् । एतेन वाक्यार्थतात्पर्यग्रा-
हकानुमानात्तात्पर्यवच्छेदकतया तदुपजीविनाऽनुमानात्
स्वातन्त्र्येण वाक्यार्थसिद्धेर्न शब्दः प्रमाणमिति वैशेषिक-
मतमपास्तम् । यथार्थतात्पर्यग्रहस्य वाक्यार्थबोधाहेतु-
त्वात् । (३१) यच्च ज्ञायमानकरण इति तन्न । यथार्थ-
तात्पर्यकत्वादेः प्रथमं ज्ञातुमशक्यत्वेनानुमानस्य बाधि-
तत्वात् । व्याप्त्यसिद्धेश्च । नहि व्याप्तिः शब्दशक्तिश्च
कारणं, किं तु तद्धीः । अतीतिऽनुमितिदर्शनात् । अप-
भ्रंशादौ शक्तिभ्रमादन्वयबोधाच्च । न च (३२) सैवोप-
युज्यतइति साध्यम् । प्रथमं तदसंभवात् । (३३) त-
स्माद्यदर्थव्यभिचारित्वेन ज्ञातं करणं तच्च व्यभिचारिवै-
लक्षण्यज्ञानमुपयुज्यते । (३४) अन्यथा (३५) शब्दस्या-
र्थव्यभिचारितया ज्ञातस्य ज्ञापकत्वे लिङ्गतापत्तेर्वज्रले-
पायितत्वात् । स्यादेतत् । अनाप्तोक्ते बाधकेनार्थाभाव-
दर्शना (३६) दाकाङ्क्षादिमद्वैक्यत्वेन सदर्थकं बाधितार्थकं
वेति संशयान्न तावन्मात्रादर्थनिश्चयः । नहि संशयक
एव निश्चायक इ (३७) त्यधिकमपेक्षणीयमिति चेत् ।
न । (३८) अर्थसंशयस्य तद्बाधसंशयस्य वा प्रमाणाप्रति-

तथात्वमित्यत्रैव तात्पर्यम् । (२९) लिङ्गभावेनेति । त्वदुक्त-
रीत्येति शेषः । मूलयुक्तिं स्मारयति । (३०) किं चेति । ननु
तद्वेतुताबोधकानुमानस्य निष्कलङ्कत्वे तस्य बोधाहेतुत्वमि-
त्येवासिद्धमिति तदुपयति । (३१) यच्चेति । (३२) सैवेति ।
तात्पर्यधीरेवेत्यर्थः । दूषणं दददुपसंहरति । (३३) तस्मा-
दिति । ननु शब्दोऽपि तथैवेत्यत आह । (३४) अन्यथेति ।
तस्यैवविवेचनं, (३५) शब्दस्येति । (३६) आकाङ्क्षादीति ।
आदिपदं सजातीयान्वयदर्शनं योग्यतेति तत्परम् आसत्तिपरं
च । आसत्तिमात्रपरमेवेत्यप्याहुः । (३७) अधिकमिति । सद-
र्थकत्वादिनिश्चयरूपमित्यर्थः । (३८) अर्थसंशयस्येति । अन्य-
था वेदपि कदाचित्तत्संभवात्तच्चिश्चयस्य हेतुत्वेऽनुवादकता-

बन्धकत्वात् । (३९) वह्नितद्बाधयोः संशये प्रत्यक्षानु-
मानादिना (४०) र्थनिश्चयात् । अन्यथा (४१) प्रमाण-
मात्रोच्छेदः । तत्पूर्वमर्थतद्बाधसंशयात् । विनाऽप्यर्थ-
वाक्यरचना संभवत्यत (४२) एतस्यायमर्थो न वा । एत-
त्सदर्थकं न वा । (४३) एतज्जन्यं ज्ञानं सद्विषयं न
वेति संशयस्यार्थावगमोत्तरकालीनत्वाच्च । (४४) तस्मा-
दाप्तोक्तत्वं भ्रमाद्यजन्यत्वमबाधितार्थकत्वं यथार्थवाक्यार्थ-
प्रतीतिपरत्वं वा ज्ञातमनुगतमपि न हेतुः । प्रथमं गृही-
तुमशक्यत्वात् । किं तु तात्पर्यग्राहकत्वेनाभिमतानां
न्यायजन्यज्ञानप्रकरणादीनामन्यतमं (४५) तात्पर्यव्या-

पत्तेः सर्वदा तत्संशयो लोकेऽपि नेति भावः । नन्वर्थोभावनि-
श्चयत्वापेक्षया र्थाभावज्ञानत्वेन प्रतिबन्धकत्वे लाघवात्तत्सं-
शयोऽपि तथेत्यत आह । (३९) वद्भोति । तथा च प्रामाणिकं
गौरवमिति भावः । (४०) अर्थनिश्चयादिति । न चेदम-
सिद्धम्, अनुभवबलादिनि भावः । न च तर्कविशेषदर्शनादे-
रुत्तेजकतया तत्सहितस्य तस्याप्रतिबन्धकत्वमिति वाच्यम् ।
तदनवतारेऽपि तत्सत्त्वे र्थनिश्चयस्यानुभवसिद्धत्वादिति
भावः । (४१) प्रमाणमात्रेति । कतिपयाभिप्रायमेतत् । (४२)
एतस्येति । अर्थो वाक्यार्थः तस्यापूर्वत्वे पूर्वमनुपस्थितेरिति
भावः । न च सामान्यतस्तत्संशयो र्थावगमपूर्वकानेऽपि संभ-
वत्येवेति वाच्यम् । तच्चिराकरणाथं सामान्यतस्तच्चिश्चयाभ्युप-
गमेऽप्यनुवादकत्वाभावादिति भावः । (४३) एतज्जन्येति ।
प्रकृतानुपयुक्तमपि दृष्टान्तार्थमुक्तमित्याहुः । शब्दज्ञानेऽनु-
गतं कारणान्तरं दर्शयितुं पुनरुपसंहरति । (४४) तस्मादिति ।
(४५) तात्पर्यव्याप्यत्वेनेति । एतच्च तात्पर्यं तदर्थयथार्थप्रती-
तीच्छयोच्चरितत्वं तस्यैव प्रकरणादियाहत्वात् । ऐश्वरं च
तद्वेदादावप्यस्त्येवेति ध्येयम् । ननु तात्पर्यव्याप्यत्वेन ज्ञातत्वं
हेतुतावच्छेदकं तात्पर्यव्याप्यत्वमेव वा । नाद्वयः । तात्पर्य-
ज्ञानापत्तेः । लाघवेन तद्वेतुतापत्तेश्च । नान्यः । तात्पर्य-
व्याप्यत्वेऽपि प्रकरणभ्रमेण शब्दज्ञानदर्शनात् । न च प्रमा-
सामयीयं शब्दज्ञानकारणानीत्ययिमयन्यविरोधात् । आका-
ङ्क्षादिज्ञानसमभिव्याहारानुपपत्तेरिति चेत् । मैवम् । आप्तोक्त-
त्वादिकमनुगतमपि ज्ञातं न हेतुः, किं त्विदमनुगतमपि
हेतुरिति यन्यपर्यालोचनया प्रमाहेतुत्वेनैवाप्तोक्तत्वात् । न-
ह्याप्तोक्तत्वादेर्ज्ञातस्य ज्ञानमात्रसामयीत्वशङ्कापि । प्रमाप्रयो-
जकत्वस्यैव प्रस्तुतत्वाच्च । प्रसङ्गात्तथाकाङ्क्षासत्तीत्यादियन्येन
शब्दज्ञानमात्रकारणानीत्यपि गणितानीति नायिमयन्यविरोध

प्यत्वेनानुगतं तथा ऽऽकाङ्क्षासतिनिश्चयः (४६) स्तद्विपर्यये संशये च शब्दज्ञानाभावात् । योग्यताया ज्ञानमात्रं तत्संशये विपर्यये प्रमायां च वाक्यार्थज्ञानात् । तथा (४७) विभक्त्यादिसमंभिव्यवहारः (४८) संभूयोच्चारणं शब्दज्ञानमात्रे कारणानि । (४९) नानार्थे श्लिष्टे चानेकोपस्थितावपि (५०) प्रकरणादिवशादेकमर्थमादायान्वयबोधः । लक्षणा च न तात्पर्यानुपपत्त्या, किं त्वन्वयानुपपत्त्यैव । प्रकरणाद्भोजनप्रयोजनकत्वेनावगतप्रवेशनस्य यष्ट्यन्वयानुपपत्तेः । अजहत्स्वार्थायां प्रकरणादेव क्वचित्दितरस्य यान्तीत्यनेन गमनकर्तृत्वमवगतं, (५१) तदन्वयानुपपत्तिश्चक्षिमात्रे । पचतीत्यस्य कलायमित्यन्योक्तेन समं नार्थप्रत्यायकत्वं, (५२) समंभिव्याहाराभावात् । तवापि तस्य तच्च तात्पर्यग्राहकत्वात् । (५३)

इति वयमाकलयामः । (४६) तद्विपर्ययइति । तदभावनिश्चयइत्यर्थः । तथा च यत्संशयेत्यादिव्याप्तिबलात्तन्निश्चयहेतुर्नेति भावः । (४७) विभक्तीति । अयं यदप्याकाङ्क्षैव गतार्थः तथापि तद्वाराप्यनुकूलत्वमस्तीत्यवश्यापेक्षणीयतया गणितइत्याहुः । एतदप्यपभ्रंशात् साधुशब्दस्मरणमिति पक्षे बोध्यम् । (४८) संभूयेति । संभूयैकार्थप्रतिपादकत्वज्ञानमित्यर्थः । न तु यथाश्रुत, मासत्या गतार्थत्वाद्, मैनिश्लोकाव्याप्तेश्च । न च तच्छाब्दबोधानङ्गमेव । तथात्वे गङ्गायां घोष इत्यादौ लक्षणाकल्पनानापत्तेः । तीरे जलमिति पदद्वयाध्याहारेणाप्यन्योपपत्तेः । तथा च श्रूयमाणपदानामेकार्थप्रतिपादकत्वे ऽवगते तदन्यथानुपपत्त्या च तत्र तत्कल्पनमित्याहुः । नन्वेवं तात्पर्यज्ञानानपेक्षणे कुतो नानार्थादौ विनिगमनेत्यत आह । (४९) नानेति । ननु यद्येवं तदा शक्ये ऽन्वये योग्ये सति यष्टीः प्रवेशयेत्यादौ लक्षणा न स्यादित्यत आह । (५०) प्रकरणादौति । भोजनप्रयोजनकत्वं, भोजनानुकूलत्वं न तु तत्तात्पर्यकत्वमिति न तात्पर्यज्ञानापेक्षेति भावः । (५१) तदन्वयेति । आकाङ्क्षाविरहात्, न त्वयोग्यत्वात् । गमनस्य व्यासज्यवृत्तित्वाभावेन प्रत्येकमपि योग्यत्वात् । आकाङ्क्षा तु नास्ति, उभयघटितगमनत्वावच्छिन्नस्यैकदेशे निराकाङ्क्षादिति वदन्ति । तच्चिन्त्यम् । कृत्रिमात्रनिष्ठगमनव्यक्त्यैवावगत्वेपि तादृशगमनत्वावच्छिन्नस्यैकदेशयोग्यत्वात् । अन्यथा निराकाङ्क्षत्वस्याप्यभावात् । (५२) समंभिव्याहारेति । संभूयैकार्थप्रतिपादकत्वज्ञानाभावादित्यर्थः । सहोच्चारणाभावादित्यर्थ इत्यन्ये । (५३) सहेति । यद्यपि त्रिपदसमस्यादौ सहोच्चारो

सहोच्चारितानां संभूयार्थप्रत्यायकत्वस्य व्युत्पत्तिसिद्धत्वात् ॥ (५४) अन्ये तु नानार्थे लक्षणायां च नियतोपस्थित्यर्थं पदार्थं तात्पर्यग्रहापेक्षा । तेन विना तदभावात् । न वाक्यार्थे, तदज्ञानेपि प्रकरणादितः सैन्धवपदं तुरगपरं काकपदमुपधातकपरमिति प्रतीयन्ति । (५५) अन्यचान्वयप्रतियोग्युपस्थितिस्तात्पर्यग्रहं विनैवेति न तदपेक्षा ॥ (५६) वस्तुतस्तु इतरपदस्येतरपदार्थसंसर्गज्ञानपरत्वं तात्पर्यम् । तच्च वेदे न्यायादवधार्यते, लोके

नास्ति, तथाप्येकपुरुषोक्तत्वं न सहोच्चारः, किं तु एकवाक्यतापन्नत्वम्, तच्च क्वचित् सहोच्चारात्, क्वचित् त्रिपदसमस्यादौ अन्योन्यव्यवस्थापनात्, क्वचित्प्रकरणादित एव सुग्रहमित्याहुः । नन्वन्वयानुपपत्तिप्रतिसंधानं विनापि यष्टिपदं यष्टिधरपरं गङ्गापदं तीरपरमिति तात्पर्यग्रहे तदनुपपत्त्यानुभविक्त्वादन्वयानुपपत्त्यैवेत्युक्तम्, नहि प्रवेशनस्य भोजनप्रयोजनकत्वप्रतिसंधानानन्तरमेव लक्षणेति नियामक्रमस्तीत्यस्वरसादाह । (५४) अन्ये त्विति । ननु नियतोपस्थित्यर्थमिति कार्यः । किमनुभवार्थमथ स्मृत्यर्थम् । नान्यः । तात्पर्यग्रहात्प्रागेव स्मरणादन्यथा क्व तात्पर्यनिरूपणम्, अतात्पर्यविषयस्यापि स्मरणाच्च । नादाः । अन्यवयोग्यत्वे नानार्थानुभवस्य युगपद्व्यवस्थापनात्त्वादन्यथायोग्यत्वे तत एव विनिगमनादिति चेत् । मैवम् । अन्यवयोग्यनानार्थापस्थितावप्येकार्थान्वयमात्रतात्पर्यग्रहे ऽपरान्वयाबोधाद्, उभयतात्पर्यग्रहेण युगपदनुभवस्य वक्ष्यमाणत्वाच्च । (५५) अन्यत्रेति । अनेन व्यभिचाराद् अन्येषां पक्षो दूषित इति वदन्ति । तच्च । नानार्थादिस्थलएव तैस्तद्वृत्तुःङ्गीकारेण सामान्यता व्यभिचारस्योद्भावनानर्हत्वात् । ननु नियतपदार्थापस्थितावपि राजपदे पुत्रान्वयबोधपरं पुरुषान्वयबोधपरं वेति संसर्गतात्पर्यमदहे तद्विपर्यये चान्वयबोधप्रतिबन्धाद्वाक्यार्थेपि तात्पर्यग्रहापेक्षा । अत एव नानार्थादिस्थलमात्रेण तद्वृत्तुत्वम् । किं च शाब्दानुभवापेक्षया नानार्थलक्षणाकशाब्दानुभवत्वस्य गुरुत्वात्सामान्यत एव तद्वृत्तुत्वमित्युच्येराह । (५६) वस्तुतस्त्विति । घटपदमानयनान्वितस्वार्थप्रतीत्युद्देश्यकमित्यादिक्रमेण सामान्यतस्तात्पर्यधीर्हेतुरित्यर्थः । अत्र निरन्तरवाक्यार्थबोधद्वये यत्र वक्तुरिच्छा तत्र तद्वृत्ते निरन्तरवाक्यार्थबोधद्वयं, सामर्थ्यसत्त्वात्, निरन्तरानुमितीच्छया निरन्तरानुमितिवदिति वदन्ति । ननु शुकादिवाक्ये तात्पर्यव्यतिरेकनिश्चयेपि शब्दबोधाद् व्यभिचारः । न च तत्रापीश्वरतात्पर्यसत्त्वाच्च तथात्वमिति वाच्यम् । शुकादिवाक्यस्य न्यायप्रकरणाद्व्यनुरोधितया ग्राह-

न्यायात्प्रकरणादेर्वा । (५७) अत एव शाब्दबोधे नानि-
यतहेतुकत्वं तच्चेतरपदार्थसंसर्गज्ञानं वाक्यार्थज्ञानमे-
वेति सामान्याकारेण तत्परत्वग्रहो हेतुर्न तु विशिष्य,
तच्च स्वपरार्थयोः संसर्गानुभवजननं विना ऽनुपपन्नमिति,
पदानि संभूय जनयन्ति, तत एव नानार्थे विनिगमना,
तदनुपपत्तिरेव लक्षणाबीजं, तदभावात्पक्षतिपदेन न
स्मृतकलायान्वयबोध इति सिद्धं शब्दस्य प्रमाणान्तर-
त्वम् । तस्य च (५८) निराकाङ्क्षादौ संसर्गज्ञानजनक-
त्वादाकाङ्क्षादिकं सहकारीति ॥

(५९) अथ केयमाकाङ्क्षा, न तावदविनाभावो, नीलं
सरोजमित्यादा (६०) वभावात् । विमलं जलं नद्याः कच्छे
महिष इत्यत्र जलान्वितनद्या अविनाभूतकच्छे साकाङ्क्ष-
तापत्तेः । (६२) नापि समभिव्याहृतपदस्मारितपदार्थ-
जिज्ञासा । अजिज्ञासोरपि वाक्यार्थबोधात् । (६३) वि-
श्वजिता यजेत द्वारमित्यत्रादार्थयोरप्यधिकारिणो ऽध्या-

काभावेन तत्र तद्गृहस्याशक्यत्वादिति चेत्, न । योग्यतादि-
नापि तत्र तद्गृहसंभवात् । तदयमेव तत्रान्वयबोधासिद्धेरित्येके ।
तदतिरिक्तस्यलएव तद्हेतुत्वमुक्तमित्यन्ये । (५७) अत एवेति ।
शाब्दबोधमात्रएवानुगतस्यास्यहेतुत्वादित्यर्थः । एवं च ता-
त्पर्यहेणान्वयसिद्धतया तद्गृहकत्वाभिमतसमभिव्याहारा-
देर्न हेतुत्वमिति ध्येयम् । (५८) निराकाङ्क्षादाविति । घटः
कर्मत्वमित्यादावित्यर्थः ॥

आकाङ्क्षादिकं सहकारीत्युक्तं तत्र प्रथमोपस्थितत्वेन
प्रथमं शिष्यजिज्ञासायामाकाङ्क्षां निरूपयितुमाह । (५९)
अथेति । (६०) अभावादिति । परस्परव्यभिचारादिति भावः ।
यद्यपि तात्पर्यविषयनीलसरोजव्यक्त्योरविनाभावोऽस्त्येव, त-
थापि प्रकृते स नाभिमतः । वाक्यार्थज्ञानं विना प्रथममज्ञा-
नात् । आकाङ्क्षायाश्च ज्ञाताया एवोपयोगात् । किं तु प-
दार्थतावच्छेदकेनैव रूपेण पदार्थयोरविनाभावः, स चात्र
नास्त्येवेति भावः । विसंवादिबोधकवाक्ये ऽव्याप्तिरपि बो-
ध्या । ननु पदार्थतावच्छेदकेन तदाक्षिप्तेन वा सममविना-
भावो मृग्यते, स च प्रकृते तदाक्षिप्रगुणद्वययोरस्त्येवेत्यत
आह । (६१) विमलमिति । (६२) नापीति । घटो भव-
तीति वाक्ये रक्तजिज्ञासानाकाङ्क्षेवेत्यत उक्तं, पदस्मारितेति ।
स्वयमन्योक्तेन वा रक्तपदस्मरणे तद्वेषतादवस्थ्यमत उक्तं,
समभिव्याहृतेति । धूमपदस्मारितवृद्धिजिज्ञासायामतिप्रसङ्गवा-
रणाय, पदार्थपदम् । अर्थाध्याहारमाश्रित्याह । (६३) विश्व-

हृतस्य पिधानस्य चाकाङ्क्षितत्वाच्च । तत्र शब्दकल्पन-
पक्षे ऽपि (६४) घटः कर्मत्वमानयनमित्यत्र जिज्ञासि-
तस्यानयनादेराकाङ्क्षापत्तेः । अथ जिज्ञासां प्रति योग्यता
सा । (६५) जिज्ञासा च विशेषज्ञाने भवति, (६६)
योग्यता च श्रोतरि तदुच्चारणजन्यसंसर्गावगमप्रागभावः ।
विमलं जलं नद्याः कच्छे महिष इत्यत्र तात्पर्यवशात्
कदाचिन्नद्याः कच्छे संसर्गावगमात् तत्प्रागभावसत्त्वे ऽपि
श्रोतरि तदुच्चारणेन तात्पर्यवशाज्जलान्वितनद्याः कच्छे
संसर्गावगमो नेति न तत्प्रागभावः, घटः कर्मत्वमानय-
नमित्यत्रापि तथेति चेत् । न । (६७) निराकाङ्क्षे तदु-
च्चारणजन्यसंसर्गावगमप्रागभावस्य सिद्धसिद्धिपराहृतत्वा-
त् । (६८) किं च यत्रैको विमलं जलमित्यश्रुत्वेव ता-
त्पर्यभ्रमेण वा नद्याः कच्छान्वयपरत्वमवैति, अपरः स-
मस्तमेव श्रुत्वा नद्या जलान्वयपरत्वमवधारयति, तत्रो-
भयोरपि तदुच्चारणजन्यसंसर्गावगमाद् नद्या इत्युभया-
काङ्क्षं स्यात् । (६९) अपि च प्रागभावाभावस्य कारणा-
न्तराभावव्याप्त्वात् तत एव कार्याभाव इति किमाका-
ङ्क्ष्या । (७०) एवं च योग्यतासती अपि न हेतू । अ-

जितेति । (६४) घटः कर्मत्वमिति । यद्यप्यभेदान्वये आ-
काङ्क्षास्त्येव, अयोग्यतया च न तद्बोधः, तथापि क्रियाकर्म-
त्वादीनामपि समभिव्याहृतपदस्मारितत्वाज्जिज्ञासितत्वाच्च
क्रियाकर्मभावान्वयेप्याकाङ्क्षा स्यादित्यापादनं बोध्यम् ।
(६५) जिज्ञासा चेति । तथा च विशेषज्ञानाभाव एव योग्य-
तेत्यर्थः । यस्मिन्सति यत्संभाव्यते तस्यैव तदयोग्यत्वादिति
भावः । तत्किमत्यन्ताभावोऽपि तथा स्यादित्यत आह । (६६)
योग्यता चेति । घटः कर्मत्वमित्यादावतिव्याप्तिवारणाय,
जन्यान्तम् । अन्यत्र साकाङ्क्षत्ववारणाय, श्रोतरीति । स्वरू-
पनिर्वचनपरं तदित्यन्ये । (६७) निराकाङ्क्ष इति । तत्प-
दस्य समभिव्याहृतपरत्वेन तत्र निराकाङ्क्षस्यैव तत्पदा-
र्थत्वात् । तथा च नेतरभेदानुमापकत्वमेतल्लक्षणस्येति भावः ।
ननु स्वात्पादसंसर्गावगमप्रागभाववत्त्वं साकाङ्क्षे प्रसिद्धं, त-
द्विरहश्च निराकाङ्क्षे निरूपयितुं शक्यतएवेत्यनुशयेनाह ।
(६८) किं चेति । नन्वेष्टापत्तिरित्युच्यते । (६९) अपि
चेति । नन्वेवमुत्पन्नोऽपि संसर्गावगमः पुनरुत्पद्येत्यस्वरसा-
दाह । (७०) एवं चेति । ननु संसर्गावगमप्रागभाव एवाकाङ्क्षा-
स्तु, तस्य चायोग्यादावपि सत्त्वेन तद्हेतुत्वम्, पदविशेषजन्यप-
दार्थापस्थितेरासत्तिवत्त्वेन तदभावात् स्वरूपायोग्यत्वाद्वा घटः

योग्ये ऽनासन्ने च तदुच्चारणजन्यसंसर्गज्ञानाभावेन तत्प्रा-
गभावाभावात् । न चैवं बाधाभावस्यानुमित्यादावपि
हेतुत्वं, प्रागभावाभावेनैव कार्यभावात् । (७१) प्राग-
भावस्य च कार्यमात्रहेतुत्वाच्छब्दे नासाधारण्यम् । (७२)
उत्थितोत्थाप्याकाङ्क्षेयास्तर्कषापकर्षा न स्याताम् । प्राग-
भावे तदभावात् । अथ (७३) ज्ञाप्यतदितरान्वयप्रका-
रकजिज्ञासानुकूलपदार्थोपस्थितिजनकत्वे सत्यजनित(७४)
तात्पर्यविषयान्वयबोधत्वमाकाङ्क्षा । घटमानयतीत्यत्र
घटमित्युक्ते किमानयति पश्यति वा, आनयतीत्युक्ते किं
घटमन्यद्वा इति जिज्ञासा भवति । (७५) घटः कर्म-
त्वमानयनं कृतिरित्यत्र नाभेदेनान्वयो ऽयोग्यत्वात् ।
(७६) घटस्यानयनमिति तु नान्वयबोधः ।

कर्मत्वमित्यादौ नान्वयबोधः, एवं चान्यदानुमित्युत्पत्तेस्तत्प्रा-
गभावसत्त्वे ऽपि बाधातत्प्रतिबन्धात्तदभावस्यापि हेतुत्वं स्या-
दित्यत आह । (७१) प्रागभावस्येति । संसर्गावगमान्त-
रप्रागभावसत्त्वाज्जनितान्वयबोधस्यापि साकाङ्क्षत्वापत्ति-
रित्यपि बोध्यम् । ननु ज्ञातहेतुतामात्रेणासाधारण्यं स्यादि-
त्यतो दोषान्तरमाह । (७२) उत्थितेति । उत्कर्षादेर्जातिरू-
पतया प्रागभावे ऽभावादित्यर्थः । यद्यपि सिद्धान्तलक्षणे
वक्ष्यमाणोत्कर्षादिकमत्राप्यस्त्येव, तथापि यथाश्रुते योग्य-
तादेरहेतुतार्पणः, तदुच्चारणजन्येति परित्यागे जनितान्वय-
बोधे साकाङ्क्षत्वापत्तेरिति दूषणे तात्पर्यम् । (७३) ज्ञाप्येति ।
ज्ञाप्यो यस्तदितरान्वयस्तत्प्रकारिकेत्यर्थः । घटः कर्मत्वेत्या-
दावतिव्याप्तिवारणाय, सत्यन्तम् । तत्र जिज्ञासासत्त्वे ऽपि
तादृशजिज्ञासानुकूलोपस्थितिजनकत्वं नास्तीति नोक्तातिव्या-
प्तिः ॥ केचित्तु तत्पदबोधान्वय इत्यर्थः । तथा च वि-
शेषणाभावाद्विशिष्टाभाव इत्याहुः । अवान्तरवाक्यार्थबोधजनिते
महावाक्यार्थबोधे साकाङ्क्षत्वं न स्यादित्यत आह । (७४)
तात्पर्यविषयेति । मुख्यतस्तात्पर्यविषयेति बोध्यम् । जनि-
तान्वयबोधे ऽतिप्रसङ्गवारणाय, अजनितेति । ननु घटः कर्म-
त्वमित्यत्राभेदान्वयप्रकारकजिज्ञासाजनकत्वात्तदाकाङ्क्षास-
त्त्वात्तद्विधोऽस्त्वित्यत आह । (७५) घट इति । योग्यताभ्रमे चा-
भेदान्वयबोध इष्ट एवेति भावः । केचित्तु अयोग्यत्वात् स्व-
रूपयोग्यत्वात् । तेन योग्यताभ्रमे ऽपि नान्वय इत्याहुः ॥ ननु
धर्मधर्मभावेनान्वयोस्तु तत्र योग्यतासत्त्वादित्यत आह ।
(७६) घटस्येति । धर्मधर्मभावान्वयप्रकारकजिज्ञासाजनक-
त्वाभावात्तत्रापि निराकाङ्क्षत्वमेवेति भावः । न च घटो ने-
त्यत्र घटस्याभाव इत्यन्वयबोधवत्तत् स्यादिति वाच्यम् ।

(७७) घट इति पदात्संबन्धित्वेन घटस्यानुपस्थितेः ।
राज्ञ इति पुत्रेण जनितान्वयबोधत्वात्तत्र पुरुषमाकाङ्क्षतीति
चेत्, तर्हि नामविभक्तिधात्वाख्यातार्थानां घटकर्मत्वानय-
नकृतीनां स्वरूपेणोपस्थितिर्नान्वयप्रकारकजिज्ञासानुकूलेति
न तत्राकाङ्क्षा स्यात् । घटः कर्मत्वमानयनं कृतिरित्यत्र घट-
मानयतीत्यत्रैवान्वयबोधः स्याद् नहि तत्र पदार्थस्वरू-
पाणामेतद्वैलक्षण्येनोपस्थितिः । (७८) त्रयाणां तुल्यव-
त्स्मरणे प्रथमं यतो राज्ञ इति पुरुषेण नान्वेति, किं तु
पुत्रेण, तत एवाग्रे ऽपीति व्यर्थमजनितान्वयबोधत्वमिति ॥

उच्यते । (७९) अभिधानापर्यवसानमाकाङ्क्षा । (८०)
यस्य येन विना न स्वार्थान्वयानुभावकत्वं तस्य तदपर्य-

तत्र तथैव व्युत्पत्तेरत्र तु तदभावात् । यदि च स्वरूपेणैव
तदुपस्थितिस्तदनुकूला तदा दोषमाह । (७७) घट इति ।
तथात्वे तत्राप्याकाङ्क्षासत्त्वादिति भावः । नान्वयव्यतिरे-
काभ्यां पदविशेषजनितपदार्थोपस्थितित्वेन जिज्ञासानुकूलत्वा-
ज्ज्ञातदोष इत्यतो दोषान्तरमाह । (७८) त्रयाणामिति । राज-
पुरुषपुत्राणामित्यर्थः । तथा वान्वयबोधात्पूर्वं त्वदुक्ताकाङ्क्षा-
सत्त्वेपि तात्पर्यभावाद् न तदन्वयबोध इत्यप्येत एवाका-
ङ्क्षासत्त्वेणान्वयबोध इति व्यर्थं तदिति भावः । द्वितीया-
न्वयबोधादौ तात्पर्यसत्त्वे तदापत्तिरिष्टेवेति ध्येयम् । (७९)

अभिधानेति । अभिधानमन्वयानुभवस्तस्यापर्यवसानम-
निष्पत्तिरित्यर्थः । एतच्च घटः कर्मत्वमित्यादावप्यस्तीत्य-
न्यमपर्यवसानपदार्थमाह । (८०) यस्येति । यस्य पदस्य य-
त्पदव्यतिरेकप्रयुक्तमर्थान्वयाननुभावकत्वं तस्य पदस्य तेन
सह तदेवाकाङ्क्षेत्यर्थः । अत्र पदपदं तदुपस्थितपरं, तेन
मौनिश्लोकाव्याप्तिः पदस्य स्वभावत एवाननुभावकत्वेना-
संभवश्चेति दोषद्वयमलङ्घकं बोध्यम् । घटः कर्मत्वमित्या-
देस्तु नेतरव्यतिरेकप्रयुक्तं क्रियाकर्मभावेनान्वयाननुभावक-
त्वम् । किं तु स्वरूपायोग्यत्वप्रयुक्तम् । तत्समवधानेपि तद-
ननुभावकत्वात् । न च जनितान्वयबोधे ऽतिव्याप्तिः । तदा-
नीमन्वयाननुभावकत्वाभावात् । नन्वयं स्वरूपयोग्यतैव सा
च नाकाङ्क्षा, तस्याः शब्दसहकारित्वात्स्वरूपयोग्यताया-
श्चातथात्वादिति चेत् । अत्र वदन्ति । स्वरूपयोग्यता या-
वद्वस्तुस्थायिनी जनितफलेपि तिष्ठति । अननुभावकत्वं तु
फलजननात्प्रागेवेति ततो भेद इति ॥ अन्ये तु सहकार्यभाष-
गर्भा योग्यता, इयं तु पदरूपसहकारिविशेषाभावगर्भेति ततो
भेद इत्याहुः ॥ स्वरूपयोग्यतारूपत्वे ऽपि हेतुत्वं न विरुद्ध-

वसानम् । (८१) नामविभक्तिधात्वाख्यातक्रियाकारक-
मित्यप्याहुः ॥ के चित्त्वियं स्वरूपयोग्यतैव । न चायं हेतुः, किं
त्वेतज्ज्ञानमात्रमिति, तत्र । तथा सति घटः कर्मत्वमि-
त्यादौ शब्दादिना तद्वमे ऽन्वयबोधप्रसङ्गाद्विनश्यदवस्थेन
तज्ज्ञानेन द्वितीयान्वयबोधजननापत्तेश्च । न चेष्टापत्तिः ।
अपसिद्धान्तात् । अत एव प्राचीनलक्षणमप्यजनितान्वयबोध-
कत्वगर्भं संसर्गावगमप्रागभावगर्भं च । नहि तस्यापि ज्ञानं
हेतुरित्यपि शक्यते वक्तुं, तत्र मानाभावात् । न चाकाङ्क्षा-
ज्ञानानन्तरं योग्यतादिज्ञानादन्वयबोध इत्यत्र नियमे प्रमा-
णमस्ति, येन विनश्यदवस्थस्यापि तस्य सत्त्वं न स्यात् । अत
एव येन पदेन सहैव यस्यान्वयानुभावकत्वमित्येव व्यतिरेक-
मुखेनात्र विवक्षितमिति परास्तम् । जनितान्वयबोधेनापि द्वि-
तीयान्वयबोधजननापत्तेः । अन्वयानुभावकत्वं हि तत्स्वरूप-
योग्यत्वं वा तत्फलोपहितत्वं बोधयथापि तस्य तज्ज्ञानस्य
च तदा सत्त्वात् । न चैवं तवापि पुनरनुसंधीयमानश्लोका-
दिना पुनरर्थप्रत्ययो न स्यात् । एकदा जनितान्वयबोधत्वेन
तदानीमन्वयानुभावकत्वाभावादिति वाच्यम् । पदोपस्थित्य-
न्तरस्याजनितान्वयबोधत्वेन तत्र तत्सत्त्वात् । ननु यद्वानु-
भवजननात्मागेवेयं तदा प्रागभावपर्यवसन्नैवेति तत्पदोक्त-
दोषापत्तिरिति चेत्, न । अनादिसंसर्गाभावगर्भत्वादस्याः ।
दण्डादावपि सहकारिविरहप्रयुक्तघटाभावो ऽनादिसंसर्गा-
भाव एव । अत एव कार्यानुपहितेऽपि स्वरूपयोग्यता ।
एवं चायोग्यादावप्याकाङ्क्षासत्त्वे योग्यतासत्त्योरपि हेतुत्वम् ।
न चैवमप्युत्थिताकाङ्क्षाद्वानुपपत्तिरिति वाच्यम् । ससंबन्धि-
कपदान्तरसमभिव्याहारात्पर्यग्रहादेवाकाङ्क्षाया उत्थितत्वा-
दित्याहुः ॥ स्वार्थान्वयानुभावकत्वं स्वतात्पर्यविषयान्वया-
ननुभावकत्वम् । तेन राज्ञ इत्यस्य तात्पर्यभ्रमेण पुरुषान्वय-
बोधकत्वेऽपि न पुरुषपदसाकाङ्क्षत्वम् । नहि तस्य पुरुषपद-
व्यतिरेकप्रयुक्तं तात्पर्यविषयान्वयानुभावकत्वम् । तत्साहि-
त्येऽपि तदननुभावकत्वात् । किं तु पुत्रपदव्यतिरेकप्रयुक्तमेव ।
पुरुषान्वितस्वार्थानुभावकत्वं तु तस्य पुरुषपदव्यतिरेकप्रयुक्त-
मेवेति यथाश्रुते तत्रातिप्रसङ्ग एव । एवं घटो भवतीति वाक्ये
रक्तसाकाङ्क्षापत्तिरपि निरस्ता । एवं राजा पुत्रमाकाङ्क्षन्ति
पुरुषं वेति तात्पर्यघटिततत्संशये तद्विपर्यये चान्वयबोधप्रति-
बन्धात्तन्निश्चयस्य हेतुत्वम् । एवं च तात्पर्यधीः पृथग् न
कारणमिति बोध्यम् ॥ नव्यास्तु या हि अपरविलम्बेनान्वय-
बोधकत्वविलम्बावस्था सैवाकाङ्क्षा, तद्वमादेव शाब्दभ्रमः ।
एवं जनितान्वयबोधयोरपि नाकाङ्क्षा । द्वितीयविलम्बेनान्व-
यबोधकत्वविलम्बस्य तदानीमसत्त्वादित्याहुः ॥ ननु कथमु-
क्ताकाङ्क्षा शब्देत्यतो ग्रहणप्रकाररूपमनुगतं धर्ममाह । (८१)

पदानां परस्परं विना परस्परस्य न स्वार्थान्वयानुभवज-
नकत्वम् । (८२) परमते नीलो घटोस्ति नीलं घटमान
येत्यादौ नामार्थानां कारकाणां च न परस्परमन्वयबोधः,
विशेषणान्वितविभक्त्यर्थानन्वयादिति न विशिष्टवैशिष्ट्येना-
न्वयः, (८३) किं त्वार्थः समाजः । (८४) अस्माकं तु
नीलघटयोरभेदानुभवबलादभेद एव संसर्गः । (८५)
विशेषणविभक्तिः साधुत्वार्थम् ॥

नामेति । तथा च नामपदं विना विभक्तिपदमित्यादिक्रमेण
शास्त्रेत्यर्थः । यद्वा यत्रयत्राकाङ्क्षा तत्तदाह । नामेति । ननु
नीलपदं विनापि घटपदस्यानयनाद्वानुभावकत्वेन कथं तत्रा-
काङ्क्षेत्याशङ्क्य प्रथमं शिष्यबुद्धिवैशद्याय परमतमाह । (८२)
परेति । तयोरकाङ्क्षाविरहेऽपि न दोष इति भावः । तर्हि कथं
विशिष्टमानयतीत्यत आह । (८३) आर्थ इति । लाघवादु-
पस्थितत्वाच्च तमेवानयतीति भावः । स्वमतमाह । (८४)
अस्माकं त्विति । तथा चाभेदरूपसंसर्गानुभावकत्वं तयोर्न पर-
स्परं विनेत्याकाङ्क्षा ऽस्त्येवेति भावः । तर्हि विशिष्टकर्मत्वं
विशेषणान्वितविभक्त्यैव बोधितमिति विशेषणविभक्तेः का ग-
तिरित्यत आह । (८५) विशेषणेति ।

॥ अथ गोपाललीलाख्यकाव्यस्य ॥

॥ नवसर्गारम्भः ॥

यः पूर्वतोऽभ्युदयवान् करसंपदाशु
सन्मन्दिराणि समभिभ्रजदिन्दिरायाः ।
एष्यन्तमस्तमितमल्यवसुं जनौघो-
ऽपश्यल्लघुं क इह कस्य विरामसङ्गी ॥ १ ॥
अस्ताचलद्युमणिबिम्बयुगान्तरालं
मत्वा युगान्तरमिवानतिवाहनार्हम् ।
वंशार्धवंशशरहस्तवितस्तिमानं
कृत्वा कथंचन दिनान्तमयुर्युवानः ॥ २ ॥
जालागतैरिनकरैरिव नीयमान-
मानन्दमेदुरहूदो दधिरेऽनुरागम् ।
बालाः कलापविधिमन्तरथारभन्त
सायन्तनप्रियरतिस्मृतिसस्मितास्याः ॥ ३ ॥
सायं ययुः सुरभियज्वपतङ्गदूत्यो
गोष्ठाग्निगेहविटपिप्रियमन्दिराणि ।

मातङ्गकौशिकभुजंगमजम्बुकाश्च
 कासारकुञ्जविलकाननतो निरीयुः ॥ ४ ॥
 पान्थाः समीपमुपगम्य गृहस्य काम्य-
 वेषा विचार्य शकुनानि शनैर्दिनान्ते ।
 लब्ध्वा समुत्सुकहृदः स्पृहयन्त ईयुः
 सोत्कण्ठदारकुचकण्ठदृढग्रहाय ॥ ५ ॥
 कस्यास्ति वास्तुरिह विस्तृतिमान् किमाहु-
 र्नामास्य धार्मिकगृहाः कति कुत्र वेति ।
 पृच्छन्त एव विविशुर्नगरादि सायं
 द्वारे गलैर्विदधतो ध्वनिमध्वनीनाः ॥ ६ ॥
 उत्तिष्ठ निष्ठुरतयालमहं प्रभाते
 द्रव्यं ददामि सकलं प्रतिभूरयं ते ।
 इत्यादिवाग्भिरभिलम्बितहस्तपूजा
 उत्थाय कम्बलकरा ययुरुत्तमर्णाः ॥ ७ ॥
 एकेन दीपमपरेण करेण धृत्वा
 चेलाञ्जलं नमितकन्धरमानयन्त्यः ।
 बाला बभुः स्वपतये दिवसावसाने
 रागं निजं बहिरिवान्तरभीक्ष्यन्त्यः ॥ ८ ॥
 लीलारणञ्चरणनूपुरमर्पयन्त्यो
 बालाः पदानि बभुराशु विधृत्य दीपान् ।
 जालागतापरदिगर्कमरीचिपुञ्जान्
 रुद्धा तमोहतिगुणानिव दर्शयन्त्यः ॥ ९ ॥
 प्रत्यालयं प्रतिपथं प्रबभुः प्रदीपाः
 श्रीपाचवास्तुषु सगन्धफलीविलासाः ।
 सायं नरान् कलयतः कलिकासमग्र-
 प्रत्यग्रचम्पकवनभ्रममापयन्तः ॥ १० ॥
 संमीलितानि सममेव वियोगमूर्च्छा-
 कृच्छ्रापतद्युवजनाक्षिभिरम्बुजानि ।
 उन्मीलितानि सह चक्रमनोऽनुतापै-
 र्ध्वान्तानि सन्तमसवैरिणि शान्तिमाप्ते ॥ ११ ॥
 संक्रीडमानमितरेतरपूष्पराग-
 सदोवियुक्तमभिसायमुदीक्षमाणाः ।
 आशामुखानि मलिनानि शुचेव चक्रु-
 स्तत्रैव दत्तपदमाविरभूत् तमिस्रम् ॥ १२ ॥

आदौ वनेषु तदनूपवनेषु पश्चा-
 दन्तर्बहिर्ब्रजपुराकरपल्लिकासु ।
 तत् प्रावृधत् प्रमथनाद्यगलोपमेयं
 ध्वान्तं क्रमेण जगदनुमिव प्रवृत्तम् ॥ १३ ॥
 ब्रह्मस्वरूपपरिहापितसर्वरूप-
 मात्मैकबोधमविभाव्यगतिप्रतिष्ठम् ।
 कृष्णाख्यमात्मविभुतामिव दर्शयत् तद्
 ध्वान्तं समाधिभिरदर्शं जनैश्चिरस्य ॥ १४ ॥
 कल्पान्तकुक्षिविनिवेशितसर्वभाव-
 मात्मैकशेषमिव दर्शयदादिदेवम् ।
 सर्वत्र दर्शितपचेलिमजम्बु जम्बू-
 द्वीपं व्यधादनुगतार्थमिवान्धकारम् ॥ १५ ॥
 निःस्पर्शमाकलितरूपमिदं कुतो नु
 किमूलकं तम इति प्रथमं व्यचारि ।
 सस्पर्शरूपपरिवर्जितगन्धवाह-
 स्पर्धि व्यधायि विधिनेति बुधैरबोधि ॥ १६ ॥
 कैश्यातिनीलिमगुणातिशयः कदापि
 क्लेशादशिक्षि तमसाप्यभिसारिकाभ्यः ।
 आच्छाद्य लोकनयनानि निरूप्य मार्गं
 प्रयोगृहं कथमनायिषतान्यथैताः ॥ १७ ॥
 भूमेस्तलादुत दिवः किमु कन्दरेभ्यः
 त्रकं वा महाद्रिविपिनादथकैत्यकस्मात् ।
 आलोकमात्रपरिपन्थि तमः कथं वा
 संग्राममित्यतिचिरं समशायि लोकेः ॥ १८ ॥
 कैश्चित् तमिस्रमतिचिचितचितमिति
 देवादरापहृतसौरभमक्षिगम्यम् ।
 नित्यार्कसंनिधिसमुज्ज्वलितास्तशैल-
 कृष्णागुरुप्रभवधूम इति व्यतिक्रि ॥ १९ ॥
 लाजान् निशाविधुकरग्रहपूर्वकृप्रा-
 नाशानिजाङ्गणनिवेशितपुष्पगुच्छान् ।
 व्याताननान्धतमसासुरदन्तसंधान्
 देवाङ्गना दधिविलोडनविप्रोऽपि ॥ २० ॥
 नीलाभगर्भनिपतत्करकास्ततोऽति-
 श्रान्तापतद्रविसमुच्छलिताब्धिबिन्दून् ।

संध्यातिरागदहनाकलिताष्टमूर्ति-
 विस्फोटकानुडुगणान् जनता शशङ्के ॥ २१ ॥
 युग्मम् ।
 दृष्टिप्रसाद उदभूदभिसारिकाणां
 लब्ध्वा तमोऽञ्जनमपेक्षकचौरगम्यः ।
 ताराः प्रकाशमगमन् खलु तामसाना-
 मन्यैव कापि तमसा समुदञ्चति श्रीः ॥ २२ ॥
 नीलेऽम्बरेऽथ तमसा वणिजेव मुक्ता-
 स्तारा वितत्य निहिता दिवि विक्रमाय ।
 तत्स्वामिनं रुष इवारुणमिन्दुमेक्ष्य
 प्रोद्यत्करं सपदि तेन शनैरनाशि ॥ २३ ॥
 प्राप्योडुपुष्पशयनीयमतीव नेच-
 मृदुम्बरं दिवि पुनर्वसुहस्तमुख्याः ।
 स्मेराननाः सपदि भुक्तवतो नु तारा
 दृष्टेन्दुनोपपतिवत् तमसाश्वनाशि ॥ २४ ॥
 प्रौढां पयोधरवृत्तिं रमणो विनैव
 ध्वान्तावगुण्ठनपटीं परिरभ्य गाढम् ।
 प्राचीमचण्डरुचिरेत्य चिराय चुम्ब-
 न्नालम्बताम्बरविसारिकरोऽतिरागम् ॥ २५ ॥
 रत्या समं निशि विनिद्रदृशा स्मरेण
 सुप्ता सुखं दिवसमस्तमयोत्थितेन ।
 उन्मीलितं सपदि लोहितमेकमक्षि
 दृष्ट्वा शशाङ्कमरुणं तरुणैः शशङ्के ॥ २६ ॥
 नित्येदितार्कपरिशीलनशङ्कनीया
 सद्यः समुद्यदुडुपारुणबिम्बदम्भात् ।
 प्राची बभौ सपदि गोलक्रमुत्क्षिपन्ती
 तप्रायसः स्वमभिशापमिवापनेतुम् ॥ २७ ॥
 लब्धोदयाद्रितटसीमनि सान्द्ररागं
 चन्द्रं निशापि चिरलक्ष्यमुखानुरागा ।
 भूमीलुठतिमिरकैश्ययुतोडुपुष्पं
 पुंभावमापदिव पुण्यफलं चिराय ॥ २८ ॥
 चोलं निरस्य तिमिरं परिरब्धवन्तं
 शीतांशुमेत्य कलितोरुकरं सरागम् ।

द्यौरुल्लास दिवसाप्रवियोगताप-
 मुत्सृज्य राज्यमिव मान्मथमाप्य सद्यः ॥ २९ ॥
 उच्चावचातिचलचिचकोरचञ्चु-
 संचारचारु सचमत्कृति चर्यमाणा ।
 क्षमां चन्द्रिका स्थगयति स्म पटीरचचा-
 मुच्चैरिवाप्य विजहावथ सापि तापम् ॥ ३० ॥
 धन्यं जनुर्भवति मान्यतमं च तस्य
 यः कोऽपि नित्यमिह विष्णुपदं भजेत ।
 तचापि चेद् द्विजपतिर्मनसेति मत्वा
 तत् प्राप स प्रति मुहुर्गलदुःखरागः ॥ ३१ ॥
 सद्यस्तलप्रतिफलत्करजक्रियोरु-
 रुल्लासयन् कुमुदिनीं मुकुलाक्षिमुद्राम् ।
 रोलम्बगुञ्जितमिषात् सुखकूजितानि
 मन्दं विधुर्विदधतीमभिनन्दति स्म ॥ ३२ ॥
 वीक्ष्याथ ऋक्षपतिमाकलितोरुतारं
 सुग्रीवमेव सपदि स्मृतवान् निजाग्रम् ।
 अप्राप्य तं किमु हरिः स नवालिजुष्ट-
 माभीरयौवतमचीकमताचिरेण ॥ ३३ ॥
 गोपाङ्गनानिकरकर्षणसिद्धमन्त्रं
 रत्याप्रपञ्चशरमेलनदक्षदूतम् ।
 श्रोतुः श्रुतिद्वयमथामृतवर्षमुच्चै-
 र्वैणुध्वनिं भुवनमोहनमाततेशः ॥ ३४ ॥
 लोकेऽखिले हृषितलोमनि सोमनिष्ठ-
 सान्द्रामृतद्रवनिषेकमवाप्य तृपे ।
 वंशीरवेण निरुपाधिनिर्गर्णपूर्ण-
 ब्रह्मप्रमोदमनुभावयति स्म विष्णुः ॥ ३५ ॥
 विस्पष्टवर्णरचनं क्वचनातगीत
 आकूततत्तदवलाजननामनीव ।
 श्रोचान्तिकं व्रजति वेणुरवेणुमाचं
 धैर्यं न चक्रुरखिलाः सखिलाभचिताः ॥ ३६ ॥
 गोपाङ्गनाः सपदि मन्मथनाथयूथ-
 दर्पत्वरोन्मथितमानसधैर्यपट्टाः ।
 पट्टापतिं तमभिसस्रजस्ररुक्म-
 ताटङ्गलब्धपरभागलसत्कपोलाः ॥ ३७ ॥

लाक्षारसेन चरणं परिरञ्जयन्ती
 काप्यञ्जयन्त्यगमदक्षिपताञ्जनेन ।
 अन्नं परा स्वपतये परिवेषयन्ती
 त्यक्त्वाथ कापि निरगात् परिविष्टमग्रे ॥ ३८ ॥
 उद्धर्तयन्त्यपि पतिं निजमेकिकान्या-
 नुद्रास्य दुग्धमपरा कथितं पराज्यम् ।
 कापि स्वभर्तृचरणौ परिपीडयन्ती
 मान्यामगात् त्वरितमन्यतमालपन्ती ॥ ३९ ॥
 हस्तत्वरालितदोहनपाचिकान्या
 कन्याश्च ता निरगमन् सहसि व्रतस्थाः ।
 उद्दामकामहृदयागमिनैशभोग-
 रोमाञ्चितस्तनकपोलनितम्बदेशाः ॥ ४० ॥
 आलेपमास्यकमले तिलकं च वक्ष-
 स्यङ्घ्रौ च कङ्कणमिदं कटकं च पाणौ ।
 हारं निबध्य जघने रशनां च कण्ठे
 कृत्वोत्तरीयमंधरांशुकमीयुरन्याः ॥ ४१ ॥
 भ्रातृप्रसूजनकवल्लभवार्यमाणाः
 कृष्णं दिदृक्षुव उपेक्षितबन्धुपक्षाः ।
 चासेविभूषणविपर्ययवत्य इत्य-
 माभीरयोषित उरुक्रममापुस्तकाः ॥ ४२ ॥
 काश्चिन्मुकुन्दमुरलीरवमुग्धचिताः
 प्रेम्णा परेण चलिताः स्वजनैर्निरुद्धाः ।
 ब्रह्म स्वयं मनसि जारधियाप्यवाप्य
 देहं जहुः सपदि भर्जितकर्मबीजाः ॥ ४३ ॥
 ईदृक् फलं कथमहे महदीदृशीना-
 मित्यदुतेन सुधियां निविशेत चेतः ।
 सृष्टेऽनलो मणिधियापि दहत्यतस्तु
 वस्तुप्रभावमहिमातितरामचिन्त्यः ॥ ४४ ॥
 यः कीर्तनेन कलुषं विनिहन्ति तं तु
 जन्तुः कथंचन नयन् हृदि मुक्तिमेति ।
 मुक्ता जनाः कति न कामविरोधहार्द-
 मैबीविकत्यनभयादिभिरेतदीयैः ॥ ४५ ॥
 अत्यादरादुपनिषत्परिषद्विचैय-
 मेनं भजेत तितरीशुरमुं भवान्धिम

स्यादेतदीयभजनं नहि कर्मवृद्धौ
 भृष्टं सकृत् फलमबीजमिवाङ्कुराय ॥ ४६ ॥
 विद्वान् मुहुः सकृदसावयवाप्यविद्वा-
 नच्छद्मना विधिवदञ्जति पद्मनाभम् ।
 यद्भायति स्मरति नौति नमस्यतीशं
 तद्युक्तमन्यदखिलं सलिलं पिनष्टि ॥ ४७ ॥
 भर्तुः करानननिषेवणलब्धमाने
 सृष्टाधरा मुरलि यत् खुरलीभिरेवम् ।
 एका सुधामनुभवस्यपि नः सपत्नी-
 भूयेति ता निजगदुर्जगदीशमेत्य ॥ ४८ ॥
 गोप्यः पदशलिखितक्षितयोऽभिका य-
 न्नासामशीनलघुनिश्वसितैर्धुनानाः ।
 श्रोणीकुचस्थलगलदुसनानभिज्ञा-
 स्तास्तस्थिरे पुलकितोरुकपोलहृत्काः ॥ ४९ ॥
 कृष्णोऽवलाः कलितवान् सकलात्मनैता-
 स्त्यक्तस्ववित्तपतिपुचगृहानुरोधाः ।
 मन्दस्मितं व्यतनुतोत्कलिकासमुद्य-
 त्प्रेमोर्मिफेननिभमित्यमथावभाषे ॥ ५० ॥
 मद्दर्शनाय विहितोत्परिष्ममा वः
 क्षेमं व्रजस्य वदतात्मभवश्च भव्यम् ।
 भीमा रजन्यजनि फेरवफेत्कृतिद्राक्-
 फुल्लत्फटाफलकफण्युरुफूत्कृतिक्षमा ॥ ५१ ॥
 घूत्कारघोरघनघूकविधूर्णितादि-
 कुञ्जा विभञ्जयति धैर्यमियं जनानाम् ।
 स्थेयं चिरं न भवतीभिरिहावलाभि-
 र्वत्तव्यमस्ति यदि तद्वदताशु यात ॥ ५२ ॥
 प्रीतभ्रमद्भ्रमरगीतकरप्रचार-
 शीतद्युतिप्रणयलालितवल्लिवृन्दम् ।
 एतद्वनं कुसुमितं हसतीव तीव्र-
 रोचिर्भुवोऽव भवतीरनुयात दोषाः ॥ ५३ ॥
 आशामुखान्ययमचण्डरुचिः स्वरोचिः-
 कर्पूरचूर्णपटलैः किरतीव तूर्णम् ।
 वातश्च वाति कुमुदादिबहुप्रसून-
 सौरभ्यलुभ्यदलिगीतगुणोऽव मन्दम् ॥ ५४ ॥

तत् किं वृथा चिरयथाच विचित्रमेतद्
 दृष्टं वनं किमतिधृष्टतयावलानाम् ।
 यात द्रुतं निजगृहानधमोऽपि भर्ता
 कः संग्रहीष्यति वधूं निशि पर्यटन्तीम् ॥ ५५ ॥
 बन्धून् किमुक्थ्य निजान् पतिपुत्रमातृ-
 भ्रात्रादिकान् पथि पथि प्रविचिन्वते ते ।
 बालान् विहाय रुदतो भ्रमणीजुषां वः
 कामौचितीं मदविलुप्रथियां स्तवीमि ॥ ५६ ॥
 स्नेहोऽस्ति चेन्मयि परे पुरुषे तदा तु
 मन्ये प्रयाणमुपपत्यवलम्बनं वः ।
 आशु व्रजं व्रजत किं जहित स्वधर्मं
 शुश्रूषणान्निजपतेरपरस्त्वधर्मः ॥ ५७ ॥
 वृद्धाधमान्यकुणिकान्कृशार्तखञ्ज-
 श्रौण्डमूकगडुलव्रणिलुब्धचिल्लाः ।
 क्रूरा जडाः कपटिनः कुटिलाः पुमांसः
 कुक्षिभरिप्रभृतयः किमुपेक्षणीयाः ॥ ५८ ॥
 शुश्रूषणं निजपतेः सततं प्रजानां
 संरक्षणं गुरुजनस्थविरानुवृत्तिः ।
 स्त्रीणामिदं हि परमं सुकृतं तदन्यत्
 सर्वं चरित्रमयशस्यमुपेक्षणीयम् ॥ ५९ ॥
 तृप्यन्ति खान्यपि निजान् विषयानवाप्य
 दुःखानि तानि ददतीतरथा जनानाम् ।
 तच्छान्तये श्रवणकीर्तनदर्शनादि
 कल्पेत मे न खलु वः कृतयेऽङ्गसङ्गः ॥ ६० ॥
 गोप्यश्चिराय मयि वर्धयतानुरागं
 धर्मं निजं च परिपालयतातिवेलम् ।
 नित्यं चरित्रमपि कीर्तयत स्वकीयं
 यस्मादवाप्स्यथ सुखानि गृहान् प्रयात ॥ ६१ ॥
 कुलकम् ।
 श्रीभर्तुः श्रुतवानिति क्वचिदभिव्यक्तानुरागं गिरं
 रूचां द्रागवगत्य सान्द्रमदनज्वालावलेहादिह ।
 सदोऽसौ परिशुष्यदास्यगलहृद्गोपीसमाजस्तदा
 कालिन्दीमिव कज्जलाविलगलन्नेत्रोदकोऽकल्पयत् ॥ ६२ ॥
 इति श्रीमल्लक्ष्मणभट्टात्मजश्रीरामचन्द्रभट्टविरचिते
 गोपाललीलाख्ये महाकाव्ये नवमः सर्गः ॥ ६ ॥ :: ::

॥ अथ गोपाललीलाख्यकाव्यस्य ॥

॥ दशमसर्गारम्भः ॥

भगवद्रचसेति भञ्जिताशा
 व्रजवध्वः श्यसितातिशुष्यदास्याः ।
 प्रपदेन भुवस्तलं लिखन्त्य-
 श्चिरमस्युर्गलदश्रुचितहृत्काः ॥ १ ॥
 लिखिता इव तिर्यगानतास्याः
 सततं तत्पदवेशितार्थकामाः ।
 परिमृज्य कथंचनाश्रु दुःखात्
 तमवोचन्निति गद्गदस्वरास्ताः ॥ २ ॥
 अभिलाषफलानि बाधितुं नो
 न भवानर्हति कृप्या दासिकानाम् ।
 कस्यां चरणाभ्युजस्य यत् ते
 वयमाप्तुं परिहृत्य सर्वमेताः ॥ ३ ॥
 भवतो भजने यथा मतिर्नो
 न तथैवं प्रिय शुद्धसत्त्वभाजाम् ।
 भविनामसि यत् त्वमन्तरात्मा
 भजनं तेन तवोचितं हितं च ॥ ४ ॥
 धनमन्दिरपत्यपत्यबन्धु-
 प्रभृतीदं प्रियमस्ति यस्य योगात् ।
 स भवान् पुरुषोऽखिलान्तरात्मा
 पुरुषार्थो भजनं ततस्तवैव ॥ ५ ॥
 दवथोरिह मान्मथस्य शान्त्यै
 चरणाङ्गं तव शीतलं श्रितानाम् ।
 निगमान्तरहस्यमान्तरं यद्
 दृशि साक्षादसि तत् त्वमेव कृप्या ॥ ६ ॥
 परमाप्य भवन्तमन्तरात्मन्
 निरताः के वत बाह्यवस्तुषु स्युः ।
 भगवन् प्रिय नः प्रसीद माशा-
 मिह नश्चिन्धि भियान्धलोचनानाम् ॥ ७ ॥
 गणितोऽन्धुषु बन्धुरात्मविद्वि-
 गुणवत्याचविदूरमज्जनेन ।
 इह किं धनमिन्धनं व्ययाग्रेः
 परमात्मा न भवान् निगद्यते तैः ॥ ८ ॥

समतद्वितयास्ति शालिनी गौ
 रसमुच्चैर्विरसं तवादधाना ।
 तदशेषजगत्प्रवर्तक त्वं
 भजमानान् न निवर्तय प्रियास्मान् ॥ ९ ॥
 सकलं जगदात्मवितिशून्यं
 न कथं सीदतु शश्वदातखेदम् ।
 परमात्मनि विश्वसाक्षिणि द्रा-
 गुपलब्धे त्वयि किं गतागतादि ॥ १० ॥
 स्रजि सर्प इवात्मनीह विश्वं
 परमार्थे त्वयि कल्पितं यदेतत् ।
 न तदत्र विधिर्न वा निषेधो
 व्यवहारस्तु कथंचनास्तु मिथ्या ॥ ११ ॥
 हृदि चन्दनतोऽतिशीतलं नः
 करपद्मं विनिधेहि कामतप्रे ।
 अथवा बिभिमोऽपि वक्तुमेतत्
 तव पाणेरिह जातु मास्तु तापः ॥ १२ ॥
 अतितीव्ररयस्मराग्निमग्नं
 चरणं ते शरणं प्रपद्यमानम् ।
 दवपावकमोचनैकरीत्या
 स्वजनं पालय मालयं प्रपश्य ॥ १३ ॥
 सकलागमसंचितैकसारं
 भजनं त्वां प्रविचिन्त्य युक्तियुक्तम् ।
 तदयुक्तमसेवनं तवास्मा-
 दपरः को नु विधिः क्व वा निषेधः ॥ १४ ॥
 अतिमण्डनकुण्डलोपगत-
 न्मणिदीप्तिप्रचितेन्द्रचापलेखम् ।
 घनचारु तवाङ्गमङ्ग दन्त-
 द्युतिविद्युदुचि हन्ति धीरतां नः ॥ १५ ॥
 भवतः परमार्थदो विचारः
 स्मरधर्मानुगतोऽपि भाग्यतो नः ।
 पुरुषं परमेकमत्यसत्यो-
 ऽनुगतास्त्वां यदभूम् सत्य एव ॥ १६ ॥
 किमयः स्पृशदोषधीविशेषं
 न भवत्युत्तमहेम वस्तुशक्त्या ।

पुरुषं परमाप्य चिन्मयं त्वां
 किमधर्मोऽपि भवन् न धर्म एव ॥ १७ ॥
 भवदीक्षलक्षिताः प्रयान्तु
 क्व वयःश्रीफलितस्तनोरुभाराः ।
 तदनन्तशय प्रसीद सीद-
 त्कुचकुम्भेषु निधेहि पाणिपद्मान् ॥ १८ ॥
 कुलकम् ।
 जनयन्ननुरागमाशु नव्यं
 वनितानामिति वाग्भरन्विताभिः ।
 भगवानुचितं च किंचिदुक्ता
 रमते स्म प्रकटस्मरस्मितास्यः ॥ १९ ॥
 विगलद्विषसातपातितापं
 विचरन्मन्दसुगन्धिशीतवातम् ।
 सिकताघनसारचूर्णपूर्णं
 सममाभिः पुलिनं जगाम कृष्णः ॥ २० ॥
 अभितस्तमभीकमुज्जगुस्त-
 च्चरितं गोपमृगीदृशः स्पृशन्त्यः ।
 भगवानपि वेणुनान्वगाय-
 न्मदनोद्वीपनमन्त्रमङ्गनानाम् ॥ २१ ॥
 अभयं तमवाप्य लम्भयन्तं
 कुचकुम्भावभितः स्फुरत्करायम् ।
 उदयत्पुलकाङ्गुरच्छलेन
 स्वमुदां चख्युरिव स्त्रियः प्रसंख्याम् ॥ २२ ॥
 परिरभ्य रूपेव गाढमीशं
 न चिरं काचन मुञ्चति स्म गोपी ।
 न चिरात् परिचुम्ब्यमानमास्यं
 विजहौ किंचन काचिदच्युतस्य ॥ २३ ॥
 अखिलापघनोत्थघर्मतोया
 स्मरतः काचन गोपिका चकाशे ।
 प्रियसंगतिसंमदार्णवान्त-
 श्चिरमग्रा सहस्रोत्थितेव सद्यः ॥ २४ ॥
 अथ कापि पुरः स्थिते रसाले-
 ऽभिनयन्तीव लतातिवेषुनानि ।
 उपसख्यपि पर्यरब्ध कृष्णं
 चतुराणां चरितं हि किं न चारु ॥ २५ ॥

निविशेत न योगिनां यदन्तः
 सतताप्रायशिरोविचारभाजाम् ।
 तदनन्तमलुण्ठ हन्त ताभिः
 सकलं ब्रह्म सुखेन पामरीभिः ॥ २६ ॥
 प्रमदात् कुचदुर्गमध्यभाजा
 रमणीनां रतिकामिना तदानीम् ।
 करपातमवाप्य शार्ङ्गपाणे-
 रतिसंख्यं सनखाङ्कमभ्यनन्दि ॥ २७ ॥
 बहुधा निजमाययातदेह-
 श्विरमन्योन्यमलक्षितात्मयोगः ।
 पशुपालवधूररीरमत् ताः
 परमात्मा स्मरभृच्छरीरमताः ॥ २८ ॥
 अधरोऽत्यनुरागभूमिरासां
 यदखण्डि स्फुटबन्धुजीवहारी ।
 कुटिलाश्च कचाश्चिरं गृहीता
 न हि तद्विचमभूत् खलान्तकेन ॥ २९ ॥
 उचितं परिपूजनं तयोर्य-
 द्रतिकामावधिदेवते रतेषु ।
 उदयत्युलकस्तनापदेशा-
 दयमादत्त कदम्बयोर्युगं तत् ॥ ३० ॥
 परिचर्चितमर्दितोपसृष्टा-
 धरवक्षोजकचं नयन्ननङ्गम् ।
 अभिनत् सुदृशां स नीविबन्धं
 भवबन्धं किमु भेतुरस्य चिचम् ॥ ३१ ॥
 जघनोरुकपोलबाहुमूल-
 चिकवक्षोजतटे नखाङ्कदानैः ।
 वनिता वयमुत्तमा वधूना-
 मिति मानं रमयत्यधीश्वरोऽयुः ॥ ३२ ॥
 समदस्मयहारिशील ईशः
 पशुपस्त्रैणमदं नियन्तुकामः ।
 भुवनत्रयदृश्यमूर्तिराशु
 ब्रजनारीदृगदृश्यमूर्तिरासीत् ॥ ३३ ॥
 स्वीयग्रन्थिनिबद्धकामदमणिभ्रंशादिवास्वादित-
 प्रत्यग्रामृतपात्रपाणिगलनक्लेशादिवाशाजुषः ।

कृच्छ्राप्रनिधिव्ययादिव करप्रान्तात् प्रियेऽन्तर्हिते
 स्वप्नश्रीविगमादिवेष्टवसवस्तेषुश्चिरं ताः स्त्रियः ॥ ३४ ॥
 न यं योगिने लक्षयन्ति प्रयत्नात्
 तमन्तर्वसन्तं विचेतुं प्रवृत्ताः ।
 तदा सानुरागस्मितप्रेक्षितं ताः
 स्मरन्त्यस्तदीयं ययुस्तन्मयत्वम् ॥ ३५ ॥
 त्यक्त्वाबलाः क्व नु गतोऽसि यतो निरुद्धः
 प्रोद्धामयौवनगुरुस्तनशैलसंधिम् ।
 इत्युक्तवत्य उरुगायविहारलीला-
 गत्यानुकृत्य दयितात्मतया विचेसुः ॥ ३६ ॥
 चिचगता इव काश्चन वध्वो
 निश्चलतामगमन् प्रियचिताः ।
 आनतकन्धरमन्धदृशस्ताः
 शस्तरवा रुसदुर्गुरुदुःखात् ॥ ३७ ॥
 कुचभरनमिताः शुचा नतास्या
 विबभुरनन्तरसाञ्जनाश्रुधाराः ।
 हरिपरिभवकामकामसञ्जी-
 कृतबहुचम्पकचापरोचिषस्ताः ॥ ३८ ॥
 अन्तर्बहिः सन्तमनन्तमेताः
 पूर्णं कराद् ब्रह्म गतं प्रमादात् ।
 अप्राक्षुरीशं लतिक्राद्रुमादीन्
 कामोन्मदानां क्व विवेकशङ्का ॥ ३९ ॥
 अयि मालतिके तमालवर्णः
 परमालक्ष्यगतिः श्रमालसाक्षः ।
 अलमालपनैः किमालये ते
 सुषमालम्बनमस्ति मालभारी ॥ ४० ॥
 त्यक्त्वा यातः कामतः कामतप्राः
 कृष्णो बाला भव्यलाभव्ययार्ताः ।
 दृष्टुः श्रीमानव मानवपाहृद्
 दृष्टाः का वा सन्ति वासन्ति सुस्थाः ॥ ४१ ॥
 अतुलशिल्पकृती तुलसि प्रभु-
 स्तव सदा दयितोऽवसदात्मनि ।
 प्रकथयास्य गतिं कथयापि नः
 शमय तापमनामयतापहम् ॥ ४२ ॥

सर्वस्वसारं सकलश्रुतीनां
 प्रातं त्रिलोक्यैश्च एकसूत्रम् ।
 मायामनुष्यं मृगयामहे तं
 शंस त्वयासाविह मल्लि दृष्टः ॥ ४३ ॥
 कथयाशु मुकुन्दममुं भवती
 भवतीत्रसुखप्रदमञ्जुति यत् ।
 प्रभुरागमदत्र न कुन्दलते
 दलते हृदयाय हितं वद नः ॥ ४४ ॥
 चलदलक उपेत्य वल्लवीर्न-
 च्चलदल कच्चिदुपागतोऽन्तिकं ते ।
 स्फुटदधिकमिदं हृदेति दैन्यं
 स्फुटदधिकर्तनरीति तद्वियोगात् ॥ ४५ ॥
 अधुना मधुनाशन एष गतः
 कररत्नवदस्पदभाग्यवशात् ।
 यदि वित्य कपित्थमुखास्तरव-
 स्तदुदन्तममुष्य मुदा वदत ॥ ४६ ॥
 पनस घनसमः पुमानिहागात्
 कुहचन चम्पक कम्पकः परेषाम् ।
 कुरुवक तव कम्पयन् दलानि
 प्रभुरगमत् सुकृतानि सार्धयन् वः ॥ ४७ ॥
 लवली पुरतोऽस्ति पृच्छतां
 कवलीकृत्य गतः स्मरस्य नः ।
 दवलीढतनूर्विहाय किं
 तव लीलामधिगन्तुमागतः ॥ ४८ ॥
 कुररि मुररिपुस्तवान्तिकेऽगा-
 दणुमितवेणुमितः प्रमोदयंस्त्वाम् ।
 विलपसि लपनानि वीक्ष्य नश्चे-
 द्वयमपि किं यमपिशङ्कता अनाम ॥ ४९ ॥
 उपलक्षितावहह नोपलक्षिता-
 वसितद्युतेस्त्वपि पदौ सितद्युतेः ॥
 सरसप्रभावमितसारसप्रभा-
 वनुमायया न पुरतो नु मायया ॥ ५० ॥
 धरणि सरणिमस्याचक्ष्व नः ह्वेलपाना-
 दिव विकलविधूर्णद्विग्रहाणां वियोगात् ।

विदितमपि सपत्नि कापि पुष्यप्रबालैः
 स रचितशयनीयां त्वां समालिङ्ग्य शेते ॥ ५१ ॥
 अये तारानाथ श्लथय न धृतिं नः कथय स
 क्व यातो गोपीनां प्रभुरदरवर्तिचिभुवनः ।
 सदा यो गोप्यात्माहमिति वनितानां सुहृदभू-
 दिदानीं तच्छब्दच्छलमजनि यस्य स्फुटमिव ॥ ५२ ॥
 कमलिनी मलिनीभवदानना
 मुकुलिताब्जदृगन्वितकण्टका ।
 प्रियमनुस्मरति स्मरतिभ्रमता-
 मितरथा विषहेत कथं वधूः ॥ ५३ ॥
 इयमनुसरति स्वकान्तमेषा
 चरति तृणानि विभावयत्यसौ नः ।
 इति विविधदशासु पृच्छतां का
 न समरसा हरिणी लघुर्गुरुश्च ॥ ५४ ॥
 त्वमसि हरिणि धन्या जीवनं कृष्णसारं
 वयमिव यमुनायाः प्राप्य तीरस्थलीषु ।
 यदिह मृगयसे तं कान्तमेवान्तरङ्ग-
 ज्वलितविरहवह्निज्वालमालप्य खिन्ना ॥ ५५ ॥
 हरिणगृहिणि हा हतासि नास्ति
 प्रतिकृतिरच बिना प्रियोपलम्भम् ।
 वयमपि यमपित्तशान्तिहेतो-
 र्नियतमभूम हरीतकीसिताभाः ॥ ५६ ॥
 अक्षामभीक्ष्णमिह विस्तृतयो मुकुन्द-
 संदर्शनात् फलमलप्सत पूर्वमेण्यः ।
 एतर्हि गर्हिततमां कुदशमवाप्य
 वाप्यो भवन्त्यविरताशुजलस्रुतिभ्यः ॥ ५७ ॥
 किं चक्रवाकि विलपस्यलमालपन्ती
 किं चक्रपाणिचरितं भवती न वेति ।
 जीवातुरस्ति तव संप्रति वागिहैव
 कान्तस्तु नो कृतकृतान्तभगिन्युपेयाः ॥ ५८ ॥
 असदधिककृतान्तयासतामस्मिता नः
 सपदि गमयति स्म प्रापयन्नस्मयत्वम् ।
 सदधिकबलकाङ्क्षी नाबला जक्षति स्म
 स्मरशरदवदग्धाश्चक्रवाक्यन्तकः किम् ॥ ५९ ॥

मुहुर्मुहुर्लिहन्नहो कुमुदतीमतीव यो
न तृप्यति प्रतिक्षणं पुरा हरिर्वधूरिव ।
उदन्तमन्तरायकृज्जनाय मज्जतेऽर्णवे
मधुन्नतः स एष किं मधुच्छिदो वदिष्यति ॥ ६० ॥
यमुने कथयाद्य मुनेः पदवीं
मदवीतधिषां तदवाप्रिहृदाम् ।
अयि जीवय नस्तदुदन्तरसै-
र्न कृतान्तभगिन्युचितं रचय ॥ ६१ ॥
भद्रामद्रे वाचमाचक्ष्व यस्मा-
दुच्चैर्मौलिस्त्वं विजानासि विष्णुम् ।
दृष्टो गच्छन्न च च्छन्नमूर्तिः
शंसैतावन्मुञ्च गोवर्धनत्वम् ॥ ६२ ॥
शुक हरिमिहाशु कथय
द्विजेषु जानाति तं भवानेव ।
श्लाघ्यस्त्वमेव धन्यो
हरितत्वं स्फुरति दर्शने यस्य ॥ ६३ ॥
कुलकम् ।
इत्थं तमौपनिषदं पुरुषं पुराणं
पृष्ट्वा चिराय विविधागमवच्छुकादीन् ।
अप्राप्य गोप्य इदमीयचरिचजात-
माबाल्यसिद्धमनुचक्रुरथैतदात्म्यात् ॥ ६४ ॥
तच्चैका पूतनाभूदपिवदथ कुवं कापि कृष्णायितास्या
काचित्कृष्णायमानास्मनुदति रुदतीस्वाङ्घ्रिणानायमानाम् ।
अन्या वात्यायमानाहरदवनिगतां नन्दसूनुभवन्तीं
बालीभूयाख्युरन्याः क्वचिदशितमृदंकापिकृष्णीभवन्तीम् ६५ ॥
जानुकर्षणेन पीवरोरुङ्गना परा
रिङ्गति स्म सस्मिता चिराय बालकृष्णवत् ।
तामनैषुरङ्गं निजं चुचुम्बुरेकिकाः
पाययन्ति च स्म दुग्धमाशु भुग्धचेतसः ॥ ६६ ॥
भुजंगायितायाश्चिरं काचिदसे
मुकुन्दायमाना नरीनृत्यते स्म ।
पुनः खैव गोपायमानाभिस्तु
दवात् पाहि पाहीति पाति स्म चैताः ॥ ६७ ॥

किमिति बिभित वातवर्षतः स्या-
दवनमिहेति पटीमुदास्थदेका ।
अगमदगमयोः परान्तराल्योः
प्रमिलदुलूखलमाशु पेततुस्तौ ॥ ६८ ॥
शवले धवलेऽतिसुन्नते
सुकरे द्रोणदुधे च नैचिकि ।
इति कापि जुहाव कृष्णवत्
सुरभीवत् परिवत्रुरेकिकाः ॥ ६९ ॥
एकापरांसे विनिधाय बाहु-
माचुम्भ्य तां किंचन संचरन्ती ।
कृष्णोऽहमेष्टा गतिरीक्ष्यतां मे
भव्येति गोपीर्मुहुराबभाषे ॥ ७० ॥
अभूत् कृष्णः काचिदुल इव परा गोदुह इव
न्यहन् कृष्णप्रायाः सपदि वक्रवत्सायिततनू ।
धमन्तीर्वेणुं ताश्चिरमभिननन्दुः कतिचन
क्वचिद्वीता दाम्नाजनि नियमितोलूखल इव ॥ ७१ ॥
इह वितनुत वाला भोजनं स्वस्वभोज्यं
समुपनयत पाचाण्याशु पचैर्विधत ।
इति हरिरिव मध्ये कापि तत्रोपविश्य
स्वयमद्यसदुपेता गोपवालायिताभिः ॥ ७२ ॥
काप्याह स्म हरीभवन्त्यथ वनेष्वन्नार्थिनीर्गोपवत्
सत्रोऽस्त्यथ जवादितेति पुनरप्राप्येत्य तामूचिरे ।
तद्वाचा द्विजगेहिनीप्रकृतिभिर्दते तदाज्ञे पुन-
स्ताभ्यो दत्तवती विभज्य तदसावति स्म ताभिः सह ॥ ७३ ॥
वनान्तादायान्तीं हरिमिव परीताः प्रणुदतीं
पुरो वत्सप्राया मुखरमुरलीमोहितजनान् ।
सर्वहर्षगन्धातुश्रितवदनगोधूलिमधुरां
समायाता द्रष्टुं किल निजगृहेभ्यः कतिचन ॥ ७४ ॥
इत्थं वल्लिशकुन्तिशाखिशिखरिचोणीशशाङ्कादिकान्
पृष्ट्वा मतवदात्तवज्रकठिनस्वान्ताश्चिरं तास्तदा ।
तच्चेष्टानुकृतौ तदात्मकतया गोप्यः क्षणं सुम्यता-
स्तत्र च्छत्रपविध्वजादिविदितं शैरेरदर्शनं यदम् ॥ ७५ ॥
इति श्रीमल्लक्ष्मणभट्टात्मजश्रीरामचन्द्रभट्टविरचिते
गोपाललीलाख्ये महाकाव्ये दशमः सर्गः ॥ १० ॥ :: :: ॥

॥ अथ गोपाललीलाख्यकाव्यस्य ॥

॥ एकादशतमसर्गारम्भः ॥

ब्रजाङ्गना वीक्ष्य पदानि विष्णोः
 प्रमोदपूर्णाः पुरतो ब्रजन्त्यः ।
 विलोक्य तच्चैव तथापराणि
 शिरो धुनानाः सहसेदमूचुः ॥ १ ॥
 जगत्यहो सत्यवतीयमेव
 स्फुरन्ति यस्याः पुरतः पदानि ।
 इमानि कृष्णांसनिषक्तबाहोः
 समेतरत्वं दधतीति विदुः ॥ २ ॥
 पुरा यदेषा पुरुषं पुराण-
 मूपपुजत् पुण्यतमां तदेनाम् ।
 विहाय सर्वास्त्रितमामनैषी-
 न्मणीमिवास्मद्वदने विलिप्य ॥ ३ ॥
 पदानि तस्या विदधन्त्यधैर्यं
 वहत्यलं चक्षुरुदीक्ष्य दाहम् ।
 रसेन भुङ्क्ते तरसाधरस्य
 सुधां यदेका मधुसूदनस्य ॥ ४ ॥
 इतः क्रियदूरमलक्षितान्य-
 प्यदःपदानि प्रदहन्ति चक्षुः ।
 चिराटनश्रान्तिजुषं यदेना-
 मुदस्य दोर्भ्यां नयति स्म कामी ॥ ५ ॥
 परिक्रमोऽस्याः प्रपदेन हन्ति
 पविप्रपातप्रतिभः सपत्नीः ।
 समुन्नमत्युन्नमनेन तस्य
 पदे यदेषाऽसकले निधत्ते ॥ ६ ॥
 प्रसाधनं हन्त शिरोरुहाणा-
 मिहाहृतास्याः प्रभुरित्यवेमः ।
 यदुच्चनीचं कुसुमप्रवाल-
 प्रकृप्रमचासनयुग्ममस्ति ॥ ७ ॥
 इहोपविश्य स्फुटबाहुमूल-
 द्वयान्तरावेशितज्ञानुरीशः ।
 निबध्य केशानिदमीयमंस-
 द्वयं च निष्पीड्य चिरादचुम्बतीत् ॥ ८ ॥

न जीवितानि त्यजतेक्ष्य तत्त्वं
 प्रकल्पितं पल्लवपुष्पसंचैः ।
 अरीरमत् तां वयसातिमता-
 मिहेक्ष्यते येन महान् विमर्दः ॥ ९ ॥
 विहाय संतापमनन्तमच
 विभाव्यतां नूपुरमेकमस्याः ।
 गृहीतमौनं रणनश्रमेश
 रते स्वसङ्गिव्यवधेः शुचेव ॥ १० ॥
 सुपक्वपूगीफलनागवल्ली-
 दलोरुचन्द्रं मुखवासमस्याः ।
 सुवर्णमुक्तामणिरूपमेक्ष्य
 स्मरस्य सर्वस्वमिहेति वित ॥ ११ ॥
 सुहृत्परीरम्भमहान्तरायं
 चिराय वक्षोरुहगुद्रणार्हम् ।
 सकुङ्कुमं पश्यत चालमस्याः
 शुचेव पीतं कुचयोर्वियोगात् ॥ १२ ॥
 कुलकम् ।
 इति स्त्रियस्ता बहुधा विचिन्त्य
 निजापमानं बहु मानमस्याः ।
 कृतिं हरेस्तां कृतिनः स्मरन्त्यो
 विचेतसस्तच्च चिरं विचेरुः ॥ १३ ॥
 पुरैव नीता हरिणाय गोपी
 शुभाहमेवेत्यभिमन्यमाना ।
 उवाच सौभाग्यमदेन दृष्ट्वा
 न गन्तुमीशा प्रिय ते प्रियेति ॥ १४ ॥
 यदीशिषे गोपि न गन्तुमेहि
 मदं समाप्य त्वरितं ब्रजेति ।
 निजां समारूढवर्ती विहाय
 क्षणाददृश्योऽभवदेकदृश्यः ॥ १५ ॥
 अवाप संतापमथापराधा-
 द्विराय राधानुमतापमुग्धा ।
 प्रसीद सीदज्जनसानुकम्प
 कृतागसं मां त्वमवेत्यवोचत् ॥ १६ ॥

इतीश्वरेऽन्तर्हितवत्यनन्तं
 विहाय तामेकतमामदूरे ।
 इमाः प्रणीताश्रुकरामपश्यन्
 बियोगवहेः प्रजिहीर्षयेव ॥ १७ ॥
 स्वकर्मणामेव विपाक एष
 प्रियातिसंमानविमाननादिः ।
 इतीदमीयां गिरमाकलय्य
 तथा समेता न्यवृत्तन् वनान्तात् ॥ १८ ॥
 हारं युवत्योऽनुपलभ्य सर्वा
 निरस्तगर्वा निगमान्तधाम्ना ।
 तदेकचेष्टालपनाङ्गहारा-
 स्तदात्मिकास्तन्मयतामवापुः ॥ १९ ॥
 अथाधिगन्तुं कृतमन्तवस्ताः
 प्रियं समेताः पुलिनं समेत्य
 कथंचिदुच्चैरवसन्नकण्ठो
 जगुस्तमित्थं जगदेकनाथम् ॥ २० ॥
 तवैणानामेस्तिलकस्य भाले
 विधौ कलङ्कः स्मरयत्यलं नः ।
 तमीसमीरः श्वसितानिलं ते
 प्रफुल्लसौगन्धिकसौरभेण ॥ २१ ॥
 समुन्नताः सूरसुतातरङ्गा
 भुजो परीरम्भकृतोद्यमौ ते ।
 मधुव्रता वेषुनिनादमङ्ग
 तव ध्वनन्तः स्मरयन्ति कान्त ॥ २२ ॥
 स्मितं तवेश स्मृतमाशु हन्ति
 धृतिं वधूनां यदिदं मुकुन्द ।
 कुमुदतीनां कुमुदं विनिद्र-
 मनुक्षणं नः स्मरयत्यनन्त ॥ २३ ॥
 समापतद्वैद्युतवह्निवात-
 ज्वातिवर्षाद्गिरिणावमि स्म ।
 विषाम्बुपानाजगराशनादे-
 श्विराय रत्नं क्रिमुपेक्षसे नः ॥ २४ ॥
 लयं प्रपन्नं वलयं वधूना-
 म्भव प्रयातोऽसि कुतो नु कुप्यन् ।

उरोजयेनो नखनेधनीभि-
 र्विलेखनं ते न श्रुत्वा प्रमाणम् ॥ २५ ॥
 किमच चिचं न श्रुत्वा प्रमीश
 पवित्रमित्याहुर्हो कथं ते ।
 श्रुतं स्मृतं वा बहुशो यदेतत्
 प्रसूनवाणाशनिसात् करोति ॥ २६ ॥
 नमोऽस्तु तुभ्यं गुरवे रतेषु
 विचित्रबन्धेष्विव वाङ्मयेषु ।
 न युक्तमेवं प्रिय वालिशासु
 विशिष्य शिष्यासु निजात्मिकासु ॥ २७ ॥
 इयं तिथिर्नोऽतिथितामुपेता
 स्वरूपहानिं कुरुते स्वभाजाम् ।
 वयं पिवन्त्योऽप्यधरामृतं ते
 धरामृतत्वं यदिहान्वभूम ॥ २८ ॥
 विचार्यतामच्युत कोऽत्र दोषः
 स्मर्योऽपि नः सात्त्विक एव नान्यः ।
 त्वदाश्रितं यत् खलु सात्त्विकं त-
 दितोऽन्यदुद्विन्नरजस्तमस्कम् ॥ २९ ॥
 क्व वल्लवानां वनिता विमुग्धाः
 क्व साक्षिचिन्मोदमयस्त्वमीशः ।
 अतः कथं नाप्य भवेद्वचन्त-
 मनन्त गर्वा गगनस्पृशां नः ॥ ३० ॥
 कुलकम् ।
 इति श्रियो भर्तुरनन्यभावा
 गुणान् मुहुः कर्म च वर्णयन्त्यः ।
 दुरन्तदुःखा रसदुस्त्रियोऽल-
 मयं हि तासामवधिः प्रियेषु ॥ ३१ ॥
 अथ प्रथामन्यरमन्मयश्रीः
 सुवर्णवर्णं वसने वसानः ।
 निधीयमानो हृदि तामिरासां
 निधीयमानो हरिराविरासीत् ॥ ३२ ॥
 तदात्मकं विश्वमिदं भ्रमेण
 निसर्गतश्चापि विलोकयन्त्यः ।
 कथंचिदेताः परमार्थमेनं
 विशश्वसुर्न क्षणमीक्षमाणाः ॥ ३३ ॥

तमेत्य तारा इव रोहिणीशं
 क्षणकृणत्कङ्कणकिङ्किणीकाः ।
 उदस्युदयत्पुलकच्छलेन
 स्मरेपुसंख्यामिव दर्शयन्त्यः ॥ ३४ ॥
 तमाशु गोप्यो जगृहुस्तदानु-
 गृहोतवन्तं भगवन्तमन्तः ।
 कराङ्गिजङ्घाकटिकण्ठवत्तः-
 कपोलकेशांसमुज्जादिभाजः ॥ ३५ ॥
 कुचान्तरे तापभृति प्रतीत्यै
 कयापि कृष्णस्य करो न्यधायि ।
 भुजान्यया सौरभभृन्निजासे
 पदाम्बुजन्मा परया हृदि स्वे ॥ ३६ ॥
 अथैकया मूर्धनि पाणिपद्मं
 न्यधायि संध्यारुणमेतदीयम् ।
 स्वयं स केशग्रहमस्तनीवि
 चिरं यथासौ हरिणाप्यदुम्बि ॥ ३७ ॥
 हरिं फले काप्यवलम्ब्य धन्या
 मनीषितानामिव मूर्तमेकम् ।
 स्तनप्रसर्पेत्पुलका कदम्ब-
 युगेन पूजामकृतेव तस्य ॥ ३८ ॥
 सविभ्रमान्या कुटिलध्रुलीला-
 भ्रमत्प्रमत्तभ्रमरोस्तारम् ।
 घ्नतीव तीव्रप्रणया कटाक्षै-
 श्चिरं विदश्याधरमीक्षते स्म ॥ ३९ ॥
 परं परैका पुरुषं तमाप्य
 मुखाम्बुजं तस्य चिरं भजन्ती ।
 अत्राप्य नातृप्यदतिप्रमोदं
 पदाम्बुजं तस्य भजन् कृतीव ॥ ४० ॥
 निजाक्षिरन्धाध्वगतं निवेश्य
 निमील्य नेत्रे दयितं विराय ।
 ब्रजाङ्गनान्तः परिरभ्य कापि
 यमीव मोदन्नवदन्नमास्त ॥ ४१ ॥
 स्वयोगमायोपहृतातिभूरि-
 तनुं तमासाद्य सहस्रशेस्ताः ।

विराय चिक्रीडुरतस्तु तासां
 न काचिदासीदनवाप्रकामा ॥ ४२ ॥
 तमाप्य गोप्यः परितृप्यदन्त-
 र्महोत्सवोत्सर्पणनिर्वृताङ्गः ।
 पुनस्तदाप्रिप्रभवतिभाषो
 जहुर्वियोगेद्वमशेषमाधिम् ॥ ४३ ॥
 निरस्तनिःशेषवियोगतापं
 मुदान्तरात्मावगमेन पूर्णम् ।
 सनन्दनादिव्रजवद् ब्रजस्त्री-
 गणं स बिभ्रद्भगवान् बभाषे ॥ ४४ ॥
 अमन्दसौन्दर्यसमेन्दिराभि-
 विहर्तुकामः सह वल्लवीभिः ।
 ततोऽन्तरीपान्तरमर्कजाया
 जगाम जायाभिरिवेभराजः ॥ ४५ ॥
 तदा तरङ्गान्तररिङ्गणेन
 पतङ्गजायाः शिशिरः समीरः ।
 अवादवाप्रस्फुटकैरवादि-
 प्रसूनसौरभ्यमधुव्रतेभ्यः ॥ ४६ ॥
 सितावदाताः सिकताः सिताभ्राः
 प्रभावभूवन् बिहरिष्यतीह ।
 अभूत् प्रदीपः शशिबिम्बमेव
 वितानमप्यम्बरमृदुमुत्तम् ॥ ४७ ॥
 प्रभुर्विहर्तुं विविधोपचारान्
 न कल्पयामास कृतानुकल्पः ।
 किमन्यदन्योन्यमिहानुरागा-
 दपेक्षितं चौर्यरतप्रबन्धे ॥ ४८ ॥
 प्रदीपतल्पालयवक्त्रवास-
 विलेपनस्रक्कुसुमादिशून्ये ।
 नखाङ्गदन्तव्रतभेदहीने
 समुत्सुकाश्चौर्यरते युवानः ॥ ४९ ॥
 हरिर्यदासां कुचकुङ्कुमाङ्गं
 समग्रहीदासनमुत्तरीयम् ।
 अभून्मुनिस्कीर्तमनोऽधिकं तत्
 परिग्रहात् किं न शुभं प्रभूणाम् ॥ ५० ॥

निरस्तचे ॥ चकोटिदुर्ष-
 स्त्रिलोकदृष्टे रश्चिप्रपञ्चः ।
 समन्वितायावनिपन्निभानां
 स वल्लवीनां परिषदाभासीत् ॥ ५१ ॥
 अथ स्मरं तं निशि दीपयन्तं
 सविभ्रमस्मेरमुखाविपद्वाः ।
 निधाय तस्याङ्घ्रियुगं निजाङ्गे
 निपीडयन्त्यो लघु किंचिदूचुः ॥ ५२ ॥
 इदं किमाचक्ष्व वयं न विद्वे
 भजन्ति केचिद्व्रजतोऽनुरक्ताः ।
 भजन्ति ये ते भजतश्च केचि-
 द्भजन्ति नैवोभयथापि केचित् ॥ ५३ ॥
 युग्मम् ।
 उवाच गोपीर्मुदितो मुकुन्द-
 स्ततोऽन्तरात्मा विदिताखिलार्थः ।
 विधाय पश्चाद्गतगोपिकोच्च-
 कुचोपधानव्यवधानमीषत् ॥ ५४ ॥
 परस्परं ये दधतेऽनुरागं
 भजन्ति चान्योन्यमनन्यभावाः ।
 कथं मिथः स्वार्थजुषाममीषां
 मिषं विना सौहृदमस्तु धर्मः ॥ ५५ ॥
 सुतानिव स्वान् पितरः सदैव
 दयालवो येऽभजतो भजन्ते ।
 अनाविलोऽयं प्रतिभाति तेषां
 विभूषितश्च प्रणयेन धर्मः ॥ ५६ ॥
 भजन्ति नामी भजतोऽपि किंतु
 भजेयुरवाभजतोऽत्युदासाः ।
 मतात्मतत्त्वा यदि व.कृतज्ञा
 नरोऽथवा नष्टगतिर्गुरुधुक् ॥ ५७ ॥
 भजत्सु यन्मेऽभजनं वयस्या-
 स्तदप्यदश्चित्तदृढानुवृत्त्यै ।
 मनोऽनुवृत्तिर्मयि चेत् कथंचि-
 न्न शोचनीयं तदिहास्ति किंचित् ॥ ५८ ॥
 न लोकवेदाद्यनुरोधवत्यो
 भवत्य एकान्तमदेकचिन्ताः ।

वशीकृतोऽहं तदिहाभ्यसूयां
 न धन किं वो वितराणि योग्यम् ॥ ५९ ॥
 विधाय रूपं मम चित्तभित्तौ
 चिराय चिचं परिचिन्तयन्त्यः ।
 अपारसंसारजमोहमुक्ता
 मदात्मिकाः स्यात गृहेऽपि सत्यः ॥ ६० ॥
 कुलकम् ।
 इति निगदति सत्यमात्मतत्त्वं
 किरति सुधारसमीश्वरे युवत्यः ।
 मनसिजं वशिखा निपातधूत-
 स्वविरहवह्निदशोपशान्तिमायुः ॥ ६१ ॥
 इति श्रीमल्लक्ष्मणभट्टात्मजश्रीरामचन्द्रभट्टविरचिते
 गोपाललीलाख्ये महाकाव्ये एकादशः सर्गः ॥ ११ ॥ :::: ॥

॥ अथ विद्वशालभञ्जिकानाटिकायाः ॥

॥ तृतीयाङ्कस्य शेषः ॥

ततः प्रविशति निबिडोत्कण्ठो राजा खानशुचिर्विदूष-
 कश्च ।

राजा । अनुधाननाटितकेन ।

क्रमसरलितकण्ठप्रक्रमोल्लासितोर-

स्तरलितवलिलेखासूचसर्वस्वमस्याः ।

स्थितमतिचिरमुच्चैरयपादङ्गुलीभिः

करकलितसखीकं मां दिदृक्षोः स्मरामि ॥ ४ ॥

विदूषकः । मा समाधानभंगं कुण देवीपुरतो मेहला जीव-
 इदव्या । स्वगतम् । अहं दुष्टदासि शिवविस्मदि देऽण्डः कुसुदो
 चाराग्रणवभयो * ।

राजा । तद्वचनमनाकर्ण्य तदेव † पठति ।

विदूषकः । मा पुणो तं सुमर संदावदाङ्गी डाइणी खलु
 सा ‡ ।

राजा । किमात्थ संतापकारिणीति । तत्तत्र पञ्चमकाङ्क-
 लीकलगीतयः कर्णं कलुषयन्ति सुधास्यन्दिनी चन्द्रमूर्तिश्च-
 लुपी तापयति चन्दनरसनिष्यन्दस्तनुं दहति ।

* मासमाधानभङ्गं मे कुण देवी पुरतो मेहला जीवयितव्या । अथि
 दुष्टदासि निपतिष्यति ते ऽण्डः क्रुद्धश्चाराग्रणवभयोः ।

† क्रमसरलितेत्याद्येव ।

‡ मा पुनस्तां स्मर संतापदायिनी डाकिनी खलु सा ।

विदूषकः । भो वक्रं मय कहिदं तुमं जेव्व सव्वदे
सारमुच्चियोसि हंसो जेव्व जलहिं दुट्टमुट्टरेदि किं उण
भणामि अलसेण विअ विज्जा भक्ति दे विसुमरिदा देवी * ।

राजा । आशैशवात्पण्डितेमा देवी कथं विस्मर्यते । किंतु ।

देव्या निधायोपरि वामपादं
यत्सुन्दरीणां प्रसभेन युक्तम् ।
कृतं मनो रिव्यमथ द्विधा त-
त्तुल्यं विभज्य स्मरशासनेन ॥ ४ ॥

विदूषकः । ता हिन्दोलदोलिदं व दे चित्तं गमगमाहितो ण
विरमदि † ।

राजा । एवमेतत् । यतः

न मालनीदामविमर्दयोग्यं
न प्रेम नव्यं सहतेन्तरायम् ।
स्नानापि मोच्या नहि केसरस्रक्
देवी न खण्डप्रणया कथं चित् ॥ ५ ॥

विदूषकः । भोः किं एदेण दख्खिणवअणोवण्णासेण पुरा-
णपत्तमपेल्लिअ णो णवपल्लवे समुल्लसदि । णअतरुणगंठि-
अणअकंदलीकवलणलुट्ठो गंधहरिणो दवणअकेदारिआए अ-
हिरमदि ‡ ।

राजा । सखे निर्गलवागसि । यदनाशङ्कनीयं तदा शङ्कसे ।

विदूषकः । किं मम परकेरिकाए चिन्ताए ता भणीअसि
मा ससाधिभंगं मे कुण देवी पुरतो मेहला जीवइदव्वा § ।

ततः प्रविशति देवी प्रयता च मेखला विभवतश्च परि-
वारः ।

देवी । हला सुलखणे अपि संणिहिदो अंतेउरदुवार-
अग्गीवे अज्जउत्त चाराअणवअणो अ ॥ ।

सुलक्षणा । किं अण्णधा देवी विण्णवीअदि ¶ ।

* भो वक्रं मया कथितं, त्वमेव सर्वतः सारमुच्चिनोषि । हंस एव
जलाद्बुधमुद्धरति । किं पुनर्भणामि । अलसेनेव विद्या ते भटिति वि-
स्मता देवी ।

† तद् हिन्दोलदोलितमिव ते चित्तं गमागमाभ्यां न विरमति ।

‡ भोः किमेतेन दाक्षिण्यवचनोपन्यासेन पुराणपदे दूरीकृत्य नो नव-
प्रल्लवः समुल्लसति । न च तरुणान्यपर्याकाङ्क्षुरकवलनलुब्धो गन्धहरिणो
दमनककेदारिकायामभिरमति ।

§ किं मम परकीयया चिन्तया तद् भगवसे, मा समाधिभङ्गं मे कु
देवीपुरतो मेखला जीवयितव्या ।

॥ हला सुलक्षणे अपि संनिहितोऽन्तःपुरद्वारप्रयीवे “उपान्त्यप्रदेशे”
आर्यपुत्रचारायणब्राह्मणश्च ।

¶ किमन्यथा देवी विज्ञाप्यते ।

विदूषकः । एदं पग्गीवं ता उअविसदु प्पिअवअस्सो * ।
तथा कुतः ।

देवी । जअदुजअदु अज्जउत्तो अज्जचाराअण देसु मे धत्ते-
इआ भिख्वा जीआवेसु मेहलअं † ।

विदूषकः । एस सज्जो छि ‡ ।

मेखला । बट्टाज्जलिः । अज्ज चाराअण अअं जणो तुमं
महावंभणं सरणं पडिवज्जदि § । इति पादौ शिरस्यारोप-
यति ।

नेपथ्ये । कहिं कहिं सा दुट्टदासी एदे अस्से कालपुरिसा
सिंखलाहिं गले बाठं बंधिअ मेहलं येदुमाअदा ॥ ।

विदूषकः । बहुविधं दण्डकाष्टमुद्राम्य । जइ अहं पिंग-
लिआवल्लहे गंधव्वअविअक्खणो रक्खको चिट्ठामि । ता
को कालो के कालपुरिसा का वा कालसिंखला ¶ इति बहुविधं
वल्गति ।

मेखला । पादयोरन्तरे प्रविशति । भो परित्ताअस्सु मं ** ।

विदूषकः । उच्चैर्गायत्रपवार्य । भो पेक्खपेक्ख महाराअ-
विलासिणी मम्महरहाहिरुठं अत्तणो प्पिअवअस्सं । किंचि-
दुच्चैः । भो पेक्ख मे बह्मणत्तणं जेण खलखलाविदुसिंखला
कालपुरिसा पणट्टा †† ।

मेखला । अस्महे । जीवेदस्मि ‡‡ ।

विदूषकः । सास्कोदं विहस्य । आः दासीए दुधीए अली-
अविवाहविडम्बितो दुक्कुट्ठो णिवडिदो दे चाराअण बह्मणो
संपदमेत्तिकं आसंसे दीहसमगकंक्खणा भोटु मे बह्मणी, मेह-
ला विलक्खा रोदिति §§ ।

* एतत्पग्गीवं तदुपविशतु प्रियवयस्यः ।

† जयतुजयतु आर्यपुत्रः । आर्यचारायण देहि मे धात्रेयिकीं भिक्षां,
जीवय मेखलाम् ।

‡ एष सज्जोऽस्मि ।

§ आर्यचारायणाय जनस्त्वां महाब्राह्मणं शरणं प्रतिपद्यते ।

॥ कुत्रकुत्र सा दुष्टदासी एते वयं कालपुरुषाः शङ्खलाभिर्गले गाढं
बध्वा मेखलां नेतुमागताः ।

¶ यद्यहं पिङ्गलिकावल्लभो गान्धर्ववेदविचक्षणो रत्नकस्तिष्ठामि । तत्
कः कालः के कालपुरुषाः का वा कालशङ्खलाः ।

** भोः परित्रायस्व माम् ।

†† भोः प्रेक्षप्रेक्ष महाराज विलासिनीमन्मथरथाधिरुढमात्मनः प्रिय-
वयस्यम् । भोः प्रेक्षत मे ब्राह्मणत्वं येन खलखलायितशङ्खलाः काल-
पुरुषाः प्रनष्टाः ।

‡‡ अस्महे, “अयं शब्दः सोच्छ्वासविस्मये” । जीवित्तास्मि ।

§§ आः दास्याः दुहितः अलोकविवाहविडम्बितो दुःकुट्टो निपति-
तस्ते चारायणब्राह्मणस्तत्त्वांप्रतमेतावदाशंसे, दीर्घसमग्रकङ्कणा भवतु मे
ब्राह्मणीति ।

देवी । अज्जउत्त जुत्तं येमं सरिसं येमं जं दाणो मे पिअ-
सहि मेहला एवं विडंजीअदि * ।

विदूषकः । भोदीए जुत्तं येमं सरिसं येमं जं महाराअपि-
अवअस्से तथा विडंजीअदि † ।

देवी । अज्जस्स संबंधिओत्ति तुए सह एदाए वक्करं
किद ‡ ।

विदूषकः । संबंधिणीत्ति मए वि वक्करं किदं § ।

मेखला । देवि सक्कीअदि उत्तरं दातुं । पराजेदु एसो,
महाराओ एदस्स गुरुः । केअइकुसुमवासिदस्स खदिरसार-
स्स वि अण्णो गंधुमारो ॥ ।

देवी । कोपनाटितकेन सपरिवारा निष्क्रान्ता ।

विदूषकः । पार्श्वमवलोक्य । संपदं शिम्मक्खिअं मे पिअ-
वअस्सस्स ¶ ।

राजा । अतिविलम्बा देवी यतो रुदती गता ।

विदूषकः । रुदतुरुदतु किं स्से। मोत्तिआओ गलिसंति ता
इदो उज्जाणाहिमुहं एदु पिअवअस्से ** इति परिक्रामतः ।

विदूषकः । भो महकरट्टविदपाणी मसिणणिवेसिदपाद-
मुदो संचरजदो बहलालिपडलणिम्मिदं व को लकुलकलिद-
लम्मेव तैलमंजिदकज्जलपुंजसंजणिदं व इदणीलचुण्णसभूद
व सिदिकंठकठसंघडिदं व गाराअणतणुविणिगदं व मिअं-
ककलंकाणिक्कालिदं व कुवलअदलपरिकपिदं व तिमिरचक्क-
वाल अविण्णादसमविसमं अणिण्णादसामधवलं अपरिक्किण-
लहुदीहं अण्णिगददूरसंणिहिदं भुअणगअभगणं करेदि †† ।

* आर्यपुत्र युक्तमेतत्सदृशमेतद्विदानीं मे प्रियसखी मेखलैव विड-
म्यते ।

† भवत्या युक्तमेतत्सदृशमेतद्वन्महाराजप्रियवयस्यस्तथा विडम्यते ।

‡ आर्यस्य "मत्पितुः," संबन्धीति त्वयासहैतया वक्तुं "उपहास" कृतम् ।

§ संबन्धिनीति मयापि वक्तुं कृतम् ।

॥ देवी शक्यते उत्तरं दातुं, पराजयत्वेयः, महाराज एतस्य गुरुः,
केतकीकुसुमवामितस्य खदिरसारस्याप्यन्यो गन्धोद्धारः ।

¶ सांप्रतं निर्मलिकं मे प्रियवयस्यस्य ।

** रुदतुरुदतु किमस्या मौक्तिकानि गलिष्यन्ति । तदित उद्याना-
भिमुखमेतु प्रियवयस्यः ।

†† भोः मम करेत्स्यापितपाणिर्मसणनिवेशितपादमुदः संचरयतो
बहुलालिपटलनिर्यामतमिव कोकिलकुलकलितजन्मेव तैलमार्जितकज्ज-
लपुंजसंजनितमिव इन्द्रनीलवृक्षसंभूतमिव शितिकण्ठकण्ठसंघटितमिव
नारायणतनुविनिर्गतमिव मृगाङ्गुलङ्कनिकासितमिव कुवलपदलपरिक-
ल्पितमिव करिदानप्रवृत्तमिव तिमिरचक्रवालमविज्ञातसमविप्रममनिर्णी-
तश्यामधवलमपरिक्लिप्तलघुदीर्घमनधिगतदूरसंनिहितं भुवनगभङ्गिणं क-
रोति ।

राजा । एवमेतत् ।

तनुलम्बा इव ककुभः

क्ष्मावलपं चरणचरपाचमिव ।

वियदपि चालिकदघ्नं

मुष्टिग्राह्यं तमः कुसते ॥ ६ ॥

किं चित्क्रेयामि ।

उतंसः केकिपिच्छैर्मरकतवलयैः श्यामलैर्दोः प्रकाण्डे

हारः सान्द्रेन्द्रनीलैर्मृगमदरचितो वक्त्रपत्रपञ्चुः ।

नीलाङ्गैः शेखरश्रीरसितवसनताचेन्यभीक्रामिसारे

संप्रत्येयेज्जणानां तिमिरभरसखी वर्तते वेषलौला ॥ ७ ॥

नेपथ्ये ।

आवट्टिअदुदुमुदुकरतलिअजलणिहि सलिलसंचओ

तिहुवणभवणवलअविहुरणसुहारसधवलणकुचओ ।

चंदो मअणवल्लिपल्लवणमहोसहिसरिसजोहूओ

जअइ अण्णंकेलिभवणंगणचदणपंकवणओ * ॥ ८ ॥

अपिच ।

जणाणंदो चंदो हसइ मलिणी होइ गलिणी

विसट्टन्ते तारा रअणिसिरिहारा दिसिदिसि ।

रहंगा ददुंगा विरहसिहिणा ददुविहिना

इमे दुक्खक्कंता ससिकरकिन्ता विहडिदा † ॥ ९ ॥

पुनर्नेपथ्ये ।

ये पूर्वं यवसूचिसूचसुहृदो ये केतकायच्छद-

च्छायासाम्यभृतो मृणाललतिकालावण्यभाजोऽच ये ।

ये धाराम्बुविडम्बिनः क्षणमथो ये तारहारश्रिय-

स्तेऽमीष्काटिकदण्डडम्बरजितोजाताः सुधांशोः कराः ॥ १० ॥

अपिच ।

सदाश्चन्दनपङ्कपिच्छिलमिव व्योमाङ्गणं कल्पयन्

पश्यैरावतकान्तदन्तमुसलच्छेदोपमेयाकृतिः ।

* आवर्तितदुग्धमुग्धकरतलितजलनिधिसलिलसंचयः

त्रिभुवनभवनवलयविहुरणसुधारसधवननकूर्चकः ।

चन्दो मदनवल्लिपल्लवनमहोपधिसदृशज्योत्स्नः

जयत्यनङ्गकेलिभवनाङ्गणचन्दनपङ्कवर्यकः ॥ ८ ॥

† जनानन्दश्चन्दो हसति मलिनी भवति नलिनी "विसदन्ती,"

विकसन्ति ताराराजनिश्रीद्वारा दिशिदिशि ।

रथाङ्गा दग्धाङ्गा विरहशिखिना दग्धविधिना

इमे दुःखाक्रान्ताः शशिकरकिरन्ता विघटिताः ॥ ९ ॥

उद्गच्छत्ययमच्छमौक्तिकलताप्रालम्बलम्बैः करै-

मुग्धानां स्मरलेखवाचनकलाकेलिप्रदोषः शशी ॥ ११ ॥

विदूषकः । एसा भो कलकण्ठी ग्राम देवी ग्रामरिणी तीए
वचनादो पुण्णिमाचंदोदयं कप्पूरचंडणामधेयो मागधो अ-
हिणंदेदि मित्रकुञ्जोतलच्छिं ता ममावि वडुदि तुंडकंडूः
अहं पि वणिणस्सं, ससिबोलग्राहिं ठलिओ जोगहाखडिआ-
रसो मसीकुण्ड गक्कत्तक्करमालं गहफलणं तिमिरकञ्जलिए* ।

राजा । सखेनाद्यापि शैशवोक्तेरतिरिच्यते ।

विदूषकः । किं विअ मक्कडो उवट्ठाणं करंतो चुक्कदि,
अहवा, तरुणोत्तीहं वण्णइस्सं† ।

अकंकणमकुंडलं दसदिसा बहूमंडणं

अचंदणमकुंडं धरणिमंडलीभूषणं ।

असोसणममोहणं मअरलंछणस्साउहं

मित्रंकिरणावलीणहअलम्मिपुंजिज्जए ॥ १२ ॥

राजा । समन्तादवलोक्य । मदनाकृतमभिनीय । भगव-
न्यामिनीनाथ कस्तवायं विरुद्धो विधिः ।

सूतिर्दुग्धसमुद्रतो भगवतः श्रीकौस्तुभो सोदरौ

सोहार्दं कुमुदाकरेषु किरणाः पीयूषधाराकिरः ।

स्पर्धाते वदनाम्बुजैर्मृगदृशां तत्स्याणुचूडामणे

हंहेचन्द्रकथंनु सिञ्चसिमयि ज्वालामुचोरोचिषः ॥ १३ ॥

अपिच ।

यन्त्रद्रावितकेतकोदरदलस्रोतस्त्रियं बिभ्रती

येयं मौक्तिकदामगुम्फनविधेर्यौग्यच्छविः प्रागभूत् ।

उत्सेच्या कलशीभिरञ्जलिपुटेग्राह्या मृणालाङ्कुरैः

पातव्या च शशिन्यमुग्धविभवे सा चन्द्रिका वर्तते ॥ १४ ॥

विभाव्य । वैमत्यमेव वा शशलक्ष्मणो मादृग्जनप्राणसं-
देहहेतुः, वैशद्यमेव वा विषमं विषस्य । चतुर्दिशमवलोक्य ।
साभ्यर्थनम् ।

* एषा भोः कलकण्ठी नाम देवी नागरिणी “वाद्यवादनकर्त्री”
तस्या वचनात् पूर्वमाचन्दोदये कप्पूरचन्दनामधेयो मागधोभिनन्दयति
मृगाङ्गोद्योतलक्ष्मीं, तत् ममापि वर्धते तुण्डकण्डूः अहमपि वर्धयिष्ये
शशिमयीपात्रात्यन्दिता ज्योत्स्नाखडिकारसो मशीकरोति नक्षत्रमालां
नभःकलके तिमिरकञ्जलिने ।

† किमिवमर्कट उपस्थानं कुर्वन् विस्मरति । अथवा तरुणोक्तिभिर्व-
र्धयिष्ये ।

अकङ्कणमकुण्डलं दशदिशो वधूमण्डनं

अकुंडुमचन्दनं धरणिमण्डलीभूषणम् ।

अशोषणममोहणं मकरलाञ्छनस्याङ्कुशं

मृगाङ्गकिरणावली नभस्तलेऽपि संयुज्यते ॥ १२ ॥

अयि पिबत चकोराः कृत्स्नमुन्नाम्य कण्ठं

क्रमकवलनचञ्चुचञ्चुवश्चन्द्रिकाम्भः ।

विरहविधुरितानां जीवितचाणहेतो-

र्भवति हरिणलक्ष्मा येन तेजोदरिद्रः ॥ १५ ॥

पुरोऽवलोक्य । सैवयं मृगाङ्गावली ।

विदूषकः । भो मित्रकावलि ज्जेव्व एसा गहु रक्खुवन्दस्स
एत्तिओ कंतिवित्थारो* ।

राजा । ततः कदलीलतान्तरितावेव शृणुवस्तावदस्या
विश्रम्भजल्पितानि । आतृप्तिं पिबेतां अवसी रसायनम् ।
तथा कुरुतः ।

॥ एतदङ्कशेष उत्तराङ्के ॥

* भोः मृगाङ्गावल्येषा न खलु एकचन्द्रस्य एतावान्कान्तिविस्तारः ।

THE
VAISĒSHIKA APHORISMS
OF
KANĀDA.

NINTH BOOK, SECOND DAILY LESSON.

(Continued from page 180.)

एतेन शाब्दं व्याख्यातम् ॥ ३ ॥

Aph 3 By this verbal [knowledge] is explained.

Another section is commenced with the view of in-
cluding in inferential knowledge other forms of evidence
That knowledge which under the name of verbal know-
ledge, knowledge whereof words are the instrument, is
approved by the Naiyāyikas and others, is explained by
this, by the nature of illation, that is, as derived from
an inferential mark. Verbal knowledge, like inferential,
requires consideration of pervasion [or invariable con-
comitance], and of the nature of the attributes of the
subject of the question For example, such and such ver-
bal meanings are mutually connected, inasmuch as they
are recalled by terms involving an ellipse &c, as in the
aggregate of verbal meaning, Drive the cow hither. In
this instance a man infers the mutual connection, on
recognising that there is something recalled by a
plurality of terms requiring others to complete the sense
pervaded by mutual connection of the meaning of the
terms. U.

प्रमाणान्तराणि लैङ्गिकेऽन्तर्भावयितुं प्रकरणान्तरमारभते । शाब्दं
शब्दकरणकं ज्ञानमिदमिति यच्चैयायिकादीनामभिमतं तदप्येतेन लैङ्गिक-
त्वेन लिङ्गप्रभवत्वेनैव व्याख्यातं यथा व्याप्तिपक्षधर्मताप्रतिसन्धानपेक्षं
लैङ्गिकं यथा शाब्दमपि तथाहि एते पदार्थाः मिथः संसर्गवन्तः आकाङ्क्षा-
दिमिथः स्मारितत्वात् गामभ्याजेति पदार्थसार्थवत् तत्रहि आकाङ्क्षादि-
मत्पदकदम्बस्मारितत्वं पदार्थानां मिथः संसर्गवत्त्वव्याप्यं गृहीत्वैव संसर्ग-
वत्त्वमनुमिनोति ॥

* By this, by the explanation of inferential knowledge verbal knowledge or cognition produced by knowledge, of words, is explained. The Naiyāyikas and others hold that there is a kind of experiential cognition termed apprehension of construction, differing both from perception and inference. In the teaching of the Vaiśeṣikas this is not admitted. In the case of verbal knowledge they hold that what takes place is inference regarding contiguity of the senses of terms. For instance upon hearing the proposition 'The cow exists,' it is inferred that the cow is characterised by existence inasmuch as this is recalled by the term wherein resides implication of words to be supplied favourable to apprehension of construction characterised by the notion of existence in the proper object qualified, as in [the familiar instance of] a water-pot; or the inference results from what is recalled by the term *cow*, this term being uttered together with *exists*, as in the case of the eye; but there is no peculiar kind of cognition produced by words. For according to the doctrine of the Naiyāyikas also, apprehension of construction is impossible unless there be assurance that terms were pronounced consecutively in virtue of their forming a sentence, since such assurance is a pre-requisite. V.

हेतुरपदेशो लिङ्गं प्रमाणं करणमित्यनर्थान्तरम् ॥ ४ ॥

Aph. 4. There is no difference of meaning in argument, reason, mark, evidence, and instrument.

* Though the term *reason* (*upamāna*) applies in technical language to merely apparent argument [or fallacy] yet it applies also to a term, according to the derivation, something being reasoned or affirmed thereby. It is of inferential knowledge that a term, in its character of inferential mark, is the cause. A term is also the instrument of illative certainty. Similarly instrumentality resides in a term in its character of inferential mark. There is no difference of meaning, therefore, in argument, reason, mark, evidence, and instrument. These

* एतेन लैङ्गिकज्ञानकरणेन शब्दं शब्दज्ञानजन्यज्ञानमपि व्याख्यातं कथितमित्यर्थः नैयायिकप्रभृतिभिर्नव्यबोधनामकं प्रत्यक्षानुमितिभिन्नमनुभवरूपं ज्ञानं मन्यते वैशेषिकमतस्तु न तदङ्गीकारः पदज्ञानस्थले पदार्थसंज्ञस्थानुमितिरिव भवति तथाहि गौरस्तीतिवाक्यश्रवणान्तरं गौरस्तितावान् स्वधर्मिकास्तित्वान्वयबोधानुकूलाकाङ्क्षाश्रयपदस्मारितत्वात् घटवत् अस्तपदसमभिव्याहृतगौरपदस्मारितत्वाद्वा चतुर्विदित्यनुमानमेव नतु शब्दजन्यो विलक्षणबोधः पदानामेकवाक्यतापक्षत्वरूपसमभिव्याहृतत्वनिश्चयं विना न्यायनयेऽप्यन्वबोधस्यानुत्पत्त्या पूर्वं तस्यावश्यकत्वात् ॥

* अपदेशशब्दो यद्यपि परिभाषया हेत्वाभासे वर्तते तथापि अपदिश्यते कथ्यतेनेनेतिव्युत्पत्त्या शब्देऽपि स वर्तते शब्दश्च लिङ्गविधया लैङ्गिकज्ञान एव हेतुरिति अनुमितिप्रमितिकरणञ्च शब्दोऽपि एवं लिङ्गविधया करणत्वमपि शब्दे वर्तते तथाच हेतुरपदेशो लिङ्गं प्रमाणं करणमित्यनर्थान्तरं एते शब्दा एकस्य लिङ्गस्य बोधकाः नतु हेत्वाभासमात्रबोधकाः हेत्वाभासस्यानुमापकत्वेऽपि शब्दस्यानुमापकत्वे न काचिदनुपपत्तिरित्याशङ्कितुर्भान्तिर्महतीतिभावः ॥

terms denote only the inferential mark, and do not denote only that which is fallacious. There is therefore no impossibility in the fallacious not producing an inference, and the term producing an inference, and great, accordingly, is the error of the objector. V.

अस्येदं बुद्धपेक्षितत्वात् ॥ ५ ॥

Aph. 5. Because they are implicated in the notion of this belonging to that.

* It is laid down that recognition through similarity (*upamāna*) &c., are included in inference, because their nature is such that there arises respecting them an implication of the notion that such and such an argument, included, belongs to such and such a major, inclusive; in fine, because they involve a knowledge of pervasion [or universal concomitance]. It is to be supplied as an ellipse, that the nature of inference belongs to the cognitions instanced as recognition through similarity, presumption, probability, and traditional teaching. Of these the cognition produced by recognition through similarity is the perceptive cognition of a

* उपमानादेरप्यनुमान एवान्तर्भाव इति प्रतिपादयति । अस्य व्यापकस्य साध्यस्य इदं साधनं व्याप्यमिति बुद्धेर्यापेक्षा सा जाता येषां तत्त्वात् व्याप्तिज्ञानसापेक्षत्वादिति तु फलितार्थः उपमानार्थापत्तिसम्भवैतिव्यस्त्यलीयबुद्धीनां लैङ्गिकत्वमिति शेषः । तत्रोपमानजन्या बुद्धिस्तावत् ग्रामीणस्य प्राथमिकगवयचक्षुःसंयोगानन्तरमयं गोसदृश इति प्रात्यक्षिकं ज्ञानं ततो गोसदृशो गवयपदवाच्य इत्यतिदेशवाक्याभ्यां स्मरणं तत एतज्जातीयो गवयपदवाच्य इति या बुद्धिर्भवेति सापमिति रिति न्यायमतानुसारिणः काणादमते तु सऽनुमितिरिव गोसादृश्यलिङ्गेन गवयपदवाच्यत्वव्याप्यतया गृहीतेन गवयपदवाच्यत्वस्यानुमितेरिव तदानीं जननात् व्याप्तिर्थाविरुद्धशयाञ्च न भवत्येव गवयपदवाच्यत्वधीरिति । अथवा गवयप्रत्यक्षानन्तरं गवयपदं गवयत्वप्रवृत्तिनिमित्तकम् असति वृत्त्यन्तरे वृद्धेस्तत्र प्रयुज्यमानत्वात् यथा गोपदं गोत्वप्रवृत्तिनिमित्तकम् यद्वा गवयपदं सप्रवृत्तिनिमित्तकं साधुपदत्वादित्यनुमानेन पक्षधर्मेताबलादुपगम्यत्वप्रवृत्तिनिमित्तकत्वं भासते इति । मीमांसका अर्थोपत्तिं प्रमाणात्तरं मन्यन्ते तथाहि यत्र देवदत्तस्य शतवर्षजीवित्वं ज्ञेयं तःशास्त्रादवगतं जीविना गृह्यसत्त्वञ्च प्रत्यक्षादवगतं । तत्र शतवर्षजीवित्वाभ्यासानुपपत्त्या बहिः सत्त्वं कल्प्यते तदनुमानेन गतार्थत्वाच्चेत्यतः तथाहि जीवित्वस्य बहिः सत्त्वसहस्रत्वाभ्यामप्यप्यत्वं गृह्यं तं तत्रान्यतरसिद्धौ जायमानायां गृह्यसत्त्वबाधात् बहिः सत्त्वमनुमिनोतीति भासते एवं पीनो देवदत्तो दिवा न भुङ्क्ते इत्यादि पीनत्वस्य भोजनव्याप्यत्वावगमाद्भोजनं सिध्यत् दिवाभोजनबाधे रात्रिभोजनं सिध्यति । एवं सम्भवैतिव्येयोरपि प्रमाणात्तरत्वं मन्यन्ते पौराणिकाः तथाहि सम्भवो भूयः सहचाराधीनज्ञानं यथा सम्भवति ब्रह्मण्ये विद्या सम्भवति सहस्रे शतमत्र च व्याप्तिर्नोपेक्ष्यतेति ते ग्रामाश्रयः एवमैतिह्यमिति होचुरित्यनेन प्रकारेण यदुच्यते तद्विद्विर्निर्दिष्टप्रवृत्तकं परम्परागतं वाक्यं यथा वटे वटे यत्न इत्यादि तस्याप्राक्तत्वाविश्वयाच शब्देऽन्तर्भाव इति पौराणिकानभिमान्यः तदेतन्मतं न समीचीनम् ऐतिह्यस्य शब्दरूपतयाऽनुमानएवान्तर्भावात् सम्भवोऽपि व्याप्तिसापेक्षेऽनुमान एवान्तर्भवति तन्निर्पेक्षस्तु प्रमाणमेव न तदुक्तं गौतमीये शब्द ऐतिह्यानर्थान्तरभावादनुमानेऽर्थापत्तिसम्भवाभावानामनर्थान्तरभावाच्चाप्रतिषेधः इति भट्टमते वेदान्तमते चानुपलब्धेरपि प्रमाणात्तरत्वमस्ति तथाचाभावयहोभवतीति तन्मतमपि न मनोरमम् अनुपलब्धिस्थले इन्द्रियसम्बद्धविशेषणताप्रत्यासत्त्या प्रत्यक्षमेव भवतीति तत्र चानुपलब्धेः कारणत्वं न विप्रतिपद्यामहे प्रमाणात्तरत्वन्तु तस्या न युक्तिपदवीं स्पृशतीति संक्षेपः ॥

rustic after the first conjunction of his eye with a gayal that it is like a cow. Next ensues recollection of the ampliative proposition that by the term gayal an animal like a cow is designated. The cognition that arises that an animal of the present kind is designated by the term gayal is a recognition through similarity. Thus the followers of the Nyāya doctrine. In the teaching of Kaṇāda this is merely an illation, because there is produced at that time only an inference of the designation of the term gayal by means of similitude to a cow as an inferential mark included under designation by the term gayal; while the notion of the applicability of the term gayal does not so much as come into being under the circumstance of absence of the notion of pervasion. Or else the term gayal, after perception of a gayal, occasions a sense of the nature of a gayal, it having no other function, since it has been applied to that object by the ancients just as the term cow is the occasion of a sense of the nature of a cow. Or it may be that the occasion of the sense of the nature of a gayal appears from the force of the attribution concerning the subject of the question, by means of the inference that the term gayal is an occasion of a practical acceptance inasmuch as it is a legitimate term. The Mīmāṃsakas hold that presumption is another form of evidence. For instance, when it has been ascertained from astrology that Deva-datta is to live for a hundred years, and from observation that he has no house to live in, it is next presumed that, inasmuch as his living a hundred years is otherwise impossible, he must live in the open air. This as being a fact of implication is not accepted by them as an inference. In this example, inasmuch as the notion of living involves the notion of living either in a house or in the open air, and inasmuch as it is impossible that he should live in a house, the other alternative being established, his living in the open air appears in the process of illation. In like manner in the familiar example Deva-datta is stout but does not eat by day, [therefore he eats at night], it being settled that he must eat, since stoutness is observed to be pervaded [or universally accompanied] by eating, and it being contrary to hypothesis that he should eat by day, it follows that he eats at night. Similarly the Paurāṇikas hold probability and traditional teaching to be other forms of evidence. Probability is a cognition dependent on a plurality of concomitances, as for instance learning is probable in a Brāhman, and a hundred instances are probable among a thousand, while there is no pervasion [or universal concomitance] necessitated. Such is their view. In like manner traditional teaching, which is delivered in the form Thus indeed they have declared, for this is a proposition derived through a succession of

witnesses and having no determinate author. For instance In every sacred fig-tree a Yaksha dwells &c. This, in the view of the Paurāṇikas, being ascertained as having been declared by competent authority, is not included under verbal knowledge. This doctrine of theirs is not correct, for traditional teaching being a kind of verbal knowledge is included under inference. Probability, also, so far as it involves a pervasion is included under inference, and so far as it is irrespective of universal concomitance, it is not a form of evidence at all. Accordingly it is declared in the aphorisms of Gaṇṭama, Inasmuch as traditional teaching is not a different thing, it is not denied of verbal knowledge, and inasmuch as presumption, probability, and impossibility are not different things, they are not denied of inference. According to the doctrine of Bhaṭṭa and that of the Vedānta non observation is also another form of evidence, and apprehension of non-existence takes place thereby. This doctrine also cannot be accepted. In the case of non-observation it is perception that arises by means of a presentation of attribution connected with the organs of sense. We do not controvert the fact that this is the cause of non-observation, but to maintain that non-observation is an independent form of evidence does not belong to the course of propriety V.

आत्ममनसोः संयोगविशेषात् संस्काराच्च स्मृतिः ॥ ६ ॥

Aph. 6. Reminiscence [results] from a particular conjunction of the soul with the internal organ, and from reproduction.

The word results is to be supplied. The particular conjunction is reflection and other attention. From this, as the non-coincident cause, reminiscence, a kind of knowledge, is produced in the soul, as the co-inherent cause. The instrumental cause is stated in the words from reproduction and by the particle and the active element of former experience is involved. This recollection [or reminiscence] imitates the correctness or incorrectness of the previous experience, such being the recollection of one who mistakes a rope for a snake and flees from it. Reminiscence does not take place always in every case, since it depends on the resuscita-

उत्पद्यत इतिशेषः संयोगविशेषः प्रणिधानादिसन्निधानम् एतस्मा-
मिमवायिकारणादात्मनि समवायिनि स्मृतिर्विद्वान्विशेष उत्पद्यते नि-
मित्तकारणमाह संस्कारादिति चकारेण व्यापारी पूर्वानुभवः समुच्चयते
अनुभवयाथायथायार्थमियमनुविधत्ते रज्जुमुज्झतयोपलभ्य पलायितस्य
तथैव स्मृतेः नच सततं स्मृतिप्रसङ्गः संस्कारोद्धोधाधीनत्वात् आर्षं ज्ञानं
सूत्रकृता पृथग् लक्षितं योगिप्रत्यक्षान्तर्भावितं पदार्थप्रदेशाख्ये तु प्रकरणे-
तदुक्तं तद्वया आम्नायविधातृणात्मवीणामतोतानागतवर्तमानेष्वतीन्द्रिये-
षु धर्मादिषु ग्रन्थोपनिबद्धेषु वा लिङ्गाद्यनपेक्षादात्ममनसोः संयोगा-
द्धर्मविशेषाच्च प्रातिभं ज्ञानं यदुत्पद्यते तदार्थम् इति तच्च कदाचित्कौ-
किकानामपि भवति यथा कन्यका वदति श्वो मे भ्राता गन्तैतिदृश्यं
मे कथयतीति ॥

tion of a mental impression. The knowledge of inspired sages is not separately defined by the author of the aphorisms, being included in the perception of ascetics but it is stated in the section entitled Enunciation of the categories that the presentative cognition which is declared to belong to inspired sages, the promulgators of revelation, resulting from particular merit, from conjunction of the soul and the internal organ irrespective of inferential marks &c, and conversant about supersensible objects past, present, and to come, about merit &c, and about the contents of books, is called the knowledge of inspired sages. This belongs also at times to ordinary people, as when a young maiden says My heart assures me that my brother will depart tomorrow. U.

² Reminiscence arises from a particular conjunction of the soul and the internal organ, that is, from a conjunction of the soul and the internal organ accompanied with a desire of recollection, from reproduction in its common form called resuscitation, and from an excitant implied by the particle and. The instrument therein is purpose, not identical with disregard; the operation [or active element] is reproduction; the excitants are the concomitants [or associated ideas]; the non-conherent cause is conjunction of the soul and the internal organ; and the instrumental cause is reflection &c., consisting of the desire of recollection. V.

तथा स्वप्नः ॥ ७ ॥

Aph. 7. So also dreaming.

³ As reminiscence results from a particular conjunction of the soul and the internal organ, so also does cognition in dreaming. Cognition in dreaming is the intellection of the internal organ which arises by means

⁴ आत्ममनसोः संयोगविशेषात् सुस्मृप्रादिसहिताद्वात्मनःसंयोगात् संस्कारात् समानाकारात् भावनाख्यात् चकारादुद्वेधाकाच्च स्मृतिर्भवति तत्र च उपेक्षानात्मकनिश्चयः करणं संस्कारोद्वेगात् उद्वेधाकास्तत् सङ्कारिणः आत्मनःसंयोगोऽसमवायिकारणं सुस्मृप्युपप्रादिविधानादिकं निमित्तकारणमित्यर्थः ॥

⁵ यथात्ममनसोः संयोगविशेषात् संस्काराच्च स्मृतिस्तथास्वप्नज्ञानमपीत्यर्थः । उपरतेन्द्रियग्रामस्य प्रलीनमनस्कस्य इन्द्रियद्वारेण यदनुभवं मानसम् तत् स्वप्नज्ञानम् तच्च त्रिविधं किञ्चित् संस्कारपाटवात् कामी क्रुद्धो वा यमर्थमादृतश्चिन्तयन् स्वपति तस्य तस्यामवस्थायां प्रत्यक्षाकारं ज्ञानं पुराणादिश्रवणजनितसंस्कारवशाज्जायते कर्णार्जुनीयं युद्धमिदमित्याकारम् किञ्चिद्भातृनां वातपित्तश्लेष्मणां दोषात् तत्र वातदोषाद्वाकाशगमनवसुन्धरापर्यटनव्याघ्रादिभयपलायनादीनि पश्यति पित्तोपचयदोषमहिम्ना बह्विप्रवेपथ्विज्वालानिङ्गनकनकपर्वतविद्युल्लताविस्फुरणदिग्दाहादिकं पश्यति श्लेष्मदोषप्रख्यात् समुद्रसन्तरणनदीमञ्जनधारासारवर्षणजतपर्वतादि पश्यति शृङ्खलानां तज्जन्मानुभूतेषु जन्मान्तरानुभूते वा सिद्धोपप्लुतान्तःकरणस्य यज्ज्ञानमुत्पद्यते तत्र शुभावदेकं धर्मात् गजाराहणपर्वताराहणकृत्रणाभगायसमञ्जसराजसन्दर्शनदिविषयकम् अधर्मात् वैश्वदेवजन्तानां गणनादौ रेतस्यगणनादौ जन्तानां विवाहदर्शनादि विषयकं मन्त्रानुष्ठानप्रवृत्त्यां च कर्मणामभेदात् कारणत्वं गुणप्रधानभावमाश्रित्यायं विभागो द्रष्टव्यः ॥

of the organs of sense in one whose senses are at rest, and whose internal organ is absorbed. This of three kinds It arises partly from acuteness of reproduction, whatever object one in love or anger thinks of intently when he goes to sleep taking with him in that state the form of perceptive cognition, through the influence of mental reproductive power produced by previous hearing of the legendaries [Purānas] &c, in the form This is the contest between Karna and Arjuna, and the like, It arises partly from derangement of the bodily affections wind, bile and phlegm. Of these, one under disorder of the wind experiences transit through the air, wandering about on the earth, fleeing with fear from tigers &c, another by the excess of the derangement caused by increase of bile experiences entrance into fire, the embracing of flames of fire and sees golden mountains, the corruscations of flashing lightning, the conflagration of the spheres &c, another through predominance of phlegmatic disorder experiences passages through the sea, immersions in rivers and sprinklings with showers of rain, and sees mountains of silver and the like. Through the influence of deserts, also, in the cognition which is produced in the internal organ immersed in the experiences of this or former states of being, arises auspicious imagination, due to merit, and having as its objects the riding upon elephants, ascent of mountains, assumption of the princely umbrella, feasting upon rice and milk, interviews with the sovereign, and the like; while through dement arises dreaming imagination of unction with oil, the falling through blindness into a well, riding upon camels, immersion in mire, the sight of one's own nuptials and the like. Herein the three are conjointly causes, and this division is to be considered as reposing on the relation of predominance among the qualities U.

स्वप्नान्तिकम् ॥ ८ ॥

Aph. 8 [So also] consciousness in dreaming.

¹ Some one may say The cognition which arises in the midst of a dream, in the form of recollection of that which is experienced in dreaming cognition, has not the nature of dreaming, inasmuch as it is an experience of dreaming; whence then does it arise? The answer is

² ननु यज्ज्ञानं स्वप्नमध्ये स्वप्नज्ञानानुभूतस्यैवार्थस्य स्मृतिरूपं जायते तत्र स्वप्नत्वं न वर्तते स्वप्नस्यानुभवरूपत्वात् तयाच कस्मात् कारणात्तदुत्पत्तिरित्यत आह । तथेति पृष्ठं नृणां तदनुभवे तेनात्ममनसोः संयोगविशेषात् संस्काराच्च यथा स्वप्नस्यास्मृतिरन्तिकमपीत्यर्थः । एतावानेव विशयो यत् स्वप्नज्ञानं पूर्वानुभवजनितं संस्कारात् स्मृतिरन्तिकं तत्त्वज्ञानात्त्वज्ञानानुभवजनितसंस्कारादेव तदुक्तं प्रत्यक्षदेवाचार्यैः अतीतज्ञानप्रत्यक्षेणात् स्मृतिरेव इति । उक्तञ्च युक्तिकारैः अनुभूतवस्तुस्फुरणार्थतया न स्मरणादर्थान्तरं स्वप्नज्ञानम् इति । स्वप्नमध्ये प्रमाभूतं यज्ज्ञानं तत् स्वप्नान्तिकमिति केचित् यथा शय्यायां शयानोऽस्मीत्यादि ॥

furnished in the aphorism 'The words *So also* are to be taken in from the preceding aphorism The meaning, therefore, is that as dreaming, so also the consciousness in dreaming, arises from a particular conjunction of the soul with the internal organ, and from reproduction. The difference extends thus far that cognition in dreaming results from reproduction produced by former experience, while consciousness in dreaming results from reproduction produced by experience arising at the very time. It has therefore been stated by Praśasta-devāchārya that from looking back upon past cognitions recollection only results, and the author of the Vṛtti says that cognition in dreaming, being a flash of experienced objects is not a different thing from reminiscence. Some teach that consciousness in dreaming is knowledge amounting to certitude during dreams, such as that one is lying in bed. U.

धर्माच्च ॥ ९ ॥

Aph. 9. Also from merit.

* A cause of dreams and of consciousness in dreaming is added. The particle *also* implies the addition of merit. The explanation of this has already been given U.

इन्द्रियदोषात् संस्कारदोषाच्चाविद्या ॥ १० ॥

Aph. 10. Nescience [results] from derangement of the organs of sense, and from imperfection in reproduction.

* Intelligence according to another mode is divided into two kinds, certitude and incertitude. Of these, the cause of incertitude is stated. Derangements of the organs of sense are ophthalmia &c. Imperfection in reproduction is the resulting from erroneous experience. The particle *and* implies the addition of such imperfections as remoteness &c, and as assumptions of which the inferential mark [or middle term] is illegitimate. The cause then of nescience or incertitude is imperfection; and imperfection, as consisting of biliousness, remoteness &c, is of various kinds V.

तदुष्टज्ञानम् ॥ ११ ॥

Aph. 11. This [nescience] is imperfect cognition.

* स्वप्नस्वप्नान्तिकयोः कारणं समुच्चिनोति । अधर्मसमुच्चयार्थश्चकारः कृतव्याख्यानमेतत् ॥

* प्रकारान्तरेणापि बुद्धिर्द्विविधा प्रमाप्रमाचेति तत्राप्रमायाः कारणमाह । इन्द्रियदोषः काचादिः संस्कारदोषोभ्रमानुभवजातत्वादिः चकारः राक्षसत्वादिरूपाणाममल्लिङ्गपरामर्शदिरूपाणाञ्च दोषाणां सङ्ग्रहः तथा-स्त्रातिशयायामप्रमायां दोषः कारणं दोषस्तु पिनदूरत्वादिरूपो नानाविध इत्यर्थः ॥

* This, an indeclinable word, conveying the general sense of the pronouns, refers to nescience. This nescience is defective cognition, cognition assertory of too much or too little, cognition determined by the form of the wrong object and asserting that this is in that, a cognition the form of which does not reside in its subject. Imperfection is defined as being uncertainty of cognition. Suspense, therefore, though admitting of one valid alternative, is vicious, being identical with inattention. The four [forms of nescience], therefore, [known as] suspense erroneous assurance, dreaming, and non-apprehension are hereby implied U.

अदुष्टं विद्या ॥ १२ ॥

Aph. 12. [Cognition] free from imperfection is science.

* The word cognition is to be supplied from the preceding aphorism. Science is experience of that wherein there is cognition free from imperfection, that is, produced by organs of sense which are not deranged; or experience the form of which resides in a common substratum, or experience such that that which is not its form does not reside in its subject, and this is of two kinds, immediate and inferred U.

आर्षे सिद्धदर्शनञ्च धर्मेभ्यः ॥ १३ ॥

Aph. 13. The knowledge of inspired sages, and perfect vision [result] from merits.

* Some might ask wherefore the knowledge of ascetics is not nescience, since imperfection of the objects, as remoteness &c, is possible in such cognition. To this the answer is furnished in the aphorism. The knowledge of inspired sages, which is produced by merit acquired by asceticism, the perfect vision, the

* तदित्यव्ययपदं सर्वनामसमानार्थकमविद्यां परामुशति साविद्यादुष्टज्ञानं व्यभिचारिज्ञानमेतस्मिन्स्तदितिज्ञानं व्यधिकरणप्रकारावच्छिन्नविशेषाद्युत्तिप्रकारकमिति यावत् दोषश्च ज्ञानस्यानिश्चयरूपत्वमपि तेनेककोटिसत्त्वेऽपि संशयोदुष्ट एवानवधारणात्मकत्वात् तदनेन संशयविपर्यस्वज्ञानाध्यवसायानाञ्चतुर्गोमप्युपसंग्रहः ॥

* ज्ञानमित्यनुवर्तते अदुष्टमदुष्टेन्द्रियजन्यं यत्र यदस्ति तत्र तदनुभवो वा समानाधिकरणप्रकारानुभवो वा विशेषाद्युत्तिप्रकारकानुभवो वा त्रित्येत्यर्थः तच्चाध्यक्षं लैङ्गिकञ्च द्वयमेव ॥

* ननु योगिनां ज्ञानं कथमविद्या न भवति दूरत्वादिरूपविषयदोषस्य तत्रापि सम्भवादत् आह । आर्षमृषीणां योगजधर्मेण जनितं यत् सिद्धदर्शनं सिद्धानां सतां सर्वेषां वस्तूनां दर्शनं तद्धर्मेभ्यो जायते ननु तत्राधर्मकारणमिति न तत् कदाचिदपि भ्रमरूपं भ्रमं प्रति अधर्मस्य हेतुत्वात् योगिनां ज्ञानान्तु धर्ममात्राधीनं प्रमारूपमेव भवति दूरत्वादेर्विषयदोषस्य तत्र भ्रमत्वात्सम्पादकत्वात् दोषाणां भ्रमजनकत्वधर्मसहकारिण्येति तदुक्तं केचित् सिद्धेन मन्त्राद्याभिमन्त्रितेन गुटिकाज्जनविशेषादिना यद्धर्शनं भवति तदपि आर्षवत् धर्मेभ्य एव भवति अतएव रघुवंशे अतीन्द्रियेष्वप्युपपन्नदर्शने बभूव भावेषु दिलीपनन्दनः इत्यादिकमपि साधु सङ्गच्छते तथाच तादृशज्ञानमपि धर्ममात्राधीनतया प्रमारूपमेव भवतीति भाव इति व्याचक्षते ॥

vision of all objects perfect or real, arises from merits. If it be suggested that demerit may be the cause thereof, we deny this, for such knowledge is never erroneous, and demerit is the cause of error. But the knowledge of ascetics, depending solely upon merit, arises solely in the form of certitude, inasmuch as remoteness and the like, the defects of the object, cannot effect erroneousness therein, and we feel assured that defects beget error only by the assistance of demerit. Some maintain that the vision which results by means of a spell, as by means of a particular kind of ball of collyrium over which a sacred text has been recited results only from merits, like the knowledge of inspired sages. The verse of the Raghu-vamśa, [ch. 3. 41,] The son of Dilīpa acquired the vision of supersensible objects &c, well accords with this exposition. Hence they explain the meaning to be that such knowledge also, as depending only upon merit, arises solely in the form of certitude. V.

TENTH BOOK, FIRST DAILY LESSON.

इष्टानिष्टकारणविशेषाद्विरोधाच्च मिथः सुखदुःखयोरर्थान्तरभावः ॥ १ ॥

Aph. 1 Inasmuch as causes desirable and undesirable are different and opposed, the mutual relation of pleasure and pain is that of different objects.

* The object of the tenth book is the exposition of the division of the attributes of the soul according to their cause. The division of pleasure and pain is first stated among these, with the purpose of rejecting the error that pleasure differs not from pain, which error might arise from the omission of pleasure in the aphorism of Gautama which enumerates the objects of certitude. Soul, body, organ of sense, object of sense, intelligence, internal organ, activity, fault, transmigration

* आत्मगुणानां कारणतो भेदव्युत्पादनं दशमाध्यायार्थः तत्र आत्मशरीरेन्द्रियार्थबुद्धिमनःप्रवृत्तिदोषः प्रेत्यभावाफलदुःखापवर्गास्तु प्रमेयम् इति गौतमीये प्रमेयविभागसूत्रे सुखस्यानभिधानात् दुःखाभिन्नमेव सुखमिति भ्रमनिरासार्थं सुखदुःखयोरिव प्रथमं भेदमाह । सुखदुःखयोरभिधेयः परस्परमर्थान्तरभावो भेदो वैजात्यमितियावत् कृत इत्यत आह इष्टानिष्टकारणविशेषात् इष्टं इष्ट्यमाणं सकृच्चन्दनवनितादि अनिष्टमनियमाणमहिकण्टकादि तद्वत् यत्कारणं तस्य विशेषादभेदात् कारणवैजात्याधीनं कार्यवैजात्यमावश्यकं यतः भेदकान्तरमाह विरोधात् सहानस्थानसङ्गतात् नह्येकस्मिन्नात्मन्येकदा सुखदुःखयोरनुभवः । चकारादनयोः कार्यभेदं भेदकं समुच्चिनोति तथाहि अनुग्रहाभिष्वङ्गनयनप्रसादादि सुखस्य दैन्यसुखमालिन्यादि दुःखस्य कार्यमिति ततोऽन्ययोर्भेदः । तदुक्तं प्रशस्ताचार्यैः अनुग्रहलक्षणं सुखं सगाढाभिप्रेतविषयसन्निध्यं सति इष्टोत्पत्तिर्ध्यायार्थसन्निकर्षाद्धर्माद्यपेक्षादात्ममनसोः संयोगाद्यद्वयदनुग्रहाभिष्वङ्गनयनादिप्रसादजनकमुत्पद्यते तत् सुखम् इति तद्वदमतीतेषु सकृच्चन्दनादिषु स्मृतिजमनागतेषु सङ्कल्पजम् गौतमीये सूत्रे सुखापरिगणनं वैराग्याय सुखमपि दुःखत्वेन भावयतो वैराग्यं स्यादेतदर्थमिति ॥

recompense, pain, and emancipation are the objects of certitude. There exists between pleasure and pain the mutual relation of different objects, difference, or variety. Should it be asked why it is so, it is stated that it is because there is a difference in causes desirable and undesirable, that is, because there is a distinction between a desirable cause such as garlands, sandalwood, women &c., and an undesirable cause, such as snakes, thorns &c. Difference of effect necessarily depends upon difference of cause. Another ground of the distinction is laid down in the opposition, for pleasure and pain are never experienced simultaneously in one and the same soul. By the particle *and* the difference of the effects of pleasure and pain is implied also as a ground for distinguishing between them. For instance, graciousness, the embrace, clearness of the eyes &c are the effects of pleasure, while despondency and a sullied countenance are the effects of pain; wherefore pleasure and pain must differ. It has therefore been stated by Prāsasta-devāchārya, Pleasure has graciousness as its characteristic; and is that which is produced through conjunction of the soul and internal organ supposing merit &c, or through the contiguity of the organ and the object of sense in the recognition of something desirable produced, where garlands and other desirable objects are at hand, and is productive of graciousness, embraces, clearness of the eyes &c. In the case of past objects, such as garlands, sandalwood, and the like, pleasure arises from reminiscence; in the case of future objects, from purpose [or resolution]. The non-enumeration of pleasure in the aphorism of Gautama is to promote indifference; since indifference would arise in one who should account even pleasure as pain. U.

संशयनिर्णयान्तराभावश्च ज्ञानान्तरत्वे हेतुः ॥ २ ॥

Aph 2 Non-inclusion in doubt and assurance is a mark that [pleasure and pain] are different from cognition

* The mark that pleasure and pain are different from cognition, distinct from the attribute knowledge, is that they are not included under doubt and assurance, that is, that they do not fall under either certainty or uncertainty. For the attribute knowledge is of two kinds, doubt and assurance; and neither

* सुखदुःखयोर्ज्ञानान्तरत्वे ज्ञानगुणाभिन्नत्वे संशयनिर्णयान्तराभावः संशयनिश्चयान्तर्गतत्वाभावाहेतुः । ज्ञानगुणादि द्विविधा सन्देहो निश्चयः यश्चेति नहि तयोऽन्यतरस्मिन्नपि सुखं दुःखं वाऽन्तर्भवितुमर्हति नहि सुखं दुःखं वा विमलक्रीडितप्रकारकं येन तयोः सन्देहत्वं सम्भाव्येत नापि तदभावाप्रकारकं सत्त्वं प्रकारकं येन निर्णयत्वं सम्भावनीयमिति ज्ञानस्य तृतीयप्रकारस्तु शशविषाणायमानः नातस्तत्र सुखं दुःखं वा प्रवेष्टुमीष्टे इति ॥

pleasure nor pain can be included under either of those kinds. For neither pleasure nor pain has the form of two repugnant alternatives, that it should be probable that they have the nature of doubt, nor has either possession of a given form together with absence of the negation of that form, that it should be likely that they have the nature of assurance or certainty. The supposition of a third form of cognition is chimerical, and consequently neither pleasure nor pain can come under knowledge. V.

तयोर्निष्पत्तिः प्रत्यक्षलैङ्गिकाभ्याम् ॥ ३ ॥

Aph. 3. The production thereof [i. e. of doubt and assurance] is by means of perception and inference.

* The production thereof, that is of doubt and assurance, results from perception, and from an inferential mark. Neither pleasure nor pain is produced by the perceptive or inferential apparatus. For pleasure is of four kinds, sensuous, accompanying desire, relating to self-esteem, or resulting from practice. Of the last three of these origination from contiguity [of the object] with the organ of sense cannot be predicated. And should it be contended that the first is cognition inasmuch as it is generated by contiguity of the organ and object of sense, we reply that it is not so, for part only of the causal apparatus cannot prove homogeneity in the product, else all products would be uniform as having time and space as their common antecedents. Moreover [if pleasure were cognition] the pleasure which is not produced, through contiguity of the organ and object of sense would be either non-discriminative or discriminative; but it cannot be the former, for then it would be supersensible, nor can it be the latter, inasmuch as it does not consist of a judgment respecting two objects in the relation of subject and predicate. Again, a pleasure and pain are necessarily accompanied with sensibility, [were they forms of cognition] there would be involved in the notion of a sensibility of cognition a regression to infinity. The inferential means an argument, as the objective [means an object] The author

* तयोः संशयनिर्णययोर्निष्पत्तिरुत्पत्तिः प्रत्यक्षलैङ्गिकाभ्याम् सुखं दुःखं वा न प्रत्यक्षसामग्रीजन्यं न वा लिङ्गजन्यम् चतुर्विधं हि सुखं वैषयिकं मानोऽर्थिकम् आभिमानिकमाभ्यासिकञ्च तत्र त्रयाणामिन्द्रियसच्चिर्कर्म-प्रभवत्वं नास्त्येव प्रथममिन्द्रियार्थसच्चिर्कर्मजत्वात् ज्ञानं स्यादिति चेत् सामर्थ्येऽप्येव कार्यस्य साजात्यानापादकत्वात् अन्यथा विक्रान्तसाधारणेन सकलकार्यैकजात्यापत्तेः किञ्च इन्द्रियार्थसच्चिर्कर्षानुत्पद्यमानं सुखं निर्विकल्पकं वा स्यात् सविकल्पकं वा नाद्यः अतीन्द्रियत्वप्रसङ्गात् न द्वितीयः विशेष्यविशेषणभावेन द्वयोरनाकलनरूपत्वात् किञ्च सुखदुःखयोरावश्यकसंबन्धत्वात् ज्ञानस्यावश्यसंबन्धत्वेऽनवस्थाप्रसङ्गात् लैङ्गिकमिति लिङ्गमेव वैषयिकवत् । वृत्तिकृतस्तु तयोर्ज्ञानसुखयोर्निष्पत्तिः प्रत्यक्षलैङ्गिकाभ्याम् प्रत्यक्षलैङ्गिकज्ञानव्याख्यानभ्याम् व्याख्याता प्रत्यक्षं ज्ञानमिन्द्रिय-जम् लैङ्गिकस्तु लिङ्गजम् सुखादिकस्तु नैतादृशमिति व्याचक्षुः ॥

of the Vritti explains the aphorism thus, that the origin of these, that is of cognition and pleasure, is explained by perception and inference, that is, by perceptive and inferential cognition, and that whereas perceptive cognition is produced by the senses, and inferential by arguments, it is otherwise with pleasure, &c. U.

अभूदित्यपि ॥ ४ ॥

Aph. 4. The notion of the past also [is a difference between cognition and pleasure and pain]

* A difference depending upon a difference of form in pleasure &c, as compared with inferential knowledge is here stated. The word *iti* means the form; and the word also adds another form, that of the future. A form, therefore, past &c., is observed in inferential knowledge, as that fire has been or will be in the mountain; but pleasure or pain produced under this form has never been observed. U.

A. E. G.

* लैङ्गिकज्ञानात्सुखादौ प्रकारभेदाधीनं भेदमाह । इतिशब्दः प्रकारे अपिशब्दो भविष्यतीत्याकारान्तरसमुच्चये तथाच पर्वते वह्निरभूत्प्रभविष्यति वेति लैङ्गिके ज्ञानेऽतीतादिः प्रकारो दृश्यते नचैवंप्रकारं सुखं व्याप्तिर्वा उत्पद्यमानमुपलब्धम् ॥

Sanskrit ADHYATMA RAMAYAN with the Commentary of Ramkarma, to be had of the Publisher Harimohan Mookerjee, New Sanskrit Press Calcutta, 12 Tukur Chand Mittr's Street.

A good discount will be allowed to a wholesale purchaser. Price Rupees Six only.

NOW READY.

Vols. I. and II.

THE RAMAYAN OF VALMIKI,

TRANSLATED INTO ENGLISH VERSE

BY

R. T. H. GRIFFITH, M. A.

Price per Vol. Rs. 6. Postage 6 anas.

BENARES: MESSRS E. J. LAZARUS & Co.

CALCUTTA. MESSRS. BERIGNY & Co.

LONDON: MESSRS. TRÜBNER & Co.

PRINTED AND PUBLISHED BY THE PROPRIETORS, E. J. LAZARUS AND CO., AT THE MEDICAL HALL PRESS, BENARES.

काशीविद्यासुधानिधिः

श्रीगणेशाय नमः

श्रीमद्विजयिनीदेवीपाठशालोदयोदितः । प्राच्यप्रतीच्यवाक्पूर्वापरपक्षद्वयान्वितः ॥ १ ॥
अङ्कुरश्मिः स्फुटयतु काशीविद्यासुधानिधिः । प्राचीनार्यजनप्रज्ञाविलासकुमुदोत्करान् ॥ २ ॥

THE PANDIT.

A Monthly Journal, of the Benares College, devoted to Sanskrit Literature.

No. 69.

Benares, February 1st, 1872.

Vol. VI.

॥ चिन्तामणेः शब्दखण्डम् ॥

(१) यद्वा समानविभक्तिकयोरभेदानुभवबलाद्विशेष-
णान्वितविभक्तोरभेदार्थकत्वमते। विशेषणविशेष्यभावानु-
भावकत्वं तत्पदयोर्न परस्परं विना । द्वारमित्यत्राध्या-
हारं विना प्रतियोग्यलाभान्न स्वार्थान्वयानुभावकत्वम् ।
विश्वजिता यजेतेत्यत्र ममेदं कार्यमिति प्रवर्तकतात्पर्य-
विषयज्ञानं नाधिकारिणं विनेति (२) तदाकाङ्क्षा । यद्वा
कर्तुरिवाधिकारिणो ऽप्या (३) क्षेत्रादेव लाभ इति तदन्व-

॥ शब्दचिन्तामणिव्याख्या रुचिदत्तीया ॥

संभवत्यर्थसाधुत्वे शब्दसाधुत्वं कथमित्यनुशयादाह ।
(१) यद्वेति । अभेदानुभवबलादभेदप्रकारकानुभवबलाद्वि-
शेषणोत्तरविभक्तित्वेन तत्र शक्तिरिति भावः । ननु कर्मधारये
ऽप्येवं विशेषणविभक्त्यर्थं लक्षणा स्याद्विग्रहवाक्यसमासयोः
समानार्थत्वात्, तथा च निपादस्यपत्यधिकरणविरोध इति
चेत्, न । कर्मधारये ऽभेदस्य संसर्गविधयेव भानाभ्युपगमा-
त्समानार्थत्वनियमो ऽसिद्ध एव, मानाभावादिति भावः । (२)
तदाकाङ्क्षेति । अर्थाध्याहारपक्षमभ्युपेत्येदम् । (३) आक्षेपा-
दिति । अनुमानादित्यर्थः । वस्तुतः कर्तुराक्षेपो ऽयमेव य-
त्प्रथमान्तपदोपस्थापितत्वमिति वक्ष्यते । ननु गौणादेरितरे-
तरपदव्यतिरेकप्रयुक्तं नाननुभावकत्वं किं तु स्वरूपायोग्यत्व-

यो न शाब्दः, किं त्वानुमानिकः । (४) गौणलाक्षणिकयो-
रननुभावकत्वपक्षे तदुपस्थापितस्यार्थस्याध्याहृतस्येवेतर-
पदं विना नानुभावकत्वम् । (५) घटः कर्मत्वमानयनं
कृतिरित्यादावभेदेन नान्वयबोधो, (६) ऽयोग्यत्वात् ।
तत्तत्पदेभ्यस्तात्पर्यविषय (७) तत्तत्पदार्थस्वरूपज्ञानं च प-

प्रयुक्तमेवेति तत्राध्याप्तिरित्यत आह । (४) गौणेति । ला-
क्षणिकाद्युपस्थितस्य तीरादेरनुभावकत्वं घोषादिपदस्य न
लाक्षणिकादिपदं विनेति घोषादिपदं तत्र साकाङ्क्षमेव, लाक्ष-
णिकादेस्तच्चिराकाङ्क्षेति न क्षतिरनुभावकपदएवाकाङ्क्षायाः
सहकारित्वादित्यर्थः । अन्ये तु यदुपस्थापितस्यार्थस्य यत्पद-
व्यतिरेकेण नानुभवविषयत्वं तस्य तत्साकाङ्क्षत्वमिति लक्षणा-
र्थः । एवं च तीरादेरनुभावविषयत्वं न घोषादिपदं विनेति
लाक्षणिकादेरपि साकाङ्क्षत्वमेवेत्यर्थे इत्याहुः । ननु नामवि-
भक्त्यादिवत्सामान्यतः पदान्तराभावो याद्यः, तथा च समा-
नविभक्तिकपदान्तराभावप्रयुक्ताभेदान्वयाननुभावकत्वं निरा-
काङ्क्षेति गतमित्यत आह । (५) घट इति । तथा च तद-
न्वयबोधे तस्य साकाङ्क्षत्वमेवेत्यर्थः । तर्हि कथं नान्वयधीरि-
त्यत आह । (६) ऽयोग्यत्वादिति । अत एव धर्म्यभिन्नधर्म-
वादिनो योग्यताधमाद् भवत्येवेति भावः । नन्वन्वयपदमनु-
भवपर्यन्तानुमरणं च गुह्य । एवं च पदान्तराभावप्रयुक्तस्वार्थ-
ज्ञापकत्वाभावसत्त्वाद्घटः कर्मत्वमित्यादौ क्रियाकर्मभावान्वये
ऽप्याकाङ्क्षास्त्येव । अन्वयधीस्तु न भवति । असमर्थस्वभाव
त्वात् । शिलाशकलादेरङ्कुरादिवदिति यदि कश्चिद् ब्रूयात् तं
प्रत्याह । (७) तत्तदिति । तथापि तत्र नाकाङ्क्षेत्यर्थः । शब्दे च

प्राप्तं विनैव । (८) घटमानयतीत्येव भ्रमेण तथान्वयतात्पर्येपि क्रियाकारकभावेन नान्वयः । नामविभक्तिधात्वाख्यातक्रियाकारकपदार्थानामन्योन्यान्वयबोधे तान्येव समर्थानि, न तु तत्तदर्थकानि पदान्तराणि । अग्निः करणत्वमोदनः कर्मता पाकः कृतिरिष्टसाधनतेतिपदेभ्यो ऽग्निमोदनं पचेतेत्येवान्वयबोधात् । अग्निकरणमोदनकर्मकाकविषयकृतिरिष्टसाधनमिति (९) वाक्यं न पदम् । अत एव द्वारमित्यत्र पिधेहिपदाध्याहारः । क्रियापदार्थस्यान्यत उपस्थितावपि कारकान्वयात् । असामर्थ्यं तु स्वभावात् । (१०) अनासन्नमप्यासन्नतादशायामासन्नत्वभ्रमेण वा ऽन्वयबोधसमर्थमेव । वह्निना सिञ्चतीत्यत्र क्रियाकारकपदयोरन्वयबोधसामर्थ्यं ऽप्ययोग्यताज्ञानं प्रतिबन्धकम् । दाहे समर्थस्याप्यग्नेर्मणिरिव । अत एव योग्यताभ्रमात् प्रतिबन्धकाभावे ततो ऽप्यन्वयबोधः । नहि स्वभावतो ऽसमर्थमारोपितसामर्थ्यं वा दहति पचति चेति । (११) प्रकृते तु पदार्थस्वरूपज्ञानं, न त्वन्वयभ्रमोपि । पुरुषपदं विनापि राज्ञ इत्यस्य पुत्रेण समं स्वार्थानुभावकत्वमिति न तदाकाङ्क्षा । (१२) यद्वा चयाणां स्मरणे ऽजनितान्वयबोधदशायां पुरुषान्वयतात्पर्याभावाज्ञान्वयबोध इत्यप्येपि

सामर्थ्यमाकाङ्क्षानियतमिति तत्सत्त्वे तदवश्यंभावः । तत्राकाङ्क्षाभ्युपगमे पदान्तराभावाप्रयुक्तस्य व्यर्थत्वापत्तिश्चेति भावः । ननु ततोपि कदाचिदन्वयबोधो भवत्येव, तथा च पदान्तराभावप्रयुक्तमेवाननुभावकत्वमित्यतिव्याप्तिरेवेत्यत आह । (८) घटमिति । तथा च स्वरूपायोग्यत्वप्रयुक्तमेव तत्र तदिति भावः । (९) वाक्यमिति । तत्र च भिन्नैव व्युत्पत्तिरिति ततो ऽन्वयधीरित्यर्थः । नन्वेवमासत्तिर्हेतुर्न स्यात् । असामर्थ्यादेव तत्रान्वयबोधोपपत्तेरित्यत आह । (१०) अनासन्नमपीति । तथा च तत्रासामर्थ्यमसिद्धमिति भावः । (११) प्रकृते त्विति । घटः कर्मत्वमित्यादावित्यर्थः । यस्तथैव बाल्याद् व्युत्पन्नस्तस्य ततोऽप्यन्वयधीर्भवत्येवेति नासामर्थ्यमिति वदन्ति । तत्र । असिद्धेरित्येके । तं प्रति घटमानयेत्यादिकमेवासमर्थं, तथा च पुरुषविशेषं प्रति असामर्थ्यमुक्तमित्यन्ये । नन्वेवमजनितान्वयबोधदशायामुभयसाकाङ्क्षत्वात्तदैव कुतो न राजपुरुषयोरन्वयधीरित्यनुशयादाह । (१२) यद्वति । तात्पर्यघटिताकाङ्क्षाविरहादिति भाव इत्याहुः । तद्वमेव च तदन्वयधीरिष्टेवेति ध्येयम् । वस्तुतस्तत्त्वाकाङ्क्षापि शब्दसहकारिणी न तु

तथा । न च पुत्रस्यो (१३) स्थिताकाङ्क्षत्वात्तेनैवान्वयबोध इति वाच्यम् । तात्पर्यवशात्कचित्पुरुषेष्वेव प्रथममन्वयबोधात् । (१४) अत एवान्वयबोधसमर्थत्वे सत्यजनिततात्पर्यविषयबोधत्वमाकाङ्क्षेति केचित् । (१५) प्रकृतिप्रत्ययाभ्यामन्वयबोधे जनितेपि (१६) वाक्यैकवाक्यतावत् क्रियाकारकपदयोरजनितान्वयबोधत्वमाकाङ्क्षा ॥

नव्यास्तु पदविशेषजन्यपदार्थोपस्थितिः (१७) घटः कर्मत्वमानयनं कृतिरित्येवंविधपदाजन्यपदार्थोपस्थितिर्या ऽऽसत्तिरन्वयबोधाङ्गमित्यासत्यभावादेवंविधशब्दान्त्वयबोधः, तवाप्येवंविधपदार्थोपस्थितेः (१८) आकाङ्क्षाहेतुत्वेनावश्योपेयत्वात् । जनितान्वयबोधा (१९) ज्ञान्वयान्तरबोधस्तात्पर्याभावादित्याकाङ्क्षायाः कारणत्वमेव नास्ति (२०) किं तु स्वजनकोपस्थितेः परिचायकत्वमात्रमिति ॥

तज्ज्ञानमात्रमिति व्यवस्थापितम् । तथा च तात्पर्यघटिताकाङ्क्षापक्षे तद्वद्भ्रमेपि तां विना राजपुरुषान्वयबोधो न स्यात् । तथा च तात्पर्यघटितैवाकाङ्क्षा । तात्पर्यधीश्च पृथक्कारणमित्येव पक्षः साधुः । एवं च राजपुरुषयोरपि साकाङ्क्षत्वमेव । तात्पर्याभावाज्ञान्वयधीस्तद्वमेव च तद्वीरिष्टैव । तदिदमुक्तं पुरुषान्वयतात्पर्याभावादिति । एवं चाकाङ्क्षानकारणत्वे सर्वथा मानाभावः । नहि तात्पर्यघटिताया उक्ताकाङ्क्षायाः स्वरूपयोग्यतापर्यवसन्नाया व्यतिरेकज्ञाने ऽप्यन्वयसामर्थीसत्त्वे ऽन्वयबोधप्रतिबन्धो येन तथा स्यात् । नहि दण्डे चक्रव्यतिरेकप्रयुक्तं न घटाजनकत्वमिति निश्चये चक्रादिसमवहितादपि दण्डाच्च घटोत्पत्तिः । न च तस्य स्वरूपसत एव हेतुत्वात्तथा, प्रकृतेपि पदोपस्थितेस्तथात्वात् । नहि पदान्तरव्यतिरेकप्रयुक्तमनुभावकत्वमपि तु तदुपस्थितिव्यतिरेकप्रयुक्तमित्युक्तमिति चिन्त्यम् । (१३) उत्थिताकाङ्क्षत्वादिति । संबन्धिकविषयत्वादित्यर्थः । तात्पर्यघटितैवाकाङ्क्षा, तेन राज इति न पुरुषसाकाङ्क्षमित्यत्रान्यसंमतिमाह । (१४) अत एवेति । अत्रास्वरसः । अजनितान्वयबोधदशायां पुरुषसाकाङ्क्षत्वं स्यादेवेति । तात्पर्यविषयव्यावर्त्यमाह । (१५) प्रकृतीति । (१६) वाक्येति । यथा कुलकादावप्यवान्तरवाक्यार्थबोधपूर्वं एवापरवाक्यार्थबोध इत्यर्थः । अर्थाध्याहारानुरोधेनाह । (१७) घटः कर्मत्वमिति । (१८) आकाङ्क्षाहेतुत्वेनेति । तथा च तद्वेतोरेवेति न्यायात्सैव हेतुरिति भावः । (१९) नान्वयेति । नान्वयबोधान्तरम् । तत्र तात्पर्याभावादित्यर्थस्तत्सत्त्वे तदिष्टमेवेति भावः । (२०) किं त्विति । अन्यबोधजनकोप

स्थितिरासत्तिरूपायाः परिचायकत्वमित्यर्थः । अत्रेदमनभिमत-
तिबीजम् । पदविशेषाणामननुगमेन तज्जन्योपस्थितित्वेन हे-
तुत्वायहः । न च द्वितीयकल्पो, विकल्पासहत्वात्, तादृशय-
त्किंचित्पदजन्यत्वस्यातिप्रसक्तत्वात्, तादृशयावत्पदजन्यत्वस्य
यहीतुमशक्यत्वात् । यच्चोक्तमाकाङ्क्षाहेतुत्वेनावश्योपजीव्य-
त्वादिति । तत्र । उक्ताकाङ्क्षाया अननुभावकत्वरूपायास्त-
दजन्यत्वात् । नहि जिज्ञासाकाङ्क्षामते तदभिधानमिति
वाच्यम् । तस्य ग्रन्थकृतैव दूषितत्वात् । तद्वेतुत्वस्य तेनाप्य-
नभ्युपगमादित्याहुः ।

वयं तु ब्रूमः । अजनिततादृशान्वयबोधत्वमाकाङ्क्षा ।
न तु पदान्तरव्यतिरेकप्रयुक्तत्वगर्भा । न चैवं घटः कर्मत्व-
मित्यादौ तत्सत्त्वेनान्वयबोधापत्तिः । क्रियाकर्मान्वयबोध-
विशेषे तादृशपदस्य स्वरूपायोग्यत्वात् । अत एव तान्येव
पदानि समर्थानि न तु तदर्थकानि पदान्तराणि, सामर्थ्यं तु
स्वभावादित्युक्तं, नहि स्वरूपायोग्यस्यापि सहकारिविरह-
प्रयुक्तं कार्याजनकत्वं, तथा सति स्वरूपायोग्यतैव न स्यात् ।
ननु तत्राकाङ्क्षासत्त्वे तस्य स्वरूपयोग्यत्वमपि स्यादेव ।
साकाङ्क्षपदत्वेन स्वरूपयोग्यत्वादिति चेत्, न । स्वतन्त्रा-
न्वयाद्यनुविधापितया सहकारित्वेन तस्याः स्वरूपयोग्य-
तानवच्छेदकत्वात् । अन्यथा पक्षतादिरप्यनुमितिहेतुत्वं न
स्यात् । किं चाभेदान्वये तस्यापि साकाङ्क्षत्वात्स्वरूपयो-
ग्यत्वापत्तिः । अथान्वयबोधविशेषे तत्पदव्यतिरेकप्रयुक्ततद-
न्वयाननुभावकत्वस्वरूपाकाङ्क्षाविशेषविशिष्टपदत्वेन स्वरू-
पयोग्यत्वमिति चेत् । हन्तैवं तदन्वयबोधविशेषे तत्पदवि-
शेषत्वेनैव स्वरूपयोग्यत्वमस्तु, लाघवात्पदविशेषस्याननुग-
माच्चैवमिति यदि, तदाकाङ्क्षाविशेषेपि तुल्यम् । यदि
चान्वयबोधसामान्ये आकाङ्क्षामात्रं प्रयोजकं तद्विशेषे आ-
काङ्क्षाविशेषो विशेषसामर्थीति नाननुगमो दोषावह इति
तदा तत्सामान्ये पदसामान्यं तद्विशेषे पदविशेषस्तथेति
तुल्यम् । अन्यथा तत्राकाङ्क्षाविरहे स्वरूपायोग्यत्वं तस्मि-
न्सत्याकाङ्क्षाविरहः स्वरूपायोग्यत्वे तद्व्यतिरेकप्रयुक्ताननुभाव-
कत्वस्याप्यावश्यकत्वादिति अन्योन्याश्रयापत्तिः । अत एवेत-
रव्यतिरेकप्रयुक्तसिद्धाभावो न पक्षता । तस्मादप्या वद्विव्याप्य-
वत्त्वपरामर्शत्वेन वद्व्यनुमितिस्वरूपयोग्यता तदन्यपरामर्शस्य
स्वरूपायोग्यत्वाच्च ततो वद्व्यनुमितिर्न तु पक्षताविरहात् तथा
स्वरूपायोग्यत्वादेव न तत्रान्वयबोधो न त्वाकाङ्क्षाविर-
हात् । यदि च सिसाधयिषावत्तत्रान्वयबोधान्तरतात्पर्यज्ञाने
ऽन्वयबोधान्तरं भवति तदा तात्पर्यज्ञानविरहसहकृतान्वय-
बोधाभाव एवाकाङ्क्षास्तु, सा च पक्षतावत् स्वरूपसत्येव हेतुः ।

ननु का योग्यता । न ताव(२१

दर्शनं, यथाकथंचित्साजात्यस्याव्यावर्तक-

तावच्छेदकेन साजात्यस्याद्य जातः पयः पिबतः²¹⁴

वभावाद् वाक्यार्थस्यापूर्वत्वाच्च । नापि समभिव्याहृत(२२)
पदार्थसंसर्गव्याप्यधर्मवत्त्वं, (२३) वाक्यार्थस्या(२४)नुमे-
यतापत्तेः । न च वस्तुगत्या संसर्गव्याप्यो यो धर्मस्त-
द्वत्त्वं, तच्च न ज्ञातमुपयुज्यतइति नानुमेयः संसर्ग
इति वाच्यम् । योग्यताभ्रमाच्छाब्दभ्रमानुपपत्तेः । अत
एवानन्वयनिश्चयविरह एव (२५) योग्यता स्वरूप-
सती हेतु(२६)स्तत्र तदुर्माभावनश्चये तत्प्रकारकशा-
ब्दज्ञानानुदयादित्य(२७)पास्तम् । नापि समभिव्याहृत-
पदार्थसंसर्गाभावव्याप्यधर्मशून्यत्वं, प्रमेयमभिधेयमित्यादौ
(२८) संसर्गाभावस्याप्रसिद्ध्या तदनिरूपणाद् गेहनिष्ठ-
घटाभावे प्रमिते गेहे घटो ऽस्तीति वाक्या(२९)तन्निश्चये
ऽप्यन्वयज्ञानानुदयाच्च । नापि बाधकप्रमाणाभावः ।
अन्यत्र यद्बाधकं तदभावस्यायोग्येपि सत्त्वात् । नापि

अन्वयबोधान्तरे तात्पर्यज्ञानं विशेषसामर्थीति तदभावादेव
तदभाव इत्याकाङ्क्षाया हेतुतैव वा मास्तु । अत एव नव्यम-
तेपि पदविशेषजन्यपदार्थोपस्थितित्वेन हेतुत्वे ऽननुगमो न
दोष इति दिक् । (२९) सजातीयेति । दृष्टान्वयकजातीय-
त्वमित्यर्थः । (३०) पदार्थेति । न चाद्वयजातत्वं न पदार्थता-
वच्छेदकमिति वाच्यम् । अन्वयितावच्छेदकपरत्वादित्यन्ये ।
वस्तुतः पयस्त्वं पदार्थतावच्छेदकमेव तदवच्छेदेनाद्वयजात-
संसर्गादर्शनादिति यथाश्रुतमेव सम्यगित्यपरे । ननु प्रकृत-
पदार्थयोः परस्परमन्वययोग्यत्वमित्यत आह । (३१) वाक्ये-
ति । (३२) अनुमेयतेति । तथा च जितं विशेषिकैरिति
भावः । न च संशयसाधारणज्ञानहेतुत्वे नायं दोष इति वा-
च्यम् । यत्र योग्यतानिश्चयादन्यबोधस्तत्रैव तदापत्तेरिति
भावः । (३३) योग्यतेति । स्वरूपसद् योग्यतायास्तत्रासत्त्वा-
दिति भावः । ज्ञानमात्रस्याकारणत्वे हेतुमाह । (३४) तत्रे-
ति । (३५) अपास्तमिति । योग्यताभ्रमाच्छाब्दभ्रम इत्य-
वश्यम् । तथा चास्य योग्यतात्वे तद्वीः कारणमेव न स्यात् ।
किं च स्वीयानन्वयनिश्चयविरहो ऽयोग्यसाधारणः स्वरूपसा-
धारणतद्विरहो ऽव्यापक इति भावः । (३६) संसर्गाभाव-
स्येति । प्रमेयत्वादिसंसर्गस्य केवलान्वयित्वादिति भावः ।
(३७) तन्निश्चयेपीति । उक्तयोग्यतानिश्चयेपीत्यर्थः । साक्षा-
भावानवगाहित्वेन तन्निष्ठघटाभावप्रतीतिस्तन्निश्चयाप्रतिव-

प्रान्तरं विनैव । (८) भावः, प्रतियोगिसिद्धप्रसिद्धिव्याघा-
यतात्पर्येण (क्रि) न च प्रकृतसंसर्गे ऽन्यत्र प्रसिद्धस्य
त्वाव्याप्यमात्रस्याभावः, प्रकृतसंसर्गस्य प्रथममप्रतीति (३१) र-
योग्ये ऽपि तत्सत्त्वाच्च । तत्र बाधकमप्यस्तीति चेत् ।
(३२) तर्हि प्रकृतसंसर्गबाधकस्याभावः, (३३) तच्चा (३४) प्र-
सिद्धम् । (३५) अत एव तत्र (३६) बाधकस्याप्यनिरूप-
णम् । नापी (३७) तरपदार्थसंसर्गाभावप्रमाविषयत्वाभावः,
अपरपदार्थे केवलान्वयिन्यप्रसिद्धेः । एतेन यत्रासंबन्धग्राहकं
(३८) प्रमाणं नास्ति तद्योग्यमिति निरस्तम् । नापि
बोधनीयसंसर्गभावप्रमाविरहः, प्रतियोग्यप्रसिद्धेः । (३९)
बोधनीयसंसर्गस्य पूर्वमप्रतीतिः, योग्यता च न स्वरूप-
सत्युपयुज्यत इत्युक्तम् । अयोग्ये (४०) तत्सत्त्वस्यानि-
रूपणाच्च । अपि च स्वीयबाधकप्रमाविरहस्यायोग्येपि सत्त्वाद्
बाधकप्रमामात्रविरहस्य ज्ञातुमशक्यत्वात् (४१) परप्रमाया
अयोग्यत्वात् । न च स्वरूपसन्नेवायं हेतुः, स्वीयबाधक-
प्रमाविरहदशायां योग्यताभ्रमेण शब्दभ्रमानुपपत्तेः । अन्व-
यप्रयोजकरूपवत्त्वेन बाधकप्रमामात्रविरहो ऽनुमेय इति
चेत्, न । सेकानन्विततोये द्रवद्रव्यत्वे सत्यपि बाधक-
सत्त्वेन व्यभिचारादुपजीव्यत्वेन तस्यैव योग्यतात्वाप-

न्यक्तत्वादिति भावः । (३०) न चेति । पूर्वं सामान्यतो
ऽन्यत्र यद्बाधकं तदभाव उक्तः, इह तु प्रकृतसंसर्गइति भेदः ।
नन्वेकपदार्थे ऽपरपदार्थसंसर्गबाधकस्यान्यत्र सिद्धस्याभाव
उक्तः तथा च नोक्तदोष इत्यत आह । (३१) अयोग्येपीति ।
(३२) तर्हीति । अन्याभावसर्वेपि यदभावात्कार्यभावः स
एव हेतुरिति प्रकृतसंसर्गबाधकप्रमाविरहो वाच्य इति भावः ।
(३३) तच्चेति । संसर्गस्वरूपम् । (३४) अप्रसिद्धमिति ।
प्रथममज्ञातमिति भावः । केवलान्वयिनीत्यन्ये । (३५) अत
एवेति । संसर्गस्य प्रथममज्ञानादेवेत्यर्थः । (३६) बाध-
कस्यापीति । तथा च प्रतियोग्यप्रसिद्धापि न तद्वद् इति
भावः । (३७) इतरिति । प्रतियोगिव्यधिकरणेत्यन्ताभाव-
विशेषणमिति बोध्यम् । (३८) प्रमाणमिति । पूर्वं प्रमा ऽत्र
प्रमाणमिति भेदः । एतदेव कुत इत्यत आह । (३९) बोध-
नीयेति । नह्यननुसंहितोपाधेरुपहितप्रत्यय इति भावः । केव-
लान्वयिनि संसर्गाभावाप्रसिद्धिरपि बोध्या । (४०) तत्सत्त्व-
स्येति । तादृशप्रमासत्त्वस्येत्यर्थः । बोधनीयसंसर्गस्य तत्राप्र-
सिद्धेरिति भावः । (४१) परप्रमाया इति । निश्चय एव

तेश्च । न चैवमेवेति वाच्यम् । आकाङ्क्षासत्यन्वयप्रयोज-
करूपवत्त्वे सत्यप्यनाप्रवाक्ये बाधकप्रमायामन्वयाबोधात् ।
बाधकप्रमाविरहो ऽपि हेतुरिति चेत् । तर्ह्योवश्यकत्वात्
(४२) सैव योग्यता ।

उच्यते । बाधकप्रमाविरहो योग्यता, सा (४३) चे-
तरपदार्थसंसर्गे ऽपरपदार्थनिष्ठात्यन्ताभावप्रतियोगित्वप्र-

हेतुरित्याशयः । विरहदशायामिति तद्वमार्थमुक्तम् । (४२)
सैवेति । सा च दूषितैवेति भावः । (४३) इतरपदार्थेति ।
नन्वितरेत्यादि पदविशेषणं, पदार्थविशेषणं, वा । नाद्याः ।
एकपदोपस्थाप्यकृतीष्टसाधनत्वयोरन्वयाबोधे योग्यताविल-
म्बादेव प्राप्ते तन्निरासाय युक्त्यन्तरानुसरणप्रयासानुपपत्तेः ।
नान्यः, प्रमेयत्वे प्रमेयत्वमित्यादावव्याप्तेरिति चेद्, न ।
एकपदार्थसंसर्गं तदाश्रयत्वाभिमतनिष्ठत्वस्य विवक्षितत्वात् ।
शब्दवदाकाशमित्यत्राव्याप्तिराकाशस्य शब्दनिष्ठात्यन्ताभा-
वप्रतियोगित्वादित्यत उक्तं संसर्गपदम् । अत्यन्ताभावपदं
विरोधिपरं, तेन गन्धप्रागभावावच्छिन्नो घटो गन्धवानित्यादौ
विशिष्टवैशिष्ट्यसंसर्गप्रागभावादेरपि विरोधित्वाच्चातिव्याप्तिः ।
सामानाधिकरण्यमात्रेणान्वययोग्यत्वमेवेति ध्येयम् । अत
एषाभावे प्रमेयत्वमित्यादावपि नाव्याप्तिः । अभावेप्या-
काशाद्यभावो वर्तत एवेति यथाश्रुतेपि न दोष इत्य-
प्याहुः । अत एव दण्डी पुरुष इत्यादावपि नाव्याप्तिः ।
संयोगाभावस्य संयोगविरोधित्वाभावात् । प्रतियोगिव्यधिक-
रणत्वमपि वा प्रवेश्यम् । यदंशे समभिव्याहृतपदार्थसंसर्गत्व-
मभिमतं तदंशे तादृशप्रमाविशेष्यत्वाभावो विवक्षितस्तेन
सेकसंसर्ग आकाशश्च जलनिष्ठात्यन्ताभावप्रतियोगीति प्रमा-
विशेष्यत्वसत्त्वाच्च दोषः । एवं चांशभेदप्राप्तये विशेष्यतोक्ते-
र्विषयत्वमात्रे तात्पर्यम् । यत्तु घटसंसर्गत्वं गेहनिष्ठात्यन्ताभा-
वप्रतियोगीति प्रमाविषयत्वं संसर्गपीत्यव्याप्तिवारणाय विशे-
ष्यत्वपर्यन्तम् । न च घटसंसर्गो गेहनिष्ठाभावप्रतियोगिधर्म-
वानिति प्रमाविशेष्यतया तथाप्यसंभव इति वाच्यम् । तत्प्र-
तियोगित्वमात्रप्रकारकप्रमाविशेष्यत्वाभावस्य विवक्षितत्वा-
दिति, तच्चिन्त्यम् । अंशभेदविवक्षायांमुक्ताव्याप्त्यसंभवात्त-
दविवक्षायांमुक्तसमूहालम्बनविशेष्यत्वमादाय जलेन सिञ्च-
तीत्यादावव्याप्यापत्तेः । न चोक्ताभावप्रतियोगित्वाभाव इत्ये-
वास्त्विति वाच्यम् । यन्मते प्रमात्वग्रहः प्रतिबन्धकस्तन्मते
ऽस्योक्तत्वात् । यन्मते त्वप्रामाण्यशङ्काशून्यत्वेन विपरीतनि-
श्चयस्य प्रतिबन्धकत्वं तन्मते ऽयिमलक्षणमित्याहुः । यत्तु
तथा सति योग्यताया वाक्यार्थमात्रपर्यवसानं स्यात् प्रतियो-

गित्वमभावविरहरूपत्वमतो जलेन सिञ्चतीत्यत्र सेकसंसर्गे जलनिष्ठात्यन्ताभावविरहरूपताविरहपर्यवसानादिति, तदुहीः प्राङ् न संभवति । अत एवाप्येवच्छेदकधर्मपदमिति । तत्र बुध्यामहे । कथमस्य वाक्यार्थरूपत्वं, तद्रूपत्वे वा कथं संशयसाधारणा धीर्न संभवतीति । ननु यत्रैकपदार्थसंसर्गोऽपरपदार्थनिष्ठात्यन्ताभावप्रतियोगित्वप्रमाविशेष्यत्वाभावसं-
देहस्तन्निश्चयो वा, उपरपदार्थसंसर्गं च एकपदार्थनिष्ठात्यन्ताभावप्रतियोगित्वप्रकारकप्रमाविशेष्यत्वनिश्चयस्तत्रोक्तयो-
ग्यताज्ञानसत्त्वादन्यबोधः स्यात् । न च तादृशनिश्चये सदे-
हादिर्न भवत्येवेति वाच्यम् । नहि तदुभयविषययोः परस्पर-
विरहरूपत्वम्, किं तु परस्परविरहव्याप्यत्व, तथा च यदा
न तादृशव्याप्तिप्रतिसंज्ञानं तदा तादृशसंशयोदयात् ।
अथोभयपदार्थसंसर्गयोर्द्वयपदार्थविष्ठात्यन्ताभावप्रतियोगि-
त्वप्रमाविशेष्यत्वाभावौ समुदितौ योग्यता । तथा चेदाहृत-
स्थले एकस्याभावनिरूपणं योग्यतासंदेहः संभवतीति नास्त्व-
यबोध इति चेत् । तर्हि यत्रैकाभावस्य संदेहोऽपराभावस्य
न संदेहो न वा व्यतिरेकनिरूपणस्तत्रान्यबोधो न स्यात् । योग्य-
तासंदेहाद्व्यभावात्समुदिताभावयोर्योग्यतात्वेन तत्संदेहएव
योग्यतासंदेहात् । न चेष्टापत्तिः । अनुभवविरोधात् । किं
चैकपदार्थसंसर्गोऽपरपदार्थनिष्ठान्योन्याभावप्रतियोगिनावच्छे-
दकत्वप्रमाविशेष्यत्वाभाव इत्यादिक्रमेण व्याप्तिवदन्योन्या-
त्यन्ताभावगर्भयोग्यताया नानात्वेन तज्ज्ञानानामननुगतत्वेन
न हेतुत्वम् । न च लाघवादन्योन्याभावगर्भयोग्यताज्ञानमेव
हेतुरिति वाच्यम् । तथा सत्यैकपदार्थसंसर्गोऽपरपदार्थनि-
ष्ठात्यन्ताभावप्रतियोगीति प्रमायानपि तज्ज्ञानसंभवे शाब्द-
धीप्रसङ्गात् । यत्तु प्रत्येकज्ञानादेव शाब्दान्वयबोधात्सर्वयोग्य-
ताज्ञानमन्वयधीहेतुः । न चाननुगमः । शास्त्रसंसर्गविरोधिवि-
रहज्ञानत्वेनानुगमात् । शास्त्रसंसर्गविरोधित्वं च तज्ज्ञानप्रति-
बन्धकज्ञानविषयत्वमिति, तत्र । अन्योन्याभावगर्भयोग्यता-
ज्ञानसत्त्वेऽत्यन्ताभावगर्भयोग्यताज्ञानादन्यबोधापत्तेः । का-
रणतावच्छेदकावच्छिन्नयत्किंचित्सत्त्वैव कार्योत्पत्तेः । न चे-
ष्टापत्तिः । शास्त्रसंसर्गविरोधवगाहित्वेन तस्यावश्यं तत्प्रति-
बन्धकत्वात् । अन्यथा तद्विरहज्ञानस्य शास्त्रसंसर्गविरोधिवि-
रहज्ञानत्वेन हेतुतानापत्तेः । न च तावदयोग्यताज्ञानानां
प्रतिबन्धकतया तत्र तदभावकूटस्यापि शाब्दान्वयबोधहेतु-
त्वमिति वाच्यम् । आवश्यकत्वेन तदभावकूटस्यैव हेतु-
त्वापत्तौ योग्यताज्ञानस्य हेतुत्वे मानाभावात् । तस्माद्वदि
स्वरूपसती योग्यता गुणत्वेनान्वयबोधहेतुत्वेनाङ्गीक्रियते परं
तदा नोक्तदोषावकाशः । युक्तं च तथा । योग्यताज्ञानस्य
हेतुत्वे मानाभावात् । न चायोग्ये योग्यताभ्रमेनान्वयबोध

एव मानमिति वाच्यम् । तत्रान्वयबोधः । आकाङ्क्षासंसर्गाद्व्यवहारहेतुत्वात्, कथं तर्हि
बाधावतारस्तत्रापि तत्सर्वेऽप्यय- बात् । तर्हि यत्र
तत्र बाधस्यैव प्रतिबन्धकत्वात् । ननु बा- चेत्, न ।
तु योग्यताज्ञानमित्यत्र किं विनिगमक, प्रत्युताभा- चेत्, न ।
बाधस्यासंसर्गग्रहरूपतया तदभावस्य विरोध-
प्रतीतिमात्रहेतुत्वेनावश्यकत्वात् । अन्यथा यत्र स्वरूपसन्
बाधावतार उक्तपयोग्यतासंशयश्च तत्रान्वयबोधप्रसङ्गात् ।
न च तदुभयमेकत्र न भवतीति वाच्यम् । नहि शास्त्र एवांशो
निरूपयोग्यता येन शास्त्रविरहनिश्चये सति तत्संदेह एव न
स्यात्, किं तु शास्त्रार्थेन व्याप्ता, तथा च व्याप्त्यनिश्चयदशायां
तदुभयप्रत्युहमेव । अतः प्रमाभ्रयोर्विचित्रकारणान्तराला-
भाद् योग्यताप्रमाभ्रयोस्तदुत्तममिति निरन्तरम् । स्वरूप-
द्व्योग्यतातदभावाभ्यामेवोपपत्तेः । किं च यदि योग्यताज्ञानं
कारणं तदा संशयसाधारणमेव तथा वाच्यम् । तथा च
यस्य गेहे न घटसंसर्गज्ञानं किं तु अज्ञानमात्रं प्रति गेहे घटो-
स्तीति वाक्यप्रयोजकं स्यात् । तज्ज्ञानापतावनुभवविरोधः ।
अपि च यदि प्रमाविशेष्यत्वघटिता योग्यता तदा शास्त्राभा-
वनिश्चयमात्रं न शाब्दबोधप्रतिबन्धकं तथा च न तत्स-
ध्यपि प्रतिबन्धिका स्यात् । तथा च यत्रैका वदति गेहे
घटोस्तीत्यपरो वदति नास्तीति तत्रोभयत्र योग्यतासंशयस-
त्त्वादुभयान्वयबोधः स्यादिति महद्वैषम्यं स्यादिति वदन्ति ।
वयं तु ब्रूमः । विषयाबाधो योग्यता, सा चैकान्वयप्रतियो-
गित्वपरान्वयप्रतियोगिसंसर्गो येन सबधेन यत्र यद्वास्तवं
तेन तदुत्तममिति यावत् । तज्ज्ञानं संशयसाधारणं, पर्वतो वह्नि-
मात्रवेति संशयद्वयं अयं पदार्थोऽपरपदार्थसंश्लेषो न वेति
संशयस्य सुलभत्वात् । तत्प्रमा च गुणः । संशयेप्येककेटो
तथात्वमस्त्येव । तदभावश्चायोग्यता, तन्निश्चयश्चाप्रामाण्य-
शङ्काशून्यः प्रतिबन्धको, यथा च प्रमात्वग्रहे न प्रतिबन्धकस्त-
थात्मनुमानप्रकाशे । नन्वेवमप्ययोग्यतानिश्चयाभाव एवांसं-
र्गाग्रहत्वेन प्रत्यक्षस्थले कृत्वाहेतुरस्तु, न तूक्तयोग्यताज्ञानं,
मानाभावादिति चेत्, न । प्रत्यक्षासंसर्गग्रहमात्रस्यैव प्रतिब-
न्धकतया तदभावस्य प्रत्यक्षं प्रति कारणत्वकल्पनेऽप्यसंसर्ग-
ग्रहसामान्याभावस्य शाब्दादिबोधहेतुत्वमकृतमेव कल्पनीयम् ।
एवं चाभावस्य कारणत्वापेक्षया लाघवेन भावकारणत्वस्यो-
चितत्वात् । भावग्रहे शास्त्राभावग्रहत्वेनात्यन्ताभावग्रहत्वेन
च तदत्यन्ताभावतदन्योन्याभावग्रहयोः प्रतिबन्धकतया तद-
भावस्य नानात्वेन गुरुत्वाच्च । अत एवानिष्टसाधनत्वज्ञाना-
भावादीनां न हेतुत्वम् । न चैवं प्रत्यक्षेपि शास्त्रज्ञानस्यैव
हेतुत्वापत्तिरिति वाच्यम् । अनवस्थानात् । तथा च व्यभि-

प्राप्तिरं विनैव । (८ भावः, यासिद्धतया यथा नानु-
भावस्यापि योग्यताज्ञानेना-
यतात्पर्येण हि) न च प्रहेतुत्वम् । नन्वेवं यत्र पदार्थ-
त्वाख्याप्रमाणस्याभावे संशयात्मकमासत्त्यादिज्ञानं तदनन्त-
योग्ये ऽपि निश्चयस्तत्रान्वयबोधः स्यादिति चेत्, न । अत्र
(तत्रेश्वरकाले ऽन्वयनिश्चय आपाद्यते तदुत्तरक्षणे वा ।
नाद्यः । विरोधनिश्चयसामग्र्याः साक्षात्प्रतिबन्धकत्वस्योभय-
सिद्धत्वात् । अत एव प्रतिशब्दस्यले प्रतिबन्धः । इयानेव विशेषो
यत्सामग्र्यास्तुल्यत्वात्तत्रोभयप्रतिबन्धो ऽत्र तु न तथेति फल-
बलेन ग्राह्याभावनश्चयसामग्र्या बलवत्त्वात् । नान्यः । पदा-
र्थस्मरणस्य नाशात् । एतेन यस्य गेहे न ऋष्टसंसर्गज्ञानं किं
त्वज्ञानमात्रमित्यादि निरस्तम् । लाघवेन योग्यताज्ञानहेतु-
त्वं सिद्धे यत्रान्वयबोधस्तत्रावश्यं तत्कल्पनात् । अत एव
विसंवादिस्थले विशिष्टज्ञानं कल्प्यते । ननु यदि ग्राह्य-
संशयेपि शब्दाच्चिर्णयस्तदा संदिग्धाप्रभावस्य कस्य चिद् गेहे
घटोस्तीति वाक्यात्तच्चिर्णये संशयोच्छेदः स्यादिति चेत्, न ।
भवत्येव निश्चयः । प्रामाण्यसंशयाहितः पुनः संशय इत्येतद्
अन्यत् । न चैवं पुनस्तस्यैव वाक्यान्तराच्चिर्णयेन तदुच्छेदः
स्यादिति वाच्यम् । पूर्ववदुक्तोत्तरत्वात् । अत एवार्थ-
संशयेपि आप्तवाक्यात्तच्चिर्णये निष्क्रम्यप्रवृत्तिः सर्वसिद्धा । न
च तर्कसहकृतत्वाद् ग्राह्यसंशयस्य तत्र न प्रतिबन्धकत्वं,
तद्विरुद्धसहकृतस्यैव तस्य तथात्वादिति वाच्यम् । एवं हि
ग्राह्याभावनश्चयाभावतर्कसहकृतग्राह्यसंशयाभावरच कार-
णमिति महद्वैरवम् । अत एव ग्राह्याभावनश्चयत्वापेक्षया
तज्ज्ञानत्वस्य लघुत्वात् तथैव प्रतिबन्धकत्वमिति निरस्तम् ।
ग्राह्यसंदेहेपि तच्चिर्णयसर्वेन गौरवस्य प्रामाणिकत्वात् ।
अस्तु वा ग्राह्याभावनश्चयाभावस्यापि हेतुत्वं, तथापि गुणा-
नुरोधेनैव योग्यताज्ञानस्य हेतुत्वम् । न च स्वरूपसत्येव सा
गुणोस्त्विति वाच्यम् । सा हि न ग्राह्यार्थरूपा, ऽतीतादौ
व्यभिचारात् । नापि तादृशप्रमाविशेष्यत्वाभावादिरूपा, तस्या
ग्राह्यार्थरूपयोग्यताप्रमापेक्षया बहुपदार्थघटिततया ऽभावरू-
पतया च गुस्त्वात् । अत एवानुमितावपि अबाधितत्वं प्रमा-
गुण इत्युक्तम् । अन्यथा ऽनुमितावपि तस्यैव गुणत्वापत्तेः ।
तदपेक्षया च वक्तृवाक्यार्थप्रमाया एव लघुत्वाच्च । न च
वक्तृवाक्यार्थयथार्थज्ञानमेव गुणोस्तु, शुकादिवाक्येषीश्वर-
वाक्यार्थज्ञानसत्त्वादिति वाच्यम् । तद्वेतुत्वस्य अन्यकृतैव
पूर्वं दूषितत्वात् । वाक्यार्थप्रमारूपफलोपपादकगुणस्य लाघ-
वेन फलाश्रयैव कल्पनाच्च । एवं दोषोपि योग्यताभ्रम एव ।
न च वक्तृभ्रमादिः, व्यधिकरणत्वाद्विसंवादिशुक्लवाक्ये तदभा-
वाच्च । अत एव स्वरूपसद्व्योग्यता गुणस्तदभाव एव दोष

माविशेष्यत्वाभावः । (४४) प्रमेयं वाच्यमित्यत्र प्रमेयनिष्ठा-
त्यन्ताभावप्रतियोगित्वप्रमाविशेष्यत्वं गोत्वे प्रसिद्धं, वाच्य-
त्वसंसर्गं तदभावः ॥ (४५) वस्तुतस्त्वितरपदार्थसंसर्गं
ऽपरपदार्थनिष्ठात्यन्ताभावप्रतियोगितावच्छेदकधर्मशून्य-
त्वं योग्यता, लाघवाच्छक्यज्ञानत्वाच्च । न च नरशि-
इत्यपास्तम् । फलव्यधिकरणत्वात्, अत एव वक्ष्यति स्वर्गो-
पपादकं ह्यपूर्वं स्वाश्रये कल्प्यतइति । अस्तु वा स्वपरसाधा-
रणे, त्त्योग्यताज्ञानस्यैव हेतुत्वम् । यथाश्रुतयोग्यताज्ञानं तु
न कारणमिति सत्यमिति संक्षेपः ॥ पूर्वोक्तामव्याप्तिं निरस्यति ।
(४४) प्रमेयमिति । यद्व्यप्यपरपदार्थतावच्छेदकावच्छिन्ननि-
ष्ठात्यन्ताभावप्रतियोगित्वप्रमाविशेष्यत्वमाकाशादौ प्रसिद्धं,
तथापि सोर्था न विवक्षितः, गौरवात्, किं तु यत्पदार्थव्यक्ति-
संसर्गं यद्व्यक्तिनिष्ठात्यन्ताभावप्रतियोगित्वप्रमाविशेष्यत्वा-
भावः तयोर्योग्यतेत्येतदर्थो विवक्षित इति सूचनाय गोत्वे
प्रसिद्धिरुक्ता । एवं पयसा सिञ्चतीत्यादौ तत्तत्पयःसेकव्य-
क्त्यारेव योग्यता न तु सर्वेण सर्वस्य, यथा समानाधिकरण-
धूमवज्ज्वारेव व्याप्तिः । अत एवावच्छेदकपदानुपादानं, तथा
च वाच्यत्वस्य घटादिना प्रमेयेण योग्यतानिरूपणे गोत्वे प्र-
सिद्धिः गवा च तच्चिरूपणे घटपटत्वादौ प्रसिद्धिरिति ध्येयम् ।
नन्विदमशक्यज्ञानं प्रमागर्भत्वेन गुरु-चेत्यरुचिराह । (४५)
वस्तुतस्त्विति । अत्र संसर्ग इति भावप्रधानो निर्देशः । अ-
वच्छेदकधर्मपदेनावच्छेदकस्य धर्मो ऽवच्छेदकत्वं विवक्षितम् ।
तथा चेत्यपरपदार्थसंसर्गत्वे ऽपरपदार्थनिष्ठात्यन्ताभावप्रतियो-
गितावच्छेदकत्वशून्यत्वमित्यर्थः । तथा चात्र मते सर्वसेकव्यक्तेः
सामान्यतः पयसा समं योग्यता, धूमवज्ज्वारेः सामान्यव्याप्तिवत् ।
अत एवावच्छेदकपदोपादानम् । सेकानन्वितं च जलमयोग्य-
मेव, सेकसंसर्गत्वस्य तच्चिष्ठात्यन्ताभावप्रतियोगित्वावच्छेद-
कत्वात् । नन्वेवं पयसा सिञ्चतीत्यत्र सर्वसेकव्यक्तिः सर्वपय-
सांवीयेत, योग्यतायास्तज्ज्ञानस्य वा ऽविशेषादिति चेत्, न ।
बाधेन प्रतिबन्धात् । असंसर्गाग्रहस्य विशिष्टज्ञानमात्रमेव हेतु-
त्वाद्, यथा गोष्ठीयवह्नेः पर्वतेन भानं, सामान्यव्याप्तेः पक्षधर्म-
तायाश्च तज्ज्ञाप्यविकलत्वात् । ननु यदि बाधाभावस्यापि शब्द-
सहकारित्वं, तदा योग्यताज्ञानहेतुत्वमेव मानाभाव इति चेत्,
न । गुणानुरोधेन तद्वेतुत्वस्य तथापि व्यवस्थापितत्वात् । अन्य-
च्च सर्वं पूर्ववत्तत्त्ववद्वाध्यम् । अत्रेदं चिन्त्यम् । गुणाद्यनुरो-
धेनापि नैतद्व्योग्यताज्ञानं हेतुः, किं तु ग्राह्यार्थरूपोक्त्योग्यताज्ञा-
नमेव हेतुः, लाघवाद, न्यथा ग्राह्यार्थसंदेहे सति तादृशसंसर्गत्वे
तादृशात्यन्ताभावप्रतियोगितावच्छेदकत्वशून्यत्वात्स्फुरणे ऽन्व-
यबोधो न स्यात् । न चेष्टापत्तिरनुभवविरोधात् । किं च बाधा-

रःशौचानुमानबाधितातदशौचबोधकशब्दा (४६) दन्व-
याबोध इति वाच्यम् । (४७) उपजीव्यजातीयत्वेन
शब्दस्य बलवत्त्वात् । तेनैव तदनुमानबाधात् । नन्वा-
काङ्क्षासन्तिमत्त्वेन शब्दस्य प्रमाणता, न तु योग्यतापि
तन्निवेशिनी । (४८) बाधाभावस्य प्रामात्रहेतुत्वादिति
चेत्, न । (४९) बाधे हि प्रमाणदोषो ऽवश्यं वक्तव्यो
ऽन्यथा प्रमाणविषये बाधासंभवाद्, यथानुमाने बाधा-
(५०) दुषाधिकल्पनद्वारा व्याप्तिविधातः, निरुपाधौ बा-
धानवकाशात् । सेयं न स्वरूपसती प्रयोजिका । (५१)
शाब्दाभासोच्छेदप्रसङ्गात् । तन्निश्चयश्च न भवत्युपाया-
भावादिति चेत्, न । संशयविपर्ययप्रमासाधारणस्य यो-
ग्यताज्ञानमात्रस्य कारणत्वात् । (५२) अयोग्यताज्ञानस्य
प्रतिबन्धकस्य सर्वत्राभावात् (५३) क्व चित्निश्चये
ऽपि योग्यानुपलब्ध्या, यथेह घटो नास्तीति ॥

नधतारदशायामन्यनिष्ठसकलैक्यैक्यत्रात्वयबोधः स्यात् । प्रमा
च स्यादुक्तयोग्यतायाः प्रामात्रगुणजन्यत्वात् । ननु तत्सकलसं-
र्गत्वे तत्प्रयोनित्यान्ताभावप्रतियोगिभावच्छेदकत्वसत्त्वाद्
योग्यतैव तत्र नास्तीति चेत् । तर्हि तत्तद्व्यक्तेरेव योग्यता न
सामान्यतः । एवं च तत्तत्प्रदार्थसंस्पर्शे तत्तत्प्रदार्थनिष्ठात्य-
न्ताभावप्रतियोगित्वाभाव एव योग्यता नत्वच्छेदकगर्भा ।
गौरवादिति । (४६) अन्वयाबोधः, अन्वयाबोधप्रसङ्गः ।
(४७) उपजीव्येति । साध्यप्रसिद्धयै वेदस्योपजीव्यत्वात्
तज्जातीयत्वेनाशौचबोधकागमस्योपजीव्यत्वादित्यर्थः । (४८)
बाधाभावस्येति । तथा चासाधारण्येन न प्रयोजकत्वमिति
भावः । (४९) बाधे हीति । स च दोष आकाङ्क्षासन्तिमति
यः सैवायोग्यतेति तदभावो योग्यताशब्दाङ्गमित्यर्थः । (५०)
दुषाधिकल्पनेति । पक्षेतरापाधिनेत्यर्थः । एतच्च साधनवति
पक्षे बोध्यम् । साधनरहिते त्वपक्षधर्मतैव दोषः । तदुक्तं बाधा-
याम् । अपक्षधर्मो हेतुरनैकान्तिको वेति । यद्यपि गन्धप्राग-
भावार्वाच्छिबे घटे गन्धानुमानबाधेपि न करणदोषः । यदि च
बाध एव तत्र दोषस्तदा प्रकृतेपि तुल्यम् । तथा च पूर्वोक्त-
युक्त्या योग्यताज्ञानस्य शब्दसहकारित्वमित्यत्र तात्पर्यम् (५१)
शाब्दाभासेति । यद्यपि स्वरूपसती सा प्रमाहेतुस्तदभावश्च
भ्रमेपि हेतुरिति न शाब्दाभासोच्छेदः । तथापि पूर्वोक्तयुक्त्या
न स्वरूपसती हेतुरिति भावः । मात्रपदविवरणं संशयेत्यादि
व्यवच्छेद्याभावभ्रमनिरासाय । (५२) अयोग्यतेति । अयोग्य-
तानिश्चयस्येत्यर्थः । ननु साधारणेन रूपेण तदा हेतुता
स्यात्, यदि तन्निश्चयोपि क्व चिद्वेतुः स्याच्च चैवमित्यत आह ।
(५३) क्व चिदिति ॥

॥ अथ गोपाललीलाख्यकाव्यस्य ॥

॥ द्वादशतमसर्गारम्भः ॥

इति स्त्रीरनुच्छन्दः नन्दसूनु-
श्चिरं सुन्दरीवृन्दमानन्दयिष्यन् ।
दधाविन्दुमन्दानिलस्पन्दशीघ्र-
श्रितामन्दकन्दर्पकं दिव्यरूपम् ॥ १ ॥
हताशेषहृतापकः सुन्दरीणां
सुरगामणीस्ता मणीकृत्य रूपैः ।
नयन् नृत्यगीतादिषु स्तुत्यभावं
व्यधाद्वासुदेवः स्वयं तासु केलिम् ॥ २ ॥
दिवि द्योऽनुषामद्रुतद्योतनाय
स्फुरद्योगमायाबलद्योतमानः ।
समुल्लासयामास रासोत्सवं स
श्रितव्यासवाल्मीकिवागव्यासपारम् ॥ ३ ॥
मिलद्रालकाचन्द्रचूर्णातिपूर्णं
कलिन्दात्मजासैकते सौरभाट्ये
हरिः कल्पितानल्पकाकल्पकाये
बभौ गोपिकामण्डले सोऽपि कामम् ॥ ४ ॥
चयो यस्य मायागुणा विश्वमेत-
न्निरं कल्पयन्ति स्थिरं लीलयैव ।
अहो का कथा तस्य रासप्रपञ्चे
तदाभूत् कुतो वा कथं संविधेति ॥ ५ ॥
अथो माधवस्ता मिथो बद्धबाहूः
स्फुरत्कुण्डला मण्डलीकृत्य नारीः ।
हसन् विद्युदावेष्टितं वारिवाहं
स्वयं तद्वधूमध्यगः शोभते स्म ॥ ६ ॥
विधा कीदृशी पामरस्त्रीदृशीशोऽ-
प्यभूत् कामवाही स्वयं यामवाप्य ।
इति प्रायशो विस्मिताः सस्मितास्या
दिदृक्षावशादायुर्देववध्वः ॥ ७ ॥
समीहोचितं सौरभं दुर्लभं तत्
समन्तादनन्तेच्छयाधिर्बभूव ।
यदाघ्राय देवास्तदेवास्तसेवा-
श्चिरं नन्दने मन्दनेवा बभूवुः ॥ ८ ॥

अचिन्त्येन योगेश्वराकर्षणेन
 स्रजः सौमनस्यः कुतश्चिन्निपेतुः ।
 हरद्वानदर्प दिवो द्रुन्दुभीनां
 ध्वनत्पुष्करं वाद्यभासीदघातम् ॥ ९८ ॥
 स्वयंकल्पितालेपनैश्चर्चिताङ्ग-
 स्तदुच्चैःकुचोरःस्थलं चर्चयित्वा ।
 हरिः खर्वयन्नप्सरोरुपगर्वं
 स्त्रियो रञ्जयन् प्राविशद्रासरङ्गम् ॥ १० ॥
 तदा किंनरा भिन्नराजीकृतस्वा
 द्विवि श्रीयतिप्रीतियोगादगायन् ।
 स्वयं शारदा नारदाद्या महत्या
 महं प्राप्तेन पुनर्मनकाद्याः ॥ ११ ॥
 मध्यं प्रविश्यान्नलयेर्द्वयोर्द्वयोः
 कृष्णो विहर्तुं प्रगृहीतकन्धरः ।
 रेजे विचित्रैककम्पकस्रजि
 प्रातं यथैवात्यलमन्तरान्तरा ॥ १२ ॥
 पदपेणनिकुञ्चनस्फुरदुदञ्चनन्यञ्चन-
 चणकणितकिङ्किरीरणितकङ्कणकाणजः ।
 सह व्रजवधूशतैः सृजति रासखेलां विभा-
 वभूजभणभणध्वनिर्भटिति भर्भरध्वानवत् ॥ १३ ॥
 करवर्तनानुगतहस्तकाध्वश्रित-
 क्षणवीक्षणानुगविचर्तमानचिकाः ।
 व्रजयोषितः प्रगलदुत्तरीयोरसो
 रसतः परं बुबुधिरे न रासोत्सवे ॥ १४ ॥
 वपुरतिनतिषु स्मरधनु-
 रुदयं प्रति चरणपातमुपकल्प्य ।
 व्यदधत मुनिमनुजगुरु-
 प्रहरणकलिकामिव स्मितं वनिताः ॥ १५ ॥
 तरुणिमकुसुमायुधप्रियाप्रि-
 श्रितमदसंमदधूर्णितेक्षणानाम् ।
 अजनि रजनिवीक्षितेषु तासां
 न समरसा हरिणी लघुर्गुहश्च ॥ १६ ॥
 नवनवगतिभेदश्लाघ्यलास्यक्रमणां
 शिथिलचिकुरबन्धस्रस्तमञ्जुस्रजां या ।

स्तनगलितपटानां कापि गोणङ्गनाना-
 मजनि रुचिरसंख्या सैव हृदयस्य तासु ॥ १७ ॥
 मधुकरनिवहे व्रजाङ्गनानां
 व्रजति शरीरजसौरभं ग्रहीतुम् ।
 अगुरजनि गुणः श्रुतिप्रदाना-
 व्भटिति सभङ्गकृतिभिः स लास्यविघ्नः ॥ १८ ॥
 लोकास्त्रयो यस्य वसन्ति कुक्षौ
 तस्मिन् समं नृत्यति वल्लवीभिः ।
 कम्पः सुराणामुचितस्तदाभू-
 च्छद्वैतदीयं खलु सात्त्विकत्वम् ॥ १९ ॥
 श्वासाधृतोदृतनासाग्रिणी-
 दन्तज्योतिःस्फीतगीतप्रयोगाः ।
 काश्चिद्विद्युद्विभ्रमं दर्शयन्त्यो
 मेघश्यामं प्राप्य जाताः कृतार्थाः ॥ २० ॥
 द्रुतविलम्बितगत्युदयन्नभः-
 स्थलभरं न विराममितं क्वचित् ।
 श्रुतिमितं समवृततया जग-
 त्यतिविशिष्टमचेष्टित यौवतम् ॥ २१ ॥
 स्वरगणगुरुगीतिश्रीरलक्ष्याङ्घ्रिभेदा
 नियतसमजवृत्तिर्गोपिकाराजिरार्या ।
 स्वजनलघुविकल्पासङ्गपूर्वाङ्गदेशै-
 कतरलरसभूमिश्छान्दसातिप्रियाभूत् ॥ २२ ॥
 देशीविधाभिर्विधिषुद्विभेदै-
 र्नानाविशेषैः करणैः सशब्दैः ।
 चारीक्रमैश्चालयचर्चरीभि-
 र्नृत्यप्रपञ्चैर्वनिता विजहुः ॥ २३ ॥
 वनितयोः स्तनमुन्नयतान्तरे
 तदुरुबाहुलताकलितात्मना ।
 उभयतः सह चुंकृतिचुम्बनै-
 र्भगवताकलि रासमहोत्सवः ॥ २४ ॥
 रासखेलनमसेवत देव-
 स्ताभिरातनमनोन्नमनाभिः ।
 हस्तयुग्मधृतहैङ्गुलदण्डो-
 दघट्टनभ्रमिपरिक्रमभूमिः ॥ २५ ॥

गोपीः सर्वा गाढमश्लिच्छदीशः
 प्रेम्णोत्तिष्ठप्य श्रान्तिशान्तिच्छलेन ।
 स्वर्वासिस्त्रीरूपगर्वेण सार्धं
 तासागास्यस्वेदबिन्दूनभाङ्गीत् ॥ २६ ॥
 जगद्व्यवययमुपनेतुमागतं
 सुपर्वणा सह हरिमप्सरोगणैः ।
 निरीक्षितुं सपदि समीयुषः क्षणा-
 द्वियोऽविशन् कुसुमशरासनादहो ॥ २७ ॥
 गोप्याः स्फुटत्कनककोतकमध्यवर्ण-
 द्रोणीतृणीकरणचारुणि बाहुमूले ।
 कृष्णोऽदिताभकशशाङ्कनिभं नखाङ्कं
 निक्षिप्रागवसुभाजमिवाङ्गमुद्राम् ॥ २८ ॥
 हरिविलोकनतोऽप्सरसां तदा
 स्मृतिरपि व्यगलद्वसनैः सह ।
 द्रुतमभूद्रशनामणिदीप्तिभिः
 सपदि चिञ्चितमम्बरमम्बरम् ॥ २९ ॥
 तरुणिममदपूर्णैर्गुणैर्मान-
 स्मितमधुरेक्षणमंशुकान्तमास्यम् ।
 हरिरिह परितश्चुम्ब गोप्या
 दददिव मन्मथमुद्रिकार्द्रमुद्राम् ॥ ३० ॥
 कापि बाहुयुगलं परिश्रमा-
 दंसयोन्यधित कंसवैरिणः ।
 किं पुनस्तदपयानशङ्कया
 काञ्चनीमकृत कामशङ्कलाम् ॥ ३१ ॥
 नर्तनगानगुणप्रभुरूपै-
 यैवतमैन्द्रमभूदतिरिक्तम् ।
 केलिकलाकलिताधिककान्त्या
 स्त्रेणममुष्य ततोऽप्यतिरिक्तम् ॥ ३२ ॥
 दुर्वहपीनकुचद्वयखिन्ना
 कापि हरेरवलम्ब्य भुजांसम् ।
 बाहुमचुम्बदिहाधिकरागो-
 द्रेकविलिप्तमिवाहितचिह्नम् ॥ ३३ ॥
 प्रशिथिलकवरीकमाप्रवत्यै
 स्फुरितकपोलविलोलाकुण्डलायै ।

हरिरदित निजानुरागपूगं
 निजमुखवासमिषेण गोपिकायै ॥ ३४ ॥
 निखिलनटनभेदप्रौढिपट्टाभिषेके
 मुखरितकटकाङ्घ्रिः कापि रासोत्सवेषु ।
 पृथुनिजकुचकुम्भे शातकुम्भेपृवर्णे
 न्यधित करममुष्य प्रागिवाग्रप्रबालम् ॥ ३५ ॥
 पुरतः परतश्च समेत्य हरिं
 युवतिद्वितयं परिरभ्य दृढम् ।
 मिलदुच्चकुचाद्रिचतुष्कभरैः
 श्रमशान्तिमिव व्यदधात् सुहृदः ॥ ३६ ॥
 हरिविविधविहारवीक्षाभवन्मोहसंदोहमन्दाः पराः
 प्रविगलितविकल्पनानल्पसंकल्पशिल्पाश्विरस्यासत ।
 कतिचिदतिचिरेक्षणक्षुध्यदुग्धेक्षुधन्वक्षुरप्रक्षताः
 सपदि सहचरैः सह क्रीडितुं निर्गताः स्वर्गवाराङ्गनाः ॥ ३७ ॥
 कुचप्रचलदञ्जनस्खलनवञ्जनोदञ्जन-
 स्मितप्लुतनिरीक्षणप्रचुरचुम्बनालिङ्गनैः ।
 हरिः प्रमुदितश्विरादरमताङ्गनाभिः समं
 परोऽपि पृथुको यथातिवितथानुबिम्बैर्निजैः ॥ ३८ ॥
 उपनिषत्परिषत्परिलिखिते
 परिचिते परमात्मनि योगिभिः ।
 अकलि यः प्रमदः प्रमदाजनैः
 सपदि रासरसे सरसेङ्गितैः ॥ ३९ ॥
 सरसहरिविहारप्रोद्यदानन्दमन्दी-
 कृतकरणनिजार्थयाहितास्ता हिताप्या ।
 वसनचिकुरमाल्याकल्पकर्णोत्पलादि-
 प्रतिपदगलनानि व्यस्मरन् सस्मराच्चाः ॥ ४० ॥
 नवगोपिकान्वितमनोरथोद्धता
 प्रथमाक्षरद्वयविनाकृतेरिता ।
 इह विश्रुता जगति मञ्जुभाषिणी
 हरिवल्लभा सहजसद्वया जगौ ॥ ४१ ॥
 अथ श्रमं कमलदृशा विनेष्यता
 मधुद्विषा सुखमुपविश्य कौतुकात् ।
 ब्रजस्त्रियो निज उपवेश्य संनिधौ
 विधौ दृशं विनिदधता न्यगद्यत ॥ ४२ ॥

कम्बुकण्ठ कलयेदयम्बरे
 चन्द्रबिम्बमनवद्यमुद्यतम् ।
 त्वन्मुखद्युतिविशेषलिप्सया
 सर्वतः कृतकरप्रसारणम् ॥ ४३ ॥
 यदि कुलमवदातमाविलं वा
 निजगुणदोषनिबन्धनाप्रसिद्धिः ।
 प्रकृतिधवलदुग्धसिन्धुबन्धुः
 स्वकृतिवशाद्विधुरेष यत् कलङ्की ॥ ४४ ॥
 निशि तिमिरभुजंगेनाङ्गमेतस्य दष्टं
 प्रसरति विषमन्तर्लाञ्छनच्छद्मना यत् ।
 अहह विधिनियोगादोषधीनामधीशः
 पिपतिषति पयोधौ पश्चिमे दूर्यमानः ॥ ४५ ॥
 प्रियतम वयमपि कवयः
 सदृता गा यतो निबध्नीमः ।
 इति काश्चित् प्रश्नोत्तर-
 विधया शब्दच्छलेन चिक्रीडुः ॥ ४६ ॥
 मम रमण मनः कथंचनेह
 स्पृहयति रासमहार्णवं तरीतुम् ।
 सखि समुचितमेव सम्यगेतत्
 तृणमुडुपं विदधासि यन्मुखेन ॥ ४७ ॥
 ऋक्षेशोऽयं वीक्ष्यतां व्योम्नि सख्यो
 भल्लूकः कालोमशो वल्लभः स्यात् ।
 कृत्वा लोम्नां लुञ्चनं ध्वान्तदम्भा-
 ज्जेन धर्मं जाम्बवानाश्रितः किम् ॥ ४८ ॥
 तारेश्वरोऽयं तरलायताक्ष्यः
 सुग्रीव एषोऽतितरां प्रियस्ते ।
 वियोगिरामाहितमाशु हन्ता
 प्राचीकटद्यः कपिलास्यलीलाम् ॥ ४९ ॥
 सोमोऽयं किमुमाऽगजा किमतसीस्नेहस्तु नेह द्वयोः
 साहित्यं क्व न किंच विश्वविदितोऽसाबन्धकारातिहृत् ।
 चन्द्रोऽसौ बत सौरभारिमपि के कर्पूरमाचक्षते
 सख्यो वित्तकलानिधिं वद सखे कृष्णाधमर्णोऽस्य कः ॥ ५० ॥
 अयं नक्षत्रेशः कुमुदसुहृदेष द्विजपतिः
 कुमुदेषु किं न स्यादसुहृदपि नूनं प्रियतमाः ।

विभावय्यात्मासौ विशदरुचिरास्तां यदि विभो-
 विरोधी तत् कस्मादरुचिरिह सख्यो न विशतु ॥ ५१ ॥
 कस्त्वं पीताम्बरोऽहं किमु वदसि मृषैवाम्बरं केन पीतं
 भद्रे कंसस्य शत्रुः शिव शिव सलिलं शस्यवैरि क्व दृष्टम् ।
 मल्लास्यध्वंसनोऽहं किमिति निजमहो लास्यमध्वंसि गोपि
 श्रीवत्साङ्गेऽहमङ्गे जनदृग्विषयः कुचवत्सः प्रियस्ते ॥ ५२ ॥
 अये कृष्ण श्रीमन्मुखमधुरतायै विधुरसा-
 वपाद्भुमं ध्वान्तच्छलमुदयभूभृतटभुवि ।
 ततः कुक्षावस्य स्फुरति शिखिकेतुर्न तु शशो
 गले शंभोर्यद्वच्चिरकवलितं कालगरलम् ॥ ५३ ॥
 जायज्जगद्विजयकौतुकिनः स्मरस्य
 नामाक्षरव्रज इवाच सितातपचे ।
 आभाति कुण्डलितकुण्डलिराजभोग-
 शायीव शार्ङ्गधनुरेष विधोः कलङ्कः ॥ ५४ ॥
 अङ्गं जनाः कतिचिदम्बुधिपङ्कमेके
 शङ्कन्तु रङ्गमपरे तु भुवोऽनुबिम्बम् ।
 श्रीपद्मनाभ परमार्थत एव विदुः
 स्वर्भानुदन्तदलनक्षत्रचिह्नमेतम् ॥ ५५ ॥
 अक्राण्डं कूष्माण्डं वियति शशभृन्मण्डलमिषं
 जनैरङ्गुल्योच्चैरियदवधि निर्दिष्टमसकृत्
 यदन्तर्नाशायोन्मुखमिदमभूत् तन्मलिनिमा
 कलङ्कव्याजेन स्फुरति जनतोक्तं नहि मृषा ॥ ५६ ॥
 नीचैर्गन्धवहा धिनोति रजनी चेन्नासिका नोन्नता
 किं वः किं नु पतिं विधुं च धिनयादेशे सदोषाकरा ।
 मन्दोऽसावुपयाति कृष्ण विदितः किं मातरिश्वा न ते
 श्वाचेन्मातरिमन्दता तदुचिता सख्यो यथाख्यायते ॥ ५७ ॥
 मुक्ता दिशमुडुदिवस्पतिभावभाति
 सद्यः सरासरसहर्षवशे हलीव ।
 शर्वाचलेशरुचमञ्जनधूमभान-
 स्वर्भानुनिःस्वतनुवत् कुरुते वरोरु ॥ ५८ ॥
 हारबन्धः ।
 सहारव्याहारप्रतिफलितहारव्यतिकरं
 हृदन्तः संजातं बहिरिव समुक्तामगिह नः ।
 शयानो यत्राभूर्भुजगरमणीयाङ्ग इव
 प्रिय प्रायस्त्वं हृच्छयविहितमालार्चन इव ॥ ५९ ॥

ब्रजस्त्रियः श्रितकमलाकरश्रियः
 शिरोधरावधि जलमग्नविग्रहाः ।
 मधुदुहा मधुकरबन्धुरात्मना
 मुहुश्चिरं लघु चरता चुचुम्बिरे ॥ १६ ॥
 मधो रिपुर्मनसिजशास्त्रविन्वतं
 जलान्तरे प्रणयवशेन शिञ्जयन् ।
 लिलेख सन्मुखनखलेखनीकरो
 निजप्रियोरुजघनकक्षवक्षसि ॥ १७ ॥
 कुचेक्षणाधरमुदकोक्षणचर-
 त्सकुङ्कुमाञ्जनघनयावकादिकम् ।
 विशेषतो रुचिरमभून्मृगीदृशां
 स्वभावजा भवति विभा हि भासिका ॥ १८ ॥
 तिरोहितोऽभवदुदके हरिश्चिरं
 प्रसेचनादिव युवतीजनैर्जितः ।
 विचिन्वती पयसि समेत्य सत्वरं
 तदूरुषु श्रितशय उन्ममज्ज च ॥ १९ ॥
 स निर्ययावथ सरितः प्रभुः प्रिया-
 नुरागतस्तरणिसुतेव मूर्तिभृत् ।
 अवस्त च प्रियमतिशस्तमंशुकं
 सहाङ्गनोऽधित च शुभानुलेपनम् ॥ २० ॥
 अखण्डयत् स मदनरूपजस्मयं
 सविस्मयं विबुधवधूभिरीक्षितः ।
 बभौ स्फुरत्पुरटपटः कपोपलः
 सुवर्णसंचय इव लेखयान्वितः ॥ २१ ॥
 वने चिरं कुसुमचयं विचिन्वता
 वधूजनैः सहचरणादितस्ततः ।
 विचिचिताभरणविशेषमङ्गना-
 गणाय स व्यरचयदच्युतोऽददात् ॥ २२ ॥
 अनुब्रजद्रुजयुवतीशतावृतः
 सहचपस्मितवनितेक्षिताननः ।
 अनीचकैर्मधुकरगायनैर्नृतो
 वने वनेऽरमत रमेश्वरश्चिरम् ॥ २३ ॥
 ततश्चिरं विहृतिनिरीक्षणादित-
 स्मरत्वरं हरिकृष्णाप्रशान्तयः ।

सकिंनरा हृदि मुदिता दिवौकसे
 वितेनिरे विभुसकलाङ्गवर्णनम् ॥ २४ ॥
 भवन्त्वमौ बलिकुसुमत्विवो हरेः
 पदाम्बुजद्वितयनखाः सुखाय नः ।
 स्फुरन्ति सज्जनहृदि पञ्चपञ्च ये
 स्वतत्त्वविद्वृतगुणनाङ्गविन्दवः ॥ २५ ॥
 कृपाजुषः प्रणतजनेषु शार्ङ्गिणः
 पदाम्बुजद्वितयमिदं मुदेऽस्तु नः ।
 यदन्वहं मुनिहृदयान्तरस्थितं
 नखोपधेस्तदमलसत्त्वभागिव ॥ २६ ॥
 तनोतु शं मुररिपुजानु नोऽनुगी-
 भवल्लसत्करसरसीरुहाराणम् ।
 नवातपाशगतरुगञ्जनक्षमा-
 धरस्फुरच्छिखरविडम्बिडम्बरम् ॥ २७ ॥
 पुनातु नो मधुरिपुजह्वयैर्युगं
 यदाश्रिता बहिरिव मान्तरुर्वशी ।
 विभाति यज्जठरवसज्जगत्त्रयी-
 भरक्षमप्रबलमणिप्रकाण्डवत् ॥ २८ ॥
 करोतु शं मुररिपुसक्त्रियुग्मकं
 समुन्नतं सुभगमनङ्गवर्धनम् ।
 यदन्वयात् स्वरुचिनिधानमुद्रणा-
 पिधानतां मणिफलकद्वयं गतम् ॥ २९ ॥
 अभीप्सितं वितरतु कैटभद्विषः
 कटिस्थलं पुरटजसूचवेष्टितम् ।
 यदास्यभप्रभुपरिधिं चिरच्युतं
 विराजते दधदिव मेघमेचकम् ॥ ३० ॥
 जगत्प्रभोः प्रभवतु नाभिपङ्कजं
 शुभाय नश्चिरमुदयच्छुभायनम् ।
 यदन्तरे सततमुपांशु सामगः
 सगुञ्जितभ्रमरविधामधाद् विधिः ॥ ३१ ॥
 मनोरथद्रुमफलमर्थसंपदं
 ददातु नश्छलितबलेर्बलिचयम् ।
 विभाति यद्वधदिव दामलक्ष्मतां
 जगत्त्रयीपरिगणनेव कुक्षिगा ॥ ३२ ॥

ननूदरं परिचित्रोमराजिकं
 प्रयच्छतु प्रतिपदमीप्सितानि नः ।
 विभाति यत् क्वचन विभागेखया
 युतं जगत्त्रयमिव सूचयद्वसत् ॥ ३३ ॥
 महोन्नतं हृदयमहिदुहेऽस्तु नः
 पुनः पुनः सकलसमीहिताप्रये ।
 श्रियः पुरा स्तनयुगकन्दुकस्थलं
 यदार्चिचन्नुरसिह्रैर्जस्तियः ॥ ३४ ॥
 करद्वयं प्रखरनखाङ्कितं हरेः
 परंपरां प्रदिशतु संमदस्य नः ।
 यदग्रभूद्वक्त्रकुलिशाङ्कुरोदल-
 द्वितीसुतस्रवदसृजेव लोहितम् ॥ ३५ ॥
 विभोः शयः शुभमनिशं तनोतु न-
 स्तलस्थलप्रमिलदलक्तकद्युतिः ।
 सरागहृद्युवतिदृढोन्नतस्तन-
 प्रमर्दनप्रभवपरिक्रमादिव ॥ ३६ ॥
 भुजः प्रभोर्भवभयभञ्जनाय नः
 सदा भवत्वचलरमादृगञ्चितः ।
 ब्रजावने य इह धरातपवभा-
 गभादृधद्वरिमणिजैकदण्डताम् ॥ ३७ ॥
 हरेर्दधदुचिरसुवर्णकुण्डल-
 प्रभां मुदे भवतु तदंस्योर्युगम् ।
 वधूशताधिकपरिरम्भणाभज-
 दुजार्चुचा ध्रुवमधुनाप्यनुष्मितम् ॥ ३८ ॥
 मनोहरचिगुणितरेखयाङ्किता
 मनोरथान् दिशतु मुरारिकन्धरा ।
 ब्रजाङ्गनाभुजयुगहेमशङ्खला-
 मवाप्य या जनमिव शिष्यत्यलम् ॥ ३९ ॥
 अवस्तिरश्चरमणिशोणिमाङ्कितं
 गदाभृतोऽवतु गुरुगण्डयोर्युगम् ।
 वधूजनप्रणयभृतोऽधुनापि यत्
 प्रतिक्षणाधररसलक्ष्मभागिव ॥ ४० ॥
 भवोद्ववां सपदि भियं भिनतु नः
 सहासुणाधररदमैश्वरं मुखम् ।

चकास्ति यत् कतिपयमौक्तिकान्वित-
 प्रबालजाहितमणिहीरपाववत् ॥ ४१ ॥
 समुन्नमन्मधुरिम नासिकापुट-
 द्वयं विभोर्भवतु शुभोदयाय नः ।
 प्रवर्तनं प्रथममथो निवर्तनं
 व्यनक्ति यच्छ्रुसितगतागतच्छलात् ॥ ४२ ॥
 भवभ्रमं शमयतु शार्ङ्गिणः शुभं
 विलोचनद्वितयमयत्नसुन्दरम् ।
 यदुन्मिषन्निमिषदिदं चराचरं
 स्वलीलया रचयति नाशयत्यपि ॥ ४३ ॥
 श्रुतिद्वयं प्रभवतु भूतये प्रभो-
 विभूषणप्रभवमणिप्रभार्चितम् ।
 विभाति यज्जठरमिलत्रिलोकिका-
 क्रमोदयद्रविशशिकान्तिभागिव ॥ ४४ ॥
 भ्रुवोर्युगं भवतु शुभाय नो विभो-
 र्दृग्व्रयोर्मिलदलिमालिकानिभम् ।
 उदञ्चितं सपदि निकुञ्चितं च यत्
 सुरद्विषां भवति भयाय भीषणम् ॥ ४५ ॥
 क्षिणोत्वधान्यधरिपुभालपट्टिका
 निकामतः प्रकटितकामनीयका ।
 विभाति या नियतिकृतायतिस्थिति-
 क्रमाक्षरावलिरहितेन्द्रनीलवत् ॥ ४६ ॥
 चिराय नश्चिकुरकदम्बकं बला-
 नुजस्य तत् कुटिलमवत्वलिप्रभम् ।
 तरङ्गितं परिहसतीव फेनिलं
 कलिन्दजासलिलमुस्रगालि यत् ॥ ४७ ॥
 कुलकम् ।
 इति द्यावि चिदशगणेन वर्णितः
 प्रसन्नहृद्विषि भगवानदादृशम् ।
 समागतं द्रुहिणमुहूर्तमन्तिके
 विचिन्त्य तां गृहमथ गन्तुमादिशत् ॥ ४८ ॥
 मधुद्विषः पशुपतयोऽपि तायया
 परियहान्निकटगतानमंसत ।
 न तत्कृते चुक्रुपुरथोऽक्षजं विना
 समञ्जसं क इह विधातुमीश्वरः ॥ ४९ ॥

दृगिङ्गितं विदितमपि प्रभोरथो
 न यौवतं तदवगतं व्यबीभवत् ।
 प्रिया कृशाजनि रजनी निशान्तगा
 भवत्विति प्रियतममन्ववीवदत् ॥ ५० ॥
 निःसारतारकमसान्द्रमरीचिचान्द्र-
 बिम्बाविदूरचरमाचलशृङ्गसङ्गम् ।
 तद्रासरङ्गसदनङ्गमहोत्सवाभिः
 सुभूमिरभ्रमसकृत् सविलम्बमैत्रि ॥ ५१ ॥
 इति श्रीमल्लक्ष्मणभट्टात्मजश्रीरामचन्द्रभट्टविरचिते
 गोपाललीलाख्ये महाकाव्ये त्रयोदशः सर्गः ॥ १३ ॥ :: :: ॥

॥ अथ गोपाललीलाख्यकाव्यस्य ॥

॥ चतुर्दशतमसर्गारम्भः ॥

अबलाः स्वकुचांसगण्डयुग्मे
 करदोर्वक्रमथो हरेर्निधाय ।
 परिरभ्य पुनः प्रचुम्ब्य काश्चित्
 प्रणयादेत्य पुनः पुनर्नरीयुः ॥ १ ॥
 कृपणा इव रायमुञ्चितुं ता
 उरगायं रभसादशक्षुब्धतयः ।
 प्रियतावशतश्चिराय मृष्टा
 मुहुरेक्ष्यावसथानयाभिजम्भुः ॥ २ ॥
 उपलभ्य मधुव्रता व्रजन्तो
 व्रजयोषितनुसैरभं सहाभिः ।
 हरिणा विरहासहेन रेजु-
 निर्जहूपायजयेव कल्पितानि ॥ ३ ॥
 कथयन्त इवापराधमुयं
 जनताये हरिणीदृशां ध्वनन्तः ।
 अलयः कलहप्रियस्य शिष्या
 इव जम्भुः प्रतिमन्दिरं क्रियन्तः ॥ ४ ॥
 न मुहूर्तमुपान्त्यमेत्य निद्रां
 भजता किं निशि कुक्कुटद्विजेन ।
 स्मृतकृष्णपदाम्बुजेन जातिं
 स्मरतेवातिचिरान्मुहुर्व्यरावि ॥ ५ ॥
 रजनीपरिशेषमाप्य शेते
 भगवानल्पमनेहसं ततः स्म

अरुणेन कृतारुणेन्द्रकाष्ठा
 क्व नु नापातरुचिर्भवत्युपाधेः ॥ ६ ॥
 परिभूततमोरजा विबुद्धा-
 खिलसत्त्वाविरभूदथादिसंथ्या ।
 निकटे कलयन् पतिद्विजाना-
 मिव यां वन्दितुमापदस्तस्मिन्धुम् ॥ ७ ॥
 शरसीरुहचक्रवाकचक्रं
 परमामोदभरं तदा तदाप ।
 निकटादिव साक्षिणः परेषा-
 मलयो यं जगद्गुः पुरो जनानाम् ॥ ८ ॥
 रतिखिन्नयुवाप्रसौख्यनिद्रा-
 सहजद्रोहिणि तत्र कल्यकाले ।
 रहितास्थतयैव कैरविण्या
 निजमासीलितमक्षि कैरवं किम् ॥ ९ ॥
 जपतो निजमन्त्रमत्र शिष्टा-
 ननुगृह्णन्नहिमांशुराविरासीत् ।
 अविशेषमदीदृशद्य उच्चै-
 रनुरागं बहिरन्तरम्बुजिन्याम् ॥ १० ॥
 शकटैः किल नन्दगोपमुख्याः
 प्रययुः प्रातरथाम्बिकावनं ते ।
 इतरेऽपि सह स्वकैरनेभिः
 सपदि प्रास्थिषत प्रहृष्टचिताः ॥ ११ ॥
 तदुपेत्य सरस्वतीजले ते
 सह सस्रुर्देयिताभिरादृताभिः ।
 अथ सत्वरमम्बिकां शिवं च
 स्पृहयानर्चुरिहार्चनोपचारैः ॥ १२ ॥
 बहु हेम तथात्नमग्रजेभ्यः
 प्रवितीर्याथ निर्णीय चाम्बुमाचम् ।
 व्रतिनोऽभिमताय नन्दमुख्या
 रजनीं तामवसन् रसेन तत्र ॥ १३ ॥
 विहसन्नतिरूपवान् विरूपै-
 र्मुनिभिः शप्न इहाहिदेहमाप्रः ।
 किल किंनरराट् सुदर्शनाख्यो
 गहनेऽस्मिन् गसते स्म नन्दमुग्रः ॥ १४ ॥

पृतुकर्मपथं जडानिहास्मान्
 गमयन् पासि सदा विभो विपद्मः ।
 तदवाहिमुखान्मुकुन्द मन्दा-
 निति नन्दं प्रवदन्तमीयुरापाः ॥ १५ ॥
 ज्वलदुत्सुकदह्यमानदेहोऽ-
 प्यहिरेनं न मुमोच शापमुक्त्यै ।
 स पदामुचदच्युतेन मृष्टः
 सपदि व्यञ्जयति स्म दिव्यरूपम् ॥ १६ ॥
 विनिवर्तितविप्रशापतापः
 स पदस्पर्शमवाप्य माधवस्य ।
 पशुभृत्पुरतोऽच्युतेन पृष्ठः
 प्रणतो धृतमुदीर्य निर्जगाम ॥ १७ ॥
 विनिमज्ज्य सरित्यथ व्रतस्था
 विधिनाभ्यर्च्य शिवौ धनानि दत्त्वा ।
 व्रजमभ्ययुरच भुक्तवन्तः
 पशुपाला मुरजित्प्रभावमुग्धाः ॥ १८ ॥
 व्रजमेत्य कदापि रामकृष्णा-
 वथ वृन्दावनगौ ससुन्दरीकौ ।
 अतिमन्मथरूपवेपभाजौ
 निशि चिक्लीडतुरीडचन्द्रिकायाम् ॥ १९ ॥
 मुरलीस्वरमूर्च्छनाविशेषै-
 र्विहितान्द्योन्यजिगीषयोर्जुषाणाः ।
 प्रिययोरणुवेषुनादतानं
 वनिता न स्म तदा स्मरन्ति वासः ॥ २० ॥
 परिकल्पयतोः स्वराननल्पान्
 निशि पूर्णं रममाणयोर्मृगाङ्गैः ।
 अथ कश्चन शङ्खचूडनामा
 धनदस्यानुचरोऽभ्यगात् तरस्वी ॥ २१ ॥
 स जहार हरौ सह प्रलम्ब-
 द्रुहि पश्यत्यबलागणं विघातः ।
 विवशं दिशमुतरां नयन्तं
 सबलस्तं हरिरेनमन्वधावत् ॥ २२ ॥
 समुदीक्ष्य स तौ धवौ बधूनां
 द्रुतमाप्नो निजकालकर्मरूपौ ।

स जिजीविषुरद्रवद्रमेशोऽ-
 वति ताः सीरकरेऽन्वदुदुवत् तम् ॥ २३ ॥
 हरिरस्य शिरो जहार चूडा-
 मणिमप्येककमुष्टिपातघातात् ।
 अददात् तदुपेत्य वल्लवीनां
 पुरतो रत्नमथो निजायजाय ॥ २४ ॥
 व्रजति व्रजयोषितोऽपि वृन्दा-
 वनमिन्दीवरसुन्दरे मुकुन्दे ।
 कृतिमन्वहमस्य संस्मरन्त्यो
 दिवसानित्यमनैपुरुष्यकामाः ॥ २५ ॥
 अधराधरतो निधाय वेषुं
 स्वकपोलश्रितवामपाणिपद्मः ।
 चलदङ्गुलिभिर्विभुष्टां रोकान्
 रणयन् रामसखो वसत्यरण्ये ॥ २६ ॥
 अवणामृतमस्य वेषुनादं
 परमं प्राप्य विमानयानवध्वः ।
 पुलकोल्लसिताङ्गिका विमुक्तां
 किल मोहेन नहि स्मरन्ति नीवीम् ॥ २७ ॥
 निवसन्ति यदीयवेषुनाद-
 अवणोदीर्णमुदण्वप्राकर्णाः ।
 कवलाञ्जितचञ्चुलेतरास्याः
 पशवश्चिचगता इवातिथन्याः ॥ २८ ॥
 अतिमाचविचिचवर्हदामा
 तटिनीरोधसि नादितोरुवेषुः ।
 पतगैरपि हंससारसाद्यैः
 श्रितमौनैः समुगास्यते मुकुन्दः ॥ २९ ॥
 अनिलैः पदपद्मपांशुलेशा-
 नुपनीतान् सरितोऽप्यवाप्य शैरेः ।
 स्थगितस्यदनिश्चलाम्बुपूराः
 सुकृतिन्यः स्पृहयन्ति हन्त तस्मै ॥ ३० ॥
 विपिनेषु विहारमहि रागा-
 दिति दैनंदिनमस्य कीर्तयन्त्यः ।
 विविदुर्विरहं तदेकाचिता
 न चिरात् तन्मयतामवाप्य गोप्यः ॥ ३१ ॥

खुरशङ्खजितक्षुरक्षुरः
 प्रबलोदग्रमहोशविग्रहायः ।
 ककुदुद्वटकज्जलाद्विकूटः
 सहसागादसुरस्ततो वृषाङ्गः ॥ ३२ ॥
 स्वविषाणविभिन्नसिन्धुरोधा
 भ्रमयन् वालधिमृन्नदन् मदीयः ।
 अतिभीमखुराग्रखातभूमिः
 क्वचिदुद्वारशकृन्ति किञ्चिदुज्जम् ॥ ३३ ॥
 युग्मम् ।
 ककुदि भ्रमताभ्रमण्डलेन
 भ्रमतोऽद्वेः स्वमहत्त्वमेधयन्तम् ।
 निजगर्जनतो निपातयन्तं
 तमकालेऽपि वधूगवादिगर्भान् ॥ ३४ ॥
 ब्रजमागतमर्थतोऽपि नाम्ना
 गसितुं मूर्तमरिष्टमेव दृष्ट्वा ।
 अखिलं भयविदुतं दुतं त-
 च्छरणं गोकुलमाप शार्ङ्गपाणिम् ॥ ३५ ॥
 युग्मम् ।
 वृषभं तमदान्तमन्तकाभं
 निहनिष्यन् ब्रजरक्षाय जिष्णुः ।
 अदिदीपदमुष्य रोषमारात्
 तलशब्दैर्मिषतां पुरः स्वकानाम् ॥ ३६ ॥
 वृषभः स खलो विलोक्य विष्णुं
 खुरपाताहितभूरिखातभूमिः ।
 भ्रमिताभ्रकपुच्छवेगदम्भा-
 दधिपच्छव इवाख्यतापवृत्तिम् ॥ ३७ ॥
 स वृषः परुषं रूपातिगर्ज-
 नमिदुद्राव हरिं करीव दर्पात् ।
 हरिणातविषाणपाणिनासौ
 गमितोऽष्टादश तत्पदानि पश्चात् ॥ ३८ ॥
 सहसोत्थितमापतन्तमेनं
 प्रबलस्वेदजुषं रुषा श्वसन्तम् ।
 विनिपात्य विषाणभृदुरण्यां
 स पदाक्रम्य तदा मुदापिपीडत् ॥ ३९ ॥

वृषभस्य विषाणमेकमुग्रं
 तरसोत्पाद्य स तेन तं जघान ।
 अस्तुगेष वमन्नदशुनेचो
 विस्तृजन् मूत्रशकृन्त्यथ व्यरंसीत् ॥ ४० ॥
 मुरजित् सुरपुष्पवृष्टिहृष्टः
 परितुष्टः स्वजनस्तवैस्तदानीम् ।
 ब्रजमाशु विवेश कंसमेत्य
 प्रियवन्नारद इत्युवाच गां च ॥ ४१ ॥
 तनयामसविष्ट नन्दपत्नी
 मथुराधीश्वर देवकी च कृष्णम् ।
 हलिनं नृप रोहिणी च पित्रा
 गमितौ मित्रमिमौ हतस्त्वदीयान् ॥ ४२ ॥
 स मुनेर्गिरमित्थमुत्थितो द्रा-
 गथ तथ्यामवगत्य मृत्युलीढः ।
 अजिघांसदासं विकृष्य शौरिं
 तरसा वारयति स्म नारदस्तम् ॥ ४३ ॥
 स बबन्ध मुनौ गते मुरारेः
 पितरौ द्राक् प्रजिघाय केशिनं च ।
 विनिहन्तुममू न्ययुङ्क्त मल्ला-
 नपि चाणूरमुखान् ब्रजादुपेतौ ॥ ४४ ॥
 जनता समुपेतु मल्लरङ्गं
 धनुषश्चापि निरीक्षितुं मखं मे ।
 रचयन्तु विचित्रमञ्जुवीथीं
 वसतु द्वारपथे च हस्तिराजः ॥ ४५ ॥
 नगरी क्रियतां दुतं विचित्रा
 विपणिद्वारचतुष्पथालयेषु ।
 इह शौरिसुतावुपेतमाचौ
 मम मृत्यू द्विरदादिभिर्निपात्यौ ॥ ४६ ॥
 इति मल्लमुखान् नियुज्य राजा
 हितमक्रूरमथानुनेतुकामः ।
 विनयादवदद्गृहीतपाणि-
 नेहि कार्यार्थिनमेति नाशु दैन्यम् ॥ ४७ ॥
 चिमिर्बिशेषकम् ।
 मम दानपते त्वमर्थसिद्धा-
 वनुरागादनुकूल एव शश्वत् ।

द्रुतमानयथा हि नन्दगोष्ठा-
 दहितौ मे यदुर्वयं रामकृष्णौ ॥ ४८ ॥
 निधनं तु तयोर्महेभमल्लै-
 र्जनतायाश्च पितुर्मयैव भावि ।
 द्विविदो मगधेश्वरश्च मित्रं
 मम बाणः क्व नु राज्यकण्टको मे ॥ ४९ ॥
 इति कंसमतं निशम्य बुद्ध्वा
 चिरमाह स्म मुदा श्वफल्कसूनुः ।
 करवाणि निदेशमीश तेऽहं
 नहि देवं कृतिसिद्धसिद्धिमूलम् ॥ ५० ॥
 कुलकम् ।
 गृहमीयतुरित्युदीर्यं कार्यं
 तितरीषू यदुनन्दनश्च कंसः ।
 व्रजमाशु ववाज वाजिरूपः
 क्लिप्त केशी रणदुर्जयोऽपि तावत् ॥ ५१ ॥
 खुरखातधरोद्धतै रजोभि-
 र्भुवि धावन् दिवमन्धयन् दिशश्च ।
 जनयन् भ्रममभ्रसां द्युनद्यां
 धुतपुच्छभ्रमदभ्रधूलिदम्भात् ॥ ५२ ॥
 निजकेसरसञ्जनेन कुर्वन्
 नभसः पुष्करनाम चार्थयुक्तम् ।
 भृशहेषितभीषितस्वरीशो
 हरिणादर्शि सकाशतः स केशी ॥ ५३ ॥
 युग्मम् ।
 अथ वाजिनमाजिनमं कर्तुं
 हरिरुच्चैरजुहावदाहवज्रः ।
 यसमान इवान्तरिक्षमस्या-
 भिमुखं व्यातमुखः स धावति स्म ॥ ५४ ॥
 स जघान हरिं पदद्वयेन
 स्वहरित्वस्य परिप्लुतिकुधेव ।
 विफलीकृतपत्पविप्रहारः
 स निगृह्यास्यदनास्ययाश्वमीशः ॥ ५५ ॥
 गमितः स हयो धनुःशतान्तं
 पुनस्तथाय चिरात् कथंचनाथ ।

अतितुष्टतया समेत्य चेश्वां
 विवृतास्यो मधुशुचमभ्यधावत् ॥ ५६ ॥
 हरिरस्य मुखे भुजं भुजंगं
 विवरे वेशयति स्म विस्मयाय ।
 स क्लिप्तत तत्र येन रुद्ध-
 श्वसितो वज्रहताद्विवत् पपात । ५७ ॥
 हरिगारुडिकोऽस्य बाहुसर्प
 मुखवल्मीकविलादपाचकर्ष ।
 तुरगः खुरगञ्जितावनीको
 व्यरमत् स्वन्नतनुर्विवृतनेत्रः ॥ ५८ ॥
 भगवन्तमनन्तमन्तवन्तोऽ-
 प्यचिरेणैव विदन्ति हन्त सन्तः ।
 न विवेद भृशं नृशंसचित-
 स्तरसा केशिनि पातितेऽपि कंसः ॥ ५९ ॥
 अथ बन्धुतया निरैक्षि चिन्ता-
 दिव केशिव्यथनादुरिस्तदानीम् ।
 त्वमसि व्रजवासिनां गतिर्नः
 किमु नाप्रं भवता सतेत्यभाणि ॥ ६० ॥
 इत्थं विश्वविरुद्धमश्वमचिरात् तं केशवं केशिनं
 हत्वांहो जगतामिवातरभसं कंसस्य पेषुं क्रुधा ।
 गायन्ति स्म दिवीव दिव्यवनिता दाम क्षिपन्त्यः क्षितौ
 गोप्योऽपि प्रमदात् तदैव गदितुं किंचिदयौ नारदः ॥ ६१ ॥
 इति श्रीमल्लक्ष्मणभट्टात्मजश्रीरामचन्द्रभट्टविरचिते
 गोपाललीलाख्ये महाकाव्येऽक्रूरगमने चतुर्दशः सर्गः ॥ १४ ॥

॥ अथ विहगलभञ्जिकानाटिकायाः ॥

॥ तृतीयाङ्कस्य शेषः ॥

ततः प्रविशति मृगाङ्गावली विचक्षणः च ।
 मृगाङ्गावली । अनुध्याननाटिकेन तदेव * पठति । चन्द्रं
 चन्दनकर्दमेत्यादि ।
 राजा । सखेदम् । अहो मदनमन्त्रावराणि सुभाषित-
 वचनान्यस्याः ।
 विदूषकः । अहं उण जाणे निसिदाओ हृदमअणस्स
 हृत्थभल्लीओ † ।

* द्वितीयाङ्कशेषस्य चन्द्रं चन्दनकर्दमेत्यादि ।

† अहं पुनर्जने निशिता वृत्तमदनस्य हस्तभल्यः ।

राजा ।

कण्ठे मौक्तिकमालिकाः स्तनतटे कार्पूरमच्छं रजः
सान्द्रं चन्दनमङ्गुके वलघिताः पाणौ मृणालीलताः ।
तन्वां नक्तमियं चकास्ति तनुनी नीचांशुके बिभ्रती
शीतांशोरधिदेवतेव गलिता व्योमाग्रमारोहतः ॥ १६ ॥

विदूषकः । भो सच्चक्र ज्ञेय, चंदाधिदेवता ज्ञेय्य एसा
गलिता । तदे लच्छणकुलेण मित्रलच्छणस्स इमीअ अरप-
रिधत्तं मिलाणमलिणं व मंडलमच्छं निष्ठाअदे। दीसदि * ।

राजा । सखे मांसलतां दधत्यपि चन्द्रिकोद्योतने । व्य-
तिरिच्यत इवास्याः स्मरजन्मा पाण्डिता । विभाव्यत एव
वा शङ्खशुक्तिपुक्ताऽपि मुक्तावली । तथा हि

दरदलितहरिद्राग्न्यगौरे शरीरे
स्फुरति विरहजन्मा कोऽप्ययं पाण्डुभावः ।
वलवति सति यस्मिन् सार्धमावर्त्य हेम्ना

रजतमिव मृगान्याः कल्पितान्यङ्गकाणि ॥ १७ ॥

विदूषकः । पारअरसच्चुंविअं व रूयणं से लावणं ।
कमल्लंतगोरत्तणेण पडिबगिदं पंडुभावेण † ।

मृगाङ्गावली । हंहे हिअअ अण्णेहिं विट्ठो तुमं उत्तम-
सिन्ति अहे अच्छरिअं । अह वा मूले बउललट्ठीए सुरागं
हुससेओ कुसुमेसु मदरागंधुमारो ति ‡ ।

विदूषकः । किं कारणम् ।

राजा । इदं हि कारणान्तरकारणं हृदयमस्याः स्वेनैव
हृदयेन कलहायते ।

मृगाङ्गावली । अइ कप्पूरमलाअमिसिर विज्जाहरमल्ल
तुमं पि तममि ति कथं मे णिअुदि । चंदमणी हुअवहं गी-
संददि ति को वा पडीअरो § ।

राजा । नमो मह्यं मृगाङ्गावलीचतुरोपालम्भाचोक्तताय ।

मृगाङ्गावली । सहि सामण्यकुसुमबाणो भविअ कथ
अआरिसदसं जणं करेदि मअणो ता खूणं से विसकुसुममया
बाणा ॥ ।

* भो सत्यकमेव चन्द्राधिदेवसैवेण गलिता । ततो लाञ्छनच्छलेन
मृगलाञ्छनस्यानया अचिरपरित्यक्तं स्नानमलिनमिव मण्डलमध्यं निर्ध्या-
यतो वृषयते ।

† पारदरसचुम्बितमिव सुययमस्या लावण्यं क्रमाकान्ता गौरत्वेन प-
रिवारिता पाण्डुभावेन ।

‡ हंहेः हृदय मयनाभ्यां दृष्टस्त्वमु तास्यसौत्याश्चर्यम् । अथवा मूले
अञ्जलयष्ट्याः सुरागणदूषकेः कुसुमेषु मदिरागन्धोद्गार इति ।

§ अयि कर्पूरशलाकाशिशिर विद्याधरमल्ल त्वमपि तास्यसीति कथं
मे निर्दिष्टः । चन्द्रमणिर्हृतवहं निष्यन्दत इति को वा प्रतीकारः ।

॥ सखि सामान्यकुसुमबाणो भूत्वा कथमेतादृशदशं जनं करोति
मद्यस्तनूनमस्य विषकुसुममया बाणाः ।

राजा । सलिलरूपा दहति हिमानी । कुसुममय्यपि स्व-
भावचण्डा मदनपञ्चशरी ।

विदूषकः । भो वअस्स वस्सारिदुमक्करपुत्तलिअ व्व खणेखणे
भिज्जंती एसाकंण दुत्तेति । किं उण मिलाणा वि मरुवक कन्द-
ली सुअधा विरहपरिक्वामा वि अररमणिज्जा । किं च । को-
रंडकुसुममाल व्व मिलाअमाणा वि सुट्टु क्खु रत्ततणं दंसेदि * ।

मृगाङ्गावली । सहि अह वा किं करीअदु दुच्छेज्जा
प्येमदुट्ठोणी । सखेदम् । सहि गिरणुक्कोभो क्खु सो, विरलो
वा परदुक्खदु क्खदो, जणो, त्थोआ णवपंचमभक्कारा मुक्क-
कुसुमप्यीडिडिबिणो । सप्रअयम् । अइ तिहुअणेक्कधानुक्क
मम्मह मिअंकवूडामणिं परिकित्त तिकित्तणेहिं सरैहिं म-
हिलाअणं विअहअंतो ण लज्जसि जाणामि जत् तस्सिं पि
जणो इमे अ आरभडीचंडो हेसि † ।

विदूषकः । अणंगस्स पि आरभडि ति महाहासो मे ‡ ।

राजा । किमिदमुच्चर्हसितेन त्रासयसे माम् ।

मृगाङ्गावली । सहि विअक्खणे जणसचारो विअ § ।

विचक्षणा । ता कदलीगुल्मतरेदि जाणीमो किं णु एदंति ॥ ।

तथा कुरुतः ।

विदूषकः । एहि पविस्सन् ॥ इति परिक्रामितकेन ।

राजा । शिशिरोपचारसामर्थीमालोक्य नाट्येनादाय च ।

मृणालमेतद्वलयीकृतं तथा

तदीय एवैष वसतंपल्लवः ।

इदं च तस्याः कदलीदलांशुकं

स पञ्चसंज्ञात इव स्मरञ्जरः ॥ १८ ॥

तदनया तदुपभुक्तपरित्यक्तया शीतसामग्र्या आत्मानं नि-
र्वापयामि । तथा करोत्युपविशति च । विदूषको ऽपि यथो-
चितमुपविशति ।

राजा । अह हापर्यालोचितमाचरितं यतः ।

* भो वयस्य वर्षाच्छतशर्करापुत्तलिकेव क्षणेक्षणे क्षीयमाणीषा कं न
तुनेति किं पुनर्मलानाऽपि मरुवककन्दली सुगन्धा विरहपरिक्वामाऽपि
अतिरमणीया । कुरण्टककुसुममालेव म्लायमानाऽपि सुष्ठु खलु रक्तत्वं
दर्शयति ।

† सखि अथवा किं क्रियतां दुच्छेद्या प्रेमदुट्ठोणी । सखि निरनुकोशः
खलु सः । विरलो वा परदुःखदुःखितो जनः । स्तोका नवपञ्चमभक्कारा
मुक्तकुसुमोत्पीडिविडम्बिनः । अयि त्रिभुवनैकधानुष्कमन्मथ मृगाङ्क-
वूडामणिं परिक्षित्य तीक्ष्णैः शरैर्महिलाजनं विग्रहयतो न लज्जसे । जाना-
मि यदि तस्मिन्पि जने यवमेवारभटीचण्डो भवसि । “आरभटी आहम्बर-
स्तत्र चण्डस्तद्वानुल्लयात् । अथ वा आरभटी नाम मायादिरर्थवृत्तिविशेष-
स्तत्र चण्ड उच्यते इति”

‡ अनङ्गस्याप्यारभटीति महाहासो मे ।

§ सखि विचक्षणे जनसंचार इव ।

॥ तत्कदलीगुल्मान्तरिते जानीवः किं नु यतदिति ।

॥ सहि प्रविशायः ।

शीतांशुर्विषसोदरः फणभृतां लोलास्पदं चन्दनं
हारः क्षारपयोभुवः त्रियसुहृत्पङ्केसहं भास्वतः ।
इत्येषां किमिवास्तु वस्तु मदनज्वालाविधाताय य-
द्वाह्याकारपरिभ्रमेण तु वयं तत्त्वत्ययो वञ्चिताः ॥ १६ ॥
विचक्षणः । सहि मित्रंकावलि फलिद मे दूरतणेण,
महाराजो वि एकारिसवत्थतरं उच्चहृदि * ।

राजा । संतापमभिनीय ।
व्यजनमहतः श्वासश्रेणीमिमामुपदिश्वते
मलयजरसो धाराबाष्पं प्रपञ्चयितुं प्रभुः ।
कुसुमशयनं कामास्त्राणां करोति सहायतां
द्विगुणगरिमा कामोन्माथः कथं नु विरंस्यति ॥ ३० ॥
विदूषकः । अहो मुद्रासनाद्यो लेहो विभ्र + ।
राजा । न केवलं लेखः स्मरसंस्थिसंधिविश्रहसवन्धश्च ।
तथाहि । पश्य ।

तालीदलं यदकठोरतरं यदच
मुद्रा स्तनाङ्गघनचन्दनपङ्कमूर्तिः ।
यदुन्धनं बिसलतातनुतान्तवं च
कस्याश्चिदेष गलितस्तदनङ्गलेखः ॥ २९ ॥

विदूषकः । तीण ज्जेव एसो सणिणधिपरिच्छात्रकारणं
भणितव्वं † ।

राजा । विदूषकं कथं विधृत्य । विदूरवसुधैव रत्नशलाका-
भूभवद्वचोवृत्तिरेव रसनिष्पन्धूभिः । तदुपरि नाम दर्शय ।

विदूषकः । तथा करोति ।

राजा । वाचयति । निष्कपवराक्याः ।

विदूषकः । उम्मुदिअ वंसइस्सं । तथा ज्ञत्वा । भो अर-
अस्सं रअणकरंडअं अणकवरो लेहो § ।

राजा । कामं कथयगम्भीरः प्रयोगः कन्दलयति मानसम् ।
विचिन्त्य । अपि तालीदल संपुटम् । विमृश्य । तत्सधिवन्धन-
वेषया किंचिन्मन्त्रगुप्त्या कामतन्त्रमासूचितं स्यात् ।

विदूषकः । तथा ज्ञत्वा अवलोच्य सहर्षम् । अहो दे
बुद्धिविहवो । किं वा वरणनं मिश्रलङ्घणस्स रोहिणीवल्ल-
हस्सति ॥ ।

* सखि मृगाङ्गावलि फलितं मे दूतोत्वेन महाराजोप्येतादृशमवस्था-
न्तरमुद्वहति ।

† अहो मुद्रासनाद्यो लेख इव ।

‡ तस्या एवैष संधिपरित्यागकारणं भणितव्यम् ।

§ उन्मुद्रा दर्शयिष्ये । भो अरत्नं रत्नकरण्डकमनक्षरो लेखः ।

॥ अहो ते बुद्धिविभवः किं वा वरणनं मृगलाङ्घनस्य रोहिणीवल्ल-
भस्येति ।

राजा । सविसंकुल वाचयति ।

विधत्ते सोल्लेखं कतरदिह नाङ्गं तरुणिमा
तथापि प्रागल्भ्यं किमपि चतुरं लोचनयुगे ।
यदादत्ते दृश्यादखिलमपि भावव्यतिकरम् ।
सवितर्कं विचिन्त्य ।

पाणिः खण्डितो विशीर्णगिरसः स्थेदावलप्रमृग-
स्तादित्यः कृतिनो मनाङ् मनसिनः किं चित्प्रतीतिं गताः ।
वैचित्यात्पुनस्तिलाङ्कनभृतः खण्डेन वाक्येन च
व्याक्षेपं कथयन्ति पक्ष्मलदृशो लेखाक्षरश्रेणयः ॥ २२ ॥
विदूषकः । कि उवेक्खीयदि केतिकदलीकन्दलोए करिणु-
ण्डादंडावेणो ता एहि आणुसरस्स * ।

राजा । इदमुभयमनन्यगामि यन्मृगाङ्कानुवर्तनं रत्नाकरस्य
मम हृदयानुवर्तनं च भवतः ।

विदूषकः । उद्गुल्या निर्दिशन् । इदो माधवीलतामण्डवं
गदा, जं दाणीं मकरदृक्पद्मसरणिं च पञ्चरिङ्गोली दीसदि,
ता णिहुअं अंगदो भ वम णिरुअस्स † । तथा कुहतः ।

मृगाङ्कावली । लतान्तरे चन्द्रिकास्पर्शमभिनीय । संरक्षत-
माश्रित्य ।

त्रियविरहहोष्म मुर्मुरामङ्गलेखा-

मपि हतकहिदांशो मा स्पृश क्रीडयाऽपि ।

इह हि तव लुउन्तः प्रोपपीडां भजन्ते

दरजटः मृगाली काण्डमुग्धा मयूखाः ॥ २३ ॥

इति द्विस्त्रिभिधाय रोदिति ।

राजा । विदूषकं प्रति । कारय चक्षुषीपारणम् ।

अन्तस्तारं तरलतरलाः स्तोक्रमुत्पीडभाजः

पक्ष्माग्रेषु ग्रथितपृषतः कीर्णधाराः क्रमेण ।

चिनातङ्गं निजगरिमतः दम्यगामूचयन्ते

निर्धान्त्यस्याः कुवलयदृशो बाष्पवारां प्रवाहाः ॥ २४ ॥

अपि च ।

मुक्तानङ्गः कुसुमविशिखान्पञ्चकुण्ठीकृताग्रान्

मन्ये मुग्धां प्रहरति हठात्पदिशा वारुणेन ।

वारां पूरः कथमपरथा स्फारनेचप्रणाली-

वक्रोद्धान्तस्त्रिवलिविपिने सारतीसाम्यमेति ॥ २५ ॥

* किमुपेत्यते केतिकदलीकन्दल्यां करिणुण्डादण्डावेणः तदेकानुस-
रावः ।

† इतो माधवीलतामण्डपं गता यदिदानीं मकरध्वजपद्मसरणि-
पदपङ्क्तिर्भवति । तच्चिन्तयमप्रती भूत्वा निरूपयावः ।

विदूषकं हस्ते गृहीत्वोपसृत्य सानुरागप्रश्रयम् ।

यस्य कृते बहति जने

मृदितमृणालोपमानि गाचाणि ।

तस्य कृते यदि सोऽ-

पिहि तदखण्डशासनो मदनः ॥ २६ ॥

तदयं समदुःखसुखे जनस्त्वां विरचिताञ्जलिः प्रसारयति ।

मृगाङ्गावली । स्वगतम् । सस्पृहं ससाध्वसं च तमवलोक्य । किं एस अणभो बरिसो, असिप्पिसंपुडागमा वा मोत्तिअउप्पत्ति, कंचणलट्टिअ व्व सहआरीभूदा रीदि व्व कणअत्तणमहघदा, जस्स दंसणमहघदा तणू मे पत्तिभदि । अपवार्यं विचत्तणां प्रति । एसो सो सहि राआ विज्जाहरमल्लो जो सिरीसरस्सइणं वल्लहो मअणसुंदरी अ जस्स वल्लहा सिरी सरस्सई मअणसुंदरी अ * ।

विचत्तणा । आ । राजा ।

राजा । क्षणेन त्वेवं वक्तव्यं भवति । यो मृगाङ्गावली वल्लभो यस्य मृगाङ्गावली वल्लभेति । तां प्रत्यञ्जलिं बध्वा ।

तरङ्गय दृशोऽङ्गने पततु चिचमिन्दीवरं

स्फुटीकुसु रदच्छदं व्रजतु विदुमः श्वेतताम् ।

क्षणं वपुरपावृणु स्पृशतु काञ्चनं कालिमा

व्युदञ्चय मुखं मनाभभवतु च द्विचन्द्रं नभः ॥ २७ ॥

मृगाङ्गावली । स्वगतम् । भगवदि मित्रकमंडणे जामिणि सदजामा होहि चित्तसिखंडिदाम सत्तरिसिमंडलं † ।

राजा । सखे न हारलताविरहमर्हत्येषा । न चित्रशिखण्डिदामविना चक्रास्त्युदीचीति कण्ठादवतार्य नायिकाकण्ठे हारं विधत्ते ।

विदूषकः । उचिदसमागमो एस कं ण रंजेदि जं दाणीं णित्तलमोत्ताहलमालांकरणो सुंदरीअणो वंकुत्तिविभूषणो अ सुकइवाणी बंधो ‡ ।

नेपथ्ये । छालिज्जंतु लदामंडवपहुदीणि विलासट्टाणाइ दिज्जंतु खलक्किआहुआराइ, णिचलंतु अगलाओ, चिट्ठंतु जहाणिअट्टाणं, बाहिरदो जामल्लिआ सोविदल्ला, एसा

* किमेषोऽनभो वर्यः । अनुक्तिसंपुडागमा वा मोत्तिकोत्पत्तिः काञ्चन-यष्टिरिव सहकारीभूता, रीतिरिव कनकत्वमुपगता “रीतिः पित्तलम्” यस्य दर्शनमर्हता तनुमे प्रतिभाति । एष स सखि राजा विद्याधरमल्लो यः श्रीसरस्वत्यैवल्लभो मदनसुन्दरी च यस्य वल्लभा श्रीः सरस्वती मदनसुन्दरी च ।

† भगवति मृगाङ्गमण्डने यामिनि श्रुतयामा भव । चित्रशिखण्डिदाम सत्तरिसिमंडलम् ।

‡ उचित समागम एष कं न रज्जयति । यदिदानीं निस्तलमुक्ताफलमालांकरणः सुन्दरीजनो वक्रोत्तिविभूषणश्च सुकविवाणीबन्धः ।

वारविलासिणी जणगहिदहत्थदीविउज्जोअज्जणिददिवसव्व देवी सिट्ठणरेददिणोसधसंठिदमंजिट्ठयवअसहस्सालंकिदं माहवीलदामंडवं दट्टुमाअच्छदिति * ।

विचत्तणा । सत्रासम् । भट्टा विसज्जीअदु प्पिअसही † ।

राजा । अभ्यर्थये ते दयां यदि प्रार्थनाभङ्गं न करोषि ।

विदूषकः । वअस्स तुरिदं विसज्जीअदु, अण्णधा पारावदसंडं व्व पंजरणिअदु चिट्ठिस्सामो ‡ इति यथायथं परि-क्रम्य निष्क्रान्ताः सर्वे ॥

॥ इति श्रीकविराजराजशेखरविरचितायां विदुशालभञ्जिकाख्यनाटिकायां तृतीयोऽङ्कः समाप्तिमगात् ॥

* मुख्यन्तां लतामण्डपप्रभतीनि विलासस्थानानि, दीयन्तां खलक्कि-आद्वाराणि “आगमानागमद्वाराणि गवाक्षसदृशानि भाषायां खिडकीति प्र-सिद्धानि” नियतन्तुअर्गलाः, तिष्ठन्तु यथा निजस्थानं बाहिरदो “बहिः-प्रदेशे” जामल्लिकाः “यामिकाः” सोविदल्लाः “कञ्चुकिनः” । एषा वारविलासिनी जनगृहीतहस्तदीपिकोद्योतजनितदिवसेव देवी सिद्ध-नरेन्द्रवत्तौषधसंस्थितमाञ्जिष्ठस्तवकसहस्रालंकरतं माधवीलतामण्डपं द्रष्टु-मागतेति ।

† भट्टा विसज्ज्यतां प्रियसखी ।

‡ वयस्य त्वरितं विसज्ज्यताम् । अन्यथा पारावतशकुन्ताइव पञ्जर-निष्ठः स्यास्यामः ।

THE VAISĒSHIKA APHORISMS OF KĀNĀDA.

TENTH BOOK, FIRST DAILY LESSON.

(Concluded from page 208.)

सति च कार्योदर्येणात् ॥ ५ ॥

Aph. 5 Also [pleasure and pain are not forms of cognition] inasmuch as the effect is not [always] observed, where [the antecedents] are.

Another difference is added Pleasure and pain are not merely perception or merely inference, since the effect, pleasure or pain, is not always observed where the antecedent, contiguity of organ and object of sense, or attention to the universal concomitance and the attribution respecting the subject of the question, exists. The meaning, therefore, is as follows. Pleasure and pain are not cognition in general; while particular cog-

1 भेदकान्तरं सञ्चिन्नाति । सति इन्द्रियार्थसन्निकर्षे सति च न प्रत्यक्ष-पक्षधर्मतादिप्रतिसन्धाने कार्यस्य सुखस्य दुःखस्य वाऽदर्शनात् न प्रत्यक्ष-मात्रं सुखं दुःखं वा न लैङ्गिकमात्रं वा तदयमर्थः ज्ञानसामान्यं तावत् सुखदुःखे न भवत इत्युक्तं ज्ञानविशेषः प्रत्यक्षज्ञानं वा भवेदनुमितिरूपं वा इन्द्रियार्थसन्निकर्षे सक्चन्दनादिप्रत्यक्षे सुखत्वानुभवाभावात् न द्वि-तीयः चन्दनाद्यनुमितौ वल्ल्याद्यनुमितौ वा सुखत्वदुःखत्वान्यतरान-नुभवात् एवं प्रत्यक्षविशेषेऽनुमितिविशेषे वा सुखदुःखयोरननुभवाच्च तद्विशेषोऽपीति ॥

nition is either perceptive knowledge, or knowledge, in the form of inference [Pleasure and pain are not the former] inasmuch as there is sometimes no experience of the pleasurable, where there is contiguity of the object and organ of sense, as where there is perception of garlands, sandal-wood &c.; nor are they the latter, since there is sometimes no experience of either the pleasurable or the painful, where there exists an inference respecting sandal-wood &c. or an inference respecting fire &c. Since, therefore, pleasure and pain are not always experienced in the particular perception or in the particular inference, they are not those particular perceptions and inferences U

एकार्थसमवायिकारणान्तरेषु दृष्टत्वात् ॥ ६ ॥

Aph. 6 Because [pleasure and pain] are observed in other causes co-inherent with the same object

Another differentiating character is described The words pleasure and pain are to be supplied. In relation to pleasure particular causes co-inherent with the same object, are merit, desire of pleasure, wish for the cause of pleasure, volition directed upon the material cause of pleasure, and cognition of garlands, sandal-wood &c. In relation to pain [particular causes] are demerit, cognition of the undesirable, as thorns &c. The meaning is that [pleasure and pain differ from inferential cognition] inasmuch as they are observed in causes co-inherent with the same object. But non-discriminative cognition does not require a cause co-inherent with the same object, and a particular cause, while discriminative cognition supposes a cognition of attribution [or judgment], but this is not another cause, that is, is not a cause of its own peculiar kind. Conjunction with the internal organ, as being a cause common [to pleasure and pain with cognition] does not require mention. Though reminiscence requires mental reproduction, yet the difference therefrom is obvious, inasmuch as on referring to consciousness, the difference is recognised. Although there are required in inference a recollection of pervasion [or invariable concomitance], and knowledge of the nature of the characters of the subject of the question, yet these are excluded by the word other The proba-

tive sense [of the aphorism] is, therefore, that pleasure and pain differ from cognition, inasmuch as they are derived from a peculiar cause of its own kind, having its own common substratum, as is the case with reminiscence, with the first sound [in a series of sounds], and the like U.

एकदेशे इत्येकस्मिन् शिरः पृष्ठमुदरं मर्माणि तद्विशेषस्तद्विशेषेभ्यः ॥ ७ ॥

Aph. 7 The head, the back, the stomach, and the vitals are in one part, in one [body], their difference results from the difference thereof [that is, from the difference of their causes]

It may be urged that if the difference between pleasure and pain and cognition depend on a difference in the causes, and if the difference between pleasure and pain, be like that between a post and a water-pot, and the like, there can be no mutual difference between the body and its parts, as the head, feet, back, stomach, &c., there being in regard to these no difference in the ultimate particles, binary atomic aggregates &c., or the causes of blood and semen. Accordingly the statement of the aphorism In one part means in one constituent portion, in one, in one body. The head is one part; the stomach, the back, and the vitals, are the veins &c. The difference of these, that is, their variety in kind, results from the difference thereof, that is, from the difference of their causes. For the co-inherent cause of the stomach, the back &c., is not of the same kind as that of the head; just as the heterogeneity of a piece of cloth, a water-pot, &c. results from heterogeneity in the threads, the half-jais &c., which are their co-inherent causes; the heterogeneity of which threads, half-jais, &c., results again from heterogeneity in the fibres, lime &c. [of which they are composed] Heterogeneity is thus to be sought in the successive material causes, for while the atoms may be common, the heterogeneity of the respective material causes invariably gives rise to heterogeneity in the [material effects]; but homogeneity in respect of substance in the material causes does not cause such heterogeneity. U.

भेदकान्तगमाह । सुखदुःखयोरिति शेषः सुखं प्रति एकार्थसमवेतानि असाधारणकारणानि धर्मः सुखे रागः सुखकारणेच्छा तदुपादानयत्नः सकृच्चन्दनादिज्ञानम् दुःखं प्रति तु अधर्माः अनिष्टकण्टकादिज्ञानम् एषु एकार्थसमवायिषु कारणेषु दृष्टत्वादित्यर्थः ज्ञानन्तु निर्विकल्पकमेकार्थसमवेतसाधारणकारणं नापेक्षत एव सविकल्पकन्वपेक्षते विशेषज्ञानं तत्र कारणान्तरं स्वविजातीयं कारणं न भवति मनःसंयोगस्तु साधारणत्वादविवक्षितः । यद्यपि स्मृतिः संस्कारमसाधारणमपेक्षते तथापि तदभेदः स्फुटसिद्धः एवेत्यनुभवमादायभेदचिन्तनात् । लैङ्गिके यद्यपि व्याप्तिस्मृतिपक्षधर्मतादिज्ञानापेक्षा तथाप्यन्तरशब्देनैव तद्व्यापारः । तदयं प्रमाणार्थः सुखदुःखे अनुभवमिदं स्वसमानाधिकरणस्वजातीयासाधारणकारणजन्यत्वात् स्मृतिवदाद्यशब्दवच्च ॥

ननु यदि कारणभेदाधीनो ज्ञानात् सुखदुःखयोः सुखाच्च दुःखस्य स्तम्भकुम्भादिवदेव परस्परं भेदः तदा शरीरस्य तदवयवानाञ्च शिरःपादः पृष्ठादरादीनां न परस्परं भेदः स्यात् तत्र हि परमाणुद्वययुक्तादीनां लोहितरेतसोबीजकारणानामविशेषादित्यत आह । एकदेश इति अवयवे इत्यर्थः एकस्मिन्चित् शरीरे इत्यर्थः शिर इत्येकदेशः उदरं पृष्ठं मर्माणि च सायुप्रभृतीनि तेषां विशेषवैजात्यम् तद्विभेदभयान्नन्तरादिभेदः । तत्रापि कारणवैजात्यादेव वैजात्यं नहि । तद्वैजात्यं तद्वैजातीयमेवोदरपृष्ठादेरपि तन्तुकपालाद्युपादानवैजात्यात् पृष्ठपादादौ वैजात्यवत् तत्रापि वैजात्यसम्भवात् तन्तुकपालादेरपि अंशुशर्करादिवैजात्यात् एवं तत्र तत्राप्यन्वेष्टव्यं परमाणूनां साधारण्ये हि स्वस्वोपादानवैजात्यस्य सर्वत्र वैजात्यप्रयोजकत्वात् द्रव्यत्वेन तूपादानसाजात्यं न वैजात्यप्रयोजकमिति दिक् ॥

SECOND DAILY LESSON

कारणमिति द्वयं कार्यसमवायात् ॥ १ ॥

Aph. 1. The position, with regard to a substance, that it is a cause, results from the co-inherence of its effects.

¹ The discrimination of the three kinds of cause is here collaterally instituted. The cognition and expression, as applicable to a substance, that it is a cause, that is, that it is a co-inherent cause,—whence, it may be asked, are these derived? It is therefore stated that they are derived from the co-inhesion of the effect, inasmuch as there co-inhere therein substances, qualities and actions U.

संयोगाद्वा ॥ २ ॥

Aph. 2 On from conjunction.

² It might be asked whether only co-inherent causality pertains to substances. The reply is furnished in the aphorism. As co-inherent causality, so also operative causality, belongs to the threads, in the production of a piece of cloth. Inasmuch as conjunction of the shuttle and the thread is also a cause of the cloth, the shuttle and the thread, are mediate through the conjunction, operatively causative of the piece of cloth. The particle *or* is used conjunctively. Though the thread be the co-inherent cause of the conjunction of the shuttle and the thread, it is an operative cause of the piece of cloth, mediate through such conjunction. U.

कारणे समवायात् कार्यणि ॥ ३ ॥

Aph. 3 Through co-inherence in the cause actions [are non-coherent causes.]

³ It is explained what causality resides in action. The words *Are non-coherent causes* are to be supplied. Non-coherent causality is causality co-inherent in one object connected with the relation of cause and effect. Such causality results either from co-inherence in the same object with the effect, or from co-inherence in the same

¹ इदानीं प्रसङ्गतस्त्रयाणां कारणानां विशेषविवेचनमारभते । कारणं समवायिकारणमिति प्रतीतिप्रयोगो द्वयं द्रष्टव्यं कुत एवमत्र आह कार्यसमवायात् कार्यणि द्वयगुणकर्मणि तत्रैव समवयन्ति यतः ॥

² तत् किं समवायिकारणत्वमात्रं द्रव्याणामत्र आह । पटोत्पत्तौ तन्तूनां समवायिकारणत्ववत् निमित्तकारणत्वमपि तुरीतन्तुसंयोगस्यापि घटकारणत्वात् तत्संयोगाद्वा तुर्यास्तन्तोश्च पटनिमित्तकारणत्वमपि वाकारः समुच्चये तुरातन्तुसंयोगं प्रति तन्तोः समवायिकारणत्वेऽपि पटं प्रति तद्वारा निमित्तकारणत्वात् ॥

³ कर्मणि यादृशकारणत्वं तदाह । असमवायिकारणानीतिशेषः असमवायिकारणत्वञ्च कार्यकारणभावसम्बन्धे कार्यसमवेतकारणत्वं तच्च कार्यकार्यसमवायात् कार्यकार्यसमवायाद्वा तत्राद्या लक्ष्यी द्वितीया महतीति विशेषिकपरिभाषा तत्र कयाप्रत्यासत्त्या संयोगविभागभंस्कारान् प्रति कर्मणा असमवायिकारणत्वमित्यत्र आह । कारणे समवायात् कारणे संयोगादिसमवायिकारणे समवायात् तथाच कार्यकार्यसमवायलक्षणाया लक्ष्या प्रत्यासत्त्या संयोगादौ कर्मणो असमवायिकारणत्वमित्यर्थः ॥

object with the cause. Of these the former is called in the terminology of the *Vaiśeṣikas* the slighter, the latter the greater. If it be asked how the non-coherent causality of action in regard to conjunction, disjunction and reproduction is recognised; it is here replied that it is through co-inherence in the cause, that is, through co-inherence in the co-inherent cause of conjunction &c. Non-coherent causality, therefore, resides in action, with respect to conjunction &c, by the slight relation characterised as co-inherence in the same object with the effect U.

तथा रूपे कार्यैकार्यसमवायाच्च ॥ ४ ॥

Aph. 4. Also, likewise, through co-inherence in the same object with the cause in regard to colour.

¹ This aphorism is stated in anticipation of the question as to what causality pertains to colour and other qualities residing in the parts, in relation to the qualities &c, of the wholes. By the words *In regard to colour*, taste, smell, touch, number, extent, separateness, gravity, fluidity, viscosity, and the like, are also indicated. The word *likewise* extends the application of non-co-inherent causality. Colour and the rest in the whole commence by the greater relation, by co-inherence in one object together with that whole which is the co-inherent cause of the colour &c, of the whole; as, for instance, the colour &c, of the half-jar originates the colour &c in the jar, and similarly in all other cases. The word *also* adds to these occasionally operative causality. U.

कारणसमवायस्य संयोगः परस्य ॥ ५ ॥

Aph. 5 Conjunction through co-inherence in the cause [is the non-coherent cause] of a piece of cloth.

² It is stated that the light relation belongs to conjunction which is the non-coherent cause in the origination of a substance. Conjunction, through co-inherence in the cause, that is, in the co-inherent cause, is the non-coherent cause of the effect [or product] by the relation characterised as co-inherence in a same object with the effect. By the term piece of cloth product

¹ रूपादीनां गुणानामवयववर्तिनामयविगुणादिषु कीदृशो कारणतेत्यपेक्षायामाह । रूप इति रूपरसगन्धस्पर्शसङ्ख्यापरिमाणपृथक्त्वगुणत्वद्रव्यत्वस्यैह दुषलक्षयति तथेत्यसमवायिकारणत्वमितिदिशति कारणैकार्यसमवायादिति अवयविरूपादीनां समवायिकारणे यदवयवि तेन सहैकार्यसमवायेन महत्या प्रत्यसत्त्याऽवयविरूपादिकमारभते तद्यथा कपालरूपा दि घटे रूपादिकमारभते इति सर्वत्र द्रष्टव्यम् चकारादमीषां क्वचित्चिन्तित्वमपि समुच्चिनोति ॥

² द्व्यारम्भे संयोगात्समवायिकारणस्य लक्ष्यो प्रत्यासत्तिमाह । कारणे समवायिकारणे समवायात् संयोगोऽपि पटादौ कार्ये कार्यैकार्यसमवायलक्षणाया प्रत्यासत्त्या असमवायिकारणमित्यर्थः पटपदेन कार्यद्रव्यमात्रमुपलक्षयति यदित्ववयवावयविसंयोगोऽपि पटादेरसमवायिकारणं तदा कार्यैकार्यसमवायोऽपीतिक्रिचत ॥

substance generally is indicated. A certain author maintains that if conjunction of part with part be a non-coincident cause of the cloth &c, then co-inherence in the same object with the cause is also [a non-coincident cause]. U.

कारणकारणसमवायाच्च ॥ ६ ॥

Aph 6 Also through co-inherence with the cause of the cause.

¹ It is stated that causality by the greater relation sometimes pertains to conjunction. The conjunction technically termed coalition, and residing in the constituent portions of a ball of cotton, originates magnitude in the ball of cotton; and there is therein the relation of co-inherence in the same object at the cause. U.

संयुक्तसमवायादग्नेर्वैशेषिकम् ॥ ७ ॥

Aph. 7. The differentiating character of fire [is an operative or efficient cause] through co-inherence with the conjunct.

² Operative causality is described. The differentiating character of fire, that is heat which is its peculiar attribute, is through co-inherence with the conjunct, the efficient cause of colour &c. produced by baking. Hot touch, then, is the operative cause of qualities produced by baking, by the relation of conjunction with its own substratum. The general definition of an efficient cause is to be understood to be a cause other than the coincident and non-coincident causes. V.

दृष्टानां दृष्टप्रयोजनानां दृष्टाभावे प्रयोगोऽभ्युदयाय ॥ ८ ॥

Aph 8. The employment of visible observances, the uses whereof are visible, in the absence of visible [results] tends to exaltation.

³ The employment, or performance, of observances, such as sacrifice, almsgiving, penance &c, which are visible, that is, which are duly celebrated, and the uses whereof are visible, that is, the utility of which is

¹ संयोगस्य क्वचित् महत्या प्रत्यासत्या कारणत्वमित्याह । तूल-
पिण्डावयवत्वे वर्तमानः प्रचयाख्यः संयोगस्तूलकपिण्डे महत्त्वमारभते तत्र
कारणकार्यसमवायः प्रत्यासत्तिरित्यर्थः ॥

² निमित्तकारणतां निरूपयति । अग्नेर्वैशेषिकं विशेषगुणात्मकमौषधं
संयुक्तसमवायात् पाकजरूपादेः निमित्तकारणम् तथाच पाकजं प्रति
स्वाश्रयसंयोगसम्बन्धेन उष्णस्पर्शानिमित्तकारणम् समवायिकारणासम-
वायिकारणभिन्नं कारणं निमित्तकारणमिति सामान्यलक्षणं बोध्यम् ॥

³ दृष्टानां विधिदृष्टानां दृष्टप्रयोजनानां दृष्टं विध्यर्थवादादिना ज्ञातं
प्रयोजनं येषां तथाविधानां कर्मणां यज्ञदानतपःप्रभृतीनां प्रयोगोऽनुष्ठानं
दृष्टानां तत्तत्कर्मफलानामभावे तत्तत् फलकामनाविरहादसम्भवे अभ्युद-
याय चित्तशुद्धिप्रयुक्तविविदिपात्मकफलाय भवति तथाच स्वर्गकामोऽश्व-
मेधेन यजेत इत्यादिविधिविहितानां स्वर्गाद्यात्मकप्रतिनियतप्रयोजनानां
कर्मणां निष्कामेण कृतानां न स्वर्गादिफलजनकत्वं किन्तु चित्तशुद्ध्याद्या-
त्मकफलजनकत्वमेव विविदिषन्ति इत्यादिश्रुतेः कषाये कर्मभिः पश्ये
ततोऽज्ञानं प्रजायते इत्यादिस्मृतेश्चेतिभावः ॥

known by imperative precepts, in the absence of visible results of these respective observances, where such results are impossible in consequence of absence of desire for such and such consequences, tends to exaltation, that is, to a resultant desire of knowledge induced by purity of intellect. Observances, therefore, whose utility is determined as elysian bliss &c, enjoined by such precepts as Let him who desires paradise offer the sacrifice of horses, when performed disinterestedly, do not produce elysian bliss &c as their fruit, but produce as their result purity of intellect and the like, according to the text They desire knowledge, and the traditional revelation, When worldly attachment has by observances borne its fruits, knowledge is afterwards produced V

तद्वचनादाज्ञायस्य प्रामाण्यमिति ॥ ९ ॥

Aph 9. [It has been stated that] authoritativeness pertains to revelation because declared by Him.

¹ The word *iti* indicates the conclusion of the system. Authoritativeness pertains to revelation, that is, to the Veda, because declared, that is promulgated, by Him, the divine being. For it is proved that the Vedas have a personal author, inasmuch as they are an enunciation. Nor can beings like us be the enunciators of these, appropriated to a thousand branches. Moreover their objects transcend the senses, and beings of our nature cannot behold objects that transcend the senses. The Vedas, again, are rightly affirmed, inasmuch as they are received by the highest authorities. That which is not rightly affirmed is not received by the highest authorities, but these being received by such, are rightly affirmed. To be rightly affirmed is to be promulgated by an independent personal author; and to be received by the highest authorities is to be an object in course of performance by persons attached to all the systems. It has been stated that non-existence of result sometimes accrues from the disparity of the action, the agent, and the means. If it be denied that this is so, the agent not being reneim-

¹ इति शास्त्रपरिसमाप्तिं तद्वचनात्तेनेश्वरेण वचनात् प्रणयनादाज्ञा-
यस्य वेदस्य प्रामाण्यं तथाहि वेदास्तावत् पौरुषेया वाक्यत्वादितिसाधितं
नचास्मादादयस्तेषां सहस्रशाखावच्छिन्नानां दत्तारः सम्भाव्यन्ते अतीन्दि-
यार्थत्वात् नचार्तान्दियार्थदर्शिनोऽस्मादादयः किञ्चाप्नोत देवदामहाजन-
परिग्रहीतत्वात् यच्चाप्नोत न तन्महाजनपरिग्रहीतं महाजनपरिग्रहीत-
त्वेन तस्मादाप्नोत स्वतन्त्रपुरुषप्रणीतत्वज्वाप्नोतत्वम् महाजनपरि-
ग्रहीतत्वञ्च सर्वदर्शनान्तःपातिपुरुषानुष्ठीयमानार्थत्वम् क्वचित् फला-
भावः कर्मकर्तृसाधनवैगुण्यादित्युक्तं कर्तृस्मरणाभावाच्चैवमिति चेन्न क-
र्तृस्मरणस्य पूर्वमेव साधितत्वात् तत्प्रणीतत्वञ्च स्वतन्त्रपुरुषप्रणीतत्वा-
देव सिद्धम् न त्वस्मादादीनां सहस्रशाखवेदप्रणयने स्वातन्त्र्यं संभवती-
त्युक्तत्वात् । किञ्च प्रमाया गुणजन्यत्वेन वैदिकप्रमायाऽपि गुणजन्यत्व-
मावश्यकं तत्र च गुणोक्तं यथार्थवाक्यार्थं ज्ञानमेव वाच्यस्तथाच तादृश
एव वेदे यक्ता यः स्वर्गापूर्वादिविषयकसाक्षात्कारवान् तादृशञ्च नेश्वर-
रादन्य इति सुष्ठु ॥

bered; we reply that this not so, it having been already proved that the agent is remembered. The promulgation thereof by him is proved inasmuch as it could be promulgated only by an intelligent personal author, while such independent power to promulgate the Vedas in their thousand branches, is, as has been said, impossible for beings of our nature. Inasmuch, moreover, as certitude has excellence for its condition, the certitude of the Veda must have excellence for its condition, and the excellence must in this case be pronounced to be the enunciator's right knowledge of the matter of the enunciation. The enunciator of the Veda must be one who has an intuition of elysium, requitative efficacy, and the like, and there is none such but God alone. U.

FINIS

THE VIDVAN-MANO-RANJINI

OR

REJOICER OF THE MIND OF THE LEARNED,
A COMMENTARY ON SAD-ĀNANDA'S VEDĀNTA-SĀRA, BY RĀMA-TĪRTHA

I glorify Rāma, truth, knowledge, infinite, absolute bliss essentially, conscious, immortal; the creation, sustentation, resolution, of the universe. Saluting with voice, body, mind, my holy preceptor and my scientific teacher, I compose a commentary on the Vedānta-sāra, in pursuance of my desire, and to the best of my understanding.

The author [of the Vedānta-sāra] practises the auspicious proem of the treatise to be composed, the fruit of which exordium is unimpeded consummation of the work, its attaining to publication, and the observation of approved usage; the duty of such practice being understood from a revelation presumed from traditional precept inferred from accepted custom, and the proem consisting of the commemoration of the principle of deity chosen as his own tutelary divinity.

The Indivisible &c. I take refuge with [the indivisible] spirit—such is the construction. Though persons of approved conduct, in the commencement of such a work as the composition of a treatise, commemorate some particular deity, as Gapeśa or Sarasvatī celebrated as vouchsafing removal of impediments and suscitation of knowledge; our author deems that there being a commemoration of spirit there results commemoration of all the deities, understanding that spirit is identical with all the deities, in accordance with the text, Verily he is all the gods. I take refuge, (such is the sense) *with spirit*

सत्यं ज्ञानमनन्तं परिपूर्णानन्दविग्रहं रामं । प्रत्यञ्चममृतं विश्वसृष्टि-
स्थित्यप्ययं वन्दे ॥

in its form of pure intelligence, designated by the term *that* [in the great sentence, *That art thou*]; with soul in its fourth state I take refuge; that is, I commemorate that which is manifested by the grace of the institutors of the system. The author elucidates the sense of the term *That*, with the purpose of explaining the sense of his verse to be that this spirit is none other than the supreme spirit denoted by the word *That*.

The indivisible, existent, intelligence, and bliss According to the aphorism Bliss &c. pertaining to the supreme, the author viewing the sacred texts *Brahma is truth, knowledge, infinite, and Brahma truth is intelligence and bliss*, as being reciprocally the same proposition, compounds the term bliss with indivisible &c. The word indivisible is a term convertible with infinite, and through its composition with the privative particle excludes the limitation of supreme spirit by things, time, and place erroneously imputed by ignorance. Therefore it has been maintained that Infinite is the predicate, excluding *Brahma* from that which is not infinite, while the remaining terms without losing their own meaning, indicate *Brahma* as excluded from their own contradictory meaning; and by means of transferring each its own sense, are predicates in relation to the rest of the sentence, that is the remaining terms truth and knowledge. The infinite also, some one may say, might be unreal or a void. The author, therefore, adds —

Existent Existent, means excluded from unreality and a void, whose essence is further characterised by absence of impossibility, in fine identical with being. For were the absolute unreal it would follow that we should have falsely to ascribe unsubstantiality [to the world, that is to deny that it has any substratum]. And as to a void if it have a conscious subject, the doctrine of a total void, is unestablished; again if it have no conscious subject, there is no proof that there is such a void. If the void be self-illuminant, it will be only another name for *Brahma*. Therefore *Brahma* is neither unreal nor a void. Granted that *Brahma* is indivisible and existent, yet it may be maintained that like darkness it is un sentient. He, therefore, adds :—

वाणीकायमनेभिः श्रीगुरुविद्यागुरुभक्तमस्कृत्य । वेदान्तसारटीकां कुर्वे
यच्छा वशाद्यथःबुद्धि ॥

चिकीर्षितस्य ग्रन्थस्याविघ्नपरिसमाप्तिप्रचणामनशिष्टाचारपरिपालन-
फलं विशिष्टाचारानुमितस्मृतिपरिकल्पितश्रुतिबोधितकर्तव्यताकं स्वाभि-
मतदेवतातत्त्वानुसन्धानात्मकं मङ्गलमाचरति ॥

अखण्डेत्यादिश्लोकेन । आत्मानमाश्रय इत्यन्वयः यद्यपि ग्रन्थकरण-
ादिकार्यारम्भे गणेशसुरस्वत्यादिदेवताभेदे विघ्नाविघातविद्यास्फूर्तिप्रदत्वेन
प्रसिद्धमनुसन्धतिशिष्टास्तथाप्येष उक्तोवसर्वदेवाइतिश्रुतेरात्मनस्य स-
र्वदेवात्मकत्वावगमादात्मानुसन्धाने सति सर्वदेवतानुसन्धानं भवतीति
मन्यते ग्रन्थकारः । आत्मानं विशुद्धचिद्रूपं तत्पदलक्ष्यं तुरीयमाश्रये शास्त्रा-
चार्यप्रसादाभिहितमनुसन्धये । अस्यात्मनस्तत्पदलक्ष्यपरमात्मानन्त्यवरुणं
बोध्यर्थं कथयितुं तत्पदार्थं बोधयति ॥

⁴ *Intelligence.* Intelligence, knowledge, cognition, are synonyms. Since knowledge and Brahma have a common substratum [i. e. are in juxta-position] in the sacred text Knowledge, Brahma; if it [knowledge] were an attribute, this [juxta-position] would be impossible. Nor can it be maintained that This [juxta-position] may be as in the case A white water-pot, inasmuch as there would be a contradiction to the text Neither gross &c. [i. e. Neither gross nor subtle, neither long nor short], assertory of unpropertiedness. Moreover if knowledge be eternal [essential], then, like the heat of fire, and the light of the sun, it cannot be other than the essence of Brahma; for there is no evidence that a property that neither accedes nor secedes, is truly different from the thing propertied. Again if knowledge be uneternal, there will be an infinite regress of cognitions, for every cognition which is a product and existent, must like other products, be produced by immediate knowledge conversant about its material cause. If the knowledge conversant about Brahma, the material cause of knowledge, be a product, then why should there not be an infinite regress of that knowledge also, there being equal applicability to it of the preceding rule [viz that it must be produced by knowledge of its material cause]? If a subsequent cognition be not produced why object to the first? Thus it is proved that Brahma in its essence is knowledge. By this also it is to be understood as explained that the personal soul has cognition for its essence. This Brahma must be admitted as self-illuminant, according to the power of the statement of its distinctness from the non-illuminate and the un sentient, according to sacred texts such as That is the light of lights, by the light thereof all this universe is illuminated. It may be objected that Brahma, though thus indivisible, existent, and intelligence, is no object of the certitude of the wise, being neither pleasure nor absence of pain to itself, inasmuch as there is in itself an eternal absence of pleasure and pain, according to the sacred text, The pleasant and the unpleasant touch not him existing bodiless. Nor is Brahma a means of future pleasure &c.; inasmuch as the attainment and avoidance of visible and invisible pleasure and pain by others, is established by means temporal and scriptural. Brahma, therefore, is neither a means

of pleasure &c.; nor is it identical with absence of pain, an entity being repugnant to a non-entity. Nor is it identical with happiness; there being no evidence of its being so. He therefore, proceeds.

⁵ *Bliss.* Bliss is identical with happiness. Nor is there absence of evidence that Brahma is bliss; there being the evidence of the sacred texts Brahma is bliss—thus he knew, That which appears in the form of bliss, eternal,—who could move, who could breathe, if this heaven, the bliss, were not? Nor does the objection find place that bliss and Brahma have the relation of attribute and subject, since this would violate the spirit of the text. Nor is it to be urged that others also [the Naiyāyikas &c.] hold that Brahma, God, is possessed of pleasure, therefore bliss means one in whom there is bliss. This explanation of the text, made by our opponents, is simply ridiculous. Nor can it be maintained that the term bliss, in connection with Brahma, designates non-existence therein of pain, since there would be a contradiction to the positive enunciation of bliss in juxta-position with Brahma, in the text Bliss, Brahma, this he knew. Nor is there a contradiction of the text that he is untouched by the pleasant, for the text means only a negation of sensuous pleasure. Though the word spirit be here the subsequent term, yet in conformity with the text, and by elucidation of the fact, it is the word Brahma which is to be supplied and to be understood. In this case, by the words I take refuge with the indivisible, intelligence, existent, and bliss, Brahma, soul, the meaning of the sentence, the unity of That and Thou, would have been fully described by the cessation of the intervention of non-Brahmahood, and by means of the juxta-position of the terms Brahma and soul; and in no other case. And the subsequent mutual relation of these terms, which are in the first place each connected with the word Brahma, is established: just as in the sentence, He buys soma for a ruddy, tawny-eyed heifer one year old, there is a mutual connection [or interdependence] between the words tawny &c, which again are connected with the term which expresses purchase. Nor can it be objected, that if there be but one meaning in the words truth &c, they must be synonyms, and non-simultaneous [that is they cannot all be employed at once]; for there is a difference in the occasion of the application, identity in the exclusion, and

अखण्डसच्चिदानन्दमिति । आनन्दादयः प्रधानस्येति न्यायेन सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म सत्यं विज्ञानमानन्दं ब्रह्मेति श्रुत्याः परस्परैकवाक्यतामभिप्रेत्याखण्डेत्यादिभिरानन्दपदस्य समासः । अखण्डशब्दोऽनन्तपर्यायः सचात्राध्यास्तदेशकानग्रन्थः परमात्मनः परिच्छेदं व्यावर्त्तयत्येव नञ्पदयोगात् । तदुक्तं तत्रानन्तःतद्वस्तुव्यावृत्त्यैव विशेषणमिति इतराणितुपदानि स्वार्थापरित्यागेनैव स्वविरोधार्थव्यावृत्तं ब्रह्मलक्षणं स्वार्थापेक्षप्रत्याख्या च परिशिष्टे । विशेषणमिति परिशिष्टे सत्यज्ञानशब्दावित्यर्थः । अखण्डमपि तदवृत्तं शून्यं वास्यादित्यत आह ॥

सदिति । सत् अच्युतशून्यव्यावृत्तं बाधाभावोपसहितस्वरूपं सत्तात्मकमिति यावत् ब्रह्मणोऽप्यच्युतत्वे निरधिष्ठानारोपप्रसङ्गात् । शून्यस्य च सत्तात्मकत्वे सर्वशून्यवादानुपपत्तेरसत्तात्मकत्वे तु तदसिद्धेः स्वप्रकाशत्वे च ब्रह्मण्यस्य नामान्तरत्वापत्तेर्न ब्रह्मावृत्तं शून्यं वेत्यर्थः । अखण्डं सदपि तत्तमोवज्जडं किं न स्यादित्यत आह ॥

therefore the said objection does not apply. In like manner another aphorism also, useful in the consideration of the sentence [That art thou], may be understood, but for fear of prolixity is not here recorded. Therefore, after describing positively Brahma as distinct from non-soul which is limited, unical, un sentient, and pain, and from the attributes of non-soul, commencing the text Nor this nor that, not gross &c, and resting on the text From which words turn back not reaching it, with the mind,—the author negatively sets forth that Brahma, the limit of all negation [that of which all may be denied] is truth of truth.

चिदिति । चित् ज्ञानं ज्ञप्तिरिति पर्यायः । श्रुतौ ज्ञानं ब्रह्मेति सामानाधिकरण्यात् गुणस्य तदनुपपत्तेः । न च शुक्लो घट इति वत् तत्स्यादिति वाच्यं निर्धर्मकत्वप्रतिपादकाऽस्थूलादिश्रुतिविरोधात् किञ्च ज्ञानस्य नित्यत्वेऽन्युपपादकं सवितृप्रकाशवच्च ब्रह्मस्वभावानतिरेकात् अनागमापाधिधर्मस्य धर्मिणः परमार्थताभिन्नत्वे प्रमाणाभावात् । अनित्यत्वे ज्ञानानवस्थाप्रसङ्गात् कार्यस्य सतो ज्ञानस्यापि कार्यान्तरवत् स्वापादानगोचरापरोक्षज्ञानजन्यत्वात् ज्ञानोपादानब्रह्मगोचरस्यापि ज्ञानस्य कार्यत्वे तस्यापि पूर्व्यसमानयोगक्षेमतया कथं नानवस्था अजन्यत्वे प्रथमे कः प्रद्वेषः तथासिद्धा ब्रह्मणो ज्ञानस्वभावता एतेन जीवात्मनोऽपि ज्ञानस्वभावता व्याख्याता वेदितव्या स्वप्रकाशचैतत् ब्रह्मैष्टव्यं अप्रकाशजडविलक्षणत्वनिर्देशसामर्थ्यात् तदेव ज्योतिषां ज्योतिः तस्य भासा सर्व्वमिदं विभातीत्यादिश्रुतेः नन्वेवमखण्डसच्चिद्रूपमपि ब्रह्म न प्रेक्षावत्प्रमाणोचरः सुखदुःखाभावतत्त्वाधनानामन्यतमत्वाभावात् न तावत्सुखदुःखाभावसाधनं ब्रह्म स्वस्मिन् सुखदुःखयोर्नित्यनिवृत्तत्वात् अशरीरं वाच सन्तं न प्रियाप्रिये स्पृशत इति श्रुतेः । नाप्यनागतसुखादिसाधनं ब्रह्म अन्येषां दृष्टादृष्टसुखदुःखप्राप्तिपरिहारयोर्लौकिकवैदिकसाधनेभ्य एव सिद्धेः । तस्माच्च सुखादिसाधनं ब्रह्म नापि दुःखाभावरूपं भावस्य स्वभावतो विरोधात् । नापि सुखात्मकं तथात्वे प्रमाणाभावादित्यत आह ॥

आनन्दमिति । आनन्दं सुखरूपं न च ब्रह्मण आनन्दत्वे प्रमाणाभावः आनन्दो ब्रह्मेति व्यजानात् आनन्दरूपममृतं यद्विभाति । कोक्षेवान्यात् कः प्राययात् यदेव आकाश आनन्दो न स्यादिति श्रुतेः प्रमाणात्वात् । न चानन्द-ब्रह्मणोऽर्थधर्मताशङ्काऽप्यवकाशं लभते श्रुतिस्वारस्यभङ्गात् । न च ब्रह्मण ईश्वरस्य सुखित्वं परैरपीष्यते अत आनन्दो विद्यतेऽस्मिन्नित्यानन्दं ब्रह्मेति परेषां श्रुतिव्याख्यानमुपहासास्पदमेव । न च ब्रह्मण्यनन्दशब्दो दुःखाभावपरः आनन्दो ब्रह्मेति व्यजानात् इति भावरूपब्रह्मसामानाधिकरण्यानिर्देशविरोधात् । न च प्रियास्यार्थित्वश्रुतिविरोधः तस्याः श्रुतेर्वैषयिक-प्रीतिनिषेधपरत्वादिति भावः । यद्यप्यात्मपदमेवेह शेषिपदं तथापि श्रुत्यु-परोधात् पदार्थशोधनतया च ब्रह्मपदमध्याहृत्य विशेष्यं बोद्धव्यं । एवं सत्यखण्डसच्चिदानन्दं ब्रह्मात्मानमाश्रय इति ब्रह्मात्मपदं तः सामानाधिकरण्येन तत्त्वं पदार्थपेरैक्यं वाक्यार्थोऽब्रह्मत्वपारोक्ष्यनिवृत्त्या परिपूर्णतया निरूपितः स्यान्नान्यथा एतेषाञ्च पदानां ब्रह्मपदेन प्रत्येकं प्रथममन्वितानां पश्चात् सामानाधिकरण्येन परस्परमपि सम्बन्धसिद्धिः । अरुणाय पिङ्गा-क्षाय गवैकहायन्या सोमं क्रोयातीत्यत्र क्रयवाचिपदान्वितानामरुणादिपदानामिव परस्परान्वयः न चैकार्थत्वे सत्यादिपदानां पर्यायतुल्यपत्तिरयोग्यपदा-ञ्चेति वाच्यं प्रवृत्तिनिमित्तभेदाद्व्यावृत्त्यभेदाच्चेत्तदोषानवतारत् । एवम-न्योऽपि वाक्यावधारोपयोगीन्यायकृहनीय एवं विधिमुखेन परिष्किचान्-तजडदुःखरूपानात्मतद्धर्मविलक्षणं ब्रह्मेति निरूप्येदानीं नेति नेत्यस्थू-लैत्यादि वाक्यमारभ्य यतो वाचो निवर्तन्ते अप्राप्य मनसा सहेत्यादिश्रु-तिमाश्रित्यनिषेधमुखेन सकलनिषेधावधिभूतं सत्यस्य सत्यं ब्रह्मेति दर्शयति ॥

No object of voice or of internal sense; that is, about which neither the vocal nor the internal organ is conversant. So the Kāthaka text [in the Kathopani- shad], neither by voice nor by inner sense to be reached, nor by sight, to be known only in that it exist. Hav- ing thus stated affirmatively and negatively the defini- tion of Brahma, the author enforces the essence defined, by a collateral definition.

A. E. G. and G. D.

अवाङ्मनसगोचरमिति । वाक् च मनश्च वाङ्मनसे तयोर्गोचरो वा- ङ्मनसगोचरः न वाङ्मनसगोचरो ऽवाङ्मनसगोचरः तदिति विग्रहः । नैव वाचा न मनसा प्राप्तुं शक्यो न चक्षुषा । अस्तीत्येव उपलब्धव्य इति च काठकश्रुतेः । एवं विधिनिषेधाभ्यां ब्रह्मणः स्वरूपलक्षणमभिधाय ल- क्षितं स्वरूपं तदस्थूलक्षणेन सम्भावयति ॥

Sanskrit ADHYATMA RAMAYAN with the Commentary of Ramkarma, to be had of the Publisher HarimohanMookerjee New Sanskrit Press Calcutta, 12 Tukur Chand Mittr's Street.

A good discount will be allowed to a wholesale purchaser. Price Rupees Six only.

NOW READY.

Vols. I. and II.

THE RAMAYAN OF VALMIKI,

TRANSLATED INTO ENGLISH VERSE

BY

R. T. H. GRIFFITH, M. A.

Price per Vol. Rs. 6. Postage 6 anas.

BENARES : MESSRS. E. J. LAZARUS & Co.

CALCUTTA : MESSRS. BERIGNY & Co.

LONDON : MESSRS. TRÜBNER & Co.

PRINTED AND PUBLISHED BY THE PROPRIETORS, E. J. LAZARUS AND CO., AT THE MEDICAL HALL PRESS, BENARES.

काशीविद्यासुधानिधिः

श्रीगणेशाय नमः

श्रीमद्विजयिनीदेवीपाठशालोदयोदितः । प्राच्यप्रतीच्यवाक्पूर्वापरपञ्चद्वयान्वितः ॥ १ ॥

अङ्कुरश्मिः स्फुटयतु काशीविद्यासुधानिधिः । प्राचीनार्यजनप्रज्ञाविलासकुमुदोत्करान् ॥ २ ॥

THE PANDIT.

A Monthly Journal, of the Benares College, devoted to Sanskrit Literature.

No. 70.

Benares, March 1st, 1872.

Vol. VI.

॥ चिन्तामणेः शब्दखण्डम् ॥

(१) आसत्तिश्चाव्यवधानेनान्वयप्रतियोग्युपस्थितिः ।

॥ शब्दचिन्तामणिव्याख्या रुचिदत्तीया ॥

(१) आसत्तिश्चेति । अव्यवधानमन्वयविरोधिव्यवधानाभावः ।

नन्वेवमनासन्नमासत्तिभ्रमेणान्वयबोधविषयो न स्यात् । धर्मस्यैवासत्तितापत्तेः । अन्यथा ऽव्यवहितविशेषणज्ञानाभावे विशिष्टबोधस्याप्यभावात् । न च प्रथमं या पदेभ्यः पदार्थानां प्रत्येकं स्मृतिः सैव तथा, नत्वन्वयबोधाव्यवहितप्राक्कालीनसमूहालम्बनरूपा, तस्या ह्यासत्तित्वे सर्वत्र समूहालम्बनस्मृतिसंभवे क्वाप्यनासत्तिर्न स्यात् । प्रथमायास्त्वासत्तित्वे गिरिर्भुक्तमग्निमानित्यादौ सा नास्तीत्यनासन्नसन्नविवेको भवतीति वाच्यम् । यत्र लिप्यादिनैकदैव पदजातमनुमितं ततः पदार्थानां समूहालम्बनमेकं स्मरणं तत्राव्याप्तेः । यत्र मध्यपदं न श्रुतमन्वयप्रतियोगिपदं श्रुतं तत्रातिव्याप्तिश्च । पदार्थस्मरणज्ञानस्यापि हेतुत्वे मानाभावेनासत्तिज्ञानं हेतुरिति सिद्धान्तवृत्तेश्च । न च तदुपस्थापकपदस्याव्यवहितोपस्थितिः सा स्यादिति वाच्यम् । व्यवहितोक्तपदाव्यवहितत्वभ्रमस्यैवासत्तितया ऽऽसत्तिभ्रमस्यलस्याभावात् । तस्या अपि स्वरूपसत्या हेतुत्वात् । न च प्रत्येकं प्राथमिकपदोपस्थितिस्तथेति वाच्यम् । पूर्वोक्तदोषात् । न च तदुपस्थापकपदस्याव्यवधानेनोच्चारणमासत्तिः, अत एव व्यवहितोच्चारितमप्यव्यवहितो-

च्चारितत्वेन ज्ञात्वा विपर्यस्यतीति वाच्यम् । एवं हि योजनादिना ऽपि श्लोकादन्वयबोधो न स्यात्, व्यवहितोच्चारितत्वनिश्चये विशेषदर्शनेनासत्तिभ्रमस्याप्यभावात् । मैत्रिश्लोकादावुच्चारणाभावेनासत्त्यभावापत्तेश्च । न च तदुपस्थापकपदस्य तदर्थस्य वा ऽव्यवहितोपस्थित्यनुकूलो व्यापारः सा, स च क्वचिदुच्चारणं क्वचिल्लिप्यादिरिति वाच्यम् । एवमपि व्यवहितोच्चारिते योजनया ऽन्वयबोधानापत्तेः । न च येन शब्देन यत्र योजना क्रियते तदुच्चारणमादायैव तत्रासत्तित्वे तस्यैवानुभावकत्वे व्यवहितोच्चारितस्यानासन्नत्वे ऽप्यदोष इति वाच्यम् । यत्र शब्देन न योजना, किं तु व्यवहितोच्चारितपदार्थयोः परस्परमन्वये तात्पर्यधी,स्तत्रापि तदन्वयबोधात् ।

अत्र वदन्ति । अव्यवहितार्थोपस्थित्यनुकूलो व्यापारः सा । स च एकपदानन्तरमपरपदे तात्पर्यमुच्चारणं वा, तेन शुक्रादिवाक्ये नाव्याप्तिः । न चैवमननुगमः । सामान्यतो ऽव्यवहितार्थोपस्थित्यनुकूलव्यापारत्वेन जनकत्वादिति । तच्चिन्त्यम् । एवमप्यासत्तिभ्रमस्यलाभावात्, तत्रापि समूहालम्बनीभूताव्यवहितार्थोपस्थितिसंभवे तदनुकूलव्यापारस्याप्यावश्यकतयासत्तिसत्त्वात् । न चैकपदानन्तरमपरपदे तात्पर्यमुच्चारणं वा गिरिर्भुक्तमग्निमानित्यादौ नास्तीति तदभ्रमादासत्तिभ्रम इति वाच्यम् । प्रत्येकमननुगमेनोक्तरूपेणासत्तिनिर्वचने तत्रापि तदवश्यंभावात् । कुम्भकारपितृवदन्यथासिद्धत्वेनाहेतुत्वाच्च । अन्यथा ऽव्यवहितपदार्थोपस्थित्यनुकूलव्यापारत्वेनापि कारणता न स्यात् । न च तस्य न हेतुत्वं किं तु तज्ज्ञानस्येति वाच्यम् । तस्याप्यतिप्रसक्तत्वात् । तात्पर्यज्ञा-

(२) सा च स्मृतिर्नानुभवो ऽतो नान्योन्याश्रयः ।

नादिकृत्तसामग्रीसत्त्वे तेन विना ऽन्वयधीबिलम्बाभावाच्चेति वक्ष्यते ।

यत्त्वव्यवहितत्वेन पदतात्पर्यमासत्तिरिति । तदपि चिन्त्यम् । तद्वैकपदोपस्थित्यव्यवहितोत्तरकालीनापरपदोपस्थितौ तात्पर्यं, तच्च न, एकपदोपस्थाप्यकृतीष्टसाधनतादेरासत्तभावेनानन्वयापत्तेः । तद्व्यतिरेकनिश्चयेन तद्भ्रमस्याप्यभावात् । अव्यवहितत्वेन पदार्थतात्पर्यस्याप्येवमासत्तितापत्तेः । न चेष्टापत्तिरननुगमात् । किं च शुकादिवाक्ये ऽव्याप्तिः । तत्र तादृशतात्पर्याभावात् । न चेश्वरतात्पर्यं तथा । तथा सति आसत्तिभ्रमस्यले तदादायासत्तित्वे तद्भ्रमासंभवात् ।

वयं तु ब्रूमः । अन्वयप्रतियोग्युपस्थितिरासत्तिरन्वयबोधाङ्गम् । सा च स्वरूपसती, न तु ज्ञाता । मानाभावात् । अनुमितौ साध्यप्रत्ययवत् । तद्भ्रमेण शाब्दभ्रमो ऽसिद्ध एव । तात्पर्यभ्रमेण योग्यताभ्रमेण वा तदुपपत्तेः । न चैवं विशेषणज्ञानत्वेनैव तस्या हेतुत्वे शब्दासाधारणसहकारित्वं न स्यादिति वाच्यम् । पदजन्यपदार्थस्मरणत्वेन शाब्दबोधत्वावच्छिन्ने हेतुत्वात् । अत एव विशेष्यधीरपि शाब्दधीहेतुः । न चैवं गिरिर्भुक्तमग्निमान्देवदत्तेनेत्यादौ अन्वयबोधापत्तिः । गिरिपदस्याग्निमत्यपदार्थसंसर्गज्ञानपरत्वज्ञाने दृष्टापत्तेः । तदज्ञाने तदभावादेव तदभावोपपत्तेः । तद्वैतुत्वस्यावश्यकत्वेन व्यवस्थापितत्वात् तस्मादव्यवधानज्ञानं तात्पर्यज्ञाने उपयुज्यते न तु साक्षादत एव यत्र प्रकारान्तरेण तात्पर्यज्ञानं तत्र व्यवहितान्वयश्लोकादन्वयबोध आनुभविकः । अत एव घटं पटं चानयेत्यादौ घटानयनादन्वयबोध आवृत्तिं विनापि अन्यकृती ऽनुमतः । अन्यथा ऽन्वयविरोधिपटादिपदेन व्यवधानेनासत्तभावे तदनुपपत्तेः । न च शुकाद्युच्यतेपि तात्पर्यायहेष्यव्यवधानादन्वयबोधदर्शनाच्चैवमिति वाच्यम् । तत्रापीश्वरतात्पर्यसत्त्वे तद्ब्रह्मस्यैव हेतुत्वात् । अन्यथा व्यभिचारेण तस्याहेतुत्वापत्तेः । अत एव पदविशेषजन्यपदार्थोपस्थितिरासत्तिरिति नव्यैकत्वं, न त्वव्यवधानभागोपि तत्र प्रवेशितः । अत एव तात्पर्यग्राहकत्वेन योजनाप्यर्थवती । तथा च तात्पर्यज्ञानं हेतुः, क्व चिदव्यवहितोच्चारणेन, क्व चिद्व्योजनया, क्व चित्प्रकारान्तरेणेति । अन्यथा गिरिपदाव्यवहितोत्तरकाले स्वयं स्मृतेनान्योक्तं वाग्निमत्यपदेन कुतो नान्वयधीः । तात्पर्याग्रहादिति यदि तदा प्रकृतेपि तुल्यमिति । (२) सा चेति । न चैवमात्माश्रयो नान्योन्याश्रय इति वाच्यम् । उक्तरूपासत्तौ सत्यां तज्ज्ञानं तज्ज्ञाने चाऽनुभवगर्भात्तरूपासत्तिरिति भावादित्याहुः । एतच्चासत्तिज्ञानहेतुतापत्ते । तदस्य आक्षेपति ।

(३) अथ नानाविशेषणकर्मकरणाधिरणक्रियादिक्रमिकपदज्ञानजन्यक्रमिकपदार्थस्मृतीनां न योगपदं संभवति । आशुतरविनाशिनां क्रमिकाणां मेलकानुपपत्तेरिति कथं तावत्पदार्थान्वयबोधो, विशेषणज्ञानसाध्यत्वाद्विशिष्टज्ञानस्येति चेत् । (४) औचप्रत्येकपदानुभवजन्यसंस्कारमेलकादेकदेव तावत्पदस्मृतिः, तत एकदेव तावत्पदार्थस्मृतौ सत्यां वाक्यार्थानुभवः । न चान्यविषयसंस्कारेण नान्यच स्मरणमिति वाच्यम् । वाक्यार्थानुभवानुपपत्त्या फलकल्पनेन संस्काराणां (५) परस्परसहकारेण तच्चैकस्मरणकल्पनात् । प्रत्येकवर्णसंस्काराणामिवानन्यगतिकतया (६) पदस्मरणे । (७) अथ

यद्यदाकाङ्क्षितं योग्यं सन्निधानं प्रपद्यते ।

तेनतेनान्वितः स्वार्थः पदैरेवावगम्यते ॥

न चैवमन्वयान्तराभिधानं न स्याद्विरम्य व्यापाराभावादिति वाच्यम् । एवमपि प्रथममनन्वये हेत्वनुपन्यासात् । (८) उत्तरस्य हीदं सामग्रीवैकल्यं न पूर्वस्येति

(३) अथेति । विशेषणेत्युपलक्षणं, शाब्दबोधे विशेष्यधीरपि हेतुरिति द्रष्टव्यम् । (४) औचप्रत्येकेति । यद्यपि सकलपदस्मरणं विनापि प्राक्तनसंस्कारमेलकात्तावत्पदार्थस्मरणमेकं संभवति, तथापि शब्दोपस्थापितानामेव शाब्दान्वयबोधविषयत्वमित्यभिप्रायेण तथोक्तम् । ननु प्रत्येकमपि पदानां नानुभवो, वर्णसमुदायरूपाणामेकदा ऽभावेन औचसन्निकर्षात् । न च पूर्वपूर्ववर्णोपनयसहितान्तिमवर्णसन्निकर्षात्स इति वाच्यम् । पूर्वं तद्वत्त्वेन भानाभावेनोपनयसामग्र्यसिद्धेः । अत एवानुपदं वक्ष्यति । प्रत्येकवर्णसंस्काराणामिवेत्यादि । अत्राहुः । पदपदेन वर्णसमुदाय उक्तस्तदनुभवश्च प्रत्येकं विवक्षितः, तथा च औचप्रत्येकवर्णसमुदायानुभवाहितसंस्कारादिति पर्यवसितार्थः । प्रत्येकं च वर्णानामनुभवेत्येव । एकवर्णात्मकपदाभिप्रायेणेदमुक्तमित्यन्ये । (५) परस्परसहकारेणेति । यद्यपि घटपटावितिसमूहालम्बनवत् स्वस्वविषयांश एव संस्काराणां जनकत्वमिति न भिन्नविषयत्वशङ्का, तथापि स्मरणमेकमेव तावज्जन्यमित्यभिप्रायेण तथोक्तमिति ध्येयम् । (६) पदस्मरणइति । अनेकवर्णकैकपदस्मरणमित्यर्थः । अत्रान्तरवाक्यार्थबोधो न भवत्येव, किं नूतनप्रकारेण महावाक्यार्थबोध एवेति सिद्धान्त्याशयं बुद्धादेशयति । (७) अथेति । यद्वा महावाक्यार्थबोधे न समूहालम्बनस्मरणापेक्षा, किं त्ववान्तरवाक्यार्थज्ञानस्येवेति शङ्कते । अथेति । (८) उत्तरस्येति । नहि कार्यवृत्ति-

चेत् । (६) अस्तुतावदेवं, तथापि चरमं तावत्पदार्थ-
घटितवाक्यार्थानुभवे (१०) उक्तैव गतिरनन्यगतिकत्वात् ।

अत्र वदन्ति । (११) सन्निधिर्न पदजन्यैवान्वय-
बोधहेतुः, द्वारमित्यादावध्याहृतेनापि पिधानादिना ऽन्व-
यबोधदर्शनात् । न च पिधेहीति शब्द एवाध्याह्रियते,

भिषा सामर्थी विलम्बतइति भावः । (९) अस्तु तावदेवमि-
ति । ननु चरममपि कथं सकलपदार्थस्मरणमेकं महावाक्या-
र्थप्रतीत्यन्यथानुपपत्त्या कल्पनीयं, खण्डवाक्यार्थज्ञानानन्तरं त-
त्सहस्रतचरमपदार्थापस्थितेरेव महावाक्यार्थबोधसंभवादिति
चेत् । मैवम् । तदा चरमपदार्थापस्थितश्चरमपदोपस्थिति-
जन्या न वा, आद्ये तथैव खण्डवाक्यार्थज्ञानस्य नाशितत्वा-
त्कथं तस्य हेतुत्वम् । अन्ये कथं तस्याहेतुत्वम् । पदजन्यपदा-
र्थापस्थितेरेवान्वयबोधाङ्गत्वात् । अत एव शब्दाध्याहारः, प-
दज्ञानपदार्थस्मरणयोर्व्यापारिव्यापारभावापन्नयोरभावे शब्द-
ज्ञानानुदयाच्च । अत एव खण्डवाक्यार्थबोधस्य नष्टत्वे ऽपि
तन्मूलकखण्डवाक्यार्थस्मृत्यैवोपपत्तेरिति परास्तम् । तस्याः
पदज्ञानव्यापारत्वाभावाद्वापारं विना करणस्य क्रियानुत्पाद-
कत्वात् । न च लक्षणीयवच्चरमपदेनैव तदन्वितस्वार्थानुभ-
वस्तस्य गङ्गादिपदोपस्थापितत्वेन साकाङ्क्षत्वात् । खण्डवा-
क्यार्थस्य च तदा पदानुपस्थापितत्वेन निराकाङ्क्षत्वात् ।
अत एव वक्ष्यति । “क्रियापदाद्युपस्थापितं परस्परमाकाङ्क्ष-
ति, न तूपस्थितमात्रमिति” । अन्यथा किमपरादृमर्थाध्या-
हारेण । यदि च पूर्वखण्डवाक्यार्थः पदोपस्थापित इत्येव
तत्साकाङ्क्षस्तदापिधानादेरपि कदाचित्पूर्वपदोपस्थापना-
त्तथात्वमविशुद्धम् । ननु यत्र पिधेहीत्यादिशब्दमूलकं परम्प-
रया पिधानादिस्मरणं तत्र पदाध्याहारो मास्त्विति चेत् ।
न । अपसिद्धान्तात् । अन्यथा यत्र कुतश्चिद्वेतोर्न खण्डवा-
क्यार्थधीस्तत्रापि सकलपदगोचरं समूहालम्बनं न स्वीक्रियेत
तदा प्रकारान्तरोपस्थापितमपि किं चित्पदार्थमादाय पदा-
न्तरेणान्वयबोधसंभवाल्लक्षणोच्छेदापत्तेश्च । नन्वेवं विशिष्ट-
वैशिष्ट्येन क्वाप्यन्वयबोधो न स्यादिति चेत् । न । विशेष्ये
विशेषणं तत्र च विशेषणान्तरं प्रतीयते इत्येव तदुपपत्तेरिति
दिक् । के चित्तु यत्र कुतश्चिद्वेतोर्नान्तरवाक्यार्थबोधो न
जातस्तत्र समूहालम्बनस्मरणपेक्षेत्येवमनियम इत्याहुः । न
च विरम्य व्यापाराभावे दोषः । पदोपस्थित्यन्तरस्याजनि-
तान्वयबोधत्वात् । अत एव जनितान्वयबोधादपि वाक्या-
त्पुरुषान्तरे वाक्यार्थधीः । (१०) उक्तैवेति । समूहालम्बन-
स्मृतिरित्यर्थः । (११) सन्निधिरिति । तथा च सकलपदगो-

ऽनुपयोगात् । अर्थस्यैवान्वयप्रतियोगित्वेनोपयोगित्वादा-
वश्यकत्वाच्च । (१२) अर्थापत्तेरुपपादकविषयत्वात् । न
च शब्दमात्रमुपपादकमपि तु तदर्थः, अवश्यकल्प्यार्थ-
साहचर्येण देववशसंपन्नशब्दस्मृतेरन्यथासिद्धेः । (१३)
अन्यथा पदबोधितस्यैवार्थस्या (१४) न्वयबोधकत्वमिति
(१५) नियमशक्तिकल्पनापत्तेः । स्वार्थान्वयपरत्वाच्छ-
ब्दानां द्वारमिति न पिधानान्वयबोधकमिति तदन्वय-
बोधार्थमवश्यं शब्दकल्पनमिति चेत्, न । लक्षणायां व्य-
भिचारात् (१६) तवाप्याक्षिप्रेन कर्त्तुं ऽन्वयबोधाच्च । अथ
द्वारपदसहभावमात्रं (१७) पिधेहिशब्दस्य कल्प्यते । ला-
घवात् । न च पिधानां मिधायकानेकशब्दोपस्थितौ विनि-
गमकविरहः, संस्कारतारतम्यात् पदविशेषस्मृतेरिति चेत्,
न । (१८) आकाङ्क्षादिमत्प्रतियोग्यन्वितस्वार्थपरत्वस्य
कृत्वा (१९) लाघवेनार्थाध्याहारात् । न च श्रुतपदानि
(२०) लब्धप्रयोजनानीति कथमध्याहृते तेषां तात्पर्यमि-
ति वाच्यम् । (२१) श्रुतार्थान्वयानुपपत्त्या ऽध्याहृते ता-
त्पर्यात् । कथं तद्व्यादनं पचतीत्यत्र समभिव्याहृतमात्रा-
न्वयः, कलायादेरपि स्मृतत्वादिति चेत्, न । तात्पर्य-

चरं स्मरणमनावश्यकमिति भावः । (१२) अर्थापत्तेरिति ।
अत्र चकारो ऽनुषञ्जनीयः । (१३) अन्यथेति । तथा च प-
दजन्यपदार्थस्मृतिवत्त्वेन न हेतुत्वं गौरवादिति भावः । (१४)
अन्वयबोधकत्वमिति । पदस्येति शेषः । अन्वयबोधविषयत्व-
मित्यर्थ इत्यन्ये । (१५) नियमेति । पदोपस्थापितान्वयबोधे
एका शक्तिः, पदोपस्थितानामेव पदार्थानामन्वयबोध इत्य-
परा नियमशक्तिरिति कल्पनागौरवमित्यर्थ इत्याहुः । यदि
लाक्षणिकमप्यनुभावकं तदा दोषमाह । (१६) तवापीति ।
(१७) पिधेहिशब्दस्येति । सत एवेति शेषः । एवं सति सत एव
शब्दस्य सहभावमात्रं कल्प्यते लाघवादावश्यकत्वाच्चेत्यध्या-
हृतार्थान्वयानुभावकत्वादन्यथानुपपत्त्या मूलयुक्त्या शब्दकल्प-
नं पराभिप्रेतमिति तदेव दूषयति । (१८) आकाङ्क्षादिमदि-
ति । न तु पदोपस्थापिततादृशप्रतियोग्यन्वितस्वार्थधीपरत्वं
शब्दस्य, गौरवादिति भावः । (१९) लाघवेनेत्यस्य कृत्वा-
दित्यत्रान्वयः । (२०) लब्धेति । प्रकृतिप्रत्ययार्थयोरन्वयबो-
धेनेत्यर्थः । तथा चानुपपत्त्यभावाच्चाप्यर्थकल्पनमिति भावः ।
यद्यपि शब्दकल्पनपक्षे ऽप्येतत्तथाप्येकदेश्याशङ्क्यम् । (२१)
श्रुतेति । तात्पर्यविषयीभूतान्वयानुपपत्त्येति भावः ।

नियमादित्यवेहि । यत्परःशब्दःस हि शब्दार्थः, अन्यथा तवापि दैववशस्युक्तकलायादिपदोपस्थापितेनान्वयबोधः स्यात् । अथैवं देवदत्त औदनमित्यादिवाक्ये क्रियापदाध्याहारभावेन कर्तुरनभिधानातृतीया स्यादिति चेत्, न । अध्याहृतपक्षतिपदेनापि कर्तुरनभिधानात् । (२२) कर्तृसंख्याभिहितेति चेत्, न । (२३) देवदत्तस्य पाक इत्येव चापि तृतीयापत्तेः । (२४) तात्पर्यतस्तत्र व्यवस्थेति चेत् । (२५) तुल्यम् । ननु द्वारं पिधेहीत्यादौ पिधानशब्दानुभवे पिधानोपस्थापकपदत्वेन जनकत्वमिति चेत्, न । अन्वयप्रतियोग्युपस्थापकपदत्वेन जनकत्वात्, (२६) न तु तदुपस्थापक्यावत्पदत्वेन, गौरवात् । एवं पिधानान्वयबोधे ऽपि । अन्यथा गौणलाक्षणिकयोरन्वयबोधो न स्यात्, तयोरननुभावकत्वादिति । उच्यते । क्रियापदोपस्थापिता क्रिया कारकपदोपस्थापितं च कारकं परस्परमाकाङ्क्षति, न तूपस्थितिमात्रम्, (२७) अन्यथा द्वारं कर्मता पिधेहि द्वारं पिधानं कृतिरित्येव चापि क्रियाकर्माध्याहारइवान्वयबोधप्रसङ्गः, क्रियायाः कर्मणश्चो-

(२२) कर्तृसंख्येति । तथा च कर्तृसंख्यानभिधानमेव तृतीयापादकमित्यर्थः । (२३) देवदत्तस्येति । तिङ्कृतवृत्तिसमासैरनभिहितकर्तृसंख्याकत्वादिति भावः । नन्वत्र कर्तृकर्मणोः कृतीत्यनेन प्राप्ता षष्ठेवापवादिका, अन्यथा तृतीयाया अप्रसक्तौ तत्सूत्रप्रणयनानुपपत्तेरिति चेत्, न । कर्तृसंख्यानभिधाने तृतीयैवेति व्याप्नो तथापि व्यभिचारात् । यदि त्वपवादकाभावे सतीति विशेषणं तदा ऽसिद्धिः । देवदत्त औदनमित्यत्र शुद्धप्रातिपदिकार्थमात्रविवक्षायास्तृतीयापवादकत्वाद्वेवदत्तस्य पाक इति वक्तव्ये देवदत्तस्येत्येव यत्र वदति तत्र तृतीया स्यात् । कृद्योगाभावेन षष्ठीप्राप्तेरभावादिति भाव इत्येके । (२४) तात्पर्यत इति । कर्तृसंख्यानभिधाने सत्यपि संबन्धविवक्षायां षष्ठी, हेतुत्वविवक्षायां तृतीयेत्यर्थः । (२५) तुल्यमिति । पक्षत्यर्थाध्याहारेपि कर्तृसंख्यानभिधानेपि शुद्धप्रातिपदिकार्थमात्रविवक्षायां प्राधान्यविवक्षायां च न तृतीया, किं तु प्रथमैवेत्यर्थः । (२६) न त्विति । न तु यावदन्वयप्रतियोग्युपस्थापकपदत्वेनेत्यर्थः । अन्वयप्रतियोग्युपस्थापकं द्वारादिपदमर्थाध्याहारे ऽप्यस्तीति भावः । (२७) अन्यथा द्वारमिति । ननु तादृशपदस्य स्वरूपयोग्यत्वाच्च तथा । प्रकृते तु श्रूयमाणपदस्य स्वरूपयोग्यत्वादध्याहृतार्थान्वितस्वार्थबोधकत्वमविरुद्धमिति चेत्, न । एवमपि द्वारं कर्मता

पस्थितेस्तुल्यत्वात् । एवंविधपदोपस्थापिते परस्परमाकाङ्क्षा नास्तीति चेत्, तद्धोकाङ्क्षायां पदविशेषोपस्थापितत्वं तन्त्रं न तूपस्थितिमात्रम् । अर्थविशेषे ऽसाधुत्वान्नाचान्वयबोध इति चेत्, न । पिधेहीतिपदं विना द्वारमित्यस्याप्यसाधुत्वात् तदर्थयोगे साधुत्वस्य तुल्यत्वात् साधुत्वज्ञानस्यान्वयबोधे ऽप्रयोजकत्वाच्च । गौरवादपभ्रंशादप्यन्वयबोधाच्च । न चाचासंसर्गाग्रहे, बाधकाभावात् । तस्मात्क्रियापदस्य कारकपदेन कारकपदस्य क्रियापदेन सहान्वयबोधकत्वं न त्वेकं विना ऽपरस्य । अपि च सकर्मकक्रियापदप्रयोगं विना द्वितीयानुपपत्तिः, नहि क्रियापदार्थयोगे द्वितीया, घट आनयनं कृतिरित्येव चापि द्वितीयापत्तेः । तथा पुष्पेभ्य इत्यत्र स्पृहयतिपदाध्याहारं विना चतुर्थानुपपत्तिः । यदि स्पृहयतिपदार्थयोगे चतुर्थी, तदा पुष्पमिच्छतीत्येव चापि स्यात्, स्पृहयतीच्छतिपदयोरेकार्थत्वात् । अथ साधुत्वार्थं द्वारं पुष्पेभ्य इत्यत्र पिधेहिस्पृहयतिपदाध्याहारो ऽनुमन्यते, न त्वन्वयबोधार्थं, तस्यान्वयप्रतियोगिविज्ञानादेवोपपत्तेरिति चेत् । तर्हि

पिधेहीत्यत्र पिधेहिशब्दस्य द्वारान्वितस्वार्थबोधकत्वापत्तिः । तस्य स्वरूपयोग्यत्वादप्यन्यथा ऽध्याहृतद्वारान्वितमपि स्वार्थे न बोधयेत् । अत एव तथैवादाहृतम् । अथ पदविशेषोपस्थापितार्थान्वितस्वार्थबोधकत्वं पदानामिति न तथेति चेत्, हन्तैवं कुतो ऽर्थाध्याहारः । नन्वन्वयविरोधिपदाजन्यपदार्थोपस्थितिः प्रयोजिका, सा च तत्राप्यस्तीति चेत् । मैवम् । अन्वयविरोधित्वं यावदन्वयविरोधित्वं तत्तदन्वयविरोधित्वं वा । नाद्यः । घटः कर्मत्वमित्यादावतिप्रसङ्गात् । नहि तेषामभेदान्वयविरोधित्वमपि । नान्त्यः । एवं हि तत्तत्पदजन्यपदार्थोपस्थितित्वेन हेतुतास्तु लाघवात् । अननुगमस्य तुल्यत्वात् । विशेषं प्रत्येव विशेषस्य हेतुत्वमित्यस्यापि तुल्यत्वात् । किं च वृत्त्युपस्थापितार्थान्वितस्वार्थबोधकत्वं पदानामिति शब्दाध्याहार एव । अन्यथा संस्कारोपस्थिततीरादिकमादाय घोषादिपदैरेवान्वयबोधसंभवे लक्षणोच्छेदापत्तेः । अपि च वृत्त्युपस्थापितस्यापि यदि शाब्दबोधविषयत्वं तदा ऽऽकाशादिपदानां शक्तिर्न कल्प्येत । समवायसंबन्धेन स्वार्थोपस्थितिसंभवे पदान्तरैरेव तदन्वयबोधसंभवात् । प्रकारान्तरेण सकलपदार्थोपस्थितौ च तत्तत्पदस्य शक्तत्वबुद्धौ शक्यग्रहे वा शाब्दधीप्रसङ्गः । न च वृत्तिधीरपि हेतुलाघवेन पदजन्योपस्थितित्वेन हेतुत्वे ऽतिरिक्तकारणाकल्पनात् । ननु तथा-

क्रियापदयोगं विना न कारकविभक्तिः कारकपदयोगं विना न तदन्वययोगं क्रियापदमिति केवलकारकपदे क्रियापदाध्याहारः केवलक्रियायां च कारकपदाध्याहारः (२८) साधुत्वार्थमावश्यक इति तज्जन्यैवोपस्थितिरन्व-

पि श्रूयमाणपदं नास्तीत्याभिप्रायिकमुच्यम् । तथा च मीमांसकेन पिधेहीति निर्गदिते श्रोतुर्नैयायिकादेराभिप्रायिकपदाभावनिश्चये बाधेन पदाध्याहाराभावे ऽन्वयबोधानुपपत्तिः । न च शुकोदीरिते पिधेहीति वाक्ये ऽर्थाध्याहारे ऽपि न संगतिरिति वाच्यम् । आप्तोक्तत्वनिश्चयं विना ऽर्थाध्याहारलक्षणयोरकल्पत्वेनेष्टापत्तिरिति चेत्, मैवम् । उक्तयुक्त्या पदस्यैवान्वयबोधोपयोग्युपस्थितिहेतुत्वे ऽन्वयबोधानुल्लोपस्थापकत्वेन सामान्यतो वक्तुरभिप्रायस्य पदविषयत्वादित्याहुः । नन्वेवं पदं विना ऽप्यर्थापस्थितिरन्वयबोधाङ्गमिति निश्चिन्वते मीमांसकस्य पदाध्याहाराभावे पिधेहीतिपदादन्वयबोधो न स्यादिति चेत् । न । इदं पिधेहीतिपदमितरान्वितबोधानुल्लसमभिव्याहारवदित्याकारिकाया अनुमितेरेव पदगोचरत्वात् । पदादन्वयस्योक्तयुक्त्या ऽतथाभावात् । पदत्वेन ज्ञानस्याकिञ्चित्करत्वात् । तदर्थज्ञापकत्वेनैव पदज्ञानस्य वर्णलोपाद्वानुरोधेनार्थापस्थापकत्वात्तदर्थमेव चान्यत्र पदज्ञानानुसरणात् । न चोक्तप्रकारेण पदज्ञानेपि न शक्तिधीरिति वाच्यम् । शक्तेरपि ह्यन्वयधीप्रयोजकसंबन्धत्वेन ज्ञानं तन्त्रं, न त्वीश्वरेच्छात्वेनेति वक्ष्यते । वस्तुतः शक्तिर्यत्र ज्ञाता तत्पदमेव पदार्थस्मरणव्यापारकमनुभावकं, न तु शक्तिधीरपि तदानीं पदार्थापस्थापिकेत्यपि वक्ष्यत इत्येव रमणीयमिति वदन्ति । तच्चिन्त्यम् । इदं पदं तादृशपदसमभिव्याहारवदित्यनुमितावपि तदर्थज्ञापकत्वस्याभानात् । तस्मादध्याहृतार्थान्वयतात्पर्यज्ञाने सति स्मृतपदात्पदार्थस्मरणे सत्यन्वयबोधः, उक्तयुक्त्या पदजन्यपदार्थापस्थितेरेवाङ्गत्वात् । तदभावे तदसिद्धे,स्तद्विदमुक्तं “संस्कारतारतम्यात् पदविशेष-स्मृते”रिति । नहि पदं विना पदार्थापस्थितिरङ्गमिति निश्चयस्य पदस्मृतावपि तत्प्रतिबन्धकत्वम् । अत एव मीमांसकोक्ते ऽप्याभिप्रायिकपदाभावनिश्चये स्मृतपदादेवान्वयबोध इति युक्तमुत्पश्यामः । (२८) साधुत्वार्थमावश्यक इति । यद्यप्येवं साधुत्वार्थं पदाध्याहारे ऽपि न पदजन्यपदार्थापस्थितित्वेन हेतुत्वं, साधुत्वज्ञानस्याहेतुत्वमित्युक्तत्वात् । तदर्थमपि न तन्नियमः । अपभ्रंशात्मकपदघटितवाक्ये पदकल्पनाभावप्रसङ्गः, अध्याहृतपदे शक्त्यर्थे ऽप्यन्वयबोधप्रसङ्गः, यत्र गेहादिपदं विना घटोस्तीत्यभिधत्ते तत्र गेहइति पदं

यबोधौपयिकी । (२८) तस्मात्क्रियाकारकपदोपस्थापितयोरेव क्रियाकारकयोः परस्परमन्वय इति शब्दाध्याहार एव । (३०) कर्त्राक्षेपे तु वक्ष्यामः । (३१) तात्पर्याधीनं शब्दप्रामाण्यं तच्च तत्परत्वं न तत्साध्यकत्वं, (३२) पदार्थतत्संसर्गयोः शब्दासाध्यत्वात् । अथ तद्गोचर(३३) प्रवृत्तिनिवृत्तिसाध्यकत्वं तत्परत्वं, तच्च (३४) भाव्यार्थस्य साक्षाद्, भूतार्थस्य तु प्रशंसानिन्दावाक्यस्य प्रशस्तनिन्दितस्वार्थप्रतिपादनद्वारा, (३५) लाक्षणिकस्य लक्षणीयविषयप्रवृत्तिनिवृत्तिजनकत्वं तत्परत्वमिति चेत्, न । (३६) तत्परत्वे तज्ज्ञानं जनयित्वा तच्च प्रवर्तकत्वं तत्प्रवर्तकत्वे च तत्परत्वमिति परस्पराश्रयात् । लाक्षणिकस्याननुभावकत्वेपि लक्षणीयपरत्वात् काव्यादेः (३७) स्वरूपाख्यानमात्रपरत्वेनापि पर्यवसानाच्च । ननु (३८) तद्वृद्धिजनकत्वं तत्परत्वं प्रशंसानिन्दावाक्यमपि प्रशस्तनिन्दितस्वार्थधीहेतुत्वेन तत्परमेव । तच्च ज्ञानं प्रशस्ते सर्वैः प्रवर्तते निन्दिताच्च निवर्ततइति स्वविषये प्रवृत्तिनिवृत्ती जनयतीति तत्पर(३६)मुच्यतइति चेत्, न । गौणलाक्षणिकयोरनुभावकत्वात् तद्वृद्धिजनने तत्परत्वमित्यन्योन्याश्रयाच्च । तज्जननयोग्यत्वमिति चेत् । तर्ह्यै-

विनापि साधुत्वात्तत्र तात्पर्यग्रहेपि तदर्थकपदकल्पनानापत्तिश्च तथापि पूर्वोक्ते तात्पर्यम् । अत एव तदेवोपसंहरति । (२९) तस्मादिति । यद्यप्येवमपभ्रंशान्त्वयबोधः स्यात्तथापि वृत्तिमत्त्वेन ज्ञातशब्दविशेषोपस्थापितयोरेवान्वय इत्यत्र तात्पर्यम् । तत्राप्याक्षिप्तत्वेनेत्यत्राह । (३०) कर्त्राक्षेपे त्विति । प्रथमान्तपदोपस्थाप्यत्वमेव तस्याक्षेपलभ्यत्वमित्यग्रे स्फुटमित्यर्थः । वेदे पौरुषेयत्वसाधनाय परपक्षनिराकरणाय च तात्पर्यं साधयति । (३१) तात्पर्येति । यथार्थतात्पर्याधीनमित्यर्थः । एतच्च संप्रदायमते । मणिक्रमते यथार्थयोग्यताज्ञानाधीनं तत्, लाघवादिति ध्येयम् । (३२) पदार्थेति । तथा च तत्परत्वं शब्दस्य न स्यादिति भावः । (३३) प्रवृत्तीति । अन्यतरत्वघटितमिदं बोध्यम् । (३४) भाव्यार्थस्य, साध्यार्थस्य, विधेरिति यावत् । (३५) लाक्षणिकस्येति । ‘लक्षणीयानुभवद्वारा’ इति शेषः । फलोपधानाभिप्रायेण दूषयति । (३६) तत्परत्वे इति । (३७) स्वरूपेति । मात्रपदेन प्रवृत्त्यादिनिरासः । (३८) तद्वृद्धीति । अत्र बुद्धिपदमनुभवपरम् । अथे तत्प्रतिपादकत्वं प्रतिपत्तिसामान्यगर्भमित्यपौनस्त्यमित्येके । तद्वृद्धिपदं प्रवृत्तिनिवृत्त्यादिजनकबुद्धिपरमित्यन्ये । (३९)

कचोच्चारणे नानार्थपरत्वं लक्षणायां वा मुख्यार्थपरत्वं स्याद् योग्यतासत्त्वात् । नापि तत्प्रतिपादकत्वं, तात्पर्यं विना न तथेत्यन्योन्याश्रयात् । प्रशंसादिवाक्यस्य (४०) प्रवृत्त्याद्यप्रतिपादकत्वात् । लाक्षणिकस्याप्रतिपादकत्वाच्च । (४१) अथ गङ्गापदं स्वार्थाविनाभावित्तीरं प्रतिपादय- तत्परमिति चेत्, न, मञ्जाः क्रोशन्तीत्यत्र तेन विनापि पुरुषे तात्पर्याद् (४२) गङ्गादिपदं मत्स्यादिपरं मुख्ये तीरपरं च स्यात् । (४३) अविनाभावस्य तादवस्थ्यात् । मुख्ये बाधके सतीति चेत्, (४४) तर्हि मुख्यार्थपरतैव न स्यात्, (४५) न स्याच्च गच्छ गच्छसीत्यत्र गमनाभावपरत्वम् । उच्यते । तत्प्रयोजनकत्वं तत्परत्वं (४६) तदर्थः प्रतीतिः प्रवृत्तिनिवृत्ती च । प्रयोजनत्वं च न साध्यत्वमन्योन्याश्रयात् । नापि प्रतिपादकेच्छाविषयत्वं, यस्य यदिच्छाविषयस्तं प्रति तत्परत्वापत्तेः । तदर्थसाध्यत्वेनेच्छानियम इति चेत्, न, इह धूम इत्यत्र (४७) जन्यज्ञाप्यभेदेन साध्यस्य बहुविधतया वाक्यभेदप्रसङ्गात् ॥ (४८) पुमिच्छाया नियन्तुमशक्यत्वात् ।

उच्यतइति । भाक्तं तत्परत्वमित्यर्थः । (४०) प्रवृत्त्यादीति । तथा च प्रवृत्तिपरं वाक्यमिति व्यवहारविरोध इति भावः । ननु प्रतिपत्तिसामान्यगर्भमस्तीत्युक्तं तथा च स्वार्थाविनाभावसंबन्धेन गङ्गादिपदं तीरादिप्रतिपादकम्, अन्यथा विभक्त्यर्थान्वयानुपपत्तिः, अतस्तत्परमित्याशङ्कते । (४१) अथेति । ननु तत्समयावच्छिन्नपुरुषस्तद्व्याप्य एवेत्यरुचेर्दोषान्तरमाह । (४२) गङ्गेति । (४३) अविनाभावस्येति । तेन संबन्धेन तदापि तत्समरणसंभवादिति भावः । स्वरूपयोग्यताभिप्रायेणातिप्रसङ्ग इत्यन्ये । सत्यन्तं लक्षणे विशेषणमविनाभूतार्थप्रतिपादने वा । आद्ये दोषमाह । (४४) तर्हीति । मत्स्यादिपरं स्यादित्यपि बोध्यम् । अन्ये त्वाह । (४५) न स्याच्चेति । तस्य गमनाभाव- प्रतिपादकत्वाभावादित्यर्थः । (४६) तदर्थ इति । तच्छब्दार्थ इत्यर्थः । न चाननुगमे, लक्ष्याणामप्यनुगतत्वादिति भावः । एवं चैतत्तत्परत्वं व्यवहारप्रयोजकं शाब्दबोधनियामकं च, तदर्थसंसर्गप्रतीतीच्छयोच्चरितत्वमात्रं, न तु प्रवृत्तीच्छयो- च्चरितत्वादिकं, व्यभिचारादिति बोध्यम् । (४७) जन्येति । धूमजन्या मशकादिनिवृत्त्यादिज्ञाप्या वद्भादिः । नानार्थं प्रति- पादकेच्छैव नेत्याशङ्क्य निराकरोति । (४८) पुमिति । प्रति- पादकेच्छाविषयत्वं प्रयोजकत्वमिति तदादायैव लक्षणं, फ-

(४९) किं तु प्रतिपादकेच्छाविषयत्वं तत्परत्वं, यः शब्दे वक्त्रा यदिच्छया (५०) प्रयुक्तः स तत्परः, (५१) सा चेच्छा प्रतिपादधीप्रवृत्तिनिवृत्तिविषयेति तत्परत्वम्, (५२) ना- नार्थात् श्लिष्टादनेकपदान्वितैकक्रियापदान्मुख्यलाक्षणिक- पराच्चावृत्त्या क्रमेणानेकार्थज्ञानं न त्वेकदैव, सकृदुच्च- रितस्य सकृदर्थपरत्वनियमेनैकचोच्चारणे (५३) ऽनेकपर- त्वाभावादिति सकलतान्त्रिकैकवाक्यतया वदन्ति ॥

अथ ब्रूमः । (५४) अनेकार्थप्रतीतीच्छयैकोच्चारणं भवत्येव, (५५) पुमिच्छाया नियन्तुमशक्यत्वात् । यदि च तदुच्चारणं नानेकार्थपरं तदा ऽऽवृत्तिरपि न स्यात्, तात्प- र्यनिर्वाहार्थमावृत्तिकल्पनात् । (५६) अन्यथैकपरपि त- दापत्तेः । (५७) अत एव तदुच्चारणस्याभयपरतायां ना- वृत्तिकल्पनं, (५८) तस्मात्तुल्यवदनेकार्थोपस्थितौ तात्प- लितमाह । (४९) किं त्विति । तत्प्रतिपादकेत्यर्थः । (५०) प्रयुक्त इति । परप्रतिपत्तिविषयीकृत इत्यर्थः । न तु जनित इत्यर्थः । मौनिश्लोक्रानुरोधादित्याहुः । (५१) सा चेति । एवं च तादृशप्रवृत्त्यादिविषयत्वेन तीरादिपरत्वमप्युच्यतइति भावः । प्रसङ्गादाह । (५२) नानार्थादिति । यत्रैकावच्छेदेन भिन्नार्थशक्तिस्तन्नानार्थं श्लिष्टं च न तथेति तयोर्भेदः । (५३) अनेकपरत्वाभावादिति । सकृदुच्चरितस्य सकृत्प्रत्यायकत्व- व्युत्पत्तिनियमनिश्चये विशेषदर्शनादेकदा ऽनेकार्थप्रत्यये वक्तु- नैच्छा उभयानुभवे इच्छामात्रस्य क्रमिकानुभवाभ्यामेव निर्वाह इत्यावृत्तिरेव कल्प्यते, एकमात्रोच्चारणे एकमात्रानुभवजनक- त्वव्युत्पत्तिकल्पनात् । अत एव यत्रैकोच्चारणे नानार्थानुभव- जनकत्वनिश्चयस्तत्रैकदैव नानार्थानुभवो नावृत्तिः, पुष्पवन्ता- दिपदे व्युत्पत्तिवैचित्र्यानुभववैचित्र्यादिति भावः ।

अनेकपरत्वाभावादिति दूषयति । (५४) अनेकार्थेति । न चोक्तविशेषदर्शनाच्च तथेति वाच्यम् । बाधिते ऽपीच्छादर्शनेन तत्र तस्याप्रतिबन्धकत्वात् । तदिदमुक्तं (५५) पुमिच्छाया नियन्तु- मशक्यत्वादिति । विशेषदर्शनस्यासार्वत्रिकत्वाच्च । वस्तुतो विशेषदर्शनमेव न, गौरवेण मात्रार्थान्तर्भावेन व्युत्पत्तेरकल्प- नात् । मा ऽस्तु वा तथा वकिच्छा, तथा ऽपि यत्र भ्रमेण श्रातुर्यु- गपत्तात्पर्यज्ञानं तत्र युगपत्तदुभयानुभवो दुर्वारः, सामग्रीसाम्या- दिति भावः । (५६) अन्यथेति । अनेकार्थपरत्वं विनापि यद्रा- वृत्तिरित्यर्थः । ननु भवतूभयपरता तथाप्यावृत्तौ किमायातमि- त्यत आह । (५७) अत एवेति । अनेकार्थप्रतीतीच्छयैकमुच्चारणं यत इत्यर्थः । यदि नावृत्तिकल्पनं तदा कथमन्वयबोध इत्यत आह । (५८) तस्मादिति । तस्मात्प्रदादित्येके । उपसंहारे तस्मा-

यादिज्ञाने युगपदनेकान्वयबोधो भवति, सामान्यास्तुल्यत्वात् (५६) प्रथममेकस्यान्वयबोधो न तदन्यस्येति नियन्तुमशक्यत्वाच्च । (६०) अथ (६१) विवादाध्यासितमक्षपदोच्चारणमेकपदैक (६२) शक्तिविषयमेकमेवा (६३) अनुभावयति, (६४) एकपदोच्चारणत्वाद्, घटपदोच्चारणवत् । (६५) यद्वा (६६) एकचोच्चारणं नानाशक्त्या नानार्थाननुभावकं, नानार्थत्वाद्, एकपरनानार्थपदवदिति चेत्,

दित्यन्ये । ननु शब्दस्वभावादेकस्यैकदान्वयबोधो नान्यस्येति न सामग्रीतौल्यमित्यत आह । (५६) प्रथममिति । तथा च विनिगमकाभावादुभयज्ञानमज्ञानं वा स्यात् त्वावृत्तिरिति तादृशशब्दस्वभाव एवासिद्ध इति भावः । (६०) अथेति । पक्षतावच्छेदकैक्ये ऽप्यंशतः सिद्धसाधनाभ्युपगमादाह । (६१) विवादेति । अनेकार्थपरत्वेन ज्ञातमित्यर्थः । एकमेवानुभावयतीति कृते बाधः, जात्यादेरप्यनुभवादत आह । (६२) एकशक्तिविषयमिति । एका या शक्तिस्तद्विषयमित्यर्थः । यद्यपीन्द्रियादेरिन्द्रियादिशब्दशक्तिविषयत्वादेवमपि बाधस्तथापि स्वनिरूपितैकशक्तिविषयमेवेत्यत्र तात्पर्यम् । नानार्थस्मरणाद्बाध इत्यत उक्तम् । (६३) अनुभावयतीति । प्रकारतयेति शेषः । तेन संसर्गबोधकत्वे ऽपि न बाध इत्येके । अन्वये ऽपि शक्तिरिति मते नेदमुक्तमित्यन्ये । यद्यप्युच्चारणस्य नानुभावकत्वं तथापि प्रयोजकत्वे तात्पर्यम् । एकस्मिन् पुरुष इति साध्यविशेषणं, तेन नानापुरुषे नानार्थानुभवेपि न व्यभिचारः । एवमप्येपि । (६४) एकपदेति । एकोच्चारणान्तर्भावेन यत्र न नानार्थशक्तिग्रहस्तादृशपदोच्चारणत्वादित्यर्थः । तेन करणैकत्वादिविरोधकतृतीयादिपदे न व्यभिचार इत्याहुः । तत्र प्रवृत्तिनिमित्तभेदेप्येकत्रोच्चारणमिति वक्ष्यमाणरीत्यैकशक्तेरेवाभ्युपगम इत्यन्ये । नवेवमपि केवलान्वयिपदोच्चारणे व्यभिचारः, तत्र स्वनिरूपितैकशक्तिविषयभिन्नस्यैवकारव्यवच्छेदस्याप्रसिद्धेः । स्वपदानन्तर्भावे तु पूर्वदोषानुवृत्तेरित्यनुशयेनाह । (६५) यद्वेति । अत्रापक्षपदमेव पक्षत्वेन बोध्यम् । बाधवारणायाह । (६६) एकत्रोच्चारणमिति । एतच्चाभावान्वयीति न प्रतियोग्यप्रसिद्धिरिति वदन्ति । तच्चिन्त्यम् । प्रतियोगिविशेषणं विनोक्तबाधानिवारणात् । वस्तुतः पुष्पवन्तादितृतीयादिपदे नानाशक्त्याभ्युपगमपक्षे तत्र प्रतियोगिप्रसिद्धिः स्वीयनानाशक्त्येति ध्येयम् । यथा श्रुते ऽपरपदार्थान्वितस्वार्थानुभावकत्वाद्बाधपक्षेः । अत एव पदत्वादित्यत्र घटादिपदे व्यभिचारान्नानार्थत्वादिति हेतुरुक्तः । तदर्थमपि पुष्पवन्तादिपद-

न । अनेकार्थानुभवसामग्रीसत्त्वेन बाधितत्वात् (६७) सामग्रीविरहस्योपाधित्वाच्च । अत एवाक्षमानयेत्युक्ते भिन्नप्रकरणादिना तात्पर्यप्रमायां भ्रमे वा प्रतिपाद्योरेकदैवावृत्तिं विनानेकार्थप्रतीतिर्न तु तत्रैको विलम्बते । एवं घटं पटं चानयेत्युच्चारणपदस्योभयपरत्वे एकदैवान्वयबोधो न त्वावृत्तिः, (६८) वाक्यभेदस्त्वर्थभेदाद् न ज्ञानभेदात् । गङ्गायां जलं घोषश्च तिष्ठतीत्यत्र गङ्गापदस्य (६९) युगपत्प्रवाहतीरयोस्तात्पर्यग्रहे तयोर्द्वयोरप्येकदोपस्थितौ जलघोषयोरेकदैवान्वयबोधः । न च युगपद्वृत्तिद्वयापत्तिरिष्टत्वात् । (७०) तात्पर्याद्वि वृत्तिर्न तु वृत्त्यनुरोधातात्पर्यं, गौणलाक्षणिकयोर्द्वयोपपत्तेः, तात्पर्यनिर्वाहार्थं वृत्तिरिति तयोः कल्पनात् । (७१) मुख्यलाक्षणिकयोरेकैकमात्रपरत्वे युगपद्वृत्तिद्वयविरोधः । अनेकान्वयबोधपरत्वे वृत्तिद्वयविरोधस्य दोषत्वे परिभाषापत्तेः । यत्र मुख्यार्थे शीघ्रत्वेन प्रथममन्वयबोधे ऽनन्तरं लाक्षणिकान्वयबोधस्तत्रा (७२) वृत्तिरेव, तस्माद्युगपत्ता-

भिन्ननानार्थत्वादिति । वस्तुतस्त्वदमक्षपदप्रतिसंधानं स्वविषयशक्त्यन्तरविषयाननुभावकं तादृशनानार्थप्रतिसंधानत्वादित्यत्र तात्पर्यम् । यद्येकत्रोच्चारणमिति पाठस्तदैकत्र स्थले ऽक्षपदोच्चारणमिति यावत्, तथा च तदेव पक्षत्वेन बोध्यम् । एवं च नानार्थोच्चारणत्वादित्यादिक्रमेण बोध्यम् । साधनवति पक्षे निरुपाधौ बाधानवकाश इति यदि परो ब्रूयात्तत्राह । (६७) सामग्रीति । नन्वेकत्रैकदैवान्वयबोधे क्रमिकान्वयबोधद्वयाधीनो वाक्यभेदो न स्यादित्यत आह । (६८) वाक्येति । अर्थैक्यादेकं वाक्यमित्यभिधानादिति भावः । विधेयभेदाद्वाक्यभेद इत्यन्ये । (६९) युगपदिति । एतच्च शक्योपस्थित्यनन्तरं लक्ष्यतात्पर्यग्रहकाले शक्येपि यत्र द्वैवात्तात्पर्यग्रहस्तत्र बोध्यं, यत्र मुख्यार्थस्य शीघ्रोपस्थितिकत्वेन तत्र प्रथमं तात्पर्यधीस्तत्रावृत्तिरेवेत्ये स्पष्टम् । ननु वृत्तिविरोधाद्युगपत्तात्पर्यमेव नास्तीत्यत आह । (७०) तात्पर्यादिति । नन्वेवं युगपदुभयान्वयबोधसामग्रीसत्त्वे युगपद्वृत्तिद्वयमिष्टमेव, यत्र तु सामग्रीक्रमस्तत्र युगपद्वृत्तिद्वयप्रसङ्ग एव नेति कुत्र युगपद्वृत्तिद्वयविरोध इत्यत आह । (७१) मुख्येति । न क्वचित्तद्विरोधः । प्रवादस्त्वेतदभिप्रायः । यत्रैकमात्रपरत्वनिश्चयस्तत्र नावृत्त्याप्यन्यान्यबोधसामग्रीति । (७२) आवृत्तिरेवेति । न च जनितान्वयबोधत्वेन निराकाङ्क्षत्वेन कथमावृत्त्या ऽप्यन्वयधीरिति वाच्यम् । पदोपस्थित्यन्तरस्याज-

त्पर्यग्रहे सति नावृत्तिः, किं त्वनेकार्थपरत्वे सत्येव यच्च
तात्पर्यग्रहक्रमादन्वयबोधक्रमस्तच्चावृत्तिः, (७३) प्रथ-
मोच्चारणस्य पर्यवसितत्वादिति । (७४) एवं च लोके
ऋप्रत्वाद्देपोदं तात्पर्यमिति तस्य पौरुषेयत्वम् ॥

नितान्वयबोधकत्वात्तात्पर्यविषयानुभावकत्वाभावगर्भाया आ-
काङ्क्षायास्तत्रापि सत्त्वादित्यन्ये । श्रुतपदस्य पुनरुपस्थितिस्त-
ज्जातीयपदान्तरकल्पनं वा आवृत्तिः, अश्रुतपदकल्पनमध्याहार
इति वदन्ति । (७३) प्रथमेति । प्रथमोपस्थितेऽतीतत्वादि-
त्यर्थः । निराकाङ्क्षादित्यर्थ इत्यन्ये । तात्पर्यनिरूपणस्य
प्रयोजनमाह । (७४) एवं चेति ।

॥ अथ गोपाललीलाख्यकाव्यस्य ॥

॥ पञ्चदशसर्गारम्भः ॥

अथेशमभ्येत्य मुनिस्तदेति
रहस्यमागामि रहस्युवाच ।
प्रदक्षिणीकृत्य नुनाव नृत्य-
न्नत्यन्तमन्तःप्रमदेन पूर्णः ॥ १ ॥
त्वमन्तरात्मा जगतोऽद्वितीयो
गुप्तः शिखावानिव दारुणोऽन्तः ।
भूभारभूतक्षितिभृद्विधाय
जातोऽसि धर्मस्य च रक्षणाय ॥ २ ॥
कृष्ण त्वया वृष्णिकुलावतंस
कंसस्य दैत्यो दलितोऽश्वरूपः ।
यदुद्वटह्रेषितभीषितानि
वसन्ति नद्यां किल दैवतानि ॥ ३ ॥
परे द्यवि द्राग्विनिहत्य रङ्गे
मातङ्गमत्यङ्गमथाशु मल्लान् ।
त्वामीक्षिताहे गुरुमञ्जुगं च
कंसं विकर्षन्तमनन्तभूमिम् ॥ ४ ॥
कृष्ण त्वया देयमथोगसेन-
राज्यं वधं पञ्चजनस्य सिन्धौ ।
आचार्यबालाहृतिमुद्ववस्य
गतिं व्रजे ते गरुडाभियानम् ॥ ५ ॥
श्वफल्कपुत्राभिगमं पुरस्य
रोधं जराभूयवनादिसैन्यैः ।

सिन्धौ पुरीकल्पनमच बन्धु-
नीतिं शकान्तं मुचुकुन्ददृष्ट्या ॥ ६ ॥
रुक्मिण्यवाग्निं तव राजमध्यात्
सुतेन ते शम्बरनाशनं च ।
स्यमन्तकस्यानयनं तवाथ
जातेऽपवादे सह जाम्बवत्या ॥ ७ ॥
त्वत्सत्यभामोपयमं पुरे च
यानं ततो वारणसाङ्गुये ते ।
पश्चान्निपातं शतधन्वनश्च
मणेरथाक्रूरकरेऽर्पणं च ॥ ८ ॥
तवैन्द्रिणा पाण्डुपुरे विहारं
कालिन्द्यवाप्रेरनु लक्ष्मणाग्निम् ।
मुरस्य भौमस्य वधं च राज-
कन्योपलब्धिं हरणं सुरद्रोः ॥ ९ ॥
भैरव्या ततश्चामरहस्तयापि
रहस्तवालापविनोदमीश ।
तथानिरुद्धस्य विवाहचिह्न-
लेखाहृती ते प्रधनं ज्वरेण ॥ १० ॥
बाणस्य रक्षां भुजकर्तनाद् द्रा-
मुषाहृतिं चापि नृगस्य मोक्षम् ।
बलव्रजाग्निं त्वदुदन्तदानं
कान्ताजनायेनसुताविभेदम् ॥ ११ ॥
रणाङ्गणे पौण्ड्रकपीडनं च
काश्याः प्रदाहं च सुदर्शनेन ।
वधं ततश्च द्विविदस्य शाम्ब-
युद्धं त्वदन्तःपुररिङ्गणं मे ॥ १२ ॥
जरासुतान्तं प्रभुदूतयानं
पार्थाभियानं तव राजसूये ।
ततो जरासंधवधं च बद्ध-
क्ष्माभृद्विमुक्तिं शिशुपालघातम् ॥ १३ ॥
ससौभशाल्वक्षितिपालपातं
मृधे वधं तव च दान्तवक्रम् ।
विदूरथस्यापि हतिं बलस्य
तीर्थाभियानेऽपि च सूतघातम् ॥ १४ ॥

सचे तथा बल्ललपातनं च
 पार्थस्य सूतस्य तव प्रपञ्चम् ।
 ततो महाभारतयुद्धदम्भाद्
 भूभारशान्तिं च सुदामयानम् ॥ १५ ॥
 स्यमन्तपूर्वेऽपि च पञ्चके ते
 तीर्थेऽभिषेकं मिहिरोपरगे ।
 तत्रैव मित्रैः सह योगमाप्रै-
 रष्टाबलोद्वाहकथाप्रबन्धम् ॥ १६ ॥
 भवद्विदृक्षाजनितां मुनीनां
 गतिं ततस्त्वैवसुदेवदीक्षाम् ।
 देवक्यपत्यार्पणमर्जुनस्य
 कार्यार्थिनो द्वारवतीनिवासम् ॥ १७ ॥
 गत्वा ततस्ते मिथिलां तदैव
 समं तदीशश्रुतदेवयानम् ।
 पश्चात् तव द्वारवतीप्रवेशं
 बकासुरस्यापि वधं पुनश्च ॥ १८ ॥
 पुत्रार्पणं विप्रसुताभिरक्षि-
 पार्थप्रतिज्ञाविहृतौ त्वयैव ।
 जनस्तवायं चरितं प्रभास-
 याचावधि श्रीश दिदृक्षते ते ॥ १९ ॥
 जहातु भूर्भूपतिभारपीडां
 स्वकार्यसिद्धौ त्वरयादिदेव ।
 विशुद्धनित्याद्वयचिन्मयात्म-
 न्नमोघकामो न भवान् न वेद ॥ २० ॥
 आदिकुलकम् ।
 इत्यच्युतं भव्यमुदीर्य नत्वा
 लब्ध्वा तदाज्ञामथ नारदोऽगात् ।
 कृष्णोऽपि बाहं विनिहत्य गोष्ठं
 विवेश गोपैरुगीयमानः ॥ २१ ॥
 वृन्दावनस्थो विदधद्विहारैः
 पुरंदरं नन्दनगं निजाधः ।
 स मेषपालव्यपदेशभागिभिः
 समेत्य रेमे परमेश्वरोऽपि ॥ २२ ॥
 द्रुमेषु सानुष्वथ मेषपाल-
 चौरा भवन्तो गणशश्वरन्तः ।

अभीतिभाजो भगवत्प्रभावात्
 प्रमोदपूर्णाः पशुपा विजहुः ॥ २३ ॥
 विहारसक्तान् पशुपान् विहन्तुं
 मयात्मजः कल्पितगोपकृपः ।
 व्योमाङ्कयोऽगादसुरोऽथ तत्र
 चिराय जानन्नपि कृष्णवार्ताम् ॥ २४ ॥
 शनैरनैषीन्मुहुरेष मेष-
 वेषान् पथा यान् पशुपानमुष्णात् ।
 निधाय दयां पिदधेऽश्मना ता-
 नथावशिष्टाः किल पञ्चषास्ते ॥ २५ ॥
 द्विषन्तृणोषर्बुध एष देवो
 भयार्तयादः कृष्णासरस्वान् ।
 विवेद तं किं नु विचित्रमत्र
 मायाप्यनादिर्वेशगास्ति यस्य ॥ २६ ॥
 अथाग्रहीदेनमसौ यथास्वं
 रूपं महीध्रोपममास्थितोऽपि ।
 पदं स गन्तुं न शशाक जन्तुः
 क्व नु क्षमः कालवशो विमोक्तम् ॥ २७ ॥
 ललाटविन्दकृतभानुबिम्बं
 महोदयकेशं सदृशीकृताभ्रम् ।
 अङ्गं गुणीभूतसमस्तशब्दं
 दधद् व्यधाद् व्योमपदं स सार्थम् ॥ २८ ॥
 निगृह्य दोभ्यां निहताङ्गसारं
 भूमौ निपात्याशु स सत्यसंधः
 अमीमरत् तं पशुवत् सलीलं
 दिवि ब्रजे पश्यति देवतानाम् ॥ २९ ॥
 निरस्तदैत्योरुसमस्तमायः
 शीघ्रं दरीद्वारशिलामपास्य ।
 विलाद्विभुस्तान् निरकासयत् ते
 तुष्टा हरेर्भाषणतो निरीयुः ॥ ३० ॥
 हरिस्ततः कालमुखादिव स्वान्
 विनिर्गतान् कन्दरतो दयालुः ।
 आश्वस्य चालिङ्ग्य सुरैरिव स्वैः
 प्रस्तूयमानः प्रविवेश गोष्ठम् ॥ ३१ ॥

कथंचनाथ क्षपितातिदीर्घ-
 क्षपः पदं द्रष्टुमथोऽक्षजस्य ।
 रथं समास्थाय पथीत्यमुद्य-
 न्मनोरथः प्रास्थित गान्दिनेयः ॥ ३२ ॥
 हृदुत्सुकं मे हरिणा चिरेण
 कृतार्थतामेष्यति लब्धकामम् ।
 ब्रजेश्वरस्याशु पदाम्बुजे यद्
 भजेयमुद्गीक्ष्य मुदेक्षणाभ्याम् ॥ ३३ ॥
 स्तवं वितन्वन् भवनन्दनस्य
 दैत्यारिनिर्विघ्ननिरीक्षणाय ।
 अगारतोऽहं निरगां यदद्य
 निरन्तरायः फलमाप्नुयां तत् ॥ ३४ ॥
 अचासतापि चसता रमेशा-
 द्यतोऽहमेवागमिषीह राज्ञा ।
 तपस्ततोऽवैमि पुरा कृतं मे-
 ऽधिकं महद् दत्तमभूदपीष्टम् ॥ ३५ ॥
 कथं ममेत्थं विषयात्मनोऽपि
 भवेत् प्रसङ्गो हरिदर्शनस्य ।
 निधेरिवाप्रावधमस्य भाग्य-
 मिहापि तत् प्राकृतपुण्यपुञ्जैः ॥ ३६ ॥
 स्मृतेऽपि यस्मिन् किल कर्म साङ्गं
 सन्मङ्गलं जन्म कुलं गरिष्ठम् ।
 अथोऽक्षजं वीक्षितुमेनमाप्ते
 मयीह संभावितमस्ति सर्वम् ॥ ३७ ॥
 हृष्यभ्रमोऽयं मम शुक्तिकायां
 मरुस्थले मे जलविभ्रमोऽसौ ।
 स्वं याचयैवाच यदन्तरात्मा
 महाधमं पूर्णमवैति तूर्णम् ॥ ३८ ॥
 यथाञ्जनाप्रिस्तिमिरान्धदृष्टे-
 स्तथैष योगो विषयात्मनो मे ।
 क्व ब्रह्मरुद्राद्यमुनीन्द्रबन्धं
 पदं मुकुन्दस्य नरः क्व चाहम् ॥ ३९ ॥
 विचारणीयं किमिहास्ति हृष्टा
 यान्त्यच यद्वक्षिणतां ममेणाः ।

स्फुरत् तथा दक्षिणमक्षि साक्षी-
 भवत्यवश्यं मृगसूचितार्थे ॥ ४० ॥
 मुखं मुरारेरतितुङ्गनासं
 मिलत्कपोलस्मितमञ्जनेचम् ।
 आरान्निरीक्ष्यालमरालकेशं
 मुदा चरिष्यामि पदे ग्रहीतुम् ॥ ४१ ॥
 कराम्बुजेन प्रणतं पदञ्च
 मुग्धं मुहुः स्रक्ष्यति मां मुकुन्दः ।
 यत् कालसर्पग्रसनातिभीत-
 भवाब्धिमग्नभयदानदक्षम् ॥ ४२ ॥
 स सर्वसाक्षी न मयीश्वरोऽरि-
 दूतेऽपि कर्तान्यधियं कदापि ।
 दयार्द्रयापि प्रणतं पदञ्च
 स्मितस्पृशेत्तेत दृशेन्दिरेशः ॥ ४३ ॥
 स्वबन्धुभावं स्मरयन्नदस्य
 पदम्बुजस्थं परिरभ्य दासम् ।
 अपीश्वरो वक्ष्यति मां शुभानि
 क्षेमं सदाकूर तवेति वाचम् ॥ ४४ ॥
 हृष्टागलोमानमुदस्य दोर्भ्यां
 नतं गृहीताञ्जलिरञ्जसा माम् ।
 बालोऽपि नामालयमाप्य भीतं
 कंसान्निजं प्रक्ष्यति बन्धुवर्गम् ॥ ४५ ॥
 भुवि द्यवि क्षोणितलेऽन्यतो वा
 किमस्ति यत् तिष्ठति नन्दगेहे ।
 तद्गीक्ष्य सर्वात्मविदां रहस्यं
 पूर्णं परं ब्रह्म कृती भवेयम् ॥ ४६ ॥
 एष ध्वनिः कोऽपि विशेषतो मे
 श्रवःसुखः प्रापयति प्रमोदम् ।
 तद्ग्रेहमीशो विपिनादुपेष्यन्
 प्रायेण वेणुं मुखरीकरोति ॥ ४७ ॥
 दात्यूह एष स्फुटतारनादो
 वदत्यशेषां मम कार्यसिद्धिम् ।
 वामोऽपि दैवे ह्यनुकूलवर्ति-
 न्याख्याति सख्यादिव सौख्यमेव ॥ ४८ ॥

इत्थं चराचरतनुग्रहनश्वरैत-
 द्विश्वस्थितिप्रतिभुवि प्रविमग्रचेताः ।
 मार्गं मनोरथमनेकविधं वितन्वन्
 नैव श्वफल्कतनयः स्मरति स्म किञ्चित् ॥ ४६ ॥
 इति श्रीमल्लक्ष्मणभट्टात्मजश्रीरामचन्द्रभट्टविरचिते
 गोपाललीलाख्ये महाकाव्ये पञ्चदशः सर्गः ॥ १५ ॥ :: :: ॥

॥ अथ गोपाललीलाख्यकाव्यस्य ॥

॥ षोडशसर्गारम्भः ॥

रथतोऽथ नतोऽवतीर्य स
 व्यलुठत् पांशुषु लक्षिते हरेः ।
 कुलिशाङ्कुशकेतुभिः पदे
 तरसा जातरसान्तरश्चिरम् ॥ १ ॥
 पदपांशुनिषेवणाद्विभो-
 रघसंघं सुविलङ्घ्य जाद्विकः ।
 स निरैक्षत शौरिसंभवौ
 तनयौ नूतनयौवनस्थितौ ॥ २ ॥
 वरचेलविलेपनस्रजौ
 सुरभीदोहनसीमनि स्थितौ ।
 निजसस्मितवीक्षितानम-
 द्वनिताभावनितान्तमोदितौ ॥ ३ ॥
 मदनाधिकरूपधारिणौ
 सितनीलाब्रुस्रचौ शुभाननौ ।
 युवतीभिरतीव वश्यतां
 गमितौ रागमितौ तदुक्तिषु ॥ ४ ॥
 रिपुभीषणपीनदार्युगा-
 वुरुवक्षःस्थलशोभिनायकौ ।
 गणनाचरणादिदम्भतौ
 रमणीहारमणीगणसृशौ ॥ ५ ॥
 नरविग्रहलक्षणांनितौ
 चलरूप्याञ्जनपर्वतोपमौ ।
 स्वविलाससरःसमुद्रव-
 ज्जगदम्भोजगदन्तिविक्रमौ ॥ ६ ॥
 रविचन्द्रमसाविवापरौ
 बहिरन्तस्तिमिरापहौ सताम् ।

रिपुसंहताग्रजौ हठा-
 दनुजौ तौ दनुजौघवैरिणौ ॥ ७ ॥
 आदिकुलकम् ।
 हलिना सह वीक्ष्य शार्ङ्गिणं
 रथहीनोऽपि मनोरथे स्थितः ।
 अनमद्भुवि दण्डवत् पतन्
 सहसायं सह सात्त्विकश्रिया ॥ ८ ॥
 मुरभिच्चरणेक्षणक्षण-
 प्रमदप्राप्रजलप्रुतेक्षणः ।
 किमपि स्मरति स्म नापरं
 मनसा वामनसोदरः स्वयम् ॥ ९ ॥
 मधुजिन्निजपाणिना ततः
 प्रणतं मङ्गु विकृष्य यादवम् ।
 हृषिताग्रतनूरुहव्रजं
 भुजयोगं भुजयोदपीपदत् ॥ १० ॥
 परिरभ्य बलोऽपि तं ततः
 प्रबलप्रेमगृहीततच्छयः ।
 हरिणानुगतोऽनयन्मुदा
 भवनं स्वं भवनन्द्यविक्रमः ॥ ११ ॥
 कुशलं खलु सर्वतस्तवे-
 त्यनुपृच्छन्नुपकल्पितासनः ।
 स जितोऽपि यदूतमाग्रहै-
 रकरोन्नीरकरोऽङ्घ्रिसेचनम् ॥ १२ ॥
 अथ गां स निवेद्य सादरं
 प्रगुणं चान्नमुपाहरन्मृदु
 प्रददौ मुखवासमेधयन्
 मनसो वामनसोदरो मुदम् ॥ १३ ॥
 अथ नन्द उपेत्य सुस्थितं
 वचनं किञ्चिदुवाच पूजयन् ।
 कुशलं क्व नृपः खलो न गां
 सदयं शासदयं भुनक्ति चेत् ॥ १४ ॥
 किमुतत्पुत्रवासिनां भवे-
 च्छुभमक्रूर कदापि किञ्चन ।
 सुतषट्कमिव स्वसुः करात्
 तनया यातनया यतोऽवधि ॥ १५ ॥

युग्मम् ।
 इति नन्दगिरं यदूतमः
 प्रतिनन्द्य स्वयमप्युदीरयन् ।
 पथि पूर्वकृतैर्मनोरथैः
 सकलां दासकलामवाप सः ॥ १६ ॥
 गृहवित्तसुतादि नश्वरं
 न जनः प्राप्य हरौ प्रतुष्यति ।
 तदयं मुदमाप शार्ङ्गिणो
 वपुषा जीवपुषा व्रजस्यशाम् ॥ १७ ॥
 अथ तं मृदुतल्पगं हरिः
 स्वयमेवेत्यमपृच्छदच्छवाक् ।
 तव तात शिवं हि सर्वतः
 कथयालं कथयाथवैतया ॥ १८ ॥
 निजवंशहुताशने नृपे
 कुशलं कुत्र कदापि बन्धुषु ।
 अहमाप्रनिरीक्ष्योत्सुकः
 समये कंसमयेय शासितुम् ॥ १९ ॥
 निहता बहवः सुताः कृते
 मम बद्धौ पितरौ च शृङ्खलैः ।
 अजनिष्ट तदिष्टमेव मे
 भवता बोधवता यदागम् ॥ २० ॥
 कुलकम् ।
 इति सोऽस्य गिराभयोऽगदत्
 सकलं नन्दमिमाववोचताम् ।
 व्रजमादिशदेष तेन त-
 ज्जगृहे राजगृहे यदीप्सितम् ॥ २१ ॥
 पशुपैर्मथुरेक्ष्योत्सुकैः
 कृतनानाविधगव्यसंग्रहैः ।
 चकमे शकटोत्कटादरै-
 श्चलितुं चाचलि तुन्दसुन्दरैः ॥ २२ ॥
 तदनु व्रजवासियौवतं
 प्रचलद्बलवद्योषधीषितम् ।
 बलकृष्णगतिं विचिन्तय-
 द्धृष्टे दावधृष्टेरिव चसत् ॥ २३ ॥

चलदञ्जलमाकुलालकं
 विगलनीवि पतिष्णुकङ्कणम् ।
 गुरुनिश्वसितक्षतक्षमं
 प्रमदा दीप्रमदा हरिं ययुः ॥ २४ ॥
 हरिबद्धहृदेकिकाङ्गना
 सपदि प्रस्मृतसंस्मृतिस्थितिः ।
 न परं मुनिवद्विजानती
 हरये स्नेहरयेरिता स्थिता ॥ २५ ॥
 श्रिततत्प्रणयस्मितेक्षण-
 क्रमणाभाषणसंस्मृतिक्रमाः ।
 अगदन्निति गोपिकाः प्रिये
 नगरं पन्नगरन्ध्रमीप्सति ॥ २६ ॥
 वनजोद्धव किं त्वया कृतं
 वनजं यद्विरुणत्सि हा जनम् ।
 वनजाक्षवियोजनादये
 जनिता ते जनतापकारिता ॥ २७ ॥
 कमलाक्षवियोजनाद्वधू-
 र्यदि धाता विनिहन्ति हन्तु तत् ।
 बत गोपकुलस्य जीवनं
 भवितास्तं भविता न संनिभम् ॥ २८ ॥
 निशि रासमहोत्सवे बत
 प्रमदानामतिलालितात्मनाम् ।
 इह तद्विरहे जिजीविषा
 विषमायाविषमाच दुर्जया ॥ २९ ॥
 हरिमस्य निनीषतोऽन्यतो
 बत नामापि गतादिमाक्षरम् ।
 कृपयेव कृशं नतु स्वयं
 नियतेयं नियतेरलङ्घ्यता ॥ ३० ॥
 कुलकम् ।
 परिदेवनमिन्दुरित्यलं
 कलयन् कान्तदृशां कृशद्युतिः ।
 चरमाचलशङ्कमभ्यगात्
 चसतां कोऽच सतां समः शुचः ॥ ३१ ॥
 रविमभ्युदितं हरोर्दिश-
 स्तिलकं वीक्ष्य समापितक्रिये ।

रथमीयुषि गान्दिनीसुते
 रमिता दूरमिताः स्त्रियोऽन्वयुः ॥ ३२ ॥
 प्रणयामृतदिग्धया दृशा
 प्रभुराश्वासयति स्म गोपिकाः ।
 ब्रजतालयमाशु दर्शनं
 भविता मे भवितापहन्त्रिति ॥ ३३ ॥
 तदनुग्रहदृग्धचःक्रमै-
 मुदितास्ता न्यवृतन् सह स्वकैः ।
 शकटैरथ नन्दमुख्यका-
 श्वलिताश्चालितारघोषणैः ॥ ३४ ॥
 निजमानवजीवने हरौ
 चलितेऽचेष्टत न ब्रजश्चिरम् ।
 स विचार्य तदात्ममायया-
 स्तुत तं विस्तृततन्तुदीर्घया ॥ ३५ ॥
 हृदयं विनिरुध्य माधवं
 रथपांशावथ दर्शनातिगे ।
 तदुदारकथा मुहुः स्त्रियो
 जगुस्तकाजगुरुक्रमं ब्रजे ॥ ३६ ॥
 पथिरेणुभिस्त्यितै रथा-
 द्गुणसंख्यामिव सूचयन्निजाम् ।
 हृदि हस्तिवधादि चिन्तयन्
 न गरीयो नगरीमगाद्विभुः ॥ ३७ ॥
 उपमन्त्य रथस्थितं प्रभु-
 द्वितयं द्वाग्निजां गतस्ततः ।
 स समारभताह्निकं जले
 शुचिरप्याशु चिराप्रकामनः ॥ ३८ ॥
 स निमज्ज्य जलेऽद्यमर्षण-
 प्रणवान्तर्गतमीश्वरं जपन् ।
 वसुदेवसुतद्वयं ततो-
 ऽकलयत् पङ्कलयप्रसन्नदृक् ॥ ३९ ॥
 क्व शितीदमिहेति विस्मयात्
 स रथेऽदर्शदुदस्तमस्तकः ।
 स पुनः स्म निमज्ज्य वीक्षते
 भुवने तद्भुवनेश्वरद्वयम् ॥ ४० ॥

स निरैक्षत शेषमुज्ज्वलं
 श्रितवन्मायमिवासितांशुकम् ।
 ससहस्रशिरोविभूषणं
 तपदर्कातपदर्पहृद्गुचिम् ॥ ४१ ॥
 मधुसूदनमस्य चाङ्गु-
 कनकाभाम्बरमभ्रसंनिभम् ।
 रचयन्तमितं विवस्वतो
 सहसा व्योम हसास्यदं रुचा ॥ ४२ ॥
 दलदलमुखं वरभुवं
 रुचिरश्रोत्रकपोलभालकम् ।
 नलिनाक्षमुदारवक्षसं
 करशोभाकरशोणिमान्वितम् ॥ ४३ ॥
 रदकोरकिताधरच्छदं
 शुभनासाचिबुकांसकन्धरम् ।
 बलिशालिदलोदरं महा-
 भुजया शंभुजयार्हया युतम् ॥ ४४ ॥
 उरुसक्थिकटीतटं बृह-
 तरजङ्घाजघनोरुजानुकम् ।
 शुभगुल्फमुदंशुभिर्नेत्रैः
 सहितं दासहितं पदश्रिया ॥ ४५ ॥
 उपवीतकिरीटकुण्डला-
 ङ्गदमुक्ताकटिसूचकङ्कणैः ।
 अपरैरपि कौस्तुभादिभी
 रुचिरं श्रीरुचिरञ्जिताश्रितम् ॥ ४६ ॥
 मुनिभक्तसुरासुरस्तुतं
 धृतशङ्खाङ्गदारिमौश्वरम् ।
 स वृतं सकलात्मशक्तिभिः
 कलयन्नेकलयं मनो दधे ॥ ४७ ॥
 अथ सोऽद्भुतवीक्षणोद्भव-
 त्प्रमदस्तम्भितहृन्नतश्चिरम् ।
 भयगद्गदगीः कृताञ्जलिः
 स्तुतवान् प्रस्तुतवाग्विधिक्रमैः ॥ ४८ ॥
 प्रणमामि पदं तवेशितु-
 र्भजमानाभजमानरक्षिणः ।

हृदि हन्त दुरात्मना भवान्
 न मया ध्यानमयापि कर्हिचित् ॥ ४६ ॥
 प्रतिभासि न योगिनां हृदि
 स्फुरसि श्रीश यथा दृशीह मे
 तदहं चरितार्थजीवनः
 शुभया प्रांशुभयापहृष्टा ॥ ५० ॥
 अभिदर्शनदृग्बचःपरं
 त्वयि मीयेत जगत् कथं न्विति
 किमु नानिलमेति दीपकः
 प्रकृतिं विप्रकृतिं कराहतः ॥ ५१ ॥
 तव तत्त्वमजादयोऽप्यहो
 न विदुर्बुद्धिपिधानकारिणः
 त्वदजात्मज ईश लोहितः
 स ततोऽजः सततोदितो जनैः ॥ ५२ ॥
 क्वचिदस्ति न ते भिदात्मनो
 भवतूपाधिकृता रवेरिव
 जगदाप्रलयं त्वयीश्वरे
 परिशेषोपरि शेमुर्षी नयेत् ॥ ५३ ॥
 निजवृत्तिमजानतो मम
 भ्रम एष प्रबलो गृहादिषु
 असति श्रितसन्मतिः कथं
 लभते दुर्लभ ते पदाम्बुजम् ॥ ५४ ॥
 तदतद्विदतोऽतदेव त-
 न्मम चेतो निपतद्विपर्यये
 परमार्थसति त्वयीश्वरे
 वसति श्रीवसतिश्रिते नहि ॥ ५५ ॥
 कुलकम् ।
 स्तुवतीति यदूतमे हरिः
 समहाशीन्निजहृदपमेष च
 उदमज्जदमुं विभू रथा-
 दवदद्वेदवदर्थवद्वचः ॥ ५६ ॥
 स्थिरदृक्चलमौलिरदुतं
 क्व नु दृष्ट्वा भवसीति शुश्रुवान्
 त्वयि सर्वमितीरयन् ययो
 सह ताभ्यां स हतायुषः पुरीम् ॥ ५७ ॥

नगरोपवनं पुरोगतान्
 समुपेत्य स्वजनान् प्रतीच्छतः ।
 पुरमार्यं विश त्वमग्न इ-
 त्यवदत् सत्यवदच्युतो वचः ॥ ५८ ॥
 व्रजतं सह वल्लवैर्गृहान्
 नयतं मे गृहमेधिनां फलम् ।
 कुरुतं पुरमङ्घ्रिपद्मयो
 रजसादूरजसात्त्विकश्रियम् ॥ ५९ ॥
 युवयोः सुहृदां च गोदुहां
 निकटं निष्ठुरहृज्जहातु कः ।
 इति तावनुनीय सोऽब्रवी-
 द्रमते भद्रमते हि सज्जनः ॥ ६० ॥
 युग्मम् ।
 यदूद्वह द्विषमपहत्य सत्वरं
 विमोच्य तावथ पितरौ च बन्धनात् ।
 त्वदालयं सह सुहृदागतोऽहमि-
 त्युदीरितोऽप्यथरिपुणा स नाचलत् ॥ ६१ ॥
 इति श्रीमल्लक्ष्मणभट्टात्मजश्रीरामचन्द्रभट्टविरचिते
 गोपाललीलाख्ये महाकाव्ये कंसवधे षोडशः सर्गः ॥ १६ ॥

॥ अथ गोपाललीलाख्यकाव्यस्य ॥

॥ सप्तदशसर्गारम्भः ॥

कथंचनागादथ गान्दिनीसुतो
 गृहान् प्रहृष्यन् मथुरेशमानितः ।
 सुहृद्वृतः श्रीरमणः पुरं द्विषः
 सति प्रयातः स दिने क्रियत्यपि ॥ १ ॥
 सहायजोऽदर्शदजोऽसुहृत्पुरीं
 परिस्फुरद्रुक्मकपाटतोरणाम् ।
 अविस्फुटस्फाटिकतुङ्गगोपुरां
 दुरासदान्तःपरिखापरिष्कृताम् ॥ २ ॥
 सुधानिभश्रीशुभसौधसंहति-
 ध्वजव्रजव्याजभुजाप्रहूतिकाम् ।
 हरिन्मयीमौक्तिकविद्रुमावलि-
 प्रशस्तसंपदलभीशुभप्रभाम् ॥ ३ ॥

बहुस्फुरत्तारकवैरिवाहन-
 प्रतर्किताऽनेककुमारवर्तनाम् ।
 सहस्रसंख्यैः कविभिर्बुधैर्युतां
 दिवं हसन्तीमलकापुरौमिव ॥ ४ ॥
 दुराग्रहक्षमापतिवारणध्वनि-
 प्रतिश्रुदुच्चैः कथितस्वशुद्धताम् ।
 कृतोद्यमाभां वरणस्य कैतवात्
 सदानुरागाद्वरणे गदाभृतः ॥ ५ ॥
 हाचं विधेरन्यपुरस्य निर्मितौ
 निवारयन्तीं चपलध्वजाम्बरैः ।
 समुल्लसत्पुष्पसबालपल्लव-
 स्फुरत्फलक्ष्मासुहृद्वत्वाटिकाम् ॥ ६ ॥
 द्वितीयतामप्यसहिष्णु नो दिवः
 प्रवर्तने या वरचिचनिर्मितिः ।
 इतस्ततो गन्धजलोक्षितक्षमा
 प्रकीर्णयावाङ्मलजसर्षपा ॥ ७ ॥
 गृहाङ्गणद्वारचतुष्पथापण-
 प्रसर्पिकृष्णागुरुधूपवासनाम् ।
 प्रबालपुष्पाक्षतदीपपल्लवै-
 रलंकृतां पूर्णघटैः सलेपनैः ॥ ८ ॥
 कुलकम् ।
 क्षमां हरिः स्वाङ्घ्रियुगार्पणक्षमां
 ततोऽविशद्रामसुहृद्वृत्तोऽध्वना ।
 स्त्रियस्तयोर्नेत्रफले विलोकने
 समुत्सुका निर्ययुराशु यूथशः ॥ ९ ॥
 महोन्नतं काश्चन हर्म्यमास्थिता
 निनिन्दुरौन्नत्यमिहेक्षितुं हरिम् ।
 तदन्तिके दृष्टुसमग्रसौष्ठवाः
 प्रतुष्टुवुः पामरयोषितः पथि ॥ १० ॥
 कथाञ्जुनार्चापरिवेष्टनाशनैः
 कुचाङ्घ्रिवक्त्राधरकेशमण्डनैः ।
 विलेपनस्नानसतैलमज्जनै-
 रनापितैरन्तमथाङ्गना ययुः ॥ ११ ॥
 हरावयुः काश्चन सादरा रसा-
 ह्यतिक्रमप्रापितभूषणाङ्गिकाः ।

यतीष्ठबन्धुस्यविराभकातिथि-
 स्ववल्लभादावतिनिष्ठुराशयाः ॥ १२ ॥
 तदा द्वयं चिचभूद्यदीक्षणै-
 र्द्युनिस्त्रगामातत पुण्डरीकदृक् ।
 स्त्रियस्तथेन्द्रीवरदामकोमलै-
 र्वितेनिरे यच्च कलिन्दजां दिवि ॥ १३ ॥
 पुरं विशत्याशु हरौ पुरन्धिभिः
 संसंभ्रमोद्यद्गतिभिस्तदाकलि ।
 निरञ्जलैः सत्पुलकाङ्कुरैः कुचैः
 सचन्दनैः शाकुनकुम्भसंभृतिः ॥ १४ ॥
 प्रतिक्षणं प्रत्यबलं प्रवर्तितैः
 प्रसादकृत् प्रीतिफलैः स्मितेक्षितैः ।
 पुराङ्गनानामहरन्मनो हरि-
 र्मनोहरैः स्वक्रमणक्रमैरपि ॥ १५ ॥
 व्यलोकयन् केऽपि कदाप्यधोऽक्षजं
 तपःसमाधिकृतुभिः कथंचन ।
 पुरस्त्रियस्तु चिजगर्त्पातं सुखात्
 तदीक्षणाप्राप्तसुधोक्षणाप्रताः ॥ १६ ॥
 अनन्तचिन्मोदमयं मधुदुहं
 दुरापमीशादिभिरन्वभूज्जनः ।
 समुद्रवत्कण्टकदम्भसंभृत-
 स्वसंमदोर्वीरुहकण्टकावृतिः ॥ १७ ॥
 पुरौकसो याति पुरः पुरो हरौ
 निवृत्तसर्वार्थविशेषचेतनाः ।
 निरन्तरस्मृत्युदयोर्मिभिः परं
 चिरंतनं पूषमापुस्तुकाः ॥ १८ ॥
 पुरस्त्रियस्तस्य पुरस्तथोपरि
 प्रकीर्य कर्पूररजांसि लाजवत् ।
 तमार्चिचन् वेदविदोऽप्युपायनैः
 सहायजं स्रग्दधिचन्दनाक्षतैः ॥ १९ ॥
 कृशं न मूलं सुकृतं निरीक्षणे
 महोत्सवस्यास्य दृशामिति स्तुतः ।
 पदे पदे पौरजनैः सहायजो
 ददर्श निर्णैजकमीश्वरो ब्रजन् ॥ २० ॥

ममाग्रजो वाञ्छति धौतमम्बरं
 प्रयच्छ तन्नावृत्तं शुभांशुकम् ।
 ध्रुवं शिवं ते ददतो महद्भवे-
 दिति स्म तं प्राह वचः प्रियं हरिः ॥ २१ ॥
 भवद्विधानामिदमीदृगम्बरं
 कथं न योग्यं ब्रजकुञ्जवासिनाम् ।
 जिजीविषुर्वाञ्छति राजवस्तु क-
 स्ततः शुभं क्वेति जगाद स स्मयात् ॥ २२ ॥
 चपेटयाद्यानि ततः स विष्णुना
 यथा शिरस्तस्य पपात भूतले ।
 हरिस्तदा स्वाग्रिमकार्यसिद्धये
 दिशन्निवाभात् पुरदेवतावलिम् ॥ २३ ॥
 प्रदुदुवस्तस्य जना हताधिपा
 विसृज्य वासांसि भियाखिलान्यपि ।
 अवस्त शस्ते स्वयमाशु वाससी
 सहाग्रजेनाथ स बल्लवैरपि ॥ २४ ॥
 महीयसासौ महसा तिरोदधत्
 पुरं ब्रजन्नाकलि वेषशिल्पिना ।
 विभूषितस्तेन च साग्रजः श्रियं
 वरं ददौ दैत्यजिदात्मरूपताम् ॥ २५ ॥
 प्रजग्मतुर्मालिकमन्दिरं ततः
 स तौ विलोक्याशु सुदामनामकः ।
 ननाम भूमीविलुठच्छिराश्चिरं
 न्यथात् तयोरासनमुत्तमं पृथक् ॥ २६ ॥
 गिरिद्वयं राजतमाञ्जनं चर-
 द्विहंसितुं कंसमिवेन्द्रमुद्यतम् ।
 सहानुगेरासनितावपूपुजत्
 सुखोपविष्टौ मुखवासचन्दनैः ॥ २७ ॥
 ततोऽस्तुतासौ जगदीश्वरौ युवा-
 मिहागतौ भञ्जयितुं भुवो भरम् ।
 न वां दृशि क्वापि भिदा प्रवर्तते
 हितेऽहिते सर्वजनान्तरात्मनोः ॥ २८ ॥
 विभू युवां क्व क्व च नीचजन्मनो
 ममागतौ गेहमहो महादुतम् ।

चकास्ति वामप्यथवा गतिः समा
 गृहाद्रिभासोरिव पुष्पवन्तयोः ॥ २९ ॥
 गणाः पितृणां चिदशा महर्षयः
 प्रसादिताश्चेद्गृहमागतौ युवाम् ।
 कुलद्वयं जन्म कृतार्थतामगात्
 कृपां पुनर्मे कुरुतं निजाक्षया ॥ ३० ॥
 चिर्भाविशेषकम् ।
 इति स्तुवन् पुष्पविशेषनिर्मिताः
 स्रजः सुदामादित दिव्यसौरभाः ।
 अलंकृतौ ताभिरथो वरानिमा-
 वयच्छतां स्वच्छतरान्तरात्मने ॥ ३१ ॥
 नितान्तभक्तिं भगवत्यनुत्तमा-
 मिदं जनेश्चापि सदैव संगतिम् ।
 भृशं तथा भूतदयां सुधीरिदं
 मुदावरीष्ट चितयं सुदुर्लभम् ॥ ३२ ॥
 अनापदं संपदमच्युतां कुले
 बलं यशः संततिमायुरुन्नतिम् ।
 समं ददत् पूर्ववरचयेण स
 चिविक्रमः प्रास्थित मालिकालयात् ॥ ३३ ॥
 विभूषितौ तौ वसनम्रगादिभि-
 र्निरीक्षमाणाः पथि पौरयोषितः ।
 उरःस्थलप्रस्वलदञ्जलच्छला-
 न्यवेदयन् हृद्गतवेदनामिव ॥ ३४ ॥
 अथ ब्रजन् राजपथे क्वचिन्मुनि-
 श्चिरंतनोऽचीकलदुत्तमां स्त्रियम् ।
 करस्थितालेपनभाजनां यतीं
 हसन्निति द्रामाडुलामवोचत ॥ ३५ ॥
 वरोरु का त्वं वद कस्य वा रया-
 दये नयस्यङ्गविलेपभाजनम् ।
 प्रयच्छ नावप्युचितं विलेपनं
 ततः प्रियं स्यादचिरेण सुभु ते ॥ ३६ ॥
 युग्मम् ।
 विलम्ब्य सेति प्रतिवाचमब्रवी-
 नृपस्य दासी प्रियदर्शनास्म्यहम् ।

विलेपनापेषणघर्षणक्रिया
 तनुस्त्रिवक्त्रेति तदाह्वयं गता ॥ ३७ ॥
 इदं नृपस्येप्सितमङ्गलेपनं
 विना युवामर्हति कः समीहितुम् ।
 इतीरयन्ती हरिसस्मितेक्षण-
 प्रहर्षितादादुहु तद्विलेपनम् ॥ ३८ ॥
 युग्मम् ।
 मधुव्रतानां ततिमागतां विद-
 न्निदं दृगिन्दीवरदामनन्दितः ।
 समं बलेनाङ्गविलेपनं दध-
 द्विभुर्बभासे परभागभागथ ॥ ३९ ॥
 ततस्तदङ्घ्रिं परिपीड्य सोऽङ्घ्रिणा
 निजाङ्गुलिभ्यां चिवुकं विधृत्य च ।
 अभि स्वमेनामुदनीनमत् क्षणा-
 दभूदृजुः साय मतिः सतामिव ॥ ४० ॥
 परिध्वनन्नूपुरपत्ययोरुह-
 स्फुटोदितापीडनसंभवाद्भुता ।
 चञ्चुर्गुरुश्रोणिकुचा प्रसादतो
 हरेरभूदुत्तमयोषिदञ्जसा ॥ ४१ ॥
 स्वहृपसंपद्गुणतो ननन्द सा-
 वदत् तमित्यं च धृतोत्तरीयकम् ।
 समेहि मे त्वं पुरुषोत्तमालयं
 विलोकनोद्यन्मदनार्दितात्मनः ॥ ४२ ॥
 जनार्दनस्तद्वचसा हसन् निजान्
 विलोकयन् किंचिदुवाच तामिति ।
 विधेयमवाप्ति क्रियद्विधाय त-
 दृहानहं गन्तुमथोत्सहे तव ॥ ४३ ॥
 यथातथं गामिति भाधवो वदन्
 विसृज्य तामाश्वगमद्विगुणपथे ।
 उपायनैः पुष्पफलस्रगक्षतै-
 स्तमार्चिचन् कुङ्कुमचन्दनैर्जनाः ॥ ४४ ॥
 तिरस्कृतानङ्गसहस्रतद्वपु-
 र्विलोकनोद्यन्मदनोद्भटव्यथाः ।
 नितम्बवक्षोऽम्बरविस्मृतिस्थिराः
 स्त्रियस्तदा चिचगता इवासत ॥ ४५ ॥

सखीभवद्वान्तमिवोज्ज्वलत्विषः
 शरीरधारी तमसो विधुर्यथा ।
 व्यभात् तयोर्युग्ममुदग्रोच्चिषं
 रिपुं निजं हन्तुमिवोद्यतं पुरे ॥ ४६ ॥
 दिदृक्षयाथो जनतां समागता-
 मपृच्छदीशोऽन्न इवेति विश्वदृक् ।
 पुरोक्तसः कुच धनुस्तदुच्यतां
 मखो महान् कस्य पुरि प्रवर्तते ॥ ४७ ॥
 रसाद्रसाधीशधनुर्मखोत्सवं
 दिदृक्षवो मल्लसुहृत्तमा वयम् ।
 इहापरे केचन राजपूजिता
 वसन्ति कार्ये सह तैः कुतूहलम् ॥ ४८ ॥
 युग्मम् ।
 इति ब्रुवन् राजपथेऽच्युतो ययौ
 प्रतर्क्य गेहं धनुषः स्फुरद्भुजम् ।
 प्रतिध्वनदुन्दुभिनिस्वनच्छल-
 प्रतिल्लयोदीरितकार्मुकक्षयम् ॥ ४९ ॥
 स्तुवन् मुहुस्तद्वहुमानमच्युतो
 नभश्च्युतेन्द्रायुधसंनिभं धनुः ।
 प्रपूजितं लोहितपीतपुष्पभृ-
 द्ददर्श जीर्णोजगराङ्गभीषणम् ॥ ५० ॥
 तमालयं याति तमालरोचिषि
 न्यवारयन् केचन बाह्यरक्षकाः ।
 अभीरिहाभीर नृपाक्षया विना
 विशस्यकस्मात् कथमित्युदीरणैः ॥ ५१ ॥
 इदं प्रभोर्धाम धनुर्महोत्सवः
 प्रवर्ततेऽचेति जनश्रुतीरितान् ।
 दिदृक्षया दूरपथादिहागतान्
 निवारयन्त्येतदहो महादुतम् ॥ ५२ ॥
 किमीक्ष्यतां कस्य महोत्सवोऽपि चे-
 न्निवार्यते धन्वगृहे गतिर्नृणाम् ।
 निवेदनीयं च किमद्भुतं गृहे
 जनाग्रतश्चेति वदन्नजोऽविशत् ॥ ५३ ॥
 युग्मम् ।

ध्वानं धनध्वानगभीरमैश्वरं
 निशम्य राजालयरत्नकास्ततः ।
 समुदातासिप्रमुखास्त्रपाणयः
 प्रधावितास्तानवधीद् द्रुतं बलः ॥ ५४ ॥
 व्यनीनशत् तद्वलमग्रजो हरे-
 र्निरायुधस्तत्करशस्त्रमाहरन् ।
 स्वकीयमेवाजनि तत् स्वशान्तये
 निजं विधौ किं प्रतिकूलवर्तिनि ॥ ५५ ॥
 अथागते पूर्वकथावशेषता-
 श्रुतिक्रुधायोधनलब्धविक्रमे ।
 द्विषद्वले मङ्गु बलस्तलस्खल-
 च्छिरःशतासृक्तटिनामजीघटत् ॥ ५६ ॥
 महीतले व्यस्तपदातिमस्तकान्
 निपात्य राहूनिव चन्द्रमा बभौ ।
 बलः कुमारप्रतिमो महाबल-
 स्ततश्चकाशे शमितोऽयतारकः ॥ ५७ ॥
 क्षयाम्बुधेरुद्धृतवत्यधीश्वरे
 समागते यत्नवराहहृषिणि ।
 क्षितिः प्रसर्पत्यसृजि द्विषां बभौ
 विवृण्वती रागमिवान्तरं बहिः ॥ ५८ ॥
 स्थलेऽम्बरे विस्तृतमुण्डमण्डलं
 बालं बले यच्छति दिक्पतीष्टये ।
 प्रतुष्टुवुस्तच्च सुराः प्रहर्षिताः
 सहर्षेभिर्युद्धविलोकनागताः ॥ ५९ ॥
 निरीक्षितुं चापमविक्षदालयं
 द्रुतं बलस्तच्च तदैक्षत क्षितौ ।
 महर्षिशापात् क्षिदिवादिब च्युतं
 महाहिरूपं नहुषं महीं गतम् ॥ ६० ॥
 हरिं निरीक्ष्याधिपधन्वरत्नका
 बलेन सार्धं पशुपैः समागतम् ।
 न्यवारयन् केऽपि रुषा तमःपुषा
 समुत्थिताः केचन शस्त्रपाणयः ॥ ६१ ॥
 क्षितिप्रतिष्ठे दिवि दीव्यति स्वयं
 बले बलद्रोहिणि पश्यतीश्वरः ।

अदक्षिणेनैव करेण तत् क्षणात्
 करीव सूक्ष्मेक्षुमुदक्षिपद्भुः ॥ ६२ ॥
 नृपं नयद्रोहिणमत्र शिञ्चितुं
 समागतः काल इवोग्रदण्डभृत् ।
 निजाहितायुर्दिनशेषमुच्चकै-
 र्गृहीतशङ्कुः परिमापयन्निव ॥ ६३ ॥
 द्रुतस्वनाथक्षयभीतिनिश्चस-
 द्द्रोत्थितं दण्डवदम्बरे रजः ।
 भुजाहिफूत्कृत्युदयद्विषानल-
 ध्वजप्रभं धन्व दधद्विभुर्बभौ ॥ ६४ ॥
 युग्मम् ।
 अनीनमत् कार्मुकमीश्वरो मह-
 क्षिजां स शंसन् गुणगृह्यतामिव ।
 तदा बभौ संमुखमानमद्विभो-
 रतीव शोभा हि गुणाधिके नतिः ॥ ६५ ॥
 निजप्रभोः कालगृहस्थितिस्पृहां
 निवारयत् तद्गण्डङ्कृतिच्छलात् ।
 निपीडनज्ञातनिजक्षयं धनु-
 र्यभाक्षिरं कुर्वदिवेश्वरस्मृतिम् ॥ ६६ ॥
 श्रुतिं तदीयं गुणमापयन् धनु-
 श्चकर्षे हर्षादिव कंसकर्षणः ।
 बभञ्ज चेदं प्रसभं भुवः प्रभो-
 र्मनोरथैरेष समं चिरार्जितैः ॥ ६७ ॥
 तिरोदधन्माद्यदुदयदिग्गज-
 व्रजाक्रमप्रक्रमबृंहितग्रहम् ।
 प्रतिक्षिपद्वैत्यसुपर्वपर्वत-
 प्रकर्षणक्षोभितसिन्धुघोषणम् ॥ ६८ ॥
 कंसारातिकरीन्द्रकोमलकरव्यापारलब्धक्षिति
 प्रत्यगाशनिपातगर्जितबृहत्पर्जन्यघोरध्वनि ।
 व्योमोदित्वरसत्वरप्रतिरवप्रौढिच्छलप्रस्तुत-
 स्वक्षोणीरमणाचिरक्षयकथं द्रागध्वनत् तद्भुः ॥ ६९ ॥
 इति श्रीमल्लक्ष्मणभट्टात्मजश्रीरामचन्द्रभट्टविरचि-
 ते गोपाललीलाख्ये महाकाव्ये कंसवधे सप्तदशः स-
 र्गः ॥ १७ ॥ :: :: ॥

THE VIDVAN-MANO-RANJINI

OR

REJOICER OF THE MIND OF THE LEARNED,
A COMMENTARY ON SAD-ĀNANDA'S VEDĀNTA-SĀRA, BY RĀMA-TIRTHA

(Continued from page 234)

The substratum of the universe, that is, the support or receptacle of ether and the rest which are the whole world. The term receptacle has the force also of implicating creation and re-absorption. So, also, From which these elements are born, by which produced they live, which departing they re-enter, that desme thou to know, that is called Brahma. Therefore it has been stated that Brahma is the cause of the production, sustentation, and resolution, of the world. Hence it results that Brahma, truth, knowledge, infinite, one in essence, is denoted by the word that By the term soul is elucidated the sense of the word Thou ; it being determined in the sacred texts, The soul only—that he served, Herein all these beings become one, that the word soul applies only to reflex consciousness without discrimination. It has, therefore, been declared that the sense of the text declaratory of unity [That art thou] is established by the juxta-position of the terms Brahma and soul. Thus, then, *I take refuge with soul*, the object of the text. Why? For the attainment of the desired object. The desired object is the attainment of the matter of the system, and the rejection of mis-statements and contradictions, or the power of attaining the matter according to the system. For the attainment, or acquirement hereof—such is the sense. Having thus composed an auspicious prelude in commemoration of the principle of supreme deity to be set forth in the system ; he now proposes his design, after an expression of adoration towards his [spiritual and scientific] teachers, it being ascertained from such precepts as Whose highest devotion is towards his god, and As towards his god, so towards

अखिलाधारमिति । अखिलस्य आकाशादि प्रपञ्चस्याधारआश्रयः त-
मिति विग्रहः । आश्रयशब्दः सृष्टिप्रलययोग्यपलक्षणार्थः तथाच श्रुतिः
यतोवा इमानि भूतानि जायन्ते येनजातानि जीवन्ति यत्प्रयन्यमिह-
म्विशन्ति तद्विजिज्ञासस्य तदुद्भवेतीति । ततश्च जगदुत्पत्तिस्थितिलयकारणे
ब्रह्मेत्युक्तं भवति । अतएव फलितं सत्यज्ञानानन्तानन्दैकरसं ब्रह्म तत्प-
लक्ष्यमिति । आत्मपदादेव त्वंपदार्थशुद्धिः आत्मैवेवापासीतावच्छेदे
सर्व्वेषां भवन्तीति श्रुतावात्मशब्दस्य निर्व्विशेषप्रत्यक्षैतन्ममात्रिण-
तायानिर्द्धारितत्वात् तथाच ब्रह्मात्मपदयोः सामानाधिकरण्यादेक्यवा-
क्यार्थसिद्धिरित्युक्तं तदेवं वाक्यार्थभूतमात्मानमाश्रये । किमर्थमभेद-
सिद्धये अभेदोऽत्र शास्त्रार्थप्रतिपत्त्यन्यथाप्रतिपत्तिविप्रतिपत्तिनिरासलक्षणं
यथाशास्त्रमर्थसंग्रहसामर्थ्यलक्षणञ्च तस्य सिद्धिः सम्पत्तिः तस्यै तदर्थमि-
त्यर्थः । एवं शास्त्रप्रतिपाद्यपरदेवतातत्त्वानुस्मरणलक्षणं महत्त्वं विधाये-
दानीं यस्य देवे पराभक्तिर्यथा देवे तथा गुरौ । इत्यादि शास्त्राद्वे-
दताभक्तिवद्वैतभक्तेरपि विद्याङ्गत्वप्रतीतेर्वैवमिवाचार्यमुपासीतित्यादिसम्-
नेश्च गुर्व्वाराधनोक्तिपूर्व्वकं स्वचिकीर्षितं प्रतिजानीते ॥

his teacher, that as devotion to the deity, so devotion to the teacher, is a constituent of knowledge ; and accord- ing to the traditional revelation, Let him worship his teacher in like manner as his god.

Significantly &c. I am about to declare the cream, the curdled or concreted sense, of the *Vedānta* to be hereafter defined, and this to the best of my knowledge, according to my understanding, for the *Vedānta*, distributed in countless branches [or schools], and profound in sense, cannot be limited [or determined] by modern minds. So it has been stated by competent authority, Fishes though immersed in the vast ocean take but lit- tle water. This statement in obviolation of the charge of pride, is not occasioned by fear of opponents, inasmuch as the matter has been collected according to the sys- tem Having done what? Having adored his preceptor, having worshipped him with abundant devotion and faith, and with praise, salutation &c., as a god. The plural of preceptor, to be understood in the singular, expresses reverence. In anticipation of the question who that preceptor is, and to shew that he himself is in the regular succession [of religious teachers], he indi- cates him by name.

Advayānanda. The author excludes the supposition that this name is, like *Ḍiṭṭha* &c., a mere [meaningless] appellative.

Significantly. The word *also* implies the combina- tion of word and meaning ; that is [he is] not only verbally, but also significantly [Advayānanda, or in- comparable bliss]. The reason hereof is stated.

Because of the knowledge of that which transcends duality, means because of the knowledge, or presen- tation of the principle of self-conscious spirit from which duality has passed away. According to the reading *Because the condition of duality has past away*, the sense would be, because he is identical with Brahma, all his differences being destroyed by knowledge of the truth. By considering the ordinary and common use of the term *Vedānta* in the Vedic aphorisms and in the works composed by philosophers, conversant about Brahma and spirit, and preventing its being everywhere accepted in its primary meaning, he proceeds to explain the term *Vedānta* according to its primary and second- ary significations.

अर्थतद्विज्ञानेन । वेदान्तोपलक्ष्यमात्रलक्षणस्तस्य सारो मयितार्थस्तं
लक्ष्ये तच्च यथामति स्वमत्यनुसारेण अनन्तशास्त्राप्रविततस्यातिगम्भी-
रार्थस्य वेदान्तस्याङ्गीकृत्युद्धिभिरपरिच्छेदात् । तदुक्तमभियुक्तिः अपि म-
हति जलार्थेन निमग्नाः सलिलमुखाददतीति हि मीनाइति । एतच्च
गर्व्वपरिहारात्किञ्चन न पुनर्व्वेदभ्रमनिमित्तं यथाशास्त्रमर्थसंग्रहादि-
त्यर्थः किं कृत्वा गुरुनाराय भक्तिश्रद्धातिशयस्तुतिमस्कारादिना देव-
मिव पूजयित्वा गुरुनित्येकस्मिन् बहुवचनं पूजार्थं । किं नामानोगुरव
इत्यपेक्षायां स्वस्य सांप्रदायिकत्वज्ञापनाय तावामतोर्निर्व्विशेषं ॥

By the Vedānta is &c. The term Upanishad has for its object the presentation of the unity of Brahma and spirit. The form Upanishad is derived from the root *shad-lri*, to dissolve, move, and waste away, with the prefixes *upa* and *ni*, and terminating with the affix *kvip*. Here the word *upa* denotes proximity, and there being nothing to restrict its meaning, it terminates in self-conscious soul proximate to all. The particle *ni* indicates assurance; and this also determines or ascertains the truth, as being in justa-position with the particle *upa* expressive of unity. By the term Upanishad, then, is denoted knowledge of Brahma, which destroys, annihilates, or relaxes in those that practise it the conceit of the reality of the world, or which leads them to, or causes them to reach, self-conscious soul, the highest good; or which destroys, or eradicates, ignorance the root of pain, birth, activity &c. This Upanishad is the means of certitude. A multitude of treatises attached to the latter portion of all the branches of the Veda, as being the instrument of this certitude are styled secondarily a means of certitude. The Upanishads, then, are the authority or instrument, and the Vedānta is the instrument of the certitude of the Upanishads. *Ancillary thereto* means subservient to estimation of the latter part of the Veda [or Vedānta.] Subservience thereto is by means of removal of improbability in the objects of certitude in the text of the Vedānta; whereas the system of reflection [or the Sārīraka aphorisms] is not itself immediately subsidiary either to production of certitude or to the result thereof, for were it so, the affirmations of the latter part of the Veda would imply a correlate. It has therefore been stated by authority that in production of knowledge of supreme spirit, reflection [or the Sārīraka aphorisms] is not an instrument like Vedic study, or subsidiary to the Veda; for were it so, necessity of a correlate would fall upon the words of the Veda in production of certitude regarding absolute spirit. Such direct subserviency is not acceptable. *The Sārīraka Aphorisms* are those wherein spirit or that which resides in the body [*surīra*] is treated of in aphorisms, that is, accurately described, viz. Desire of knowledge of the absolute, and the rest. Or these are the aphorisms of the spirit, that is, the sentences comprising the mean-

अद्वयानन्दानिति । नास्तेऽङ्गित्यादिवत् सञ्ज्ञामात्रत्वं व्यावर्तयति ॥

अर्थतद्वति । अपिशब्दः शब्दार्थयोः समुच्चयार्थः न केवलं शब्दतः किन्त्वर्थतोऽपीति तत्र हेतुः ॥

अतीतद्वैतभानतद्वति । अतीतं द्वैतं यस्मात्तदतीतद्वैतं प्रत्यगात्मतत्त्वं तस्य भानं साक्षात्कारस्तस्मादतीतद्वैतभानतः अतीतद्वैतभावतद्वति पाठे तत्त्वज्ञानविध्यस्तनिखिलभेदब्रह्मात्मत्वादित्यर्थः । ब्रह्मात्मप्रतिपत्तिपरेषु श्रुतिसूत्रेषु जिह्विर्भिर्मतनिबन्धेषु चाविशेषेण वेदान्तशब्दस्य लोके प्रयोगदर्शनात् सर्वत्र मुख्यवृत्तितः प्रतीतिं वारयन् मुख्यगोणभेदेन वेदान्तशब्दं व्युत्पादयति ॥

ing of the Vedānta expounding spirit to be real soul [or the absolute] The words *et cetera* are intended to include the Vedānta-bhāshya, &c. The particle *and* implies the connection with the term Vedānta. The term Vedānta, therefore, according to its etymological formation the end or concluding portion of the Veda, is applied in its primary sense to the particular parts of the Veda, and is transferred secondarily to the Sārīraka Aphorisms, &c. If it be asked what occasion there is for commencing this treatise, seeing that wise men act not without occasion; we cannot reply that an objection merely to the occasion is worthless; but we may describe as the occasion the compassion excited in the author on viewing men in their misery condemned to sink and rise incessantly up and down, and to and fro, in the ocean of transigratory existence, wherein the water is knowledge and discrimination tossed by the agitation produced by multitudes of curling waves of hunger and other wants, which ocean is broken by chains of lofty mountains of developed desire, nascibility &c, full of a multitude of divers monsters, crocodiles, &c. in the forms of sons and daughters, wives and kinsmen &c., bubbling and foaming with the fruitions and the states of men, beasts, cattle, birds, gods and the like, such men being unable to cling to the vast tree of reflection on the manifold Vedānta, prolix and recondite in its sense. In anticipation of an objection to the special occasion the following statement is made.

Of this &c The definition of a topic [or section] is stated thus, The learned call a particular treatise connected with a particular portion of a system, and conversant about a special end of the system, a topic. Thus whatever topic is connected with a particular portion of any system, that topic is characterised by the same motives as belong to the system. Otherwise, if the system and the topic had different object-matter, it would follow that the topic was unconnected with the science; and it would ensue that it was a vain discourse without connection [with any system.] Hence, this treatise being a topic of the Vedānta, and thus possessing the motives established in the Vedānta system, and being shown to have motives, the motives thereof are not to be sought elsewhere. It may be urged that, inasmuch as only the main object and other motives pertain to the system, the subordinate object &c., should be considered separately; else no prudent man would abandon the system [or the original authorities] and apply himself to this treatise. This we allow; for we may easily admit a subordinate motive [in this work] as a topic [or particular treatise], since a separate enunciation is not required.

Thus for the apprehension of the essence, there is a subordinate *authorised student*. The object in this treatise is merely the essence of the unpropertied, to the omission of the distinction of objects propertied and unpropertied. Its purpose is the attention to this alone; and the relation is in conformity with the object. It may be objected that they only who already know the system can know the motives [or requisites], not those who wish to acquire it: how then should they, ignorant of the object &c., of the system, apply themselves to this treatise? In anticipation of such an objection the author proceeds succinctly to point out the motives of the system itself.

In this the moving considerations, &c. In this, means in the Vedānta system. Inasmuch as without reference to a recipient of its meaning a system would not proceed, in the first place there is required the motive characterised as the *authorised student*. Next thereto ensues the object. Next after the object follows the relation, to establish that what is to be set forth is possible. That the purpose is final is well known. There the order of treatment of the enunciated [requisites] is necessary. Thus also the Śārīraka aphorisms, Dresei to know the absolute [which distinguishes the authorised student] Of these, according to the order of enunciation, the author describes the authorised student,

वेदान्तो नामेत्यादिना । उपनिषच्छब्दे ब्रह्मात्मैक्यसाक्षात्कारविषयः उपनिषदस्य विषयप्रत्ययान्तस्य षष्ठ्यविश्रयागत्यवसादनेष्वित्यस्य धातो-
रुपनिषदिति रूपं । तत्रोपनिषदः सामीप्यमाचष्टे तच्छब्दोच्चभावात्
सर्वान्तरे प्रत्यगात्मनि पर्यवस्यति । निश्चये निश्चयवचनः सोऽपि तत्त्व-
मेव निश्चिनाति तत्रैकत्ववाच्यपशब्दसामानाधिकरण्यात् । तस्मात् ब्रह्म-
विद्यास्वसंशीलिनां संसारसारतामिति सादयति विषादयति शिथिलयतीति-
वा परमश्रेयोरूपं प्रत्यगात्मानं सादयतीति गमयतीति वा दुःखजन्मप्रवृत्त्या-
विमूलाज्ञानं सादयत्युन्मूलयतीति बोधपनिपत्यदवाच्या सैव प्रमाणं तस्याः
प्रमाणरूपायाः करणभूतः सर्वशास्त्रासूत्रभागेषूपपद्यमानोऽन्यराशिप्युप-
चारात् प्रमाणमित्युच्यते । तथा बोधपनिषदः प्रमाणं करणमुपनिषत्प्रमाणं
वेदान्तइत्यर्थः तदुपकारीणि वेदान्तार्थविचारानुकूलानीति यावत् । तद-
नुकूलत्वं वेदान्तवाक्यप्रमेयासम्भावनापोहद्वारा न तु प्रमित्युत्पत्तौ तत्कले
वा साक्षाद्विचारशास्त्रस्याङ्गभावः तथासति वेदान्तवाक्यानां सापेक्षता-
प्रसङ्गात् तदुक्तमभियुक्तैः स्वाध्ययवचकरां घटते विचारोपायङ्गमस्य पर-
मात्मधियः प्रसूतौ सापेक्षता पतति वेदगिरस्तथात्वे ब्रह्मात्मनः प्रमिति-
जन्मनि तत्र युक्तमिति । शरीरमेव शरीरकं तत्र भावोजोवः शरीरकः स
सूच्यते याथातथ्येन निरूप्यते येस्तानि शरीरकसूत्राणि अथातो ब्रह्मजिज्ञा-
सत्यादीनि । यद्वा शरीरकस्य सूत्राणि तद्वयात्प्राप्त्यादिवेदान्तार्थसंग्रह-
वाक्यानि आदिशब्दोभाष्यादिसंग्रहार्थः च शब्दो वेदान्तशब्दाः उपपन्नार्थः
तथा च वेदानामन्तोऽवसानभागे वेदान्तइति व्युत्पत्तिर्योगात् मुख्यवेदा-
न्तशब्दो वेदभागभेदेषु शरीरकादौ तूपचरित इति । ननु किं पुनरस्य गन्ध-
स्यारम्भे निमित्तं न खलु निर्निमित्तं प्रेक्षावत्प्रवृत्तिरिति चेत् कोभावः
निमित्तमात्रात्प्रेक्षति चेत् अशनायाद्यनेकोर्मिमलाकुलसमुद्भूतलोभहत-
विवेकविज्ञानपाथसि दृढतरकामक्रोधाद्यनुद्भूतैकजालविषमे सुतदुद्विग्न-
लज्जान्धवाद्यनेकमकरनक्रकक्राकुले नरमृगपशुपक्षिदेवादित्यनभोगेनलु-
द्वेदे संसारसागरेऽनवरतमथकृच्छ्रं तिर्यग्वा मज्जनोन्मज्जनादिविवशानति
अततगम्भीरार्थानेकवेदान्तविचारमहादुमावलम्बनासमर्थान् दुःखिनो लो-
नानालोक्य संजातकल्याणानि निमित्तत्वापपत्तेः । अथ निमित्तविशेषात्प्रे-
क्षेत्तत्राह ॥

But the authorised student The word *but* is intend-
ed to indicate the distinction of this authorised student
from the authorised student in the investigation of duty
[or merit]

*The authorised student is the subject of right know-
ledge*—such is the construction. In this system, as the
subject of right knowledge, is intended individualised
spirit, free from error in secular and spiritual [or Vedic]
observances For all individualised spirits being liable
to error, they cannot receive the meaning of the sys-
tem The author next states the characteristic of this
authorised student, alluded to by the word *but*.

*Who is possessed of the quaternion of instruments
[or means] &c* That is, who is determined by the
four instruments to be stated in the sequel The sense
is as follows. Mere study of the Veda is not the con-
dition of competence for the investigation of the abso-
lute; since it is common [as a pre-requisite] to the in-
vestigation of duty as well as to that of the absolute
Hence on this sole condition engagement [in the study
of this system] would be impossible. Nor is reflection
upon duty the sole condition, since investigation of the
absolute is possible to one who has studied the Vedān-
ta, even antecedently to reflection upon duty. Nor is
performance of duty the condition of such investiga-
tion, since we observe desire to know the absolute in
one who through continence alone is detached from sen-
sual objects, even without performing duties [that is
in a religious student who remains in the first order,
not entering upon the duties of a householder &c.]
Moreover there is scripture authorising one who de-
sires knowledge to become an ascetic [that is, to enter
immediately upon the fourth order], such as [Let him

अस्येति । शास्त्रेकदेशसम्बद्धं शास्त्रकार्यान्तरे स्थितं । आहुः प्रकराणां
नाम ग्रन्थभेदे विपरिचयतइति हि प्रकरणलक्षणं वदन्ति तथाच यच्छास्त्रे-
कदेशसम्बद्धं यत्प्रकरणं तत्तच्छास्त्रीयेरेवानुबन्धैरनुबन्धयुक्तं । अन्यथा शास्त्र-
प्रकरणयोर्भिन्नविषयादिमत्त्वेन शास्त्रासम्बद्धत्वप्रसङ्गादसम्बन्धप्रलपितमि-
दमापद्यते अतोऽस्य ग्रन्थस्य वेदान्तशास्त्रीयप्रकरणत्वाद्देवान्तशास्त्रसिद्धे-
रेवानुबन्धैस्तद्वत्त्वसिद्धेरनुबन्धवत्त्वसिद्धेर्न तेऽनुबन्धाः पृथगालोचनीयाह-
त्यर्थः । ननु महाविषयादेरिह शास्त्रीयत्वेनैवावान्तरविषयादेः पृथगालो-
चनं सूचितं । इतरथा शास्त्रं परित्यज्य प्रेक्षावतोऽत्र प्रवृत्त्ययोगादिति चेत्
वाढं प्रकरणत्वेनैवावान्तरसङ्गतेः सुलभालोचनत्वात् पृथगिह निर्देशान-
पेक्षणात् । तथाहि सारग्रहणे चावान्तराधिकारी । सगुणनिर्गुणरूपविषयभेदं
परित्यज्य निर्गुणसारमात्रमिह विषयः । तन्मात्रावधारणं प्रयोजनं सम्ब-
न्धोऽपि विषयानुरूपइति भावः । ननु शास्त्रीयएवानुबन्धः शास्त्रविद्विरेव
विज्ञायते न व्युत्पत्तिसुमिस्तत्कथमिहतेषां शास्त्रीयविषयाद्यनभिज्ञानां प्र-
वृत्तिरित्याशङ्क्य शास्त्रीयमेवानुबन्धं संक्षेपतोऽव्युत्पादयितुमुपक्रमते ॥

तत्रानुबन्धो नामेत्यादिना । तत्र वेदान्तशास्त्रे स्वार्थप्रतिपत्तारमनाश्रित्य
शास्त्रस्य प्रवृत्त्ययोगादादावधिकार्यनुबन्धोपेक्षा तस्य च विषयबोधमन्त-
रेणाप्रवृत्तेर्विषयस्य तदानन्तर्यं विषयस्य च शक्यप्रतिपाद्यत्वसिद्धयेसम्ब-
न्धस्य विषयानन्तर्यं प्रयोजनस्य चरमत्वं प्रसिद्धमित्युक्तेषु पाठकमो विव-
क्षितः तथाच शरीरकसूत्रं अथातो ब्रह्मजिज्ञासेति तत्र यथोक्तशक्यमसार्ध-
कारिणं निरूपयति ॥

go forth an ascetic from the house or from the forest,] or else let him proceed immediately from studentship to mendicancy. It might be objected:—Merely being born, a Brāhman becomes indebted in three things; in studentship to the inspired sages; in sacrifice to the gods; in progeny to the progenitors; or He alone is freed from debt who has a son, who is a sacrificer, or who has been a religious student; also, according to the traditional revelation [smṛiti]. After paying the three debts let him apply his mind to emancipation; but one who, without paying them, seeks emancipation, falls downward, it being inferred that without paying these three debts engagement in reflection on the system of emancipation is improper; how, can there be engagement in reflection upon the absolute through emancipation? To this we reply: The sacred text, He cuts from the front of the breast, then of the tongue, next of the chest, proceeding from this injunction of the three cuttings of the victim, an determining with the explanation of what a cutting is, in the text, By those cuttings he cuts, these cuttings alone being called cuttings:—this text inasmuch as it alludes to the meaning of the injunction of three cuttings, has not its meaning complete in itself. But this text respecting the three debts is renegated by the sacred text, From studentship immediately, which alludes to no other [or has its meaning complete in itself] If the three debts were to be discharged by studentship &c, as in the text He cuts with the cuttings, [taken as complete in itself] then the statement that to studentship belongs causality in removing the three debts might be acknowledged to be complete in itself. Even in this case, there being no proof that all that are born are subject to the three debts, it is proper to explain that the competent person being born, or the householder being born [is bound by the three debts]; while the traditional text should be explained as referring to those who have not renounced the world. Accordingly the sacred texts They whose life is spent in sacrifice, they sacrificing, even through decrepitude should not cease therefrom; He is a slayer of a Brāhman, who neglects the sacred fire of the gods; and the traditional texts such as those relating to one order [ekāśramya], the religious teachers, and the manifest injunction to the householder should be considered as explained [to relate only to secular persons] For thus there will be no contradiction in the Vedic and traditional texts, From mere studentship let him go forth a mendicant; Whatever day he wills to renounce the world let him set forth; or He may become free again from his vow; With what object should we study the Veda, why sacrifice, what have we to do with offspring, we whose world is spirit? thus

thinking Yājñavalkya became an ascetic They who desired offspring, partook of the burning-places, and they who desired not offspring partook of immortality Performance, therefore, of duty, is not a requisite of investigation of spirit, which existing there exists invariably the arising desire to know the absolute; and which not existing, such desire does not exist. This is the quaternion of instruments to be described in the sequel. How, again is the authorised student, supplied with means? It is stated

Eminently &c He is [the authorised student] whose heart or internal organ is eminently or exceedingly, undefiled or pure. Whence undefiledness of heart? It is stated that it follows from eradication of impressions of affections which are the impediments thereto

Departed &c Cessation of the defilement of impressions of affections &c—whence is this? It is stated

Constant &c The constant duty &c of one attached to interested action, though regularly performed, is not directly a cause of cessation of defilement; since im-

अधिकारीत्विति । धर्मजिज्ञासाधिकारिणोऽस्य वैलक्षण्यसूचनार्थस्तु-
शब्दः प्रमाताधिकारीत्यन्वयः । नैतिकवैदिकव्यवहारेष्वभ्यान्तोऽजीवः प्र-
मातृत्वं विवक्षितः जीवमात्रस्य भ्रमसम्भवेन शास्त्रार्थप्रतिपत्त्ययोगात् । तस्य
तु शब्दसूचितं विशेषमाह ॥

साधनचतुष्टयसम्पन्न इति । वक्ष्यमाणसाधनचतुष्टयविशिष्ट इत्यर्थः । अयं
भावः न तावद्वेदाध्ययनं ब्रह्मजिज्ञासाधिकारहेतुस्तस्य धर्मब्रह्मजिज्ञा-
सयोः साधारणत्वात्तन्मात्रेणैव नियमेन प्रवृत्त्यनुपपत्तेः नापि धर्मविचारः
प्रागपि धर्मविचारादधीतवेदान्तस्य ब्रह्मजिज्ञासापत्तेः नापि धर्मानु-
ष्ठानमिह जिज्ञासाहेतुः विनापि धर्मानुष्ठानं ब्रह्मचर्यादेव विरक्तस्य
ब्रह्मजिज्ञासादर्शनात् श्रुतिश्च भवति विविदिषोः सत्यासविधायिनी
यदि वेतरथा ब्रह्मचर्यादेव प्रवर्जित्यादिका । ननु जायमानो वै ब्राह्मणस्त्रि-
भिः ऋणवान् जायते ब्रह्मचर्येण ऋणियोयज्ञेन देवेभ्यः प्रजया पितृभ्य एव
वा अन्वयोः पुत्री यज्वा ब्रह्मचारी वासीदिति श्रुतेः । ऋणानि
त्रीयपाकृत्यमनोमोक्षे निवेशयेत् । अनपाकृत्य मोक्षं तु सेवमानो-
वज्यधृति स्मत्तत्र ऋणत्रयापाकरणमन्तरेण मोक्षशास्त्रे विचार-
प्रवृत्त्युक्ततायागम्यमानत्वात् कथं धर्ममननुष्ठाय संन्यासपूर्वकं ब्रह्म-
विचारप्रवृत्तिरिति चेत् उच्यते श्रुतिस्तावत् हृदयस्याग्रेष्ववद्यत्तत्र जि-
ह्वाया अथ वक्ष्यते पश्यवदानत्रयविधिमुपक्रम्य तदवदानैरिवावदयते
तदवदानानामवदानत्वमित्यवदाननिवृत्तिर्नोपसंहारादवदानत्रयविध्य-
वादत्वात् न स्वार्थपरा अतः सा ब्रह्मचर्यादेवेति श्रुत्यानन्तरया-
बाध्यते यदि ब्रह्मचर्यादिभिरपाकरणयोग्यं त्रयेऽवदानैरवदयत इत्यवदा-
नश्रुती अवदानवचनं ब्रह्मचर्यादिर्ऋणत्रयापाकरणहेतुत्ववचनं च स्वार्थपर-
मेव मतं । तथापि जातमात्रस्य त्रयसम्बन्धप्रमाणाभावादधिकारी
जायमानोऽहस्यो जायमान इति वा व्याख्यानमुचितं स्मृतिस्त्वविरक्त-
विषयतया व्याख्येया एतेन यज्ञायुषो यजमानाः जरयावास्मात्तु च्येन्
वीरहावा एष देवानां योऽग्निमुद्रासयत इत्यादिश्रुतयः । एकाग्रमन्यन्तु आ-
चार्यः प्रत्यक्षविधानाद्वा हेत्यस्येत्याद्याः स्मृतयश्च व्याख्याता बोधितव्याः ।
ब्रह्मचर्यादेव प्रवर्ज्ये यदहरेव विरज्येतदहरेव प्रवर्ज्ये अथ पुनरवती वा
किमर्थवयमध्येष्यामहे किमर्थं वयं यक्ष्यामहे किंप्रजया करिष्यामोयेषां
नोऽयमात्मेति याज्ञवल्क्यः प्रवर्ज्ये ये प्रजामीश्वरे ते भ्रमशाननिभेजिरे
ये प्रजां नेश्वरे तेऽमृतत्व हि भेजिरे इत्यादिश्रुतिस्मृत्यविरोधात् तस्माच्च
धर्मानुष्ठानं ब्रह्मजिज्ञासाहेतुः अतो ब्रह्मजिज्ञासा जायमाना यस्मिन्
सत्येव नियमेन जायते यस्मिन्नसति नैव जायते तदेव तस्याः साधनमेष-
तव्यं तच्च वक्ष्यमाणं साधनचतुष्टयमेवेति कस्मात्पुनः साधनसम्पन्न-
त्वमाह ॥

RĀMĀYAN.

BOOK III.

CANTO XVI.

WINTER.

The time is come, to thee more dear
 Than all the months that mark the year :
 The gracious seasons' joy and pride,
 By which the rest are glorified
 A robe of hoary rime is spread
 O'er earth, with corn engarlanded.
 The streams we loved no longer please,
 But near the fire we take our ease
 Now pious men to God and shade
 Offer young corn's fresh sprouted blade,
 And purge away their sins with rice
 Bestowed in humble sacrifice
 Rich stores of milk delight the swain,
 And hearts are cheered that longed for gain.
 Proud kings whose breasts for conquests glow
 Lead bannered troops to smite the foe
 Dark is the north : the Lord of Day
 To Yama's south¹ has turned away .
 And she—sad widow—shines no more,
 Left of the bridal mark² she wore.
 Himālaya's hill, ordained of old
 The treasure-house of frost and cold,
 Scarce conscious of the feebler glow,
 Is truly now the Lord of Snow.
 Varmed by the noontide's genial rays
 Delightful are the glorious days .
 But how we shudder at the chill
 Of evening shadows and the rill !
 How weak the sun, how cold the breeze !
 How white the rime on grass and trees !
 The leaves are sere, the woods have lost
 Their blossoms killed by nipping frost.
 Death open skies we sleep no more .
 December's nights with rime are hoar :
 Their triple watch³ in length extends
 With hours the shortened daylight lends
 No more the moon's sun-borrowed rays
 Are bright, involved in misty haze,
 As when upon the mirror's sheen
 The breath's obscuring cloud is seen.
 When at the full the faint beams fail
 To struggle through the darksome veil .

¹ The south is supposed to be the residence of the departed
 The sun.

² The night is divided into three watches of four hours each.

Changed like her hue, they want the grace
 That parts not yet from Sītā's face.
 Cold is the western wind, but how
 Its piercing chill is heightened now,
 Blowing at early morning twice
 As furious with its breath of ice !
 See how the dewy tears they weep
 The barley, wheat, and woodland steep,
 Where, as the sun goes up the sky.
 The curlew and the sáras cry.
 See where the rice-plants scarce uphold
 Their full ears tinged with paly gold,
 Bending their ripe heads slowly down
 Fair as the date tree's flowery crown.
 Though now the sun has mounted high
 Seeking the forehead of the sky,
 Such mist obscures his struggling beams,
 No bigger than the moon he seems
 Though weak at first, his rays at length
 Grow pleasant in their noonday strength,
 And where a while they chance to fall
 Fling a faint splendour over all.
 See, o'er the woods where grass is wet
 With hoary drops that cling there yet,
 With soft light clothing earth and bough
 There steals a tender glory now.
 Yon elephant who longs to drink,
 Still standing on the river's brink,
 Plucks back his trunk in shivering haste
 From the cold wave he fain would taste.
 The very fowl that haunt the mere
 Stand doubtful on the bank, and fear
 To dip them in the wintry wave,
 As cowards dread to meet the brave
 The frost of night, the rime of dawn
 Bind flowerless trees and glades of lawn :
 Benumbed in apathetic chill
 Of icy chains they slumber still
 You hear the hidden sáras cry
 From floods that wrapped in vapour lie,
 And frosty-shining sands reveal
 Where the unnoticed rivers steal
 The hoary rime of dewy night,
 And suns that glow with tempered light
 Lend fresh cool flavours to the rill
 That sparkles from the topmost hill.
 The cold has killed the hly's pride .
 Leaf, filament, and flower have died :
 Whither chilling breath rude winds have blown,
 The withered stalk is left alone.

काशीविद्यासुधानिधिः

श्रीगणेशाय नमः

श्रीमद्विजयिनीदेवीपाठशालोदयोदितः । प्राच्यप्रतीच्यवाक्पूर्वापरपक्षद्वयान्वितः ॥ १ ॥

अङ्कुरश्मिः स्फुटयतु काशीविद्यासुधानिधिः । प्राचीनार्थजनप्रज्ञाविलासकुमुदोत्करान् ॥ २ ॥

A Monthly Journal, of the Benares College, devoted to Sanskrit Literature.

No. 71.

Benares, April 1st, 1872.

Vol. VI.

॥ चिन्तामणेः शब्दखण्डम् ॥

अच मीमांसकाः । (१) यथोच्चारणपूर्वकत्वादुच्चारणं वेदे परतन्त्रं तथा तात्पर्यमपि तात्पर्यपूर्वकमेवेति परतन्त्रं, न तु कस्यापि प्रथमं तात्पर्यम्, अनादित्वात् । पूर्वपूर्व-वाक्यार्थज्ञानेच्छयोच्चारणमुपजीव्याग्रिमग्रिमस्य (२) तद्विच्छयोच्चारणात् । तद्विच्छया तदुच्चारणमेव हि तत्परत्वं लोकवेदसाधारणं, सा चेच्छा स्वतन्त्रा परतन्त्रा वेति न कश्चिद्विशेषः । तदवधारणं चा(३)नादिमीमांसापरिशोधितन्यायाद्वेदव्युत्पत्त्युभयवासिद्धम् । अतस्तात्पर्यानुरोधान्न वेदस्य पौरुषेयत्वम् । नन्वर्थज्ञानं विनोच्चरितवेदात् (४) कथमर्थधीः, वाक्यार्थज्ञानं विना तद्विच्छयोच्चारणाभावात्, प्रतिपुरुषमुच्चारणस्य भेदादिति चेत्, (५) तर्हि पठ्यमानभारतादपि (६) तथाभूतादर्थधीर्न

॥ शब्दचिन्तामणिव्याख्या रुचिदत्तोया ॥

(१) यथेति । स्वमते दृष्टान्तः । (२) तदिति । न तु स्वतन्त्रतद्विच्छयोच्चरितत्वं गौरवादिति भावः । मीमांसकाः पूर्वं कथं तदवधारणमित्यत आह । (३) अनादिति । (४) कथमिति । वक्तुस्तात्पर्याभावनिश्चये तद्व्युत्पत्त्यसंभव इति भावः । यद्वा स्वरूपसत्तात्पर्यस्य प्रामाण्यप्रयोजकत्वात्तदभावे कथं प्रामाण्यमिति भावः । परमुखेन समाधानमाह । (५) तर्हीति । (६) तथाभूतादिति । अर्थज्ञानं विनोच्चरितादि-

स्यात् । व्यासेन तत्प्रतीतीच्छयोच्चारणं कृतं, तज्जातीयत्वादर्थज्ञानं विनापि पठ्यमानभारतादर्थधीरिति चेत् । तर्हि वेदेपि तुल्यम् । तत्तात्पर्यकजातीयत्वस्य नियामकत्वात् । अन्यथा पठ्यमानवेदात्तावाप्यर्थधीर्न स्यात् । (७) ईश्वराप्रणीतत्वात् । (८) अथ वेदः पौरुषेयो, वाक्यत्वाद्वारतवद्, इति चेत् । को वेदः । (९) अनुगतधर्माभावेन तस्य शाखासु नानार्थत्वात् । तथाहि । न (१०) मुख्यवेदपदप्रयोगविषयो वेदः, (११) मुख्यार्थाकथनात्, नापि शाखासमुदायः, (१२) तस्य वेदनिष्पत्त्यात्, (१३) समुदायस्याप्रतिपादकत्वेन वाक्यत्वा-

त्यर्थः । (७) ईश्वरेति । ईश्वरानुच्चरितत्वादित्यर्थः । कण्ठतात्त्वादिमानुच्चारयितेत्यभिप्रायेणेदम् । वेदे तात्पर्यं न परतन्त्रमनादिनोच्चारणं तथेत्याह । (८) अथेति । तथा चेत्स्वरैच्छैव तत्र तात्पर्यमिति भावः । (९) अनुगतेति । तथा च नैकपक्षतावच्छेदकलाभ इति भावः । यद्यपि किञ्चिद्वेदपक्षतायामपीष्टसिद्धिस्तथापि संप्रदायमते वेदान्तरे संदिग्धानैकान्तिकत्वादीश्वरानुमानवदेकपक्षतावच्छेदकायह इति ध्येयम् । “पुराणं पञ्चमो वेद” इत्यन्यत्रापि वेदपदप्रयोगादंशतः सिद्धसाधनं मा भूदित्यत आह । (१०) मुख्येति । (११) मुख्यार्थेति । अनुगतप्रवृत्तिनिमित्ताज्ञाने मुख्यामुख्यविभागानुपपत्तिरित्यर्थः । (१२) तस्येति । वेदैरुद्देशस्य शाखात्वाद्व्याख्यायादिति भावः । यदि समुदायिभिस्तद्व्युत्पत्त्याशासमुदायः पक्षस्तदा दोषमाह । (१३) समुदायस्येति । विशिष्टैकार्थप्रतिपादक-

सिद्धेश्च । नापि स्वर्गकामादिवाक्यं, स्मृतिभारतादेरपि तथात्वात् । नापि सिद्धिगन्तव्यकवाक्यं, वादिनोर्निश्चयात् । वादानुमानयोस्तुल्यत्वात् । मध्यस्थस्य संशय इति चेत्, (१४) तर्ह्यनुमानाभ्यां मध्यस्थस्य संशयो मध्यस्थसंशय-प्रश्नानन्तरं चानुमानमित्यन्योन्याश्रयः । नापि विवादाध्यासितं वाक्यम् । अनुगतधर्मं विना विवादस्याप्यभावाद्, भारतादावपि तत्संभवाच्च । नापि महाजनानां वेदाकारानुगतव्यवहाराद्वेदत्वं जातिः । देवदत्तीयत्वादानुमापकशब्दवृत्तिजातिभिः (१५) संकरप्रसङ्गात् । (१६) किं च पौरुषेयत्वं, न तदर्थधीन्यत्वं, तदुच्चारणधीन-भवत्वं, वा । अध्यापकतदुभयधीन्यत्वेन सिद्धसाधनात् । नाप्युच्चारणस्य सादित्वम् । प्रत्युच्चारणस्य सादि-त्वात् । (१७) नापि स्वतन्त्रपुरुषप्रणीतत्वं, (१८) पठ्यमानवेदभारतयोस्तदभावात् । (१९) तज्जातीयः स्व-तन्त्रपुरुषप्रणीत इति चेत्, (२०) तर्हि पठ्यमानभारतं व्यासस्य न ममेति कथं स्यात् । (२१) स्वातन्त्र्यं च

त्वस्य वाक्यलक्षणत्वमित्यर्थः । वस्तुतस्तदुक्तधर्मा निर्वक्तु-मशक्य एव । अन्यथा तदवच्छिन्नस्य पक्षत्वे दोषाभावादिति भावः । (१४) तर्हीति । पक्षनावच्छेदकज्ञानानन्तरमनुमानावतार इति भावः । (१५) संकरेति । बीजसाम्येन गुणेषु तस्य दोषत्वमिति भावः । किं च प्रत्येकवर्णपरि-समाप्ता सा न वाच्या । एकवर्ण्यहे ऽपि तद्वह्मपत्तेः । नापि सकलदण्डेषु व्यासवृत्तिः । जातिवर्तव्येति चेत् । नापि पूर्वपूर्ववर्णानुभवजनितपस्कारनहितेन्द्रियवेद्या चरमव-र्णवृत्तिः । चरमवर्णविहीनसकलवेदशहेपि तद्वह्मपत्तेरि-त्यपि बोध्यम् । साध्यं विकल्प्य दूषितुं पृच्छात । (१६) किं चेति । (१७) नापीति । साधून्वाणविषयत्वमित्यर्थः । (१८) पठ्यमानेति । प्रणेता कण्ठतात्वादिमानित्यर्थः । तथा च भागे बाधो व्यभिचारश्चेति तात्पर्यम् । (१९) तज्जातीय इति । तथा च तत्प्रणेतज्जातीयत्वं साध्यमिति नेक्तदोष इति भावः । (२०) तर्हीति । स्वतन्त्रप्रणीत यत्तद्वृत्तिधर्म-वत्त्वं ब्रुवतेदं न स्वतन्त्रप्रणीतमित्युक्तं भवति, स्वातन्त्र्येण च व्यपदेशः प्राधान्येनेति न्यायादिति व्यासस्य न ममेति व्यप-देशो न स्यादिति भावः । तदुत्पद्यमानवेदो ममेवेत्यस्मदा-दिकमादायैव तत्र साध्यसत्त्वाद्यन्तरमिति तात्पर्यम् । नन्व-स्मदादीनामुच्चारणे स्वातन्त्र्यमेव नास्तीत्यत आह । (२१) स्वातन्त्र्यं चेति । स्वकृतकाव्ये ममापि स्वातन्त्र्यात् परकृतका-

व्युच्चारणव्यक्तौ, तदा ममापि, तदुच्चारणसामान्ये न व्या-सस्यापि । (२२) किं च स्वतन्त्रपुरुषप्रणीतजातीयत्वं यदि साध्यते तदाद्यभारते (२३) स्मृतौ च वाक्यत्व- (२४) मनैकान्तिकम् । नहि तज्जातीयं स्वतन्त्रपुरुषप्रणी-तमस्ति । (२५) अथ स्वतन्त्रकृतवेदजातीयं स्वतन्त्रपु-रुषप्रणीतमित्यनिर्द्धारितविशेषं साध्यं, जीवी क्व चिदस्ती-ति चेत् इति चेत् । न । (२६) पठ्यमानभारते व्यभिचा-रात् । अथार्थं प्रतीत्य तदर्थपरतया प्रतिसंधीयमानप-दत्वं पौरुषेयत्वम् । तस्य प्रथममावश्यकत्वात् । तत एवानुच्चरितोपि मौनिश्लोकः पौरुषेय इति चेत् । न । अर्थज्ञानवता ऽध्यापकेन सिद्धसाधनात् । (२७) अन्य-था पठ्यमानवेदभारतःभ्यां व्यभिचारात् । अत एव वेदत्वं स्वतन्त्रपुरुष-प्रणीतवृत्ति, वाक्यवृत्तिधर्मत्वाद्, भारतवदिति निरस्तम् । स्वतन्त्रप्रणीतत्वं हि वाक्यार्थगोचरयथार्थ-

व्यादौ व्यासस्याप्यस्वतन्त्रत्वात्, तथा च भारते व्यभिचारः स्यादिति भावः । एतच्च यद् शब्दत्वादिना तज्जात यत्वं विवक्षितं तदा बोध्यं, यद्वानुपूर्व्यां साजात्यं विवक्षितं तदा दोषान्तरमाह, (२२) किं चेतीत्याहुः ॥ वस्तुतो वेदसमाना-नुपूर्वीकं वाक्यं यत्र स्मदादीनां दैववशसंपन्नं तत्र सजाती-ये. उच्चारणापेक्षत्वनस्मदादीनामेव स्वातन्त्र्यतया तज्जाती-यत्वेनागतः सिद्धसाधनमिति तात्पर्यम् ॥ केचित्तु इदं न तदीयत. व्यवहारप्रयोजकमिति प्रसङ्गाद् दूषितम्, अनुमान-दूषणं तु किं चेत्यादिकमेवेत्याहुः ॥ (२३) स्मृतौ चेति । आ-द्यस्मृतौ चेत्यर्थः । (२४) मनैकान्तिकमिति । सजातीयत्वं भेदघटितमित्यभिप्रायेणेदमित्येके ॥ आद्यभारतादिपूर्ववर्ति-नस्तादृशस्याभाव. चिष्ठार्थस्य भूतत्वस्य बाधादिति भाव इ-त्यन्ये । (२५) अथेति । अत्र वेदजातीयं किं चिदनिर्द्धारित-विशेषं पक्षः, स्वतन्त्रकृतत्वं साध्यं, तस्यार्थः स्वतन्त्रपुरुषप्र-णीतत्वमिति केचिदाहुः ॥ अन्ये तु स्वातन्त्र्यमुच्चारणे, त-ज्जास्मदादीनामपि क्व चित्संभवति । एवं चास्मदादिकृतवे-दजातीयं पक्षः, साध्ये च प्रकृतस्वातन्त्र्यं विवक्षितमिति नार्थान्तरमित्याहुः ॥ वस्तुतो ऽस्वतन्त्रकृतवेदजातीयमिति पाठः । थकारः प्रामादिकः । अत एव महार्षेय तथैवा-स्तीति ॥ सुतरामतन्त्रः पराधीनो ऽस्मदादिः स्वतन्त्र इत्य-प्याहुः । (२६) पठ्यमानेति । सजातीयोच्चारणानपेक्षस्य स्वातन्त्र्यस्य तत्राभावादिति भावः । ननु स्वतन्त्रतदर्थज्ञान-वत्प्रणीतत्वं तदित्यत आह । (२७) अन्यथेति । वेदे पक्षेपि

ज्ञानविख्यापविषयोच्चारणं, तथा च तथाविधाध्यापकेन सिद्धसाधनम् । एतेन (२८) वक्तृत्वानुवक्तृत्वयोर्भेदस्य लो-
कसिद्धत्वात् सवक्तृत्वं साध्यमिति (२९) निरस्तम् ।
नापि सजातीयोच्चारणानपेक्षोच्चारणं पौरुषेयं, पठ्यमाने वेदे
बाधाद्, (३०) भारते व्यभिचाराच्च ।

उच्यते । (३१) शब्दतदुपजीविप्रमाणातिरिक्तप्रमाण-
व्यभिचारे द्वावनं बाधायामनेकान्त इति कृत्वा । (२८) वक्तृ-
त्वेति । अध्यापकश्चानुवक्तेति न तेनार्थान्तरमिति भावः ।
(२९) निरस्तमिति । वक्तृत्वं यदि तदर्थेणोच ज्ञानादिमत्त्वं
तदा ऽध्यापकेन सिद्धसाधनं, स्वातन्त्र्यविशेषणत्वे तु पठ्यमान-
भारतादौ व्यभिचार इति भावः । (३०) भारतइति । पठ्य-
मानभारतइत्यर्थः । पठ्यतावच्छेदकमाह । (३१) शब्दे त ।
शब्दस्तदुपजीवि च यत्प्रमाणं तदतिरिक्तं यत्प्रमाणं तज्जन्या
या प्रमितिस्तद्विषयार्थकत्वे सतीत्यर्थः । अत्र वेदार्थस्य
शब्दतदुपजीव्यनुमानविषयत्वादमभववारणाय शब्दतदुपजी-
वीति । शब्दोपजीवित्वं च स्वसमानविषयकशब्दजन्यवाक्या-
र्थज्ञानसापेक्षत्वं, तेन प्रत्यक्षेण शब्दं श्रुत्वा चैत्रः शब्दायतन्य-
दिप्रयुक्तवाक्ये चैत्रवाक्यादयमर्थो ज्ञात इति वाक्ये च नाति-
व्याप्तिरिति वदन्ति । प्रामाण्यार्थे शब्दोपजीवित्वनाभाय
प्रथमं प्रमाणपदं नहि स्वर्गो यागादिजन्यो ऽन्याजन्यत्वे सति
जन्यत्वाद् इत्यादिलिङ्गं स्वसमायामेव शब्दमुपजीवन्यपि तु
प्रमाजनने । अत एव शब्दजन्यप्रवृत्त्यादिमूलकादृष्टापेक्ष-
चक्षुरादिविषयविषयकलौकिकवाक्ये ऽतिव्याप्तिरपि निरस्ते-
त्याहुः । अखण्डभावे वा न वैशर्ष्यं, मनेयोगादिभिरपि ता-
दृशैर्वेदार्थेणोचरप्रमाजननादसंभव, इत्यत उक्त द्वितीयप्रमाण-
पदम् । न चैवमपि तादृशमनेजन्यप्रमितिविशयत्वेनासंभव
इति वाच्यम् । तस्यापि वेदार्थेणोचरप्रमाजनने शब्दोपजीवि-
त्वात् । प्रमाणपदस्यासाधारणप्रमाणपरत्वाद्वा । प्रमितिपदं
च स्वजन्यजननसमनप्रकारकज्ञानपरम् । तेन प्रमेयत्वादिसा-
मान्यप्रत्यासत्तिजन्यप्रमितिविषयतया वेदार्थस्य नासंभवः ।
नहि सा वेदजन्यप्रमितिसमानप्रकारिका । न चैवमप्रमिद्विः ।
तादृशप्रमितेः शब्दतदुपजीविप्रमाणातिरिक्तप्रमाणजन्यत्वाभा-
वादिति वाच्यम् । तादृशप्रमितिविषयार्थक लौकिकवाक्यजन्य-
प्रसिद्धं, तदन्यत्वे सतीत्यर्थात् । अत एव मेयत्वं प्रत्यक्षत्वव्या-
प्यमित्याद्यनुमानैर्तान्द्रियवेदार्थस्यापि विषयीकरणादसंभव
इति परास्तम् । अत एव ज्ञानलक्षणमादायापि न दोषः ।
तया तत्प्रकारकजननने ऽवश्यं शब्दोपजं वनात् । न
चैवमपि योगिप्रत्यक्षविषयत्वाद्वेदार्थस्यासंभवः, तस्य योगादि-
बोधकशब्दोपजीवित्वेपि समानविषयकशब्दानुपजीवनादिति

जन्यप्रमित्यविषयार्थकत्वे सति शब्दजन्यवाक्यार्थज्ञाना-
जन्यप्रमाणशब्दत्वं वेदत्वम् । ईश्वरप्रमाया अजन्यत्वात् ।

वाच्यम् । प्रमितिपदस्योभयवादिसिद्धिप्रमितिपरत्वादित्येके ॥
योगजधर्मस्य प्रमाणव्यापारत्वात्, न तु प्रमाणत्वं, मनस-
श्च साधारणत्वादमाधारणप्रमणपरत्वविवक्षयैव तद्वारण-दि-
त्यर्थे ॥ यत्तु पक्षे उपरञ्जकस्यापि दानाद्योगजादिप्रत्यास-
त्त्यजन्यत्वं प्रमितिर्विशेषणं, प्रमेयो घट इतिवत्तदुपरक्तबुद्धेरु-
द्देश्यत्वात् । अत एव कृतौ जन्यत्व विशेषणमिति, तच्च ।
प्रतियोग्यप्रमिद्व्या परस्य तदुपरक्तबुद्धेरण्यभावात् । न च वरा-
दिना यत्र वेदार्थेणोचरं ज्ञानं तत्रागतिरिति वाच्यम् । तत्र
मानाभावात् । भावे वा तदन्यत्वेनापि प्रमितेर्विशेषणीय-
त्वत् । सत्यन्तं वेदममानार्थकस्मृतावतिव्याप्तिमिति शब्द-
जन्यत्वादि । ननु जन्यवाक्यार्थज्ञानजन्यत्वेनैव स्मृतिव्यव-
च्छेदाच्छब्दपदं व्यर्थं, न चेदानीमजन्यज्ञानप्रमिद्व्या जन्य-
पदव्यावर्त्याप्रसिद्धिरिति वाच्यम् । पौरुषेयत्वानुमाने ऽस्य
पक्षनिर्देशत्वेन तत्रोपरञ्जकस्यापि दानात् । अत एवेश्वरा-
नुमाने तथैव कृतम् । न च शब्दजन्यवाक्यार्थज्ञानत्वावच्छि-
न्नकारणताकत्वविरहो विवक्षितस्तेनैदानीतने वेदे नाव्याप्ति-
रित्यपि सूचितमिति वाच्यम् । शब्दजन्यवाक्यार्थज्ञानत्वेन
स्मृतिहेतुत्व मानाभावात् । तद्वेतुवाक्यार्थज्ञानं शब्दजन्य-
मित्यन्यदतत् । अन्येदानीतनवेदापे तथेन तस्य हेतुत्वे
ऽव्याप्तिरदवस्थादिति चेत् । अखण्डभावे वैशर्ष्याभावात् ।
अत एव वाक्यार्थपदमपि । यत्तु विषयतया शब्दजन्यश्चात्र-
ज्ञानजन्य धुनिकवेदाव्याप्तिवारणाय वाक्यार्थपदोपादानम् ।
न च सा तथापीति वाच्यम् । तत्र वाक्यार्थज्ञानस्याहेतुत्वत्, त-
द्विनपि सजातः यवेदश्च त्रिणस्तादृशवेदजननादिति । तत्र ।
उक्तन्ययेन स्मृतावपि तस्याहेतुत्वे तत्रातिव्यप्यपक्षः ।
यदा त्रिणेषे हेतुत्वं तदा तुल्यम् । अत एवाध्यापकवाक्यार्थ-
धीजन्यत्वेन सिद्धसाधनमुक्तम् । अयोग्यशब्दे ऽतिव्याप्तिवार-
णायान्यप्रमाणपदम् । वेदार्थानुमापकलिङ्गपरामर्शे ऽति-
व्याप्तेराह चरमशब्दपदम् । न च स्ताभे ऽव्याप्तिस्तस्य निर-
र्थकत्वेनाप्रमणत्वमिति वाच्यम् । तस्य वेदवाक्यत्वेनासंवा-
ह्यत्वात् । स च निरर्थको ऽपि गीयमानः पुण्यायेत्याहुः ॥

ननु स्मृतिवदिदानीतनवेदविशेषो ऽपि वेदजन्यधीजन्य
एवेति तत्राव्याप्तिः । शुभाद्युत्थितस्मृतावतिव्याप्तिश्च ।
किं च भगवत्कृतवेदव्याख्याने ऽतिव्याप्तिः । संकेतग्राहक-
भगवद्वाक्ये ऽत्यतिव्याप्तिः । दृष्टार्थेकायुर्वेदादावव्याप्तिः ।
तत्र मन्यन्ताभावात् । न च तस्य परमते वेदत्वनोभयसिद्धा-
दृष्टार्थकवेदमात्रस्य पक्षत्वमिति वाच्यम् । तथा सति सदि-

वेदार्थस्यानुमानादिविषयत्वे ऽप्यनुमानादेर्वेदोपजीवक-

धानैकान्तिकतापत्तेः । यदि च हेतुसंदेहेनैव तस्य दोषत्वं तदा वेदव्यक्तिविशेषस्यैव पक्षत्वेन सामञ्जस्ये सकलवेदसंश्लेषकनिश्चयनपत्तेः । अपि च वरादिजन्यवाक्यार्थज्ञानजन्य-स्मृतावतिव्याप्तिः । वेदसमानार्थके व्युत्क्रमेण शुकाद्युदीरिते ऽतिव्याप्तिश्चेति ।

अत्र ब्रूमः । नञ्ज्यत्यासेन शब्दाजन्यवाक्यार्थज्ञानवत्कण्ठतात्वाद्युच्चरितजातीयत्वं शब्दजन्येत्यादर्थः । साजात्य-मानुपूर्व्या बोध्यम् । यदि वरादिजन्यमपि वाक्यार्थज्ञानं तदा तदप्रयोज्यत्वमपि वाक्यार्थज्ञाने विशेषणम् । अत्र वाक्यार्थ-पदं स्मृतावतिव्याप्तिवारणाय । शब्दाजन्यत्वं च स्वविजातीय-शब्दाप्रयोज्यत्वं, तेन नान्यतरासिद्धिः, न वा ऽतिप्रसङ्गः । अस्मन्मते तु विजातीयपदमुपरञ्जकम् । एवं च नेदानींतन-वेदाव्याप्तिः । न च शुकाद्युच्चरितस्मृत्यादावतिव्याप्तिः । ईश्वरस्य तादृशवाक्यार्थज्ञानवत्त्वे ऽपि तदीयकण्ठाद्यनुच्च-रितत्वात् । शुकादेस्तादृशवाक्यार्थज्ञानवत्त्वाभावात् । अत एव व्युत्क्रमेण शुकाद्युच्चरिते ऽपि नातिप्रसङ्गः । सहस्रशाख-स्यापि वेदस्यापूर्वैव तात्पर्यम् । तदुक्तं, “वेदनाजनको वेदः” इति । वेदना चापूर्वप्रया । तथा चार्थपदस्य तात्पर्यविषय-परतया न दृष्टार्थवेदाव्याप्तिः । संकेतग्राहके च दृष्टार्थे वा-क्ये सत्यन्ताभावादेव नातिप्रसङ्गः । अदृष्टार्थकं च वेदभिव-मीश्वरेण प्रणीतमित्यत्र प्रमाणाभावः । तत्कृतस्यादृष्टार्थकस्य सर्वस्यैव वेदत्वमित्याहुः ॥

वस्तुनस्तु पक्षतावच्छेदकनिर्वचने तत्रातिव्याप्तिर्न दोषः । न चैवं सत्यन्तादेरतिव्याप्तिवारकस्य वैयर्थ्यं स्यादिति वा-च्यम् । तथा सति लौकिकवाक्यस्मृत्यादेरपि पक्षान्तर्भूतत्वे ऽंशतः सिद्धसाधनप्रसङ्गात् । संप्रदायमतेनैवास्याभिधानात् । अन्यथा वाक्यमात्रस्य पक्षत्वे पक्षतावच्छेदकैक्ये ऽंशतः सिद्ध-साधनानवकाशे ईश्वरसिद्धेः प्रत्यूहत्वात् । ईश्वरोक्तादृष्टार्थ-कवेदभिववाक्याभ्युपगमे तत्र पक्षतावच्छेदकस्यातिप्रसक्तावपि न कोपि दोषः । अत एव तत्कृतवेदव्याख्याने ऽप्यतिप्रसक्तिर्न दोषः ॥

अन्ये तु वेदाः केन चिद्व्याख्याता, महाजनपरिगृहीतत्वा-दित्यादीनां शब्दतदुपजीविप्रमाणातिरिक्तप्रमाणत्वादर्थपदस्य तात्पर्यविषयपरतया व्याख्यानस्य वेदतदर्थबोधबोधकभाव-तात्पर्यरूपाद्वेदव्याख्याने नातिप्रसक्तिरित्याहुः ॥

तच्चिन्त्यम् । तदनुमानस्य स्वसमानकारकप्रमित्यत्रन-कत्वेनातिप्रसक्तितादवस्थात् । अन्यथा वेदार्थस्यापि तादृशा-

त्वात् । स्मृतीनां भारतादि (३२) भागस्य च वेदसमाना-र्थकत्वे ऽपि शब्दजन्यधीजन्यत्वात्, वेदादर्थं प्रतीत्य तत्प्रणयनात् । (३३) सजातीयोच्चारणानपेक्षोच्चरित (३४) जातीयत्वं यौरुषेयत्वम् । (३५) आद्यभारतेपि तज्जा-तीयत्वान्न व्यभिचारः । अथ वा (३६) वेदत्वं सजाती-योच्चारणानपेक्षोच्चरितवृत्ति, (३७) प्रमाणतावच्छेदकवाक्य-

नुमानविषयतया ऽसंभव एव स्यादिति । प्रतिभादिना शूद्रा-दिभिरुच्चरिते वेदसमानानुपूर्वार्थे तादृशवाक्ये वेदत्वमस्त्ये-वेति तत्र तेषां प्रत्यवायो ऽपीति ध्येयमिति दिक् । (३२) भागस्य चेति । अदृष्टार्थकस्येत्यर्थः । दृष्टार्थकस्य सत्यन्तेनैव निरास इति भावः । साध्यमाह । (३३) सजातीयेति । स-जातीयपदं तादृष्यसिद्धये समानजातीयानुपूर्वार्थकशब्दपरम्, उ-च्चारणमनुसंधानं, वाक्यत्वं हेतुरेव वोच्चारणघटित इति न मौनिश्लोके व्यभिचारः । ननु योगिनेपि तथा संभवन्तीत्य-र्थान्तरमिति चेत्, न । प्रतिसर्गं तस्य नानात्वे गौरवादेकत्वे च तस्यैवेश्वरत्वात् । यद्यपि सरस्वतीसंवादादिना वरादिना च तथा संभवतीत्यर्थान्तरमेव । न च सहस्रशाखवेदस्य तादृ-शसंवादे मानाभाव इति वाच्यम् । एवमप्यंशतः सिद्धसाधनस्य दुरुच्छेदत्वात्, तथापि तद्विचत्वेन विशेषणीयम् । पद्यमान-भारतादौ संप्रदायमते हेतुनिश्चये साध्यसंदेहे संदिग्धानैका-न्तिकमिति जातीयपदम् ॥ केचित्तु तादृशकण्ठतात्वाद्युच्च-रितत्वं विवक्षितमिति पद्यमाने वेदे बाधो भारते च व्यभि-चार इत्यत उक्तं (३४) जातीयेति । (३५) आद्येति । तथा-विधानुपूर्वार्थकत्वमेव सजातीयत्वं, न तु भेदघटितं साजात्यं निष्ठार्था वा विवक्षित इति भावः । (३६) वेदत्वमिति । यद्यप्यत्रापि देववशसंपन्नसंवादाद्युत्पन्नवेदवृत्तितया ऽर्थो-न्तरं तथापि तद्विचत्वेन विशेषणीयम् । एतदस्वरसेनैवाधि-मानुमानमित्याहुः ॥ (३७) प्रमाणतेति । ननु प्रमाणताव-च्छेदकत्वं यदि प्रमाणमात्रवृत्तित्वं तदेदानींतनवेदत्वे व्यभि-चारः । अथ तदवच्छिन्तिप्रत्ययजनकत्वम्, इदानींतनवेदत्वं च न तथा, किं तु वेदत्वमात्रं लाघवात्, तदा ऽसिद्धिः । त्वदुक्तरीत्या स्मृतिसाधारणस्यैव रूपस्य लाघवेन तथात्वे शब्दजन्यवाक्यार्थज्ञानाजन्यत्वघटितवेदत्वस्यातथात्वापत्तेः । प्रमाणशब्दत्वमेव वेदत्वमिति तस्यैव तदनवच्छेदकत्वाच्चेति चेत्, न । स्वाश्रयसजातीयानुपूर्वार्थव्यापकधर्मस्य विवक्षित-त्वात् ॥ केचित्तु प्रमाणतावच्छेदकत्वं महाजनपरिगृह्यता-वच्छेदकत्वमिति । तच्चिन्त्यम् । महाजनपरिगृह्यतावच्छेद-कत्वं यदि तत्परिगृह्यमात्रवृत्तित्वं, तदोक्तव्यभिचारात्तादव-

धर्मत्वात्, स्मृतित्ववत् । यद्वा (३८) वेदाः (३६) शब्दाजन्य (४०) वाक्यार्थगोचरयथार्थज्ञानजन्याः, प्रमाण-शब्दत्वात्, (४१) भारतवत् । न च पठ्यमाने वेदे बाधे (४२) भारते मन्वादिस्मृतौ च व्यभिचारः । (४३) तेषां द्विकर्तृकत्वात् । (४४) तादृशज्ञानजन्यजातीयत्वं वा साध्यम् । (४५) तत्राप्येतदभावादेव वेदे ऽपौरुषेयत्वव्य-वहारात् । नन्वप्रयोजकमिदं, वाक्यार्थगोचरयथार्थज्ञान-पूर्वकत्वमेव शब्दप्रामाण्ये तन्त्रं, न तु तादृशज्ञानस्य शब्दाजन्यत्वमपि, गौरवात् । (४६) अन्यथा वेदे ऽपि तव द्विकर्तृकत्वेन प्रामाण्यं स्यात्, लोके तथा दर्शनात् । (४७) एवं चानादिमीमांसासिद्ध्यन्यायेनावगततात्पर्यद्वे-दादर्थं प्रतीत्य पूर्वपूर्वाध्यापकेनोच्चारिताद्वेदादुत्तरोत्तरस्या-ध्ययनं तदर्थप्रतीतिरित्य (४८) नादितैव । अतः किं स्व-तन्त्रपुरुषेण, तत्प्रयोजनस्य परतन्त्रादेव सिद्धेः । (४९) किं च पूर्वकालो न वेदशून्यः, कालत्वाद्, वर्तमानकाल-स्यम् । यदि च तदवच्छित्तिप्रत्ययजनकत्वं, तच्च नेदानीं-तनवेदत्वे, गौरवात्, तदा पूर्वन्यायेनासिद्धिरिति । (३८) वेदा इति । पूर्वन्यायेन योगिज्ञानादिकमादाय नार्थान्तरम् । अध्या-पकज्ञानजन्यत्वेनांशतः सिद्धसाधनवारणायाह । (३९) शब्दा-जन्येति । शब्दाप्रयोज्येत्यर्थः । व्याप्तिग्रहार्थे शब्दपदम् । अध्यापकानुपूर्व्यादिज्ञानजन्यत्वेनार्थान्तरवारणायाह । (४०) वाक्यार्थगोचरेति । ईश्वरे भ्रमसिद्धावपि नेष्टसिद्धिरिति तादृ-ष्यसिद्धये यथार्थपदम् । (४१) भारतवदिति । प्रत्यक्षमूलका-द्यभारतवदित्यर्थः । (४२) भारते । भारतविशेषे । (४३) तेषामिति । पक्षसमत्वाच्च दोष इति भावः । एवं चैतन्मते यत्किंचिद्वेदव्यक्तिविशेषपक्षत्वे ऽपीष्टसिद्धिरिति ध्वनितम् । (४४) तादृशेति । शब्दाजन्यवाक्यार्थज्ञानेत्यर्थः । नन्वेवमपि मन्वादिस्मृतौ व्यभिचार एव । यदि चाधुनिकमतेनेदं, तत्र च पक्षसमे व्यभिचारो न दोषस्तदा जातीयत्वघटितसाध्यवै-यर्थ्यमिति चेन्नैवम् । संप्रदायमतेनैवेदम् । साध्ये शब्दपदं सजातीयशब्दपरम्, अतो नोक्तव्यभिचार इति । नन्वेवम-पि पौरुषेयत्वं न सिद्धमित्यत आह । (४५) तत्रापीति । तथा चैतदेव पौरुषेयत्वमिति भावः । नन्वन्यत्र तथा दृष्ट-त्वाद् वेदे ऽपि तथा स्यादित्यत आह । (४६) अन्यथेति । दर्शनमात्रपुरस्कारइत्यर्थः । एवमपि कथं नेश्वरसिद्धिरित्यत आह । (४७) एवं चेति । नन्वेवमनवस्येत्यत आह । (४८) अनादितैवेति । नन्वनादितैवासिद्धेत्यत आह । (४९) किं चेति । ननु वेदशून्यः प्रलयादिकालो यदि पक्षत्वेनाभि-म-

वत् । (५०) न चांशे बाधोऽंशे चाश्रयासिद्धिः, (५१) अंशत्वेनानुपादानात् । (५२) पूर्वकालो न वेदशून्य इत्युद्देश्यप्रतीतिरसिद्धेर्नांशतः सिद्धसाधनम् । (५३) तथा पूर्वकालीनं वेदाध्ययनं (५४) गुर्वध्ययनपूर्वकम्, (५५) अ-ध्ययनत्वाद्, इदानींतनाध्ययनवत् । न च लिप्यनुमित-वेदाध्ययनेन व्यभिचारः । लिपेरप्यध्ययनपूर्वकत्वात् । (५६) न चैवं भारताध्ययनमपि तथा स्यात् । (५७) तस्य भारतादावेव व्यासादिकर्तृकत्वेन कथनादिति । उच्यते । वेदप्रामाण्याधीनं तत्प्रामाण्यमित्या (५८) त्मा-श्रयः । न च पूर्ववेदप्रामाण्याधीनमुत्तरवेदप्रामाण्यमिति व्यक्तिभेदमादाय नात्माश्रय इति वाच्यम् । एवं तत्पूर्व-स्यापि तत्पूर्वप्रामाण्यात् प्रामाण्यमित्यनवस्थानात् । (५९) अनादित्वादयमदोष इति चेत् । न । मूलभूतप्रमाणान्त-राभावादन्धपरम्परापातात् । स्वतःप्रमाणं वेद एव सर्वत्र वेदे मूलमिति चेत् । न । सर्वेषामेव परवेदापेक्षत्वेन स्वतः प्रमाणत्वाभावात् । (६०) अत एवाचारात् स्मृतिः स्मृतेराचार इत्यत्र विश्वासबीजपरानपेक्षमूलभूतप्रमाणा-भावादन्धपरम्पराभयेन तत्र वेदमूलकत्वकल्पना । (६१) अनादिमहाजनपरिग्रहादनादिवेदप्रवाहप्रामाण्यावधारणेपि तस्तदा बाधः, यदि च वेदवानेव कालस्तदा सिद्धसाधनं, तथा च संदेहघटितपक्षत्वाभावादाश्रयासिद्धिरित्याशङ्क्य नि-राकरोति । (५०) न चेति । (५१) अंशत्वेनेति । अन्यथा साध्यतदभाववतः पक्षत्वइत्यादिना ऽनुमानमात्रोच्छेद इति भावः । नन्वेवमप्यंशतः सिद्धसाधनं स्यादेवेत्यत आह । (५२) पूर्वति । पक्षातिरिक्तस्यैव दृष्टान्ततेत्यभिप्रेत्य पूर्वपदम् । वे-दाध्ययनस्याप्यनादित्वं साधयति । (५३) तथेति । सर्वान्तरवे-दाध्ययनपूर्वकालत्वेन सिद्धसाधनमित्यत उक्तं, (५४) गुर्विति । स्वरूपनिर्वचनं तदित्यन्ये । (५५) अध्ययनत्वाद्, वेदाध्ययनत्वा-दित्यर्थः । प्रातिभवेदाध्ययनादन्यत्वेन विशेषणीयं, तेन न व्य-भिचारः । प्रतिबन्दीमाशङ्कते । (५६) न चैवमिति । (५७) तस्ये-ति । भारतस्येत्यर्थः । तथा च बाधाच्च तथेति भावः । (५८) आत्माश्रय इति । वेदजन्यवाक्यार्थप्रमाया एव वेदजन्यप्रमा-हेतुत्वादित्यर्थः । (५९) अनादित्वादिति । बीजाङ्कुरवदिति भावः । (६०) अत एवेति । यत एव परापेक्षत्वेन न स्वतः प्रामाण्यमत एव स्मृत्यादावन्धपरम्पराभयेन मूलत्वेन वेदः कल्प्यतइत्यर्थः । नन्वन्यपरम्परायाता ऽप्रामाण्यशङ्कैव, सा च महाजनपरिग्रहादेव निरस्येत्यत आह । (६१) अनादीति । प्रामाण्यनिर्वाहकाभावे जातमपि प्रामाण्यावधारणमप्रामाण्य-

तन्निर्वाहकेतरानपेक्षमूलभूतप्रमाणाभावेनानाश्वास एव । अन्यथा स्मृत्याचारयोरप्येवं प्रामाण्यावधारणे प्रमाणान्तरमूलकल्पना न स्यात् । (६२) तस्मादाश्वासबीजपरानपेक्षेश्वरप्रत्यक्षमूलकत्वादेव वेदस्य प्रामाण्यं महाजनपरिग्रहादवधार्यते । एतेनानुमानमपि निरस्तम् । (६३) मूलभूतप्रत्यक्षं विना वेदप्रामाण्यानुपपत्त्या साध्याभावसिद्धौ बाधात् । (६४) ननु वेदो न पौरुषेयो ऽस्मर्यमाणकर्तृकत्वादिति बाधकमस्त्विति चेत् । न । (६५) कपिलकणादगौतमैस्तच्छिष्यैश्चाद्यपर्यन्तं वेदस्य सकर्तृकत्वस्मरणस्य प्रतीयमानत्वात् । न च (६६) मूलभूतानुभवाभावात्स्मरणानुपपत्तिः । पौरुषेयत्वानुमानादेवानुभवात् । अस्मरणमेव तत्र बाधकमिति चेद्, न । एवं सत्यस्मरणाननुभवयोरन्योन्याश्रयात् । अग्रे तदर्थस्मरणभावे ऽपि प्रमाणस्यानुभावकत्वात् । नहि भाविस्मरणमपेक्ष्य प्रमाणमनुभावकम् । (६७) “तस्मात्तपस्तेपानाञ्चत्वारो वेदा अजायन्त” “ऋचः सामानि जज्ञिरे” इति कर्तृश्रवणाच्च ।

शङ्काऽऽस्कन्दितमेवेत्यर्थः । प्रामाण्यानुमितिहेतुव्याप्तिज्ञाने ऽप्यप्रामाण्यशङ्कया तदवधारणमेव नेत्यर्थ इत्यन्ये । एवं च पूर्वोक्तानुमाने तर्को ऽयमिति भावः । (६२) तस्मादिति । ननु यदि निर्वाहकाभावे प्रामाण्यावधारणं महाजनपरिग्रहादपि नास्ति तदा प्राक् प्रमाणशब्दत्वमपि दुर्यहम् । तथा च पक्षहेत्वोरसिद्धिः । तस्मादनन्यगत्या महाजनपरिग्रहादेव प्रामाण्यावधारणं स्वीकरणीयम् । तथा च कुतो ऽन्यपरम्परा । लाघवाच्च यथार्थवाक्यार्थज्ञानादेव प्रामाण्यम् । स्मृत्याचारस्थले ऽप्यविनाभावाच्चेदमनुमानमित्यग्रे स्फुटमेवेति चेत्, मैवम् । प्रलये पूर्ववेदोच्छेदादीश्वरप्रत्यक्षमूलकत्वादेव प्रामाण्यं वेदस्य प्रलयवेदानित्यत्वादिकं च साधयिष्यते, तदवष्टुम्मेन चैतदुक्तमिति ध्येयम् । अत एव स्मृत्याचारयोरपि तत एवेश्वरप्रणीतवेदमूलकत्वमिति वक्ष्यति । अनुमानं पूर्वकाल-इत्यादि । एतेनेत्यस्यातिदेश्यमाह । (६३) मूलेति । ईश्वरप्रत्यक्षोत्तरकालीनत्वेन नानादित्वमिति भावः । सत्प्रतिपक्षं शङ्कते । (६४) नन्वेति । स्वरूपासिद्धत्वेन हीनबलत्वाद् न तथात्वमित्याह । (६५) कपिलेति । (६६) मूलेति । तथा च नासिद्धिरिति भावः । इतो ऽप्यसिद्धिरित्याह । (६७) तस्मादिति । यद्वा ऽनुभवोत्पत्तौ प्रकारान्तरमाह । तस्मादिति । वेदपौरुषेयत्वपक्षे वेदमपि प्रामाण्यमिति । तस्मादिति-

“प्रतिमन्वन्तरं चैषा श्रुतिरन्या विधीयते” इत्यादिकर्तृस्मरणानुपपत्तिः । पौरुषेयत्वे बाधकं विना (६८) ऽर्थवादमात्रत्वस्य वक्तुमशक्यत्वात् । (६९) स्वयंभूरेष भगवान्वेदो गीतस्त्वया पुरा । शिवाद्या ऋषिपर्यन्ताः स्मर्तारो ऽस्य न कारकाः ॥ इति महाभागवतपुराणीयवाक्यस्य (७०) श्रुतिविरोधेना(७१)न्यच तात्पर्यात् । न च कार्यपरमेव प्रमाणम् । कर्तृस्मरणस्य (७२) सर्वत्राविध्यर्थत्वात् । (७३) सकर्तृत्वार्थवादस्य स्वर्गनरकार्यवादस्येश्वरमुपासीतेति विधिषेष्टत्वाच्च । (७४) साधयिष्यते च सिद्धार्थस्य प्रामाण्यम् । न चै (७५) वमानन्दो ऽपीश्वरे स्यादिति वाच्यम् । (७६) तत्र मानान्तरविरोधात् । (७७) पुरुषस्य भ्रमप्रमादादिभूयिष्ठत्वेन वेदे ऽनाश्वास इति चेत्, न । धर्मशाहकमानेन (७८) नित्यसर्वज्ञत्वेन सिद्धे तत्र दोषाभावादिति । ननु तथा ऽप्यप्रयोजकं पौरुषेयत्वानुमानं, नित्यनिर्दोषत्वेनैव तत्प्रमाणत्वोपपत्तेरिति चेत्, न । वर्णानामनित्यत्वेन तत्समूहस्य सुतरामनित्यत्वात् । न च (६८) अर्थवादमात्रत्वस्येति । स्तुतिमात्रत्वस्येत्यर्थः । बाधकमाशङ्कते । (६९) स्वयंभूरिति । (७०) श्रुतीति । औदुम्बरीं स्पृष्ट्वा द्वायतीति प्रत्यक्षश्रुतिविरोधेन सर्वौदुम्बरीं वेष्टयितव्येति स्मृतेर्यथा यथाश्रुतार्थबाधः कल्प्यते तथेहापीत्यर्थः । (७१) अन्यत्रेति । विशिष्यास्मदाद्यनुभूयमानजन्मसमयशून्यत्वमेव स्वयंभूत्वम् । गीतः, प्रणीतः । शिवाद्यास्तत्प्रणीतवेदस्मर्तारः परं न कारकाः, न स्वतन्त्रकारका इत्यादावित्यर्थः । शिव ईश्वरभिन्न एव । अतद्गुणसंविज्ञानो वा बहुब्रोहिरित्याहुः । (७२) सर्वत्रेति । तथा च रघुकाव्यादेरपि अस्मर्यमाणकर्तृकत्वेनाकर्तृकत्वं स्यादिति भावः । ननु तत्र मानान्तरमप्यस्तीत्यत आह । (७३) सकर्तृकत्वेनेति । कार्यपरमेव प्रमाणमित्यसिद्धमित्यत आह । (७४) साधयिष्यते चेति । (७५) एवम् । सिद्धार्थस्यापि प्रामाण्ये । “नित्यं विज्ञानमानन्दं ब्रह्म” इति श्रुतेरित्यर्थः । (७६) तत्रेति । आनन्दस्य धर्मजन्यत्वनियमशाहकमानविरोधादित्यर्थः । आनन्दश्रुतिश्च संसारिपरिति भावः । विपरीतमनःश्वासमाशङ्कते । (७७) पुरुषस्येति । (७८) नित्येति । नित्यत्वे सति निर्दोषत्वं प्रामाण्यप्रयोजकं, विसंवादिशुकादिवाक्ये निर्दोषत्वेपि नित्यत्वाभावाद्विशिष्टव्यतिरेक इति वदन्ति । तत्र । एवं हि लौकिकवाक्यस्य प्रामाण्यं न स्यादित्यत्वात्, तस्माच्चित्यत्वं

तदसिद्धम् । (७६) तथाहि, वर्णात्मकशब्दो ऽनित्यः, समवेतत्वे सत्युत्पत्तिमत्त्वात्, घटवत् । (८०) न च हेत्वसिद्धिः । उत्पन्नो गकारो हट्टायामुत्पद्यमानोस्ति कोलाहल इति प्रत्ययात् । न च व्यञ्जकाभावात् प्रागनुपलब्धस्योपलब्धिमात्रं तस्य । उत्पन्नो गकार इति प्रत्ययात् । न चायं (८१) मौपाधिकः । (८२) अन्योत्पत्तावगृह्यमाणायामपि तदनुभवात् । न च स्मर्यमाणारोपो, बाधकाभावात् । (८३) अन्यथा घटोत्पत्तिरपि न सिद्धेत् । (८४) यत्तु श्रोत्रानुविधानात् (८५) पदं शृणोमीत्यबाधितानुव्यवसायाच्छ्रोत्रादन्येन गृहीतुमशक्यत्वात् श्रोत्राद्यैवानुपूर्वी, (८६) सा च घसमानकालप्रागभावप्रतियोगित्वं ऽस्येति, प्रागभावप्रतियोगित्वमुत्पत्तिमत्त्वं वर्णस्य प्रत्यक्षमिति, तन्न । (८७) घटज्ञाना-

निर्दोषत्वे हेतुतयोक्तम् । अनित्यस्यैव वक्तृदोषसंभवादिति । विसंवादिशुकादिवाक्ये योग्यताभ्रमस्यापि दोषत्वाच्चिर्दोषत्वमेव नास्तीत्यत्र तात्पर्यम् । एतन्मते आनुपूर्वीविशिष्टवेदस्य नित्यत्वम् । अन्यथा वर्णनित्यत्वाभ्युपगमे लौकिकवाक्यमनित्यं वेदो नित्य इति विभागो न स्यादिति ध्येयम् । (७९) तथाहीति । वर्णात्मक इति संप्रदायमतेनांशतः सिद्धसाधनवारणाय वर्णपदवाच्यपक्षताभिप्रायेण रूपादिना ऽर्थान्तरं मा भूदिति शब्दपदम् । अनित्यत्वं च ध्वंसप्रतियोगित्वं, ध्वंसत्वं च ध्वंसपदवाच्यत्वं, तेन न परमते ध्वंसाप्रसिद्ध्या साध्याप्रसिद्धिः । सत्यन्तं स्वमतावष्टम्भेन तदुक्तवर्त्यध्वंसस्य परैरनङ्गीकारात् । (८०) न चेति । उत्पत्तिमत्त्वासिद्ध्या विशिष्टहेत्वसिद्धिरित्यर्थः । (८१) औपाधिक इति । भ्रम इत्यर्थः । अनुभूयमानारोपो नायमित्याह । (८२) अन्येति । (८३) अन्यथेति । यदि बाधकं विना ऽप्युत्पत्तिप्रत्ययो भ्रमस्तदेत्यर्थः । एकदेशिनो हेत्वसिद्धद्वाराभाशङ्क्यनिराकरोति । (८४) यत्त्विति । (८५) पदमिति । आनुपूर्वीविशिष्टस्यैव पदत्वादिति भावः । (८६) सा चेति । नहि तत्तद्वर्णमात्रमानुपूर्वी, जराराज्ज्यादावविशेषप्रसङ्गादिति भावः । एवं चोपनीतं कालादि भासते, प्रागभावश्च श्रोत्र इत्येकदेशमादाय श्रोत्राद्यैवेत्युक्तमिति ध्येयम् । ज्ञानसामान्यसामशीमर्यादया ऽनुपनीतापि कालादिभासतइत्यन्ये । (८७) घज्ञानेति । मौनिश्लोकानुरोधादिति भावः । नन्वीश्वरोक्तवेदे का गतिस्तज्ज्ञानस्यकत्वनानन्तयाभावादिति चेत्, न । ज्ञानन्तयमव्यवधानं, तस्य च स्वास्मिन्नपि

नन्तरज्ञानविषयत्वं ऽस्यानन्तर्यं तयोरानुपूर्वी, सा च (८८) मनसैव गृह्यते, घटपटज्ञानयोरिव, (८९) तदुपनीता च श्रोत्रविषयः ॥

सत्त्वादित्येके । परमतेनोक्तत्वादित्यपरे । ननु तथापि यन्त्रोत्थिते बधिरोक्ते वाक्ये केनाप्यश्रुते कथमानुपूर्वीति चेत् । न कथं विदित्येके । तद्वोग्यत्वादित्यपरे । यदप्यस्याः श्रोत्राद्यैवेति नानिष्टं, तथापि श्रोत्राद्यैवेति परोक्तमसहमान आह । (८८) मनसैवेति । तर्हि पदं शृणोमीति कथमित्यत आह । (८९) तदुपनीता चेति । यदपि तदुपनयपर्यन्तं क्षणिकचरमवर्णं एव न स्थिर इति विशेष्याभावे कथं श्रोत्रविशिष्टधीस्तथापि वीचीतरङ्गन्यायेन नानावर्णोत्पत्त्या चरमवर्णं पूर्ववर्णघटितसंबन्धेन विशेषणज्ञानोत्पत्त्या स्मर्यमाणानुपूर्वीविशेषणकविशिष्टधीसामन्या वा तथा संभव इत्याहुः ॥

॥ अथ गोपाललीलाख्यकाव्यस्य ॥

॥ अष्टादशसर्गारम्भः ॥

संवर्तघोरघनघोषणभीषणोऽथ
ध्वानः शरासनविकर्षणभङ्गजन्मा ।
मङ्गु न्यविचत हठादिव पाटयिष्यन्
वक्षस्तटं क्षितिपतेः श्रुतियुग्ममार्गे ॥ १ ॥
बाहूतरङ्गमतिमङ्गलमङ्गयुग्मं
गङ्गापतङ्गतनयाजलसङ्गमेव ।
मत्वा परे नृपभटाः परमारभट्या
मङ्गु तमेत्य फलमापुरपूर्वमाशु ॥ २ ॥
आसाद्यतां त्वरितमाद्रियतां स सम्य-
गाबध्यतां दृढमपाक्रियतामुतेति ।
तान् जल्पतः सपदि तावपि धन्वखण्डा-
वादाय जघ्नतुरतुल्यबलौ बलेशौ ॥ ३ ॥
आरुह्य हर्म्यमतितुङ्गमथारुह्यः
स्वर्गस्य मार्गमिव वीक्षितुमक्षतारिः ।
कंसो बलं प्रहितवानतिभूरि तत् तौ
विघ्नं निजघ्नतुरिवेश्वरकर्मणा द्राक् ॥ ४ ॥
यदप्यशस्त्रनिहतं तदपि क्षणेन
त्यक्तासु मुक्तिपथमाशु विनिन्यतुस्तौ ।

कुचैनयोर्बत मिदा विजगन्निदान-
 भूतात्मनोः स्वपरतामतिमूलमच ॥ ५ ॥
 विच्छेदनेच्छलिततच्छिरसां कृलात् ता-
 वुच्छालनां विदधताविव कन्दुकानाम् ।
 हर्म्यान्निरीक्ष्य नुनुवुर्महदुग्रकर्म
 शर्माण्यवाप मथुरापुरवासिवर्गः ॥ ६ ॥
 रिक्ताद्गुनुर्मखगृहादथ निर्गतौ तौ
 साकं निजैरहितहेतिभिरक्षताङ्गैः ।
 दृष्ट्वा श्रुतादुतकथा जनतेतरापि
 वीक्ष्य स्वरूपममराविति मन्यते स्म ॥ ७ ॥
 रथ्यामथो समुपगत्य पथा पुरस्थ
 तौ चेरतुस्त्रिदिवसंपदमीक्षमाणौ ।
 पुष्पेणनाभिघनसारपटीरवीथी-
 सौरभ्यसंभृतिभृता मरुतातितुष्टौ ॥ ८ ॥
 सायन्तनाः सुरभयः शिशिराः समीरा
 मन्दं ववुः श्रममहर्जनितां क्षिपन्तः ।
 प्राणानिला इव रणेऽभिमुखं व्यसूनां
 प्राप्ताः प्रवेष्टुमनयोर्वदनेन्दुबिम्बम् ॥ ९ ॥
 निर्णीय कंसवधमप्यचिरेण धन्व-
 ध्वंसेन चापगृह्णन्निभटक्षयाच्च ।
 द्वीपान्तरस्थितजनाय सहस्रभानु-
 राख्यातुकाम इव वृत्तमगात् कुतश्चित् ॥ १० ॥
 धाम्नां निधावपि गतेऽस्तमयं गभस्ति-
 मालिन्यशाघमथनस्य रुचैव रथ्याः ।
 प्राप्ताः प्रकाशमिह किंनु विचिचमेत-
 द्वासैव विश्वमखिलं खलु यद्विभाति ॥ ११ ॥
 शश्वत् कृतेन विधिना श्रवणादिनापि
 योगीन्द्रचक्षुरपि यं न करोति साक्षात् ।
 तद् ब्रह्म वीक्ष्य मथुरापुरवासिनस्ते
 मुक्ता इव प्रमदपूर्णतया बभूवुः ॥ १२ ॥
 दम्भोलिदण्डनिभमुत्सवि धन्वखण्ड-
 द्वन्द्वं दधद्यमल्लायविषाणभीमम् ।
 कंसाभिलाषतस्मभञ्जनलब्धदाह-
 कर्णं स्वविक्रमकुटाङ्गुरसाम्यकाम्यम् ॥ १३ ॥

सायन्तनं सपदि ताः प्रतिकर्मणोऽपि
 निर्माणमाशु परिहृत्य मिलद्गवाक्षाः ।
 भूयोऽनुरथ्यमबलाः शतशः समीयु-
 र्भातृद्वयं पुरुषरत्नमुदीक्षितुं तत् ॥ १४ ॥
 युग्मम् ।
 मन्दं मिथो जगदुरित्यमथेक्षमाणा
 जाताः कृतार्थजनुषो वयमेनमेक्ष्य ।
 याः शीलयन्ति वदनाम्बुजमस्य नित्यं
 गोप्यस्तदीयसुकृतानि कथं वदामः ॥ १५ ॥
 अस्यैव सेवकतया चिदिवं भुनक्ति
 शक्रश्चिराय निजधाम पितामहश्च ।
 जानन्नपि स्वजनतानिधनेन देवं
 कृष्णं कथं भजति भोजपतिर्न मूढः ॥ १६ ॥
 धृष्टो रणे भवति मेष इवैष राजा
 यस्मात् सदा विमुखतामयमेति युद्धे ।
 तच्चैव चिचमयमादृतकृष्णवर्त्मा-
 प्यासीद्विराय यदनादृतकृष्णवर्त्मा ॥ १७ ॥
 तद्भाम यदुरणिमण्डलमम्बरं च
 व्याप्तं दिशो दश विभासयति स्वभावात् ।
 कृद्वातविग्रहममुं पुरुषं पुराणं
 विद्वस्ततः क्व नु मनुष्यजनेः प्रमेयम् ॥ १८ ॥
 क्षाम्येदपि स्वचरणग्रहणेन यस्तं
 पूर्वापराधमयमात्मनिवेदनेन ।
 तस्येहते बत हरेर्हृतधीर्नियत्या
 तन्मन्महे जगति कालगतिं दुराशाम् ॥ १९ ॥
 कुलकम् ।
 रथ्यास्विति श्रुतिसुखा बलदेवकृष्णौ
 श्रुत्वा मुहुः पुरपुरन्धिगिरः प्रहृष्टौ ।
 पौराङ्गनाः सकृद्वर्णं दृशमापयन्तौ
 यातः स्म तौ स्वशिखरं सहितौ सुहृद्भिः ॥ २० ॥
 गोपीभिर्हृतमशेषमवाप्य कृष्ण-
 दृष्टिप्रसादमकथि स्वजरत्नपुरस्तात् ।
 प्रादर्श कंसधनुषः शकलद्वयं तत् ।
 ताभ्यां पुरो निजजनस्य यशोऽङ्कुराभम् ॥ २१ ॥

दृष्टं पुरे कुतुकमेतदिति ब्रुवद्भिः
 साकं स्वकैः स्वचरितान्यनुवर्णयद्भिः ।
 धोताङ्गिरुष्णपयसाभ्यवहृत्य सार्धं
 रामेण तूर्णमशयिष्ठ स पूर्णबोधः ॥ २२ ॥
 वज्राहतप्रभ इवासहनश्चिराय
 श्रुत्वा स्वधन्वगृहर्तृभटक्षयं च ।
 कंसस्तथा स रजनीं समजागरीत् तां
 दीर्घां सुषुप्तमगमद्विवसे यथायम् ॥ २३ ॥
 स द्वित्वमैक्षत दिवि ग्रहतारकादेः
 शुश्राव घेषमपि नाशु समीरणस्य ।
 नालोकयन्नजपदानि महीतले च
 न स्मेक्षते किल शिरो मुकुरादिकेऽपि ॥ २४ ॥
 पीतप्रभामचकलच्च महीरुहेषु
 स्वच्छायमाकलितरोकमलोकत द्राक् ।
 प्रेतैः समागममपि स्वसुखाप्रिकाले
 यानं खरेण विषभक्षणीक्षते स्म ॥ २५ ॥
 यस्तः स कालफणिना किल जागरादौ
 दृष्ट्वा निमित्तमपरं प्रथमोदितं च ।
 कृष्णा जिघांसुरजनीति भयादुरन्तां
 चिन्तामवाप निजमृत्युदृगेष पापः ॥ २६ ॥
 जेष्यन्तमीशमहितं सहितं सपत्नै-
 र्भास्वान् दिदृक्षुरिव पूर्वगिरैरुदस्थात् ।
 कंसो विकर्तनमुदीतमुदीक्ष्य मल्ला-
 नुल्लासिनः समजुहावदथाहवच्चान् ॥ २७ ॥
 भेर्यादितूर्यनिकरेषु नदत्सु रङ्गे
 नर्दत्सु मल्लपरिषत्प्रवरेषु दोर्भिः ।
 कंसानुगा वसनवर्णविचित्रकेतु-
 सकृतेरणैरलमकार्षुरतीव मञ्जान् ॥ २८ ॥
 स्तम्भच्छदादिसमवर्णपटस्फुटाङ्गै
 रम्भामहीरुहमनोहरपञ्चजालैः ।
 ताम्बूलचन्द्रमृगनाभिविलेपधूपै-
 र्नानाविधास्तरणशालिभिरासनेश्च ॥ २९ ॥
 युग्मम् ।
 कैलासशृङ्ग इव सदुचिनन्दितोऽथ
 मञ्जे महाऽर्हश्चिरास्तरणार्हणाढ्ये ।

गङ्गातरङ्गनिभचामरवीज्यमानः
 कंसो विषादत उपाविशदुःप्रमूर्तिः ॥ ३० ॥
 पौरान् जनान् क्वचन जानपदान् स मञ्जु-
 राजौ न्यवीविशदनुक्रमतो द्विजादीन् ।
 राज्ञः स्वपार्श्वयुगले परिचर्ययाप्रा-
 नत्यन्तिके च हितमन्त्रिगणं निजास्त्रम् ॥ ३१ ॥
 वाराङ्गनाः सनिजगायनभृत्यवर्गा
 मञ्जुषु सार्गलतया न्यविशन्त हृष्टाः ।
 सद्वन्दिभूतगणचारणवैणिकाद्या
 विद्याविशेषविदिता मुदिताः कुतश्चित् ॥ ३२ ॥
 कैलासकूटसदृशाः परितः शरैर-
 मुच्चावचप्रचुरचन्दनचर्चयाढ्याः ।
 तत्रासते स्म सदङ्कृतयः स्वरङ्गे
 चाणूरमुष्टिकमुखा निकटे नृपस्य ॥ ३३ ॥
 आस्फोटितोद्भूतभुजस्फुटदीर्घदर्प-
 स्फूर्तिस्फुरत्तरमुखाः शलतोसलाद्याः ।
 सूक्ष्मभिन्नद्वचतु कुलिपाणयः स्वं
 प्राणसिन्धुर्गुरुमुदरकरा महोयाः ॥ ३४ ॥
 नन्दादयोऽपि विरसंचितगोरसाद्यान्
 कुम्भान् निवेद्या नृपतेरुपदां पुरस्तात् ।
 आनम्य सम्यगवनीशमनादरेण
 पश्यन्तमासत शनैः क्वचिदेकमञ्जे ॥ ३५ ॥
 रम्या सभा बलरिषोरिव सा चिराय
 चेलोक्त्यनाथमनवाप्य कृतप्रतीक्षा ।
 दम्भेन मल्लबलदुन्दुभिघोषणस्य
 स्वं नायकं हरिमिव ह्वयति स्म तूर्णम् ॥ ३६ ॥
 निन्दां निजां जगति मातुलघातपापात्
 संशोध्य पूर्वदितिजक्षयधन्वभङ्गैः ।
 दर्पोल्लसत्प्रबलमल्लमहध्वनीनां
 तुष्टः श्रुतेः सहबलो हरिराजगाम ॥ ३७ ॥
 कंसापकीर्तिमिव मूर्तिमतीं स रङ्ग-
 द्वारे मतङ्गजमलोकत शैलकल्पम् ।
 आधोरणं स्वमभि तं प्रणुदन्तमुच्चै-
 राह स्म सस्मयमिति प्रतिबद्धवासाः ॥ ३८ ॥

रे हस्तिपाल सरणिं किमु नौ रुणत्सि
 दन्ताबलं त्वमपसारय वर्त्मनेऽस्मात् ।
 नो चेद्वन्तमिभमप्यहमन्तकस्य
 कर्तातिथिं किमु तिथीः कतिचिन्न जीवेः ॥ ३६ ॥
 श्रुतवानिति दैत्यवैरिणः
 स गिरं द्रागजमुग्रमभ्यमुम् ।
 क्षयवात इवाञ्जनाचलं
 नुदति स्माशु करीन्द्रपालकः ॥ ४० ॥
 अभ्यधावदथ वेगतः करी
 तं द्रुतं निजकरेण चायहीत् ।
 पुष्कराद्विगलितोऽलिपङ्क्तिवत्
 तं पदेषु हतवान् न्यलीयत ॥ ४१ ॥
 स जंगमं गिरिमिव हस्तिपुंगवं
 प्रजिघ्रतं भुवमविभाव्य शार्ङ्गिणम् ।
 अतिक्रुधं मृधमधि लब्धविक्रमं
 करे हरिर्विनिहतवान् विनिर्गतः ॥ ४२ ॥
 अदम्भनागसंभवप्रणीतकुम्भसंभृतिं
 प्रवृत्तकंसयामिनीमुखस्फुरन्तमोनिभम् ।
 इभं तमन्तिके हरिश्चरन्तमाशु धन्वनां
 चकर्षे पञ्चविंशतं सलीलमातवालधिः ॥ ४३ ॥
 अमर्षणं क्षोभमवापितं गजं
 गलन्मदं देहविवर्तनोद्यतम् ।
 अबिभ्रमन्मद्भु स वामदक्षिण-
 प्रकर्षणैर्बालमिवाखुमर्भकः ॥ ४४ ॥
 पुनरपि हरिः पुच्छे धृत्वा तथेभमबिभ्रम-
 द्बहु कुवलयपीडश्चक्राकृतिः समभूद्यथा ।
 स्वयमपि बभौ मध्ये कल्पद्रुमाकृतिरोश्वरः
 सकलफलदः क्रूपावालः शुभैरसिताश्मभिः ॥ ४५ ॥
 नयनयुगलमस्य ब्रध्नचन्द्रौ विजेतुं
 भुवि तिमिरबलानि प्रायशो वेष्टयन्ति ।
 करदृढधृतपुच्छे शार्ङ्गपाणाविभेशं
 भ्रमयति दिवि देवैरित्यमाशु व्यतीर्क ॥ ४६ ॥
 भूरिभ्रमाद्वलयितं करनिर्यदस्र-
 संसिक्तभूमिमभितस्तरसोपकृष्णम् ।

दन्ताबलं कलयतां भुवि पद्मराग-
 नीलाश्मनिर्मितमहीकटकभ्रमोऽभूत् ॥ ४७ ॥
 धरणिमण्डले चण्डविक्रमं
 भ्रमयतीश्वरे वैरिवारणम् ।
 अकलि दैवतैः कापि वापिका
 मणिसितेतरयावनिर्मिता ॥ ४८ ॥
 अम्भोजकैरवसुहृन्नयने मुकुन्दे
 दन्तावलं भ्रमयति प्रसभात्पुच्छे ।
 देवैरतीर्कं परिधिः स कुलालचक्र-
 तुल्योऽसितारुणमणिचितिकुण्डलश्रीः ॥ ४९ ॥
 पयसि सागरसेतुविभञ्जने
 दशरथात्मजचापकृतो भ्रमः ।
 अनुकृतो धृतवालधिमाधव-
 भ्रमितगावरयान्नृपहस्तिना ॥ ५० ॥
 मिलिताखिललोकनन्दमानो
 भगवान् नागमबिभ्रमत् तथाभ्रे ।
 युगपत् क्षितिभारभूषहृत्यै
 भ्रमितोऽयस्वरथाङ्गभृद्यथाभात् ॥ ५१ ॥
 ईशोऽञ्जनाद्रिजवियद्वितताग्रवात्या-
 चक्राकृतिर्भ्रमितभूपतिकुम्भिराजः ।
 वैरिप्रतापतपनातपतोऽवनाय
 स्वानां बभौ दधदिवासितमातपत्रम् ॥ ५२ ॥
 रभसोद्धृताद्विरिव पूर्ववन्निजेः
 सह शक्रधन्ववलयभ्रवत् सुरैः ।
 मुखनागसंभवमनःशिलादिभू-
 द्विपुरवारणभ्रमणतोऽकलि प्रभुः ॥ ५३ ॥
 कलिन्दजेवादिविहारसाक्षिणी
 प्रदक्षिणीकृत्य दिवः पथागता ।
 निवेदयन्ती व्रजयोषितां गतिं
 रराज कृष्णभ्रमितो मतङ्गजः ॥ ५४ ॥
 व्यपोथयन्मधुमथनोऽथ भूतले
 नृपद्विपं शिशुरिव बालशूकरम् ।
 पुरो हरिः सपदि समुत्थितस्य यन्
 प्रधावतः स्वमनु ततोऽपतन्निभात् ॥ ५५ ॥

द्विरदः स रटद्वयेन भूमिं
न गतः प्राप तमापदच्युतोऽथ ।
विनिहत्य करं निपात्य दन्तं
द्रुतमुत्पात्य जघान साधिरोहम् ॥ ५६ ॥
यशस इव करीन्द्रोहबीजाद्गुजाया-
दुदितमुपरि बिभ्रद्गौरमङ्कुरमेकम् ।
इति विनिहतहस्ती स्कन्धमानीय दन्तं
बलसुहृदथ रङ्गं प्राविशत् पट्टनाभः ॥ ५७ ॥
इति श्रीमल्लक्ष्मणभट्टात्मजश्रीरामचन्द्रभट्टविरचिते
गोपाललीलाख्ये महाकाव्येऽष्टादशः सर्गः ॥ १८ ॥ :: ॥

॥ अथ गोपाललीलाख्यकाव्यस्य ॥

॥ एकानविंशसर्गारम्भः ॥

अकलयदथ नागं क्षोणिपालः स्वकीयं
महिषमिव यमस्य स्वप्रतीहारसुप्रम् ।
स्वविधिपवननीतेनेह कृष्णाम्बुदेन
प्रशमितमिव दीपस्वप्रतापाग्निकूटम् ॥ १ ॥
सपदि विहितरङ्गद्वारमातङ्गभङ्गं
सह निजयशसेव प्राप्तेक्ष्मायजेन ।
अमत नृपतिरात्मप्राणवातान् पिपासुं
विजहतमिव पश्चात् कञ्जुकं कृष्णसर्पम् ॥ २ ॥
मुररिपुमुखचन्द्रामन्दसौन्दर्यमुह्य-
द्भृद उदभवदन्तर्विस्मयस्तत्सभायाः ।
मधुरिमगुणधार्यापूर्णतारुण्यधार्या
मिथ इति मुहुरासीत् सुप्रलापश्चिराय ॥ ३ ॥
परमपुरुष एष स्वेच्छया प्राप्रदेहः
कलयत बलदेवं तिग्मभासं तदंशम् ।
चित्तिभरनृपसंघं हन्तुकामः सरामः
स्वयमिह वसुदेवस्य लये प्रादुरासीत् ॥ ४ ॥
अयमजनि पुरेऽस्मिन् देवकीतः पुरा द्रा-
गमुमथ जनकोऽस्य प्रापिपन्नन्दगोष्ठम् ।
इयदवधि समागात् तच्च वृद्धिं विपक्षै-
रविदित इव साक्षादामयः क्षामयन्नः ॥ ५ ॥
अवधि सपदि बाल्ये पूतना येन गोष्ठे
व्यवृत्तदपि किल नः शीघ्रमस्याङ्घ्रिघातात् ।

अरुधदनु च वात्यारूपदैत्यस्य कण्ठं
य इह लघु बकस्यापाटयत् चोटियुग्मम् ॥ ६ ॥
अयमिह भुवि धन्योऽभञ्जयद्योऽर्जुनद्रु-
भटिति महति ताले धेनुकोऽक्षेपि येन ।
सुरभिपशुपसंघं यो दवाग्नेरपाद्वि-
र्जलधिमिनसुतायाः प्रापिपत् कालियं च ॥ ७ ॥
प्रपतदशनजम्भद्वेषिवर्षातिकृष्टा-
न्निजजनमवितुं द्रागातपत्नीकृतोऽद्विः ।
अजगरवृषदैत्यव्योमयक्षादयोऽन्ये
सपदि विनिहतास्ते येन लीलावशेन ॥ ८ ॥
कमलनयनमेनं सस्मितास्येन्दुदन्त-
स्मरमुदमुरुहार्दप्रेक्षणं वीक्षमाणाः ।
निशि किल रमयन्तं प्राप्य गोप्योऽपि कान्तं
स्वमिह जगति जन्मामंसत द्राक् कृतार्थम् ॥ ९ ॥
रिपुरमुमतिमाचक्रौठमुग्रप्रतापं
ज्वलनमिव पतङ्गः प्राप्य नश्यत्यवश्यम् ।
यदुकुलमिदमीयच्छायया श्रीयशोभ्या-
मनुपममतिसंतत्यग्रमेयं भुवि स्यात् ॥ १० ॥
यदशनिसममुष्टिच्छेपतो नष्टचेष्टः
सपदि निपतति स्म प्रौढसारः प्रलम्बः ।
कवलयति बलोऽयं कामिनीनां मनांसि
प्रणयभृतनिसर्गस्मेरतारेक्षणेन ॥ ११ ॥
इति निगदति लोके सर्वतस्तूर्यघोषे
प्रभवति वदति स्म प्राप्य चाणूर इत्थम् ।
अयि बल ननु कृष्ण श्रीमतोर्भौमतेऽपि
श्रुतमधिकबलत्वं दृष्टमेवेभनष्ट्या ॥ १२ ॥
प्रभुरयमिदमीये क्वापि देशे वसद्वि-
र्नियतमिह निदेशे वर्तितव्यं रुदैव ।
न कथमितरथा स्यान्मन्तुरस्य प्रजानां
तदुचितमनुगन्तुं चितमात्मेश्वरस्य ॥ १३ ॥
अपरकुतुकनिन्दी जातकौतूहलोऽयं
नृपतिरिह नियुद्धे तत् प्रभुं नन्दयेम ।
वनभुवि बलकृष्णो गा युवां चारयन्ता-
वतिकलितनियुद्धौ तन्नृपोऽहू हवद्वाम् ॥ १४ ॥
चिभिर्विशेषकम् ।

इति वियति गिरं द्विर्भावयन्नमल्लः
 प्रतिवचनमिदं द्रागच्युतेनाप्यवाचि ।
 ब्रजवसतय ईशस्यास्य सत्यं विधेया
 वयमुचितनिदेशैः सर्वदैवानुकम्प्याः ॥ १५ ॥
 अलघुमलघुवृत्तेरल्पमल्पस्य तुल्यं
 प्रतिभटमिह मल्ला धर्मदुद्धेरुशन्ति ।
 वयमपि समसारैर्बालका येऽदुक्कामा
 भवतु नहि तथा सत्यायंसंसदाधर्मः ॥ १६ ॥
 गिरमिति स निशम्य श्रीशमाह स्म मल्लः
 कथमयमपलापः कृष्ण ते विक्रमस्य ।
 तुलितगजसहस्रोद्गामदर्पं द्विपेन्द्रं
 किरिमिव हतवान्यः सोऽपि बालः क्लिपेति ॥ १७ ॥
 क्व नु जनुरिदमीदृङ्गनुषाणां भवद्व-
 न्मयि सजतु भवांस्तन्मुद्रिके चेष रामः ।
 उदितमिति तदीयं काऽपालोऽवगत्य
 प्रतिभटमपि तस्यो मङ्गु चाणूरमीशः ॥ १८ ॥
 मृधमय जगदीशवारभेताममूभ्यां
 जनहृदि कृतचिचं तत्र नानाप्रमेदम् ।
 अतिरयनमदुदुहामूर्धाभिघात-
 स्फुरदुरुपविपातव्रातनिर्घातघोरम् ॥ १९ ॥
 तदनु रिपुमुजाङ्घ्रिं स्वीयबाहुङ्घ्रिणा तौ
 दृढघटितमतीवाकृन्ततां जेतुकामौ ।
 त्वरितमथ मिथश्चारिब्रह्मन्मर्धजानु-
 प्रहतमपि पुनस्तत् तेन तुष्टौ हतः स्म ॥ २० ॥
 मुहुरतिशयवेगज्जापरिक्रान्तिपूर्वा-
 त्यतननिपतनप्रात्सर्पणायक्रमाद्यैः ।
 भ्रमणनमनदूरोच्छालनापातनाद्यै-
 र्दुतमिह युयुथाते जेतुमन्योन्यमुत्कौ ॥ २१ ॥
 चिभुवनमपि यस्य क्वापि कुत्रो समस्ति
 व्यनुठदणुरिवाङ्गे मन्दराद्रिः समुद्रे ।
 गिरिवरमपि सप्राहानि योऽदीधरत् तं
 कथमिव परिभूष्यः कृष्णामन्यस्य भारः ॥ २२ ॥
 हृदि धरन्निगतस्य प्रेक्ष्य मल्लं मुरारेः
 कृतमतिमभिहन्तुं क्षिप्रमाक्रम्य सम्यक् ।

सपदि सदसि तत्र प्राचुरित्यं समेताः
 सभयसदयचिता योषितोऽन्योन्यमुत्काः ॥ २३ ॥
 कुलिशसदृशसारौ कुच मल्लौ महीध-
 प्रतिमवपुन्दरौ सर्पदुद्गामदर्पौ ।
 क्व कुसुमसुकुमारावेषदुदयस्था-
 वहह महदिहेदं संसदोऽधर्मबीजम् ॥ २४ ॥
 यमिह जगति धर्मं रक्षतामक्षमाणा-
 मपि पथि चरतां न क्वापि विभ्रंशलेशः ।
 इह किमिति समाजेऽतिक्रमं तस्य सभ्या
 बलवदबलयुद्धप्रक्षणेन स्पृशन्ति ॥ २५ ॥
 भवविभवमिहाहुः स्वप्रदृष्टोपमेयं
 किमिति तदनुरोधाद्धर्ममुच्यन्ति पापाः ।
 सदसि निविशमानैर्वस्तुतत्त्वं प्रवाच्यं
 यदि न परमं स्यादित्यहो नाह कश्चित् ॥ २६ ॥
 विधिरिह विनियन्ता हन्त धर्मदुहां तद्
 गिरिगुरुरपि नङ्गयत्येष मल्लः करीव ।
 इह यदपि न हानिर्नापि लाभोऽस्मदादे-
 स्तदपि महदयुक्तं वीक्ष्य हृद्वृथते नः ॥ २७ ॥
 विबुधयथितसिन्धुप्रात्ययीषूषविन्दु-
 च्छुरितविधुविनिन्दिस्वेदिवक्त्रारविन्दौ ।
 किमपि न सकलायः प्रवर्तप्रायकायात्
 कथमपि रिपुमल्लाद्रामकृष्णौ बिभीतः ॥ २८ ॥
 न खलु कथमधिग्रीरस्तु वृन्दावनक्ष्मा
 सुकृतियुगतिधन्या यच्च लक्ष्मीनिवासः ।
 मृदुमुखरितवेणुर्बर्हमान्यार्हमौलिः
 समचरत सरामो गोभिराभीरवेषः ॥ २९ ॥
 नियतिरतिमनोज्ञा वल्लवीनां नवीना
 सततमततयैदृग्वैभवं वागगम्यम् ।
 अलय इव दृशो यत् पातुमापन् दुराणं
 मधुरिमपरिपाकोद्रेकथामास्यपद्मम् ॥ ३० ॥
 भवति जगति धन्यं जन्म तासां स्त्रियो या
 निखिलनिगमतत्त्वं प्राप्य गायन्ति कृष्णम् ।
 पचनयजनयाचापेषदोहावद्यात-
 कथनमथनलेपस्वापनस्त्रापनादौ ॥ ३१ ॥

पुरुषममुमनादिं मर्त्यमायाप्रकायं
 सद्यद्दुदमुदारस्मेरवक्त्रारविन्दम् ।
 उषसि रणितवेणुं यान्तमायान्तमन्तेऽ-
 हनि कति सुकृतिन्यो वीक्ष्य जाताः कृतार्थाः ॥ ३२ ॥
 कुलकम् ।
 इति पुरवनितानां वाचमाकर्ण्य कृष्णः
 प्रबलभयविषादात् पश्यतोश्च स्वपिबोः ।
 वियति चरणघाताद्विपन्मल्लमेष
 क्षितिर्वसतिभिरुच्चैः पक्षिवत् प्रैक्षे सूक्ष्मः ॥ ३३ ॥
 अथ भुवि विनिपत्य क्षिप्रमुत्थाय मल्लः
 स पविपरुषमुष्टिः कृष्णवक्षो जघान ।
 पदमपि न चवाल श्रीपतिस्तत्प्रहाराद्
 दृढधृतभुजमभ्रेऽबिभ्रमत् तं चिराय ॥ ३४ ॥
 भ्रमयति वियति श्रीवल्लभे मल्लराजः
 सपदि विपरिवृत्तचोणिपच्छत्ररूपः ।
 पटुमतिभिरतर्कि चोणिपं हन्तुमेनं
 समुपगतमकस्मादन्तिकं कालचक्रम् ॥ ३५ ॥
 भुवि मधुमथनोऽथापोथयत् तं यथासून्
 भ्रमणजनितवातः स्वीयमिचीचकार ।
 बलकरतलघातात् कष्टमुत्सृष्टजीवो
 मुखगलदसृगेवं मुष्टिकोऽपि न्यपप्रत् ॥ ३६ ॥
 कटिति तदनु कूटप्राग्मभ्येत्य रामः
 प्रहरति सपदि स्म प्रेरयन् सव्यमुष्टिम् ।
 शलमथ बलदेवस्तोसलं वेणुरीत्या
 शकलयुगमकार्षीत् पाटयन्नेकमेकम् ॥ ३७ ॥
 जगदधिपतिरित्थं बाहुयुद्धप्रवीणान्
 बलयुगतिबभासे पञ्च मल्लान् निहत्य ।
 सहजपरिकराप्रव्यञ्जनं कंसमाद्यं
 समशितुमिव कालः प्राणपूजां वितन्वन् ॥ ३८ ॥
 अथ विनिहतमुख्याः प्राद्रवन्नद्रिकूटा
 इव कतिचन मल्लाः प्राणरक्षाविलक्षाः ।
 हरिरपि बलगोपैः संगतो रङ्गवाटे
 नदति सकटकाङ्क्षिस्तत्र तूर्ये विजह्रे ॥ ३९ ॥
 नुनुरुरभिननन्दुः कर्म चित्रं तयोस्तत्
 पुरजनपदलोकाः कंसमेकं विहाय ।

सह जननुतिवादैर्वाद्यघोषं निषेध-
 त्रिति निकटगमृत्युर्वाचमूचे स रोषात् ॥ ४० ॥
 गमयत वसुदेवस्यात्मजौ मत्पराद् द्रा-
 ग्वसु हरत पशूनप्याशु बध्नीत नन्दम् ।
 वृकमिव हत शौरि क्रूरकर्माणमुग्रं
 मम सततमनिघ्नं हिंस्त मङ्गूयसेनम् ॥ ४१ ॥
 मुहुरिति कृतमन्तावादिशत्यात्मभृत्यान्
 मतिमकृत निहन्तुं क्षन्तुमीशोऽप्यनीशः ।
 हरिरिव हरिरुच्चैर्दूरमुत्पत्य कंसं
 गजमिव चिकरीषुर्मञ्जुमभ्यञ्जति स्म ॥ ४२ ॥
 उपगतमथ मञ्जुं प्रेक्ष्य कंसोऽन्तकं स्वं
 त्वरितपदमुदस्थादशहीनैर्म चासिम् ।
 तदनु च विचचारोद्दामतद्दामरुद्ध-
 प्रकृतिबलतयासौ नैव योद्धुं शशाक ॥ ४३ ॥
 अजनि मधुभिदेव प्रायशस्तादृशी धीः
 प्रहरणमचिरेणाजिग्रहद्येह कंसम् ।
 तदजनि न मुरारेर्मातुलं हेतिहीनं
 कथमहह निहन्तीत्येष लोकेऽपवादः ॥ ४४ ॥
 करपुटयुगमासीद्धर्मखड्गद्वयं तत्
 प्रकटयदिव साक्षाच्छत्रभङ्गं नृपस्य ।
 प्रहित इव विधात्रा कंसबाहुप्रताप-
 प्रशमनमिह कर्तुं जह्नुमिवात्मजौघः ॥ ४५ ॥
 द्रुतगतिरथ पश्चादेत्य केशेषु गृह्णन्
 गलितफलिकखड्गं साध्यसध्यस्तचेष्टम् ।
 चसति सदसि रङ्गे तुङ्गमञ्जान्निपात्य
 चिभुवनगुरुस्त्रैः कंसमभ्यापपात ॥ ४६ ॥
 हरिरनु च गतासुं मङ्गु मातङ्गमेनं
 स्वकरकलितकेशः चोणिदेशे चकर्षे ।
 भुवि दिवि च विसर्पेत्स्वप्रतिध्वानभीमः
 समजनि जनतोक्तस्तत्र हाहेति शब्दः ॥ ४७ ॥
 स निजनिधनशङ्की जागरस्वप्रकृत्या-
 लपनगतिविहारस्नानभुक्त्यादिकेषु ।
 हरिमनिशमदर्शयत् पुरस्तात् तदस्य
 श्रितजनदुरवापं भूपतिः प्राप रूपम् ॥ ४८ ॥

न्यधित चरणमात्रं जातु दम्भाच्चलभू-
 युवतिशतवशेहः स्नानभुक्त्यादिकेऽसौ ।
 पतिरपि न कदापि क्षोणिमश्लिष्यदारा-
 दिति भुवि स विकृष्यालिङ्गयत् तेन किं तम् ॥ ४६ ॥
 हरिमथ परिवत्रुः सारमेया इवाष्टा-
 वपि पशुपतेऽस्य भ्रातरो वैरशुद्धौ ।
 गुरुपरिघकरस्तान् कंसयज्ञे विनिघ्नन्
 बलिमिव बलदेवोऽदत्त दिक्पालतुष्ट्यै ॥ ५० ॥
 ननृतुरमरवध्वः प्रध्वनन्ति स्म भेर्यः
 सुरतरुसुमनोभिर्देवताः कंसकालम् ।
 विचक्रुरथ सान्द्रानन्दवक्त्राविन्द-
 द्रुहिणगिरिशजम्भद्रोहिदिक्पालमुख्याः ॥ ५१ ॥
 स्वपतिमतिचिरस्य प्रस्वपन्तं हतोरः-
 शिरस उपगतास्तं तस्य वध्वो विलेपुः ।
 कुशलमिह परच क्वास्ति भूतद्रुहां तत्
 फलमचिरमभूत् ते नाथ हेति ब्रुवत्यः ॥ ५२ ॥
 अजगरबक्रवात्यादैत्यडाकिन्यरिष्ट-
 प्रबलतुरगनागेऽप्याशु मल्लक्षयेऽपि ।
 पुरुषमजरमेतं ने विदन्नप्यवागा-
 स्तदिह तव दशेत्थं नाथ दीनोचितेयम् ॥ ५३ ॥
 युग्मम् ।
 इति नरपतिवध्वस्तत्र विध्वस्तवास-
 श्चिकुरकुसुमशोभाः साञ्जनाश्रुप्रवाहाः ।
 चिरमुपरि विलेपुस्तस्य दत्ताभयः श्री-
 पतिरथ निहतानां कारयामास कृत्यम् ॥ ५४ ॥
 तदनु च पितरौ तौ बन्धनादाशु मुक्ता-
 खिलजगदधिषावप्यात्मनावन्दिषाताम् ।
 परिचकितहृदौ नाश्लिष्यतां तौ च पुत्रा-
 वपि चरदचरैतद्विश्वनाथौ विचिन्त्य ॥ ५५ ॥
 अधिगतपरमार्थौ ताववेत्य स्वमाया-
 मतत सुतविमोहाधायिनीमीश्वरोऽपि ।
 मुहुरथ पितरम्बेत्यादरप्रश्रयाभ्यां
 कृतनतिरिति वाचं सायजो व्याजहार ॥ ५६ ॥
 चिरमभिलषतोर्वा पुत्रबाल्यादिचेष्टा-
 विहरणकुतुकानि द्रष्टुमेतावतीच्छा ।

बत समजनि पूर्णा जातु नास्मादृशाभ्या-
 मिति जगति वृथानौ जन्म यन्मन्दभाग्यम् ॥ ५७ ॥
 शुचमपि जहितं तां बन्धरोधादिजातां
 विविधमदनुरोधां दैवदग्धौ यदाचाम् ।
 भवनमनु न पिचोर्लालनामन्वभूव
 प्रमदमपि न दृष्ट्याप्यत्र वामापिबाच ॥ ५८ ॥
 ध्रुवमिह पुरुषार्थान् येन विन्दति नन्द-
 न्यपि बत पितरौ ये तं प्रयच्छन्ति देहम् ।
 प्रतिकृतिमिह कर्तुं शक्नुयुः किंनु तेषा-
 मविरतसकलायुःसेवयाप्यत्र पुत्राः ॥ ५९ ॥
 जरन्तमधनं जडं पितरमार्तमम्बामपि
 स्त्रियं विदितसाधुतामपि सुतं शिशुं ये गुरुम् ।
 द्विजं विपदुपप्लुतं शरणमागतं च क्षमा
 न बिभ्रति कथं न ते जगति निश्वसन्तो मृताः ॥ ६० ॥
 मम बलस्य च जन्म वृथा गतं
 विधिवदत्र न वां पदमर्चतोः ।
 सततकंसभयार्दितचेतसा-
 वपि युवां परिमृष्टमघानि नौ ॥ ६१ ॥
 कुलकम् ।
 इति वाचममू निशम्य माया-
 मनुजस्य दुतमङ्गमापयन्तौ ।
 अचिरेण ननन्दतुः स्वपुत्रौ
 मुहुरालिङ्ग्य सबाष्पनेचपट्टौ ॥ ६२ ॥
 वचनं नच किंचिदूचतुः
 पितरौ मोदमयान्तरौ तदा ।
 गलदश्रुतयातिहार्दतो
 हृदयोद्यत्कण्ठारसाविति ॥ ६३ ॥
 अथ कथमपि श्रुत्वा वाचं तयोर्जगदीश्वरः
 प्रकटितपुरावृत्तकेशात् समाश्वसितात्मनोः ।
 यदुकुलजुषां राज्यं दत्त्वाग्रसेनमतिष्ठिपत्
 परिषदि निजान् बन्धूनाश्वासयन्निदमाख्यत ॥ ६४ ॥
 उरुवसु गुरु राज्यं चाधिपत्यं यदूना-
 मव निजमिदमङ्गीकृत्य मातामहास्मान् ।

कृतिषु तव निदेशे भूप वत्स्यन्ति शश्व-
न्मयि सति पुरतस्ते देवताः के बतान्ये ॥ ६५ ॥

कुलकम् ।

उक्तेति भूपमभिषिच्य दिगन्तरेभ्यो
ज्ञातीन् निजान् स मधुवृष्णिगदूतमादीन् ।
आहूय तानुपगतान् धनधामधान्यैः
संतर्प्य तत्तदवनिं निदिदेश भोक्तुम् ॥ ६६ ॥

निधिमिव कलयन्तः श्रीनिवासं मुखाब्जं
मुदितमुदितहार्दस्मेरतारं मुरारेः ।
विगलितवयसोऽपि ज्ञातयः स्वा वयस्था
इव सपदि बभूवुः पुष्टिशोभाबलाद्यैः ॥ ६७ ॥

अनुदिनं दधतोऽभ्युदयं नवं
सपदि लब्धमनोरथपूर्तयः ।
हरिभुजापरिपालनलालिता
यदुवरा मथुरामवसन् मुदा ॥ ६८ ॥

सबलो भगवानथेत्य नन्दं
परिरभ्य प्रणतोऽभ्यधान्मुदिति ।
परिपोषकृतौ सदा युवां नौ
पितरौ केवलजन्म तावदाताम् ॥ ६९ ॥

पुष्पान्त्यवन्ति सततं परिपालयन्ति
ये बालकान् सभयबन्धुजनेन मुक्तान् ।
तेषां त एव पितरः परमेतदीयाः
प्रायः शरीरजननेन निमित्तमाचम् ॥ ७० ॥

क्व स्तोत्रं क्व नु सहजानुरागकृत्यं
तद्वृषः पितरखिलं स्वरूपमेतत् ।
ताताम्बे कथमनृणीभवेव यद्वा
पिचोर्न प्रतिकृतयेऽलमायुषापि ॥ ७१ ॥

बाल्यादि नावनुचितं सकलं क्षमेथा-
मावां युवां पुनरपि व्रजगौ दिदृक्षु
यूयं व्रजं व्रजत दृष्टनिजाखिलार्था
नापत्स्यते मयि सति क्वचनाशुभं वः ॥ ७२ ॥

कुलकम् ।

व्रजपतिमिति कृष्णः सान्त्वयित्वा विधाय
प्रमुदितमतिमात्रं चादरेणार्हयित्वा ।

वसनकनकभूषाभूरिमुक्ताप्रबाल-
प्रभृति सकलगोपीगोपयोग्यं ततोऽदात् ॥ ७३ ॥

तदनु टनुजद्रोहिणीतिप्रियोक्तिकृताह्वणे
कथमपि गते नन्दे सास्रे मुहुः परिरभ्य तौ ।

अथ तनययोः शौरिर्विप्रैः सह स्वपुरोधसा
विधिवदधिकप्रीतः प्राचीकरद् द्विजसंस्कृतिम् ॥ ७४ ॥

कृतोपनयनान् द्विजान् सपदि गर्गमुख्यांस्तदा
यथाविभवमादरात् सुतमहोत्सवेऽपूपुजत् ।

अदाच्च मणिमौक्तिकाम्बरहिरण्यगव्यादिकं
पुरापि सुतजन्मनि स्वहृदि गाश्च संकल्पिताः ॥ ७५ ॥

विप्रैराद्योऽप्यजादेर्विधिवदुपनयादेत्य जन्म द्वितीयं
हृद्गायत्र्याः स्वयं तां निजहृदि निदधद्ब्रह्मविच्चिकृद्यः ।
साङ्गे वेदेऽप्यधीती सपदि किल ऋचो यस्य निश्वासरूपा-
स्तत्राभिव्यक्तमूर्तिर्विभुरपि स मम श्रीधरः श्रेयसेऽस्तु ॥ ७६ ॥

इति श्रीमल्लक्ष्मणभट्टात्मजश्रीरामचन्द्रभट्टविरचिते
गोपाललीलाख्ये महाकाव्ये कंसवधो नामैकान्विंशः सर्गः
॥ १६ ॥ समाप्तं चेदं गोपाललीलाख्यं महाकाव्यम् ॥ :: ::

॥ अथ गोपाललीलाख्यकाव्यस्य ॥

॥ उपसंहारवर्णनम् ॥

याहेणातितरां गृहीतचरणो युद्धा स्वशक्त्या परं
ह्रासं प्राप्य महाहृदेऽतिविकलो मज्जन् गजेन्द्रोऽवशः ।
शुण्डादण्डधृतैकपद्मदित प्राप्तिश्च मुक्तिं यत-
स्तं वन्दे कर्णानिधानमसकृद्वन्दारुवन्दस्तुतम् ॥ १ ॥

अथेत्यं गोपाललीलाख्यं महाकाव्यं मञ्जुलपद्यावलीकं
भूभारावताराय लब्धजनुषो मथुरानगरीवर्णनमारभ्यः कंसव-
धादनुससेनाय राज्याधिकारप्रदानपर्यन्तं भगवतः श्रीकृष्णस्य
लीला तत्तात्पर्यकं सुप्राचीनं पञ्चाशदधिकद्विसहस्रश्लोकसं-
ख्यामितमेकमेव सुदुर्लभं पुस्तकं राधारमणचरणाचिन्ताचञ्च-
रीकाच्छ्रीमद्विरिञ्चन्द्रश्रेष्ठिश्रेष्ठोदुपलभ्य महता प्रयत्नेन संशो-
धाद्वावधि मुद्रमाणमिदानीं सकलपरिश्रमसाफल्यकारिणः
सर्वान्तर्यामिणः परमकारुणिकस्य श्रीमतः परमेश्वरस्यानुक-
म्पया निष्पत्त्यूहं मुद्रणविधया समाप्तिं नीतम् ।

अस्याक्तवरनामधेयस्य काव्यस्यैकपुस्तकत्वेऽपि तद्विषय्यां
क्वचित् क्वचिदुपलब्धानि पाठान्तराणि समीचीनान्यवधृत्य
स्थले स्थले मयापि मुद्रितान्यवसेयानि ।

अत्र च पुस्तकस्यैकत्वादस्मत्प्रमादान्मुद्रकदोषाद्वा या क्व-
चिच्च्युतिरूपलभ्येत सा परपरिश्रमविद्विर्विद्विर्विभाव्य शो-
धनीया मदीया चागःपरम्परा क्षमणीयेति सर्वविदुषोऽभ्य-
र्थ्य इति ।

इदं काव्यं श्रीवल्लभाचार्यस्यानुजेन तस्यैव शिष्येण लक्ष्म-
णभट्टसूनुना रामचन्द्राभिधानेन निरमायि, तेनैव चैतत्काव्य-
प्रतिपादार्थप्रतिपादकं काव्यान्तरं कृष्णकुतूहलसंज्ञं गोचमुनी-
षुचन्द्रमितसंवत्सरे १५७७ माघशुक्ले साकेति प्रणीतमस्ति, तथा-
च कृष्णकुतूहलकाव्यान्त्यपदम्,

अब्दे गोचमुनीषुचन्द्रगणिते माघस्य पक्षे सितेऽ-
योध्यायां निवसन् सतां परगुणप्रीतात्मनां सेवकः ।
श्रीमल्लक्ष्मणभट्टवंशतिलकः श्रीवल्लभेन्द्रानुजः
काव्यं कृष्णकुतूहलाख्यमकृत श्रीरामचन्द्रः कविः ॥ १ ॥
इति ।

अतोऽहमनुमिनोमि कृष्णकुतूहलाख्यकाव्यस्य गोपाल-
लीलाख्यकाव्यापेक्षया सुपरिष्कृतत्वात् तत्समयात् प्राग् गो-
पाललीलाख्यं काव्यं निर्मितं भवेदिति, कवयितुस्तरोत्तरमु-
त्कर्षदर्शनात् । अथ युक्तिरूपमूलानङ्गीकारेऽपि कृष्णकुतूहल-
काव्याद् गोपाललीलाख्यं काव्यं पश्चाद्वचितमिति चेत्, इ-
त्थमपि सति कृष्णकुतूहलकाव्यनिर्माणसमयसमीपकालनिर्मि-
तत्वात् ततः परत्वेऽप्यस्य गोपाललीलाकाव्यस्य प्राचीनत्वं
सुसिद्धमेव ।

अयं रामचन्द्राभिधानो वशिष्ठगोत्रोद्भवो न केवलं कविः
किंतु भास्करमतीथवेदान्तशास्त्रनिष्णातश्चेति कृष्णकुतूहल-
काव्यसर्गान्त्यपद्वेन स्वयमेव व्याजहार । तथाच तत्पदार्थ-
द्वयम्,

विद्यानिष्ठवशिष्ठगोत्रजनुषा तेन प्रणीते महा-
काव्ये कृष्णकुतूहलेऽम्बरहूतिः सर्गोऽजनिष्ठाष्टमः ।
इति ।

स्यष्टं भट्टमतप्रविष्टमतिना तेन प्रणीते महा-
काव्ये कृष्णकुतूहले विधिनुतिः षष्ठोऽच सर्गो गतः ।
इति च ।

इयं वशिष्ठगोत्रोद्भवत्वोक्तिर्मोतामहगोत्राभिप्रायेणोदनी-
या, ज्येष्ठभ्रातुः श्रीवल्लभाचार्यस्याद्यापि विद्यमानानां संत-
तीनां भारद्वाजगोत्रत्वेन प्रसिद्धत्वात् ।

इदं च कृष्णकुतूहलाख्यं काव्यमारम्भे द्वितीयपत्ररहितं
मयासादीत्यस्य मुद्रणे सम्प्रति मदीया निरुत्साहताकलनीया ।
सति तत्पत्रलाभे समयान्तरेऽवसरमधिगम्येदमपि विदुषां
नयनगोचरीभावाय मुद्रयिष्य इत्यपि बोध्यं विपश्चिद्विः ।

अथाहमधुना करुणाम्भोनिधिं परमेश्वरमिदं भृशमर्थये,
यदेतत् काव्यं पण्डितपञ्चद्वारा तत्तद्देशेषु प्रचारमासाद्य सु-
धियां मुद्रमातनुतान्मदीयपरिश्रमं च सफल्यतादित्यलमधि-
कलेखनेनेति शिवम् ॥

॥ सांख्यशास्त्रप्रधानाध्यापको वचनरामशर्मा ॥

॥ अथ विद्वत्पालभञ्जिकाख्यनाटिकायाः ॥

॥ चतुर्थाङ्कः ॥

नेपथ्ये । सुप्रभातं देवस्य कर्पूरवर्षस्य । संप्रति हि ।
ब्रजत्यपरवारिधिं रजतपिण्डपाण्डुः शशी
नमन्ति जलबुद्बुदप्रतिमपङ्कजस्तारकाः ।
कुरण्टकविपाण्डुरं दधति धाम दीपाङ्कुरा-
श्चकोरनयनारुणा भवति दिक्च सौचामणी ॥ १ ॥

ततः प्रविशतो विबुद्धो विदूषकः सुप्ता च ब्राह्मणी ।

विदूषकः । भो पुत्ताणं मादे उठ्ठेहि संभं वंदिदुं एहि
अतिक्रता रक्षणी सुण थारेंद वंदिणो कप्पूरखंडस्स पभादभो-
आवलं । विमृश्य । कथं देवीए गरिट्ठगोठ्ठीजणिदजागरण-
कलितमुत्ता बह्मणी अज्ज वि णिदुं थ मुंचदि । तदे पडि-
वालेमि जडे थ सुहसुत्ते पडिबोधिदव्व त्ति बह्मणा मं-
तअंति * । ब्राह्मणी उत्त्वप्रायते ।

ब्राह्मणी । विण्णत्ते विअक्खणामुहेण देवीए भट्टा ।
जधा । ओल्लागदस्स मिअंक्वम्मस्स पिअबहिणी मिअंका-
वलीणाम सिणेहेण भादुअ दटुमाअदा । संदिठ्ठं च मे
मादुलचंदवम्मसिरिणा मादुलाणीए हारलदाए, जधा, एसा
दे बहिणी मिअंकावली देवय्यिहं कहिदं चक्खवत्तिधरिणीभा-
वाप्सा तए उचिदं वरं लंभइदव्वा त्ति । तदे देवी देवं विण्ण-
वेदि, थ तुस्माहिंते अण्णे वरो एदाए जागोत्ति । जदे
पोम्मराअमणी राआवलं अलंकरेदि । तापरिणेदु अज्जउत्तो ।
अत्तणो सिरी अण्णहत्थगआ कादव्वा थ होदि । थ एदं
आसंकिदव्वं । किं तं । देवी अत्तणो सा वत्तणेण पअट्टदि ।
जदे महाउलप्पसूदाणं भत्तुणो पिअं पिअं थ हु अत्तणो
पिअं पिअं त्ति । किं च । पुणो परिणाविदे एव्व अज्जउत्तो
मए । तं जधा । मअधाहिबस्स सुदं अयंगलेहं, मालवण-
रेंदस्स दुहिदं रअणावलीं पिअदंसणं अ, पंचालणाहस्स तणअं

* भो पुत्राणां मातरुत्पिष्ठ संध्यां वन्दितुम् । इति अतिकान्तारजनी ।
अणु नरेन्द्रवन्दनः कर्पूरखण्डस्य प्रभातभोगावलिम् । कथं देव्या गरिष्ठ-
गोष्ठीजनितजागरणक्रान्ता सुप्ता ब्राह्मणो अद्यापि निद्रां न मुञ्चति । ततः
प्रतिपालयामि यतः न सुखसुप्तः प्रतिबोधितव्य इति ब्राह्मणा मन्त्रयन्ति

विलासवर्दी, अवंतीसरसुदं केलिवर्दी, जालधरेसकुमारिअं लीलावर्दी, केरलराजपुत्ति पत्तलेहं त्ति, देवी ओ एव्व परिणीअ दिण्णवन्तीओ । ता अज्ज दुदीअप्पहरे विआहलमो-त्ति उणो उणो भणिदेण महाराण्य तह त्ति पडिण्णादं, ता मेहलावुत्तंतं पडिक्कुं अलीअविवाहेण विलंबिअदु भट्टा कुविदस्स मे भादुणो अण्णविवाहमहुत्सवो उत्तरो हुवि-स्सदि * ।

विदूषकः । विहस्य । देवो धर्म्मो वा जाणिस्सदि जो एत्थविडंबिदब्बो । विचिन्त्य । ता निरं पाअइदब्बा जुण्ण-मज्जरी कंजिअं दुट्ठं ति । कुवलअमालाए उण महाविलंब-णत्थं महिलाए परिणीदा । ऊर्ध्वमवलोक्य । महदीवेला वट्टदि विउट्टावेमि बह्मणी । बह्मणि उट्टेहि उट्टेहि देवी तुमं बाहरदि † ।

ब्राह्मणी । विबोधनाटितकनेतायाय । अइ पच्चूसं वट्टदि । तं विलोक्य । हंहे मिअतिणिहअजामादुअ तुमं परमेसुरप-स्सवट्ठी होहि । अहं उण देवो अणुसरिस्सं ‡ । इति परिक्रम्य निष्क्रान्तौ । प्रवेशकः ।

ततः प्रविशति राजा विदूषकश्च ।

राजा । मदनातपयोः पीडामभिनीय । सखे संप्रति शैश-वादपक्रामति ग्रीष्मसमयः ।

रजनिचरमयामेष्वदिशन्ती रतेच्छां

किमपि कठिनयन्ती नालिकेरीफलाम्भः ।

* विज्ञप्ता विचक्षणमुखेन देव्या भर्ता । यथा ओल्लागदस्य मृगाङ्क-वर्मणः प्रियभगिनी मृगाङ्कावली नाम स्नेहेन भातरं द्रष्टुमागता संदिष्टं च मे मातुलचन्द्रवर्मप्रिया मातुलान्या हारलतया च । यथा, एषा ते भगिनी मृगाङ्कावली देवज्ञैः कथितं चक्रवर्तिपुत्रिणीभावा एषा त्वयेचितं वरं लम्भयितव्येति । ततो देवी देवं विज्ञापयति । न युष्मत्तोऽन्यो वर एतस्यायोयोऽस्ति । यतः पद्मरागमणी राकावलीमनं करोति । तत्परि-णयत्वार्थत्पुत्रः । आत्मनः श्रीरन्वहस्तगता कर्तव्या न भवति । नैतदा-शङ्कनीयम् । किं तत् । देवी आत्मनः सा यत्नेन प्रवर्तते । यतो महाकुल-प्रसूतानां भर्तुः प्रियं प्रियं नत्वात्मनः प्रियं प्रियमिति । किं च । पुनः परिणयित एवार्थपुत्रो मया । तद्यथा मगधाधिपस्य सुतामनङ्गलेखां, मालवनरेन्द्रस्य दुहितरं रत्नावलीं प्रियदर्शनां च, पञ्चालनाथस्य तनयां विलासवती, मवन्तीशसुतां केलिमतीं, जालन्धरेशकुमारिकां लीलावतीं, केरलराजपुत्रीं पत्तलेखामिति देव्य एव परिणीय दत्तवत्यः । तदव्य द्वितीय प्रहरे धिवाहलनमिति पुनः पुनर्भणितेन महाराजेन तथेति प्रतिज्ञातं तन्मेखलावृत्तान्तं प्रतिकर्तुमलीकविवाहेन विडम्ब्यतां भर्ता । कुपितस्य मे भातुरन्यविवाहमहोत्सव उत्तरो भविष्यति ।

† देवो धर्म्मो वा ज्ञास्यति योऽत्र विडम्बयितव्यः । तत् चिरं पापयि-तव्या जीर्णमार्जारी काञ्चिकं दुग्धमिति । कुवलमालायाः पुनर्मया विडम्ब-नार्थं महिलया परिणीता । महती वेला वर्तते विबोधयामि ब्राह्मणीम् । ब्राह्मणि उत्तिष्ठोत्तिष्ठ देवी त्वां व्याहरति ।

‡ अये प्रत्यूषं वर्तते । हंहे मृगनुष्णिक्काजामातस्त्वं परमेश्वरपार्श्व-वर्ती भव । अहं पुनर्देवी मनुसरामि ।

अयि परिणमयित्री राजरम्भाफलानां

दिनपरिणतिभोग्या वर्तते ग्रीष्मलक्ष्मीः ॥ २ ॥

अपि च ।

जलाद्राः शष्पाणां बिसक्सलयैः केलिवलयाः

शिरीषैरुत्तंसा विचकिलमयी हाररचना ।

शुचा वेणाक्षीणां प्रलयजरसार्द्राश्च तनवो

विना तन्त्रं मन्त्रं रमति रमणमृत्युञ्जयविधिः ॥ ३ ॥

विदूषकः । एवं येदं । अस्नारिसखल्लाडस्स पुलिंगउप्पाद-ओ धम्मो वट्टदि * ।

राजा । निःसहं विहस्य । अतिललाटंतपस्तपनो नखं-चाश्च पथि पांसवः । तदसूर्यपश्याश्च वर्तन्ते राजदाराः । अपि च ।

हरन्ति हृदयानि यच्छ्रवणशीतला वेणवो

यददति करम्बिता शिशिरवायुना वारुणी ।

भवन्ति च हिमोपमाः स्तनभुवो यदेणीदृशो

रुचेरुपरिसंस्थितो रतिपतेः प्रसादो गुहः ॥ ४ ॥

एवं च सखे संश्रुणुमः ।

यूयं बालकवीरुधां सुरभयो

जातीतरूणां त्वचः

सारश्चन्दनशाखिनां किसलया-

न्यार्द्राण्यशोकस्य च ।

शैरीषी कुसुमोन्नतिः परिणम-

न्मोचश्च सोयं गणो

ग्रीष्मेणोष्महरः पुरा किल ददे

दग्धाय पञ्चेषवे ॥ ५ ॥

निःसहतामभिनीय ।

अपि शिशिरतरोपचारयोग्यं

द्वितीयमिदं युगपन्न सह्यमेव ।

जरठितरविदीधितिश्च कालो

दयितक्षणेन समं च विप्रयोगः ॥ ६ ॥

नेपथ्ये । दोलालिआहिं कुंचिदसरलदीहचरणाहिं कडि-
ज्जइ वलइअकरजुअलंछिअणेउराहरणं । करजुअलणिबिडपी-
डिअपेरंतविणिग्गअकडप्पा । कीडिज्जइ सही पडिच्छिअकण-

* इदमेतत् । अस्मादृशखल्लाटस्य स्फुलिङ्गात्पादको धर्म्मो वर्तते ।

अकिंकिणीओ खुज्जोदरदरसिठिलिदकंचुअत्थइदथणहराहिं-
तो अविणज्जइ उट्टकरागकट्टणुधेलंतवसणं * ।

राजा । वयस्याभिः सहदेलाविहारं विभाव्य विदूषकं
प्रति । सखे

मां निधाय हृदये स्मरतप्रा
दोलिकाविहरणं स्वसखीभिः ।

स्वी करोति यदि किन्नरकण्ठी
कार्मुकं वहतु जैवमनङ्गः ॥ ७ ॥

विदूषकः । बिअखवणा वअणादो जाणीअदि पाणिपीड-
णपुब्बं दे दाविदो अणां † ।

राजा । स च चतुष्पदीपर्यवसितः श्लोकः प्रभृतीकृतः ।

विदूषकः । ता पसादं कदुअ पठदु पिअवअस्सो तं
सिलोअं ‡ ।

राजा । पठति ।

विधत्ते सोल्लेखं कतरदिह नाङ्गं तरुणिमा
तथापि प्रागल्भ्यं किमपि चतुरं लोचनयुगे ।

यदादत्ते दृश्यादखिलमपि भावव्यतिकरं
मनोवृत्तिर्द्रष्टुं मुखरयति दृश्यं प्रति जनम् ॥ ८ ॥

किं च ।

स्वकण्ठकाण्डात्सुदृशोवतायं
स्वप्नेऽर्पितो यो मम कन्धरायाम् ।

पुनर्मया तत्कुचसीम्नि मुक्तो
हारः स च प्राभृतमच जातः ॥ ९ ॥

विदूषकः । स्मरणमभिनीय । भो पिअवअस्स किं पि रहस्सं
पुच्छीअसि §

राजा । कथ्यते ।

विदूषकः । मिअंकावलीकुवलअमाणं केत्तिअं अंतरं ॥ ।

राजा । आस्तां परकलत्र हि सा वर्तते ।

विदूषकः । णं पत्थिवव्ववहारे अणभिण्णोऽहं जाणवदो
उण सालभज्जं अट्टभज्जं ति भणादि । ता कथेसु केत्तिअं
अंतरं ति मिअंकावलीकुवलअमालाणं ¶ ।

* दोलालिकाभिः कुञ्चितदीर्घसरलचरणाभिः कृष्णतेजः वलयित-
करयुगलाञ्जितनूपुराभरणम् । करयुगनिविडपीडितपर्यन्तविनिर्गतक-
लापा मुच्यन्ते सखीप्रतिच्छिन्नकनककिङ्किणीकाः कुञ्जोदरदरशिथिलित-
कञ्चुकस्यांगतस्तनभरादपनीयते ऊर्ध्वकराशकर्मणोद्वेल्लद्वसनम् ।

† विचक्षणवचनात् ज्ञायते पाणिपीडनपूर्वं ते दापित आत्मा ।

‡ तत्प्रसादं कृत्वा पठतु प्रियवयस्यस्तं श्लोकम् ।

§ भो प्रियवयस्य किमपि रहस्यं पृच्छसे ।

॥ मृगाङ्गावलीकुवलयमालयोः कियदन्तरम् ।

¶ ननु पार्थिवव्यवहारे अनभिज्ञोऽहं जानपदः पुनः पुनः शालभार्ग्यमर्ध-
भार्ग्यमिति भणति । तत्कथयकियदन्तरमिति मृगाङ्गावलीकुवलयमालयोः ।

राजा । यावदन्तरं मृगाङ्गावली कुवलयमालयोः ।

विदूषकः । तं एव्व पुणो भणंतेण किं भणिदं होदि * ।

राजा । तर्हि दृष्टान्तान्तरेण कथ्यते । यावदन्तरं घनसा-
रागरुसारयोः ।

विदूषकः । सुट्टुदरं ण जाणीअदि † ।

राजा । ज्ञाप्यते ।

लाटीचम्पकपिञ्जरैरवयवै-

दूर्वानिभैः कुन्तलैः

पूर्वा रत्नमयीं बिभर्ति रचना-

मन्या तु मुक्ताभयीम् ।

इत्थं द्वे अपि ते विलाससदने

देवस्य चेतो भुवः

प्राच्याः किं तु नितान्तनिर्जितजग-

ल्लावण्यपश्यं वपुः ॥ १० ॥

सखे किं पुनरनुपपन्नमेवेदं यदुत मां देवी परिणाययिष्य-
तीति ।

विदूषकः । कुदो दिट्ठे अणुवअणं णाम । पुरो दर्शयन् ।
संबंधिणीचेडीओ आगच्छंतीओ दीसंदि ‡ ।

राजा । का पुनस्ते संबन्धिनी ।

विदूषकः । देवी ।

राजा । विहस्य । तदेहि चित्रशालिकामधितिष्ठावः ।
तथातिष्ठतः ।

॥ शेष उत्तराङ्के ॥

* तदेव पुनर्भणता किं भणितं भवति ।

† सुष्ठुतरं न ज्ञायते ।

‡ कुतो दृष्टेरनुपपन्नं नाम । संबन्धिनीचेष्ट आगच्छन्त्यो दृश्यन्ते ।

THE VIDVAN-MANO-RANJINI

OR

REJOICER OF THE MIND OF THE LEARNED,
A COMMENTARY ON SAD-ĀNANDA'S VEDĀNTA-SĀRA, BY RĀMA-TĪRTHA.

(Continued from page 257.)

Interested actions &c Actions in course of perform-
ance with purpose of result, are interested. Nor is this
definition too narrow, in reference to the texts Let him
offer the Viśvajit sacrifice [which is performed after the
desired object has been attained] &c. For in this case
also, according to the rule, Paradise should be consider-

ed common to all, the injunction is intended with reference to elysian fruit. The term *Jyotishṭoma* concerns only one day's sacrifice, and the word *et cætera* is intended to comprise sacrificial sessions of many days. *Prohibited actions* are those to be understood by sentences constructed with the negative particle, prohibitory of realisation of a desired object which is apprehended by error, or actions to be understood from sentences constructed with the negative particle constructed with the subjunctive mood. In the words *Hell et cætera*, *et cætera* includes temporal pain. By the words *et cætera* in the words *Murder of a brahman et cætera*, is to be understood the drinking of spirits and the like. By the term sin is designated future pain. Those actions are constant, the non-performance whereof being known, such future pain is effected or indicated; in other words those are constant which are characterised by sin in the non-observance. It may be objected that in the traditional text, Not observing prescribed action, and practising that which is censured, and being addicted to objects of sense, a man incurs a fall, it is understood from the termination of the present participle that non-observance is the cause of sin. How then can the non-observance fail to produce sin? We refuse this objection, inasmuch as by the rule that the verb applies to the characteristic and to the cause, it is proved that the affix *ṣatṛi* is prescribed by Pāṇini also in the meaning of the characteristic. This is only the definition [or characteristic] of constant actions, that those are constant which have no occasional cause, and have for their aim the removal of contracted sin, while they are not defined as productive of sin in the non-performance. Hence it is that it is supposed by persons of approved conduct, when they see a man overcome by sleepiness or laziness at the time of performance of constant actions, that if

काम्यानीत्यादिना । फलोद्देशेन विधीयमानानि कर्माणि काम्यानि नच विश्वजिता यजेतेत्यादावव्याप्तिः तत्रापिस्वर्गः स्यात् सर्वान् प्रत्यविशिष्टत्वादिति न्यायेन स्वर्गफलोद्देशेन विधेरभिसन्धितत्वात् ज्योतिष्टोमशब्देकाहिकविषयः आदिशब्दोऽहीनसत्रसंग्रहार्थः भमावगतेष्टसाधनतानिषेधकनञपदयोगिवाक्यगम्यानि निषिद्धानि । लिङाद्यनुपसक्तज्योगिवाक्यगम्यानि वा नरकादीत्यादिपदादेहिकदुःखग्रहः । ब्रह्महत्यादीत्यादिपदात्सुरापानादिग्रहः प्रत्ययशब्देनागामिदुःखमुच्यते येषामकरणे विज्ञायमाने तत्साध्यते ज्ञाप्यते तानि नित्यानीत्यर्थः अकरणे प्रत्यवायलक्षणानि नित्यानीति यावत् ननु अकुर्वन् विहितं कर्मनिन्दितञ्च समाचरन् । प्रसज्यंश्चेन्द्रियार्थेषु नरः पतनमश्नुतीति स्मृतिः शत्रुप्रत्ययादकरणस्य प्रत्यवायहेतुत्वमवगम्यते तत्कथमकरणस्य प्रत्यवायानुत्पादकत्वमिति चेन्नलक्षणहेत्वोः क्रियायादिति पाणिनिना शत्रुलक्षणाद्यैरपि विधानात् निर्निमित्तानुपात्तदुरितक्षयार्थानि नित्यानीति नित्यकर्मलक्षणं नत्वकरणे प्रत्यवायोत्पादकलक्षणानीति अतएव नित्याद्यनुष्ठानकाले निद्रालस्यादिपरवशं नरमालोक्य शिष्टैर्लक्ष्यते यद्यस्य यथावचित्यनैमित्तिकानुष्ठानमभविष्यत्तदा सञ्चितदुरितक्षयोऽभविष्यत्तथा विहितमकार्षीदतः प्रत्यवायी भविष्यतीति तथाच विचिकित्सन् शोत्रियद्वितिवच्छत्रुप्रत्ययस्यान्यथाप्युपपत्तेर्नतदुत्पादभावस्य हेतुत्वाशङ्कायुक्ता ॥

he had duly performed constant and occasional observances, his accumulated sins would have been destroyed, but that he has not done what is prescribed, and therefore he will incur sin. Accordingly the affix *ṣatṛi*, being possible in another manner, as in the text The learned in the Veda discriminating, the objection to causality in non-existence, on account of the force of that affix, is not valid.

It has therefore been said that since non-performance of constant works immediately characterises the action of sin therefore the affix *ṣatṛi* is used to imply determination [not causation] If it be objected: The affix *ṣatṛi* is equally used to imply a cause, how then is it understood in the sense of determination? We reply that it is so, because the production of an entity from a non-entity is impossible. For it has been ascertained by perception &c, that an entitative effect has an entitative cause; wherefore there is a contradiction in ascribing to a non-entity causation of an entity, through the affix *ṣatṛi*. If it be asked: Such being the cause [if a non-entity cannot be the cause of an entity], how can you shew that the non-performance which you describe characterises sin? We reply that this is no objection: for we do not maintain that non-performance is in its own nature characteristic of sin, but that it is the cognition of non-performance that is thus characteristic. Nor can it be said that it is this same cognition of non-performance that is productive of sin, for then it would follow that where there was no cognition of non-performance, there would be no sin. If it be asked: How then does Bhāṭṭa declare non-observation to be causal of certitude of non-existence; and how do the logicians maintain that absence of an obstructive and the antecedent non-existence of the several objects, are causes [of such objects]? we reply that they do so erroneously. For it is not by the mere existence that non-observation of the perceptible is the cause of certitude of non-existence; for were it so, it would follow that there would be no perception of cognition of non-existence as the cause of non-cognition. And if non-observation, only when cognised, be the cause of cognition of non-existence, then it will perforce follow that the cognition thereof which is an entity is the cause of cognition of non-existence. As for the position that non-existence of an obstructive is a cause [or condition], we ask Is this absence of an obstructive included among the group of visible conditions, or among the group of invisible conditions? If you reply that it is included among the former, then in one desiring to light a fire and the like, engagement in kindling fire can only take place where there is knowledge that there is absence of obstructives, just as it can only take place

where there is knowledge of the presence of wood &c ; but a man is not observed to act in such a manner. Else there would never arise a product [from the action] of one engaging in it where, though there exist imple-ments, he feels sure there are none. If you reply that where the object is, the feeling sure that it is non-existent is an error ; then we rejoin, that the imple-ments being non-perceptible, the non-existence there-of is non-perceptible, and therefore cannot be in-cluded among the group of visible conditions. Nor is [absence of an obstructive] included among the second

तदुक्तं नित्यानामक्रियायस्माल्लक्षयित्वेति सत्त्वर । प्रत्यवायक्रियां तस्माल्लक्षणायेति भवेदिति । ननु हेत्वर्थेऽपि श्रुतिविधानस्य तुल्यत्वे कथं लक्ष्यार्थावगम इति चेत् अभावाद्भावोत्पत्तेरनुपपत्तेरिति वदामः भावरूपस्य हि कार्यस्य भावरूपं कारणमिति प्रत्यक्षादिभिरवधारितं तेन श्रु-प्रत्ययादभावस्य भावहेतुताभ्युपगमो विरुध्यते । नन्वेवं सति कथं तवाप्य-कारणस्य प्रत्यवायलक्षकत्वसिद्धिरिति चेन्नैषोपायः अस्माभिरकारणस्य न स्वरूपेण प्रत्यवालक्षकत्वमिष्यते किन्तु तज्ज्ञानस्य न च तस्यैव प्रत्यवाय-जनकत्वमपीति वाच्यं नित्याकरणाज्ञानं प्रत्यवायाभावप्रसङ्गात् ननु कथं तर्हि भाट्टानुपलम्भस्याभावप्रमितिहेतुत्वमिष्यते तार्किकैश्च प्रतिब-न्धकाभावस्य तत्तत्प्रागभावस्य च कारणत्वमिष्यत इति चेत् भान्त्येतिब्रूमः तथाहि न तावद्व्यापानुपलब्धेः सत्तामात्रेणाभावप्रमितिहेतुता युक्ता तथा-सत्यज्ञानकारणत्वेनाभावज्ञानस्य प्रत्यक्षत्वाभावप्रसङ्गात् ज्ञाताया एवानु-पलब्धेरभावप्रमितिहेतुत्वं तज्ज्ञानस्यैव भावरूपस्याभावज्ञानकारणता बला-दायादयतीति प्रतिबन्धकाभावः कारणमिति पक्षे स किं दृष्टकारणक-लापकुक्षौ निहितः किञ्चिददृष्टकारणकलापकुक्षौ नादोदाहृदिकार्यार्थि-नः काष्ठादिसमवधानाधिगम इव प्रतिबन्धकाभावसमवधानाधिगमे स-त्येव बहिर्ब्रज्वलनादौ प्रवृत्तिः स्याच्च तथा प्रवर्तमानो दृश्यते अन्यथा सत्यपि प्रतिबन्धकसमवधाने तदभावनिश्चयेन प्रवर्तमानस्य कदाचित्का-र्यानुदयो न भवेत् । ननु सति प्रतियोगिनितदभावनिश्चयोभ्रम इति चे-त्तर्हि प्रतिबन्धकस्यायोग्यत्वेन तदभावोपयोग्य एवेति न तस्य दृष्टकारण-कलापकुक्षौ निहितः । नापि द्वितीयः अस्मदाद्यप्रत्यक्षाणामीश्वरतज्ज्ञाने-च्छाप्रयत्नप्राप्तदृष्टानां देशकालयोश्च सूर्यादियहचारक्रियायाश्च भाव-रूपतया प्रतिबन्धकाभावत्वयोगानन्दतिरिक्तस्य कस्यचित् सर्वकार्य-साधारणकारणस्य कल्पकाभावात् । किञ्च सत्यपि प्रतिबन्धकउत्तेजकस-मवधाने कार्यदर्शनात् न प्रतिबन्धकाभावस्य कारणता उत्तेजकाभाववि-शिष्टप्रतिबन्धकाभावस्य कारणत्वे तादृक्प्रतिबन्धकाज्ञाने तदभावोपहाच्च तस्य कारणतामिच्छः । न चानन्यथासिद्धनियतपूर्ववर्तित्वमपि प्रतिबन्ध-काभावस्य तदन्वयव्यतिरेकेविरोधिर्सर्गाभावविषयतयान्यथासिद्धत्वात् । तर्हि विरोधिर्सर्गाभावत्वेनैव कारणतेति चेन्न सत्येवात्यन्तिहेतुकलाप-समवधाने स्थितिहेतुसमवधाने वात्यन्तेः स्थितेर्वा विघटकभावस्य विरो-धित्वप्रसिद्धेर्न तदभावस्य सामान्यन्तर्भवे विरोधिर्सर्गाभावस्य तत्प्रवेशे तत्प्रतियोगिने विरोधित्वसिद्धिः । तस्मिंश्च सति तत्सर्गाभावस्य सामग्रीप्रवेशइत्यन्याशयस्य दुर्द्धारत्वादित्यलमतिकर्दमेन प्रागभाव-स्यापि नियतप्राक्कालवर्तित्वेन कारणत्वेभावविशेषणस्य कालस्यात्मा-श्रयताप्रसङ्गः । न च प्राग्वत्त्वेनैव कारणत्वं तावन्मात्रे कारणलक्षणाभा-वात् । किञ्च कारणत्वं नाम धर्मोभावात्मक उताभावात्मकः । उभय-थापि नाभावनिरास्यं तस्य सम्भवति । विरोधिनेर्भावाभावयोराधाराधे-यभावानुपपत्तेः अभावस्य निर्विशेषत्वाच्चिरतिशयत्वाच्च । तस्मात्तदभावा-द्भावोत्पत्तेः दृष्टान्तः । तन्नुनाशात् पटनाशइत्यपि स्वप्रक्रियामात्रमित्या-स्ताविसरः । अस्तु वा क्वचिदभावस्यापि कारणत्वं तथापि न प्रत्यवाय-स्या कारणहेतुकत्वं । प्रत्यवायशब्दवाच्यस्य पापादृष्टस्य तज्ज्ञानागामिदु-ःखस्य वा निषिद्धक्रियाजन्यत्वात् पापकारी पापोभवति भय यद्वह कपूय-चरण अभ्यासोद्वपते कपूयां योनिमापद्वोरक्षिति च श्रुतेः । तस्मादकरणे प्रत्यवाय साधननिप्रत्यवायज्ञापकानि नित्यानीति व्याख्यानं सुव्याख्यान-मिति । सन्ध्याबन्धनाद्री नोत्यादिपदात् पञ्चमहायज्ञादिग्रहः । निमित्त-मात्रमासाध्यवश्यकर्तव्यतया विहितानि नैमित्तिकानि एतदाह ॥

group that, of invisible conditions, inasmuch as God, his cognition, his desire, his volition, and the desert of ani-mate beings, space and time, and the revolution of the sun and other heavenly bodies, which are not perceptible to beings of our nature, being entitative, are not compa-tible with non-existence of an obstructive ; and besides these, there is no reason to assume any condition univer-sal to all effects Moreover, since, even where there is an obstructive, the effect is observed if there be present an excitant, no causation belongs to the absence of the obstructive ; and, if you reply that causation pertains to absence of the obstructive when such an absence is cha-racterised by absence of the excitant, we rejoin that, if there be no cognition of such obstructive, then there being no cognition of its non-existence, it cannot be a cause. Nor do non-superfluous and invariable antece-dence [the defining attributes of a cause] belong to ab-sence of an obstructive ; for the concomitance and non-concomitance of the obstructives, being objects of general non-existence of an opposite, such absence is superfluous [as a condition]. If you reply that it is as general non-existence of anything repugnant that absence of ob-structives is a cause, we rejoin that since where there exists the complement of conditions of production, or exists the condition of continuity, the entity which dis-solves its production or continuity being known as that which is repugnant thereto, the non-existence of such a dissolvent [or obstructive] cannot be included among the apparatus of conditions ; and if general non-exis-tence of what is repugnant [to the effect] be included in the complement of conditions, it is the counterpart [of such non-existence] that is repugnant. If this be so [that is if the counterpart of the non-existence be that which is repugnant to the effect], then the general non-existence thereof must be included among the sum of conditions, and thus it will be difficult to avoid a mutu-al dependency [or logical see-saw]. Enough, then of this muddled argument If prior non-existence, as inva-riably antecedent in time, be a cause, it will follow that there is a self-dependency in time characterising the non-existence. Nor does causality pertain to prior non-exis-tence in virtue of its antecedence only, for the definition of a cause does not apply to bare antecedence. Again, is causation a property which is an entity or a non-en-tity ? whichever be the case, causality cannot reside in a non-entity ; for if causation be an entity, existence and non-existence, which are mutually repugnant, can-not exist in the relation of a substratum and that which it underlies ; and causality cannot be a non-entity inasmuch as non-entity is destitute of particularity and speciality. There is, then, no example of the production of an enti-ty from a non-entity. The instance of destruction of

cloth from destruction of the threads, belongs to a particular system only ; wherefore we dismiss further prolixity. Even granting that a non-entity is sometimes a cause, yet sin has not non-performance as its cause. Inasmuch as evil desert, expressed by the word sin, or the future pain resulting therefrom, is engendered by prohibited actions, the evil-doer becomes evil, as is declared in the text Whosoever might be practisers of evil would obtain an evil birth. Thus it is shewn that the explanation that constant actions are those that in their omission cause sin, that is, betoken sin, is a valid explanation. In the term *morning and evening prayers* &c., the word *et cætera* refers to the five great sacrifices and the like. *Occasional observances* are such as are prescribed as necessary to perform on the occasion arising. This the author proceeds to state.

When a son [is born] &c. The sacrifice on the birth of a son is enjoined in the text let him, on the birth of a son, offer an oblation in twelve half-jars to Vaiśvānara. The words *et cætera* refer to the *kshāmavati* sacrifice &c. prescribed in the words Let him whose sacred fire burns his house, sacrifice an oblation in eight potsherds to Agni the forgiver. Bathing at eclipses &c. may be exemplified as of traditional revelation. Though the example of the sacrifice on the birth of a son is not conformable to the two kinds of fruit to be declared as accruing to the agent, inasmuch as we hear of an intermediate result accruing to the son, in the remainder of the text prescribing the sacrifice on the birth of a son, in the words He on whose birth the father offers this oblation, he being purified becomes strong, a good eater with keen senses, rich in cattle ; yet the example, as being for the explanation merely of the nature of occasional observances, is not defective. *Expiations* are conditioned by particular occasions, viz. non-performance of what is prescribed, and following what is forbidden ; or performed with the purpose of destroying sin only. The words *et cætera* suggest penance and the like. *Devotions* are defined as the fixing of the mental modification on the conditioned Brahma described in the scriptures, when turned upon him by length of time, reverence, and constancy. The author next shews the difference between devotions and knowledge.

Consisting of mental operations. Their difference from pondering [without an object] is indicated.

पुत्रेति । जातेष्टिर्नाम वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्व्वपेत् पुत्रेजातइति विहिता आदिपदाद्यस्य निर्व्वहान्दहत्यन्ये क्षामवते पुरोडाशमष्टकपालं निर्व्वपेदत्यादिनोक्तानां क्षामवत्यादीनां ग्रहः उपरागज्ञानादि च स्मार्त्तमुदाहरणीयं । यद्यपि जातेष्टिवाक्येण यस्मिन् जातयतामिष्टिनिर्व्वपति पूतस्य तेजस्वचादइन्द्रियावी पशुमान् भवतीति पुत्रगाम्यवान्तरफलश्रवणाच्च वक्ष्यमाणकर्त्तव्यामिष्टिविधफलानुकुलं जातेष्ट्युदाहरणं तथापि नैमित्तिकस्वरूपमात्रव्युत्पादनायोदाहरणं न दुष्यतीति द्रष्टव्यं विहिताकारण-

On the conditioned [Brahma]. The doctrine of Śāṇḍilya is laid down in the Chhāṇḍogya Upanishad, beginning at the words All this whole universe is Brahma indeed, Let him offer a sacrifice, let him meditate that he is made up of mind, that the vital air is his body, that he is light. The doctrine is recognised also in the Vājasaneyī Brāhmaṇa in the section intitled the mystery of Agni, in the words Let him devote himself to spirit, all mind, whose body is vital air, &c. ; and also in the Bṛihad-Araṇyaka Upanishad, This spirit is all mind, light, and truth &c. The words *et cætera* suggest other doctrines such as that relating to the heart and the spirit of humanity. The author now shews that the constant and other observances, defined above, have their chief fruit, when performed under the character of an offering to God.

Of these &c. The words *et cætera* include occasional and expiatory observances. It is to be considered that constant and other observances are the cause of purification of the intellect mediately through the destruction of contracted guilt ; as it has been said *Being freed from all sin*. Purification of the intellect is a purpose of the highest importance, inasmuch as according to the text Effecting by constant and occasional observances the destruction of guilt, and the Vedic text, He dispels sin by righteousness, it is mediately an instrument of

प्रतिषिद्धसेवारूपनिमित्तविशेषानुबन्धानि प्रायश्चित्तानि । पापक्षयमात्रोद्देशेन विहितानि इति वा आदिपदात् कृद्वादिग्रहः शास्त्रबोधिते सगुणे ब्रह्मणि दीर्घकालादरन्त्येतेतमनोवृत्तिस्थिराकरणलक्षणायाः उपासनानि । उपासनानां ज्ञानादोदे दर्शयति ॥

मानसव्यापाररूपाणीति । निदिध्यासनादभेदमाह ।

सगुणेति । शाण्डिल्यविद्या नामैतत्सर्व्वं खल्विदं ब्रह्मइत्युपक्रम्य सकृत्तुं ध्यानं कुर्व्वीत मनोमयः प्राणशरीरोभारूपइत्यादिना ह्यन्तोऽग्रे विहिता । वाजिनामग्निरहस्याख्योऽपि काण्डे सआत्मानं मुपासीतमनोमयं प्राणशरीरमित्यादावुक्ता बृहदारण्यके च मनोमयोऽयं पुरुषोभाः सत्यइत्यादौ प्रत्यभिज्ञाताविद्या आदिपदाद्वह्वैश्वानरादिविद्यान्तरग्रहणं । इदानीं मुक्तलक्षणानां नित्यादीनामीश्वरार्पणतयानुष्ठीयमानानां परमफलं दर्शयति ॥

एतेषामिति । आदिपदाद्यैमित्तिकप्रायश्चित्तयोर्ग्रहः । नित्यं दीनामुपासतुदुरितक्षयद्वारा बुद्धिशुद्धिहेतुत्वमिति द्रष्टव्यं निर्गतनिखिलकल्मषतयोक्तत्वात् नित्यनैमित्तिकैरेव कुर्व्वीत्योदुरितक्षयमित्यादिस्मृतेः धर्मेण पापमपनुदतीति श्रुतेश्च चित्तशुद्धेः परमप्रयोजनत्वं परम्यरयोमोक्षसाधनत्वात् तथा च स्मृतिः स्वैवेकर्मण्यभिरतः संसिद्धिं लभते नरः स्वकर्मनिरतः सिद्धिं यथा विन्दति तच्छृणु इत्युपक्रम्य असक्तबुद्धिः सर्व्वत्र जितात्मा विगतस्यूहः । नैष्कर्म्यसिद्धिं परमां सव्यासेना धिगच्छतीति । तदुक्तं नैष्कर्म्यसिद्धावपि नित्यकर्मानुष्ठानाद्धर्मात्पत्तिः पापहानिः ततश्चित्तशुद्धिस्ततः स्वसंसारत्मायाथात्म्यावबोधस्ततो वैराग्यं ततो मुमुक्षुत्वं ततस्तदुपायपर्य्येषणं ततः सर्व्वकर्मसव्यासस्ततो योगाभ्यासस्ततश्चित्तस्य प्रत्यक्षप्रवणता ततस्तत्त्वमस्यादिवाक्यार्थपरिज्ञानं ततोऽविद्योद्देशस्ततः स्वात्मन्यवस्थानमिति ॥

उपासनानान्विति । तु शब्दः कर्मभ्यउपासनायावैशिष्ट्यद्व्योतनार्थः तस्य नित्याद्यनुष्ठानक्षयितकल्मषतया विशुद्धस्य चित्तस्य शास्त्रप्रकाशिते ध्येये ज्ञेये वा विषये एकाग्र्यं निश्चलत्वमित्यर्थः सूक्ष्माधीनधारणसमर्थत्वमिति यावत् पूर्व्वोक्तप्रकारेणानुष्ठीयमानानां नित्यादीनामुपासतुदुरितक्षयद्वारा बुद्ध्यादिपरम्यरया ज्ञानहेतुत्वे प्रमाणमाह ॥

emancipation [knowledge being the proximate cause]. Accordingly the texts beginning from A man devoted to his own peculiar work attains perfection, Hear how, being devoted to his duties, he finds perfection, and ending With his understanding detached from all objects, self-conquered, free from longings, he attains by renunciation the highest perfection of freedom from works [Bhagavad-gítá, XVIII. 45-49]. Thus it has been declared that in the perfection of freedom from works there arises from performance of constant observances, production of merit and loss of guilt; therefrom purification of the intellect; next apprehension of the real nature of one's own transmigration and soul; next dispassionate-ness; next the state of one desiring emancipation; next the research for the means thereof; thence renunciation of all works; thence the practice of asceticism; next reflex tendency of intellection; next the thorough apprehension of such texts as That art thou; next the extirpation of ignorance; thence abiding in one's self [re-absorption into the absolute].

But of devotions &c. The word *but* is intended to indicate the contrast between observances and devotion. Devotion means the concentration or immobility of the intellect, thus purified by the destruction of guilt by means of constant and other observances, on the object declared in the scripture, to be pondered on or known; in other words ability to grasp subtle objects. The author states the proof that constant and other observances when performed in the aforesaid manner, are mediately through purification of the intellect &c. by means of destruction of contracted guilt, the causes of knowledge.

[*Him do the Brahmans*] *desire to know &c.* The words *et cætera* involve the rest of the text By austerities, and fasting. In connection with the desire to know the imperative termination should be understood, there being no previous injunction [that the Bráhmans must desire to know &c.] The connection, then of sacrifices and the like with the desire to know, does not occur previously, that we should suppose the text to be a re-statement. It may be objected: Constancy and inconstancy attach to the sacrifices &c. which according to the text As long as he lives [let him perform sacrifices], are shewn to be necessary to be performed for the sake of desire of knowledge; and if you reply that the performance of sacrifice &c. for the sake of desire of knowledge is a separate obligation, then those who wish to exclude transmigration will have to perform sacrifice twice. This objection we deny; for according to the analogy of the Acacia Catechu [which may supply not only wood for sacrificial posts, but also a kind of medicine], so here also conjunction and disjunction are

compatible. Nor may the doubt be raised that by a parity of reasoning observances may have emancipation also for their end; for we deny the compossibility of knowledge and works. Accordingly the maxim There is no necessity for fire, fuel &c. But works may be subservient to knowledge, according to the aphorism There is necessity for all, there being the sacred injunction of sacrifice &c., according to the analogy of a horse [which is employed in carriages though not with the plough]. It is also stated by the author of the commentary [on the Śáriraka Aphorisms] that sacrifice &c. as connected with desire of knowledge, are externally ancillary. To the same effect the author quotes a scriptural text.

A. E. G. and G. D.

विविदिषन्तीति । आदिपदानामपराश्रयकेनेति वाक्यशेषग्रहः विविदिषन्तीति विविदिषासम्बन्धे विधिप्रत्ययोऽनुसन्धेयोऽपूर्वत्वात्तर्हि यज्ञादीनां विविदिषा संयोगः पूर्व्यं न प्राप्तोयेनानुवादत्वं वाक्यस्य कल्प्येत नचयज्ञादीनां वाक्जीवं वाक्येनावश्यकर्तव्यतया प्राप्तानां विविदिषार्थत्वं नित्यानित्यसंयोगः प्रसज्येत यदि च विविदिषार्थं यज्ञाद्यनुष्ठानमपरिमिष्येत ततः संसारव्यावृत्तसूनां द्विरनुष्ठानां स्यादिति चेन्न खादिरादिवत् संयोगपृथक्त्वोपपत्तेः नच तर्हि तन्नैव न्यायेन कर्मणां मोक्षार्थत्वमपीति शङ्कनीयं ज्ञानकर्मसमुच्चयनिराकरणात् तथाच न्यायः अतस्त्वान्नीत्युक्त्या नपेक्षेति कर्मणां ज्ञानं प्रत्याहारादुपकारकत्वं स्यात् सर्वोपेक्षा च यज्ञादिशृतेरश्ववदिति न्यायात् उक्तञ्च भाष्यकश्चिर्वाविविदिषा संयोगात्तुल्यत्वाद्वाङ्मन्यज्ञादीनेति । तत्रैव स्मृतिं सम्वादयति ॥

ADVERTISEMENTS.

SANSKRIT and ENGLISH DICTIONARY, being an abridgment of PROFESSOR WILSON'S DICTIONARY, with an Appendix explaining the use of affixes in Sanskrit, by PANDIT RÁM JASAN, cloth bound and lettered. Rs. 10.

THE RAMAYAN of VALMIKI, translated in English verse by RALPH T. H. GRIFFITH, M. A. Vol. I. Rs. 6 Vol. II. Rs. 6. and Vol. III. Rs. 4-8. Postage 6 annas each.

THE HITOPADEŚA, containing the Sanskrit text with an Hindí translation and a Glossary, by PANDIT RÁMAJASAN, 2nd Edition. Rs. 2.

THE LAGHU KAUMUDÍ, a Sanskrit Grammar with an English version, commentary and references by DR BALLANTYNE, late Principal of the Sanskrit College, Benares, re-edited by RALPH GRIFFITH, ESQ., M. A., Principal of the Sanskrit College, Benares. Price 8 Rupees.

"The Translation of the Laghu Kaumudí made by the late Dr. Ballantyne has enabled even beginners to find their way through the Labyrinth of Native Grammar." Prof. Max Müller.

"THE BIBLE FOR THE PANDITS." The first three chapters of Genesis diffusely and unreservedly commented, in Sanskrit and English,—with a lengthy introduction, by JAMES R. BALLANTYNE, LL D. Rs. 3.

LAGHU KAUMUDÍ VYAKARAN, in Sanskrit (only); the text taken from Dr. Ballantyne's Edition. Re. 1-2.

BODH CHATUSPATH CHANDRIKA, a Hindí and Sanskrit Primer. Annas 3.

PRINTED AND PUBLISHED BY THE PROPRIETORS, E. J. LAZARUS AND CO., AT THE MEDICAL HALL PRESS, BENARES.

काशीविद्यासुधानिधिः

श्रीगणेशाय नमः

श्रीमद्विजयिनीदेवीपाठशालोदयोदितः । प्राच्यप्रतीच्यवाक्पूर्वापरपक्षद्वयान्वितः ॥ १ ॥
अङ्कुरश्मिः स्फुटयतु काशीविद्यासुधानिधिः । प्राचीनार्यजनप्रज्ञाविलासकुमुदोत्करान् ॥ २ ॥

A Monthly Journal, of the Benares College, devoted to Sanskrit Literature.

No. 72.

Benares, May 1st, 1872.

Vol. VI.

॥ चिन्तामणेः शब्दखण्डम् ॥

ननु स एवायं गकार इतिप्रत्यभिज्ञानबाधितमिदमित्येकैका एव गकारादिव्यक्तयः । यद्यपि प्रत्यभिज्ञाया नित्यत्वं न विषयस्तथापि नाशकत्वाभिमत(१)शब्दान्तरादीनामन्तरा संभवेपि तावत्कालीनत्वं गकारस्य गृह्णातीति ।

“तावत्कालं स्थिरं चैनं कः पश्चान्नाशयिष्यति”

इति पराभिमतशुविनाशित्वव्यतिरेका(२)नित्यतायामेव पर्यवस्यति । न च धर्मिणो गकारस्य भेदे ऽप्येकजातीयत्वेन प्रत्यभिज्ञा । तथा सति तज्जातीयो-यमिति स्या(३)न तु स एवायमिति । अथ तारत्वमन्दत्वविरुद्धधर्माध्यस्तविषयत्वेन सा न प्रमाणम् । न च तारत्वादीनां (४) स्वाभाविकत्वं विरुद्धत्वं चासिद्धम् ।

॥ शब्दचिन्तामणिव्याख्या रुचिदत्तीया ॥

(१) शब्दान्तरादीनामिति । कालादिकमादिपदशब्दम् ।
(२) नित्यतायामेवेति । तथा च प्रत्यभिज्ञामुपजीव्य मानान्तरबाधितमिति भावः । यत्तु पराभिमतमाशुविनाशित्वमेवात्र साध्यं, तज्जात्यैर्योगावरया प्रत्यभिज्ञया बाधितमिति, तच्च । घटदृष्टान्तानुपपत्तेः । आशुविनाशिघट एव दृष्टान्त इत्यप्याहुः । (३) न त्विति । अन्यथा व्यक्तिस्थैर्यं क्वापि न तद्विषयः स्यादिति भावः । (४) स्वाभाविकत्वं शब्दधर्म-

(५) मन्दस्तारो गकार(६)स्तारान्मन्दो ऽन्य इत्यनन्यथासिद्धप्रत्यक्षातत्सिद्धेः, नह्यपां शैत्यद्रवत्वे स्वाभाविके इत्यत्र प्रत्यक्षादन्यत् प्रमाणम् । (७) तत्किं यो यद्गतत्वेन भासते स तदुर्म एव । तथा सति रक्तः पटः लोहितः स्फटिक इत्यादावपि तथा स्यादविशेषात् । न । रक्तत्वादीनामन्यधर्मत्वस्थितौ स्फटिकादीनां च तद्विरुद्धधर्मत्वे स्थिते जपाकुसुमादेरन्वयव्यतिरेकानुविधानादुधेन तच्च भ्रान्तत्वात् । न चेह तारत्वादेरन्यधर्मत्वेनोपस्थितिः, नापि गकारादीनां तद्विरुद्धधर्मत्वम्, नाप्यन्यस्थितारत्वादिधर्मिणो ऽनुविधानम् । न चावश्यंस्वीकृतवायोरेव धर्मास्तरत्वादयो गकारादिगतत्वेन भासन्त इति वाच्यम् । (८) स्पर्शाग्रहे त्वचो व्यापाराभावेन त्वचा तदग्रहात् । न च अवसा तदग्रहः, (९) अवायवीयत्वेन वायुमात्रधर्माग्रहकत्वात्, चक्षुर्वत् । तारत्वादयो वा न (१०) वायुधर्माः, आवणत्वात्, कादिवत् ।

त्वम् । स्वाभाविकत्वे हेतुमाह । (५) मन्द इति । विरुद्धत्वे हेतुमाह । (६) तारादिति । शङ्कते । (७) तत्किमिति । यद्यपि रक्तत्वादीनामन्यधर्मस्थितावित्येतावतैव भ्रान्तत्वमुपपन्नं, तथापि तदेव कुत इत्यपेक्षायां स्फटिकादीनामित्वाद्युक्तमिति ध्येयम् । (८) स्पर्शाग्रह इति । स्वव्यवस्थापकगुणपुरस्कारेणोन्द्रियप्रवृत्तेरिति भावः । (९) अवायवीयत्वेनेति । अवायवीयबहिरिन्द्रियत्वेनेत्यर्थः । मात्रपदं सत्तादौ व्यभिचारवारणाय । (१०) वायुधर्माः । वायुमात्रधर्माः । ध्वनि-

(११) वायुर्वै न श्रवणग्राह्यधर्मो, धूर्तत्वात्, पठवत् । (१२) अत एव तारत्वादयो न वायुधर्मध्वनिधर्मोः, (१३) वायुधर्मस्य ध्वनेरग्राह्यत् । न च ध्वनिरूपः शब्दो नभोवृत्तिरेव, तथा सति तदुर्मतारत्वादिग्रहः श्रवसेति वाच्यम् । तारो ऽयं गकार इत्येव ध्वनीनामस्फुरणात्, (१४) तत्कारणाभावाच्च । न च व्यक्त्या विना जातिस्फुरणम्, तस्या व्यक्तिसमानसंबित्संवेद्यत्वात् । न च स्मर्यमाण-तारत्वाद्वारोपः । बाधकाभावात्, । (१५) प्रथमतस्तारत्वाद्यग्रहप्रसङ्गाच्चेति । मैवम् । तारत्वादयो न गकारादिजातयः, गत्वादिना संकरप्रसङ्गात् । न च नानैव तारत्वम् । ताराकारानुगतप्रत्ययाभावप्रसङ्गात् । न च (१६) सजातीयसाक्षात्कारप्रतिबन्धकतावच्छेदकशब्दवृत्तिजाति-

श्वाकाशधर्म इति भावः । नन्वेवं वायुध्वन्युभयधर्मत्वेनार्थान्तरमित्यनुशयादाह । (११) वायुर्वैति । न श्रवणमात्रबहिरिन्द्रियग्राह्यधर्मैत्यर्थः । (१२) अत एवेति । यद्यपि न्यायनये वायुधर्मस्य ध्वनेरग्रसिद्ध्या साध्याग्रसिद्धिस्तथापि वायुधर्मधर्मो नेत्येव साध्यम् । (१३) वायुधर्मस्येति । वायुमात्रधर्मस्य श्रान्नाग्राह्यत्वादिति भावः । ननु तारत्वेनैव तदुभानं लोहितत्वेनेव वहेरित्युच्येराह । (१४) तत्कारणेति । गकाराद्युत्पत्तिसमये शङ्खदेराभावात्, तथा च नानुभूयमानारोप इति भावः । ननु तारत्वादिजातिविशेषस्य शब्दवृत्तित्वेपि वायुवैजात्यमावश्यकमिति लाघवात्तदेव, न तु शब्देपि वैजात्यमित्यत एव बाधकादस्यारोप इत्यनुशयादाह । (१५) प्रथमत इति । यथा प्रथमं चाकचिक्यत्रिशिष्टशुक्तिकाधीः, न तु रजतत्वविशिष्टधीः, धर्मिज्ञानस्यारोपहेतुत्वात्, तथा ऽज्ञापि स्यादिति भावः । ध्वनिग्रहात्पूर्वं तारो गकार इति धीर्न स्यात् । ध्वनिज्ञानाभावेनारोपस्य सुतरामग्रहादिति भाव इत्यन्ये । (१६) सजातीयेति । स्वाश्रयमजातीयेत्यर्थः । अत्र च विजातीयसाक्षात्काराप्रतिबन्धकतया सजातीयपदम् । गुणत्वव्याप्यजात्या साजात्यस्य विवक्षितत्वात् । प्रतिबन्धकत्वमात्रे च कृते फलोपधानप्राप्तौ बुभुत्सावशाद् मन्दे ऽपि शब्दे ग्रहमाणे तादृशशब्दस्याप्रतिबन्धकतया तत्साधारणानुगतधीर्न स्यादिति तदवच्छेदकत्वमुक्तम् । तस्य मन्दबुभुत्सयोजनिकया ऽप्रतिबन्धकीभूतस्यापि प्रतिबन्धकतावच्छेदकसत्त्वादनुपहितफलस्यापि योग्यत्वाच्छब्दवृत्तिपदं रसादिसाधारणानुगतमतिप्रसङ्गवारणाय । बुभुत्सामीदृशीमादाय मन्देपि भाभूतारत्वानुगतमतिरिति जातियहर्णामत्याहुः ॥ ननु तदप्रति-

त्वेन नानातारत्वेऽनुगमः । तदप्रतिसंधानेपि (१७) तारत्वानुगतप्रत्ययात् । तारत्वमन्दत्वे च न (१८) शब्दवृत्तिजाती, सप्रतियोगिकत्वात् । (१९) नापि तारत्वमन्दत्वयोर्विरोधः । (२०) य एव गकारस्तार आसीत्स एव मन्द इदानीमिति समयभेदेन वक्तृभेदेन च तयोरेकच प्रतीतिः । तारोयं न तारतरस्तारान्मन्दो ऽन्य इति भेदप्रतीतिरस्तीति चेत्, न । धर्मिणो ऽभेदे भासमाने विशिष्टधर्मभेदप्रतीतिः (२१) धर्मभेदविषयत्वात् । एकच घटे लोहितो ऽयं न श्याम इदानीमिति प्रतीतिवत् । न च तीन्नेण गकारेण मन्दगकाराभिभवात्तयोर्भेदः, (२२) नहि (२३) तदेव तदभिभावकं, तस्यैव तेनैव तदैव तद्ग्रहणग्रहणयोर्विरोधादिति वाच्यम् । तारत्वव्यञ्जकवायोर्बलवत्त्वेन मन्दत्वव्यञ्जकवाय्वभिभवाद् मन्दत्वस्याग्रहणात् । (२४) सन्तु वा तारमन्दरूपादयो भिन्ना एव गकाराः, तत्प्रत्यभिज्ञाने बाधकाभावात् । (२५) तस्माद्वायुधर्मो एव तारत्वादयः शब्दगतत्वेन भासन्ते, दर्पणधर्मोऽव मुखे । तद्ग्रहणं च स्पर्शपुरस्कारेण (२६) कर्णशृङ्खलीत्वगिन्द्रियेण । तारमन्दजनकवायूनां (२७)

संधाने तदनुगतमतिरसिद्धेत्युच्येराह । (१७) तारत्वेति । तथा च शब्दवृत्तिजातित्वेन नानुगम इति भावः । (१८) शब्दपदं स्वरूपकथनपरम् । तेन तज्जातित्वानङ्गीकारात् । किं त्वखण्डोपाधिस्तन्मते तदित्येके । वायुवृत्तितारत्वादिजातिरिति परमतमतः सप्रतियोगिकत्वं तत्रैव व्यभिचारीति तद्वारणाय शब्दपदमित्यन्ये । सप्रतियोगिकत्वमधिज्ञानापेक्षव्यवहारविषयत्वं विवक्षितम्, एवं च रसादिनिष्ठतज्जातौ व्यभिचारवारणाय तदित्यपरे ॥ ननु तज्जातित्वाभावेपि विरुद्धत्वं नापैति, तथा च विरुद्धधर्माध्यस्तविषयत्वेन प्रत्यभिज्ञाया अप्रामाण्यं तदवस्थमेवेत्यत आह । (१९) नापीति । (२०) य एवेति । यद्यप्येकावच्छेदेनैवमपि विरोध एव, तथापि स न धर्मिभेदापादकः, श्यामरत्नरूपवदिति भावः । (२१) धर्मभेदेति । धर्मभेदमात्रविषयत्वादित्यर्थः । (२२) नहीति । सजातीयग्रहणकृतग्रहणस्याभिभवत्वादिति भावः । (२३) तदिति । विरुद्धधर्मसंसर्गाभावादिति भावः । (२४) सन्तु वेति । प्रौढिवादमात्रम् । नानात्वकल्पने गौरवादित्यभिप्रेत्य प्रथमपक्षमेवोपसंहरति । (२५) तस्मादिति । (२६) कर्णति । यथा गोलकावच्छिन्नत्वच एव धूमस्य शंखशक्तिरिति भावः । (२७) त्वयापीति । तथा चावश्यकत्वात्तत्रैव तार-

त्वया ऽप्युत्कर्षापकर्षयोः (२८) दूतस्पर्शस्य च स्वीका-
रात् । (२९) ओचेणैव वा । चक्षुरादेर्यत्र वायुधर्मग्रह-
स्तचायोग्यत्वमुपाधिः, अन्यथा ओचेण स्वगुणो न गृह्येत,
इन्द्रिये तथा ऽदर्शनात् । चक्षुर्वा न पार्थिव (३०)-
रूपग्राहक, मपार्थिवेन्द्रियत्वाद्, रसनवदित्याद्यापि स्यात् ।
अथ योग्यो योग्येन गृह्यते स्वगुणः परगुणो वा, योग्यता
च फलबलेन कल्प्यते, तर्हि ओचेस्यापि वायुधर्मग्रहे तु-
ल्यम् । न च तारो गकार इत्यत्र (३१) वायोरप्रतीतिः ।
वायुत्वेनाप्रतीतावपि तारत्वेनैव तत्प्रतीतिः । यथाग्नित्वे-
नाप्रतीतावप्ययोगोलके लोहित इति प्रतीतिः । (३२)
ननु वायुशब्दयोस्त्वचा ओचेण वा ग्रहे केन तारो ऽयं
गकार इत्यारोप इति चेत्, न । (३३) उभयेन्द्रियग्रा-
ह्ययोरसंसर्गाग्रहात्संसर्गव्यवहारः । (३४) अस्तु वा त्व-
गिन्द्रियोपनीतस्य ओचेणारोपः, (३५) ओचेणैव तारत्व-
ग्रहो ऽपीत्युक्तम् । उत्पत्तिमत्त्वं चासिद्धम् । तत्प्रतीतिः
श्रुतपूर्वायं गकार इति प्रत्यभिज्ञानबाधितत्वात् । ननु
प्रत्यभिज्ञैव (३६) तथा बाधिता, गत्वजात्योपाधिको
भेदप्रत्ययो गकारे संभवतीत्युक्तमिति चेत्, न । गत्व-
जातेरसिद्धेः । (३७) भेदे भासमाने ह्यभेदप्रतीतिर्जाति-
मालम्बते । न च गकारे भेदप्रतीतिरस्ति । (३८) ता-

त्वादिकमिति भावः । (२८) उदूतेति । त्वचइवानुदूतस्पर्श-
स्य वायोः शब्दाजनकत्वादिति भावः । नन्वेवं कर्षोवच्छिन्न
त्वचः कुष्ठाद्युपघाते तारत्वादिकं नोपलभ्येत्यस्त्वेराह ।
(२९) ओचेणैवेति । (३०) रूपग्राहकमिति । अत्र रूपपदं
गुणपरं, तेन घ्राणे व्यभिचराद्वेतावपार्थिवपदमापाततः । तथा
च यथा ऽपार्थिवत्वेपि चक्षुर्मनसोः पार्थिवगुणग्राहकत्वं तथा
ऽवायवीयत्वेपि ओचेस्य वायुधर्मग्राहकत्व स्यादिति भावः ।
(३१) वायोरिति । तथा च तद्वृत्तिरारत्वाग्रहात् कथं तदा-
रोप इति भावः । प्रथमकल्पमिप्रायेण शङ्कते । (३२) नन्वि-
ति । स्वमतेनोदुरति । (३३) उभयेति । परमतेपि नानुपप-
त्तिरित्याह । (३४) अस्तु वेति । द्वितीयकल्प स्मारयति ।
(३५) ओचेणेति । तथा च नारोपानुपपत्तिरिति भावः । (३६)
तथा । उत्पत्तिमत्त्वप्रतीत्या । अस्तु वा गत्वं जातिस्तथापि
न तदभेदः प्रत्यभिज्ञाविषय इत्याह । (३७) भेदइति । ननु
तारत्वमन्दत्वविरुद्धधर्माध्यासाद्वेदप्रतीतिरस्त्येवेत्यत आह ।
(३८) तारत्विति । ताराद् मन्दान्य इति तु धर्मभेदविषयक-

रत्वमन्दत्वे अपि न भेदहेतू । य एव तारः स एवे-
दानो मन्द इति प्रत्यभिज्ञानात् । (३९) गकारानित्यत्वे
ऽपि तथा संभवतीति चेत्, (४०) तर्हि नित्यत्वे ऽपि
कर्षोऽप्युत्कर्षोऽपि नित्योपनीतवायुधर्मोऽप्युत्कर्षो (४१) रूपाधि-
त्वं संभवति । (४२) न च वायोरप्रतीतिः । उत्पन्न-
त्वेनैव तत्प्रतीतिः । लोहितत्वेनैव जपाकुसुमस्य स्फटि-
के । (४३) अस्तु वा प्रागनुपलभ्यमानत्वे सत्युपलभ्य-
मानत्वेनोत्पन्नस्य सादृश्येन स्मृतात्पत्तिमत्त्वारोपः । न
चैवं घटादावपि नोत्पत्तिः सिद्धेदिति वाच्यम् । कुलाल-
व्यापारानन्तरमनुभूयमानघटस्य न तद्व्यापारात्प्रागनुभूय-
मानघटेनाभेदो भासते, किं तु भेद एवेति तत्र प्रागस-
त्त्वे सत्त्वं सिद्धति । गकारे तूत्पत्तिप्रतीत्यनन्तरं कण्ठता-
त्वादिव्यापारात्पूर्वमनुभूयमानगकारेणाभेदप्रत्यभिज्ञानाद्,
दोषवत् (४४) स व्यञ्जक एव । (४५) अथ शब्द उ-
त्पद्यते, (४६) उत्कर्षवत्त्वे सत्यपकर्षवत्त्वात् । (४७)
माधुर्यवत् । (४८) अत एव चाऽनित्यत्वमिति चेत्,
न । तारत्वमन्दत्वयोस्तत्कर्षापकर्षयोर्गकारे पूर्वन्यायेना-
सिद्धेः, सिद्धौ वा जातिसंकरभयेनोत्कर्षापकर्षयोर्जात्यो-
रसत्वशब्दत्वव्याप्ययोर्नानात्वेन रसशब्द (४९) साधार-
ण्याभावात् । अत एव सजातीयसाक्षात्कारप्रतिबन्धक-
तावच्छेदकसामान्यमुत्कर्षः, तत्प्रतिबन्धसाक्षात्कारविष-

मिति भावः । शब्दवृत्तित्वाभ्युपगमेनेदमुक्तम् । यद्यपि प्राग-
पीदमुक्तं, तथाप्यन्यप्रसङ्गेनेदमुक्तमिति ध्येयम् । (३९) गका-
रानित्यत्वेपीति । उत्पत्तिमत्त्वे सतीत्यपि बोध्यम् । तथा सति
भेदसिद्धौ गत्वजातिसिद्धावभेदप्रतीतिर्जात्यालम्बना ऽऽस्ता-
मिति भावः । (४०) तर्हीति । तथा च विनिगमनाविरहा-
त्संदिग्धासिद्धिर्दुर्नारैवेति भावः । (४१) उपाधित्वम् । आरो-
पत्वम् । (४२) न चेति । तथा च नानुभूयमानारोप इति
भावः । (४३) अस्तु वेति । प्रथमत उत्पन्नत्वादिधीरसिद्धौ
वेति भावः । (४४) सः । कण्ठतात्वादिव्यापारः । हेतुसाध-
कमाशङ्कते । (४५) अथ शब्द इति । वर्णात्मक इति शेषः ।
(४६) उत्कर्षेति । व्योमपरमाणुपरिमाणयोर्व्यभिचारादुभयो-
पादानम्, मध्यमब्दे तत्सत्त्वाचासिद्धिरिति भावः । (४७)
माधुर्यं, मधुरो रसः । (४८) अत एवेति । अस्यानित्यत्व-
व्याप्यतया किमनुमितानुमानेनेति भावः । (४९) साधारण्ये-
ति । नहि शब्दसाम्यमात्रादनुमानप्रवृत्तिः । वाग् विषाणिनी,

यतावच्छेदकसामान्यमपकर्ष इति साधारणो (५०) हेतुर-
पास्तः । (५१) तारत्वादेर्गकारजातित्वासिद्धेः । (५२)
साधनावच्छिन्नसाध्यव्यापकस्य (५३) मूर्तगुणत्वस्या (५४)-
श्राव्यत्वस्य चोपाधित्वाद्, अप्रयोजकत्वाच्च । नहि
कारणाधीन एवोत्कर्षो ऽपकर्षश्च । परममहति परमा-
णौ च परिमाणे प्रत्येकं सत्त्वात् । न चोभयस्यैकच सत्त्वं
कारणप्रयोज्यम् । एकैकवद् द्वयोरपि प्रत्येक (५५) मे-
कत्वात् ॥

स्यादेतत् । श्राव्यपारानन्तरमिदानीं श्रुतपूर्वो गका-
रो नास्ति, विनष्टः कोलाहल इति प्रतीतिः प्रत्यक्षमेव
शब्दानित्यत्वं, (५६) विनाशिभावत्वेनोत्पत्तिमत्त्वानुमा-
नाद्वा । प्रत्यक्षप्रतियोगिकाभावत्वेन हि प्रत्यक्षत्वं ध्वंस-
स्य, घटध्वंसवत्, न तु विनाशग्रहे प्रतियोगिसमवायिप्र-
गोत्वादित्यादावतिप्रसङ्गादिति भावः । (५०) हेतुरिति ।
अत्र हेतुद्वये तात्पर्यम् । (५१) तारत्वादेरिति । तथा चात्रा-
प्यसिद्धिरिवेति भावः । सुखादौ साध्याव्यापकत्वादाह । (५२)
साधनेति । यद्यप्युत्कर्षापकर्षौ तत्रापि स्तस्तथापि सजातीय-
साक्षात्कारेत्यादि साधनमभिप्रेत्यैतदुक्तम् । (५३) मूर्तगुणत्वं
च मूर्तवृत्तित्वमात्रं, न तु गुणत्वान्तर्भावः, व्यर्थविशेषणत्वा-
दिति वदन्ति । ध्वनेर्वायुगुणत्वं नित्यत्वं चाभ्युपेत्येदम् ।
(५४) श्राव्यत्विति । श्राव्यत्वं श्राव्यगुणत्वं, न तु श्राव्यशब्दत्वं,
तेन ध्वनौ न साध्याव्याप्तिः । ध्वनिवायवीयत्वमतेनेदं, तेन न
दोषतादवस्थम्, अत एव क्व चिदश्राव्यगुणत्वस्येत्येव पाठः ।
अयमप्युक्तसाधनावच्छिन्नसाध्यव्यापक एव, तेन न श्राव्यसंयो-
गादौ साध्याव्याप्तिः । श्राव्यसंयोगादेरपि व्यावर्त्तनान्न पक्षेतर-
त्वम् । यद्वा ऽश्राव्यत्वं श्राव्याशब्दत्वमेव, ध्वनिनित्यत्वपक्षे
इदं, तेन न तत्र साध्याव्याप्तिः, ध्वनीतरत्वादिविशिष्टसा-
ध्यव्यापकत्वात्, तस्य वायवीयत्वेन कर्णावच्छिन्नत्वगिन्द्रि-
यग्राह्यतया ऽश्राव्यत्वाच्च दोष इति वदन्ति । उत्कर्षादिसा-
धनस्य पक्षवृत्तित्वमभ्युपेत्येदमुक्तम्, तेन साधनाव्यापकत्वम्,
क्व चित्साधनव्यापकोप्युपाधिः, यत्र पक्षवृत्तिहेतुरिति मतेन
वा ऽभिधानम्, वर्णात्मकस्यैव पक्षत्वात्, ध्वनेरपि व्यावर्त्त-
नान्न पक्षेतरत्वम् । अस्मन्मते शब्दत्वस्य तन्मते षडिन्द्रिय-
वेद्यस्य कालस्य व्यावर्त्तनान्न तथात्वमित्यपि वदन्ति । (५५)
एकत्वादिति । एकत्रोभयसत्त्वं कारणसत्त्वप्रयोज्यमित्यप्रयोज-
कमिति भावः ।

(५६) विनाशिभावत्वेनेति । न चानित्यत्वं सिद्धं किं
साधनीयम् । सत्तावच्छिन्नध्वंसप्रतियोगित्वस्य साध्यत्वाद-

त्यक्षत्वं तन्त्रं, (५७) धर्माभावप्रत्यक्षतापत्तेः । (५८)
तदिन्द्रियाग्राह्येपि प्रतियोगिसमवायिनि गन्धरसाभावयोर्ग्र-
हणाच्च । (५९) नोभयं, गौरवात् । (६०) स्मृतघटसंयो-
गध्वंसप्रत्यक्षत्वापाताच्च । न च प्रतियोगियोग्यत्वस्य त-
न्त्रत्वे वायुस्पर्शध्वंसोपि प्रत्यक्षः स्यादिति वाच्यम् ।
आश्रयनाशजन्यस्य तस्य (६१) ग्राहकेन्द्रियसंनिर्कर्षाभा-
वात् । (६२) किं च यस्य सत्त्वं यवानुपलब्धिविरोधि तस्या-
भावस्तत्र गृह्यतइति योग्यानुपलब्ध्यर्थः । अत एव पृ-
थिवीत्वाभावो जलपरमाणौ न प्रत्यक्षः । प्रत्यक्षश्च वा-
यौ रूपाभावः । अस्ति च तथा शब्दे, तस्य सत्त्वे समव-
धाने च प्रतीतिप्रसङ्गात् । निरधिकरणाभावप्रतीतिर्नास्ती-
ति चेत्, न । इहेदानीं शब्दो नास्तीति प्रतीतिः । तस्मा-
द् (६३) यथाधिकरणे देशे समये वा प्रतियोगी वर्तते
तत्र तदभावो निरूप्यते । अत एव (६४) सद्गामभावो

त्याहुः । प्रतियोगिसमवायिनः प्रत्यक्षतामात्रं प्रयोजकम्, अ-
भावग्राहकेन्द्रियप्रत्यक्षत्वं वा । आद्ये (५७) धर्माभावेति ।
अभावपदं संसर्गाभावपरम् । अन्ये (५८) तदिन्द्रियेति । प्रति-
योगिप्रत्यक्षत्वं समवायिप्रत्यक्षत्वं च तत्र तन्त्रमिति न धर्मा-
भावप्रत्यक्षतापत्तिरित्याशङ्क्य निराकरोति । (५९) नोभय-
मिति । फलोपधानाभिप्रायेणाह । (६०) स्मृतेति । ननु तदा
संयोगसमवायिनो घटस्याप्रत्यक्षत्वे ऽपि भूतलादेस्तादृशस्य
प्रत्यक्षत्वाच्चाक्तदोषः, नहि यावत्समवायिप्रत्यक्षत्वं तन्त्रं, गौ-
रवादिति चेन्न । कपालनाशजन्यघटध्वंसस्य भूतले प्रत्यक्षता
न स्यादित्यत्र तात्पर्यात् । वस्तुतो ऽधिकरणज्ञानत्वेन हेतु-
त्वं, न तु तत्प्रत्यक्षत्वेन, सामान्ये बाधके सत्येव विशेषे
तथात्वादिति भावः । (६१) ग्राहकेत्युपलक्षणं, कालादौ
गृह्यतएवेतीष्टापत्तिरपि बोध्या । अत एव वक्ष्यति । “त्वगि-
न्द्रियोपनीतवायुस्पर्शध्वंसोपाधिकैवे”ति । ननु योग्यप्रतियोगि-
कत्वमात्रस्य तन्त्रत्वे जलत्वाभावः परमाणौ गृह्येत्येत्यत आह ।
(६२) किं चेति । न तु योग्यस्य योग्ये एवानुपलब्धिरिति
तदर्थः, तथा चानुपलब्धिविशेषणमेव योग्यता, सा चाधिकरणे
प्रतियोगिसत्त्वविरोधित्वमिति भावः । एतच्च प्रत्यक्षप्रकाशे
प्रपञ्चितं तत्रैवानुसंधेयम् । (६३) यत्रेति । कादा चित्काभि-
प्रायेणेदम् । नन्वेतत्तत्र घटध्वंस इति कथं स्यादत्र क्षणे
प्रतियोगिनो ऽवृत्तेरिति चेत्, कालोपाध्यतिरिक्ताभिप्रायक-
त्वादित्याहुः । (६४) सद्गामाधिकरणप्रतियोगिभ्या, मित्यत्रा-
धिकरणसामान्यस्यैव तन्निरूपकत्वं न तु प्रतियोगिसमवायि-

(६५) निरूप्यतइत्युक्तम् । शब्दाभावस्य च स्वत एवेन्द्रियसंनिष्कृष्टत्वात्तद्यसंनिर्कर्षापेक्षा । (६६) इन्द्रियविशेषणतया नाभावग्रहणमिति चेत्, न । अयोग्यत्वस्योपाधित्वात् । (६७) अन्यथा गुणस्य संयुक्तसमवायेन ग्रहणदर्शनान्न समवायेन शब्दग्रहः स्यादिति । मैवम् । सत एव हि शब्दस्य व्यञ्जकविरहादनुपलब्धिमार्चं, न तु ध्वंसः । (६८) तत्तद्व्याप्येतरसकलतदुपलम्भकसमवधाने तदनुपलब्धिरूपयोग्यानुपलब्धेरभावात् । प्रतियोग्युपलम्भकव्यञ्जकवायोरभावात् । विनष्टत्वप्रतीतिरपि त्वगिन्द्रियोपनीतव्यञ्जक (६९) वायुस्पर्शध्वंसोपाधिकैव । वायुर्नोत्पादकः किं तु व्यञ्जक इत्यत्र किं विनिगमकमिति चेत्, न । इदानीं श्रुतपूर्वा गकारो नास्ति विनष्टः कोलाहल इति प्रतीत्यनन्तरं पुनः अवश्ये श्रुतपूर्व एवायं गकारः पुनः स एव कोलाहल इति प्रत्यभिज्ञानमेव । घटध्वंसप्रतीत्यनन्तरं च स एवायं घट इति न प्रत्यभिज्ञानमिति तत्र विनष्टप्रतीत्या ध्वंस एव सिद्ध्यति । अत एव तारत्व-तारतरत्वमन्दत्वमन्दतरत्वप्रतीतीनां भ्रमत्वकल्पनाद्वरं प्रत्यभिज्ञानमात्रस्य भ्रमत्वकल्पनमित्यपास्तम् । (७०) ए-रूपाधिकरणमात्रस्येति पूर्वोपपत्त्यः । (६५) निरूप्यतइति । स्वज्ञानद्वारेति शेषः । (६६) इन्द्रियेति । अन्यथा चक्षुष्यपि जलत्वाभावग्रहप्रसङ्ग इति भावः । (६७) अन्यथा । दर्शन-मात्रपुरस्कारे । तथा च योग्यतैव ग्रहणे तन्त्रं, सा च प्रकृते-स्थेय, योग्यानुपलब्धिविशयत्वेनैवाभावस्य योग्यत्वादिति भावः । ननु बाधकं विना गकारो नास्तीतिप्रतीतिस्तद्विषयत्वमित्यत आह । (६८) तत्तदिति । यद्यप्याश्रयानाशानन्तरं संयोगध्वंसप्रत्यक्षस्थले नेयं सामग्री, प्रतियोग्युपलम्भकस्य संयोगिनस्तत्राभावात् । न च व्याप्यपदप्रसाधारणप्रतियोग्युपल-म्भकपरम्, अन्यथा कालिकव्याप्या घटेन्द्रियसन्निकर्षवारणपि घटोपलम्भभागभावस्य घटोपलम्भस्य घटोपलम्भमात्रहेतोः स-मवधानं विना घटाभावप्रत्यक्षं न स्यादिति वाच्यम् । एवं कृतेपि योग्यानुपलब्धसत्त्वापत्तेः, परेण प्रतिनियतव्यञ्जक व्यङ्ग्यत्वस्वीकारेण तत्तद्व्याप्योपलम्भकभागभाववदसाधारण-त्वात् । तथापि व्यञ्जकवायोरभावे यत्र यत्सत्त्वमित्याद्युक्ता-नुपलब्धिरपि नास्ति, अत एवावश्यकं न घटाभावप्रत्यक्षमित्यत्र तात्पर्यम् । (६९) वायुस्पर्शेति । यद्यपि परमते वायोस्त्व-गिन्द्रिययोग्यत्वेन तत्तद्व्यञ्जकस्यापि तथात्वाद्वायुध्वंसेत्येव वक्तुमुचितं, तथाप्युभयमतानुरोधादेतदुक्तम् । (७०) एता-

तासु सतीष्यभेदप्रत्यभिज्ञानात् ॥

स्यादेतत् । शब्दः, प्रयत्नसाध्यः, तदनभिव्यङ्ग्यत्वे सति तदनन्तरमुपलभ्यमानत्वात्, घटवत्, (७१) अभि-व्यञ्जकत्वं हि इन्द्रियसंबन्धप्रतिबन्धकापनायकत्वादिन्द्रि-यसंनिधापकत्वाद्वा, कुड्योत्सारणेनेव (७२) पटादीनां, तदुभयमपि शब्दे न संभवति, नित्यसमवेतत्वेनावरणा-पनयनसंनिधापनयोरभावात् । नापि श्रोत्रसंस्कारात् । (७३) इन्द्रियसंस्कारस्योन्मीलनालोकादेः सकृदिन्द्रिय-संबन्धयोग्यसर्वार्थोपलब्ध्यनुकूलसंस्कारजनकत्वं दृष्टं, तद्व-द्वयुरपि सकृदेव सर्वशब्दोपलब्ध्यनुकूलं श्रोत्रे संस्कारमाद-ध्यात् । तथा च सर्वशब्दोपलब्धिः स्यात् । तदुक्तम् ।

सकृच्च संस्कृतं श्रोत्रं सर्वशब्दान् प्रकाशयेत् ।

(७४) घटायोन्मीलितं चक्षुः पटं नहि न बुद्ध्यते ॥

अथान्वयव्यतिरेकाभ्यां कार्ये प्रतिनियतजनकजन्यत्व-वच्छब्देपि प्रतिनियतव्यञ्जकव्यङ्ग्यत्वमिति चेत्, न । वर्णा हि (७५) न प्रतिनियतव्यञ्जकव्यङ्ग्याः । (७६) एकाव-च्छेदेन समानदेशत्वे सति (७७) समानेन्द्रियग्राह्यत्वात् ।

हित्वति । तदुपमर्दनेन प्रत्यभिज्ञाया उत्पत्तेर्बलवत्तया तथा स्थैर्यसिद्धौ तत्तत्प्रतीतीनां भ्रमत्वमित्यभिमानः ॥

हेतौ सत्यन्तासिद्धिमुद्गुरति । (७१) अभिव्यञ्जकत्वं हीति । प्रयत्नस्येति शेषः । प्रयत्नस्याभिव्यञ्जकत्वं हि प्रत्या-सत्तिजनकप्रतिबन्धकाभावजननाद्वा, कुड्योत्सारणप्रयत्नवत्प्र-त्यासत्तिजननाद्वा, चक्षुः क्षेपणप्रयत्नवत् तदुभयमपि न संभ-वतीत्यर्थः । (७२) पटादीनामिति । व्यञ्जकत्वं प्रयत्नस्येति शेषः । प्रथमे दृष्टान्तेयं द्वितीये तु स्पष्टत्वाच्चाक्तः । (७३) इन्द्रियेति । अदिपदशास्त्रमञ्जनसंस्कारस्तत्पते पदार्थविशेषः । अस्मन्मते तु तत्सहकृतत्वमेव तत्संस्कृतत्वम् । बुभुत्साया नियामकत्वमाशङ्क्यात् । (७४) घटायेति । (७५) न प्रति-नियतेति । अत्र प्रतिनियतव्यञ्जकव्यङ्ग्यत्व परस्परव्यभिचारि-व्यञ्जकव्यङ्ग्यत्वं, दोषाभावे सति परस्पराविषयकसाक्ष त्कार-विषयत्वमिति यावत्, तन्निषेधः साध्यः । तेनैकत्र द्वैतव्यम-जनकेन परिमाणग्राहिणा परिमाणभ्रमजननेनैतत्त्वग्राहिणा च न व्यभिचारः । (७६) गच्छेति । अवच्छेदकं च देशकालसाधार-णमती नैकाधिकरणकक्रमिकगन्थादिभिर्व्यभिचारः । तथा चान्यूनानतिरिक्तदेशकालत्व सतीत्युभयपदतात्पर्यम् । रूपर-सादौ व्यभिचारादाह । (७७) समानेन्द्रियेति । नन्वेवमपि यत्र दशावच्छेदेन सन्निकर्षं तन्नुबहुत्वं गृह्यते पटो न गृह्यते, एवं

घटैकत्वपरिमाणवत् । (७८) न चावयवसंयोगतद्गतबहु-
त्वव्यञ्जकाव्यङ्गेनावयविना उत्पलत्वव्यञ्जक(७९)दीपा-
व्यङ्गेन तन्नीलिम्बा घटवृत्तिपृथक्त्वव्यञ्जकाव्यङ्गेनैकत्वेन
वा व्यभिचारः । अवयवसंयोगावयविनोर्नीलत्वोत्पलत्व-
योश्च व्याप्याव्याप्यवृत्तिनोरुत्पलत्वस्य चाधिकवृत्तित्वेनै-
कावच्छेदेन (८०) वृत्त्यभावात् । (८१) बहुत्वपृथक्त्व-

पटो गृह्यते तत्र गृह्यते, तत्र व्यभिचार इति चेत्, न । दशशु-
त्तिबहुत्वस्य पटावयवैकदेशवृत्तित्वेन पटस्य तदधिकदेशवृत्ति-
त्वात् । बहुत्वस्याशुविनाशित्वेन पटस्याधिककालत्वाच्च ।
इतरनिरूपणानधीननिरूप्यत्वे सतीत्यपि विशेषणं, तेन पटा-
न्यान्याभावपटरूपात्यन्ताभावयोर्भिन्ननिरूपितसमानदेशपर-
त्वापरत्वयोर्वा न व्यभिचारः । ननु न्यायनये नासिद्धिः, वर्णानां
क्रमिकोत्पादत्वेनाव्याप्यवृत्तित्वेन च तुल्यदेशकालत्वाभावात्,
उक्तव्यभिचारमभिया तस्यावश्यं हेतुप्रवेशादिति चेत्, न । परमतेन
कृतत्वादित्येके । कर्णावच्छेदेनैकदापि नानावर्णात्पादसंभवे
तद्वर्णविशेषाणामेव पक्षत्वमित्यपरे । अस्तु चेत्, तथापि बाधः,
तत्तद्वर्णमात्रविषयकसाक्षात्कारसंभवात् । न च तादृशसाक्षा-
त्कारविषयत्वनियता नेति साध्यं, तच्च समूहालम्बनमादा-
यास्त्येवेति वाच्यम् । तन्मतेपि समूहालम्बनसंभवात्, तथा
सति सिद्धसाधनापत्तेरिति * चिन्त्यम् । यत्तु वर्णा यदि पर-
स्परव्यभिचारिव्यञ्जकव्यङ्गाः स्युः, एकावच्छेदेन समानदेशत्वे
सति समानेन्द्रियग्राह्या न स्युरिति परानिष्टप्रसज्यकृतकपर-
त्वमस्य, न चास्यापि विपर्ययापर्यवसानं दोषः, द्विविधो हि
तर्कः साधको दूषकश्च, तत्राद्वयस्य विपर्ययपर्यवसानापेक्षा,
तद्विना साधकत्वायोगात्, स्वातन्त्र्येण तस्याप्रमाणत्वात् ।
द्वितीयस्य तु न तदपेक्षा, तदन्तरेणापि पराभ्युपगममादाया-
परानिष्टापादकतया तथात्वसंभवात् । प्रकृते चास्य पराभ्युप-
गतप्रतिनियतव्यञ्जकव्यङ्ग्यत्वदूषणत्वमात्रे एव तात्पर्यमिति,
तच्चिन्त्यम्, अग्रे सत्यतिपक्षोपदर्शनविरोधात् । प्रतितर्काप-
दर्शनपरत्वं तस्येत्यप्याहुः ॥ सत्यन्तप्रयोजन दर्शयति । (७८)
न चेत्यादिना । (७९) दीपेति । तदुक्तम्,

प्रदीपैर्व्यज्यते जातिर्न तु नीरजनीलिमा ।

इति । (८०) वृत्त्यभावादिति । तथा च हेत्वसत्त्वाच्च
व्यभिचार इति भावः । साध्यसत्त्वाच्च व्यभिचार इत्याह ।
(८१) बहुत्वेति । यतो दोषाभावघटितं साध्यं विवक्षितम् ।

* अत्र चैककर्णावच्छिन्नानामेकसमूहालम्बनविषयाणां वर्णविशेषाणा-
मेव पक्षत्वं, तत्र च दोषाभावे सति स्वाविषयसाक्षात्कारविषयतत्कत्वे
सति तदविषयसाक्षात्कारविषयत्वाभावः साध्यः; ईदृशं च साध्यं परमते
पक्षोक्तवर्णेषु नास्ति, तन्मते तेषां नित्यत्वादिति न सिद्धसाधनमित्येत-
च्चिन्त्यं चिन्त्यमिति दुषिष्ठः ॥

व्यञ्जकव्यङ्ग्यत्वं चावयव्येकत्वयोरिति न परस्परव्यभि-
चारि व्यञ्जकव्यङ्ग्यत्वम् । (८२) अत एव (८३) नी-
ला बलाकेत्येव रूपपरिमाणयोरर्द्धनिष्ठात(८४)वंशसंख्या-
परिमाणयोर्वा न व्यभिचार इति । मैवम् । वर्णाः, प्र-
तिनियतव्यञ्जकव्यङ्गाः, (८५) आश्रयेण सह समाने-
न्द्रियाग्राह्यत्वात्, । (८६) गन्धवदित्या (८७) पात-
तः । सत्यतिपक्षत्वात् ॥ (८८) वस्तुतस्तु अनन्यथा-
सिद्धप्रत्यभिज्ञानबलेनाभेदसिद्धौ प्रतिनियतव्यञ्जकव्यङ्ग्य-
त्वसाधकस्य बलवत्त्वम् । शब्दस्य शब्दजनकत्वं च श-
ब्दनाशकत्वं च वीचीतरङ्गन्यायेनात्यक्तिकल्पनं च कल्प-
नमेव । शब्दस्य शब्दाजनकत्वाद् अनाशकत्वाच्च ।
(८९) अन्त्याद्यशब्दवत् । एतेन (९०) सामान्यवत्त्वे
सति अस्मदादिबहिरिन्द्रियप्रत्यक्षविषयत्वादित्यादिकम-
पास्तम् । प्रत्यभिज्ञानबाधात्, (९१) शब्दत्वत्वादेर-
सिद्धेश्च । (९२) तस्माच्छब्दे नित्यो (९३) व्यामैकगु-

अत एव नीलेत्यादौ न व्यभिचार इत्याह । (८२) अत
एवेति । न तु परस्परेतिविशेषणप्रक्षेपोपष्टम्भकतया ग्रन्थो
ऽयमवतारणीयः, तत्प्रक्षेपे ऽप्युक्तविवक्षाविरहे तद्व्यभिचारा-
वारणात्, दोषेण शुक्लरूपायहे परिमाणग्रहवत् तदग्रहेपि
कदा चित्परिमाणग्रहसंभवादिति । रूपायहे कथं चतुषः प्रवृ-
त्तिरिति शङ्कां निवारयति । (८३) नीलेति । तथा चान्य-
दीयमपि रूपं गृह्णन् तत्र प्रवर्त्तते, पीतः शङ्ख इत्यत्रेवेति भावः ।
(८४) वंशेति । तथा चार्धनिखननरूपदोषात्तस्य दीर्घत्वादिर्न
गृह्यतइत्युक्तसाध्यसत्त्वाच्च व्यभिचार इत्यर्थः । (८५) आश्रयेणेति ।
अत्र प्रत्यक्षत्वे सतीति विशेषणीयं, तेन दृग्गुणादौ न व्यभि-
चारः । न चैवं सहेत्यन्तं व्यर्थं, तावन्मात्रस्यैव व्याप्यत्वात्,
तथा च स्वरूपासिद्धिरिति वाच्यम् । अखण्डाभावे व्यर्थत्वा-
भावात्, परमते वा स्वरूपासिद्धिवारकस्याप्यनुमितिप्रयोज-
कत्वेन सार्थकत्वाच्च । आश्रयाग्राहकेन्द्रियग्राह्यत्वादित्यर्थं
इत्यन्ये । (८६) गन्धवदिति । गन्धरसवदित्यर्थः । (८७)
आपातत इति । यावत्प्रत्यभिज्ञाप्राप्तायसंदेहः, तत्रिचये
तु बाध इवित्यर्थः । तदेवाह । (८८) वस्तुतस्त्विति । तथा च
संदिग्धं शब्दनित्यत्वमिति भावः । (८९) अन्त्याद्येति । त्वन्मते
इति शेषः । (९०) सामान्यवत्त्वइति । जातिमत्त्वइत्यर्थः । (९१)
शब्दत्वेति । आदिपदशब्दां गुणत्वादि । तथा च जातिमत्त्वम-
सिद्धमिति भावः । उक्तयुक्त्युपष्टभ्यमानमुपसंहरन्नेवाह । (९२)
तस्मादिति । (९३) व्यामैकेति । आकाशसंयोगादौ व्यभिचार-

णत्वात्, तत्परिमाणवत् । (६४) श्रोत्रशब्दात्, (६५)-
च्छब्दत्ववत् । (६६) विशेषगुणान्तरासमानाधिकरणै-
(६७) कवृत्तिगुणत्वात्, समयपरिमाणवत् । (६८) पृथ्वी-
तरनित्यभूतविशेषगुणत्वात्, (६९) अपाकजत्वे सति

वारणायाहैकेति । नन्वेवं व्याममात्रगुणत्वं पर्यवसितो हेतुस्तत्र
च गुणांशो व्यर्थः । न च ध्वंसानवच्छिन्नसत्तावत्त्वं नित्यत्वमिह
साध्यं, तथा च व्यामनिष्ठविशेषपदार्थं व्यभिचारवारणाय
गुणपदमिति वाच्यम् । मीमांसकस्य विशेषपदार्थानभ्युपग-
मात् । सत्तानभ्युपगमेन तद्व्यतिरिक्तसाध्यासंभवाच्चेति । अत्रा-
हुः । व्याममात्रगुणत्वस्य व्यामेतरावृत्तित्वे तात्पर्यम्,
एवं च तन्मते तन्मात्रसमवाये व्यभिचारादुपपदमिति । (६४)
श्रोत्रेति । यद्यपि श्रोत्रशब्दत्वं श्रोत्रजन्यज्ञानविषयत्व त्रिपु-
टोपत्यक्षवादिमते श्रोत्रजन्यज्ञानएवानैकान्तिकं, तथापि श्रोत्र-
ज्ञानजनकश्रोत्रसचिकर्षाश्रयत्वादित्यत्र तात्पर्यम् । (६५) शब्द-
त्ववदिति । न्यायमते । तन्मते षडिन्द्रियवेद्यः कालः शब्दसंख्या
वा दृष्टान्तः । उभयसिद्धदृष्टान्तत्वं तन्त्रं, न तु दृष्टान्तस्योभय-
सिद्धिरिति भावः । ध्वनिर्नित्योऽश्रोत्रशब्दो वेति मतेनेदम् ।
(६६) विशेषेति । शब्दभिन्नविशेषगुणासमानाधिकरणेत्यर्थः ।
स्वस्यापि स्वसमानाधिकरणत्वाद्वायुस्पर्शं न व्यभिचारः । परमते
ऽसिद्धिवारकस्यापि सार्थकत्वाच्च शब्दभिन्नपदं व्यर्थम् । अ-
खण्डाभावे वा न वैधर्म्यम् । संख्यादिसामानाधिकरण्याद-
सिद्धेराह । विशेषेति । कालमनोद्वित्वादौ व्यभिचारादाह ।
(६७) एकेति । गुणपदं पूर्ववद्वर्णनसमवाये व्यभिचारवारणाय ।
यत्तु मनःकर्मणि व्यभिचारवारणाय गुणपदम् । न चैवमपि
तदीये वेगे व्यभिचारः, निरन्तरगतिस्तानस्यैव तन्मते वे-
गत्वादिति । तच्च । तन्मते मनसो विभुत्वेन कर्माभावात् ।
मन्मते तद्वेगे व्यभिचारादवस्थात् । अत एव तदीयपरत्वादा-
वपि न व्यभिचारः, तस्य विभुत्वेन परत्वाभावात् । यदि
च न्यायनयेनाप्ययं हेतुस्तदा गुणपदं विभुगुणपरम्, ध्वनौ
तु पूर्ववच्च व्यभिचारः । (६८) पृथिवीति । पृथिवीपरमाणु-
गन्धे व्यभिचारवारणाय पृथ्वीतरेति भूतविशेषणम्, जला-
वयविक्षेहे ज्ञानादौ परमाणुसंयोगे च व्यभिचारवारणाय क्रमेण
नित्येत्यादि विशेषणम् । ध्वनिस्तु वायुधर्मो नित्यो वेति ।
(६९) अपाकजत्वे सतीति । अपाकजत्वं संयोगासमवायि-
कारणकत्वशून्यत्वं, तेन ज्ञानादौ न व्यभिचारः, शब्दविशेषः
यत्तोत्र बोध्यस्तेन न भागासिद्धिरित्येके । नित्यपदं नित्यभू-
तपरमित्यन्ये । नित्यैकसमवेतत्वं नित्यसमवेतविशेषगुणत्वं
विवक्षितं, तेन परमाणुवृत्तिद्वैतिकपरत्वादौ न व्यभिचारः ।

नित्यैकसमवेतत्वात्, जलपरमाणुरूपवत्, (१००) अव्या-
सज्यवृत्तित्वे सत्यनात्मविभुगुणत्वात्, कालपरिमाणवत् ।
विपक्षे बाधकं च प्रत्यभिज्ञानमेव ॥

(१००) अव्यासज्येति । संयोगादौ ज्ञानादौ घटादिरूपादौ
च व्यभिचारवारणाय क्रमेण विशेषणानि । गुणपदं संपाता-
यातं, विभुसमवेतत्वस्यैव समर्गवादित्याहुः ॥

॥ अथ व्याससूचीयवैवभाष्यस्य ॥

॥ उपक्रमवर्णनम् ॥

पाणिभ्यामवलम्ब्य जानुयुगलेनाध्यङ्गुलं रिङ्गुलं
कुर्वन् नन्दयशोदयोरागणितानन्दं भृशं नन्दयन् ।
वीक्ष्य स्फाटिककुट्टिमे प्रतिफलदूषं प्रमोदं ब्रजन्
नग्नः कङ्कणकिङ्किणीभूषणत्कर्तायहर्तास्तु नः ॥ १ ॥

मञ्जादाचुम्ब्य चाङ्गे न्यधित धृतिमती स्वाञ्जलान्तः पिधाय
सानन्दं नन्दपत्नी तनयमनयत द्रष्टुमिष्टं पुरारेः ।

दृष्ट्वा सृष्ट्वा स हृष्ट्वा स्म किरति करतो भस्म सुस्मेरवक्तः
कृत्वा पुत्राय यस्मै नतिमतिथिरथादाच्च भिक्षां स्तुमस्तम् ॥ २ ॥

अथाहमस्यां वाराणस्यां विपश्चितां कौतुकाधायिनं कम-
प्यपूर्वं निबन्धमनुसरन्नेकस्यानवलोकितचरस्य विद्वद्वन्द्वेता-
विनोदसाधनस्य विविधागमविधायिश्रीश्वेताचार्यान्तेवासि-
श्रीकण्ठशिवाचार्यविरचितस्य श्रीशंकराचार्यपञ्चहितब्रह्मप्र-
तिपादकतापरव्याससूत्राणां साकारशिवनिरूपणतात्पर्यकस्य
श्रीमद्रामानुजाचार्यानुमतश्रीजानकीजानिरामचन्द्रवच्चिखिल-
जगत्त्रिमाता भक्तानुकम्पार्थं धृतशरीरो भूतेश एव सर्वश्रुतिशि-
रसां तात्पर्यविषयभूत इतिवादिनां शैवानां महानिधिरूपस्य
महार्थस्य नातिविस्तरस्य प्रायः पञ्चषष्ठतयतीतसमयानुमेय-
रचनस्य सुपाचीनस्य सपादचतुःसहस्रश्लोकसंख्यामितस्य नि-
बन्धराजभूतस्य भाष्यस्य नीलकण्ठीयेत्यपराभिधानस्य स्पर्श-
तोऽपि प्रायः शतखण्डायमानपक्षकमतिजर्जरमेकं पुस्तकं निस-
र्गतो विद्वदुपकृतिपरस्य नैकगुणनिलयस्य श्रीमद्विश्वेन्द्रश्रे-
ष्ठिनः सरस्वतीसदनरत्नाकराद्रवमिवासाद्यं पुनः प्रयतमानो-
ऽपि पुस्तकान्तरमलभमानः केनापि क्रियमाणायां विद्वन्मण्ड-
लसभायां प्रतिव्यक्तिं विद्वद्वरानेतत् पुस्तकं परिपृच्छन् पुराण-
कीर्तनवृत्तिना हरिश्चण्डाभिधप्रसिद्धवेदान्तिविदुषा प्रायो वेदा-
न्तसंदर्भभूरिसंयहभृता काश्यामलभ्यमप्येतन्ममान्तिकेऽत्य-

* गोपाललीलाकाव्योपसंहारवर्णने ईदृशमेव व्यवहृतं “मयुरानगरी-
वर्णनमारभ्य” इति ज्ञेयम् ; विसर्गान्तपाठस्तु मुद्रकाविवेककृत इति ।

न्यायेपणप्रयासेनोपार्जितमेकं पुस्तकमस्तीति दत्तमुत्तरमवग-
म्य प्रयत्नतः पुनः पुनः प्रार्थ्यमानादभिहितचरनामधेयान् त-
त्पण्डितादपरमपि तदुपलभ्य मुद्रणविधौ सरलतामवगच्छन्
प्रमुदितमना मनीषिमनोरञ्जनायैतत् पण्डितपक्षद्वारा सर्वज्ञ
प्रचिकाशयिषुर्महामहिम्नां सर्वदेवचितसरणियोजितचेतसां का-
शिकराजकीयपाठशालाप्रधानाध्यक्षाणामुदग्रदिदुषां श्रीमतां
शिक्षिणसाहेबप्रभुवाराणांमवश्यं मुद्रणाहमिदमस्त्यस्मिन् प-
ण्डितपक्षे मुद्रणामित्येव रूपामाज्ञामवाप्य काशीविद्याप्राधा-
निधिनामकेऽस्मिन् पण्डितपक्षे सम्प्रति मुद्रयितुं बहुपरि-
श्रमेऽस्मीति शिवम् ॥

सांख्यशास्त्रप्रधानाध्यापक-
स्त्रिपाठुपनामकैः वेचनरामशर्मा ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ अथ ब्रह्मगीमांसाभाष्यप्रथमाध्यायस्य ॥

॥ प्रथमपादारम्भः ॥

आं नमोऽहंपदार्थाय लोकानां सिद्धिहेतवे ।

सच्चिदानन्दरूपाय शिवाय परमात्मने ॥ १ ॥

निष्कलमगमसारसर्वस्वम्

निखिलजगज्जालचिचनिकुरम्बः ।

स जयति शिवः परात्मा

सकलागमसारसर्वस्वम् ॥ २ ॥

भवतु स भवतां सिद्धौ

परमात्मा सर्वमङ्गलोपेतः ।

चिदचिन्मः प्रपञ्चः

शेषोऽशेषोऽपि यस्त्यैः ॥ ३ ॥

नमः श्तेनाभिधानाय नानागमविधायिने ।

कैवल्यकल्पतरवे कल्याणगुरवे नमः ॥ ४ ॥

श्रीमतां व्याससूत्राणां श्रीकण्ठीयः प्रकाशयते ।

मधुरो भाष्यसंदर्भो महार्थो नातिविस्तरः ॥ ५ ॥

व्याससूत्रमिदं नेचं विदुषां ब्रह्मदर्शने ।

पूर्वाचार्यैः कलुषितं श्रीकण्ठेन प्रसाध्यते ॥ ६ ॥

सर्ववेदान्तसारस्य सौरभास्वादमोदिनाम् ।

आर्याणां शिवनिष्ठानां भाष्यमेतन्महानिधिः ॥ ७ ॥

१ प्रकाशते इति पा० ।

इहोपनिषदौ श्रीमांसा समाख्यते । तदेतदारम्भोऽत्र किं-
पुरुषार्थः । पुरुषार्थो हि निरूपधिप्रेमद्वेषास्पदयोः सुखदुःखयोः
प्राप्तिरत्यन्तनिवृत्तिर्यो, कश्चेहाधिकारी । यस्मार्थत्वादयो
धर्मः ; किमस्य विषयः । यदप्रसिद्धमनतिप्रसिद्धं च संदेहदो-
लासमारूढं वर्तते, कस्यानन्तरमस्यारम्भः । यस्य नियतप्रयो-
जकतया पूर्वभावित्वमवगम्यते, इति श्रौतृजनमनःसमाहित-
स्य शङ्काशङ्कोः समुन्मूलनाय सर्वज्ञशिखामणिना भगवता
व्यासेन समवतारितमिदं सूत्रम् ॥

॥ अथातो ब्रह्मजिज्ञासा ॥ १ ॥

इदमेकमधिकरणम् । विषयसंशयपूर्वपक्षसिद्धान्तनिर्णयसं-
गतीनामाधारत्वमिहाधिकरणत्वम्, अत्राथशब्दोऽयमानन्तर्यो-
र्थः, नतु “अथ योगानुशासनम्” इत्यादाविवाधिकारार्थः ; अ-
धिकारशब्दोऽयमारम्भार्थः, न खलु ब्रह्मज्ञानेच्छा कर्तव्यत्वेन
प्रारम्भयोग्या भवति, सा किंल विषयरामणीयकमात्रसंभाव्या ।

आंकारश्चाथ शब्दश्च द्वावेतौ ब्रह्मणः पुरा ।

कण्ठं भित्वा विनिर्दातौ तस्मान्माङ्गलिकावुभौ ॥

इति स्मृतेरयमथशब्दो मङ्गलार्थो न वर्णनीयः, जिज्ञासां
प्रति मङ्गलस्यान्वयासंभवात् ; शास्त्रारम्भे शिष्टाचारपरिपा-
लनार्थं मङ्गलाचरणं तु वर्णध्वनिमात्रेण मिथ्यति, नचायं प-
दान्तरपरिश्रमार्थं, पूर्वमेकस्यानुक्ततया तत्प्रसङ्गाभावात् ; न-
वा भोजनगमनादिवदनियतं यत् किंचित् पूर्ववृत्तमपेक्षायम-
यशब्दप्रयोगः, नियतमामशीभूतस्य कस्यचिदत्र विवक्षित-
त्वात्, यस्य वा संपत्तिरिहाधिकारिविशेषणतया ब्रह्मविचारस्य
साधनं, तत्पूर्वभावीति विज्ञायते ; अथाष्टवर्षत्वादियुक्तब्रह्म-
णाद्युपयुक्तोपनयनसंस्कारपूर्वकस्य “स्वाध्यायोऽध्येतव्य” इति
स्वविधिप्रयुक्ततया नित्यप्राप्तस्य नियमोपासिताचार्यमुखल-
ब्धांतरशङ्करूपस्य तस्यार्थज्ञानफलस्य वेदाध्ययनस्य ब्रह्म-
विचारात् पूर्वभावित्वं युक्तं, धर्मवद्वेषणोऽपि वेदैकसिद्धत्वात्,
अनर्थातवेदस्य तद्विचारानुपपत्तेः ; अतः केदलाध्ययनानन्तरं
ब्रह्मविचार इति चेत्, भवतु नाम तादृशमध्ययनं तदनन्तरं
च धर्मविचारः, तस्य तदसिद्धौ सिद्ध्यात् ; तथा चाचार्यैः
प्रतिपादितम् “अथातो धर्मजिज्ञासा” इति, प्रथमत उपाध्या-
यादध्ययनानन्तरं धर्मविचारप्राप्तिरिति, न वयं धर्मब्रह्मवि-

१ कस्यानन्तर्यमस्यारम्भसमयः, इति पा० ।

२-अनः शङ्काशङ्को इति पा० ।

३ प्रथमं सू-इति पा० ।

४ अधिकारो हि प्रारम्भः, इति पा० ।

५-यो मुख्यात् इति पा० ।

६ जिज्ञासाया इति पा० ।

७ कल्पते इति पा० ।

चाररूपयोः शास्त्रयोरत्यन्तभेदवादिनः, किंत्वेकत्वाभिप्रायवा-
दिनः; धर्मब्रह्मणोराराधनाराध्यभूतयोः प्रतिपादकम् “अथा-
तो धर्मजिज्ञासा” इत्यारभ्य “अनावृत्तिः शब्दात्” इत्येतावत्प-
र्यन्तमेकमेव शास्त्रम्; तत्र “अथातः शेषलक्षणम्” इत्यादिवद-
वान्तरपरिच्छेदार्थोऽयम् “अथातो ब्रह्मजिज्ञासा” इत्यारम्भः ।
अथवा धर्मस्य ब्रह्मबोधहेतुत्वात् तद्विचारोपयुक्तानां श्रुतिलि-
ङ्गादीनां वेदचोदनार्थवादस्मृत्यादिप्रामाण्यप्रतिपादनादीनां
ब्रह्मविचारोपयुक्ततया च धर्मविचारानन्तरं ब्रह्मविचारः संभव-
ति गगनानिश्चये साध्यानिश्चयात्;^१ ब्रह्मबोधं प्रति धर्मस्य
सर्वत्र “तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन
दानेन तपसानाशकेन” इत्यादिश्रुतिरेव भगवती प्रमाणम्;
नच कर्मणो ब्रह्मबोधसाधनत्व एतदेव विचार्यमनुष्ठेयं च,
किमनेन ब्रह्मपरवेदान्तवाक्यविचारप्रयासेनेति वाच्यं; तस्य
फलाभिसंधिरहितस्य पापमलापकर्षणसंस्काररूपेणाधिकारि-
णा चित्तशुद्धिसंपादनद्वारा बोधहेतुत्वात्; तथाभियुक्तस्मृ-
तिः, “यस्यैते चत्वारिंशत् संस्कारा” इत्यादिना “स ब्रह्मणः
सायुज्यं सालोक्यं च गच्छति” इत्यन्तेन गर्भाधानादिसकल-
कर्मणां पापमलापकर्षणसंस्कारहेतुत्व प्रकाशयति; अथ ब्रीहि-
प्रोक्षणवत् सर्वकर्मणां संस्कारकत्वे “सर्वे एते पुण्यलोका भव-
न्ति” इति श्रुत्युक्ताश्रमफलस्वातन्त्र्यं न स्यादिति चेन्न; पुण्यलो-
कफलाभिसंधिपूर्वककर्मणां स्वातन्त्र्येऽपि तदभिसंधिरहितेन
पुंसानुष्ठितकर्मणां चित्तशुद्ध्यादिसंस्कारजनकत्वोपपत्तेः; तथा
चास्य पुंसो यदेव ज्ञानफल तदेव कर्मफलं च; यथा ब्रीहि-
प्रोक्षणं दर्शपूर्णमासोत्पत्त्यपूर्वहेतुतया स्वर्गं समुच्चीयते तथा
कर्माणि ज्ञानफलप्रयोजकतया मोक्षे समुच्चीयन्ते; अतो गुण-
कर्मत्वादङ्गत्वमेषाम् ।

ननु नित्यविधिप्राप्तस्य ज्योतिष्टोमादेरितिकर्तव्यतात्ववि-
रोधाच्च संस्कारतासिद्धिरिति चेन्न, करणतया स्वतन्त्रविहि-
तस्य^२ सौत्रामण्यबृहस्पतिसवादेरग्निचयनवाजपेयाद्वङ्गत्ववदु-
भयविधिबलादुभयसिद्धेः; अतो यावदुत्पद्यते ज्ञानं तावदनु-
ष्ठेयानि कर्माणि ।

ननु “विविदिषन्ति” इति श्रवणात् कर्मणां ज्ञानेच्छास-
मुदयपर्यन्तमनुष्ठानमिति चेत्, न सारमेतत्, इच्छाया अपुरुषार्थ-
त्वात्; अतः कर्मणां ब्रह्मबोधसाधनानां विचारस्यानन्तरं
ब्रह्मबोधकशास्त्रारम्भः समुचितः ।

ननु कर्मब्रह्मविचारयोः क्रमनियमः कथमुपपद्यते, कर्त्रैक्या-
त् इति चेन्न; कर्त्रैक्यमिहाधारदर्शपूर्णमासवदङ्गाङ्गित्वेन वा प-

ञ्चप्रयाजवदेकाङ्गिप्रयुक्तानेकाङ्गित्वेन वा गोदोहनादिवदधिका-
रान्तरप्रयुक्त्युपजीवित्वेन वा षड्भागवत् फलैक्येन वा भवति, त-
थात्वे विचारयोः श्रुत्यादि प्रमाणमेव न संपद्यते, अतः क-
र्मब्रह्मविचारयोर्न क्रमनियमो युक्त इति, यदि श्रुत्यादि प्रमा-
णं न संभवति तदा खलु तथात्वं स्यात्, “विद्यां चाविद्यां
च यस्तद्वेदोभयं सह” “तेनैति ब्रह्मवित् पुण्यकृत्” सत्येन
लभ्यस्तपसा ह्येष आत्मा सम्यग्ज्ञानेन ब्रह्मचर्येण” इत्यादिका
ज्ञानकर्मसमुच्चयविधायिनी श्रुतिरुपपद्यते,^३ अतः कर्मज्ञान-
योर्मौलैक्यफलत्वात् तद्विचारयोरपि क्रमनियमो युक्तः, यद्व्यप-
त्तरग्रहणमात्रपर्यवसायित्वमध्ययनविधेस्तथापि विचारयोर्न
प्रवृत्त्यसंभवः; साङ्गाध्ययनेनापाततः पदार्थमात्रप्रतीतिः, तदनु
ब्रह्मणः स्थूलोपासनभूतज्योतिष्टोमादिविधायकानां सूक्ष्मोपा-
सनभूतदहरादिविद्याविधायकानां च परस्परं विरोधाभासं
पश्यस्तद्विचारे पुरुषार्थाकाङ्क्षी पुरुषः स्वयमेव प्रवर्तते; ततश्च
नानिबन्धनो विचारः ।

ननु “श्रोतव्य” इति वाक्येन वेदान्तश्रवणं साक्षाद्विधीयत
इति चेन्न, विधित्वप्रयोजकरूपसंपत्त्यभावात्; तथाहि, वेदान्त-
श्रवणं नापूर्वविधिगोचरः, प्राप्तत्वात्; प्राप्तिश्च वेदान्तश्रवणं
स्वविषयोपात्तावगतिसाधनं, शास्त्रश्रवणत्वाद्द्वैतशास्त्रश्रवणव-
दित्यादिभिः; नचास्य नियमविधिगोचरत्वम्, अवघातादिवत्
कस्यचिद्वृष्टफलस्याप्राप्तेः^३; नच परिसंख्याविधिविषयत्वं, तथा
सति पूर्वं वेदान्ताः श्रोतव्या एव नाध्येतव्या इति पर्य-
वस्येत्; तथा सत्यनधीतवेदान्तानां विचारायोगादपुरुषार्थत्व-
संभवः; यदि वेदान्तश्रवणस्य परिसंख्यापरत्वं कर्मकाण्डश्रव-
णनिषेधपरमिति विचारः, तदा विचाराभावात् कर्मानुष्ठाना-
संभवः; तदभावे चित्तशुद्ध्यभावाज्ज्ञानानुत्पत्तिः स्यात्; तस्मात्
पूर्वाक्तमेव समीचीनम्; अतः सकलचिदचित्प्रपञ्चाकारपरमश-
क्तिविशिष्टाद्वितीयवैभवस्य सकलनिगमसाररहस्यनिधानस्य भ-
वविश्वशर्वपशुपतिपरमेश्वरमहादेवरुद्रशंभुपभृतिपर्यायवाचक-
शब्दसारप्रकाशितपरममहिमविलासस्य स्वशेषभूतनिखिलचेत-
नसमुपासनानुगुणसमुदितनिजप्रसादसमर्पितपुरुषार्थसार्थस्य प-
रब्रह्मणः प्रतिपादकमुपनिषच्छास्त्रं विचारणीयं, तच्चियोगरू-
पचोदनालक्षणयागस्य तदाराधनविशेषसार्थरूपस्य तत्तदर्थवा-
दप्रकटितप्राशस्त्यविलासस्य श्रुत्यादिसंपादितसकलाङ्गपुङ्ग्वित-
स्य^३ स्वप्रमाणानुगुणस्मृतीतिहासपुराणाभियुक्तसूक्तिसंदर्भकृती-
पबृंहणस्य विधिनिषेधविकल्पसमुच्चयोत्सर्गापवादबाधाभ्यु-
च्चयादिमती निखिलपुरुषार्थरत्नाकरस्य परमप्रबोधसाधनस्य

१-विचारः, साधनं विना साध्यानिष्ठतेः; इति पा० ।

२ पापापनयनरूपचित्त-इति पा० ।

३-विध्यन्तरविहितस्य इति पा० ।

१-रूपलभ्यते इति- पा० ।

२-फलस्योपायान्तरस्याप्राप्तेः इति पा० ।

३-सहितस्य इति पा० ।

भगवतो धर्मस्य विचारानन्तरमित्यशब्दार्थो निर्णीतः ; अतः शब्देऽयं वृत्तस्य हेतुभावे वर्तते ; यतोऽधीतवेदेन धर्मो विचारितोऽतस्तदनुष्ठानसंपन्नचित्तशुद्धिना तत्कालसंपन्नविवेकादिगुणसहकृतपरमभक्तिसंभावितेनानेन ब्रह्मापि निरतिशयनिःश्रेयसकरं विचारणीयमिति ; ब्रह्मणो जिज्ञासा ब्रह्मजिज्ञासेति कर्मणि षष्ठी ; “परीक्ष्य लोकान् कर्मचित्तान् ब्राह्मणो निर्वेदमायात्” “नास्त्यकृतः कृतेन तद्विज्ञानार्थं स गुरुमेवाभिगच्छेत् समित्पाणिः श्रोत्रियं ब्रह्मनिष्ठम्” इत्यादि वाक्यं विषयः । ब्रह्म विचारणार्हं भवति नवेति संदेहः । पूर्वपक्षस्तु ब्रह्म न विचारयोग्यं भवति, तत्र संदेहाभावात् ; कथं संदेहाभावः ! “अयमात्मा ब्रह्म”, इति श्रुतिरहमिति प्रत्ययेन प्रत्यक्षसिद्धमेवात्मानं ब्रह्मेत्युपदिशति, ततः कुतोऽत्र संदेहकलङ्कप्रसङ्गः ।

किंच, आत्मविचारस्य फलं हि तद्विषयज्ञानं, ज्ञानं हि ज्ञेयपरिच्छेदवेदान्तविचारजन्यज्ञानं ब्रह्म परिच्छिनत्ति नवा ; यदि परिच्छिनत्ति, तदा तस्य परिच्छेदानतीतत्वप्रसङ्गः ; यदि न परिच्छिनत्ति, ब्रह्म तदा यथावच्च प्रकाशेत ; अयमिति परिच्छिन्नो हि घटादिरवगम्यते ; ततो ब्रह्मविषयं ज्ञानमपि न संभवति, तथाच प्रयोजनं न किञ्चित् पश्यामः ; न मुक्तिप्रयोजनम्, अनादिसिद्धस्य संसारस्य दुरपह्वत्वात् ; इत्येवं प्राप्ते ब्रूमः ; सर्वथा समारम्भणीयं शास्त्रं, ब्रह्मणः संदिग्धतया विषयत्वसंभवात्, तन्निर्णयस्य सप्रयोजनत्वाच्च ; यद् “अयमात्मा ब्रह्म” इत्यादिश्रुतिरमुमेवाहंकारबद्धं संसारिणं ब्रह्मेत्यभिधत्ते, अत एव संदेहः ; निरस्तसमस्तोपपन्नकलङ्कस्य निरतिशयज्ञानानन्दादिशक्तिमहिमातिशयवत्त्वं हि ब्रह्मत्वम्, अनाद्यज्ञानवासनावष्टुम्भविजृम्भितविचित्रकर्मफलभेगानुगुणबहुशरीरप्रवेशनिर्गमव्यापारपरवशनिःसीमतापसहिष्णुत्वं हि जीवत्वं ; कथमेतयोः परस्परविलक्षणयोरेकभावमाहुः श्रुतय इति संशयः किं न स्यात् ।

अपिच, एवमपि संदिह्यते, “अचं ब्रह्म” “मनो ब्रह्म” “विज्ञानं ब्रह्म” “आदित्यो ब्रह्म” “नारायणं ब्रह्म” इत्यादयोऽन्यमन्यमर्थं ब्रह्मेत्याहुः, तत्र किंवा ब्रह्मेति । अतो बहुधा संदिग्धं ब्रह्म विचारार्हं भवति, ततः श्रवणमननादिनिश्चितस्य भक्तिज्ञानविशेषाभिमुखस्य परमकारुणिकस्य महादेशिकस्य सर्वानुयाहकस्य शिवस्य परब्रह्मणः प्रसादातिशयेनास्याधिकारिणः प्रध्वस्तपाशपटला प्रत्यक्षीभूतनिरतिशयज्ञानानन्दस्वरूपा^१ तत्समानगुणसारा कैवल्यलक्ष्मीः प्रयोजनं च भवति, ततः सविषयं सप्रयोजनं वेदान्तश्रवणं ; यदुक्तं, “ज्ञेयपरिच्छेदरूपत्वाज्ज्ञानस्य तदपरिच्छिन्नब्रह्मविषयं न संभवति” इति ; तद्विचारविलसितम् ;

१-तत्त्वं भङ्गप्रसङ्गः इति पा० ।

२-नन्दमहाजनात्मस्वरूपा इति पा० ।

ईदृगिदमिति ब्रह्मणः परिच्छेदासंभवेऽपि लक्षणमुखेनेतरव्यावृत्तिमात्रेण परिच्छेदसंभवात् ; लक्षणेन परिच्छेदो हि सर्वत्र लक्ष्यविषयमितरव्यावृत्ततया ज्ञानम्, उद्विष्टस्य ब्रह्मणो लक्षणे वेदान्तवाक्यैर्निरूपिते परीक्षिते च लक्षणशून्येभ्यः सजातीयविजातीयेभ्यस्तदितरसकलपदार्थेभ्यो व्यावृत्तिरूपं यत् तद् ब्रह्मेति विज्ञायते, ततः समीचीनोऽयं ब्रह्मविषयः शास्त्रारम्भः ; यदसंदिग्धमप्रयोजनं च तत् खलु न प्रेक्षावतां विचारकतामधिरोहतीति वेदान्तशास्त्रविचारस्य प्रमाणयुक्त्याभासप्रतिभासवशात् संदेहास्पदं ब्रह्म विषयो भवति, “ब्रह्मविदाप्नोति परं” “ज्ञात्वा शिवं शान्तिमत्यन्तमेति” “ईशं तं ज्ञात्वा अमृता भवन्ति” “तमक्रतुं पश्यति वीतशोको धातुः प्रसादान्महिमानमीशम्” । “आत्मानमरणिं कृत्वा प्रणवं चोत्तरारणिम् । ध्याननिर्मथनादेव पाशं दहति पण्डितः” ॥ “ज्ञात्वा देवं मुच्यते सर्वपाशैः” इत्यादिश्रुत्यभिप्रायेण^१ तस्य ज्ञानोपासनयास्याधिकारिणः पाशविच्छेदलक्षणा मुक्तिः प्रयोजनं च भवतीति प्रथमाधिकरणेऽत्र प्रतिपादितम् ॥ १ ॥

इहोद्विष्टस्य ब्रह्मणो यन्निश्चायकं तल्लक्षणं किमित्याकाङ्क्षायां तल्लक्षणाभिधायि^२ द्वितीयाधिकरणमवतारयति भगवान् सूत्रकारः ॥

॥ जन्माद्यस्य यतः ॥ २ ॥

ज्ञाते लक्ष्ये लक्षणस्य वैयर्थ्यादज्ञाते तदाकाङ्क्षानुत्पत्तेः कथमत्र ब्रह्मणो लक्षणकथनप्रसङ्ग इति न शङ्कनीयम्, अध्ययनादापाततो ज्ञाते ब्रह्मणि तद्योगात्, जन्मादि अस्य, यतः, इति सूत्रपदच्छेदः ; जन्मादिकं जन्मस्थितिप्रलयतिरोभावानुग्रह रूपं कृत्यमस्य चेतनाचेतनसंमेलसमरसीभूतस्य प्रपञ्चविलासस्य यतो यस्मात् तद्ब्रह्मेति शेषः ; “यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते येन जातानि जीवन्ति यत् प्रयन्त्यभिसंविशन्ति तद्विजिज्ञासस्व तद्ब्रह्म” इति प्रधानक्षेत्रपतिगुणेशः संसारबन्धमोक्षहेतुः, “सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म” “सदेव सौम्येदमग्र आसीत्,” “एकमेवाद्वितीयम्,” “ऋतं सत्यं परं ब्रह्म गुरुषुं कृष्णपिङ्गलम् । ऊर्ध्वरेतं विरूपाक्षं विश्वरूपाय वै नमः” ॥ इत्यादि वाक्यं विषयः । अत्र जगतो जन्मादिकं ब्रह्मणि लक्षणतया संभवति नवेति संदेहः । जगतो जन्मादिकं ब्रह्मणो लक्षणं न संभवति संबन्धाभावात् ।

किंच “आनन्दो ब्रह्मेति व्यजानात्” इत्यज्ञानन्दस्य जगज्जन्मादिलक्षणं पर्यवस्यतीति ; अन्यत्र “सदेव सौम्येदमग्र आ-

१-त्यनुसारेण इति पा० ।

२ तदुपासनयास्या इति पा० ।

३-भिधायकं इति पा० ।

४-ह; न संभवति इति सुष्ठु पा० ।

सीत्” इति सतो जगत्कारणत्वमवगम्यते, “सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म” इति ज्ञानमेवापरिच्छिन्नं जगत्कारणं ब्रह्मेत्येकत्र विज्ञायते; अपरत्र च “यदा तमस्तत्र दिवा न रात्रिर्न सचचा-संश्लिष्ट एव केवलः” इति शिवशब्दवाच्यं वस्तु कारणत्वेन सकलपूर्वभावि ब्रह्मेति विज्ञायते; अत्रानन्दादीनां ब्रह्मत्वे विकल्पो वा समुच्चयो वा; विकल्पे श्रुतहान्यादिदोषप्रसङ्गोऽव्यवस्था च, व्यवस्थितविकल्पेऽपि ब्रह्मानेकत्वप्रसङ्गः; समुच्चयपक्षेऽपि तेषां धर्मरूपत्वान्निखिलजगद्विर्माणोपायज्ञानविशिष्टब्रह्मत्वासंभवः ।

अपिच, “भायां तु प्रकृतिं विद्यात्” इति श्रुतिर्मायाया अवेतनाया जगत्कारणत्वमभिधत्ते तदेव युक्तं, ब्रह्मणो ज्ञानरूपस्य जगत्कारणत्वे तस्य विकारापत्त्या “निष्कलं निष्क्रियं शान्तम्” इत्यादिश्रुतिभङ्गप्रसङ्गात्; अतः सर्वथापि ब्रह्मणो जगत्कारणत्वादिलक्षणमभिधातुमशक्यमित्येवमादौ पूर्वपक्षाक्षेपे प्राप्ते ब्रूयः, यद्यपि जन्मादेर्जगन्निष्ठत्वेन ब्रह्मण्यसंबन्धः, तथापि तादृश्येन लक्षणत्वं युज्यते; यत् सर्वज्ञत्वादिविशिष्टमष्टाभिधानाधिकरणं शिवतत्त्वं तदेव जगत्कारणं ब्रह्मेत्युच्यते, आनन्दादीनामत्रैव धर्माणां पर्यवसानं संभवति; सर्वज्ञत्वं नित्यतृप्तत्वमनादिबोधत्वं, स्वतन्त्रत्वमनुप्राप्तशक्ति-त्वमनन्तशक्तित्वं चेत्येतानि सर्वज्ञतादीनि नित्यापरोक्षानपेक्षितबाह्यकरणनिष्कलङ्कानुभवविषयनिखिलवस्तुत्वमिह सर्वज्ञत्वम् ।

“सर्वज्ञता तृप्तिरनादिबोधः स्वतन्त्रता नित्यमनुप्राप्तशक्तिः । अनन्तशक्तिश्च विभोर्विधिज्ञाः षडाहुरङ्गानि महेश्वरस्य” ॥

“यः सर्वज्ञः सर्वविद्” “यस्य ज्ञानमयं तप” इत्यादिश्रुतिभिरिदं ब्रह्मणः सिद्धम्; अनेन सकलचेतनबहुविधकर्मफलभोगानुकूलतत्तच्छरीरनिर्माणोपायसामर्थ्यविशेषज्ञं ब्रह्म निमित्तं भवति; निरस्तसमस्तोपप्लवकलङ्कनिरतिशयानन्दपरिपूर्णत्वमिह नित्यतृप्तत्वम्; अत एव “आनन्दो ब्रह्म” इति श्रूयते “यः खल्वन्योऽन्तर आत्मानन्दमय” इति प्रस्तुत्य “सैषानन्दस्य मीमांसा भवति” इत्याख्याभ्यासाच्चिरतिशयशिरस्कत्वेन स एको ब्रह्मण आनन्द इति निरूपितः; परब्रह्मधर्मत्वेन च स एव “आनन्दो ब्रह्म” इति प्राचुर्याद् ब्रह्मत्वेनोपचर्यते; तादृशानन्दभोगरसिकं ब्रह्म नित्यतृप्तमित्युच्यते; ब्रह्मणो मनसैव महानन्दानुभवे न बाह्यकरणद्वारा; तथाहि श्रुतिः; “आकाशशरीरं ब्रह्म सत्यात्मप्राणारामं मनआनन्दं शान्तिसमृद्धममृतम्” इति; आकाशत इत्याकाशः प्रकाशश्चिदम्बरमुच्यते न भूताकाशः, विशेषाभावात्; निखिलजगदण्डखण्डबुद्बुदनिक्षुरम्बजलधिस्थानीया परप्रकृतिरूपा पर-

शक्तिर्हि चिदम्बरमुच्यते, तत्स्वरूपं ब्रह्मेत्याकाशशरीरं, परप्रकृतित्वं चिदाकाशस्य, “सर्वाणि ह वा इमानि भूतान्याकाशादेव समुत्पद्यन्ते” “आकाशं प्रत्यस्तं यन्ति” “आकाशो ह वै नामरूपयोर्निर्वहता” इत्यादिश्रुतिसिद्धं सत्यात्मसत्तारूपं प्राणारामं, प्राणशब्देन सकलाधारभूता चिदम्बरशक्तिरुच्यते, स्वरूपभूतायां तस्यामेवाराधो यस्य तत् प्राणारामं, मनआनन्दं, मनस्यानन्दो यस्य न बाह्यकरणे तन्मनआनन्दम्; अत्राप्यानन्द इति चिदम्बरं प्रकृतिरुच्यते; तथा श्रूयते, “यदेव आकाश आनन्दो न स्यात् को ह्येवान्यात् कः प्राण्यात्, इति; शान्तिसमृद्धं, शिवतासंपन्नम्; अमृतम्, अनादिमुक्तम्; अत्र सच्चिदानन्दं परमाकाशरूपं ब्रह्म स्वरूपानन्दं मनसैवानुभवति बाह्यकरणनिरपेक्षमिति सिद्धम्, “मनआनन्दम्” इत्यनेनेदमेव ज्ञापकं ब्रह्मभावमुपपन्नानां मुक्तात्मनां निरतिशयस्वरूपानन्दानुभवसाधनं न बाह्यकरणनिरपेक्षमन्तःकरणमस्तीति, अतो बाह्यकरणनिरपेक्षेण शुद्धबोधशक्तिरूपेण मनसा स्वरूपानन्दमनन्तमनुभवसिद्धं ब्रह्म नित्यतृप्तं; न तस्य कदापि बाह्यसांसारिकसुखलवापेक्षा भवतीत्यर्थः; स्वतः सिद्धनिरतिशयज्ञानवत्त्वमनादिबोधत्वं, यत् स्वरूपानन्दानुभवसाधनमन्तःकरणं ज्ञानं तदनादिसिद्धमेव, ततोऽनादिबोधं ब्रह्म, संसारनिवर्तकस्य ज्ञानस्यानादिसिद्धत्वात्, नित्यनिवृत्तसंसारदोषं “शान्तिसमृद्धममृतम्” इति श्रूयते; अन्यप्रेष्यताकार्पण्यरहितत्वेन स्ववशोक्तस्वेतरसकलवस्तुत्वं स्वतन्त्रत्वम्; “ज्ञाज्ञा द्वावजाग्रदानीशौ भोक्ता भोग्यं प्रेरितारं च मत्वा विद्याविद्ये ईशते यस्तु सोऽन्यः” इत्यादिषु ब्रह्मणो जडाजडप्रपञ्चप्ररक्तत्वेन स्वतन्त्रत्व सिद्धं, सर्वविषयस्वातन्त्र्येण ब्रह्मणः सर्वकर्तृत्वसिद्धिः, स्वाभाविकशक्तिमत्त्वमनुप्राप्तशक्तित्वं, तथाहि श्रवणं, “परास्य शक्तिर्विविधैव श्रूयते स्वाभाविकी ज्ञानबलक्रिया च” इत्यादि, चिदचित्प्रपञ्चरूपशक्तिविशिष्टत्वं स्वाभाविकमेव ब्रह्मणः, कदाचिदपि न निर्विशेषमित्यनेन सिद्धम्; अपरिच्छिन्नशक्तिविशिष्टत्वमनन्तशक्तित्वम्; अनन्ताभिरवशक्तिभिर्जगतो जनकं प्राशकं च ब्रह्म भवति; तथाहि श्रूयते, “एको रुद्रो न द्वितीया यतः स्युस्तुरीयमिमं लोकमीशत ईशिनीभिर्जननीभिः परमशक्तिभिः” इत्यादि, अनन्तशक्तिमत्त्वाद् ब्रह्मणोऽपरिच्छिन्नप्रपञ्चसमवायिकारणत्व सिध्यति; अष्टाभिधानाधिकरणमिति भवशिवशर्वशानपशुपतिरुद्राद्यभीममहादेवाभिधानाष्टकस्याधिकरणं वाच्यं परं ब्रह्म; अस्य सकलशब्दवाच्यत्वेऽपि परभावबोधकत्वेन मुख्यतया भवादिशब्दाभिधेयत्वेन नान्यशब्दाभिधेयत्वाभावप्रसङ्गः; सर्वत्र सदा भवतीति भवशब्दवाच्यं ब्रह्म, भूधातोः सत्तार्थत्वात्; सर्वत्रानुवर्तमानं सद्रूपं ब्रह्मेति विज्ञायते, तथाहि श्रुतिः “सदेव

सौम्येदमय आसीत्” “एकमेवाद्वितीयं” “सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म” “सत्यात्मप्राणारामं मनश्चानन्दं सन्मन” इत्यादि, मन् घटः सन् पट इति सर्ववस्तुष्वनुवृत्त्या सद्रूपस्य ब्रह्मणः सर्वापादानत्वं सिध्यति; मृदुपरत्वं घटादिकं हि मृदुपादानमिष्यते, अतः सद्रूपं ब्रह्म भवशब्दवाच्यं भवति, शर्वशब्देन शृ हिंसायामिति धात्वर्थवशात् सकलसंहर्तृ ब्रह्म प्रतिपाद्यते, “तस्मा उपसंहर्त्रे महाशसाय वै नमः”, “यस्य ब्रह्म च तत्र च उभे भवत ओदन” इत्यादिभिः सर्वसंहर्तृ ब्रह्म श्रूयते, निरुपाधिकपरमैश्वर्यविशिष्टत्वादीशानशब्दवाच्यं ब्रह्म, “य इमांल्लोकानीशत ईशिनीभिः” इति श्रवणात्; ईश्वरस्येशितव्यापेक्षया पशुपतिशब्दवाच्यं ब्रह्म; तथाहि श्रूयते, “येषामीशः पशुपतिः पशूनां चतुष्पदामुत च द्विपदाम्” इत्यादि, पाशसंबन्धेन पशुत्वव्यवहारात्; पशुग्रहणात् पशुपाशद्वयं च गृहीतं भवति; अनेन चिदचिन्नियामकं ब्रह्मेति विज्ञायते; संसाररुजां द्रावकत्वादुद्रशब्दवाच्यं ब्रह्म, “तरति शोकमात्मवित्” इति श्रवणात्, परतेजोऽभिभवनीयत्वादुद्रशब्दवाच्यत्वं ब्रह्मणः, “न तत्र सूर्यो भाति न चन्द्रमा” इति श्रवणात्; नियामकतया निखिलचेतनभयहेतुतया भीमशब्दाभिधेयं ब्रह्म; “भीषास्माद्व्रातः पवते” इत्यादिश्रुतेः; महत्त्वेन दीव्यमानतया महादेव इत्युच्यते शिवः; तथाथर्वशिरसि, “अथ कस्मादुच्यते महादेवः, सर्वान् भावान् परित्यज्य आत्मज्ञानयोगैश्वर्यं महति महीयते तस्मादुच्यते महादेव” इति; निरस्तसमस्तसंसारकलङ्कतया निखिलमङ्गलसारतया शिवत्वं यदवगम्यते तदुक्तस्वभावतया सकलजगज्जन्मादिकारणं भवति, तत्र तादृशमहिमनि जगदुभयकारणत्वसंभवात्; तदेतादृशमहत्त्वाद् ब्रह्मेत्युच्यते; तदेव शिवशब्दवाच्यमानन्दादिधर्माश्रयतया सिद्धम्; अत आनन्दादीनां विकल्पादिचिन्तानिरर्थिका; “मायां तु प्रकृतिं विद्यात्” इति मायायाः प्रकृतित्वमीश्वरात्मिकाया एव, “मायिनं तु महेश्वरम्” इति वाक्यशेषात्; सूक्ष्मचिदचिद्विशिष्टं ब्रह्म कारणं, स्थूलचिदचिद्विशिष्टं तत्कार्यं भवति; अतो जगज्जन्मादिलक्षणं ब्रह्मेति सिद्धान्तः ॥ २ ॥

लक्षणप्रमाणाधीना हि वस्तुसिद्धिः, जगत्कारणं ब्रह्म किंप्रमाणमित्यत आह ॥

॥ शास्त्रयोनित्वात् ॥ ३ ॥

यतः शास्त्रं योनिः प्रमाणं तत एव जगज्जन्मादिलक्षणं ब्रह्म भवतीति शेषः; अत्र जगत्कारणं ब्रह्म शास्त्रैकगम्यमुत प्रमाणान्तरेणापि गम्यत इति संदेहः। जगदिदं सावयवं का-

यमेव, तच्च वैचित्र्यगर्भितत्वेन स्वाचितकर्तृकमिति कर्ता कश्चित् कल्पनीयः सर्वज्ञत्वादिमान्, नासौ शास्त्रैकगम्य इति नास्मिन् शास्त्रस्य प्रामाण्यं, शास्त्रस्य प्रमाणान्तराप्राप्तविषयत्वात्; अतः शास्त्रैकगम्यत्वं जगत्कारणस्य न संभवतीति पूर्वपक्षः। सिद्धान्तस्तु जगत्कारणं ब्रह्म वेदान्तशास्त्रैकगम्यं “नावेदविन्मनुते तं बृहन्तम्” इत्यादिषु वेदान्तशास्त्रमन्तरेण ब्रह्मणो बोधासंभवश्रवणात्; यदुक्तं “सावयवत्वात् कार्यत्वसिद्धौ प्रपञ्चस्य कर्ता समुचितः कल्प्य एक” इति, तदसत्, विचित्ररचनस्य रथगोपुरप्रासादादेर्बहुकर्तृकत्वदर्शनात्; तथाच नानुमानेनैककर्तृकत्वसिद्धिः, व्याप्तिबलेन तस्य कर्मपारवश्यादिप्रसङ्गश्च, हेतोः पक्षधर्मताबलादनुमानेन जगतो विलक्षणैककर्तृकत्वे सिद्धेऽपि निमित्तापादानशक्तियुक्तैककर्तृसिद्धिर्नास्ति; ततो वेदान्तशास्त्रैकगम्यं तत्प्रमाणकं ब्रह्मेति सिद्धम्।

अपिच, “पूर्वाधिकरणप्रतिपादितजगत्कारणत्वोपयोगिसर्वज्ञत्वं ब्रह्मणोऽस्मिन्नधिकरणे शास्त्राणां वेदान्तानां योनित्वात् कारणत्वात् सिध्यतीत्यपि प्रतिपाद्यते” इति केचिदाहुस्तदिह सूत्रस्य सूचनात्मकस्यार्थद्वयाभिधाने श्लेषकाव्यवहवाक्यभेदादिदोषाभावात् पुनरधिकरणान्तरप्रस्तावः। अत्र “अस्य महतो भूतस्य निश्चसितमेतद्वदुग्बेदो यजुर्वेदः सामवेद” इत्यादि श्रूयते विषयः। ब्रह्मणो वेदकर्तृत्वं युक्तं नवेति संदेहः। न युक्तमिति पूर्वपक्षः। “वाचाविरूपनित्यया” इत्यादेर्वाचो नित्यत्वप्रतिपादिकायाः श्रुतेर्विरोधात्, वेदानां ब्रह्मकार्यत्वेन पौरुषेयत्वादप्रामाण्यप्रसङ्गाच्च; तस्माद्ब्रह्मणो वेदकर्तृत्वं कथमिति प्राप्ते ब्रूमः; युक्तमेव ब्रह्मणो वेदकर्तृत्वम् “अस्य महतो भूतस्य निश्चसितमेतद्वदुग्बेदो यजुर्वेदः सामवेद” इति श्रुतेर्निश्चसितवद्वेदराशेरप्रयत्नेन ब्रह्मणः प्रादुर्भावावगमात्।

“अष्टादशानामेतासां विद्यानां भीमवर्त्मनाम्।

आदिकर्ता कविः साक्षाच्छूलपाणिरिति श्रुतिः” ॥

इति परमेश्वरस्य सकलविद्याकर्तृत्वप्रतिपादनाच्च; सृष्टेः प्राक् स्वात्मनि विलीनानां वेदानां पूर्वपूर्ववर्णानुपूर्व्यनुरूपरचनया पुनः कर्ता भवति सर्वज्ञः परमेश्वरः; अत एव वेदानामपौरुषेयत्वमीश्वरकार्यत्वं च; येषां रागद्वेषादयस्तेषां वचनं न प्रमाणं; निरस्तसमस्तदोषकलङ्कस्य निरूपणविरतिशयज्ञानप्रत्यक्षानुभूयमानत्रैकालिकवस्तुविलासस्य स्वतः प्रमाणस्य परमेश्वरस्य परमाप्तस्यावाप्तसमस्तकामस्य शिवस्य ब्रह्मणो वचनं तु प्रमाणमेव; “ईशानः सर्वविद्यानां स नो देवः शुभया स्मृत्या संयुनक्ति” इति हि परमेश्वरस्य सर्वविद्या-

प्रवर्तकत्वं शुभश्रुतिहेतुत्वं च श्रूयते, अतः सर्ववस्त्ववभासकानां वेदानां परमेश्वरकर्तृकतया परमेश्वरस्य सर्वज्ञता निश्चीयते, अज्ञातस्य वक्तुमशक्यत्वात्; यद्यपि सर्वगतस्य परमेश्वरस्य सर्ववस्तुसंयोगेन सर्वज्ञत्वं सिध्यति, तथापि सकलवस्त्ववभासकानां वेदानां प्रणेतृताविरुद्धं दर्शयति, “यथा दीपः स्वप्रभासंयुक्तेष्वपि रूपादिषु रूपमेव प्रकाशयति, न रसादि, तथा न परमेश्वरः, किन्तु स्वशक्तिसंयुक्तं सकलमपि प्रकाशयति” इति ।

ननु परमेश्वरस्य सर्वज्ञत्वं नाम वेदोक्तसकलपदार्थाभिज्ञत्वं, तर्हि महर्षीणामपि वेदार्थवेदिनां सर्वज्ञत्वं सिद्धं; किमत्र वैषम्यम्? इति चेन्न; तत्कर्तुरीश्वरस्याधिकं ज्ञानमस्ति, व्याकरणादेरधिकार्थविदां हि पाणिनिप्रभृतीनां तत्प्रणेतृत्वं दृश्यते; वेदश्च सर्वार्थावभासकोऽपि न सर्वं मुख्यतया प्रकाशयति, किन्तु किमपि लक्षणाया, किमपि सामान्येन, किमपि विशेषेण, परमेश्वरः सर्वसाक्षी सर्वं प्रत्यक्षयति, वेदेश्वरयोः रण्येतावद्वैषम्यमिध्यते ।

ननु परमेश्वरस्यैव वेदकर्तृत्वमिति न नियमः; “षष्ठोना वै भूत्वा प्रजापतिरिदं सर्वमसृजत्”, “ऋचो यजूंषि सामानि” इत्यादिश्रवणाद्विरण्यगर्भादेरपि तत्कर्तृत्वावगमादिति चेन्न; हिरण्यगर्भात्पत्तेः प्रागपि वेदानां सद्भावात्; श्रूयते हि “यो ब्रह्माणं विदधाति पूर्वं यो वै वेदांश्च प्रहिणोति तस्मै” इति; यः सर्वदेवानामादिप्रस्य हिरण्यगर्भस्यापि कर्ता तस्मै सर्वान् वेदानुपदिशति, स एव सर्वाधिको वेदकर्ता परमदेशिकः; तथाहि श्रुत्याभिव्यज्यते, “यो देवानां प्रथमं पुरस्ताद् विश्वः अधिको रुद्रो महर्षिर्हिरण्यगर्भं पश्यति जायमानं स नो देवः शुभया स्मृत्या संयुक्तु” इति, महर्षिर्वेदकर्ता यः सर्वज्ञत्वादिना विश्वस्माच्चिदचित्यपञ्चादधिको रुद्रः परब्रह्मभूतः सर्वेषां देवानामिन्द्रादीनां प्रथममादिमं हिरण्यगर्भब्रह्माणं स्वसंकल्पेन प्रकृतिरूपादात्मनो जायमानं सृष्टिकाले सर्वज्ञानोपायसकलवेदोपदेशरूपयानुग्रहदृष्ट्या पश्यन् स परमदेशिको नोऽस्मानपि सकलसंसारपाशमहानर्थनिवृत्तिहेतुभूतया परमासृजतलक्ष्मीसमावेशपरानन्दप्राप्तिकांक्षया एव परममङ्गलरूपया वेदान्तसारसामरस्यसिद्धया स्मृत्या बोधकलया स्वविषयया संयोजयत्विति तात्पर्यम्; ततः सकलवेदकर्तृत्वमीश्वरस्य सिद्धम् । वाचो नित्यत्वश्रुतिरीश्वरेण पूर्वसत्तानुवृत्त्या विहितत्वाद्देवानामविरुद्धा; ततो वेदानामीश्वरप्रणीतत्वं नित्यत्वं चाविरुद्धमेव ॥ ३ ॥

प्रथमाधिकरणे जिज्ञास्यतया प्रतिज्ञातस्य^१ परब्रह्मणः शिवस्य परिज्ञाने लक्षणापेक्षायां द्वितीयाधिकरणेन लक्षणं जग-

ज्जन्मादिरूपैर्ग्रभिहितं, तस्मिन् किं प्रमाणमित्याकाङ्क्षायां तृतीयाधिकरणेन वेदान्तशास्त्रस्य तद्विषये प्रामाण्यं तन्मूलत्वं च निरूपितं, येन यदव्यभिचारेण मिध्यति तद्वि तस्य प्रमाणमुच्यते; वेदान्तवाक्यानां केन कथं वा ब्रह्मसाधकत्वम्! इत्याकाङ्क्षायां चतुर्थ्याधिकरणमवतार्यते ।

॥ तत् तु समन्वयात् ॥ ४ ॥

तच्छब्देन प्रकृतं ब्रह्म परामृश्यते, तृशब्देन सर्वाणि वेदान्तवाक्यानि समाह्वियन्ते, समन्वयशब्देन तात्पर्येण संबन्ध उच्यते, तद्वत्त्वं वेदान्तवाक्यानि तात्पर्यलिङ्गसंबन्धात् साधयन्ति, इति सूत्रार्यः । अस्य सर्वाणि वेदान्तवाक्यानि विषयः । वेदान्तवाक्यानां ब्रह्मबोधकत्वमुक्तं न वेति संशयः । सर्वत्र संबन्धग्रहणसापेक्षं शब्दस्यार्थावबोधकत्वं, शब्दार्थयोः संबन्धज्ञानमन्तरेण पुरुषस्य शब्दार्थप्रत्ययो न भवति; संबन्धज्ञानं च वृद्धव्यवहारसापेक्षं, व्यवहारश्च कार्यैकगोचरः, तथाहि गामानय गां बधानेति प्रयोजकवृद्धवाक्यश्रवणसमनन्तरं प्रवर्तमानं प्रयोज्यमवगम्य पार्श्वस्थो व्युत्पत्सुरेवमवधारयति; सर्वथायं कार्यावगतिसमनन्तरमेव प्रवर्तते; सा च कार्यावगतिरेतस्मादेव वाक्यात् समुत्पन्ना; अन्यथा कथमस्यैवैतद्वाक्यश्रवणसमनन्तरं प्रवृत्तिर्भवति; तदिदं वाक्यमस्य कार्यबुद्धिमुत्पादयति; इति पुनर्गवानयनबन्धनदर्शनात् कार्यविशेषं निश्चिनोति; तदेवं कार्यार्थत्वाद् व्युत्पत्तेर्न सिद्धे ब्रह्मणि शब्दस्य प्रामाण्यम् ।

किंच, कार्यविशेषत्वाज्जगतः कर्तृविशेषस्य ब्रह्मणोऽनुमानादपि सिद्धिः; कथमस्मिन् प्राप्तिविषयाणां वेदान्तवाक्यानां प्रामाण्यम्! अथवा विधिपराण्येव वेदान्तवाक्यानि न ब्रह्मपराणि; उभयपरत्वे वाक्यभेदः स्यात्; अतो वेदान्तवाक्यानां ब्रह्मसाधकत्वमयुक्तमिति पूर्वपक्षः । युक्तमिति सिद्धान्तः । वेदान्तवाक्यानां तात्पर्यलिङ्गसमन्वयेन ब्रह्मबोधनसमर्थत्वात्; यदुक्तं “कार्यार्थत्वाद् व्युत्पत्तेर्न सिद्धे ब्रह्मणि शब्दस्य प्रामाण्यम्” इति; तदसत्; “पुत्रस्ते जात” इत्यादिष्वपि सिद्धार्थेषु वाक्येषु निश्चिनोति संबन्धं, संबन्धग्रहणयोगाद्बुद्धव्यवहारेऽपि व्युत्पत्सुः स्वस्य प्रवृत्तिहेतुभूतायाः कार्यावगतेः पदार्थज्ञानपूर्वकत्वावगमात् प्रयोज्यवृद्धस्य प्रयोजकवाक्यं पदार्थज्ञानमुत्पादयति, इति निश्चिनोति; ततः सिद्धार्थेष्वपि शब्दस्याभिधाननिश्चयः; अथवा किमिह वृद्धव्यवहारेण,

१-कारणत्वरूप-इति पा० ।

२-करणसूत्र-इति पा० ।

३-हारात्, इति पा० ।

४ वाक्येषु संबन्धग्रहदर्शना-इति पा० ।

व्युत्पत्तेः प्रकारान्तरेणापि सिद्धत्वात्^१; तथाहि, बाला मा-
चादिभिः शशिपशुपश्रुतीनर्थानहुल्यादिना निर्दिश्य तत्-
च्छब्दांस्तेषु तेष्वर्थेषु प्रयुज्जानैर्बहुशः शिवितास्तेषु तेष्वर्थेषु
व्युत्पद्यन्ते; काव्यनाटकाभिज्ञाः पुरुषसमीपमेत्य पदनि-
च्छेदं कृत्वास्य शब्दस्यायमर्थ इति सर्वशब्दानामर्थमवग-
च्छन्ति; अतः सिद्धार्थेऽपि व्युत्पत्तिसंभवात् तत्र शब्दस्य
प्रामाण्यमस्ति; ततो वेदान्तवाक्यानां ब्रह्मणि प्रामाण्यम्,
यदुक्तं “जगतः कार्यविशेषत्वात् कर्तृविशेषस्य ब्रह्मणोऽनुमाना-
दपि सिद्धिः” इति; तच्च संभवति; विचित्ररचनस्य रथगोपुर-
प्रासादादरेनेककर्तृत्वदर्शनादनुमानेनास्य जगत एककर्तृकत्व-
साधनायोगस्य व्याप्तिबलात् कार्यावश्यत्वादीनां कर्तरि प्राप्ति-
श्च पूर्वाक्तत्वात्; अतो नानुमानगम्यं ब्रह्म भवति;

किंच, श्रुतानुगुण्यादनुमानमपि ब्रह्मणि प्रमाणं भवतु
नाम; यत्र वाक्यानां तात्पर्यं तत्र हि तेषां प्रामाण्यं, न प्रत्यक्षा-
दीनामिव सर्वत्र ।

ननु वेदान्तवाक्यानां ब्रह्मणि तात्पर्यनिर्णायकानि कानि
लिङ्गानीति चेत् । उपक्रमादीनि तथा पठन्ति,

“उपक्रमोपसंहारावभ्यासोऽपूर्वता फलम् ।

अर्थवादेोपपत्ती च लिङ्गतात्पर्यनिर्णयः” ॥

इति, तदिहोपक्रमादिभिर्लिङ्गैर्वेदान्तवाक्यानां ब्रह्मणि
तात्पर्यं निश्चीयते; य उपक्रमादिभिस्तात्पर्यनिर्णयस्तदेव वे-
दान्तवाक्यानां श्रवणमित्युच्यते; तथाहि,^२

“अज्ञानप्रभवं दुःखं ज्ञानं तस्य निवर्तकम् ।

सर्ववेदान्तवाक्यानां श्रवणं तत्प्रवर्तकम् ॥

श्रवणं नाम वाक्यानां वैदिकानां परात् परे ।

उपक्रमादिभिर्लिङ्गैः शिवे तात्पर्यनिर्णयः” ॥

इति, उपक्रमोपसंहारावेकं लिङ्गं; वेदान्तवाक्यानां ब्रह्म-
णि शिवे तात्पर्यनिर्णये तत्र तात्पर्यं नाम स्वरूपोपासनाविप-
यत्वम्^३; उपक्रमोपसंहारौ, “सदेव सौम्येदमय आसीत्” इत्यु-
पक्रमः । “तत् त्वमसि” इत्युपसंहारः । “धातुः प्रसादान्महिमा-
नमाशम्” इत्युपक्रमः । “यः परः स महेश्वर” इत्युपसंहारः ।
श्वमन्यत्रापि द्रष्टव्यम् । “तत् त्वमसि” “सर्वो वै रुद्रः,” “अम्बि-
कापतय उमापतये,” “यो वै रुद्रः स भगवान् भूर्भुवः स्वः,”
इत्यभ्यासः । अपूर्वता वेदेतरप्रमाणाप्राप्तत्वम् । फलं मुक्तिः

१ सिद्धत्वाच्छब्दार्थसंबन्धग्रहस्य इति पा० ।

२-नर्थाननुद्य, सनमवेहि, इममवगच्छ, इत्यभिप्रायेणाहुल्या-इति
पा० ।

३-सुच्यते इति पा० ।

४ तत्स्वरूपमिति शेषत्वम् इति वरपा० ।

पृथग्ज्ञानम्^४ । अर्थवादेो जगत्सृष्टिस्थितिप्रध्वंसादयः । उप-
पत्तिर्विरोधाभावः । सर्वज्ञतादिसंपत्तिर्बा । एतैर्लिङ्गैर्ब्रह्मणि
तात्पर्यमवगन्तव्यं वेदान्तवाक्यानाम् ।

“ननु न केवलं ब्रह्मपरा वेदान्ताः, किंतु “आत्मा वा अरे-
द्रष्टव्य” इत्यादिषु तज्ज्ञानविधिपरा अपि विज्ञायन्ते, उभय-
परत्वे वाक्यभेदप्रसङ्ग” इति यदुक्तं तच्च; रूपप्रत्यायकेन चक्षुषा
यथा द्रव्यस्यापि सिद्धिस्तथा विधिपरैरपि वेदान्तैर्ब्रह्मसिद्धि-
रिति नोभयपरत्वे विरोधः, शाब्दं हि ब्रह्मज्ञानं तद्ब्रह्मवाचि-
शब्दादेव प्राप्तं भवति, तद्विधिना किं प्रयोजनमिति चेत्;
प्राप्तावपि मन्त्रादिष्विव विरोधः, प्रयोजनस्यानुष्ठानादेः संभ-
वात्; यथा द्रव्यदेवतादिप्रकाशकेषु मन्त्रेष्वधीयमानेषु द्रव्या-
दिज्ञाने जातेऽपि पुनरनुष्ठानकाले मन्त्रैरनुस्मर्तव्यमिति प्रयो-
गविधिरुपलभ्यते तथात्रापीति । नचोत्पत्तिविनियोगाधिका-
रिविधीनामसंभवात् प्रयोगैर्विध्यसंभव इति शङ्कनीयम्; उत्प-
त्तिविधेरध्याहारेणापि प्रसिद्धौ प्रकरणवशाच्छ्रमादिकं विनियो-
जयत् “आत्मानं पश्येत्” इति प्रयोगविधिरुपपद्यते; ततश्च
रात्रिसत्रन्यायेन “ज्ञात्वा देवं मुच्यते सर्वपापैः” इत्यादर्थवा-
दावगते मोक्षकामोऽधिकारी कल्पनीयो भवति; ततो मोक्ष-
कामः शमादियुक्तो ब्रह्मज्ञानं संपादयेदिति प्रयोगविधिलाभः;

ननु ब्रह्मज्ञानस्य विधेयत्वमनुपपन्नम्; “आत्मा वा अरे-
द्रष्टव्य” इत्यादौ नित्ये ब्रह्मणि व्यापिनि निर्विकारे विशुद्धे
चात्मनि न कर्मकारकभावे युज्यते, येन विधिसंभवः; उत्पत्ति-
प्राप्तिविकारसंस्काराणामत्रासंभवात् ।

नच स्वतन्त्रफलाय सक्तुन्यायेन कर्मकारकतां परित्यज्य
करणत्वविपरिणामेनात्मना पश्येदिति विधातुं शक्यं, वैष-
म्यात्; तथाहि क्रियाकृतातिशयस्य भस्मीभावलक्षणस्य सक्तु-
ष्वसंभवात् तेषु शब्दतः कर्मत्वेऽप्यर्थतः करणत्वमेव पर्यव-
सितं^५, तदस्यात्मनि न संभवः; अतश्चापि वेदान्तानां न
ब्रह्मज्ञानविधिपरत्वमिति चेन्न, आत्मनि कर्मत्वप्रयुक्तोत्पत्त्या-
द्यसंभवेऽपि कर्तृम्यमोक्षफलाय विध्युपपत्तेः; प्राप्ते कथं विधि-
रिति चेन्न; प्राप्तिः पात्तिकी नित्या वा, उभयथापि नियमा-
दिविधिः संभवति ।

ननु तथा सति वेदान्तानां विधिपरत्वेन ब्रह्मपरत्वम-
नुपपन्नमेव । यदुक्तं “रूपप्रत्यायकेन चक्षुषा द्रव्यसिद्धिविधि-
परैरपि वेदान्तैर्ब्रह्मसिद्धिः” इति, तदयुक्तम्; चक्षुर्हि संप्रयो-

१ फलं ब्रह्मज्ञानम् इति वरपा० ।

२ तद्वर्णनादिविधि-इति पा० ।

३ नचोत्पत्तिविनियोग-इति पा० ।

४ शब्दतः करणत्वेऽप्यर्थतः कर्मत्वमस्ति इति वरपा० ।

५ न तस्यात्मनि संभव इति वर पा० ।

नुमानिकं प्रधानं न जगत्कारणं सत्पदवाच्यं वस्तु, अपितु ब्रह्मैव चेतनम्, ईक्षतिश्रवणात्, “तदैक्षत बहु स्यां प्रजायेय” इति; न ह्यचेतने प्रधाने चेतनधर्म ईक्षतिः संभवति, यदुक्तं “बहुं प्रजां जनयन्तीं सरूपाम्” इति श्रुत्यन्तरश्रवणात् सांख्यप्रकृतेरत्र जगत्कारणत्वम्” इति, तदसंगतम्; “चमसवदविशेषात्” इति सूत्रे हि परमेश्वरकारणिकाया एव प्रकृतेर्बहुप्रजाजनकत्वमित्युपपादयिष्यामः। “रजःसत्त्वरूपतया क्रियाज्ञानशक्तिसंबन्धः प्रधानस्य” इति यदुक्तं तदयुक्तं; त्रिगुणात्मिकायाः प्रकृतेस्तमःपार्थक्येन रजःसत्त्वयोगाभावात्^१; तमसि न्यभूते रजःसत्त्वयोर्द्वेके ज्ञानक्रियासंबन्धः प्रधानस्येति न वाच्यं, “सत्त्वरजस्तमसां साम्यावस्था प्रकृतिः” इत्यङ्गीकारात्; “कूटस्थस्य परमेश्वरस्य जगदाकारेण परिणामो विकारहेतुः” इति यदभाणि, तदज्ञानविलसितं; नामरूपविभागानर्हसूक्ष्मचिदचिच्छक्तिविशिष्टस्य परमेश्वरस्य कारणत्वं नामरूपविभागार्हस्यूलचिदचिच्छक्तिविशिष्टस्य कार्यत्वमिति वदतामस्माकं तत्प्रसङ्गभयाभावात् ।

ननु ‘सदेव सौम्येदमग्र आसीत्’ “एकमेवाद्वितीयम्” इत्यादिना सद्रूपं वस्तु निर्विशेषमवधारणादवगम्यते; कारणावस्थेति कथं सूक्ष्मप्रपञ्चविशिष्टमित्युच्यत इति चेत्, सदेवेत्यवधारणेन न विशेषनिषेधः, किंत्वसत्कारणत्वनिषेधः; “असद्वा इदमग्र आसीत्” “ततो वै सदजायत” इति श्रवणात्, असत्कारणत्वस्य भ्रान्तिप्रसक्तत्वात् ।

किंच, “सदेव सौम्येदमग्र आसीत्” “एकमेवाद्वितीयम्” इत्यत्र कथं निर्विशेषत्वं ब्रह्मणः, “आसीत्” इति हि क्रियाविशेषः, “अग्र” इति कालविशेषः, “एकमेव” इत्यवधारणमधिष्ठात्रन्तरनिषेधपरम्; “अद्वितीयम्” इति जगदुपादानत्वमुच्यते; अत एव सर्वज्ञमनन्तशक्तिविशेषं च; कथं सर्वज्ञत्वसर्वशक्तिमत्त्वविशेषमन्तरेण जगदुभयकारणत्वं ब्रह्मणो भवति, अथवा प्रकृतिप्रत्ययात्मकस्य सत्पदस्य नैकवस्तुपरत्वं युक्तं, प्रकृत्या प्रत्ययेन च सत्पदस्य नैकवस्तुद्वयप्रतिपादनपरत्वात्, तथाभियुक्तसूक्तिः,

“शक्तिः शिवश्च सच्छब्दप्रकृतिप्रत्ययोदितौ ।

तौ ब्रह्मसामरस्येन समस्तजगदात्मकौ” ॥

इति, सूक्ष्मसूक्ष्मचिदचित्प्रपञ्चरूपशक्तिविशिष्टः परमेश्वर एव कार्यकारणरूपः सत्पदविषय इति निर्णयः ॥ ५ ॥

१-योरभावात् इति पा० ।

२-अत एवानन्तशक्तिविशेषः; कथं इति पा० ।

॥ गौणश्चेत्तात्मशब्दात् ॥ ६ ॥

ईक्षतेश्चेतनधर्मस्याचेतने प्रधाने योगाभावाच्चेतनमेव परं ब्रह्म सत्पदवाच्यं कारणमिति प्रतिपादितं, तदसंगतमेव; “तत् तेज ऐक्षत” “ता आप ऐक्षन्त” इत्याद्वचेतनेऽपीक्षतिर्यथा गौणः श्रूयते, तथा प्रधानेऽपि गौण इति चेन्न; चेतनवाचिन आत्मशब्दात्, “सदेव सौम्येदमग्र आसीत्” इत्याख्य उपसंहारे “स आत्मा तत् त्वमसि” इति श्रवणात्; तेजःप्रभृतिष्वपि न गौणमीक्षतिश्रवणं, तत्तदात्मतया परमेश्वरस्य चेतनस्यानुवृत्तेः ॥ ६ ॥

नन्वीक्षतिश्रवणं गौणमभ्युपेत्याप्यचेतनं प्रधानं सद्रूपं जगतः कारणमिति वक्तुमशक्यं, तस्य चेतनत्ववाचिन आत्मशब्दात् इति निरूपितं, भवतु नात्मशब्दस्याचेतनं प्रधानमर्थः, भवति हि चेतनस्य जीवस्यात्मशब्दवाच्यत्वं मुख्यं, ततो जीव एव चेतनो जगत्कारणं सद्रूपमित्यत आह ॥

॥ तन्निष्ठस्य मोक्षोपदेशात् ॥ ७ ॥

सत्पदवाच्यतत्त्वनिष्ठस्य मोक्ष उपदिश्यते, “तस्य तावदेव चिरं यावच्च विमोक्ष्ये” “अथ संपत्स्ये” इति; तस्मान्न प्रधानं जीवश्चात्र सत्पदविषयः। प्रधानकारणवादिनामपि तन्निष्ठस्य मोक्षो नाभिमतस्त्याज्यत्वात्, जीवनिष्ठस्य च निषेधात्^१; “शिव एको ध्येयः शिवंकरः सर्वमन्यत् परित्यज्य” इति ॥ ७ ॥

पुनरपि विस्मष्टं हेतुमाह प्रधाननिराकरणे ॥

॥ हेयत्वावचनाच्च ॥ ८ ॥

यदि प्रधानमेवात्र विवक्षितं तदा तस्य हेयत्वमेवाच्येत; “तत् त्वमसि” इति मोक्षहेतुतया ध्येयत्वमेवाच्यते, ततश्च न प्रधानमिति युक्तम् ॥ ८ ॥

किंच, प्रधानपक्षे विरोध इत्याह ॥

॥ प्रतिज्ञाविरोधात्* ॥ ९ ॥

इतश्च न प्रधानं सत्पदवाच्यम्, एकविज्ञानेन सर्वविज्ञानप्रतिज्ञाविरोधात्; सत्पदवाच्यतत्त्वज्ञानेन तत्कार्यतया सकलचेतनाचेतनवस्तुविज्ञानं भवति; “येनाश्रुतं श्रुतं भवति” इत्यादिना प्रतिज्ञायते, प्रधानकारणवादे विरुद्धमेतत्, चेतनस्य प्रधानकारणत्वायोगात्; प्रधाने कारणे ज्ञाते जाड्यविकारास्पदं तत्कार्यमिदं च सर्वं ज्ञायते, यथा मृदि ज्ञातायामेतद्दुटादिकम् ॥ ९ ॥

ततः कोऽत्र विरोध इत्याशङ्क्याह ॥

१ नच जीवनिष्ठस्य निषेधात् इति पा० ।

* इदं सूत्रं शंकरमते “हेयत्वावचनाच्च” इति चकारेणैव गृहीतार्थमिति न तेन पृथगुपन्यस्तं सूत्रत्वेनेत्यवगन्तव्यम् ।

॥ स्वाप्ययात् ॥ १० ॥

इतश्च न प्रधानं स्वतन्त्रं “स्वप्नान्तं सौम्य विजानीहि यत्रैष पुरुषः स्वपिति नाम” “तदा सौम्य सता संपन्नो भवति” “स्वमपीतो भवति” “तस्मादेनं स्वपितोत्याचक्षत” इति जीवस्य चेतनस्य सता संपन्नस्य स्वःप्यवचनात्; अप्ययः प्रलयः ॥ १० ॥

अचेतने प्रधाने चेतनस्य लयो न युक्तः; अतो न प्रधानं सदित्युच्यते, सच्छब्देन परमेश्वर एव सर्वत्र प्रतिपाद्यते, न प्रधानमित्याह ॥

॥ गतिसामान्यात् ॥ ११ ॥

यथास्यामुपनिषदि सत्यदस्य परमेश्वरवाचित्वं न गतिस्तथा श्रुत्यन्तरेऽपि समाना । “पुरुषो वै रुद्रः सन्महो नमो नम” इत्यादौ ॥ ११ ॥

ततः सत्यदवाच्यः परमेश्वर एवेति व्यक्तमेवास्यामुपनिषदि सत्यदवाच्यादात्मनः सर्वात्पत्तिः श्रूयत इत्याह ॥

॥ श्रुतत्वाच्च ॥ १२ ॥

अत्रापि “आत्मैवेदं” “सर्वं सन्मूलाः सौम्यैताः प्रजा” इत्यात्मन एव सर्वात्पत्तिः श्रूयते; ततो जगत्कारणत्वेन सत्यदवाच्यं ब्रह्मैव न प्रधानमिति सिद्धम् ॥ १२ ॥

इह ब्रह्मलक्षणस्य जगत्कारणस्य शास्त्रेकसमधिगम्यस्य तान्त्रिके प्रधानेऽतिव्याप्तिमाशङ्क्य चेतनत्वादिहेतुना यथा तस्मिन्नतिव्याप्तिर्न भवति तथा निरूपितम्; अचेतने प्रधान इव चेतनेऽपि जीवे तच्चातिव्याप्तिमिति वक्तुमधिकरणान्तरमारभ्यते ॥

॥ आनन्दमयोऽभ्यासात् ॥ १३ ॥

“तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः संभूतः” इत्यारभ्य “तस्माद्वा एतस्माद्विज्ञानमयादन्योऽन्तर आत्मानन्दमय” इति “कश्चिदाकाशादिसकलभूतकारणत्वेनात्रमयादिपञ्चकोशकञ्चुकान्तरनिगूढ आत्मानन्दमय” इत्यानन्दवल्यामात्रायते; तत्रानन्दमय आत्मा जीवो वा परमेश्वरो वेति संदेहः । जीव इति पूर्वपक्षः, तदुर्माणात्मनोपलम्भात्; तथाहि “वृथिव्या ओषधयः”, “ओषधिभ्योऽन्नम्”, “अन्नात् पुरुष” इत्यादिना पञ्चकोशाकारं शरीरादिकं निरूप्यते; तत्र “अन्नमय” इति शरीरस्वरूपमात्रमुच्यते, “प्राणमय” इति तदन्तर्वर्ती प्राणः, “मनोमय” इति तदन्तर्वर्ती मनः, “विज्ञानमय” इति तदन्तर्वर्तिनी बुद्धिः, “आनन्दमय” इति सर्वेषामन्नमयादीनामाश्रयो

जीव एव; अन्नादीनां शिरःप्रभृतिकल्पना समुपासनार्थः; अन्नादीनां ब्रह्मत्वेनोपासनात् तत्तदन्नादिसृष्टिः फलमुक्तः; कथमस्य संसारदुःखसागरमग्नस्य जीवस्यानन्दमयत्वाभिधानमिति चेन्न; अत्रानन्दशब्देन परं ब्रह्मेत्युच्यते, “आनन्दो ब्रह्म” इति अत्राणात्; मयट्शब्दस्य विकारार्थत्वात् तत्कार्यभूतो जीव एव आनन्दमय इत्युच्यते; नित्यसंपन्नशिवत्वस्य ब्रह्मण आनन्दमयत्वाङ्गीकारे, “अन्नमयप्राणमयविज्ञानमयानन्दमया मे शुध्यन्ताम्” इति शुद्धिप्रार्थना व्यर्थं स्यात्; अतोऽयमानन्दमय आत्मा जीव एव न परमेश्वर इति प्राप्ते ब्रूमः । आनन्दमयोऽयमात्मा परमेश्वर इति सिद्धान्तः; कुतः; अस्यानन्दस्य निरतिशयत्वेनाभ्यासात्; कथमभ्यस्यते; “सैवानन्दस्य मीमासा भवति” इत्यारभ्य मानुषविशेषादिप्रजापतिपर्यन्तं तत्तदानन्दस्योपर्युपरि शतगुणमतिशयमभिधाय “स एको ब्रह्मण आनन्द” इति ब्रह्मानन्दस्यास्य निरतिशयशिरस्कत्वेनाभ्यासात्, तदेतच्चिरतिशयानन्दभाजनत्वमस्य संसारिणो न संभवति, यदुक्तम्, “आनन्दमयस्येश्वरत्वे नित्यशुद्धस्य तस्य कथं विशुद्धिप्रार्थना” इति, तत्रेदमुत्तरम्; यथा प्रकृतप्रकाशस्य चन्द्रस्य तिरोधायकघनापगम एव प्रसादस्तथा तस्य नित्यशुद्धस्य तिरोधानमलापनयनमेव शुद्धिः; तस्मादानन्दमयः परमेश्वर एव ॥ १३ ॥

नन्वानन्द एव ब्रह्मेत्युच्यते, तद्विकार आनन्दमयः, मयटो विकारार्थत्वात्; आनन्दमयस्येश्वरत्वाभ्युपगमे ब्रह्मणोऽन्य ईश्वर इति प्राप्नोति; तथापि तस्य विकाररूपत्वाद-नित्यत्वमित्याशङ्क्यामाह ॥

॥ विकारशब्दान्नेति चेन्न प्राचुर्यात् ॥ १४ ॥

अन्नमयादीनां यथाच्चादिविकाररूपत्वं तथानन्दमय इत्यानन्दविकारः; यथा सृष्टिकारो मृन्मयो घटादिः; अतो निर्विकारस्य परमेश्वरस्य विकारासंभवादयं जीव एवेति चेन्न; मयट्शब्दस्यात्र प्राचुर्यार्थत्वात्; अन्नमयप्राणमयमनोमयपर्यन्तमेव विकारार्थः; विज्ञानमयो विज्ञानप्रचुरो जीवः, आनन्दमयोऽयानन्दप्रचुरः परमेश्वरः ॥ १४ ॥

सर्वथा विकारप्रकरणपठितत्वाद्विकारार्थ एव समुचितो मयट्शब्दस्येत्याशङ्क्याह ॥

॥ तद्धेतुव्यपदेशाच्च ॥ १५ ॥

“एष ह्येवानन्दयाति” इति जीवान् प्रत्यानन्दहेतुतथानन्दमयः श्रूयते; स्वयं प्रचुरानन्दो हि परानानन्दयति; अतः परमेश्वर एवानन्दमयः; आनन्दप्रचुरः परमेश्वर आनन्दमय इत्युक्तेऽपि ब्रह्मणोऽन्य एवायमिति गम्यते ॥ १५ ॥

१ जीवे ब्रह्मणः सकले जगत्कारणत्वादि लक्षणं न व्यभिचरतीति वक्तुं-इति पा० ।

२ पञ्चावयवं इति पा० ।

१ मीमांसा सारस्वती भवति इति पा० ।

२ ब्रह्मानन्दो निरतिशयत्वेनाभ्यस्यते इति पा० ।

“ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठा” इति ब्रह्माधारत्वेनास्यावगमात्, परमेश्वरादन्यत्वाङ्गीकारे ब्रह्मणोऽस्यातन्याज्जगत्कारणत्वा-
दसंभवः; अतो जीवपक्ष एव समीचीन इत्यत आह ॥

॥ मान्तवर्णिकमेव च गीयते ॥ १६ ॥

यत् “सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म” इति मन्त्रवर्णोदितं ब्रह्म त-
तोऽन्योऽन्तर आत्मानन्दमय इत्यानन्दप्रचुरतया नन्दमय इति
गीयते; “ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठा” इति ब्रह्मशब्दः प्रणववाचकः;
तस्य परमेश्वरवाचकत्वादाधारत्वम् ।

अत्र केचिदाहुः, परमाकाशरूपप्रकृत्यात्मानन्दमय इति
श्रूयते; न विश्वाधिकं निमित्तं परं ब्रह्म; यत् “सत्यं ज्ञान-
मनन्तं ब्रह्म” इत्युच्यते; “तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः
संभूत” इत्याकाशादिप्रपञ्चप्रकृतित्वेन श्रुतेरानन्दमयः परमा-
काशः; परमाकाशरूपत्वमस्य “यदेष आकाश आनन्दो न
स्यात्” इत्यतोऽवगम्यते; “ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठा” इति ब्रह्मा-
स्यानन्दाकाशस्याधारत्वेनावगम्यते; अत एव स एको ब्रह्मण
आनन्द इति ब्रह्माश्रितत्वेनावगम्यते; पुनरेव, “आनन्दो ब्र-
ह्मेति व्यजानात्” “आनन्दाद्वैव खल्विमानि भूतानि” इत्या-
दिना सकलभूतप्रकृतित्वेनाभिधीयते; तत्रानन्दो ब्रह्मेत्यस्या-
नन्दस्य ब्रह्मत्वव्यपदेशस्तु ब्रह्मणो धर्मत्वेन तदभेदात्; “सै-
षा भार्गवी वारुणी विद्या परमे व्योमन् प्रतिष्ठिता” इति ब्रह्म-
धर्मस्वरूपे परमानन्दरूपे प्रपञ्चप्रकृतौ परशक्तिपर्याये चिदा-
नन्दात्मनि परमे व्योमि वारुणी विद्या समाप्तेत्युच्यते; ततो
ब्रह्मधर्मस्वभावः प्रकृत्यात्मा परमाकाशरूपपरशक्तिरानन्द-
मय इत्युच्यते; तदुर्मित्वेन प्रतिष्ठेत्युच्यते परं ब्रह्म; विज्ञा-
नमयश्च तदुपासको जीवः; प्रतिष्ठाभूताद् धर्मिणो ब्रह्मणो
धर्मभूतस्यानन्दमयस्य शक्त्यात्मनोर्भेदादर्शनादानन्दमय आ-
त्मा ब्रह्मेत्यभिप्रायेण “आनन्दमयोऽभ्यासात्” इति सूत्रका-
रेण सूत्रमवतारितमिति ।

अन्ये पुनः, “अस्माज्ज्ञात्वा प्रेत्य एनमन्नमयमात्मानमुपसं-
क्रम्य” इत्यादावन्नमयादीनां प्रत्येकं चेतनवाचकात्मश्रुतिसं-
न्यात् संसारलोकादुत्क्रान्तस्य मुक्तस्य क्रमप्राप्यत्वावगमादेते
सर्वेऽप्यन्नमयादय आत्मानः पञ्च चेतना अज्ञाद्वानुमितपञ्च-
भूताधिष्ठातारः कारणभूतपुरुषा ब्रह्मविष्णुरुद्रेश्वरसदाशिव-
संज्ञा अन्नमयाद्यात्माधारस्य सदाशिवस्यानन्दमयस्यापि कार-
णमूर्ति परमशिवाख्यं ब्रह्म तत्प्रतिष्ठेत्युच्यते; तदभेदादानन्द-
मयस्य ब्रह्मत्वव्यपदेश इति सर्वशानन्दमयः परमेश्वर इति
सिद्धम् ॥ १६ ॥

ब्रह्मणः परमशिवस्य समन्वयसिद्धं जगत्कारणत्वादिकं
लक्षणं प्रधानजीव्योर्न व्यभिचरतीति स्थापितम्; अतः परं
जीवसमष्टिरूपस्य हिरण्यगर्भस्य जगत्कारणत्वादिकं श्रूयत
इत्यत आह ॥

॥ नेतरोऽनुपपत्तेः ॥ १७ ॥

“यतः प्रसूता जगतः प्रसूती
तोयेन जीवान् विससर्ज भूम्याम् ।

यदोषधीभिः पुष्पान् पशूँश्च

विवेश भूतानि चराचराणि” ॥

इति श्रूयते महोपनिषदस्य विषयः । अत्र सकलजगत्प्रसू-
त्यादिहेतुत्वेन श्रूयमाणः पुरुषः परमेश्वर उतान्यो वेति सं-
देहः । हिरण्यगर्भ इति पूर्वपक्षः । कथं! तल्लिङ्गात्; ।

“एकार्णवे तु चैलोक्ये ब्रह्मा नारायणात्मकः ।

भोगिशय्यागतः शेते चैलोक्यग्रासबृंहितः” ॥

इति पुराणवचनाद् ब्रह्मणः समुद्रशायित्वमवगम्यते;
तदिह श्रूयते तल्लिङ्गं, “यमन्तः समुद्रे कवचो वयन्ति” इति,
“प्रजापतिश्चरति गर्भेऽन्तः” इति, स एवोपक्रमे सर्वानुप्रविष्ट-
तयावगम्यते; उपसंहारे च “सूर्यचन्द्रमसौ धाता यथापूर्व-
मकल्पयद् दिवं च पृथिवीं च” इत्यादिना तस्यैव कारणत्वम-
वगम्यते; तस्मादुपक्रमोपसंहारसिद्धस्य हिरण्यगर्भस्यानन्तर-
सिद्धधर्मोपपत्तिः^१ ।

किंच, तत्प्रतिपादनप्रदेशान्तरोपसंहारश्च कृतः; “अद्याः
संभूतो हिरण्यगर्भ इत्यष्टौ” इति; “अद्याः संभूत” इति तत्र
प्रजापतिरेव प्रतिपाद्यः; “प्रजापतिश्चरति गर्भेऽन्तरजायमा-
नो बहुधा व्यजायत वै हिरण्यगर्भ” इति श्रवणात्; ततो
हिरण्यगर्भः स एव जगत्प्रसूतिहेतुत्वादिनात्र प्रतिपाद्यत इति
प्राप्ते ब्रूमः । शिवपरमेश्वरादितरो भिन्नो हिरण्यगर्भोऽत्र न
प्रतिपाद्यः, जगत्प्रसूतिहेतुत्वादीनां परमेश्वरधर्माणां तस्मिन्-
नुपपत्तेः; “यतः प्रसूता जगतः प्रसूती” इत्यारभ्य जगत्प्रसूति-
हेतोस्तस्य ।

“अतः परं नान्यदणीयसं हि

परात् परं यन्महतो महान्तम् ।

यदेकमव्यक्तमनन्तरूपं

विश्वं पुराणं तमसः परस्तात्” ॥

इत्यादिना सर्वोत्कृष्टत्वं तमसः प्रकृतिमण्डलात् परत्वं
चावगम्यते; ततश्चाण्डान्तर्वर्तिनो हिरण्यगर्भस्य न सं-
भवति ।

किंच, “य एनं विदुरमृतास्ते भवन्ति” इत्यस्य ज्ञानादमृतत्वं मुक्तिरभिधीयते; तत्र हिरण्यगर्भं संभवति परमेश्वरस्य हि मुक्तिहेतुत्वमसाधारणं लिङ्गम्;

“यदा चर्मवदाकाशं वेष्टयिष्यन्ति मानवाः ।

तदा शिवमविच्छाद्य दुःखस्यान्तो भविष्यति” ॥

इति श्रवणात्; यदुक्तम् “उपक्रमोपसंहारसिद्धे” इति, तद-प्रयोजकम्; अनुपपत्त्या प्रजापतिधातृशब्दो हिरण्यगर्भं विहाय प्रजानां पशूनां पतिं जगद्गारमेकं परमेश्वरमेव प्रतिपादयतः । “अद्भ्यः संभूतो हिरण्यगर्भः” इत्युभयत्रापि परमेश्वर एव प्रतिपाद्यः; “य ईशेऽस्य द्विपदश्चतुष्पदः”, “आदित्यवर्णं तमसः परस्तात्” इति विश्वेश्वरत्वविश्वातीतत्वतल्लिङ्गात्; ततो जगत्कारणत्वादिना प्रजापतिशब्दवाच्यः परमेश्वरो न हिरण्यगर्भः ॥ १७ ॥

परमेश्वरेण हिरण्यगर्भस्याभेदाज्जगत्कारणत्वमस्तीत्यत आह ॥

॥ भेदव्यपदेशाच्च ॥ १८ ॥

अस्यां महोपनिषदि परमेश्वरेण हिरण्यगर्भेभ्यो व्यपदिश्यते कारणकार्यत्वेन; “यो देवानां प्रथमं पुरस्ताद्विश्व-धिको रुद्रो महर्षिर्हिरण्यगर्भः पश्यति जायमानम्” इति; अतो हिरण्यगर्भादेः सर्वप्रपञ्चस्य कारणत्वमीश्वरस्येति सिद्धम् ॥ १८ ॥

॥ अथ विद्वशालभञ्जिकानाटिकायाः ॥

॥ चतुर्थाङ्कशेषः ॥

ततः प्रविशन्ति नेपथ्ये पेटिकाहस्ताश्चेत्यः, सर्वाः परिक्लामितकेन ।

एका । हलातरंगिण एकहिं उण महाराओ पेरिबद्वो * ।

द्वितीया । सहि कुरंगिण जहिं आसणविव्राहकोदूहल-पण्णुरिदो जणो दीसदि † ।

अन्या । अयि विचक्खणे किं विअ तरंगिआण मंतिदं । जो सहस्साणं महिसीणं पाणिगहो तस्स कितिओ विअ को-दूहलहल्लफुल्लो ‡ ।

अपरा । पिअसहि विचक्खणे किं णु क्खु अणहिएणासि कंदप्पचरिदाणं णवकोदूहलो कामिजणो § ।

* हला तरङ्गिके कुत्र पुनर्महाराजः प्रेक्षितव्यः ।

† सखि कुरङ्गिके यत्रासन्नविवाहकोदूहलद्रस्फुरितो जनो दृश्यते ।

‡ अयि विचक्षणे किमिदं तरङ्गिकया मन्त्रितम् । यः सहस्राणां महि-षीणां पाणिगहो तस्य कियानिच कोदूहलकलकलः ।

§ प्रियसखि विचक्षणे किं नु खलु अनभिज्ञासि कन्दर्पचरितानां नव-कोदूहलो कामिजनः ।

तरङ्गिणी । पुरोऽवलोक्य । एम भट्टा पंडुरपरिक्लामंगो पहादपुण्णिआचंदो विअ सणिच्चराणुगदो अज्ज चाराअण द्विदीओ चित्तसालिआदुआरुद्वेसे दीसदि । सर्वाः समुपसृत्य । जेदुजेदु भट्टा । देवी विण्णवेदि । आसणं लगं ता इमं येवत्यमलंकरिअ अहिट्ठीअदु विआहवउत्तरिआ * ।

राजा । यदादिशति देवी ।

विदू । आत्मानं निर्वर्ण्य । भोदीओ संबंधिअस्स जणस्स वासभोज्जे किमुत्तरम् † ।

चेत्यः । इदं दास्यामो ‡ ।

विदू । किं विअ तं § ।

चेत्यः । जं केलितरुणो दोहलअं जं अ भअवत् तिलो-अणो सीस्से समुदुहइ ॥ ।

विदू । दण्डकाष्ठमुद्यम्य । आः दासीओ महाराअपि अवअस्सं पिंगलिआअस्सणीवल्लहं ससताणं पठिददुपादअं महावस्मणं अधिक्खिअध ता इमिणा तुह्मारिसचेदीजणचित्त-वुत्तिकुडिलेण दंडकट्टेण भुजंगजणजुगुत्सिआइं वअणाइं क-रिस्स ¶ ।

तरं । मरिसदु २ अज्जो, संबंधिओत्ति तुए सह देवी-विलासिणीओ वक्करं करेति ** ।

अन्या । अलं वक्करेण दुव्वासो अज्जचाराअणो †† ।

तरं । सुवासो हुविस्सदि संपदं एव ता विवाहमहूत्स-वोचिदं करेस्स, सुलक्खणे हारलट्ठि कलकंठि वसंतलदे मंग-लिए कामकेलि मिअकलेहे बउनावलि परहुदिए विअक्खणे कल्पलदे पणुणो रसविअक्खणस्स कंऊणबन्धनेन विरएथ वि-आहदिक्खणं ‡‡ ।

सर्वाः समुपसृत्य । रक्तवासः कुङ्कुमकङ्कणकुसुमादिकमुप-नयन्ति ।

* एष भर्ता पाण्डुरपरिक्लामाङ्गः प्रभातपूर्णिमाचन्द्रद्वय शनैश्चरा-नुगत आर्यचारायण द्वितीयचित्रशालिकाद्वारोदये दृश्यते । जयतु २ भर्ता । देवी विज्ञापयति । आसन्नं लग्नं तदिदं नेपथ्यमलंकृत्याधिष्ठीयतां वि-वाहचतुष्किकाम् ।

† भक्त्यः संबंधिन्योऽस्य जनस्य वासभोज्ये किमुत्तरम् ।

‡ इदं दास्यामः ।

§ किमिव तत् ।

॥ यत्कङ्कलितरोदोहदं यच्च भगवान् त्रिलोचनः शीघ्रं समुदुहति ।

¶ आः दास्यः महाराजप्रियवयस्य पिङ्गलिक्राह्मणीवल्लभं स्वसू-त्राणां पठितार्थपादं महाब्राह्मणमधिज्ञपथ । तदनेन युष्मादृशचेटीजन-चित्तवृत्तिकुटिलेन दण्डकाष्ठेन भुजङ्गजनजुगुप्सितानि वदनानि करिष्ये ।

** मर्षतु २ आर्यः संबंधिन्य इति त्वया सह देवीविलासिन्य उप-हासं कुर्वन्ति ।

†† अलमुपहासेन दुर्वीसाश्चारायणः ।

‡‡ सुवासा भविष्यति सांप्रतमेव तद्विवाहोचितं कुर्मः । सुलक्षणे हारयष्टि कलकण्ठ वसन्तलते माङ्गलिके कामकेलि मङ्गाङ्गलेखे वकुला-वलि परभक्तिके विचक्षणे कल्पलते प्रभो रसविचक्षणस्य कङ्कणबन्धनेन विरचयत विवाहदीक्षणम् ।

राजा । नाट्येन परिधत्ते ।

विदू । तदवशिष्टेन समालम्भनादिनात्मानं मण्डयति ।

विच । भोदिशो किं विलम्बेध आरम्भमणिज्जाणि पञ्च-
णादं होति, ता एध गाएध गच्छध अ* ।

विदू । भो एदाणं मञ्जे अहं वि गाइस्सं गच्छिस्सं अ† ।

राजा । यदभिहितं भवते । विदूषकेण सह सर्वा गायन्ति
नृत्यन्ति च ।

नेपथ्ये । भो विअक्खणामुदीओ किं विलम्बेध आयेध
महाराजं चउत्तरिअं सपरिवारा देवी संपत्ता ज्जेव्व‡ ।

तरं । इदो २ महाराजो § । सर्वे परिज्जामन्ति ।

ततः प्रविशति देवी वधूटीवेशा मृगाङ्गावली कुवलय-
माला च ।

देवी । अपवार्यं । वत्से कुवलयमाले पेक्ख अत्तणो भत्तुणो
सुसिट्ठं महिलावेसं ॥ ।

कुवलयमाला अवनतमुखी हसति ।

राजा । स्वगतम् ।

दिवस इवास्मि सताप-

श्चन्द्रमुखीत्वेन रात्रिवक्ष्णेण ।

इदमपि चान्तररचितं

रक्तांशुकमावयोः संध्या ॥ ११ ॥

देवी । अज्जउत्त उग्यालीअदु मुहं स्से उदेदु भवणगळे
चंदो ॥ ।

राजा । उपविश्य तथा कृत्वा । स्वगतम् ।

नयनच्छलेन सुतनो-

र्वदनधिते शशिनि कुलपतौ क्रोधात् ।

नासानालनिबद्ध-

स्फुटितमिवेन्दीवरं द्वेधा ॥ १२ ॥

देवी । वत्से मिअंकावलि कुण तारादंसणं वित्थारअ
कुवलयसत्थरं ** ।

मृगा । लज्जावशादितस्ततश्चक्षुषी निधाय चिरमूर्ध्वमव-
लोकयति ।

राजा । स्वगतम् ।

* भवत्यः किं विलम्बयथ आरम्भमणीयानि प्रकरणानि, तदेत
साध्यत गायत नृत्यत च ।

† भो एतासामध्ये अहमपि गाये नर्तये च ।

‡ भो विचक्षणमुख्य, किं विलम्बयत आनयत महाराजं चतुष्पिकां
सपरिवारा देवी संगच्छेव ।

§ इतः २ महाराजः ।

॥ वत्से कुवलयमाले प्रेक्ष आत्मनो भर्तुः सुसिट्ठं महिलावेसम् ।

॥ आर्यपुत्र उदाटयतु मुखमस्याः उदेतु भजनगर्भे चन्द्रः ।

** वत्से मृगाङ्गावलि कुण तारादर्शनं विस्तारय कुवलयसंस्तरम् ।

भवनभुवि सृजन्तस्तारहारावतारान्

दिशिदिशि विकिरन्तः, केतकानां कुटुम्बम् ।

वियति च रचयन्तश्चन्द्रिकां दुग्धमुग्धां

प्रतिनयननिपाताः सुभ्रूवो विभ्रमन्ति ॥ १३ ॥

विदू । जनान्तिथेन एसा कुवलयमाला तिरिच्छेहिं दि-
ट्ठिच्छडाकडकेहिं पिअदिव्व* ।

राजा । एवमेतत् ।

प्रणाली दीर्घस्य प्रतिपदमपाङ्गस्य सुहृदः

कटाक्षव्याक्षेपाः शिशुशफरफालप्रतिभुवः ।

सुवानाः सर्वस्वं कुसुमधनुषोऽस्मान्प्रति सखे

नयं नेचाद्वैतं कुवलयदृशः संनिदधति ॥ १४ ॥

किं पुनः परकलत्रमेषा ।

विदू । गेहगदीए तुह ज्जेअ एसा† ।

देवी । जनान्तिथेन कुवलयमालां प्रति । पेक्ख २ अत्तणो
भत्तारं अज्जउत्तेण परिणिज्जभाणं । प्रकाशम् । अज्जउत्त
संपदं दिज्जदु भामरीओ हुदवहम्मि होमिज्जंतु लाआ‡ ।

राजा । परिणीयोपविशति ।

प्रविश्य प्रतीहारी । देव देवीमातुलस्य चंद्रवर्मस्य प-
हाणदूदेण सह अज्ज भाउराअणो दुवारे दिट्ठदि § ।

राजा । देवीमुखमवलोकयति ।

देवी । अविलंबितं प्रवेशेहि ॥ ।

प्रतीहारी । तह ति ॥ निष्कान्तः ।

ततः प्रविशति भागुरायणो दूतश्च ।

उभौ । जयतु २ त्रिलिङ्गाधिपो देवः ।

भागु । इतो लाटाधिपतेर्दूतः ।

राजा । उपविश्य निवेद्यतामपि कुशलं चन्द्रवर्मणः ।

दूतः । देवानुग्रहेण ।

देवी । कुशलं मे मातुलाणीह हारलदाए ** ।

दूतः । अथ किम् ।

देवी । अवि सुमरेदि मं गुसज्जणो †† ।

* एसा कुवलयमाला तिर्यग्भिर्दृष्टिच्छटाकटाक्षैः पिबतीव ।

† स्नेहगत्या तवैवेण ।

‡ पश्य २ आत्मनो भर्तारमार्यपुत्रेण परिणीयमानम् । आर्यपुत्र सां-
प्रतं दीयतां भामर्यः हुतवहे हूयन्तां लाजाः ।

§ देव देवीमातुलस्य चन्द्रवर्मणः प्रधानदूतेन सह आर्यभागुरायणो
द्वारे तिष्ठति ।

॥ अविलम्बितं प्रवेशय ।

॥ तथेति ।

** कुशलं मे मातुलान्या हारलदायाः ।

†† अपि स्मरति मां गुसजनः ।

दूतः । अन्तरात्मापि विस्मर्यते । देवीं प्रति । मातुल-
पुत्रजन्मना दिष्ट्या वर्धसे । सर्वे हर्षे नाटयन्ति । संदिष्टं
चास्मत्स्वामिना ।

निस्सूनुना प्राक् परिकल्पिताभू-
न्मया मृगाङ्गावलिरिव पुत्रः ।

पुत्रावकल्पच्छलतश्च सेय-

मानायिता वः सचिवोत्तमेन ॥ १५ ॥

जातः संप्रति मे कुलैकतिलकः पुत्रस्तदेषा त्वया
भव्या कान्तिमती कलासु कुशला केलिप्रिया नीतिभूः ।
दैवज्ञोदितचक्रवर्तिगृहिणीभावा मृगाङ्गावली
देया कस्य चिदिन्दुसुन्दरयशःपूतस्य पृथ्वीपतेः ॥ १६ ॥

भागु । स्वगतम् । फलितं नो नीतिपादपलतया धिया ।

विदू । हस्तमुद्वम्य । भो दिष्ट्या परिणीता अ एसा किं
ण पेक्खसि पञ्चोद्वे दररत्तसूक्तकंकणं पिअवअस्सस्स मिअंका-
वलीए अ मंडिदं किदं वरइत्तिअं * । सर्वे विस्मयन्ति ।

देवी । जनान्तिकेन । पेक्ख देव्वदुल्ललिदादं, जं मए
केलिकिलंतणेण अलीअं पडिक्कप्पिदं तं सच्चत्तणेण परिणदं ।
विचिन्त्य । भोदु एव्वं दाव । प्रकाशम् । अज्जमादुलसंदेस-
मंतरेण वि मए परिणाविदा एव्व एसा † ।

दूतः । देवि भवादृशीनां बुद्धयो यदृच्छयापि प्रवृत्ताः
कार्यमनुबन्धनाः परिणमन्ति ।

विदू । जनान्तिकेन । देवी एसा पच्छात्तावे पडिदा ‡ ।

राजा । तथैव । अनुगुणं हि दैवं सर्वस्मै स्वस्ति करोति ।

देवी । जनान्तिकेन । हला अस्से कज्जवाहिरितीओ
भामिदाओ एताणं उण साणुबंधाणं एस णबंधो § ।

मेखला । जधा एव्व देवीए महाणुभावत्तणं अंगीकिदं
तह एव्व णिव्वाहीअदु किं गदे सलिले सेतुबंधेण किं गदे
विआहे णक्खत्तपरिक्खाए ॥ ।

विदू । भो अमच्चूडामणे अहिणवचाणक्को भवं, भाउरा-
अण एसा वि कुवलअमाला पिअवअस्सस्स एव्व जदो महा-
मुणियो वि एव्वं मंतअंति ।

* भो दत्ता परिणीता च एसा किं न प्रेक्षसे प्रकोष्ठे दररत्तसूक्तकङ्कणं
प्रियवयस्यस्य मृगाङ्गावल्याश्च मण्डितं कृतं वरयितुकम् ।

† प्रेक्ष दैवदुर्लजितानि यन्मया केलिक्रीडितकेनालीकं परिकल्पितं त-
त्सत्यत्वेन परिणतम् । भवत्त्वेवं तावत् । आर्य मातुलसंदेशमन्तरेणापि
मया परिणायितैवैषा ।

‡ देवी एसा पश्चात्तापे पतिता ।

§ हला अयं कार्यवाहिरीत्या भान्ताः एतयोः पुनः सानुबन्धयोरेष
प्रबन्धः ।

॥ यथैव देव्या महानुभावत्वमङ्गीकृतं तथैव निर्वाहयतु किं गते सलि-
ले सेतुबन्धेन किं गते विवाहे नक्षत्रपरीक्षया ।

भज्जा दासो अ पुत्तो अ णिदुणा सअला वि ते ।

जं ते समधिअच्छंति जस्स ते तस्स तं थणं * ॥ १७ ॥

दूतः । अहो स्मृतिवैशारद्यं महाराजनर्मसचिवस्य चारा-
यणस्य ।

भागु । यथाह चारायणः । किं पुनरनेनैव कङ्कणेन देवि
परिणापयैनामपि ।

देवी । जहा समत्येदि महामच्चो † ।

विदू । कुवलयमालाया हस्तं गृहीत्वा राजहस्ते विनि-
वेश्य । भो जाणवदेण सालभज्जा अदूभज्ज त्ति उच्चदि
भवदो उण सअलभज्जा संवुत्ता ‡ । सर्वे हसन्ति ।

देवी । सविलक्षं स्मर्यते ।

विदू । चेटीः प्रति । भोदीओ गाएथ णच्चध अहं पि
गाइस्सं णच्चिस्सं । जदो विआहसंपुटो वुत्तो त्ति § । तथा
कुर्वन्ति ।

मृगा । अपवार्ये । सहर्षम् । एहि कुवलअमाले परिरंभस्सु
मं कलत्तं भविअ सवत्ती संवुत्तासि ॥ ।

भागु । दक्षिणातिस्पन्दं सूचयित्वा जनान्तिकेन । न जाने
किं पुनरन्यदपि हर्षकारणम् ।

प्रविश्य प्रतीहारी । देव सिरिवत्साहिहेअसेणावदिणो
आअदो कुरंगओ लेहहत्यओ दुआरे चिट्ठइ ¶ ।

भागु । प्रवेशय तम् ।

प्रती । निष्क्रान्ता ।

ततः प्रविशति कुरङ्गकः । प्रणम्य । जेदु २ भट्टा ** ।
लेखं प्रतिपति ।

भागु । गृहीत्वा वाचयति ।

स्वस्तिश्रीमन्नृपुयां तुहिनकरसुता-

वीचिवाचालिताया

देवं कर्पूरवर्षं विनयनतशिराः

सर्वसेनाधिनाथः ।

* भो अमात्यचूडामणे अभिनवचाणक्यो भवान् । भागुरायण एसापि
कुवलयमाला प्रियवयस्यस्यैव यतो महामुनयोऽप्येवं मन्त्रयन्ति ।

भार्या दासश्च पुत्रश्च निर्धनाः सकला अपि ।

यं ते समधिगच्छन्ति तस्य ते तस्य तज्जनम् ॥

† यथा समर्थयति महामात्यः ।

‡ भो जानपदेन श्यालभार्या अर्थभार्येत्युच्यते भवतः पुनः सकलभार्या
संवृत्ता ।

§ भवत्यो गायत नृत्यत अहमपि गान्ये नर्तये यतो विवाहसंपुटो
वृत्त इति ।

॥ एहि कुवलयमाले परिरंभस्व मां कलत्रं भूत्वा सपत्नीसंवृत्तासि ।

¶ देव श्रीवत्साभिधेयसेनापतेरागतः कुरङ्गको लेखद्वस्तो द्वारि तिष्ठ-
ति ।

** जयतु २ भर्ता ।

श्रीवत्सोवत्सलत्वान्मुरलजनवधू-
लोचनैरर्चमाने
पादद्वन्द्वारविन्दे क्षणमभिरचय-
त्यञ्जलिं मूर्ध्नि भक्त्या ॥ १८ ॥

श्रेयोऽन्यत्कार्यं च लिख्यते । करचुलितिलकस्य पार्श्ववस्य
तव प्रतापेन महामन्त्रिभागुरायणस्य मतिवैशद्येन मादृशानां च
पदातिलवानामादेशनिर्वहणेन प्राचीप्रतीच्युदीचीदिग्विभागे
सर्व एव राजानश्चण्डवृत्तयो दण्डोपनताः स्थिताः केवलमवा-
चीक्षितपतयो दृश्यन्ते स्म । तत्रापि विनिवेद्यते । तत्कु-
ल्यापहृतराज्यः कुन्तलाधिपतिर्वीरपालोदेवं शरणमागतो दे-
वादेशाच्च तं पुरस्कृत्य वयं पयोष्णीतीरे समावासिताः ।
तदा च ।

कार्णोटो युद्धतन्त्रे चतुरतरमतिः
सिंहलः सिंहकर्मा
पाण्ड्यश्चण्डासियष्टिर्मुर्लपरिवृष्टः
कर्मकप्रौढवाहः ।
आन्ध्रो नीरन्ध्रसारः समरभुवि सुरः
कुन्तलः कुन्तलेशः
किं चान्येकोङ्कणाद्या अपि नरपतयः
संश्रिताः संघवृत्तिम् ॥ १९ ॥

अत्रान्तरे तैः सहास्मदीयानामपि बलानां समरसंभेदा
वृत्तः ।

राजा । समरकर्मणि निसर्गोद्घाटा एव कार्णोटाः ।
भागु । वाचयति । तत्र च

प्रेयान्मेदन्तिदन्तप्रवसदसुरयं वल्लभो मे विपक्षः
कुन्तप्रोतोपि योऽयं सरति मम रुचिस्ताण्डवी यत्कबन्धः ।
अचास्मत्प्रेमबद्धभुक्तिमुखमिदं यस्य लूनेऽपि कण्ठे
युद्धे देवाङ्गनानामिति वरवरणे न श्रुताः केन वाचः ॥ २० ॥

किं बहुलिखितेन तान्विजित्यास्माभिः स्वराज्ये वीरपा-
लोऽभिषिक्तः । शेषं कुरङ्गकमुखादेवावगन्तव्यम् ।

कुर । भट्टा पडहस्स विअ मे मुहं अत्थि य उण वाणी * ।

राजा । लेखमुखा एव लेखवाहा भवन्ति ।

भागु । तदधुना

आगङ्गापातपूतपूतपुलिनतटात्पूर्वतस्ताम्रपर्णी
पूर्णादादाक्षिणात्यातुहिनकरसुतावल्लभादाप्रतीचः ।

* भर्तः पटहस्येव मे मुखमस्ति न पुनर्वाणी ।

नृत्यच्चण्डीशचूडाच्युतविबुधनदीनन्दितातावदेव
क्षीराम्भोधेरुदीचः करचुलितिलको वर्तते चक्रवर्ती ॥ २१ ॥

राजानं प्रत्यञ्जलिं बध्वा । किं ते भूयः प्रियमुपकरोमि ।
राजा । अतः परमपि प्रियमस्ति ।

देवी कोपकषायितानुगमिता लब्धा मृगाङ्गावली
प्रागूढापि ममाद्य कुन्तलपतेः पुत्रो कलचीकृता ।
युष्मद्वीतिवशेन तस्य च महासेनापतेर्विक्रमैः
संजाता मम चक्रवर्तिपदवी किं नाम यत्प्रार्थ्यते ॥ २२ ॥

तथापीदमस्तु

वामाङ्गं पृथुलस्तनस्तबकितं यावद्वद्वानीपते-
लक्ष्मीकण्ठहठग्रहव्यसनिता यावच्च दोष्णां हरेः ।
यावच्च प्रतिमाप्रसारणविधौ व्यग्रौ करौ ब्रह्मणः
स्थेयासुः श्रुतिशुक्तिलेख्यमधुरास्तावत्सतां सूक्तयः ॥ २३ ॥

इति निष्क्रान्ताः सर्वे ।

इति श्रीमद्बालकविक्रिराजराजशेखरविरचितायां विदु-
शलभञ्जिकानाटिकायां चतुर्थोऽङ्को नाटिका च समाप्तिम-
गात् ॥

THE VIDVAN-MANO-RANJINI

OR

REJOICER OF THE MIND OF THE LEARNED,
A COMMENTARY ON SAD-ĀNANDA'S VEDĀNTA-SĀRA, BY RĀMA-TĪRTHA.

(Continued from page 280.)

By austerities. By the words *et cetera* is included the ripening of the astringent, [that is, the ripening of works in such a manner that they lead to no result]; and by the word *Works &c.*, another traditional text. It may be urged that if works, constant &c., have for their result purification of the intellect, and its concentration, then the revealed text indicating the world of the progenitors as the result of constant and other observances, By works, the sphere of the manes, by knowledge the sphere of the deities, all these holy worlds [are obtained,] will be contravened. The author, therefore, proceeds.

तयसेति । आदिपदात् कषायपक्तिः कर्माणीत्यादिस्मृत्यन्तरग्रहः । ननु
नित्यादेः सत्त्वशुद्धितदेकाग्रफलकत्वे कर्मणा पितृलोको विद्यया देवलोकाः
सर्व्वेते पुण्यलोकाभवन्तीति श्रुतिनित्यादीनां पितृलोकादिफलपरा पीड्ये-
तेति अतश्चाह ॥

On the constant and occasional ceremonies Here there is no mention of expiations, these having no inter-

नित्यनैमित्तिकयोरिति । अत्र प्रायश्चित्ताग्रहणं तस्यावान्तरफलाभावात् ननुपात्तदुरितक्षयमन्तरेण तस्य किञ्चित्फलं युतमस्ति अनयोस्तु तच्छ्रूयते इति विशेषः नित्यनैमित्तिकयोः पितृलोकप्राप्तिरवान्तरफलं उपासनानां सत्यलोकप्राप्तिरिति विवेकः तदथाश्वफलायै आरोपिते निमित्ते द्वायागन्थावनृत्यद्येते इति स्मृत्युक्तद्वयागन्थावनृत्य पितृलोकादिकलस्यावान्तरत्वमानुषङ्गिकं तदुद्देशेन नित्यादेरविधानात् । विविदिषासंयोगस्य च विधानाच्छुद्धरेव महाफलत्वमिति भावः ननु पितृलोकस्य कथं नित्यादिसाध्यत्वं आर्द्धादिकर्मसाध्यत्वात्तस्य देवलोकस्य चाष्टाशीतिसहस्राणां सुनीनामूर्द्धरेतसामुत्तरायास्य पन्था इत्यादिस्मृतेर्नैष्ठिकादूर्द्धरेतश्चाश्वमधर्ममात्रसाध्यत्वावगमात्कुतो विद्याफलत्वमिति चेदत्र पृच्छामः किं आर्द्धादि नित्यनैमित्तिकरूपं कर्म काम्यं वेति आद्ये कथं न नित्यादेः पितृलोकः फलं द्वितीयेत्यस्य विध्युद्देशफलेनैव निराकाङ्क्षत्वात् पितृलोकफलसम्बन्धाभावात् नापि विना विद्यामूर्द्धरेतश्चाश्वममात्रेणोत्तरमार्गगमनं सम्भवति । विद्याया तदारोहन्ति यत्र कामाः परागताः । न तत्र दक्षिणायाति न विद्वांसस्तपस्विन इति श्रुतौ विद्याविरहितानामुत्तरमार्गनिषेधात् निर्णीतज्वेतदाचार्यैर्गुणोपसंहारपादे अनियमः सर्व्वसामविरोधः शब्दानुमानाभ्यामित्यत्राधिकरणे स्मृतिर्न पुनरावृत्तिमूर्द्धरेतसामाचष्टे किन्तु गमनमात्रं श्रुतौ तु देवलोकशब्दितब्रह्मलोकगतानां पुनरावृत्त्यभावोऽवगम्यते एतेन प्रतिपद्यमाना इमं मानवमावर्त्तन्नावर्त्तन्त इति तेषामिह न पुनरावृत्तिरिति च । यत्पुनरन्तेमिहेति च विशेषणात् कल्पान्तरे आवृत्तिरवगम्यते तद्विद्यारहितानामनावृत्तिस्तु विद्यावतां क्रममुत्पन्नामानादिति रहस्यं नन्वेवं सति ह्यन्वेष्यभाष्यविरोधः तत्र हि महता संरम्भेण ये चेमेरग्ये अर्द्धातप इत्युपासत इति पञ्चाग्निविद्यागतवाक्यव्याख्यानावसरे गृह्यस्थानां विद्यारहितानामवृत्तपैशुन्यमायाभेदाब्रह्मचर्यादिभिरपूतत्वाच्च स्वधर्मनिष्ठतामात्रेणोत्तरमार्गगतिरस्ति इतरेषां नैष्ठिकवानप्रस्थमुख्यसंन्यासिनान्तु तद्विपरीतत्वात् पूततया स्वाश्वमधर्मनिष्ठतामात्रेणोत्तरमार्गगतिरपुनरावृत्तिलक्षणाभावात् इत्याचार्यैरेव निरूपितं । न तत्र दक्षिणेत्यादिश्रुतिः परमुत्तपेक्षयेति व्याख्यातं तत्कृत एवं विभागवचनमिति चेत्सत्यं ऊर्ध्वरेतसामुत्तरमार्गेण ब्रह्मलोकगमनं विद्यां विनापीत्येतावन्मात्रं तत्रोक्तं न पुनरावृत्तिरपुनरावृत्तिस्तत्रविवक्षिता । आभूतसंज्ञवं स्थानममृतत्वं हि भाष्यत इत्यापेक्षिकाभूतत्ववचनोदाहरणात् । गुणोपसंहारे च तस्मादिह अर्द्धातपोभ्यां विद्यान्तरोपलक्षणं । वाजसनेयिनस्तु पञ्चाग्निविद्याधिकारेऽधीयते यद्यमेतद्विदुर्गुणामी अग्रये अर्द्धां सत्यमुपासत इत्युदाहृत्य तत्र अर्द्धालवो ये सत्यं ब्रह्मोपासत इति व्याख्येयं सत्यशब्दस्य ब्रह्मण्यसकल्पयुक्तत्वादिति तैरेव व्याख्यातत्वात् । याज्ञवल्क्यश्चाह सप्तर्षिनागस्वर्गस्था देवलोकं समाश्रिताः तावन्त्येव मुनयः सर्व्वारम्भविवर्जिताः । तपसा ब्रह्मचर्येण सङ्गत्यागेन मेधया । तत्र गत्वा वतिष्ठन्ते यावदाभूतसंज्ञवमिति । तस्मादात्यन्तिक्यपुनरावृत्तिर्विद्याऽवतामेवेति युक्तं कममुक्तिहेतुत्वाद्विद्यायाः । नच तर्हि मुक्तेरेव विद्यापरमप्रयोजनत्वाच्चित्तैकाग्र्यस्य तदयुक्तमिति वाच्यं सगुणब्रह्मविदस्तथात्वेऽपि निर्गुणब्रह्मविद्याधिकारिणाश्चित्तैकाग्र्यताया एव परमप्रयोजनत्वात् तस्यापि साक्षात्कारोदयात् प्रागेव प्रमेतस्य ब्रह्मलोकगमनोपपत्तेः । प्राप्य पुण्यकृतां लोकानुषित्वा शाश्वतोः समाइत्यादि स्मृतेः । सगुणब्रह्मविदोऽपि ब्रह्मलोकगतस्य तत्र सम्भोगं विद्यावान्तरफलं भुक्तवतस्तत्रोत्पन्नचित्तैकाग्र्यद्वारा स्वयम्भवेदान्तवाक्यार्थज्ञानादेव मुक्तिरिति नियमात् । भवत्येव चित्तैकाग्र्यतोपासनायाः परमं प्रयोजनमिति न किञ्चिदुच्यते । तस्मात् सर्व्वेते पुण्यलोकभगवन्ति इति श्रुतेर्नित्यनैमित्तिकयोः फलस्य वाचनिकत्वात्तथात्वे युक्तलक्षणभेदेन काम्यवैषम्यात् फलविशेषस्य चोभुतत्वात् पितृलोकस्य च फलात्मनः कर्मविशेषाकाङ्क्षितत्वाच्च ष्टाश्वदश्वरथन्यायेन कर्मणा पितृलोक इति शुभिरूपपद्यते काम्यप्रायश्चित्तयोः फलविशेषोद्देशेन पापक्षयमात्रार्थत्वेन च विधानात् फलान्तराकाङ्क्षाभावात् तथाहृदयहरब्रह्मनां कर्मसमर्प्यत्वादनहृदयहरब्रह्मनामपि प्रतीकोपासनानामब्रह्मोपासनानाञ्चाभ्युदयफलत्वात् कार्यकारणब्रह्मोपासनानामवान्तरफलं देवलोकशब्दवाच्यब्रह्मलोक इति परिशेषात् सिद्धिरतोयुक्तं विद्याया देवलोक इति वचनं इत्यलंप्रपञ्चेन । साधनसम्पन्नः प्रमाताधिकारीत्युक्तं तत्र कानि साधनानि कियन्तीत्यपेक्षायां तानि विभजते ॥

mediate result ; for no result thereof has been heard of save destruction of contracted guilt But in the case of these two, an intermediate result is heard of,—such is the distinction. The intermediate result of these constant and occasional ceremonies is the attainment of the world of the progenitors ; whereas the intermediate result of devotions is the attainment of the world of truth [or of Brahmá].—such is the difference. Thus the intermediate nature of such results as the sphere of the manes is subordinately concomitant, just like the shade and fragrance described in the text, There being planted [a tree] the operative cause, for the sake of mangoes, shade and fragrance are along therewith produced. Inasmuch as constant and other ceremonies are not enjoined with reference to these results, and connection with desire of knowledge is enjoined, purification of the intellect is the main end of works. Such is the sense. It may be asked : How is the world of the progenitors to be effected by constant and other observances, since it is effected by obsequial and other ceremonies ? and how can the sphere of the deities be the result of knowledge since it is known that it is effected only by the duties of the order of continent ascetics, whether their vows be for life or otherwise, according to such scriptural texts as The path of the worshipful is northwards, among the eighty thousand continent ascetics ? If this be asked, we inquire whether the obsequial rites &c, be included among the constant and occasional ceremonies, or among interested actions In the first alternative, how can the world of the manes fail to be a result of constant and other works ? In the second, since this world is not implied as a fruit connected with the injunction, the injunction having no connection with the sphere of the manes as a result, the northward passage [as it is technically called] is also impossible to the order of continent ascetics, in the absence of knowledge ; inasmuch as the northward passage is denied of those devoid of knowledge, in the Vedic text, By knowledge they ascend thither where desires are overcome, the southward travellers go not thither, nor ascetics that have no knowledge. Moreover it has been decreed by Sankarāchārya, in the part entitled Recapitulation of attributes, Indeterminateness is a non-contradiction of all the Vedic texts according to revelation and tradition. In this section the traditional text does not declare the return of the continent ascetics, but merely their passage ; while in the Vedic text there is understood the absence of return on the part of those who have gone to the world of Brahmá designated as the sphere of the deities. [Furthermore it is said in this text] attaining it by this passage, they return not to this mortal scene ; and again [another text declares], Of these there is no

return to this world. And whereas by the words here, these, and to this world, is understood a return in another æon, this return belongs to those devoid of knowledge. But the absence of such a return pertains to those who have knowledge, inasmuch as emancipation is revealed as taking place in a certain order. This is the secret [of the apparent discrepancy] It may be urged that if this be the case there will be a contradiction to the commentary on the Chândogya Upanishad, where it has been stated with great emphasis by Sankarâchârya himself, on occasion of explaining the text relating to the knowledge of the five fires [or the sky, clouds, earth, man and woman, mystically so designated], viz. They who in the forest exercise devotion believing and performing penance,—that travelling by the northern passage does not belong to householders devoid of knowledge, by the mere observance of the duties of their order, inasmuch as they are impure by reason of untruth, calumny, deceitfulness, dissension, and incontinence, while it does belong to the others, viz. to those who practise lifelong continence, ascetics dwelling in the forest, and the principal renouncers of the world, by merely observing the duties of their own orders, inasmuch as they on the contrary are purified, and since there is no reason for their returning again. It is here explained that the text The southward travellers go not thither, relates only to final emancipation. If we be asked: Why the declaration of such a division? we admit the objection: since it has been implied there that continent ascetics may go to the world of Brahmâ by the northern passage even without knowledge [that is, without spiritual union with the universal spirit]; and it is not meant that they absolutely return not again; since there is the example of the words Till the destruction of the elements, involved in the sentence Permanence till the destruction of the elements is called immortality. It is also written in the Recapitulation of attributes: Therefore, there is in this place the implication of another science by [the words] faith and austerities. But the Vajasaneyins read in the treatise concerning the five fires: They who thus have known this, and they who in the forest practise faith and truth. Taking this passage for an example they explain that we must expound it of the faithful who devoutly practise truth or Brahma; inasmuch as the word truth often applies to Brahma. Yājñavalkya also says: They who dwell in the sphere of the seven inspired sages, in the region of serpents, and in paradise, they alone on arrival in the sphere of the deities are free from all kinds of undertakings: Having gone thither by means of austerities, by continence, by renunciation of worldly attachment,

and by discriminative knowledge, they abide therein until the dissolution of the universe. Absolute freedom from further transmigration belongs to those only who have knowledge [or spiritual union with the supreme].—such is the right view, since it is knowledge which is the cause of gradual emancipation. Nor can it be maintained that if this be the case, emancipation itself being the highest end of knowledge, concentration of mind cannot be the chief aim thereof: for though emancipation may be the highest end of one who knows the conditioned supreme, mental concentration may be the chief aim of those who apply themselves to the knowledge of the unconditioned supreme; it being possible even for the former, if he die before there arise in him the presentation, to go to the sphere of Brahmâ, according to the scriptural text [*smṛiti*], Having reached the worlds of the meritorious, and dwelt therein for endless ages &c [Also the objection is invalid] according to the maxim that even to one who knowing the conditioned supreme, has reached the world of Brahmâ, and there had fruition of the enjoyment which is the secondary result of knowledge, emancipation accrues only from knowledge of the meaning of the text of the Vedânta [That art thou], which knowledge arises of itself through concentration of the intellect in that world. Thus there is nothing faulty in the assertion that mental concentration is the chief end of devotion. Therefore since the fruit of constant and occasional observances is according to authority such as aforesaid, according to the Vedic text All these are holy worlds, and since, according to the difference of characteristics, they differ from interested works; and since no special fruit has been heard [to attend them]; and since the world of progenitors, as a result, requires some special work; therefore the Vedic text, The world of progenitors is attained by works, can be explained according to the analogy of two men, of whom the horses of the one are lost and the chariot of the other burnt, [for the horses of the latter may yoked to the car of the former, and they may travel together; and in like manner, constant and occasional works, though no special result has been recorded of them, may supply a cause for the attainment of the world of the progenitors, which requires some special works as a condition] Also since interested and expiatory observances have been respectively enjoined with reference to a particular result, and to the mere destruction of guilt, and do not require any other fruit; and since devotions connected with egoism [inasmuch that the worshipper identifies himself with the deity, according to saying, Let him devote himself to the deity when he has become the deity,] have for their end

the enhancement of works ; and the other devotions, not connected with egoism and devotions to the supreme result in exaltation [knowledge or emancipation], therefore the collateral fruit of devotions to the product [or conditioned] supreme, and the causal [or unconditioned] supreme, is the world of Brahmá designated by the term sphere of the divinities. This, then, is at last established. The text, therefore The sphere of the divinities is attained by devotion, is right. Enough, then, of prolixity. It has been stated that the subject of right notion, endowed with [the quaternions of] requisites, is the authorised student. It being, therefore, necessary to declare what and how many requisites there are, the author enumerates them by a division.

The requisites.—The first place belongs to discrimination, dispassionateness being impossible without discrimination. For withdrawal of desire from that which is to be avoided, is impossible, unless there be the discrimination that such and such thing is to be avoided, and such and such a thing is to be accepted. Mention is made of dispassionateness prior to the mention of tranquillity [or quietism], tranquillity &c. being impossible for one whose desires have not been withdrawn [from objects of sense] And mention is made of tranquillity &c. before desire of liberation, inasmuch as desire of liberation is impossible to one who lacks tranquillity. Since desire of emancipation must necessarily exist in one endowed with these three requisites [viz. discrimination, dispassionateness, and quietism], and since, when desire of liberation exists there necessarily ensues desire of knowing the supreme, the requisites include the desire of liberation as last,—such is the author's purpose. He proceeds to define discrimination and the other requisites in the order [of the preceding enunciation].

Discrimination of eternal and non-eternal things, &c.—Eternity means non-determination by time ; the obverse thereof being non-eternity. Or in other words the eternal is that which is incompatible with the popular and scriptural expression It will not endure ; and the contradictory of this is the non-eternal. The analysis [of the compound] is, Discrimination of eternal and non-eternal, and of these as things. Some teach that eternity and non-eternity are those eternal and non-eternal things, those the nature of which is to re-

साधनानीति । विवेकमन्तरेण वैराग्यायोगात् विवेकस्य प्राथम्यं नहीदं हेयमिदमुपादेयमिति विवेचनमन्तरेण हेयाद्रागनिवृत्तिः सम्भवति । अनित्यत्वागस्य शमाद्यभावात् शमाद्यपेक्षया विरागस्य पूर्वमुद्देशः शान्त्यादिहीनस्य सुमुखायोगात् ततः प्रागेव शमाद्युद्देशः । एतैस्त्रिभिः साधनैः सम्पन्नस्य सुमुखाया अवश्यम्भावात् सुमुखायाञ्च नियमेन ब्रह्मजिज्ञासा-प्रवृत्तेर्मुमुक्षान्तान्येव साधनानि इत्यभिप्रायः । विवेकादीन्युद्देशक्रमेण कथयति ॥

side in the eternal and non-eternal ; and that discrimination of eternal and non-eternal things is discrimination of these together with their substrata. And this is the discrimination by one who has cursorily acquired the meaning of the Veda, and skilled in scriptural argumentation, that the supreme [Brahma] is the only eternal substance, and that all else is transient. To exemplify this, to the soul the intellect whereof has been purified, eternity in the supreme appears from such revelations [or Vedic texts] as : That which is ineffable ; The year revolves by days ; That is the light of lights ; Him the eternal, all-pervading, omnipresent, most subtle ; Like ether, omnipresent, eternal ; Uborn, eternal, everlasting ; Truth, knowledge, eternal Brahma ; The highest aim of the giver of wealth ; In whom one sees nought else, hears nought else, knows nought else, he is the highest who is highest indeed ; That is immortal ; &c. To the same soul there appears in the discrete world otherness from Brahma, and transiency, from declarations of revelation such as : There was not here indeed anything in the beginning, this [universe] was enveloped by a void only ; Soul alone was this [universe] in the beginning, nought else was in being ; Existent indeed, my friend, was this [universe] in the beginning ; One only without a second ; Not this, not this ; Nothing here is manifold ; Wherein aught else sees, aught else hears, aught else knows, that is finite, moreover what is finite is perishable. Accordingly the argumentation : The controverted, insentient world is transient, because divided like a water-pot, piece of cloth, pillar and the like For the transiency

नित्यानित्यवस्तुविवेकस्तावदित्यादिना । नित्यत्वंनाम कालानवच्छिन्नत्वं तद्विपरीतत्वमनित्यत्वं न स्यास्यतीति लोकागमयोर्व्यवहारायोग्यं नित्यं तद्विपरीतमनित्यमिति वा तथा च नित्यानित्ये च ते वस्तुनी च नित्यानित्यवस्तुनी तयोर्विवेक इति विग्रहः । केचित्तु नित्यानित्ययोर्व्यवस्तुं ग्राह्यं यथोक्ते नित्यानित्यवस्तुनी नित्यत्वमनित्यत्वञ्च । तयोः साध्ययोर्विवेको नित्यानित्यवस्तुविवेक इत्याहुः सचापाततोऽधिगतवेदार्थस्यानुमानकशून्यस्य ब्रह्मैव नित्यं वस्तु ततोऽन्यदखिलमनित्यमिति विवेको भवति । तथाहि यस्यादवाक्यं । वत्सरोऽहोभिः परिवर्तते । तदेव ज्योतिषां ज्योतिः । नित्यं विभुं सर्वं गतं सुसूक्ष्मं । आकाशवत् सर्वगतश्च नित्यः अजोनित्यः शाश्वतः । सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म रातेर्दातुः परायणं यन्ननान्यत् पश्यति नान्यच्छृणोति नान्यद्विजानाति स भूमा योवै भूमा । तदमृतमित्यादि-श्रुत्योर्ब्रह्मणि नित्यत्वं विशुद्धसत्त्वपुंसः प्रतिभाति । तथा नैवेह किञ्चनान्यश्रासीत् सत्युन्नेवेदमावृतमासीत् । आत्मा वा इदमेक एवाग्रश्रासीन्नान्यत्किञ्चनमिषत् । सदेव सौम्येदमग्रश्रासीदेकमेवाद्वितीयं नेति नेति नेहानास्ति किञ्चन यन्नान्यत् पश्यति अन्यच्छृणोति अन्यद्विजानाति-तदल्पं अथ यदल्पं तन्मर्त्यमित्यादिश्रुतिवचनेभ्यो ब्रह्मणोऽनित्यत्वं भेदप्रपञ्चेऽनित्यत्वञ्च तस्यैव पुंसः प्रतिभाति । तथानुमानमपि । विमतोऽचैतनवर्गोऽनित्यो विभक्तत्वाच्छटपटस्तम्भादिवदिति । अनेन हि विभक्तस्यानित्य-त्वेऽवगते तस्मिन्नुगतप्रकाशात्मकस्य ब्रह्मणोऽविभक्तस्य नित्यत्वमप्यथो-दवगम्यते । आकाशादेश्वेत्यस्मिन्मत्त्वसाधनेनानित्यत्वमुत्तरं वर्णयिष्यामः । नचैवं श्रुत्यनुमानाभ्यां विवेके सति ब्रह्मणो ज्ञातत्वादलं विचारि-णेति वाच्यं । आपाततोऽनित्यं वस्तु ब्रह्मेत्यवगमेऽपि तस्याद्वितीयत्वप्रत्य-गभिक्तत्वादेरनिर्धारणाज्जिज्ञासाया अनिवृत्तेरित्यास्तां विस्तरः ॥

of the divided [or finite] being apprehended by this inference, one apprehends by implication that eternity belongs to the undivided, the supreme, one with the light, which is diffused therein [that is, in the divided or finite world]. In the sequel we shall prove that ether &c. is non-eternal, by proving that it is originated. It must not also be alleged that, discrimination existing by means of revelation and inference, and the supreme being known, there is no occasion for further pondering [or speculation.] For though cursorily the cognition may have arisen that the eternal substance is the supreme, there does not cease the wish to know that the supreme is without a second, undivided from self-consciousness, &c., since this is not yet realised. We dismiss further prolixity.

Of things of the present. Disregard of the enjoyment of fruits of the here and the hereafter is extreme disgust towards them, like the disgust towards poisoned and vomited food, in one who has come to the conclusion that as things of the present, things arising in this world, connected with the body entered in this state, that is, enjoyments or pleasures derived from objects such as garlands, sandal-wood, women, houses, fields, cattle, men, obtained by works and agriculture, service, acceptance of presents, are non-eternal, so also the joys of the next world derived from the use of such objects as ambrosia, must be non-eternal, being produced by sacrifices and other observances. The meaning is this : It is the earnest longing of all living beings that they may enjoy pleasure unsurpassed, and may experience not the least pain. For all this earnest longing, though risking with all their might all temerity, they attain not absolute bliss and absence of pain. And why? Some after experiencing the hardships of voyages at sea, of paying court to the king, and the like, perish of themselves at the time of fruition. Others, though they obtain the desired fruit, are unable to enjoy it, being oppressed by sickness and the like. Others obtaining some small enjoyment, are generally observed to be distressed by the loss of wives, children, and others, the source of their enjoyment, or by disagreement with them; or through fear of losing accumulated sources of enjoyment by reason of rivalry and jealousy of others; or are observed not to enjoy pleasure for a single moment through distress and anxiety on account of drought &c.; while the miserable, the poor, the one-eyed, the hump-backed, the impotent, the deaf, and others are observed to be generally pained by hunger and thirst. To a world so full of pain, the man whose intellect is purified, like a miser not enjoying the least particle of pleasure, is not attached, but is only averse therefrom. It may be urged: Grant that the pleasure of the present world is an object of aver-

sion, inasmuch as it is alloyed with transiency and other defects, still there is no reason for non-attachment to the pleasures of a future world; since there does not arise the inference of transiency, the object matter of which inference would be annulled by the Vedic text The merit of one who offers the four months' sacrifice is assuredly imperishable. To this we reply, Not so. For this text itself, conversant about the comparatively imperishable fruit, which is eulogistic in character, and which, as being portion only of an injunction, depends on another text, is annulled by the sacred text As in this world the sphere attained by works perishes, so the sphere attained in the next world by merit perishes, which text proceeds in dependence on the strength of facts, and does not point back to any other text. For nothing produced in the shape of an entity, has been experienced to be eternal. Therefore dispassionateness towards all enjoyments from Brahmá to a stock is reasonable, as towards enjoyments of this world. It has, therefore, been said by the holy Vyása: Whatsoever sensual pleasure there is in the world, and the greater bliss of heaven, these are not worth the sixteenth part of the pleasure of the cessation of desire. He enumerates by division, tranquillity and the rest. A. E. G. and G. D.

ADVERTISEMENTS.

SANSKRIT and ENGLISH DICTIONARY, being an abridgment of PROFESSOR WILSON'S DICTIONARY, with an Appendix explaining the use of affixes in Sanskrit, by PANDIT RÁM JASAN, cloth bound and lettered. Rs. 10.

THE RAMAYAN of VALMIKI, translated in English verse by RALPH T. H. GRIFFITH, M. A. Vol. I. Rs. 6. Vol. II. Rs. 6. and Vol. III. Rs. 4-8. Postage 6 annas each.

THE HITOPADEŚA, containing the Sanskrit text with an Hindí translation and a Glossary, by PANDIT RÁMAJASAN, 2nd Edition. Rs. 2.

THE LAGHU KAUMUDÍ, a Sanskrit Grammar with an English version, commentary and references by DR. BALLANTYNE, late Principal of the Sanskrit College, Benares, re-edited by RALPH GRIFFITH, M. A., Principal of the Sanskrit College, Benares. Price 8 Rupees.

"The Translation of the Laghu Kaumudí made by the late Dr. Ballantyne has enabled even beginners to find their way through the Labyrinth of Native Grammar." Prof. Max Müller.

"THE BIBLE FOR THE PANDITS" The first three chapters of Genesis diffusely and unreservedly commented, in Sanskrit and English,—with an introduction, by JAMES R. BALLANTYNE, LL. D. Rs. 3.

LAGHU KAUMUDÍ VYAKARAN, in Sanskrit (only); the text taken from Dr. Ballantyne's Edition. Re. 1-2.

BODH CHATUSPATH CHANDRIKA, a Hindí and Sanskrit Primer. Annas 3.

PRINTED AND PUBLISHED BY THE PROPRIETORS, E. J. LAZARUS AND CO., AT THE MEDICAL HALL PRESS, BENARES.

॥ मीमांसाशास्त्रसूचीपत्रम् ॥

ग्रन्थनामानि	पूर्वोक्तविवेकः	पत्रसङ्ख्या	लिपिकालः	लिपिभेदः	ग्रन्थकर्तृनामादिवर्णनम्
६२ वेष्टनम् १ न्यायावलीदीधितिः	खं	३	०	दे	श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यश्रीमद्राघवान- न्दसरस्वतीकृता तर्कपादरूपा नवीना- ऽशुद्धा च
२ तन्त्ररत्नम्	खं	२५	०	दे	महामहोपाध्यायपार्थसारथिमिश्रकृतं दशमा- ऽध्यायरूपं जीर्णतरमशुद्धं च
३ भावार्थचरणम्	सं	२१	०	गौ	सोमनाथकृतं शास्त्रदीपिकाव्याख्यामयूखमा- लिकाग्रन्थस्य प्राचीनं शुद्धतरं च
४ भाट्टदिनकरः	खं	२०	०	दे	महामहोपाध्यायोमारासुतदिनकरभट्ट- कृतो नवमाऽध्यायरूपो प्राचीनोऽशुद्धश्च
६३ वेष्टनम् १ टुप्टीका	खं	८	०	दे	श्रीभट्टकुमारिलस्वामिकृता मीमांसावार्तिक- व्याख्यारूपाऽशुद्धा प्राचीना च
२ लिङ्गपादः	खं	२१	०	दे	महामहोपाध्यायसूतदेवसूनुखण्डदेवकृतो न- वीनोऽशुद्धश्च
३ तर्कपादः	खं	१०	०	दे	महामहोपाध्यायवासुदेवदीक्षितकृतो नवीनो- ऽशुद्धश्च
४ शास्त्रदीपिका	खं	१४	०	गौ	पार्थसारथिमिश्रकृता सप्रमाऽध्यायरूपा नवी- नाऽशुद्धा च
५ शास्त्रदीपिका	खं	१३	०	गौ	महामहोपाध्यायपार्थसारथिमिश्रकृता पञ्चमा- ऽध्यायरूपा प्राचीना शुद्धतरा च
६ जैमिनीयन्यायमालाविस्तरः	सं	७	०	गौ	माधवकृतः एकादशाऽध्यायस्य द्वितीयपादरू- पो नवीनोऽशुद्धश्च [शाऽध्यायरूपा च
७ शास्त्रदीपिका	सं	२२	०	गौ	पार्थसारथिमिश्रकृता नवीनाऽशुद्धतरा एकाद-
८ जैमिनीयन्यायमालाविस्तरः	सं	७	०	गौ	माधवकृतो एकादशाऽध्यायस्य चतुर्थपादरू- पो नवीनोऽशुद्धश्च
६४ वेष्टनम् १ भाट्टदीपिकाटीका	खं	४२	०	दे	श्रीखण्डदेवान्तेवासिकविमखण्डनशम्भुभट्ट- कृता प्रभावलीनामिका नवीनाऽशुद्धा च
२ टुप्टीकाव्याख्या	खं	१८	०	दे	वाजपेययाजिष्विष्णुश्वरदीक्षितकृता वा- र्तिकाऽभरणनामिका दशमाऽध्यायस्य तृ- तीयपादरूपा जीर्णाऽशुद्धा च

॥ मीमांसाशास्त्रसूचीपत्रम् ॥

ग्रन्थनामानि	पर्यायपूर्णेविवेकः	पत्रसंख्या	लिपिकालः	लिपिभेदः	ग्रन्थकर्तृनामादिवर्णनम्
३ शाबरभाष्यम्	खं	१८	०	दे	श्रीभट्टशबरस्वामिकृतं षष्ठाऽध्यायस्य प्रथमद्वितीयपादरूपं प्राचीनं शुद्धं च
४ भाट्टदीपिकाटीका	खं	६१	०	दे	श्रीखण्डदेवान्तेवासिकविमण्डनशम्भुभट्टकृता प्रभावलोनामिका नवीनाऽशुद्धा च
५ भाट्टदिनकरः	खं	५	०	दे	महामहोपाध्यायोमारामकृष्णसुतदिनकरभट्टकृतोऽष्टमाध्यायरूपो प्राचीनः शुद्धतरश्च
६ न्यायप्रकाशटीका	खं	२५	०	दे	श्रीमदनन्तदेवात्मजापदेवाऽत्मजाऽनन्तदेवकृतभाट्टाऽलङ्काराख्या प्राचीनाऽशुद्धा च
६५ वेष्टनम् १ टुप्टीकाव्याख्या	खं	६	०	दे	वाजपेययाज्ञिश्रीव्यङ्कटेश्वरदीक्षितकृता वार्तिकेऽभरणनामिका दशमाऽध्यायस्य पञ्चमपादरूपा जीर्णाऽशुद्धा च
२ मीमांसाकोस्तुभः	खं	२६	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायखण्डदेवकृतो नवीनोऽशुद्धश्च
३ शास्त्रदीपिका	सं	६	०	दे	श्रीपार्थसारथिमिश्रकृताऽष्टमाऽध्यायरूपा जीर्णाऽशुद्धा च
४ प्रभा	सं	५४	०	दे	श्रीमद्रामचन्द्रात्मजवेद्यानाथकृता शास्त्रदीपिकाव्याख्यारूपा प्रथमाऽध्यायात्मिका प्राचीना शुद्धा च
५ न्यायप्रकाशः	सं	३१	०	दे	श्रीमदनन्तदेवसून्वापदेवकृतो प्राचीनः शुद्धश्च
६६ वेष्टनम् १ न्यायप्रकाशटीका	खं	४८	०	दे	श्रीमदनन्तदेवात्मजापदेवात्मजाऽनन्तदेवकृता भाट्टाऽलङ्काराख्या प्राचीनाऽशुद्धा च
२ प्रभावलो	खं	३६	०	दे	श्रीखण्डदेवान्तेवासिकविमण्डनशम्भुभट्टकृता भाट्टदीपिकाव्याख्यारूपा चतुर्थाऽध्यायस्य द्वितीयपादात्मिका प्राचीनाऽशुद्धा च
३ टुप्टीकाव्याख्या	खं	२१	०	दे	वाजपेययाज्ञिश्रीव्यङ्कटेश्वरदीक्षितकृता वार्तिकेऽभरणनामिका दशमाऽध्यायस्य तृतीयपादरूपा जीर्णाऽशुद्धा च
४ मीमांसाकोस्तुभः	सं	३२	०	दे	रुद्रदेवसूनुखण्डदेवकृतो तृतीयाऽध्यायस्य प्रथमपादरूपो जीर्णोऽशुद्धश्च

॥ मीमांसाशास्त्ररूपचिपत्रम् ॥

ग्रन्थनामानि	पूर्वोक्तपूर्वविवेकः	पत्रसङ्ख्या	लिपिकालः	लिपिभेदः	ग्रन्थकर्तृनामादिवर्णनम्
१ मीमांसाकौस्तुभः	सं	८४	१५७५	दे	श्री ऋग्वेदवृत्तो प्रथमाऽध्यायस्य तृतीयपाद- रूपो जीर्णोऽशुद्धश्च
२ प्रभा	सं	३४	०	दे	श्रीनन्दाभट्टात्मजवैद्यनाथभट्टकृता शास्त्र- दीपिकाव्याख्यारूपा द्वितीयाऽध्यायात्मि- का प्राचीना शुद्धा च
३ न्यायसुधा	खं	८	०	दे	सोमयाजीमाधवभट्टोपाध्यायात्मजभट्टसोमे- श्वरकृता जीर्णोऽशुद्धा च
४ टुप्टीका	खं	११	०	दे	श्रीभट्टकुमारिलस्वामिकृता षष्ठाऽध्यायात्मिका प्राचीनाऽशुद्धा च
६८ वेष्टनम्					
१ अधिकरणमालाटीका	खं	१०	०	गौ	माधवकृता नवीना शुद्धा तृतीयाऽध्यायस्य प्रथमपादरूपा च
२ शास्त्रदीपिका	खं	८	०	गौ	महामहोपाध्यायपार्थसारथिमिश्रकृता तृती- याऽध्यायस्याऽष्टमपादरूपा प्राचीना शुद्धा च
३ तन्त्रवार्तिकम्	खं	१२	०	दे	श्रीभट्टकुमारिलस्वामिकृतं द्वितीयाऽध्यायस्य तृतीयचरणरूपं प्राचीनं शुद्धं च
४ शास्त्रदीपिका	खं	१२	०	गौ	महामहोपाध्यायपार्थसारथिमिश्रकृता तृती- याऽध्यायस्यचतुर्थपादरूपा प्राचीना शुद्धा च
५ जैमिनीयन्यायमालाविस्तरः	सं	११	१८४२	दे	सोमयाजीभट्टमाधवकृता नवीनाऽशुद्धश्च
६ टुप्टीका	खं	५	०	दे	श्रीभट्टकुमारिलस्वामिकृता प्राचीनाऽशुद्धा च
६९ वेष्टनम्					
१ न्यायप्रकाशः	खं	४८	१६४५	दे	आपदेवकृता प्राचीनाऽशुद्धश्च
२ टुप्टीका	खं	५	०	दे	भट्टकुमारिलस्वामिकृता प्राचीनाऽशुद्धा च
३ शास्त्रदीपिका	खं	१०	०	गौ	महामहोपाध्यायपार्थसारथिमिश्रकृता तृती- याऽध्यायस्य तृतीयपादरूपा प्राचीना शुद्धा च
४ टुप्टीकाव्याख्या	खं	७२	०	दे	वाजपेययाजिष्यङ्गटेश्वरदीक्षितकृता वार्त्तिका- भरणनामिका नवमाऽध्यायस्य प्रथमपादा- त्मिका जीर्णोऽशुद्धा च [नवीना शुद्धा च
५ अधिकरणमालाटीका	खं	२	०	गौ	माधवकृता द्वितीयाऽध्यायस्य चतुर्थपादरूपा
१०० वेष्टनम्					
१ तन्त्रवार्तिकम्	खं	१७	०	दे	श्रीभट्टकुमारिलस्वामिकृतं तृतीयाऽध्यायस्य सप्तमपादरूपं जीर्णं शुद्धं च

॥ मीमांसाशास्त्रसूचोपचम ॥

ग्रन्थनामानि	पर्यायपूर्वविवेकः	पत्रसङ्ख्या	लिपिकालः	लिपिभेदः	ग्रन्थकर्तृनामादिवर्णनम्
२ टुष्टीकाव्याख्या	खं	२५	०	दे	वाजपेययाजिष्यङ्कटेश्वरदीक्षितकृता वार्तिका- भरणनामिका दशमाऽध्यायरूपा जीर्णा- ऽशुद्धा च
३ शास्त्रदीपिका	खं	५	०	गौ	महामहोपाध्यायपार्थसारथिमिश्रकृता तृती- याऽध्यायस्य पञ्चमपादरूपा प्राचीना शुद्धा च
४ जैमिनीयन्यायमालाविस्तरः	सं	१३	०	दे	माधवकृतो एकादशाध्यायरूपो नवीनाऽशुद्ध- श्च जैमिनीयन्यायमालाविस्तरइत्यपि ना- माऽन्तरमस्य
५ टुष्टीका	खं	२८	०	दे	श्रीभट्टकुमारिलस्वामिकृता प्राचीनाऽशुद्धा च
१०१ वेष्टनम्					
१ मीमांसकुतूहलवृत्तिः	खं	२५	०	दे	वासुदेवदीक्षितकृता प्रथमाऽध्यायस्य द्वितीय- पादरूपा नवीनाऽशुद्धा च
२ शास्त्रदीपिका	खं	८	०	गौ	महामहोपाध्यायपार्थसारथिमिश्रकृता तृती- याऽध्यायस्य षष्ठपादरूपा प्राचीनाशुद्धा च
३ तन्त्रवार्तिकम्	खं	११	१६४१	दे	भट्टकुमारिलस्वामिकृतं तृतीयाऽध्यायस्याऽष्ट- मपादरूपं जीर्णशुद्धं च
४ जैमिनीयन्यायमालाविस्तरः	खं	१२	०	गौ	माधवकृतो नवीना शुद्धश्च
५ शास्त्रदीपिका	खं	११	०	गौ	महामहोपाध्यायपार्थसारथिमिश्रकृता प्राची- ना शुद्धतरा च
६ टुष्टीका	खं	२५	१६३५	दे	प्राचीनाऽशुद्धा दशमाऽध्यायात्मिका च
१०२ वेष्टनम्					
१ शास्त्रदीपिका	खं	७	०	गौ	महामहोपाध्यायपार्थसारथिमिश्रकृता प्राची- ना शुद्धा च [प्राचीनाऽशुद्धा च
२ टुष्टीका	खं	१०	०	दे	श्रीभट्टकुमारिलस्वामिकृता एकादशाध्यायरूपा
३ मीमांसाकुतूहलवृत्तिः	खं	२४	०	दे	वासुदेवदीक्षितविरचिता प्रथमाऽध्यायस्य च- तुर्थपादरूपा नवीनाऽशुद्धा च
४ टुष्टीकाव्याख्या	खं	१७	०	दे	वाजपेययाजिष्यङ्कटेश्वरदीक्षितकृता वार्तिका- भरणनामिका नवमाऽध्यायस्य तृतीयया- दरूपा जीर्णाऽशुद्धा च
१०३ वेष्टनम्					
१ टुष्टीका	खं	४	०	दे	श्रीभट्टकुमारिलस्वामिकृता द्वादशाध्यायरूपा जीर्णाऽशुद्धा च

॥ मीमांसाशास्त्रचौपचम ॥

ग्रन्थनामानि	पर्याप्तपूर्वविवेकः	पत्रसङ्ख्या	लिपिकालः	लिपिभेदः	ग्रन्थकर्तृनामादिवर्णनम्
२ मीमांसावार्तिकम्	खं	१७	०	दे	श्रीभट्टकुमारिलस्वामिकृतं तृतीयाऽध्यायस्य पञ्चमपादरूपं जीर्णं शुद्धं च
३ टुष्टीकाव्याख्या	खं	१६	०	दे	वाजपेययाजिष्यङ्कटेश्वरदीक्षितकृता वार्तिका-भरणनामिका नवमाऽध्यायस्य चतुर्थपाद-रूपा जीर्णाऽशुद्धा च
१०४ वेष्टनम्					
१ जैमिन्यायमालाविस्तरः	खं	१५	०	गौ	माधवकृतो नवमाध्यायस्य द्वितीयपादरूपो नवीनाऽशुद्धश्च
२ चिन्त्यसङ्ग्रहवादः	सं	५	१७२६	दे	शङ्करभट्टकृतः प्राचीनाऽशुद्धश्च
३ विधिवादः	खं	१०	०	दे	प्राचीनाऽशुद्धश्च
४ जैमिन्यायमालाविस्तरः	खं	७	०	गौ	माधवकृतः षष्ठाऽध्यायस्य तृतीयपादरूपो नवीनाऽशुद्धश्च
५ शास्त्रदीपिका	खं	८	०	गौ	पार्थसारथिमिश्रकृता नवमाध्यायरूपा प्राची-नाऽशुद्धा च
६ मयूखमालिका	खं	१८	०	गौ	सोमनाथकृता जीर्णाऽशुद्धा च
७ मीमांसावार्तिकम्	सं	२८	०	दे	श्रीभट्टकुमारिलस्वामिकृतं तृतीयाऽध्यायस्य षष्ठपादरूपं जीर्णमशुद्धं च
१०५ वेष्टनम्					
१ शास्त्रदीपिका	खं	१३	०	गौ	पार्थसारथिमिश्रकृता तृतीयाऽध्यायस्य द्विती-यपादरूपा नवीनाऽशुद्धा च
२ जैमिन्यायमालाविस्तरः	खं	११	०	गौ	माधवकृताश्चतुर्थाऽध्यायस्य प्रथमपादरूपो नवीनाऽशुद्धश्च
३ मीमांसाकुतूहलवृत्तिः	खं	२०	०	दे	वासुदेवदीक्षितकृता प्रथमाऽध्यायस्य द्वितीय-पादरूपा नवीनाऽशुद्धा च
४ प्रभा	खं	२५	०	दे	वैद्यनाथभट्टकृता शास्त्रदीपिकाव्याख्यारूपा प्राचीनाऽशुद्धा च
५ अधिकरणमालाटीका	खं	२१	०	गौ	माधवकृता जैमिन्यायमालाविस्तरनामि-का षष्ठाऽध्यायस्य पञ्चमपादात्मिका न-वीनाऽशुद्धा च
६ शास्त्रदीपिका	खं	१३	०	गौ	महामहोपाध्यायपार्थसारथिमिश्रकृता द्विती-याऽध्यायस्य प्रथमपादरूपानवीनाऽशुद्धा च
१०६ वेष्टनम्					

॥ मीमांसाशास्त्रसूचीपत्रम् ॥

ग्रन्थनामानि	पूर्णविवेकः	पत्रसङ्ख्या	लिपिकालः	लिपिभेदः	ग्रन्थकर्तृनामादिवर्णनम्
१ जैमिनिन्यायमालाविस्तरः	खं	८	०	गौ	माधवकृतश्चतुर्थाऽध्यायस्य द्वितीयपादरूपो नवीनाऽशुद्धश्च
२ शास्त्रदीपिका	खं	१८	०	गौ	श्रीपार्थसारथिमिश्रकृता प्रथमाऽध्यायस्य चतुर्थपादरूपा प्राचीना शुद्धा च
३ जैमिनिन्यायमालाविस्तरः	खं	६	०	गौ	माधवकृतः षष्ठाऽध्यायस्य प्रथमद्वितीयपादरूपो नवीनाऽशुद्धश्च
४ शाबरभाष्यम्	सं	१२	०	दे	श्रीभट्टशबरस्वामिकृतं प्रथमाध्यायस्य द्वितीयपादरूपं जीर्णं शुद्धं च
५ जैमिनिन्यायमालाविस्तरः	खं	१०	०	गौ	माधवकृतस्तृतीयाऽध्यायस्याष्टमपादरूपो नवीनाऽशुद्धश्च
६ शास्त्रदीपिका	खं	१०	०	गौ	श्रीपार्थसारथिमिश्रकृताऽष्टमाध्यायरूपा नवीनाऽशुद्धा च
७ जैमिनिन्यायमालाविस्तरः	खं	११	०	गौ	माधवकृतश्चतुर्थाऽध्यायस्य तृतीयपादरूपो नवीनाऽशुद्धश्च
१०७ वेष्टनम्					
१ तन्त्रवार्तिकम्	सं	२२	१६५४	दे	श्रीभट्टकुमारिलस्वामिकृतं तृतीयाऽध्यायस्य प्रथमपादरूपं जीर्णमशुद्धं च
२ शास्त्रदीपिका	खं	२१	०	दे	श्रीपार्थसारथिमिश्रकृता द्वितीयाऽध्यायस्य द्वितीयपादरूपा नवीनाऽशुद्धा च
३ जैमिनिन्यायमालाविस्तरः	खं	६	०	गौ	माधवकृताश्चतुर्थाऽध्यायस्य चतुर्थपादरूपो नवीनाऽशुद्धश्च
४ शास्त्रदीपिका	खं	११	०	गौ	श्रीपार्थसारथिमिश्रकृता द्वितीयाऽध्यायस्य तृतीयपादरूपा नवीनाऽशुद्धा च
५ जैमिनिन्यायमालाविस्तरः	खं	६	०	गौ	माधवकृतः पञ्चमाऽध्यायस्य तृतीयपादरूपो नवीनाऽशुद्धश्च
६ शास्त्रदीपिका	खं	११	०	गौ	श्रीपार्थसारथिमिश्रकृता दशमाऽध्यायस्याऽष्टमपादरूपा नवीनाऽशुद्धा च
७ जैमिनिन्यायमालाविस्तरः	खं	६	०	गौ	माधवकृतः षष्ठाऽध्यायस्य चतुर्थपादरूपो नवीनाऽशुद्धश्च
८ शास्त्रदीपिका	खं	१८	०	गौ	श्रीपार्थसारथिमिश्रकृता तृतीयाऽध्यायस्य प्रथमपादरूपा नवीना शुद्धा च
१०८ वेष्टनम्					

॥ मीमांसाशास्त्रसूचीपत्रम् ॥

ग्रन्थनामानि	प्रयोगपूर्वविवेकः	पत्रसङ्ख्या	लिपिकालः	लिपिभेदः	ग्रन्थकर्तृनामादिवर्णनम्
१ जैमिनिन्यायमालाविस्तरः	खं	१२	०	गौ	माधवकृतः पञ्चमाऽध्यायस्य प्रथमपादरूपः नवीनाऽशुद्धश्च
२ शास्त्रदीपिका	खं	१८	०	गौ	श्रीपार्थसारथिमिश्रकृता प्रथमाऽध्यायस्य तृ- तीयपादरूपा जीर्णा शुद्धा च
३ प्रभावली	खं	२६	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायशम्भुभट्टकृता भाट्टदीपि- काटीकारूपा प्रथमाऽध्यायस्य तृतीयपा- दात्मिका नवीनाऽशुद्धा च
४ जैमिनिन्यायमालाविस्तरः	खं	५	०	दे	महामहोपाध्यायमाधवविरचितो पञ्चमाऽध्या- यस्य चतुर्थपादरूपः नवीनाऽशुद्धश्च
५ शास्त्रदीपिका	खं	८	०	गौ	श्रीमहामहोपाध्यायपार्थसारथिमिश्रकृता एका- दशाध्यायस्य चतुर्थपादरूपा नवीनाऽशुद्धा च
६ प्रभा	सं	११	०	दे	श्रीमद्रामभट्टसूरिविरात्मजवैद्यनाथभट्टकृत शास्त्रदीपिकाव्याख्यात्मिका एकादशा- यऽध्यायरूपा प्राचीनाऽशुद्धा च
७ शास्त्रदीपिका	खं	११	०	गौ	श्रीमहामहोपाध्यायपार्थसारथिमिश्रकृता द्वि- तीयाऽध्यायस्य तृतीयचतुर्थपादरूपा न- वीनाऽशुद्धा च [दरूपः नवीनाऽशुद्धश्च
८ जैमिनिन्यायमालाविस्तरः	खं	७	०	गौ	श्रीभट्टमाधवकृतो पञ्चमाध्यायस्य द्वितीयपा-
१०६ वेष्टनम्					
१ मीमांसाकौस्तुभः	सं	६८	१७४५	दे	श्रीरुद्रदेवसूनुखण्डदेवकृतो द्वितीयाऽध्यायस्य प्रथमपादरूपः प्राचीनाऽशुद्धश्च
२ शास्त्रदीपिका	सं	२७	०	गौ	श्रीमहामहोपाध्यायपार्थसारथिमिश्रकृता चतु- र्थाऽध्यायात्मिका जीर्णाऽशुद्धा च
११० वेष्टनम्					
१ भाट्टदिनकरः	खं	१२	०	दे	उमारामकृष्णसुतदिनकरभट्टकृतो नवमाध्या- यस्य द्वितीयपादरूपः प्राचीनः शुद्धश्च
२ जैमिनिन्यायमालाविस्तरः	खं	१०	०	गौ	माधवकृतो दशमाऽध्यायस्याऽष्टमपादरूपः नवीनाऽशुद्धश्च
३ शास्त्रदीपिका	खं	१४	०	गौ	श्रीमहामहोपाध्यायपार्थसारथिमिश्रकृता तृ- तीयाऽध्यायस्य तृतीयपादात्मिका नवी- ना शुद्धा च

॥ मीमांसाशास्त्रसूचीपत्रम् ॥

ग्रन्थनामानि	पूर्वोपयोगिविवेकः	पत्रसङ्ख्या	लिपिकालः	लिपिभेदः	ग्रन्थकर्तृनामादिवर्णनम्
४ मयूखमालिका	खं.	२८	०	गौ	सोमनाथकृता शास्त्रदीपिकाव्याख्यात्मिका द्वितीयाऽध्यायस्य द्वितीयपादरूपा प्राची- ना शुद्धा च [नवीनोऽशुद्धश्च
५ जैमिनीयन्यायमालाविस्तरः	खं.	८	०	गौ	माधवकृतः सप्रमाऽध्यायस्य तृतीयपादरूपो
६ प्रभावली	खं.	४६	०	गौ	श्रीबालकृष्णभट्टसुतशम्भुभट्टविरचिता भाट्ट- दीपिकाव्याख्यात्मिका प्रथमाऽध्यायस्य द्वितीयपादरूपा नवीनोऽशुद्धा च
१११ वेष्टनम्					
१ मीमांसासूचदीधितिः	खं.	८	०	दे	नवमाऽध्यायस्य प्रथमपादरूपा जीर्णोऽशुद्धा च
२ नयविवेकटीका	सं.	८	०	दे	श्रीगोविन्दोपाध्यायशिष्यशङ्करकृता दीपिका- नामिका चतुर्थोऽध्यायस्य प्रथमचरणरूपा क्रिञ्चिच्छुद्धा च
३ मीमांसासूचदीधितिः	सं.	९	०	दे	राघवानन्दसरस्वतीकृताऽष्टमाध्यायस्य द्विती- यतृतीयपादरूपा जीर्णा शुद्धा च
४ जैमिनीयन्यायमालाविस्तरः	सं.	१५	०	दे	माधवकृतः पञ्चमाऽध्यायरूपो नवीनोऽशुद्धश्च
५ भाट्टदिनकरः	खं.	१६	०	दे	उमारामसुतदिनकरभट्टकृता नवमाऽध्यायस्य प्रथमचरणरूपो नवीनोऽशुद्धश्च
६ मीमांसासूचदीधितिः	खं.	१०	०	दे	राघवानन्दसरस्वतीकृता नवमाऽध्यायस्य च- तुर्थपादरूपा जीर्णोऽशुद्धा च
११२ वेष्टनम्					[वीनोऽशुद्धश्च
१ जैमिनीयन्यायमालाविस्तरः	खं.	९	०	गौ	माधवकृतो दशमाऽध्यायस्य षष्ठपादरूपो न-
२ शास्त्रदीपिका	खं.	११	०	गौ	महामहोपाध्यायश्रीपार्थसारथिमिश्रकृता तृ- तीयाऽध्यायस्य सप्रमपादरूपा नवीना शुद्धा च
३ मयूखमालिका	खं.	१४	०	गौ	महामहोपाध्यायसोमनाथकृता शास्त्रदीपिका- व्याख्यात्मिका द्वितीयाध्यायस्य तृतीय- पादरूपा प्राचीना शुद्धा च
४ जैमिनीयन्यायमालाविस्तरः	खं.	५	०	गौ	माधवकृत एकादशाध्यायस्य तृतीयपादरूपो नवीनोऽशुद्धश्च
५ प्रभा	खं.	१२	०	दे	श्रीरामचन्द्रसूरिविरात्मजवैद्यानाथकृता शास्त्र- दीपिकाव्याख्यारूपा द्वादशतमाऽध्याया- त्मिका प्राचीनाऽशुद्धा च

॥ मीमांसाशास्त्रसूचीपत्रम् ॥

ग्रन्थनामानि	पूर्णपूर्णाविवेकः	पत्रसङ्ख्या	लिपिकालः	लिपिभेदः	ग्रन्थकर्तृनामादिवर्णनम्
६ जैमिनिन्यायमालाविस्तरः	सं	१३	०	गौ	माधवकृतः षष्ठाध्यायस्य षष्ठसप्रमाऽष्टमपाद- दरूपो नवीनोऽशुद्धश्च
७ प्रभावली	सं	१०	०	दे	श्रीबालकृष्णभट्टसुतशम्भुभट्टविरचिता भाट्ट- दीपिकाव्याख्यात्मिका दशमाऽध्यायस्य प्रथमपादरूपा प्राचीना शुद्धा च
८ शास्त्रदीपिका	खं	७	०	गौ	महामहोपाध्यायश्रीपार्थसारथिमिश्रकृता तृती- याऽध्यायस्याऽष्टमपादरूपा नवीना शु- द्धा च
११३ वेष्टनम्					
१ शाबरभाष्यम्	खं	३२	०	दे	श्रीभट्टशबरस्वामिकृतं दशमाऽध्यायरूपं न- वीनमशुद्धं च
२ जैमिनिन्यायमालाविस्तरः	खं	८	०	दे	माधवकृतोऽष्टमाध्यायस्य प्रथमपादरूपो नवी- नोऽशुद्धश्च
३ प्रभावली	खं	११	०	दे	श्रीबालकृष्णभट्टसुतशम्भुभट्टविरचिता भाट्ट- दीपिकाव्याख्यात्मिका प्राचीना शुद्धा च
४ मयूखमालिका	सं	३	०	गौ	सोमनाथकृता शास्त्रदीपिकाव्याख्यात्मिका द्वितीयाऽध्यायस्य चतुर्थपादरूपा प्राची- ना शुद्धा च
५ जैमिनिन्यायमालाविस्तरः	खं	११	०	गौ	माधवकृतो दशमाध्यायस्य प्रथमपादरूपो न- वीनोऽशुद्धश्च
६ शास्त्रदीपिका	खं	७	०	गौ	श्रीमहामहोपाध्यायपार्थसारथिमिश्रकृता तृ- तीयाध्यायस्य षष्ठपादरूपा नवीनाऽशुद्धा च
११४ वेष्टनम्					
१ शाबरभाष्यम्	खं	२	०	दे	श्रीभट्टशबरस्वामिकृतं षष्ठाध्यायस्य षष्ठपाद- रूपं नवीनमशुद्धं च
२ मयूखमालिका	खं	५	०	दे	सोमनाथकृता शास्त्रदीपिकाव्याख्यात्मिकाऽ- ष्टमाऽध्यायस्य चतुर्थपादरूपा नवीना च
३ जैमिनीयन्यायमालाविस्तरः	खं	२	०	गौ	माधवकृतोऽष्टमाध्यायस्य द्वितीयपादरूपो न- वीनोऽशुद्धश्च
४ शास्त्रदीपिका	खं	१७	०	गौ	श्रीमहामहोपाध्यायपार्थसारथिमिश्रकृता तृ- तीयाऽध्यायस्य तृतीयपादरूपा नवीना शुद्धा च

॥ मीमांसाशास्त्रसूचीपत्रम् ॥

ग्रन्थनामानि	प्रश्नोपनिषदविवेकः	यत्रसङ्ख्या	लिपिकालः	लिपिभेदः	ग्रन्थकर्तृनामादिवर्णनाम्
५ प्रभावली	खं.	७	०	दे	श्रीबालकृष्णभट्टसुतशम्भुभट्टकृता भाट्टदीपिकाव्याख्यारूपा प्राचीना शुद्धा च
६ जैमिनिन्यायमालाविस्तरः	खं.	७	०	गौ	माधवकृतो नवमाध्यायस्य तृतीयपादरूपो नवीनोऽशुद्धश्च
११५ वेष्टनम्					
१ नयविवेकटीका	खं.	४१	०	दे	श्रीगोविन्दोपाध्यायशिष्यशङ्करकृता दीपिकानामिका तृतीयाऽध्यायस्य पञ्चमपादरूपा जीर्णाऽशुद्धा च
२ मीमांसासूत्रदीधितिः	खं.	६	०	दे	श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यराधवानन्दसरस्वतीकृता तृतीयाऽध्यायस्य चतुर्थपादरूपा नवीनऽशुद्धा च
३ मीमांसासूत्रदीधितिः	सं.	४	०	दे	श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यराधवानन्दसरस्वतीकृताऽष्टमाध्यायस्य चतुर्थपादरूपा जीर्णाऽशुद्धा च
४ नयविवेकटिप्पणम्	खं.	१८	०	दे	जीर्णमशुद्धं च
११६ वेष्टनम्					
१ शाबरभाष्यम्	खं.	७	०	दे	श्रीभट्टशबरस्वामिकृतं षष्ठाऽध्यायस्य सप्तमपादरूपं नवीनमशुद्धं च
२ जैमिनीयन्यायमालाविस्तरः	खं.	३	०	गौ	श्रीमहामहोपाध्यायमाधवकृत एकादशाध्यायस्य प्रथमपादरूपो नवीनोऽशुद्धश्च
३ शास्त्रदीपिका	खं.	८	०	गौ	श्रीमहामहोपाध्यायपार्थसारथिमिश्रकृता तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादरूपा नवीनाऽशुद्धा च
४ मयूखमालिका	खं.	१६	०	गौ	सोमनाथकृता शास्त्रदीपिकाव्याख्यात्मिका तृतीयाऽध्यायस्य प्रथमपादरूपा प्राचीना शुद्धा च
५ न्यायसुधा	खं.	८०	०	दे	सोमयाजिमाधवभट्टोपाध्यायात्मजसोमेश्वरकृता तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादरूपा प्राचीनाऽशुद्धा च
११७ वेष्टनम्					
१ जैमिनीयन्यायमालाविस्तरः	खं.	३	०	गौ	श्रीमहामहोपाध्यायमाधवकृतोऽष्टमाध्यायस्य तृतीयचरणरूपो नवीनोऽशुद्धश्च

॥ मीमांसाशास्त्रसूचीपत्रम् ॥

ग्रन्थनामानि	प्रकरणविवेकः	पत्रसङ्ख्या	लिपिकालः	लिपिभेदः	ग्रन्थकर्तृनामादिवर्णनम्
२ प्रभा	सं	११	०	दे	श्रीमद्रामचन्द्रसूरिवरात्मजवैद्यनाथविरचिता शास्त्रदीपिकाव्याख्यात्मिका तृतीयाध्यायस्य प्रथमचरणरूपा प्राचीना किञ्चिच्छुद्धा च
३ मीमांसासूचदीधितिः	सं	५	०	दे	श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यराघवानन्दसरस्वतीकृता नवमाध्यायस्य तृतीयचरणरूपा जीर्णाऽशुद्धा च
४ नयविवेकटीका	खं	२०	०	दे	श्रीगोविन्दोपाध्यायशिष्यशङ्करकृता दीपिकानामिका तृतीयाध्यायस्य पञ्चमषष्ठपादरूपा जीर्णतराऽशुद्धा च
५ जैमिनीयन्यायमालाविस्तरः	खं	२	०	गौ	श्रीमहामहोपाध्यायसोमयाजिमाधवकृतो नवमाध्यायस्य द्वितीयपादरूपो नवीनोऽशुद्धश्च
६ मयूखमालिका	खं	१३	०	गौ	महामहोपाध्यायसोमनाथकृता शास्त्रदीपिकाव्याख्यात्मिका तृतीयाध्यायस्य द्वितीयचरणरूपा प्राचीना शुद्धा च
७ शास्त्रदीपिका	खं	५	०	गौ	श्रीमहामहोपाध्यायपार्थसारथिमिश्रकृता तृतीयाध्यायस्य पञ्चमपादरूपा नवीना शुद्धा च
८ जैमिनीयन्यायमालाविस्तरः	खं	४	०	गौ	श्रीमहामहोपाध्यायसोमयाजिमाधवकृतः सप्तमाध्यायस्य प्रथमद्वितीयचरणरूपो नवीनोऽशुद्धश्च
११८ वेष्टनम्					
१ जैमिनीयन्यायमालाविस्तरः	खं	१२	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायसोमयाजिमाधवकृतो द्वितीयाध्यायस्य प्रथमपादरूपः प्राचीनः शुद्धश्च
२ शास्त्रदीपिका	खं	२१	०	गौ	श्रीमहामहोपाध्यायपार्थसारथिमिश्रकृता द्वितीयाध्यायस्य द्वितीयपादरूपा नवीना शुद्धा च
३ मीमांसासूचदीधितिः	खं	११	०	दे	श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यराघवानन्दसरस्वतीकृता तृतीयाध्यायस्याष्टमपादरूपा प्राचीना शुद्धतरा च

॥ मीमांसाशास्त्रसूचीपत्रम् ॥

ग्रन्थनामानि	प्रमाणविवेकः	पत्रसङ्ख्या	लिपिकालः	लिपिभेदः	ग्रन्थकर्तृनामादिवर्णनम्
४ जैमिनीयन्यायमालाविस्तरः	ख	८	०	गौ	श्रीमहामहोपाध्यायसोमयाजिमाधवकृतोऽष्ट- माध्यायस्य प्रथमपादरूपो नवीनोऽशुद्धश्च
५ तन्त्रवार्तिकम्	सं	२१	०	दे	श्रीभट्टकुमारिलस्वामिकृतं प्रथमाध्यायस्य च- तुर्थपादरूपं प्राचीनं शुद्धं च
११६ वेष्टनम्					
१ मीमांसाकुतूहलवृत्तिः	खं	२५	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायवासुदेवदीक्षितविरचिता प्रथमाध्यायस्य तृतीयपादरूपा प्राचीना- ऽशुद्धा च
२ मीमांसासूत्रदीधितिः	खं	१५	०	दे	श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यराघवानन्दसर- स्वतीकृता तृतीयाध्यायस्य द्वितीयपाद- रूपा जीर्णा शुद्धा च
३ जैमिनीयन्यायमालाविस्तरः	सं	२	०	गौ	श्रीमहामहोपाध्यायसोमयाजिमाधवविरचि- तोऽष्टमाध्यायस्य चतुर्थपादरूपो नवीनो- ऽशुद्धश्च
४ शास्त्रदीपिका	खं	२३	०	गौ	महामहोपाध्यायपार्थसारथिमिश्रविरचिता द्वादशतमाध्यायात्मिका नवीनाऽशुद्धा च
५ तन्त्रवार्तिकम्	सं	२२	१६५४	दे	श्रीभट्टकुमारिलस्वामिविरचितं द्वितीयाध्याय- स्य तृतीयपादरूपं जीर्णं शुद्धं च
१२० वेष्टनम्					
१ भाट्टदीपिका	सं	२६	१७६२	दे	श्रीमहामहोपाध्यायखण्डदेवविरचिता द्वाद- शतमाध्यायरूपा प्राचीना शुद्धा च
२ शाबरभाष्यम्	खं	११	०	गौ	श्रीभट्टशबरस्वामिकृतं पञ्चमाध्यायरूपं जीर्ण- तरं शुद्धं च
३ शास्त्रदीपिका	सं	१३५	१६१६	दे	श्रीमहामहोपाध्यायपार्थसारथिमिश्रकृता प्रथ- माध्यायरूपा नवीनाऽशुद्धा च
१२१ वेष्टनम्					[तरं शुद्धं च
१ शाबरभाष्यम्	सं	४६	०	गौ	श्रीभट्टशबरस्वामिकृतं षष्ठाध्यायरूपं जीर्ण-
२ भाट्टदीपिका	सं	५६	१७२५	दे	श्रीमहामहोपाध्यायखण्डदेवविरचिता दश- माध्यायस्य प्रथमपादमारभ्य चतुर्थपाद- पर्यन्ता प्राचीनाऽशुद्धा च
३ तन्त्रवार्तिकम्	खं	३८	०	गौ	श्रीभट्टकुमारिलस्वामिविरचितं तृतीयाध्याय- रूपं प्राचीनमशुद्धं च

॥ मीमांसाशास्त्रदीपिका ॥

ग्रन्थनामानि	पूर्णोपयोगिविवेकः	पत्रसंख्या	लिपिकालः	लिपिभेदः	ग्रन्थकर्तृनामादिवर्णनम्
१२२ वेष्टनम्					
१ भाट्टदीपिका	खं	३८	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायखण्डदेवविरचिता एका- दशाध्यायरूपा प्राचीनाऽशुद्धा च
२ तन्त्रवार्तिकम्	सं	४४	०	गौ	श्रीभट्टकुमारिलस्वामिकृतं तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादरूपं प्राचीनमशुद्धं च
३ भाट्टदीपिका	सं	६४	१६७५	दे	श्रीमहामहोपाध्यायखण्डदेवविरचिता दश- माध्यायस्य पञ्चमपादमारभ्याष्टमपादपर्यन्ता प्राचीना किञ्चिच्छुद्धा च
४ अभावप्रामाण्यवादः	खं	२	०	दे	नवीनाऽशुद्धश्च
५ प्रभा	खं	७	०	दे	श्रीरामचन्द्रसूरिविरात्मजवैद्यनाथविरचिता शास्त्रदीपिकाव्याख्यात्मिका तृतीयाध्या- यस्य द्वितीयचरणरूपा नवीनाऽशुद्धा च
१२३ वेष्टनम्					
१ शाबरभाष्यम्	खं	१७	०	गौ	श्रीभट्टशबरस्वामिविरचितं सप्रमाध्यायरूपं जीर्णतरं शुद्धं च
२ तन्त्रवार्तिकम्	खं	२७	०	गौ	श्रीभट्टकुमारिलस्वामिकृतं तृतीयाध्यायस्य प्रथमपादरूपं प्राचीनमशुद्धं च
३ मीमांसासूत्रदीधितिः	सं	२८	०	दे	श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यराघवानन्दसर- स्वतीविरचिता तृतीयाध्यायस्य चतुर्थ- पादरूपा जीर्णा शुद्धा च
४ मीमांसासूत्रदीधितिः	खं	११	०	दे	श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यराघवानन्दसर- स्वतीविरचिता तृतीयाध्यायस्य षष्ठपाद- रूपा जीर्णा शुद्धा च
५ अर्थोपपत्तिवादवार्तिकम्	सं	५	०	दे	नवीनमशुद्धं च
१२४ वेष्टनम्					
१ शाबरभाष्यम्	खं	१६	०	गौ	श्रीभट्टशबरस्वामिविरचितमष्टमाध्यायरूपं जीर्णतरमशुद्धं च
२ शाबरभाष्यम्	खं	८७	०	गौ	श्रीभट्टशबरस्वामिविरचितं दशमाध्यायरूपं जीर्णतरमशुद्धं च
१२५ वेष्टनम्					
१ मीमांसावार्तिकम्	खं	१७	०	गौ	श्रीभट्टकुमारिलस्वामिकृतं तृतीयाध्यायस्य द्वितीयपादरूपं प्राचीनमशुद्धं च

॥ मीमांसाशास्त्रसूचीपत्रम् ॥

ग्रन्थनामानि	पर्यायपूर्वविवेकः	पत्रसङ्ख्या	लिपिकालः	लिपिभेदः	ग्रन्थकर्तृनामादिवर्णनम्
२ शाबरभाष्यम्	सं	३८	०	गौ	श्रीभट्टशबरस्वामिकृतमेकादशाध्यायरूपं जीर्णतरं शुद्धं च
३ मीमांसावार्तिकम्	खं	३२	०	गौ	श्रीभट्टकुमारिलस्वामिकृतं तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादरूपं प्राचीनमशुद्धं च
१२६ वेष्टनम्					
१ शाबरभाष्यम्	खं	२२	०	गौ	श्रीभट्टशबरस्वामिकृतं द्वादशतमाध्यायरूपं जीर्णतरं शुद्धं च
२ शाबरभाष्यम्	खं	४६	०	गौ	श्रीभट्टशबरस्वामिविरचितं नवमाध्यायरूपं जीर्णतरं शुद्धं च
३ उपमानवादवार्तिकम्	खं	३	०	दे	नवीनमशुद्धं च
४ शाबरभाष्यम्	खं	३०	०	गौ	श्रीभट्टशबरस्वामिविरचितं प्रथमाध्यायरूपं जीर्णतरं शुद्धं च
५ मीमांसावार्तिकम्	सं	३१	०	दे	श्रीभट्टकुमारिलस्वामिविरचितं प्रथमाध्यायस्य द्वितीयपादरूपं प्राचीनं शुद्धं च
१२७ वेष्टनम्					
१ शाबरभाष्यम्	खं	१५	०	गौ	श्रीभट्टशबरस्वामिविरचितं जीर्णतरं शुद्धं च
२ मीमांसासूत्रदीधितिः	सं	१३	०	दे	श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यराघवानन्दसरस्वतीकृता तृतीयाध्यायस्य पञ्चमपादरूपजीर्णं शुद्धं च
३ मीमांसासूत्रदीधितिः	खं	१२	०	दे	श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यराघवानन्दसरस्वतीविरचिता तृतीयाध्यायस्य सप्तमपादरूपजीर्णं शुद्धं च
४ प्रभावली	खं	५	०	दे	श्रीबालकृष्णभट्टसुतशम्भुभट्टविरचिता भाट्टदीपिकाव्याख्यात्मिका प्रथमाध्यायस्य द्वितीयचरणरूपं नवीनाऽशुद्धा च
१२८ वेष्टनम्					
१ मीमांसाभाष्यम्	सं	१०	१६४१	दे	श्रीभट्टशबरस्वामिकृतं प्रथमाध्यायस्य द्वितीयपादरूपं जीर्णं शुद्धं च
२ तन्त्ररत्नम्	खं	१७	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायपार्थसारथिमिश्रकृतं दशमाध्यायस्य प्रथमद्वितीयपादरूपं जीर्णतरमशुद्धं च [रूपं नवीनमशुद्धं च
३ लिङ्गचरणम्	खं	४	०	दे	श्रीजैमिनिकृतं तृतीयाध्यायस्य द्वितीयचरण-

॥ मीमांसाशास्त्रचौपत्तम् ॥

ग्रन्थनामानि	प्रमाणविवेकः	पत्रसङ्ख्या	लिपिकांशः	लिपिभेदः	ग्रन्थकर्तृनामादिवर्णनम्
४ जैमिनीयन्यायमालाविस्तरः	खं	१०	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायसोमयाजिमाधवभट्टकृतः प्रथमाध्यायस्य द्वितीयपादरूपो नवीना- ऽशुद्धश्च
५ मीमांसावार्तिकम्	खं	२१	१७५५	दे	श्रीभट्टकुमारिलस्वामिकृतं द्वितीयाध्यायस्य तृतीयपादरूपं जीर्णमशुद्धं च
१२६ वेष्टनम् १ लिङ्गचरणम्	सं	६	१६०६	दे	श्रीजैमिनिप्रणीतं तृतीयाध्यायस्य द्वितीयपा- दरूपं नवीनमशुद्धं च
२ जैमिनीयन्यायमालाविस्तरः	सं	३६	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायसोमयाजिमाधवभट्टकृत- स्तृतीयाध्यायस्य द्वितीयपादमारभ्य सप्त- मपादपर्यन्तो नवीनः किञ्चिच्छुद्धश्च
३ शाबरभाष्यम्	खं	११	०	दे	श्रीभट्टशबरस्वामिकृतं पञ्चमाध्यायस्य प्रथम- द्वितीयपादरूपं जीर्णं किञ्चिच्छुद्धं च
४ प्रभावली	खं	१०	०	दे	पूर्वोत्तरमीमांसापारावारीणश्रीखण्डदेवान्ते- वासिकविमण्डनबालकृष्णभट्टसुतशम्भुभ- ट्टविरचिता भाट्टदीपिकाव्याख्यात्मिका प्रथमाध्यायस्य द्वितीयपादरूपा नवीना- ऽशुद्धा च
१३० वेष्टनम् १ मीमांसाकौस्तुभः	सं	६८	१७४५	दे	पूर्वोत्तरमीमांसापारावारीणरुद्रदेवात्मजख- ण्डदेवविरचितः द्वितीयाध्यायस्य प्रथम- पादरूपः प्राचीनाऽशुद्धश्च
२ शास्त्रदीपिकाव्याख्या	खं	५	०	दे	चम्पकनाथकृता प्रकाशाख्या जीर्णा शुद्धा च
३ प्रभावली	खं	६	०	दे	पूर्वोत्तरमीमांसापारावारीणश्रीखण्डदेवान्तेवा- सिकविमण्डनबालकृष्णभट्टसुतशम्भुभ- ट्टविरचिता प्रथमाध्यायस्य द्वितीयपाद- रूपा नवीनाऽशुद्धा च
१३१ वेष्टनम् १ प्रभा	सं	५	०	दे	महामहोपाध्यायरामभट्टात्मजवैद्यनाथभट्ट विरचिता शास्त्रदीपिकाव्याख्यात्मिका तृतीयाध्यायस्यपञ्चमपादरूपा नवीना- ऽशुद्धा च

॥ मीमांसाशास्त्रसूचीपत्रम् ॥

ग्रन्थनामानि	पूर्वोक्तविवेकः	पत्रसङ्ख्या	लिपिकालः	लिपिभेदः	ग्रन्थकर्तृनामादिवर्णनम्
२ प्रभावली	सं	१२	०	दे	पूर्वात्तरमीमांसापारावारीणश्रीखण्डदेवान्तेवासिकविमण्डनबालकृष्णसुतशम्भुभट्टविरचिता भाट्टदीपिकाव्याख्यात्मिका द्वादशाध्यायस्य प्रथमपादरूपा प्राचीनाऽशुद्धतरा च
३ शास्त्रदीपिकाटीका	खं	१८	०	दे	चम्पकनाथकृता प्रकाशाख्या जीर्णा शुद्धा च
४ जैमिनीयन्यायमालाविस्तरः	खं	१४	०	गौ	श्रीमहामहोपाध्यायसोमयाजिमाधवकृतस्तृतीयाध्यायस्य प्रथमपादरूपो नवीनोऽशुद्धश्च
५ शास्त्रदीपिकाव्याख्या	सं	१	०	दे	चम्पकनाथकृता प्रकाशाख्या सप्रमाध्यायस्य द्वितीयपादरूपा नवीनाऽशुद्धा च
१३२ वेष्टनम्					
१ नयविवेकटीका	खं	३३	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायसुदर्शनाचार्यशिष्यरङ्गराजसुतवरदराजकृता नयविवेकदीपिकानामिका तृतीयाध्यायस्य प्रथमपादात्मिका जीर्णतराऽशुद्धा च
२ प्रभावली	खं	८	०	दे	पूर्वात्तरमीमांसापारावारीणश्रीखण्डदेवान्तेवासिकविमण्डनबालकृष्णसुतशम्भुभट्टकृता भाट्टदीपिकाव्याख्यात्मिकाएकादशाध्यायरूपा प्राचीना शुद्धतरा च
३ प्रभा	खं	६	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायरामभट्टात्मजवैद्यनाथभट्टविरचिता शास्त्रदीपिकाव्याख्यात्मिका तृतीयाध्यायस्य चतुर्थपादरूपा नवीनाऽशुद्धा च
४ शास्त्रदीपिकाव्याख्या	सं	१२	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायचम्पकनाथकृता प्रकाशाख्या पञ्चमाध्यायस्य प्रथमपादरूपा प्राचीना शुद्धा च
५ अतिचरणम्	सं	३	०	दे	श्रीजैमिनिप्रणीतं तृतीयाध्यायस्य प्रथमचरणरूपं नवीनमशुद्धं च
६ नयविवेकटीका	खं	११	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायसुदर्शनाचार्यशिष्यरङ्गराजसुतवरदराजकृता तृतीयाध्यायस्य सप्तमपादरूपा जीर्णतरा शुद्धा च

॥ मीमांसाशास्त्रसूचीपत्रम् ॥

ग्रन्थनामानि	प्रयोगविवेकः	पत्रसंख्या	लिकालः	लिपिभेदः	ग्रन्थकर्तृनामादिवर्णनम्
७ शास्त्रदीपिकाटीका	खं	६	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायचम्पकनाथकृता प्रकाशा- ख्या प्राचीना शुद्धा च
८ जैमिनीयन्यायमालाविस्तरः	खं	११	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायसोमयाजिमाधवकृतः प्र- थमाध्यायस्य प्रथमपादरूपो नवीनाऽशु- द्धश्च
१३३ वेष्टनम्					
१ शास्त्रदीपिकाटीका	खं	२०	०	दे	पदवाक्यप्रमाणपूर्वोत्तरमीमांसापारावारीणभ- ट्टनारायणात्मजभट्टशङ्करविरचिता शा- स्त्रदीपिकाप्रकाशनामिका नवीनाऽशुद्धा च
२ प्रभावली	खं	१२	०	दे	पूर्वोत्तरमीमांसापारावारीणखण्डदेवान्तेवासि- कविमण्डनबालकृष्णसुतशम्भुभट्टविरचि- ता भाट्टदीपिकाव्याख्यात्मिका प्राचीना शुद्धातरा च
३ शास्त्रदीपिकाटीका	खं	३	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायचम्पकनाथकृता प्रकाशा- ख्या प्राचीना शुद्धा च
४ नयविवेकटीका	खं	२२	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायसुदर्शनाचार्यशिष्यरङ्गरा- जसुतवरदराजकृता नयविवेकदीपिका- नामिका तृतीयाध्यायस्य द्वितीयपादरूपा जीर्णतरा शुद्धा च
१३४ वेष्टनम्					
१ प्रभावली	सं	८	०	दे	पूर्वोत्तरमीमांसापारावारीणश्रीखण्डदेवान्तेवा- सिकविमण्डनबालकृष्णसुतशम्भुभट्टकृ- ता भाट्टदीपिकाव्याख्यारूपा द्वादशा- ध्यायस्य चतुर्थचरणात्मिका प्राचीना शु- द्धतरा च
२ शास्त्रदीपिकाटीका	खं	७	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायचम्पकनाथकृता प्रकाशा- ख्या प्राचीना शुद्धा च
३ नयविवेकटीका	खं	१८	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायसुदर्शनाचार्यशिष्यरङ्गरा- जसुतवरदराजकृता नयविवेकदीपिका- नामिका तृतीयाध्यायस्य षष्ठपादरूपा जी- र्णतराऽशुद्धा च
४ प्रभा	खं	५	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायरामभट्टात्मजवेद्यानाथभ-

॥ मीमांसाशास्त्रसूचीपत्रम् ॥

ग्रन्थनामानि	पूर्णापूर्णाविवेकः	पत्रसंख्या	लिपिकालः	लिपिभेदः	ग्रन्थकर्तृनामादिवर्णनम्
५ शास्त्रदीपिकाव्याख्या १३५ वेष्टनम्	खं	४	०	दे	ट्टविरचिता शास्त्रदीपिकाव्याख्यात्मिका तृतीयाध्यायस्य षष्ठपादरूपा नवीनाऽशु- द्धा च [व्या प्राचीना शुद्धा च श्रीमहामहोपाध्यायचम्पकनाथकृता प्रकाशा-
१ मीमांसाकौस्तुभः	सं	६०	०	दे	पूर्वांतरमीमांसापारावारीणसूत्रदेवात्मजख- ण्डदेवविरचितः द्वितीयाध्यायस्य द्विती- यचरणरूपेनवीनेऽशुद्धश्च
२ शास्त्रदीपिकाटीका	खं	७	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायचम्पकनाथकृता प्रकाशा- ख्या पञ्चमाध्यायस्य तृतीयपादरूपा प्रा- चीना शुद्धा च
३ प्रभावली	खं	१०	०	दे	पूर्वांतरमीमांसापारावारीणश्रीखण्डदेवान्तेवा- सिकविमण्डनबालकृष्णभट्टसुतशम्भुभट्ट- कृता भाट्टदीपिकाव्याख्यात्मिका द्वादशा- ध्यायस्य प्रथमचरणरूपा नवीनाऽशुद्धा च
१३६ वेष्टनम् १ नयविवेकटीका	खं	२४	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायसुदर्शनाचार्यशिष्यरङ्गरा- जसुत वरदराजकृता तृतीयाध्यायस्य च- तुर्थपादरूपा जीर्णतराऽशुद्धा च
२ सर्वानवद्याकारिणी	सं	१४४	१६६५	दे	चिकारण्डमीमांसामण्डनप्रतिवसन्तसोमयाजि- भट्टमाधवात्मजभट्टसोमेश्वरकृता तन्त्र- वार्तिकव्याख्यारूपा प्रथमाध्यायस्य द्वि- तीयपादात्मिका प्राचीनाऽशुद्धा न्यायसु- धाख्येति नामान्तरवती च
१३७ वेष्टनम् १ प्रभा	सं	४	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायरामभट्टात्मजवेदानाथभ- ट्टविरचिता शास्त्रदीपिकाव्याख्यात्मिका तृतीयाध्यायस्य सप्तमपादरूपा नवीना- ऽशुद्धा च
२ भाट्टदिनकरः	खं	१७	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायोमारामकृष्णसुतदिनकर- भट्टकृतो नवमाध्यायस्य चतुर्थपादरूपः प्राचीनः शुद्धश्च

॥ मीमांसाशास्त्रसूचीपत्रम् ॥

ग्रन्थनामानि	प्रयोगपूर्वविवेकः	पत्रसङ्ख्या	लिपिकालः	लिपिभेदः	ग्रन्थकर्तृनामादिवर्णनम्
३ मीमांसासूत्रदीधितिः	खं	०	०	दे	श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यराघवानन्दसर- स्वतीकृता नवमाध्यायस्य द्वितीयपाद- रूपा प्राचीना शुद्धा च
४ मयूखमालिका	खं	५	०	गो	श्रीमहामहोपाध्यायसोमनाथभट्टकृता शास्त्र- दीपिकाव्याख्यात्मिका तृतीयाध्यायस्या- ष्टमपादरूपा प्राचीना शुद्धतरा च
५ जैमिनिन्यायमालाविस्तरः	खं	१३	०	गो	श्रीमहामहोपाध्यायसोमयाजिमाधवकृतो द- शमाध्यायस्य पञ्चमपादरूपो नवीनोऽ- शुद्धश्च
६ प्रभावली	खं	२६	०	दे	पूर्वोत्तरमीमांसापारावारीणश्रीखण्डदेवान्तेवा- सिकविमण्डनश्रीवालकृष्णभट्टसुतशम्भु- भट्टकृता भाट्टदीपिकाव्याख्यात्मिका प्रा- चीनाऽशुद्धा च
७ प्रभावली	खं	८	०	दे	पूर्वोत्तरमीमांसापारावारीणश्रीखण्डदेवान्तेवा- सिकविमण्डनश्रीवालकृष्णसुतशम्भुभट्ट- कृता भाट्टदीपिकाव्याख्यात्मिका द्वाद- शाध्यायस्य द्वितीयपादरूपा प्राचीना शु- द्धतरा च
८ जैमिनिन्यायमालाविस्तरः	खं	११	०	गो	श्रीमहामहोपाध्यायसोमयाजिमाधवकृतः प- ञ्चमाध्यायस्य द्वितीयपादरूपो नवीनो- ऽशुद्धश्च
९ मयूखमालिका	खं	६	०	गो	श्रीमहामहोपाध्यायसोमनाथभट्टकृता शास्त्र- दीपिकाव्याख्यात्मिका तृतीयाध्यायस्य पञ्चमपादरूपा प्राचीना शुद्धतरा च
१० प्रभावली	खं	३	०	दे	पूर्वोत्तरमीमांसापारावारीणश्रीखण्डदेवान्तेवा- सिकविमण्डनश्रीमहामहोपाध्यायवालकृ- ष्णसुतशम्भुभट्टकृता भाट्टदीपिकाव्या- ख्यात्मिका चतुर्थाध्यायरूपा प्राचीना- ऽशुद्धा च
१३८ वेष्टनम्					
१ जैमिनिन्यायलामाविस्तरः	खं	१०	०	गो	श्रीमहामहोपाध्यायसोमयाजिमाधवकृतो द- शमाध्यायस्य तृतीयपादरूपो नवीनो-

॥ मीमांसाशास्त्रसूचीपत्रम् ॥

ग्रन्थनामानि	पूर्वोपपन्नविवेकः	पत्रसङ्ख्या	लिपिकालः	लिपिभेदः	ग्रन्थकर्तृनामादिवर्णनम्
२ प्रभावली	खं	४८	०	दे	ऽशुद्धश्च पूर्वोत्तरमीमांसापारावारीणश्रीखण्डदेवान्तेवा- सिकविमण्डनबालकृष्णसुतशम्भुभट्टविर- चिता प्रथमाध्यायरूपा नवीनाऽशुद्धा च
३ जैमिनिन्यायमालाविस्तरः	खं	६	०	गौ	श्रीमहामहोपाध्यायसोमयाजिमाधवकृतो द- शमाध्यायस्य सप्रमपादरूपो नवीनोऽशु- द्धश्च
४ प्रभावली	खं	६	०	दे	पूर्वोत्तरमीमांसापारावारीणश्रीखण्डदेवान्तेवा- सिकविमण्डनबालकृष्णसुतशम्भुभट्टविर- चिता एकादशाध्यायस्य द्वितीयपादरूपा प्राचीना शुद्धतरा च
५ मयूखमालिका	सं	१३	०	गौ	श्रीमहामहोपाध्यायसोमनाथकृता शास्त्रदी- पिकाव्याख्यात्मिका तृतीयाध्यायस्य च- तुर्थचरणरूपा जीर्णा शुद्धतरा च
६ प्रभावली	खं	४	०	दे	पूर्वोत्तरमीमांसापारावारीणश्रीखण्डदेवान्तेवा- सिकविमण्डनबालकृष्णसुतशम्भुभट्टविर- चिता भाट्टदीपिकाव्याख्यात्मिका प्राची- ना शुद्धतरा च
७ जैमिनिन्यायमालाविस्तरः	सं	३	०	गौ	श्रीमहामहोपाध्यायसोमयाजिमाधवकृतोऽष्ट- माध्यायस्य द्वितीयपादरूपो नवीनोऽशु- द्धश्च
१३६ वेष्टनम् १ सर्वानवद्यकारिणी	खं	३४	०	दे	चिकाण्डमीमांसामण्डनप्रतिवसन्तसोमयाजि- माधवभट्टोपाध्यायात्मजसोमेश्वरकृता तन्त्रवार्तिकव्याख्यारूपा प्रथमाध्यायस्य द्वितीयपादरूपा प्राचीना शुद्धा च
२ जैमिनिन्यायमालाविस्तरः	खं	३	०	गौ	श्रीमहामहोपाध्यायसोमयाजिमाधवकृत ए- कादशाध्यायस्य पञ्चमपादरूपो नवीनो- ऽशुद्धश्च
३ शाबरभाष्यम्	खं	५	०	दे	श्रीभट्टशबरस्वामिविरचितं षष्ठाध्यायस्याष्टम- पादरूपं नवीनमशुद्धं च
४ प्रभावली	खं	६	०	दे	पूर्वोत्तरमीमांसापारावारीणश्रीखण्डदेवान्तेवा-

॥ मीमांसाशास्त्रसूचीपत्रम् ॥

ग्रन्थनामानि	पर्यापूर्णाविवेकः	पत्रसङ्ख्या	लिपिकालः	लिपिमिदः	ग्रन्थकर्तृनामादिवर्णनम्
५ जैमिनिन्यायमालाविस्तरः	खं	१४	०	गौ	सिकविमण्डनबालकृष्णसुतशम्भुभट्टकृता भाट्टदीपिकाव्याख्यात्मिका एकादशाध्या- यस्य चतुर्थचरणरूपा प्राचीना शुद्धतरा च श्रीमहामहोपाध्यायसोमयाजिमाधवकृतो द- शमाध्यायस्य द्वितीयचरणरूपो नवीनो- ऽशुद्धश्च
६ प्रभा	खं	२	०	दे	श्रीमद्रामचन्द्रसूरिविरात्मजवैद्यनाथभट्टविर- चिता शास्त्रदीपिकाव्याख्यात्मिका तृती- याध्यायस्याष्टमपादरूपा नवीनाऽशुद्धा च
७ मयूखमालिका	सं	१२	०	गौ	श्रीमहामहोपाध्यायसोमनाथभट्टविरचिता शास्त्रदीपिकाव्याख्यात्मिका तृतीयाध्या- यस्य षष्ठचरणरूपा जीर्णा शुद्धतरा च
८ प्रभा	खं	११	०	दे	श्रीमद्रामचन्द्रसूरिविरात्मजवैद्यनाथभट्टकृता शास्त्रदीपिकाव्याख्यात्मिका तृतीयाध्या- यरूपा नवीनाऽशुद्धा च
९ जैमिनिन्यायमालाविस्तरः	खं	८	०	गौ	श्रीमहामहोपाध्यायसोमयाजिमाधवकृतो न- वमाध्यायस्य चतुर्थचरणरूपो नवीनो- ऽशुद्धश्च
१० जैमिनिसूत्रम्	सं	१०	०	दे	श्रीजैमिनिप्रणीतं प्रथमाध्यायरूपं नवीनम- शुद्धं च
११ जैमिनीयन्यायमालाविस्तरः	खं	१२	०	गौ	श्रीमहामहोपाध्यायसोमयाजिमाधवकृतो द- शमाध्यायस्य चतुर्थचरणरूपो नवीनो- ऽशुद्धश्च
१४० वेष्टनम्					
१ मयूखमालिका	खं	१५	०	गौ	श्रीमहामहोपाध्यायसोमनाथविरचिता शास्त्र- दीपिकाव्याख्यात्मिका तृतीयाध्यायस्य तृतीयपादरूपा जीर्णा शुद्धतरा च
२ प्रभावली	सं	५२	०	दे	पूर्वोत्तरमीमांसापारावारीणश्रीखण्डदेवान्तेवा- सिकविमण्डनबालकृष्णसुतशम्भुभट्टविर- चिता भाट्टदीपिकाव्याख्यात्मिका तृती- याध्यायस्य तृतीयचरणरूपा प्राचीना शु- द्धतरा च

॥ मीमांसाशास्त्रसूचीपत्रम् ॥

ग्रन्थनामानि	पूर्वोपयोगिविवेकः	पत्रसंख्या	लिपिकालः	लिपिभेदः	ग्रन्थकर्तृनामादिवर्णनम्
३ मयूखमालिका	खं	६	०	गौ	श्रीमहामहोपाध्यायसोमनाथविरचिता शास्त्र- दीपिकाव्याख्यात्मिका तृतीयाध्यायस्य सप्रमपादरूपा जीर्णा शुद्धतरा च
४ प्रभावली	खं	८	०	दे	पूर्वांतरमीमांसापारावारीणश्रीखण्डदेवान्तेवा- सिकविमण्डनबालकृष्णभट्टसुतशम्भुभट्ट- विरचिता भाट्टदीपिकाव्याख्यात्मिका ए- कादशाध्यायस्य तृतीयपादरूपा प्राचीना शुद्धतरा च
१४१ वेष्टनम् १ सर्वानवद्यकारिणी	सं	६१	०	दे	चिकाण्डमीमांसामण्डनप्रतिवसन्तसोमयाजि- भट्टमाधवात्मजोपाध्यायसोमेश्वरकृता तन्त्रवार्तिकव्याख्यारूपा द्वितीयाध्याय- स्य तृतीयपादात्मिका जीर्णाऽशुद्धतरा न्यायसुधाख्येतिनामान्तरवती च
२ प्रभावली	खं	४१	०	दे	पूर्वांतरमीमांसापारावारीणश्रीखण्डदेवान्तेवा- सिकविमण्डनबालकृष्णभट्टसुतशम्भुभट्ट- विरचिता भाट्टदीपिकाव्याख्यात्मिका तृ- तीयाध्यायस्य चतुर्थपादरूपा प्राचीना शु- द्धतरा च
३ सर्वानवद्यकारिणी	खं	१२	१५३५	दे	चिकाण्डमीमांसामण्डनप्रतिवसन्तसोमयाजि- माधवात्मजोपाध्यायसोमेश्वरकृता त- न्त्रवार्तिकव्याख्यारूपा द्वितीयाध्यायस्य द्वितीयपादात्मिका जीर्णा किञ्चिच्छुद्धा न्यायसुधाख्येतिनामान्तरं चास्याः
१४२ वेष्टनम् १ मीमांसासूचदीधितिः	खं	१४	०	दे	श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यराघवानन्दस- रस्वतीविरचिता जीर्णा शुद्धा च
२ भाट्टदीपिका	सं	१६	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायखण्डदेवविरचिता अष्ट- माध्यायरूपा प्राचीनाऽशुद्धा च
३ भाट्टालङ्कारः	सं	१४४	१६६८	दे	पूर्वांतरमीमांसापारावारीणश्रीमदनन्तदेवात्म- जापदेवात्मजानन्तदेवकृता न्यायप्रकाश- व्याख्यारूपः प्राचीनः शुद्ध उत्तरार्द्धात्मकश्च

॥ मीमांसाशास्त्रसूचीपत्रम् ॥

ग्रन्थनामानि	प्रमाणविवेकः	पत्रसङ्ख्या	लिपिकालः	लिपिभेदः	ग्रन्थकर्तृनामादिवर्णनम्
१४३ वेष्टनम् १ नयविवेकटीका	खं	११	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायसुदर्शनाचार्यशिष्यरङ्गरा- जसुतवरदराजकृता नयविवेकदीपिकाना- मिका तृतीयाध्यायस्य सप्तमचरणरूपा जीर्णतराऽशुद्धा च
२ न्यायप्रकाशटीका	खं	६७	०	दे	पूर्वोत्तरमीमांसापारावारीणश्रीमदनन्तदेवात्म- जापदेवात्मजानन्तदेवकृता भाट्टालङ्का- रनामिका जीर्णा किञ्चिच्छुद्धा च
१४४ वेष्टनम् १ जैमिनिन्यायमालाविस्तरः	सं	२२	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायसोमयाजिमाधवकृतः ष- ष्ठाध्यायरूपो नवीनोऽशुद्धश्च
२ तन्त्ररत्नम्	खं	३७	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायपार्थसारथिमिश्रकृतं चतु- र्थाध्यायरूपं प्राचीनमशुद्धं च
३ जैमिनिन्यायमालाविस्तरः	सं	२४	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायसोमयाजिमाधवकृतो न- वमाध्यायरूपो नवीनोऽशुद्धश्च
४ प्रभावली	खं	५	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायबालकृष्णभट्टसुतशम्भुभ- ट्टकृता भाट्टदीपिकाव्याख्यात्मिका द्वि- तीयाध्यायस्य द्वितीयचरणरूपा नवीना- ऽशुद्धा च
१४५ वेष्टनम् १ न्यायप्रकाशः	खं	४१	०	दे	आपदेवकृतः प्राचीनोऽशुद्धश्च [ऽशुद्धश्च
२ भाट्टचिन्तामणिः	खं	७१	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायगागाभट्टकृतो नवीनो-
३ तन्त्ररत्नम्	खं	३०	१६४५	दे	श्रीमहामहोपाध्यायपार्थसारथिमिश्रकृतं चतु- र्थाध्यायस्य तृतीयचतुर्थचरणरूपं जीर्ण- मशुद्धं च
१४६ वेष्टनम् १ भाट्टदीपिका	सं	७६	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायखण्डदेवकृता नवमाध्या- यरूपा किञ्चिच्छुद्धा च
२ जैमिनिन्यायमालाविस्तरः	सं	७	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायसोमयाजिमाधवकृतः ष- ष्ठमाध्यायरूपो नवीनोऽशुद्धश्च
३ शास्त्रदीपिका	खं	७	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायपार्थसारथिमिश्रकृता च- तुर्थाध्यायरूपा प्राचीना किञ्चिच्छुद्धा च

॥ मीमांसाशास्त्रसूचीपत्रम् ॥

ग्रन्थनामानि	पूर्णपूर्णाविवेकः	पत्रसङ्ख्या	लिपिकालः	लिपिभेदः	ग्रन्थकर्तृनामादिवर्णनम्
४ मीमांसाकौस्तुभः	खं	४२	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायखण्डदेवकृतो नवीनोऽशु- द्धश्च
१४७ वेष्टनम्					
१ सर्वानवद्यकारिणी	खं	७६	१६४८	दे	त्रिकाण्डमीमांसामण्डनप्रतिवसन्तसोमयाजि- भट्टमाधवात्मजसोमेश्वरकृता तन्त्रवा- र्तिकव्याख्यारूपा द्वितीयाध्यायस्य प्रथम- पादात्मिका जीर्णोऽशुद्धा च
२ मीमांसासूत्रदीधितिः	खं	३	०	दे	श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यराघवानन्दस- रस्वतीकृता जीर्णोऽशुद्धा च
३ भाट्टदिनकरः	खं	२६	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायोमारामसुतदिनकरभट्ट- कृतस्तृतीयाध्यायस्य पञ्चमपादमारभ्या- ष्टमपादपर्यन्तो नवीनोऽशुद्धश्च
१४८ वेष्टनम्					
१ जैमिनिन्यायमालाविस्तरः	सं	८	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायसोमयाजिमाधवकृतोऽष्ट- माध्यायरूपो नवीनोऽशुद्धश्च
२ शास्त्रदीपिका	खं	८७	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायपार्थसारथिमिश्रकृता प्रथ- माध्यायस्य प्रथमपादरूपानवीनोऽशुद्धा च
३ तन्त्रवार्तिकम्	सं	३८	०	दे	श्रीभट्टकुमारिलस्वामिकृतं प्रथमाध्यायस्य द्वि- तीयपादरूपं प्राचीनमशुद्धं च
४ शास्त्रदीपिका	खं	२२	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायपार्थसारथिमिश्रकृता द्वा- दशाध्यायरूपा नवीनोऽशुद्धा च
५ प्रभावली	खं	१५	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायबालकृष्णभट्टसुतशम्भुभ- ट्टकृता भाट्टदीपिकाव्याख्यात्मिका द्वाद- शाध्यायस्य प्रथमपादरूपानवीनोऽशुद्धा च
१४९ वेष्टनम्					
१ जैमिनीयन्यायमालाविस्तरः	खं	७	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायसोमयाजिमाधवकृतः प्र- थमाध्यायस्य द्वितीयपादरूपो नवीनोऽ- शुद्धश्च
२ शास्त्रदीपिका	खं	४६	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायपार्थसारथिमिश्रकृता नव- माध्यायरूपा प्राचीनोऽशुद्धा च
३ प्रभावली	खं	५	०	दे	पूर्वांतरमीमांसापारावारीयश्रीखण्डदेवान्तेवा- सिकविमण्डनबालकृष्णभट्टसुतशम्भुभट्ट-

॥ मीमांसाशास्त्रसूचीपत्रम् ॥

ग्रन्थनामानि	पूर्वोपपूर्वविवेकः	पत्रसङ्ख्या	लिपिकालः	लिपिभेदः	ग्रन्थकर्तृनामादिवर्णनम्
४ प्रभा	खं	७	०	दे	विरचिता भाट्टदीपिकाव्याख्यात्मिका प्रथमाध्यायरूपा नवीनाऽशुद्धा च श्रीमहामहोपाध्यायरामभट्टात्मजवैद्यनाथभट्टविरचिता शास्त्रदीपिकाव्याख्यात्मिका तृतीयाध्यायरूपा नवीनाऽशुद्धा च
५ नयविवेकटीका	खं	१०	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायसुदर्शनाचार्यशिष्यरङ्गराजसुतवरदराजकृता तृतीयाध्यायस्य सप्रमपादरूपा नवीनाऽशुद्धा च
६ शास्त्रदीपिका	सं	३८	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायपार्थसारथिमिश्रकृता पञ्चमाध्यायरूपा प्राचीना शुद्धा च

॥ अथ धर्मशास्त्रसूचीपत्रम् ॥

१ वेष्टनम्	१ शान्तिरत्नम्	सं	४७६	१८७७	दे	श्रीमत्पदवाक्यप्रमाणपारावारीणनारायणभट्टसुतमीमांसकरामकृष्णभट्टात्मजकमलाकरभट्टकृतं नवीनं किञ्चिच्छुद्धं च
२ वेष्टनम्	१ वर्षदीधितिः	खं	३७०	१७३५	दे	धर्मशास्त्रपारावारीणश्रीमदनन्तदेवकृता स्मृतिकौस्तुभीया प्राचीना प्रायशश्शुद्धा च
३ वेष्टनम्	१ प्रयोगचिन्तामणिः	खं	२२१	१८५१	दे	रामकल्पदुमान्तर्गतमीमांसापारावारीणश्रीमदनन्तविरचितो नवीनाऽशुद्धश्च
४ वेष्टनम्	१ मनुस्मृतिः	खं	१४०	१६३२	दे	जीर्णाऽशुद्धाश्च
	२ शान्तिकमलाकरः	खं	२२	०	दे	धर्मशास्त्रपारावारीणश्रीकमलाकरभट्टकृतो जीर्णाऽशुद्धश्च
५ वेष्टनम्	१ बुधस्मृतिः	खं	५	०	दे	नवीनाऽशुद्धा च
	२ शूद्रकमलाकरः	खं	२४	०	दे	धर्मशास्त्रपारावारीणश्रीकमलाकरभट्टकृतो जीर्णाऽशुद्धश्च [तः प्राचीनाऽशुद्धश्च पूर्वोत्तरमीमांसापारावारीणश्रीमदनन्तभट्टकृ-
	३ विधानपारिजातः	खं	६६	१८१५	दे	

॥ धर्मशास्त्रसूचीपत्रम् ॥

ग्रन्थनामानि	ग्रन्थपूणेविवेकः	पत्रसङ्ख्या	लिपिकालः	लिपिभेदः	ग्रन्थकर्तृनामादिवर्णनम्
६ वेष्टनम् १ दानपारिजातः	खं	२१४	१८११	दे	पूर्वातरमीमांसापारावारीणश्रीमदनन्तभट्टकृतः प्राचीनोऽशुद्धश्च
७ वेष्टनम् १ शान्तिमयूखः	खं	१७१	१८५०	दे	धर्मशास्त्रपारावारीणश्रीनीलकण्ठभट्टरचितो भगवन्तभास्करग्रन्थस्थः प्राचीनः शुद्धश्च
२ अविस्मृतिः	सं	३०	०	दे	अचिमहर्षिप्राक्ता नवीनाऽशुद्धा च
८ वेष्टनम् १ दानमयूखः	सं	२०२	०	दे	धर्मशास्त्रपारावारीणश्रीभट्टनीलकण्ठकृतः प्राचीनः शुद्धश्च
९ वेष्टनम् १ स्मृतिचन्द्रिका	खं	२७५	१८६०	दे	व्यवहारकाण्डात्मिका नवीनाऽशुद्धा च
१० वेष्टनम् १ आचारमयूखः	सं	६०	१८४८	दे	धर्मशास्त्रपारावारीणश्रीभट्टनीलकण्ठरचितः प्राचीनः शुद्धश्च
२ गोदानविधिः	सं	५	१८६४	दे	नवीनोऽशुद्धश्च
११ वेष्टनम् १ अशौचनिर्णयः	खं	७	०	दे	चम्बककृतो नवीनोऽशुद्धश्च
२ समयमयूखः	सं	१२३	१८४६	दे	धर्मशास्त्रपारावारीणश्रीभट्टनीलकण्ठरचितः प्राचीनः शुद्धश्च
१२ वेष्टनम् १ आद्वमीमांसा	खं	१३८	०	दे	नन्दनपण्डितकृता प्राचीनाऽशुद्धा च
२ कालतत्त्वविवेचनसारसङ्ग्रहः	खं	६७	०	दे	शम्भुभट्टकृतोऽशुद्धः प्राचीनश्च
३ नीतिमयूखः	खं	६८	१८४७	दे	धर्मशास्त्रपारावारीणभट्टनीलकण्ठरचितः प्राचीनः शुद्धश्च
१३ वेष्टनम् १ शुद्धिमयूखः	सं	३५	१८४८	दे	धर्मशास्त्रपारावारीणभट्टनीलकण्ठरचितो नवीनः किञ्चिच्छुद्धश्च
२ आद्वमयूखः	सं	१२७	१८४७	दे	धर्मशास्त्रपारावारीणभट्टनीलकण्ठरचितो नवीनः किञ्चिच्छुद्धश्च
३ प्रतिष्ठामयूखः	सं	५२	१८५०	दे	धर्मशास्त्रपारावारीणभट्टनीलकण्ठरचितो नवीनः किञ्चिच्छुद्धश्च

॥ धर्मशास्त्रसूचीपत्रम् ॥

ग्रन्थनामानि	प्रमाणपूर्णाविवेकः	पत्रसङ्ख्या	लिपिकालः	लिपिभेदः	ग्रन्थकर्तृनामादिवर्णनम्
३१ वेष्टनम् १ प्रायश्चित्तचिन्तामणिः	सं	१०६	०	गौ	श्रीमहामहोपाध्यायवाचस्पतिमिश्रविरचितो नूतनोऽशुद्धश्च
२ काशीप्रकरणम्	सं	१२३	०	दे	धर्मशास्त्रपारावारीणभट्टनारायणप्रणीतं चि- स्थलीसेतुग्रन्थान्तर्गतं नवीनं शुद्धं च
३२ वेष्टनम् १ विवादभङ्गार्णवः	खं	३५६	०	दे	जगन्नाथतर्कपञ्चाननविरचितो नवीनोऽशुद्धश्च
२ प्रायश्चित्ततत्त्वम्	सं	१०१	०	गौ	वन्द्यघटीयरघुनन्दनभट्टाचार्यविरचितं नवी- नमशुद्धं च
३३ वेष्टनम् १ मन्वर्थमुक्ताली	खं	३१०	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायभट्टदिवाकरात्मजकुल्लूक- भट्टविरचिता मनुस्मृतिव्याख्यारूपा न- वीनाऽशुद्धा च
३४ वेष्टनम् १ आह्निकतत्त्वम्	सं	१३५	०	गौ	श्रीमहामहोपाध्यायरघुनन्दनभट्टाचार्यकृतं न- वीनमशुद्धं च
२ दीक्षातत्त्वम्	सं	१५	०	गौ	श्रीमहामहोपाध्यायरघुनन्दनभट्टाचार्यविरचि- तं नवीनमशुद्धं च
३ कृत्यतत्त्वम्	खं	४०	०	गौ	श्रीमहामहोपाध्यायरघुनन्दनभट्टाचार्यविरचि- तं नवीनमशुद्धं च
३५ वेष्टनम् १ मिताक्षरा	खं	१४१	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायश्रीमत्पद्मनाभभट्टोपाध्या- यात्मजश्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यवि- ज्ञानेश्वरभट्टारकविरचिता याज्ञवल्क्यध- र्मशास्त्रविवृतिरूपा प्राचीना शुद्धा च
२ मिताक्षरा	खं	७१	०	दे	विज्ञानेश्वरभट्टारककृता नवीनाऽशुद्धा च
३ व्यवहारालोकः	सं	४०	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायगोपालतर्कपञ्चाननकृता नवीनाऽशुद्धश्च
३६ वेष्टनम् १ अपरार्कः	खं	२६६	०	दे	जीमूतवाहनान्वयश्रीमदपरादित्यविरचितया- ज्ञवल्क्यीयधर्मशास्त्रव्याख्यारूपो नवीनो- ऽशुद्धश्च

॥ धर्मशास्त्रसूचीपत्रम् ॥

ग्रन्थनामानि	पुष्पोपप्लविकः	पत्रसङ्ख्या	लिपिकालः	लिपिभेदः	ग्रन्थकर्तृनामादिवर्णनम्
३७ वेष्टनम्					
१ व्यवहारतत्त्वम्	सं	२४	०	गौ	वन्द्यघटीयरघुनन्दनभट्टाचार्यविरचितं नवी- नमशुद्धं च
२ दानोदयोतः	खं	७६	०	दे	महाराजाधिराजशक्तिसिंहात्मजमदनसिंहदे- वविरचितमदनरत्नप्रदीपग्रन्थस्यो नवी- नोऽशुद्धश्च
३ विवादचन्द्रः	सं	६६	१८५१	दे	महामहोपाध्यायमिसहृमिश्चविरचितो नवी- नोऽशुद्धश्च
४ आचारादर्शः	खं	१४	०	दे	महामहोपाध्यायश्रीदत्तकृतो नवीनोऽशुद्धश्च
५ आह्निकचन्द्रिका	खं	६२	०	दे	गोपीनाथकृता नवीनोऽशुद्धश्च
३८ वेष्टनम्					
१ दिव्यतत्त्वम्	सं	२६	०	गौ	वन्द्यघटीयरघुनन्दनभट्टाचार्यविरचितं नवी- नमशुद्धं च
२ विवादभङ्गार्णवः	खं	४४०	०	गौ	अखिलविद्यापारावारीणश्रीरुद्रतर्कवागीशभ- ट्टाचार्यात्मजजगन्नाथतर्कपञ्चाननभट्टा- चार्यकृतो नवीनोऽशुद्धश्च
३९ वेष्टनम्					
१ दायभागटीका	सं	१४३	०	गौ	श्रीकृष्णतर्कालङ्कारकृतानवीनोऽशुद्धश्च
२ व्यवहारमयूखः	खं	१७	१७५०	दे	मीमांसकशङ्करभट्टात्मजनीलकण्ठभट्टकृतः प्राचीनः शुद्धतरश्च
३ प्रायश्चित्तमयूखः	खं	१५	१८५७	दे	मीमांसकशङ्करभट्टात्मजनीलकण्ठभट्टविर- चितः प्राचीनः शुद्धश्च
४० वेष्टनम्					
१ जलाशयारामोत्सर्गमयूखः	सं	२२	१८५१	दे	मीमांसकशङ्करभट्टात्मजनीलकण्ठभट्टकृतो नवीनः शुद्धश्च
२ संस्कारप्रकाशः	खं	११४	०	दे	महामहोपाध्यायश्रीमन्मिचमिश्रकृतो नवीनो- ऽशुद्धश्च
४१ वेष्टनम्					
१ याज्ञवल्क्यस्मृतिः	सं	४७	०	गौ	याज्ञवल्क्यकृता नवीनोऽशुद्धश्च
४२ वेष्टनम्					
१ आद्वकल्पः	खं	२८०	०	दे	हेमाद्रिविरचितचतुर्वर्गचिन्तामणिग्रन्थस्यः प्राचीनोऽशुद्धश्च
२ अचिस्मृतिः	खं	२	०	दे	नवीनोऽशुद्धश्च

॥ धर्मशास्त्रद्विपत्रम् ॥

ग्रन्थनामानि	प्रमाणविवेकः	पत्रसङ्ख्या	लिपिकालः	लिपिभेदः	ग्रन्थकर्तृनामादिवर्णनम्
४३ वेष्टनम् १ व्रतार्कः	खं	१६६	०	दे	महामहोपाध्यायभट्टनीलकण्ठात्मजशङ्करभट्टविरचितो नवीनो मुद्रितश्च
४४ वेष्टनम् १ अहल्याकामधेनुः	खं	५०	०	दे	प्राचीनाऽशुद्धा च
२ आहुविवेकः	खं	२५	०	दे	रूद्रधरतिहचितः प्राचीनाऽशुद्धश्च
३ पाराशरस्मृति टीका	खं	१६७	०	दे	माधवाचार्यकृता प्राचीनाऽशुद्धा च
४ आहुविवेकः	खं	३७	०	दे	रूद्रधरविरचितो जीर्णोऽशुद्धश्च
४५ वेष्टनम् १ दानवाक्यावली	सं	३३	१८८२	दे	प्राचीनाऽशुद्धा च
२ विवादचिन्तामणिः	सं	१०१	१८८८	दे	महामहोपाध्यायवाजस्पतिमिश्रकृतो नवीनो- ऽशुद्धश्च
३ मिताक्षरा	सं	६२	०	दे	हरदत्तकृता गौतमीयधर्मशास्त्रविवृतिरूपा नवीनाऽशुद्धा च
४६ वेष्टनम् १ गयाप्रकरणम्	खं	४२	०	दे	पदवाक्यप्रमाणज्ञानीमद्वट्टरामेश्वरसूरिसूनुना- रायणभट्टविरचितं प्राचीनं शुद्धं च
२ दानचन्द्रिका	सं	८०	०	दे	कालोपनामकभट्टरामेश्वरात्मजमहादेवसूनु- दिवाकरभट्टविरचिता नवीनाऽशुद्धा च
३ मिताक्षरा	सं	१०७	१८४३	दे	भारद्वाजपद्वनाभभट्टोपाध्यायात्मजविज्ञाने- श्वरभट्टारककृता प्रायश्चित्ताध्यायात्मिका प्राचीनाऽशुद्धा च
४ गजदानप्रकरणम्	सं	२	०	दे	नवीनमशुद्धं च
४७ वेष्टनम् १ तिथितत्त्वम्	सं	२११	०	गौ	महामहोपाध्यायबन्धुघटीयहरिदासभट्टाचा- र्यात्मजरघुनन्दनभट्टाचार्यविरचितं न- वीनं शुद्धं च
२ आचारचन्द्रिका	सं	६२	०	गौ	महामहोपाध्यायश्रीमच्छ्रीकराचार्यात्मजश्री- नाथाचार्यचूडामणिकृता नवीनाऽशुद्धा च
३ शुद्धिप्रकाशः	सं	१७	१७५५	दे	काश्ययान्वयसम्भवाग्निहोत्रिश्रीमदायाजिभट्ट- सूनुभास्करभट्टविरचितः प्राचीनाऽशुद्धश्च
४८ वेष्टनम् १ विवादभङ्गार्णवः	खं	२००	०	गौ	महामहोपाध्यायश्रीरुद्रतर्कवागीशभट्टाचा-

॥ धर्मशास्त्रसूचीपत्रम् ॥

ग्रन्थनामानि	पूर्वोपयोगिविवेकः	पत्रसङ्ख्या	लिपिकालः	लिपिभेदः	ग्रन्थकर्तृनामादिवर्णनम्
२ श्राद्धतत्त्वम्	सं	६६	१८८८	दे	य्यात्मजजगन्नाथतर्कपञ्चाननभट्टाचार्य- विरचितो नवीनोऽशुद्धश्च महामहोपाध्यायवन्द्यघटीयहरिदासभट्टाचा- र्यात्मजरघुनन्दनभट्टाचार्यविरचितं न- वीनमशुद्धं च
४६ वेष्टनम् १ मनुभाष्यम्	खं	१६६	०	दे	महामहोपाध्यायभट्टवीरस्वामिसूनुभट्टमेधा- तिथिविरचितमध्यायचयात्मकं नवीनं शुद्धं च
५० वेष्टनम् १ शिवरात्रिनिर्णयः २ समयमयूखः	सं सं	२ ७५	० ०	दे दे	प्राचीनः शुद्धतरश्च मीमांसकशङ्करभट्टात्मजनीलकण्ठभट्टकृतः शुद्धो जीर्णश्च
३ दत्तस्मृतिः ५१ वेष्टनम् १ मिताक्षरा	सं सं	१२ ११८	१८५० १५३५	दे दे	नवीनाऽशुद्धा च भारद्वाजपट्टनाभभट्टोपाध्यायात्मजविज्ञाने- श्वरभट्टारककृता व्यवहाराध्यायात्मिका जीर्णतरा शुद्धा च
२ दत्तकमीमांसा	खं	३६	०	दे	महामहोपाध्यायनन्दपरिडितकृता नवीनाऽ- शुद्धा च
५२ वेष्टनम् १ निर्णयामृतम् २ व्यासस्मृतिः	सं खं	२०२ २	१८५० ०	दे दे	महामहोपाध्यायाल्लाडनाथकृतं जीर्णमशुद्धं च नवीनाऽशुद्धा च
५३ वेष्टनम् १ विवादचिन्तामणिः	सं	१२०	०	गौ	महामहोपाध्यायवाचस्पतिमिश्रकृतो नवीनो- ऽशुद्धश्च
२ हिरण्यकामधेनुदानप्रकरणम् ५४ वेष्टनम् १ पाराशरस्मृतिः २ कालमाधवः ३ प्रायश्चित्तप्रकरणम्	सं सं सं	३ २१ २० ३१	० १७१३ ० ०	दे दे दे	नवीनमशुद्धं च जीर्णो शुद्धा च माधवकृतो नवीनोऽशुद्धश्च पदवाक्यप्रमाणज्ञमहामहोपाध्यायलक्ष्मीधर- सूनुभट्टोजिदीक्षितकृतं नवीनमशुद्धं च
४ मदनपारिजातः ५ अनन्तव्रतोद्यापनप्रयोगः	खं सं	११० ५	० ०	दे दे	जीर्णोऽशुद्धश्च [प्राचीनः शुद्धश्च महामहोपाध्यायरामकृष्णदीक्षितविरचितः

॥ धर्मशास्त्रसूचीपत्रम् ॥

ग्रन्थनामानि	प्रमाणविवेकः	पत्रसङ्ख्या	लिपिकालः	लिपिभेदः	ग्रन्थकर्तृनामादिवर्णनम्
५५ वेष्टनम्					
१ विवादरत्नाकरः	खं	१०६	०	दे	महामहोपाध्यायश्रीचण्डेश्वरकृतो नवीनः शुद्धश्च
२ प्रयागप्रकरणम्	सं	४७	०	दे	पदवाक्यप्रमाणज्ञश्रीमद्वट्टरामेश्वरसूरिसूनुना- रायणभट्टविरचितं प्राचीनं शुद्धं च
३ तिलपाचदानप्रयोगः	सं	१	०	दे	नवीनोऽशुद्धश्च
४ कल्पतस्तदानप्रयोगः	सं	२	०	दे	शैवकल्पोक्तो नवीनोऽशुद्धश्च
५६ वेष्टनम्					
१ मनुभाष्यम्	खं	१०१	०	दे	महामहोपाध्यायभट्टवीरस्वामिसूनुभट्टमेधा- तिथिविरचितं नवीनमशुद्धं च
२ कलिधर्मप्रकरणम्	खं	२५	०	दे	प्राचीनमशुद्धं च
५७ वेष्टनम्					
१ पराशरस्मृतिटीका	खं	२३२	०	दे	माधवाचार्यकृता प्राचीनाऽशुद्धा च
२ हिरण्यगर्भदानप्रकरणम्	सं	३	०	दे	नवीनमशुद्धं च
५८ वेष्टनम्					
१ विवादताण्डवम्	सं	१३२	१८८८	दे	श्रीमत्पदवाक्यप्रमाणपारावारीणजगद्गुरुरामे- श्वरभट्टसूरिसूनुनारायणभट्टसूनुनामकृ- ष्णभट्टात्मजश्रीकमलाकरभट्टकृतं नवीन- मशुद्धं च
२ एकनक्षत्रजननशान्तिः	सं	२	०	दे	गर्गोक्ता नवीनाऽशुद्धा च
३ श्राद्धभास्करप्रयोगपद्धतिः	खं	२५	२	दे	प्राचीनाऽशुद्धा च
५९ वेष्टनम्					
१ दायतत्त्वम्	खं	५	०	गौ	श्रीमहामहोपाध्यायरणन्दनभट्टाचार्यविरचि- तं नवीनमशुद्धं च
२ ज्येष्ठानक्षत्रजननशान्तिः	सं	३	०	दे	वृद्धगार्ग्यसंहितोक्ता नवीनाऽशुद्धा च
३ अलसकाजीर्णप्रकाशः	सं	३	०	दे	नवीनोऽशुद्धश्च
४ निर्णयामृतम्	खं	५	०	दे	अल्लाडनाथकृतं जीर्णमशुद्धं च
६० वेष्टनम्					
१ कालतत्त्वविवेचनम्	खं	१२५	०	दे	प्राचीनमशुद्धं च
२ कर्मकालप्रकाशिका	सं	४८	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायकृष्णारामकृता नवीनाऽ- शुद्धा च
३ अश्लेषाशान्तिप्रयोगः	सं	५	०	दे	नवीनोऽशुद्धश्च
६१ वेष्टनम्					

॥ धर्मशास्त्रसूचीपत्रम् ॥

ग्रन्थनामानि	पर्यायविशेषः	पत्रसंख्या	लिपिकालः	लिपिभिदः	ग्रन्थकर्तृनामादिवर्णनम्
१ विकृतजननशान्तिविधानम्	सं	२	०	दे	पद्मपुराणोक्तं प्राचीनमशुद्धं च
२ नक्षत्रदानविधिः	सं	२	०	दे	नवीनोऽशुद्धश्च
३ स्नानदीपिका	खं	३६	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायगोपीनाथभट्टकृता प्राची- नाऽशुद्धा च
४ पराशरस्मृतिटीका	खं	१०१	०	दे	माधवकृता प्राचीनाऽशुद्धा च
६२ वेष्टनम्					
१ वर्षवर्द्धापनविधानम्	सं	१	०	दे	लुब्धजातकोक्तं प्राचीनं शुद्धं च
२ श्राद्धपद्धतिः	खं	२०	०	दे	प्राचीना शुद्धा च
३ तुलापुरुषदानविधिः	खं	११	०	दे	नवीनोऽशुद्धश्च
४ लघुचिन्तामणिः	खं	२०१	०	दे	नवीनोऽशुद्धश्च
५ भस्मकरोगकर्मप्रकाशः	सं	३	०	दे	नवीनोऽशुद्धश्च
६ आयुष्यहोमपद्धतिः	सं	२	०	दे	शौनकोक्ता शुद्धा नवीना च
६३ वेष्टनम्					
१ अयुतहोमविधानम्	सं	५	०	दे	शान्तिकाण्डोक्तं प्राचीनं शुद्धं च
२ जलाशयोत्सर्गतत्त्वम्	सं	२३	०	गौ	महामहोपाध्यायवन्द्यघटीयहरिदासभट्टाचा- र्यात्मजरघुनन्दनभट्टाचार्यविरचितं न- वीनं शुद्धं च
३ देवप्रतिष्ठातत्त्वम्	सं	४२	०	गौ	श्रीमहामहोपाध्यायवन्द्यघटीयहरिदासभट्टा- चार्यात्मजरघुनन्दनभट्टाचार्यविरचितं नवीनं शुद्धं च
६४ वेष्टनम्					
१ दायभागः	सं	५०	०	गौ	श्रीमहामहोपाध्यायजीमूतवाहनकृतो नवीनः शुद्धश्च
२ ऊर्ध्वजननशान्तिः	सं	२	०	दे	ब्रह्मयामलोक्ता नवीनाऽशुद्धा च
३ आह्निकतत्त्वम्	खं	२५	०	गौ	महामहोपाध्यायवन्द्यघटीयहरिदासभट्टाचा- र्यात्मजरघुनन्दनभट्टाचार्यकृतं जीर्ण- तरमशुद्धं च
४ पुनरुपनयनविधानम्	सं	४	०	दे	आश्वलायनकारिकान्तर्गतं नवीनमशुद्धं च
६५ वेष्टनम्					
१ दायतत्त्वम्	खं	२५	०	गौ	श्रीमहामहोपाध्यायवन्द्यघटीयहरिदासभट्टा- चार्यात्मजरघुनन्दनभट्टाचार्यकृतं न- वीनमशुद्धं च
२ पशुत्वकर्मप्रकाशः	सं	२	०	दे	नवीनोऽशुद्धश्च

॥ धर्मशास्त्रसूचीपत्रम् ॥

ग्रन्थनामानि	पर्याप्तविवेकः	पत्रसङ्ख्या	लिपिकालः	लिपिभेदः	ग्रन्थकर्तृनामादिवर्णनम्
३ दायतत्त्वम्	खं	५	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायवन्द्यघटीयहरिदासभट्टा- चार्यात्मजरघुनन्दनभट्टाचार्यकृतं न- वीनमशुद्धं च
४ बालरक्षणविधानम्	सं	२	०	दे	कपिलसंहितोक्तं नवीनमशुद्धं च
५ क्रोष्टुशीर्षककर्मप्रकाशः	सं	४	०	दे	नवीनो ऽशुद्धश्च
६६ वेष्टनम्					
१ अन्तरिक्षवायुवीर्यप्रकाशः	सं	३	०	दे	अशुद्धो नवीनश्च
२ शुद्धितत्त्वम्	खं	१२५	०	गौ	श्रीमहामहोपाध्यायवन्द्यघटीयहरिदासभट्टा- चार्यात्मजरघुनन्दनभट्टाचार्यविरचितं जीर्णतरमशुद्धं च
३ कर्णवेधविधानम्	सं	३	०	दे	प्रयोगपारिजातोक्तं नवीनमशुद्धं च
४ सर्वाङ्गवेदनासामान्यकर्मप्रकाशः	सं	२	०	दे	अशुद्धो नवीनश्च
६७ वेष्टनम्					
१ मितान्नरा	खं	११	०	दे	भारद्वाजपद्वनाभभट्टोपाध्यायात्मजविज्ञाने- श्वरभट्टारककृता व्यवहाराध्यायात्मिका नवीना शुद्धा च
२ कलायखञ्जकृतकर्मप्रकाशः	सं	६	१८८५	दे	नवीनोऽशुद्धश्च
३ व्यवहारमयूखः	खं	५	०	दे	महामहोपाध्यायमीमांसकशङ्करभट्टात्मजनी- लकण्ठभट्टकृतो नवीनोऽशुद्धश्च
४ आचारमयूखः	खं	४	०	दे	महामहोपाध्यायमीमांसकशङ्करभट्टात्मजनी- लकण्ठभट्टकृतो नवीनोऽशुद्धश्च
५ दत्तकचन्द्रिका	सं	१५	१७४५	दे	श्रीमहामहोपाध्यायकुवेरपण्डितकृता नवीना- ऽशुद्धा च
६ विषघटिकाजननशान्तिः	सं	३	१८३५	दे	वृद्धगार्ग्यसंहितोक्ता नवीनाऽशुद्धा च
७ अनन्तव्रतोद्यापनप्रयोगः	सं	२	०	दे	प्राचीनोऽशुद्धश्च
८ यमलजननशान्तिः	सं	३	१८८३	दे	कात्यायनपरिशिष्टोक्ता नवीना शुद्धा च
९ मलमासतत्त्वम्	खं	१०	०	दे	महामहोपाध्यायवन्द्यघटीयहरिदासभट्टाचा- र्यात्मजरघुनन्दनभट्टाचार्यविरचितं न- वीनमशुद्धं च
१० स्मृतिचन्द्रिका	खं	२८	०	दे	प्राचीनाऽशुद्धा च
११ संवत्सरकृत्यम्	सं	३४	१८४५	दे	श्रीमहामहोपाध्यायअनन्तदेवकृतं स्मृतिकौ- स्तुभान्तर्गतं नवीनमशुद्धं च

॥ धर्मशास्त्रसूचीपत्रम् ॥

ग्रन्थनामानि	प्रमाणविवेकः	पत्रसङ्ख्या	लिपिकालः	लिपिभेदः	ग्रन्थकर्तृनामादिवर्णनम्
१२ विवादचिन्तामणिः	ख	८	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायवाचस्पतिमिश्रकृतो नवी- नोऽशुद्धश्च
१३ मिताक्षरा	खं	१७	०	दे	भारद्वाजपद्वनाभभट्टोपाध्यायात्मजविज्ञाने- श्वरभट्टारककृता आचाराध्यायात्मिका जीर्णोऽशुद्धा च
१४ तुलादानप्रयोगः	सं	४	१८४५	दे	नवीनोऽशुद्धश्च
१५ वातव्याधिकर्मप्रकाशः	सं	३	१८८५	दे	नवीनोऽशुद्धश्च
१६ जातिविवेकप्रकरणम्	खं	३	०	दे	नवीनमशुद्धं च
१७ आद्रवृत्तिप्रकरणम्	खं	८	०	दे	जीर्णमशुद्धं च
१८ रुद्रकलशस्नानविधिः	सं	८	०	दे	प्राचीनो किञ्चिच्छुद्धश्च
१९ तिथितत्त्वम्	खं	३	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायवन्द्यघटीयहरिदासभट्टा- चार्यात्मजरघुनन्दनभट्टाचार्यविरचितं नवीनमशुद्धं च
२० मलमासतत्त्वम्	खं	१५	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायवन्द्यघटीयहरिदासभट्टा- चार्यात्मजरघुनन्दनभट्टाचार्यविरचितं नवीनमशुद्धं च
६८ वेष्टनम्					
१ जयसिंहकल्पद्रुमोद्योतः	खं	१००	०	दे	श्रीमत्पदवाक्यप्रमाणाभिज्ञदेवभट्टात्मजपौ- ण्डरीकयाजिरत्नाकरपुण्डरीकविरचितो नवीनोऽशुद्धश्च
२ रत्नदानविधिः	सं	२	०	दे	वायुपुराणोक्तो नवीनोऽशुद्धश्च
३ रुद्रैकादशवस्त्रदानविधिः	सं	१	०	दे	नवीनोऽशुद्धश्च
४ अलङ्कारदानविधिः	सं	२	०	दे	ब्रह्मवैवर्तपुराणोक्तो नवीनोऽशुद्धश्च
५ दानकमलाकरः	खं	४	०	दे	श्रीमज्जगद्गुरुनारायणभट्टसूरिसूनुरामकृष्णभ- ट्टात्मजमहामहोपाध्यायश्रीकमलाकरभ- नवीनोऽशुद्धश्च [ट्टकृतो नवीनोऽशुद्धश्च
६ कल्पलतादानप्रयोगः	सं	२	०	दे	नवीनोऽशुद्धश्च
७ सप्तसागरदानप्रयोगः	सं	२	०	दे	नवीनोऽशुद्धश्च
८ धर्मतत्त्वप्रकाशः	ख	५	०	दे	श्रीमत्पदवाक्यप्रमाणज्ञमर्यादाधुरंधरश्रीचतु- र्द्वैवंशावतंसगोविन्ददीक्षितसूरिसूनुशि- वदीक्षितकृतो नवीनोऽशुद्धश्च
९ दीक्षातत्त्वम्	खं	३	०	दे	श्रीमन्महामहोपाध्यायवन्द्यघटीयहरिदासभ- ट्टाचार्यात्मजरघुनन्दनभट्टाचार्यविर- चितं नवीनमशुद्धं च

॥ धर्मशास्त्रसूचीपत्रम् ॥

ग्रन्थनामानि	पूर्वोपयोगिविवेकः	पत्रसङ्ख्या	लिपिकालः	लिपिभेदः	ग्रन्थकर्तृनामादिवर्णनम्
१० व्यवहारतत्त्वम्	खं	५	०	६	श्रीमन्महामहोपाध्यायवन्द्यघटीयहरिदासभट्टाचार्यात्मजरघुनन्दनभट्टाचार्यविरचितं नवीनमशुद्धं च
११ आन्धिक्यतत्त्वम्	खं	६	०	६	श्रीमन्महामहोपाध्यायवन्द्यघटीयहरिदासभट्टाचार्यात्मजरघुनन्दनभट्टाचार्यविरचितं नवीनमशुद्धं च
१२ शुद्धितत्त्वम्	खं	३	०	६	श्रीमन्महामहोपाध्यायवन्द्यघटीयहरिदासभट्टाचार्यात्मजरघुनन्दनभट्टाचार्यविरचितं नवीनमशुद्धं च
१३ श्राद्धतत्त्वम्	खं	३	०	६	श्रीमन्महामहोपाध्यायवन्द्यघटीयहरिदासभट्टाचार्यात्मजरघुनन्दनभट्टाचार्यविरचितं नवीनमशुद्धं च
१४ कालतत्त्वविवेचनम्	खं	५	०	६	श्रीमन्महामहोपाध्यायपदवाक्यप्रमाणाभिज्ञश्रीमाधवविद्वद्र्य्यात्मजसमाडस्थपतिरघुनाथवाजपेययाजिविरचितं नवीनमशुद्धं च
१५ विवादताण्डवम्	खं	४	०	६	श्रीमत्पदवाक्यप्रमाणपारावारीणजगद्गुरुरामेश्वरभट्टसूरिसूनुरायणभट्टसूरिसूनुरामकृष्णभट्टात्मजश्रीकमलाकरभट्टविरचितं नवीनमशुद्धं च
६६ वेष्टनम्					
१ बुधस्मृतिः	सं	२	०	६	नवीनाऽशुद्धा च
२ ब्रह्मघ्नजदानविधिः	सं	३	०	६	वृद्धगौतमोक्तो नवीनोऽशुद्धश्च
३ अपराकः	खं	१००	०	६	जीमूतवाहनान्वयश्रीमदपरादित्यविरचितयाज्ञवल्क्यीयधर्मशास्त्रव्याख्यारूपो नवीनोऽशुद्धश्च
४ कृत्यतत्त्वम्	खं	४	०	६	श्रीमन्महामहोपाध्यायवन्द्यघटीयहरिदासभट्टाचार्यात्मजरघुनन्दनभट्टाचार्यविरचितं नवीनमशुद्धं च
५ प्रायश्चित्ततत्त्वम्	खं	३	०	६	श्रीमन्महामहोपाध्यायवन्द्यघटीयहरिदासभट्टाचार्यात्मजरघुनन्दनभट्टाचार्यविरचितं नवीनमशुद्धं च
६ पूर्वकमलाकरः	खं	५	०	६	श्रीमज्जगद्गुरुरायणभट्टसूरिसूनुरामकृष्णभट्टाचार्यात्मजरघुनन्दनभट्टाचार्यविरचितं नवीनमशुद्धं च

॥ धर्मशास्त्रसूचीपत्रम् ॥

ग्रन्थनामानि	पर्यायविशेषः	पत्रसङ्ख्या	लिपिकालः	लिपिभेदः	ग्रन्थकर्तृनामादिवर्णनम्
७ व्यवहारकमलाकरः	खं	४	०	दे	ट्टात्मजमहामहोपाध्यायश्रीकमलाकरभ- ट्टकृतो नवीनोऽशुद्धश्च श्रीमज्जगद्गुरुनारायणभट्टसूरिसूनु रामकृष्णभ- ट्टात्मजमहामहोपाध्यायश्रीमलाकरकभ- ट्टकृतो नवीनोऽशुद्धश्च
८ व्रणघ्नरुदानविधिः	सं	२	०	दे	वायुपुराणोक्तो नवीनोऽशुद्धश्च
९ अयाचितकालनिर्णयः	सं	२	०	दे	नवीनोऽशुद्धश्च
१० चिंशच्छोकीव्याख्या	सं	२७	०	दे	प्राचीनाऽशुद्धा च
११ प्रायश्चित्तविवेकः	खं	१३३	१८३४	दे	श्रीमन्महामहोपाध्यायशूलपाणिविरचितो न- वीनोऽशुद्धश्च
७० वेष्टनम्					
१ वर्षकृत्यतरङ्गः	खं	६०	०	दे	श्रीमन्महाराजाधिराजहरिनारायणविरचितो प्राचीनोऽशुद्धश्च
२ नक्तकालनिर्णयः	सं	५	०	दे	नवीनोऽशुद्धश्च
३ वर्षवर्द्धापनविधानम्	खं	१	०	दे	नवीनमशुद्धं च
४ कल्पतरुदानप्रयोगः	सं	३	०	दे	मत्स्यपुराणोक्तो नवीनोऽशुद्धश्च
५ तिलपट्टदानप्रयोगः	सं	२	०	दे	वायुपुराणोक्तो नवीनोऽशुद्धश्च
६ तिलधेनुदानविधिः	खं	२	०	दे	नवीनोऽशुद्धश्च
७ ज्ञानभास्करः	खं	२५५	०	दे	नवीनोऽशुद्धश्च सूर्यारुणसम्वादइत्यपिनामा न्तरमस्य
७१ वेष्टनम्					
१ व्यवहारप्रकाशः	खं	२१२	०	दे	श्रीमन्महामहोपाध्यायमिचपण्डितविरचितो नवीनः शुद्धतरश्च
२ दानसङ्क्षेपचन्द्रिका	खं	३	१८५०	दे	कालोपनामकमहामहोपाध्यायबालम्भट्टानु- जम्भट्टदिवाकरकृता नवीनाऽशुद्धा च
७२ वेष्टनम्					
१ जीर्णोद्धारविधिः	सं	३	०	दे	महामहोपाध्यायश्रीमज्जगद्गुरुनारायणभ- ट्टसूरिसूनु रामकृष्णभट्टात्मजमहामहोपा- ध्यायश्रीकमलाकरभट्टविरचितो नवीनो- ऽशुद्धश्च
२ हिरण्यगर्भदानविधिः	खं	२	०	दे	श्रीमज्जगद्गुरुनारायणभट्टसूरिसूनु रामकृष्ण- भट्टात्मजमहामहोपाध्यायश्रीकमलाकर- भट्टविरचितो नवीनोऽशुद्धश्च

॥ धर्मशास्त्रसूचीपत्रम् ॥

ग्रन्थनामानि	पुण्यपूर्णेविवेकः	पत्रसङ्ख्या	लिपिकालः	लिपिभेदः	ग्रन्थकर्तृनामादिवर्णनम्
३ विश्वचक्रदानविधिः	खं	२	०	दे	श्रीमज्जगद्गुरुनारायणभट्टसूरिसूनु रामकृष्ण- भट्टात्मजमहामहोपाध्यायश्रीकमलाकर- भट्टविरचितो नवीनोऽशुद्धश्च
४ पञ्चलाङ्गलदानविधिः	सं	४	०	दे	श्रीमज्जगद्गुरुनारायणभट्टसूरिसूनु रामकृष्ण- भट्टात्मजमहामहोपाध्यायश्रीकमलाकर- भट्टविरचितो नवीनोऽशुद्धश्च
५ सुवर्णपृथ्वीदानविधिः	खं	३	०	दे	श्रीमज्जगद्गुरुनारायणभट्टसूरिसूनु रामकृष्ण- भट्टात्मजमहामहोपाध्यायश्रीकमलाकर- भट्टविरचितो नवीनोऽशुद्धश्च
६ कल्पलतादानप्रयोगः	खं	३	०	दे	श्रीमज्जगद्गुरुनारायणभट्टसूरिसूनु रामकृष्ण- भट्टात्मजमहामहोपाध्यायश्रीकमलाकर- भट्टविरचितो नवीनोऽशुद्धश्च
७ मलमासतत्त्वम्	खं	५	०		श्रीमन्महामहोपाध्यायवन्द्यघटीयहरिदास- भट्टाचार्यात्मजरघुनन्दनभट्टाचार्यविर- चितं नवीनमशुद्धं च
८ धर्मतत्त्वप्रकाशः	खं	४	०	दे	श्रीमत्पदवाक्यप्रमाणज्ञमर्यादाधुरंधरश्रीमच्च- तुर्द्धरवंशावतंसगोविन्ददीक्षितसूरिसूनु- शिवदीक्षितविरचितो नवीनोऽशुद्धश्च
९ जपविधिः	खं	५	०	दे	श्रीमत्पदवाक्यप्रमाणज्ञमर्यादाधुरंधरश्रीमच्च- तुर्द्धरवंशावतंसगोविन्ददीक्षितसूरिसूनु- शिवदीक्षितविरचितो नवीनोऽशुद्धश्च
१० दायक्रमसङ्ग्रहः	खं	४	०	दे	श्रीमन्महामहोपाध्यायश्रीकृष्णपण्डितविरचि- तो नवीनः शुद्धतरश्च
११ नमस्कारविधिः	सं	३	०	दे	श्रीमत्पदवाक्यप्रमाणज्ञमर्यादाधुरंधरश्रीमच्च- तुर्द्धरवंशावतंसगोविन्ददीक्षितसूरिसूनु- शिवदीक्षितविरचितो नवीनोऽशुद्धश्च
१२ निर्णयपादः	सं	४	०	दे	श्रीमज्जगद्गुरुनारायणभट्टसूरिसूनु रामकृष्ण- भट्टात्मजमहामहोपाध्यायश्रीकमलाकर- भट्टविरचितो नवीनोऽशुद्धश्च
१३ रविसङ्क्रान्तिनिर्णयः	खं	२	०	दे	श्रीमन्महामहोपाध्यायपदवाक्यप्रमाणाभिज्ञ- श्रीमाधवविद्वद्धार्यात्मजसम्राड्स्थपतिर- घुनन्दनवाजपेययाजिविरचितो नवीनो- ऽशुद्धश्च

॥ धर्मशास्त्रसूचीपत्रम् ॥

ग्रन्थनामानि	पर्यायपूर्वविवेकः	पत्रसङ्ख्या	लिपिकालः	लिपिभेदः	ग्रन्थकर्तृनामादिवर्णनम्
१४ सरस्वतीदानविधिः	सं	२	०	दे	श्रीमज्जगद्गुरुनारायणभट्टसूरिसूनु रामकृष्ण- भट्टात्मजमहामहोपाध्यायश्रीकमलाकर- भट्टविरचितो नवीनोऽशुद्धश्च
१५ विघ्नेशदानविधिः	खं	२	०	दे	श्रीमज्जगद्गुरुनारायणभट्टसूरिसूनु रामकृष्ण- भट्टात्मजमहामहोपाध्यायश्रीकमलाकर- भट्टविरचितो नवीनोऽशुद्धश्च
१६ दायक्रमसङ्ग्रहः	खं	२	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायश्रीकृष्णपण्डितविरचितो नवीनोऽशुद्धश्च
१७ निर्णयपादः	सं	४	०	दे	श्रीमज्जगद्गुरुनारायणभट्टसूरिसूनु रामकृष्ण- भट्टात्मजमहामहोपाध्यायश्रीकमलाकर- भट्टविरचितो नवीनोऽशुद्धश्च
१८ दायविभागः	खं	५	०	दे	श्रीमत्पदवाक्यप्रमाणपारावारीणजगद्गुरुरामे- श्वरभट्टसूरिसूनुनारायणभट्टसूरिसूनु राम- कृष्णभट्टात्मजमहामहोपाध्यायश्रीकम- लाकरविरचितो नवीनोऽशुद्धश्च
१९ पूर्तकमलाकरः	खं	४	०	दे	श्रीमत्पदवाक्यप्रमाणपारावारीणजगद्गुरुरामे- श्वरभट्टसूरिसूनुनारायणभट्टसूरिसूनु राम- कृष्णभट्टात्मजश्रीमन्महामहोपाध्यायक- मलाकरभट्टविरचितो नवीनोऽशुद्धश्च
७३ वेष्टनम्					
१ शतमानदानविधिः	खं	२	०	दे	श्रीमज्जगद्गुरुनारायणभट्टसूरिसूनु रामकृष्ण- भट्टात्मजमहामहोपाध्यायश्रीकमलाकर- भट्टविरचितो नवीनोऽशुद्धश्च
२ स्वामिपालविवादतरङ्गः	सं	२	०	दे	महासान्धिविग्रहिकठक्करश्रीवीरेश्वरात्मजस- चक्रियठक्करश्रीचण्डेश्वरकृतो नवीनोऽशु- द्धश्च
३ भाषापादः	खं	२	०	दे	श्रीमज्जगद्गुरुनारायणभट्टसूरिसूनु रामकृष्ण- भट्टात्मजमहामहोपाध्यायश्रीकमलाकर- भट्टकृतो नवीनोऽशुद्धश्च
४ उत्तरपादः	खं	३	०	दे	श्रीमज्जगद्गुरुनारायणभट्टसूरिसूनु रामकृष्ण- भट्टात्मजमहामहोपाध्यायश्रीकमलाकर- भट्टकृतो नवीनोऽशुद्धश्च
५ शिविकादानविधिः	सं	२	०	दे	वह्निपुराणोक्तो नवीनोऽशुद्धश्च

॥ धर्मशास्त्रसूचीपत्रम् ॥

ग्रन्थनामानि	प्रमाणपूर्वविवेकः	पत्रसङ्ख्या	लिपिकालः	लिपिभेदः	ग्रन्थकर्तृनामादिवर्णनम्
६ रथदानविधिः	सं	१	०	दे	श्रीमज्जगद्गुरुनारायणभट्टसूरिसूनुरामकृष्ण- भट्टात्मजश्रीमहामहोपाध्यायकमलाकर- भट्टविरचितो नवीनोऽशुद्धश्च
७ चिपट्टदानविधिः	सं	१	०	दे	श्रीमज्जगद्गुरुनारायणभट्टसूरिसूनुरामकृष्ण- भट्टात्मजमहामहोपाध्यायश्रीकमलाकर- भट्टविरचितो नवीनोऽशुद्धश्च
८ तिलगर्भदानप्रयोगः	सं	२	०	दे	श्रीमज्जगद्गुरुनारायणभट्टसूरिसूनुरामकृष्ण- भट्टात्मजमहामहोपाध्यायश्रीकमलाकर- भट्टकृतो नवीनोऽशुद्धश्च
९ दासविमोक्षविधिः	सं	२	०	दे	महासान्धिविग्रहिकठक्कुरश्रीवीरेश्वरात्मजस- चक्रियठक्कुरश्रीचण्डेश्वरविरचितो नवी- नोऽशुद्धश्च
१० आचारमयूखः	खं	१०	०	दे	महामहोपाध्यायमीमांसापारावारपारीणधुरी- णभट्टशङ्करसूनुभट्टनीलकण्ठकृतो नवी- नोऽशुद्धश्च
११ धर्मतत्त्वप्रकाशः	खं	६	०	दे	श्रीमत्पदवाक्यप्रमाणज्ञमर्यादाधुरंधरश्रीमच्च- तुर्द्धरवंशावतंसगोविन्ददोक्षितसूरिसूनु- शिवदीक्षितविरचितो नवीनोऽशुद्धश्च
१२ तिथितत्त्वम्	खं	१२	०	दे	महामहोपाध्यायवन्द्यघटीयहरिदासभट्टाचा- र्यात्मजरघुनन्दनभट्टाचार्यविरचितं न- वीनमशुद्धं च
१३ दानमयूखः	खं	१५	०	दे	महामहोपाध्यायमीमांसापारावारपारीणधुरी- णभट्टशङ्करसूनुभट्टनीलकण्ठकृतो नवी- नोऽशुद्धश्च
१४ प्रायश्चित्तमुक्तावली	खं	६०	०	दे	भारद्वाजमहादेवभट्टात्मजसकलविद्यानिधा- नश्रीदिवाकरविरचिता नवीना शुद्धा च
१४ वेष्टनम्					
१५ श्वेताश्वदानविधिः	सं	१	०	दे	श्रीमज्जगद्गुरुनारायणभट्टसूरिसूनुरामकृष्ण- भट्टात्मजमहामहोपाध्यायश्रीकमलाकर- भट्टविरचितो नवीनोऽशुद्धश्च
२ रजतदानप्रयोगः	सं	१	०	दे	श्रीमज्जगद्गुरुनारायणभट्टसूरिसूनुरामकृष्ण- भट्टात्मजमहामहोपाध्यायश्रीकमलाकर- भट्टविरचितो नवीनोऽशुद्धश्च

॥ धर्मशास्त्रचौपत्रम् ॥

ग्रन्थनामानि	पूर्वोपयोगविवेकः	पत्रसङ्ख्या	लिपिकालः	लिपिभेदः	ग्रन्थकर्तृनामादिवर्णनम्
३ आधिविधिः	सं	५	०	दे	महासान्धिविग्रहिकठक्कुरश्रीवीरेश्वरात्मजस- चक्रियठक्कुरश्रीचण्डेश्वरविरचितः प्राची- नः शुद्धतरश्च
४ दत्तस्मृतिः	खं	२	०	दे	दत्तप्रजापतिविरचिता टिप्पणसहिता नवीना शुद्धतरा च
५ पुनरुपनयनप्रयोगः	सं	५	१६०७	दे	भारद्वाजमहादेवभट्टात्मजसकलविद्यानिधा- नश्रीदिवाकरविरचितो नवीनोऽशुद्धश्च
६ पतितत्पागविधिः	सं	५	०	दे	भारद्वाजमहादेवभट्टात्मजसकलविद्यानिधा- नश्रीदिवाकरविरचितो नवीनोऽशुद्धश्च
७ विवादभङ्गार्णवः	खं	५०	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायरुद्रतर्कवागीशभट्टाचार्य- त्मजजगन्नाथतर्कपञ्चाननविरचितो नवी- नोऽशुद्धश्च
८ आद्रुमयूखः	खं	१०	०	दे	महामहोपाध्यायमीमांसापारावारीणधुरीणभ- ट्टशङ्करसूनुभट्टनीलकण्ठकृतो नवीनोऽ- शुद्धश्च
९ मनुभाष्यम्	खं	१००	०	दे	महामहोपाध्यायभट्टवीरस्वामिसूनुभट्टमेधा- तिथिविरचितं नवीनमशुद्धं च
१० कुण्डमण्डपविधानम्	खं	४	०	दे	श्रीमत्परमवैदिकनागदेवभट्टसून्वनन्तभट्टवि- रचितं नवीनमशुद्धं च
११ ग्रहयज्ञविधानम्	सं	१	०	दे	श्रीमत्परमवैदिकनागदेवभट्टसून्वनन्तभट्टवि- रचितं नवीनमशुद्धं च
१२ तिथितत्त्वम्	खं	२०	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायवन्द्यघटीयहरिदासभट्टा- चार्य्यात्मजरघुनन्दनभट्टाचार्य्यविरचितं नवीनमशुद्धं च
१३ आद्रुतत्त्वम्	खं	१०	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायवन्द्यघटीयहरिदासभट्टा- चार्य्यात्मजरघुनन्दनभट्टाचार्य्यविरचितं नवीनमशुद्धं च
१४ विवादभङ्गार्णवः	खं	२५	०	गौ	श्रीमहामहोपाध्यायरुद्रतर्कवागीशभट्टाचा- र्य्यात्मजजगन्नाथतर्कपञ्चाननविरचितो नवीनोऽशुद्धश्च
१५ क्रियापादः	सं	१	०	दे	श्रीमज्जगद्गुरुनारायणभट्टसूरिसूनुनामकृष्ण- भट्टात्मजमहामहोपाध्यायश्रीकमलाकर- भट्टकृतो नवीनोऽशुद्धश्च

॥ धर्मशास्त्रसूचीपत्रम् ॥

ग्रन्थनामानि	पुष्पापर्वोर्विक्रमः	पत्रसङ्ख्या	लिपिकालः	लिपिभेदः	ग्रन्थकर्तृनामादिवर्णनम्
१६ भुक्तिप्रकरणम्	खं	६	०	दे	श्रीमज्जगद्गुरुनारायणभट्टसूरिसुनुरामकृष्ण- भट्टात्मजमहामहोपाध्यायश्रीकमलाकर- भट्टविरचितं नवीनमशुद्धं च
७५ वेष्टनम्					
१ व्यवहारप्रकाशः	खं	१८०	०	दे	श्रीमहामहोपाध्यायमिचमिश्रकृतो नवीनोऽशु- द्धश्च
२ ज्ञानभास्करः	खं	५०	०	दे	नवीनोऽशुद्धश्च

॥ अथ न्यायवैशेषिकशास्त्रसूचीपत्रम् ॥

१ वेष्टनम्					
१ तत्त्वचिन्तामणिः	सं	६४	१६४५	दे	महामहोपाध्यायगङ्गेश्वरविरचिता प्रत्यक्षख- ण्डरूपा प्राचीना किञ्चिच्छुद्धा च
२ तत्त्वचिन्तामणिः	खं	३०	०	दे	महामहोपाध्यायश्रीगङ्गेश्वरविरचिताऽनुमा- नखण्डरूपा प्राचीनाऽशुद्धा च
३ तत्त्वचिन्तामणिः	खं	५८	०	दे	महामहोपाध्यायश्रीगङ्गेश्वरविरचितोपमान- खण्डरूपा नवीनाऽशुद्धा च
४ तत्त्वचिन्तामणिः	सं	१८५	०	दे	महामहोपाध्यायश्रीगङ्गेश्वरविरचिता शब्द- खण्डरूपा नवीना परिशुद्धिरहिता च
२ वेष्टनम्					
१ माथुरी	खं	१२६	०	दे	मथुरानाथतर्कवागीशविरचिता तत्त्वचिन्ता- मणिव्याख्यारूपाऽनुमानखण्डात्मिका न- वीना परिष्कृतिविहीना च
२ माथुरी	सं	२३०	०	गौ	मथुरानाथतर्कवागीशविरचितातत्त्वचिन्ताम- णिव्याख्यारूपाऽनुमानखण्डात्मिका न- वीनाऽपरिष्कृता च
३ वेष्टनम्					
१ माथुरी	खं	३४८	०	दे	मथुरानाथतर्कवागीशविरचिता तत्त्वचिन्ताम- णिव्याख्यारूपा शब्दखण्डात्मिका नवी- नाऽशुद्धा च
४ वेष्टनम्					
१ माथुरी	खं	२१०	०	दे	मथुरानाथतर्कवागीशविरचिता दीधितिव्या- ख्यारूपाऽनुमानखण्डात्मिका नवीना- ऽशुद्धा च